

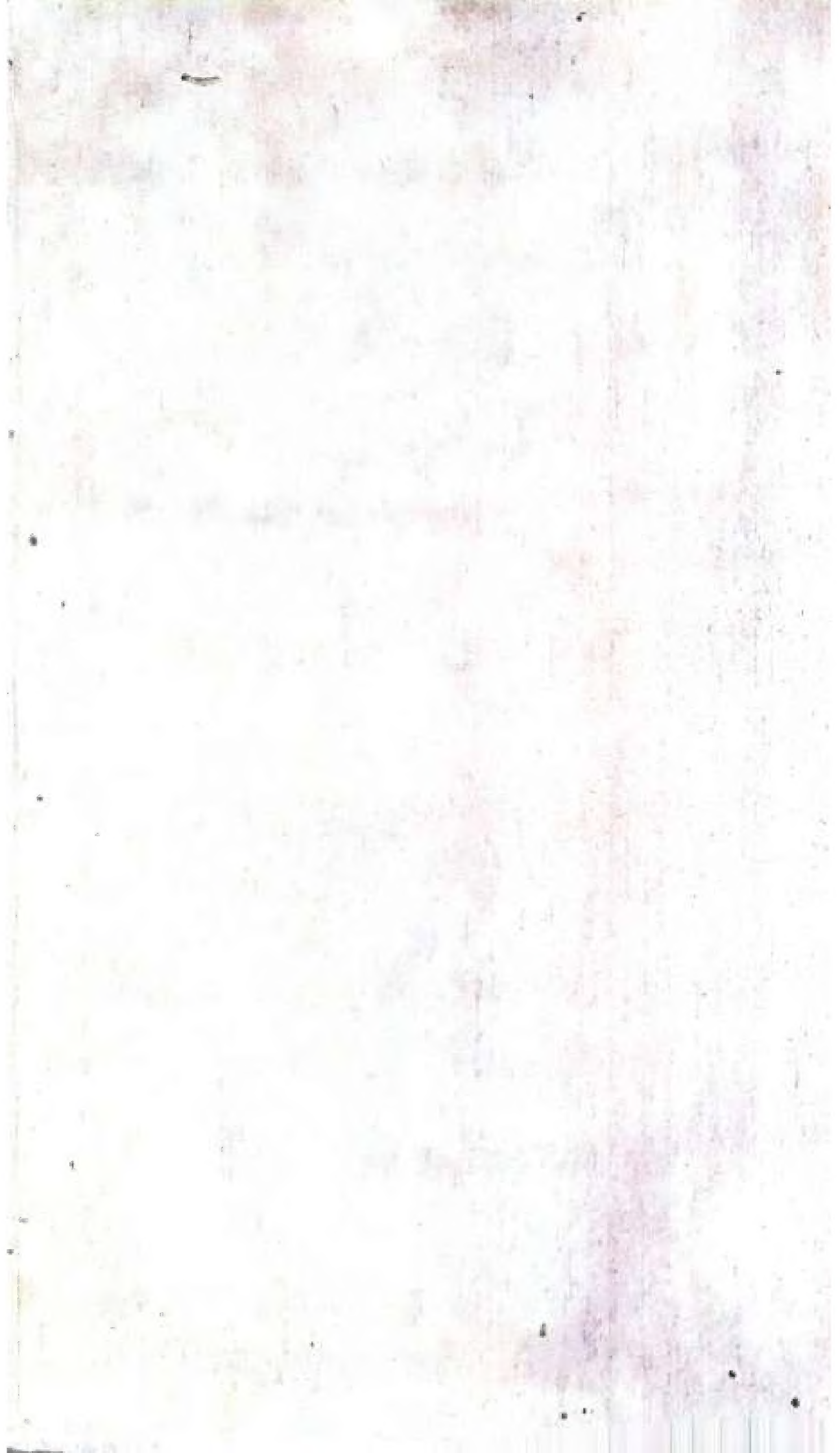
॥ श्रीरामायम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
अयोध्याकाण्डम्
प्रथमखण्डः ॥

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS.
KALPATHI—PALGHAT

॥ श्रीरामनवम् ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् अयोध्याकाण्डम्

प्रथमखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mysore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS

KALPATHI—PALGHAT

ry Edition.)

1940

[Price Rs. 5—0—0]

Printed at
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	श्रीरामगुणानुवर्णनम् ...	51	1
2.	श्रीरामाभिषेकमन्त्रः ...	55	14
3.	अभिषेकसंभारसंभरणम् ...	50	27
4.	अभिषेकदिननिर्धारणम् ...	45	39
5.	वसिष्ठकृतव्रतोपदेशः ...	26	50
6.	व्रतानुष्ठानम् ...	28	56
7.	मन्थराविषादः ...	36	62
8.	कैकेयीभेदनम् ...	39	71
9.	रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेय्याः श्लोधागारप्रवेशश्च	66	80
चतुर्थेऽङ्के अयोध्याकाण्डे गीताः श्लोकाः			396
10.	कैकेयीसान्त्वनम् ...	40	95
11.	वरद्वयवरणम् ...	29	104
12.	कैकेय्युपालम्भः ...	115	110
13.	पुनः कैकेयीप्रसादनम् ...	27	138
14.	श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम् ...	69	144
15.	सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः ...	50	159
16.	श्रीरामप्रस्थानम् ...	48	171
17.	श्रीरामागमनम् ...	22	182
18.	वनवासनिर्देशः ...	41	187
19.	वनवासप्रतिज्ञा ...	40	197
20.	कौसल्यायाः प्रलापः ...	55	207
21.	पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा ...	65	220
22.	दैवप्रावल्यवर्णनम् ...	30	239
23.	लक्ष्मणकोपः ...	42	247
24.	कौसल्याप्रतिबोधनम् ...	36	258
25.	मात्राशीःपरिग्रहः ...	47	267
26.	श्रीरामकृतसीतोपदेशः ...	38	278
27.	सीतया वननयनप्रार्थना ...	23	287
28.	वनवासदुःखकथनम् ...	26	293
29.	पुनरपि वननयनप्रार्थना ...	25	299
30.	वनानुगमनाभ्यनुज्ञा ...	47	305

पञ्चमेऽङ्के गीताः श्लोकाः

915

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या
31.	लक्ष्मणानुगमनाभ्यनुज्ञा ...	35
32.	यात्रादानम् ...	45
33.	दशरथदर्शनाय श्रीरामगमनम्	31
34.	दशरथमूच्छा	61
35.	सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्	37
36.	सिद्धार्थोपदेशः	33
37.	चीरपरिधानम्	37
38.	श्रीरामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना	18
39.	वनगमनापृच्छा	41
40.	पौरानुगमनम्	51
41.	नगरक्षोभवर्णनम्	20
42.	दशरथविलापः	35
43.	कौसल्याविलापः	21
44.	कौसल्यासमाश्वासनम्	31
45.	तमसातीरगमनम्	33
46.	पौरवञ्चनम्	34
47.	पौरनिवृत्तिः	19
48.	पौराङ्गनाविप्रलापः	37
49.	गोमत्यादिनदीतरणम्	18
50.	गुहलक्ष्मणे गुह्यप्रलापः	51
51.	गुहलक्ष्मणसंवादः	27

पष्ठेऽहि गीताः श्लोकाः

श्रीराम-दरबार

THE GITA PRESS, GORAKHPUR.

No. 287.

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्धुक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना

॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम्

॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम्

॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम्

॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि

॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम्

॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम्

॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहावीर्यं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाग्यादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनपस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

श्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कृजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आकाश कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोविलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिमिहस्य कविताचनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अमृतमस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामाल्यारवं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कवीशमक्षदन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथप्रमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवद्भि जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचने मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दक्षरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसभाससन्धियोगे सममधुरोपनतार्थयावयवदम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वर्धं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दक्षरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुभरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिप्रये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिहृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्याने भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कृतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरक्ष्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्धतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्धतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गर्थाश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघध्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सन्धोदिकाय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशभीष्टदायिने । वाल्मिथ्यनायास्तु महावीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतुलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थारख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिषन्तिशं वन्दे महारुचन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमनुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमृकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थारख्यतरणिभासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गर्भारैर्वाक्यमनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्ते राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पपम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरगृथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
- लङ्कङ्घ्र्य सिन्धोः सलिलं सल्लीलं यः शोकवर्हि जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
- आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कुतमस्तकाञ्जलिम् ।
वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादामीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥ २० ॥
- तदुपगतसमाप्तसन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वेदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
भूतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
सानाढ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूपारब्धं भुवनत्रयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
लीलारत्नं जलविदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजयुरत्नं
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
- महाव्याकरणाम्भोधिषन्धमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्लायितं वभौ ॥ २६ ॥
- स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानगद्गार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- वाल्मीकेर्गीः पुनीयाज्ञो महीधरपद्माश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमेस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नासिंहासनं समर्पयामि, पार्श्वं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः

अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः

गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः

केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचापरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । मद्रक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

श्रीसीताराम

कथं मामिच्छसे त्यक्तुं धर्मपत्नीं पतिव्रताम् ॥ (अ० रा० अ० ५ । ७१)

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

अयोध्याकाण्डम्

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
चतुर्थेऽह्नि बालकाण्डे षड्यष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति अयोध्याकाण्डे आदितः
नवमसर्गपर्यन्तं गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 754]

[ஆதிகையில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாஸ்டையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
நான்காம் தினத்தில் பாலகாண்டம் 66-வது ஸர்க்கம் முதல் அந்த
காண்டமும் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 9-வது ஸர்க்கம் வரையிலும்
கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட
சுலோகங்கள்கூட 754]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

श्रीरामगुणानुवर्णनम्—ஸ்ரீராமரது குணங்களை வர்ணிப்பது.

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஷன்
मातुलकुलं	அம்மான்னீட்டி ந்து	प्रीतिपुरस्कृतः	பீதிபுடன் கொண்
गच्छता	போகும்		டப்பட்டவராய்
भरतेन	பரதனால்	नीतः	அழைத்துக்கொண்டு
अनघः	பாபரஹிதரும்		பேசப்பட்டார்.
नित्यशत्रुघ्नः	{ நித்தியசத்ருக்களான இந்திரியாங்களை அட க்கியானும் பராக்கிர மசாலியுள்ள		

स तत्र न्यवसद्वात्रा सह सत्कारसत्कृतः । मातुलेनाश्वपतिना पुत्रस्नेहेन लालितः ॥ २ ॥

सः	அவர்	सत्कारसत्कृतः	{ பிரியமானவர்களை யெ ல்லாம் கொடுத்து திருத்திசெய்யப்பட் டவராயும்
तत्र	அங்கிடத்தில்	पुत्रस्नेहेन	புதல்வரைப்போல் அன்போடு
आसा	உடன் பிறந்தவனோடு	लालितः	குலவாட்டவராயும்
सह	கூட	न्यवसत्	வசித்துவந்தார்.
अश्वपतिना	யுதாழித் எண்கிற		
मातुलेन	மாமனோல்		

तत्रापि निवसन्तौ तौ तर्प्यमाणौ च कामतः । भ्रातरौ स्मरतां वारौ वृद्धं दशरथं नृपम् ॥

वारी	வீரர்களும்	तर्प्यमाणौ	திருப்தி பண்ணப்பட்ட டவர்களால்
भ्रातरौ	அண்ணனும் தம்பிபு	अपि च	இருந்தபோதிலும்
तौ	அவ்விருவரும் [மாமிய]	वृद्धं	வயது முதிர்ந்த
तत्र	அங்கு	दशरथं	தசரத
निवसन्तौ	வசிப்பவர்களால்	नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
कामतः	{ வேண்டியவைகளில் யாதொருகுறைவும் ன்றி	स्मरताम्	மனதிற்கிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

राजाऽपि तौ महाभागौ सस्मार मोषितौ सुतौ । उभौ भरतशत्रुघ्नौ महेन्द्रवर्णोपमौ ॥

राजा अपि	சக்கிரவர்த்தியாரும்,	भरतशत्रुघ्नौ	பரதசத்ருக்ஷர்
महेन्द्रवर्णोपमौ	இந்திரனை யும் கருண னையும் ஒத்த	तौ	அந்த
महाभागौ	மகாபிரஸித்திபெற்ற வர்களும்,	उभौ	இரண்டு
मोषितौ	{ அயல்காட்டில் வசித் துக்கொண்டிருந்த வர்களும்,	सुतौ	குமாரர்களையும்
		सस्मार	அதிவாஞ்சையால் கி தித்து பரிதபித்தனர்.

सर्व एव तु तस्येष्टाश्चत्वारः पुरुषर्षभाः । स्वशरीरादिनिवृत्ताश्चत्वार इव बाहवः ॥ ५ ॥

तु	ஏனெனில்	चत्वारः	நான்கு
पुरुषर्षभाः	புருஷேஷ த்தமர்களும்	बाहवः इव	கைகள்போல்
चत्वारः एव	நால்வர்களுமாகிய	तस्य	அவருக்கு
सर्वे	எல்லோரும்	इष्टाः	{ அன்புக்கும் ஆகரவுக் கும் பாத்திரங்களாகி யிருந்தனர்.
स्वशरीरात्	தமது தேகத்திலி		
विनिवृत्ताः	தேர்ன்றிய [ருந்து		

कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति । न स्वरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया ॥ ११ ॥

கதञ்சித்
கூதென
ஏகென
தபகாரென
துஷ்யதி

எவ்விதத்தாலாவது
செய்யப்பட்ட
ஒரு
உபகாரத்தால்
திருப்தியடைகிறார்.

अपकाराणां
शतं अपि
आत्मवत्तया
स्मरति न

அபகாரங்களுடைய
அனேகத்தையும்
சிந்த புத்தியால்
மனதில் ஸ்மரத்திடார்.

शीलवृद्धैर्ज्ञानवृद्धैर्वयोवृद्धैश्च सज्जनैः । कथयन्नास्त वै नित्यमसूयोभ्यान्तरेष्वपि ॥ १२ ॥

नित्यं वै
असूयोभ्यान्तरेषु
शीलवृद्धैः
ज्ञानवृद्धैः

எப்பொழுதும்
ஆயுதப் பயிற்சி செய்
பும் காலங்களில் தேர்ந்த
ற இடைவேளைகளில்
தருமவிசேஷங்களில்
நிபுணர்களாயும்
ஞானபரிபரமமுடை
யவர்களையும்

वयोवृद्धैः च
सज्जनैः अपि
कथयन्
आस्त

வயதுசென்ற பெரி
மோர்களாயுமிருக்கும்
ஐந்துவகையினோடு
மாத்திரம்
சம்பாஷித்துக்
கொண்டு
இருப்பார்.

बुद्धिमान् मधुराभाषी पूर्वभाषी मियंवदः । वीर्यवान् च वीर्येण महता स्वेन विस्मितः ॥

बुद्धिमान्
मधुराभाषी
पूर्वभाषी
मियंवदः

விவேகவிகிஷ்டர்.
உன்னத்தனக்குளிர்ச்
சிற்கும் இன்சொல்
உரைப்பவர்.
நாகரீகமாயும், நயமா
யும் உரைப்பவர்.
நன்மைப்பலன்களை
யே அளிப்பவைகளை
உரைப்பவர்.

वीर्यवान्
च
स्वेन
महता
वीर्येण
विस्मितः न

பேரண்மையுடை
யவர்.
ஆகிலும்
தனது
மகத்தான
ஆண்மைபால்
அவங்கொள்ளாதவர்.

न चानृतकथो विद्वान् वृद्धानां प्रतिपूजकः । अनुरक्तः प्रजाभिश्च प्रजाश्चाप्यनुरञ्जते ॥

अनृतकथः न
विद्वान्
वृद्धानां
प्रतिपूजकः

பொய்பேசாதவர்.
(விண்பேச்சுப்பேசா
தவர்.)
எல்லா வித்தைகளி
லும் பாண்டித்தியம்
பெற்றவர்.
பெரியோர்களுக்கு
வணங்கிடப்பவர்.

प्रजाः च
अनुरञ्जते
अपि च
प्रजाभिः
अनुरक्तः

ஜனங்கள் எல்லாவா
யும்
பரிவுசெய்து களிப்
பிடுகிறார்.
அதனாலேயே
பிரஜைகளாலும்
அபிமானிக்கப்பெற்ற
வர்.

सानुक्रोशो नितक्रोधो ब्राह्मणप्रतिपूजकः । दीनानुकम्पी धर्मज्ञो नित्यं प्रह्ववाञ्छुचिः ॥

नित्यं
सानुक्रोशः

எப்பொழுதும்
ஏழைகளை ஆதரிப்ப
வர்.

नितक्रोधः
ब्राह्मणप्रतिपूजकः

கோபத்தை வென்ற
வர்.
வேதியர்களை ஆராதிப்
பவர்.

वीनासुकर्षी	{ கங்கட்டப்பாதிவிநாயர் உ கின் கங்கட்டக்கலைந் தீர்த்து ஆதரிப்பார்.	प्रग्रहवान्	{ எப்பொழுது தூர் வல்லா பிராணிகளுக்கும் ஆயம் கொடுக்கும் கோண்பக் கைப் பற்றினவர்.
धर्मज्ञः	அறங்களை உணர்ந்த வர்.	बुधिः	பிறப்பொருளை விரும்ப பாத பரிசுத்தமுந்தி.

कुल्योचितमतिः क्षात्रं धर्मं स्वं बहुमन्यते । मन्यते परया कीर्त्या महत्स्वर्गफलं ततः ॥

कुल्योचितमतिः	பிறந்தாருகத்திற்கெற்ற மேரறிவுடைமையார்	मन्यते	கம்பிடுகக்கூர்.
परया	பெரும்	ततः	ஆதலால்
कीर्त्या	உலகப்புதூல்	स्वं	தன்னு
महत्	மஹத்தான	क्षात्रं	சூதந்திரிய
स्वर्गफलं	ஸ்வர்க்கம்பிராப்தி உண்டென்று	धर्मं	தர்மத்தை
		बहुमन्यते	ஆனத்தியுடன் ஆன வ்வுத்தவருகூர்.

नाश्रेयसि स्तो यश्च न विरुद्धकथाशुचिः । उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥१७॥

अश्रेयसि	பிறருக்கு ஆக்கமுண் டாகும் விஷயத்தில்	उत्तरोत्तर- युक्तौ च }	தானும் முந்தவில் மொ ழிதல், செவிகாற்றிய தற்கு பதிவரைத் தல், இவ்விரண்டிற் கும் வேண்டிய யுத்தி விஷயத்தில்
स्तः न	இறங்காதவர்.	वक्ता	கொல்லும் மையுடைய வராகிய
विरुद्ध- कथाशुचि नः }	தருமவிருத்தமான மொழிகளுக்கு இட க்கொடுக்காதவர்.	वाचस्पतिः	விவாழ்பவரான
		यथा	பொன்றவர்
		यः च	எவரோ, அவர் இவர்.

अरोगस्तरुणो वाम्मी वपुष्मान्देशकालवित् । लोके पुरुषसारज्ञः साधुरेको विनिर्मितः ॥

अरोगः	செய்யற்றவரும்.	साधुः	புண்ணியமானவராகிய
तरुणः	பிரகாசமாய் கிணக்கு கிறவரும்.	वाम्मी	மீடகானிக்ணு
देशकालवित्	இடம், காலம் இவை களை ஆதிந்தவரும்.	लोके	உலகில்
पुरुषसारज्ञः	ஐனக்களின் உபகருத் தையறிந்தவரும்.	वपुष्मान्	உருவமெடுத்து அவத ரித்திருக்கின்றவராய்
एकः	ஒப்புயர்வற்ற	विनिर्मितः	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டார்.

स तु श्रेष्ठैर्गुणैर्व्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । बहिथर इव प्राणो बभूव गुणवत्तरः ॥१९॥

पार्थिवात्मजः	சர்க்கிரவர், த்தி திருமகனானும்,	युक्तः	கிளக்குகிறவருடைய
गुणवत्तरः	விசேஷமான, த்தயகுணம் களை யுடையவரும்,	सः	ஆவர்
तु	விவரித்துச் சொல்லாத மற்தபடியான	प्रजानां	பிரானைகளுக்கும்
श्रेष्ठैः	மேம்பட்டாரை	बहिथरः	{ மட்டைவிட்டு வெளியே உருக்கொண்டு உலர வகின்ற
गुणैः	குணங்களைகளும்	प्राणः इव	உயிரென
		बभूव	விளங்கினார்.

सम्यग्विद्याव्रतस्नातो यथावत्साङ्गवेदवित् । इष्वस्त्रे च पितुः श्रेष्ठो बभूव भरताम्रजः ॥

भरताम्रजः	பரதருக்குத் தாயன	साङ्गवेदवित्	அங்கங்களைக் கொடுக்கிற
सम्यक्	கண்ணிய [ராகிய ஆவர்	इष्वस्त्रे	வேதங்களை யறிந்தவர்.
विद्याव्रतस्नातः	{ வித்தைகளைக்கற்று விட தங்களைக்கொய்து முடித்தவர்.	पितुः च	படைக்கல்லியில் தந்தையாரினும்
यथावत्	உன்னபடி	श्रेष्ठः	சிறந்தவராய்
		बभूव	கிளங்கினார்.

कल्याणाभिजनः साधुरदीनः सत्यवायुजुः । वृद्धैरभिविनीतथ द्विजैर्धर्मार्थदक्षिभिः ॥२१॥

साधुः	தோஷரகிதமுன்னோர் களையுடையவர்.	सत्यवाक्	சொன்ன சொல் தவருதவர்.
कल्याणाभिजनः	{ கல்யாணகுணங்க ளால் குலத்திற்கு சீரோபூஷணமாய் கிளங்குகிறவர்.	धर्मार्थदक्षिभिः	{ தர்மம் த்தங்களை ஸ்பஷ்டமாய் கிளங்க உபதேசிக்கும்
अदीनः	உன்னம் பூரித்தவராய்	द्विजैः	வேதிய
अजुः	கேர்வழியில் நடக்கின்றவராய்	वृद्धैः च	பெரியோர்களாலேயே
		अभिविनीतः	நன்கு சிகழிக்கப் பெற்றவர்.

धर्मकामार्थतत्त्वज्ञः स्मृतिमान् प्रतिभानवान् । लौकिके समयाचारे कृतकल्यो विशारदः ॥

स्मृतिमान्	உணர்ந்ததை ஏக்காலத்திலும் மறவாதவர்.	लौकिके	உலகசமம்மதமாயிருக்கும்
प्रतिभानवान्	{ புதிதுபுதிதாய் மேன்மேல் தோன்றுகிற புத்திகளைக் கொடுக்கிறவர்.	समयाचारे	ஸங்கேதஞ்சாரத்தின்
धर्मकामार्थ-}	தர்மம் ஒன்றிலிருந்து தான் நாம் விரும்பும்	विशारदः	மகாப்பிரஸித்திபெற்றவராய்
सर्वज्ञः }	நான்கு புருஷார்த்தங்களும் சித்திக்கின்றனவேனும் தத்வத்தை உணர்ந்தவர்.	कृतकल्यः	{ யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உதாரணமாயிருப்பவர்.

निभृतः संवृताकारो गुप्तमन्त्रः सहायवान् । अमोघकोशहर्षश्च त्यागसंयमकालवित् ॥ २३ ॥

निभृतः	{ பணிபவெண்டியவர்க ளிடத்தில் பணிந்து ஒழுக்குபவர்.	சஹாயவான்	ஆப்தகிணைகிதர்களு டையவர்.
சंवृताकारः	{ திருவுளத்தில் கருதிய னைத் திருவுளத்தி லே அடக்கிவைக்கும் திறமைபுடையவர்.	அமோகோஹர்ப்:	ஸீணுகாத கிணமும் களிப்பும் உடையவர்.
गुप्तमन्त्रः	{ தான் மேற்கொண்ட காரியம் முற்றினும் மு டிவுபெறும்வரைநி லும் பிறர் அறியா வ ண்ணம் மறைப்பவர்.	त्यागसंय- कालवित् च }	{ பொருளைச்செலவிட வேண்டிய சமயத்தை யும்சேர்க்கவேண்டிய சமயத்தையும்றிந்த வர்.

दृढभक्तिः स्थिरप्रज्ञो नासद्ग्राही न दुर्वचाः । निस्तन्द्रिप्रमत्तश्च स्वदोषपरदोषवित् ॥ २४ ॥

दृढभक्तिः	சலியாத பக்தியுள்ள வர்.	दुर्वचाः न	அலுகிதமொழிகளை மொழியாதவர்.
स्थिरप्रज्ञः	நிலைகொடாத ஞானமு டையவர்.	निस्तन्द्रिः	சோம்பளில்லாதவர்.
असद्ग्राही न	தீயோரைத்தன்னரு கே சேரவிடாதவர்.	अप्रमत्तः	எமாந்துபோகாதவர்.
		स्वदोषपरदोष- वित् च }	{ தனது தோஷங்களை யும் பிறரது தோஷங் களையும் உன்னபடி அறிபவர்.

शास्त्रज्ञश्च कुतज्ञश्च पुरुषान्तरकोविदः । यः प्रयहानुग्रहयोर्वधान्यायं विचक्षणः ॥ २५ ॥

शास्त्रज्ञः	{ சாஸ்திரங்கள் எல்லா ளற்றதையும் கற் றுணர் ந்தவர்.	प्रयहानुग्रहयोः च	{ முறைப்படி ஆதாய்கது ஒருவனைத்தம்மைச் சேர்தவனுத எடுப்ப திலும் அப்படி எடுத் துக்கொள்ளப்பபட்ட வனை ஆதரிப்பதிலும் வெகுநிபுணர்.
कुतज्ञः	கித்தாத்தங்களில் நிபுணர்.	विचक्षणः	எவர் ஒருவரோ அவர் ிவர்.
पुरुषान्तरकोविदः	{ மனிதர்களின் ஸ்வபா வணத்திபார்க்களை நன்கு அறிந்தவர்.	यः च	
वधान्यायं	சாஸ்திரப்பிரகாரம்		

सत्संग्रहप्रग्रहणे स्थानविनिग्रहस्य च । आयकर्मण्युपायज्ञः संहृद्ययकर्मवित् ॥ २६ ॥

सत्संग्रह- प्रग्रहणे }	{ புண்பாத்தமாக்களை உள்ளபடி அறிந்து ஏற்றாக்கொள்வதி லும் அவர்களை ரகி ப்பதிலும் துஷ்டர்களைத்தர்க வானு கொடுப்பதற்கும்	स्थानवित्	சமயம் தெரிந்தவர்?
		आयकर्मणि	தனத்தெடுவதில்
		उपायज्ञः	நியாயவழிகளில் நிபு ணர்.
निग्रहस्य च		संहृद्यय- कर्मवित् }	{ ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட செலவிடும் வழிகளை யறிந்தவர்.

श्रेष्ठं शास्त्रसमूहेषु प्रातो व्यापिश्रकेषु च । अर्थधर्मौ च संगृह्य सुखतन्त्रो न चालसः ॥

शास्त्रसमूहेषु	சாஸ்திரசமுதங்கனி ஹம்	अर्थधर्मौ च	அர்த்தத்தையும், தருமத்தையும்
व्यापिश्रकेषु च	{ ஸம்ஸ்கிருதமும், பிரா கிருதமும், இளைக்க ளின் சிந்தங்கனி ஹம்	संगृह्य	தேடி,
श्रेष्ठं	சிறப்பை	सुखतन्त्रः	இன்பத்தை அனுப வித்துவருபவர்.
प्रातः	பெற்றவர்.	अलसः च न	வினாகாலம் போக்கர தவர்.

वैहारिकाणां शिल्पानां विज्ञातार्थविभागवित् । आरोहे विनये चैव युक्तो वारणवाजिनाम् ॥

वैहारिकाणां	{ உல்லாசமாய்க்காலக் கழிப்பதற்குரிய பி டிஸ், வீணை, புல்லாங் குழல் முதலியவை களின்	आरोहे च	இவ்வளவில்வளவு பக்கிட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்னும் முறைகளை நன்கு அறிந்தவர்.
शिल्पानां	சில்பங்களுடைய	वारणवाजिनां	யானை குதிரைகளில்
विज्ञाता	அட்பங்களையறிந்த வர்.	अरोहे च	மீது ஏறுவதிலும்
अर्थ- विभागवित्	{ அரசாங்க ஐவேஜியை அரசாங்க காரியங்க ளுக்கு இது இதற்கு	विनये एव	{ அடக்கித்தன்மனம் போல் நடக்கச்செய் வதிலும்
		युक्तः	நிபுணர்.

धनुर्वेदविदां श्रेष्ठो लोकेऽतिरथसंमतः । अभियाता प्रहता च सेनानयविशारदः ॥

अप्रभृष्यश्च संग्रामे कुर्दैरपि सुरासुरैः ॥ ३० ॥

धनुर्वेदविदां	தனுர்வேதத்தையறிந் தவர்களில்	प्रहतां च	{ தாடாகவே சத்துரு வை நாடிச்சென்று பொருதி வெற்றி கொள்பவர்.
श्रेष्ठः	உத்தமர்.	सेनानयविशारदः	சேனைகளை அணிவரு ப்பதில் நிபுணர்.
लोके	உலகத்தில்	संग्रामे	யுத்ததில்
अतिरथसंमतः	{ அதிகரிச்செல்ல மா ஹம் கொண்டா டப்பட்டவர்.	कुर्दैः	கொடுக்காண்ட
अभियाता	{ சத்துருவந்தரின் பார் த்துக்கொள்ளுவோ மென்றிருப்பவரல்லர்.	सुरासुरैः	தேவர்கள், அசுரர்கள்
		अपि च	இவர்களாலும்புட
		अप्रभृष्यः	வெல்லவொண்ணாத வர்.

अनसूयो जितक्रोधो न ह्यसौ न च मत्सरी । न चावमन्ता भूतानां न च कालवशानुगः ॥

अनसूयः	பொருமைபற்றவர்.	जितक्रोधः	{ கோபம் செறுத்தலே ண்டிய இடக்களில்
च	அதனால்		செறுத்துகிறவர்.
वृत्तः न	உன்மத்தகோபமற்ற	मत्सरी न	தன்னலம்தேடாதவர்.
भूतानां	அடியார்களுக்கு [வர்.	च	அதனால்
अवमन्ता न	அவமானம் விளைவிக்காதவர்.	कालवशानुगः न	காலத்திற்கு வசப்பட்ட இடக்காலதவர்.
च	அதனால்		

एवं श्रेष्ठैर्गुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । संपत्सिषु लोकेषु वसुधायाः क्षमागुणैः ॥
बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्येणापि शचीपतेः ॥ ३२ ॥

एवं	இவ்வகையாகிய	क्षमागुणैः	பொறுமைக்குணங்க
श्रेष्ठैः	மேன்மை	वसुधायाः	பூமிதேவிக்கும், [வால்
गुणैः	குணங்களோடு	बुद्ध्या	புத்தியால்
युक्तः	வினங்கும்	बृहस्पतेः	பிருகஸ்பதிக்கும்
पार्थिवात्मजः	சக்கிரவர்த்தி திருமக னாகிய அவர்	वीर्येण	வீரியத்தால்
विषु लोकेषु अपि	முன்றுடலகக்களிலும்	शचीपतेः	இந்திரனுக்கும்
प्रजानां	பிரானைகளுக்கு	तुल्यः	ஸமானராய்
		संपत्:	அபிராமராய் விளங்கினார்.

तथा सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसञ्जनैः पितुः । गुणैर्विरुचे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	सर्वप्रजाकान्तैः	{ பலகலபிரானைகளின் மனங்களைக்கவர்
पितुः	தந்தைக்கும்		கின்றவைகளும்
सूर्यः	சுதிரவன்	प्रीतिसञ्जनैः	அன்பை விளைவிக்கி ன்றவைகளுமான
अंशुभिः	கிரணங்களால்	गुणैः	குணங்களால்
दीप्तः	தேனோமயமாய் விளங்குகிறதூ	तथा	அப்படியே
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	विरुचे	அபிராமராய் விளங்கினார்.

तमेव गुणसंपन्नमप्रवृष्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥ ३४ ॥

एवं	இப்படிப்பட்ட	लोकपालोपमं	உளகபாலகர்களுக்கு
गुणसंपन्नं	குணஸம்பிருத்தியுடையவராய்	च	அவரை
अप्रवृष्यपराक्रमं	{ எவராலும் வெல்ல வெண்ணாத பராக் கிராமராய்	मेदिनी	மீதி
		नाथं	நாதனாகுரப்படி.
		अकामयत	கிருபபமுற்றது.

एतैस्तु बहुभिर्युक्तं गुणैरनुपमैः सुतम् । दृष्ट्वा दशरथो राजा चक्रे चिन्तां परंतपः ॥ ३५ ॥

परंतपः	{ எப்பொழுதும் வெற்றிபெறும் போர்வீரராகிய	गुणैः	உத்தமகுணங்களால்
दशरथः	தசரத	युक्तं	அபிராமனுவிருப்பதை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	दृष्ट्वा	தன்மனதினுள்ளேயே
सुतं	சுமந்தனை		கண்டு,
एतैः	இந்த	तु	இவர்களையத்தில்
बहुभिः	பல	चिन्तां	பின்கண்டவாறு
अनुपमैः	ஒப்பற்ற		தன்மனம் ஈடுபட்டிருக்கிறதை
		चक्रे	கவனித்தார்.

अथ राज्ञो बभूवैव वृद्धस्य चिरजीविनः । प्रीतिरेषा कथं रामो राजा स्यान्मयि जीवति ॥

चिरजीविनः	வெகுநாளை கண்டவரும்	रामः	இராமன்
वृद्धस्य	சான்றிராஞ்ஞருமீதிய	राजा	இளவரசராக
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	स्यात्	இருக்கலாமே!
एवं	இவ்வாறேயாய்	कथं	என் அப்படி சொல்வது
अथ	பின்கண்டவாறு		கடரது P
बभूव	மனதினுள் தோன்	एषा	இது
मयि	"நான் [திந்து.	प्रीतिः	{ எல்லாவற்றிற்கும்
जीवति	உயிருடனிருக்கும் பொழுதே		{ மேம்பட்ட மனோரதமாக இருக்கிறது."

एषा ह्यस्य परा प्रीतिर्हृदि संपरिवर्तते । कदा नाम सुतं द्रक्ष्याम्यभिषिक्तमहं प्रियम् ॥ ३७ ॥

अस्य	இவருடைய	अहं हि	"நானே
हृदि	மனதில்	कदा नाम	எப்பொழுதுதான்
एषा	இந்த	प्रियं	பெறலரியச் செல்வ
परा	மர்வோர்க்குமுடைய	सुतं	புதல்வனை
	மாகிய	अभिषिक्तं	முடிசூட்டப்பட்டவனாய்
प्रीतिः	மனோரதமானது	द्रक्ष्यामि	கண்ணாறக்கண்டு
संपरिवर्तते	பின்கண்டவாறு சுழன்றுகொண்டிருக்கிறது.		கனிப்பேன்.

वृद्धिकामो हि लोकस्य सर्वभूतानुकम्पनः । सत्तः प्रियतरां लोके पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥

वृष्टिमान्	"மழைசொரியும்	लोकस्य हि	உலகத்தீக
पर्जन्यः इव	மழைக்கடவுள்	वृष्टिकामः	கேஷமத்தைக்கருதி
	போலவே	लोके	உலகில் [யவனாய்
सर्वभूतानु-}	மன்னுபேகன் எல்லாவற்றினிடத்திலும் தண்ணீரையுடையவனாய்	सत्तः	என்னினும்
कम्पनः }		प्रियतराः	மேம்பட்ட இனியனாய் விவங்குகிறான்.

यमशक्रसमो वीर्ये बृहस्पतिसमो पतौ । महीधरसमो धृत्यां मत्तश्च गुणवत्तरः ॥ ३९ ॥

वीर्ये	“பாசக்கிரமத்தில்	धृत्यां	உலகமும் உத்தமியில்
यमशक्रसमः	யமனுக்கும் இத்திரனுக்கும் நிகரானவனாய்,	महीधरसमः	“காவியத் துறவுக்கு நிகரானவனாய்,
पतौ	புத்தியில்	मत्तः च	என்னினும்
बृहस्पतिसमः	பிருகஸ்பதிக்கு நிகரானவனாய்,	गुणवत्तरः	{ மேம்பட்ட குணங்களை பெற்றவனாய் விளங்குகிறான்.

महीमहमिमां कुक्षामधितिष्ठन्तमात्मजम् । अनेन वयसा दृष्ट्वा यथा स्वर्गमवाप्नुयाम् ॥ ४० ॥

अहं	“நான்	कुक्षाम्	எல்லாவற்றையும்
अनेन	இந்தப்படி	अधितिष्ठन्तं	தன் ஆளுகைக்குள்ளிருக்கப்பெற்றவனாய்
वयसा	சீரம், ஆரோக்கியமாய் இருக்கும்பொழுதே	दृष्ट्वा यथा	நேரில் பார்த்துவிட்டுத் தான்,
आत्मजं	ஊமந்தனை	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
इमां	இந்த	अवाप्नुयाम्	போகவேண்டும். ”
महीं	பூமி		

इत्येतैर्विविधैस्तैरन्यपार्थिवदुर्लभैः । शिष्टैरपरिमेयैश्च लोके लोकोत्तरैर्गुणैः ॥ ४१ ॥

तं समीक्ष्य महाराजो युक्तं समुदितैः शुभैः । निश्चित्य सचिवैः सार्धं युवराजमन्यत ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்,	अपरिमेयैः	அளவுகடந்தவைகளு
इति	இன்னும்படியும்	तैः	MA. 11
तं	அவனை	गुणैः च	அந்த சிறந்த குணங்களோடும்
तैः	அந்த	युक्तं	விளக்குகின்றவனாய்
एतैः	இந்த	समीक्ष्य	தவ்பனதுள் கவனித்து,
विविधैः	பல	सचिवैः	மந்திரிமார்களோடு
शुभैः	நல்லகுணங்களோடும்,	सार्धं	கலந்துபெசி
लोके	உலகில்	निश्चित्य	{ அவர்கள் அழிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்டு,
अन्यपार्थिवदुर्लभैः	{ வேறு எந்த மன்னனிடமும் இல்லாதவைகளும்	युवराजं	இளவரசராய் நியமிக்க வேண்டுமென
लोकोत्तरैः	எங்கும்எவனிடத்தும் இல்லாதவைகளும்	अमन्यत	{ தனக்குள்ளேயே நிச்சயம் செய்துகொண்டார்.
शिष्टैः	ஊர்வோத்திருஷ்டமானவைகளும்,		
समुदितैः	{ அழர்வபிறப்பில் எவ்வளவுவித்தமாலிருக்கின்றவைகளும்,		

दिव्यन्तरिक्षे भूमौ च घोरमुत्पातजं भयम् । सञ्चक्षे च मेधावी शरीरे चात्मनो जराम् ॥

மேधावी	மேதாவியாகுமவர்	भयं च	மனத்தொல்லையை
दिवि	விண்ணுலகிலும்,	आत्मनः	தனது [யும்,
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்திலும்,	शरीरे	தேகதிடத்தில்
भूमौ च	மண்ணுலகிலும்,	जरां च	முடியாததனம் ஏற்பட்டிருப்பதையும்
उत्पातजं	{ கண்முன் காணும் அபரஞ்சுனங்களால் விளையும்	सञ्चक्षे	{ தனக்குள்ளேயே ஆராய்ச்சிசெய்து கவனித்தார்.
घोरं	அதி		

पूर्णचन्द्राननस्याथ शोकापनुदमात्मनः । लोके रापस्य बुबुधे संप्रियत्वं महात्मनः ॥४४॥

आत्मनश्च प्रजानां च श्रेयसे च प्रियेण च । योक्तुकामस्स धर्मात्मा भक्त्या त्वरितवान्पुः ॥

सः	அந்த	संप्रियत्वं	அத்யந்த அன்பின்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	आत्मनः	தனது
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்,	भक्त्या	அந்தக்காரண
लोके	உலகில்		அன்பால்
प्रजानां	பிரஜைகளின்	प्रियेण च	மனோரதமாயிருப்பதால்
श्रेयसे च	நன்மையின் பொருட்		
आत्मनः	தனது [டும்	योक्तुकामः	புரிய விரும்பியவராய்
शोकापनुदं च	மனக்கவலைபை தீர்க்கி ததாபிருக்கிறதும்	त्वरितवान् च	காலதாமதம் செய்யக் கூடாதென்கிறவராகி
पूर्णचन्द्राननस्य	முழுமதிபோன்ற திரு முகமண்டலமுடைய	अथ	இப்பொழுது
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	बुबुधे	மனதினுள் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டார்.
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு		

नाना नगरवास्तव्यान् पृथग्जानपदानपि । समानिनाय मेदिन्याः प्रधानानृथिवीपतीन् ॥

मेदिन्याः	பூமியில்	प्रधानान्	அருகாமையிலுள்ள த
नगरवास्तव्यान् }	இதர நகரங்களில்		இணையானவர்களையும்
नाना }	வசிப்பவர்களையும் கிட்டுகிட்டு,	पृथिवीपतीन्	மன்னர்களையும்
पृथक् जानपदान् }	இதர கிராமங்களில் வ	समानिनाय	அழைத்துவர ஆக்ஞா
अपि }	சிப்பவர்களையும் அப் படியே கிட்டுகிட்டு,		பித்தருளினார்.

न तु केकयराजानं जनकं वा नराधिपम् । त्वरया चानयामास पश्चात्तौ श्रोष्यतः प्रियम् ॥

त्वरया	காலதாமதமாகாமல் கைவரால்	तौ तु	அவ்விருவர்களும்
केकयराजानं	கேகயராட்டரசரையும்	पश्चात्	காரியமான பின்னர்
जनकं नराधिपं च	ஜனகமன்னரையும்	प्रियं	நல்ல செய்தியை
आनयामास न	அழைத்துவரச் சொ ல்லவில்லை.	श्रोष्यतः वा	கேள்வியுற்று மகிழ் வார்களென்றார்.

तान्वेक्ष्य नानाभरणैर्यथाहं प्रतिपूजितान् । ददर्शालंकृतो राजा प्रजापतिरिव प्रजाः ॥ ४८ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	தான்	அவர்களை
नानाभरणैः	பல ஆபரணங்களுடன்	प्रजाः	பிரஜைகளை
यथाहं	அவருக்கேற்றவண்ணம் மாம்	प्रजापतिः	பிரம்மபிதவர்
अलंकृतः	அலங்கரிக்கப்பெற்றவ	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
वेक्ष्य	அரண்மனைக்கு [சாய்		
प्रतिपूजितान्	ஆங்களைவைக்கிறபேற் டுகொண்டு வந்துசேர்ந்த	दर्शने	குளிர்க்கொண்டிரு கினார்.

अथोपविष्टे नृपतौ तस्मिन्परबलादने । ततः प्रथिविशुः शेषा राजानो लोकसम्मताः ॥

ततः	அதன்மேல்	अथ	உடனே
तस्मिन्	அந்த	शेषाः	இதர
परबलादने	எதிராளிக் பலத்தை அடக்கவல்ல	लोकसम्मताः	முனைகத்தில் பிரகித் திபெற்று விளங்கும்
नृपतौ	சக்கிரவர்த்தியார்,	राजानः	மன்னர்கள்
उपविष्टे	உட்கார்ந்த	प्रथिविशुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अथ राज्ञा वितीर्णेषु विविधेष्व्वासनेषु च । राजानमेवाभिमुखानिषेदुनियता नृपाः ॥

नियताः	திருடமான பக்தி	राज्ञा च	சக்கிரவர்த்தியார ளையே
नृपाः	அரசர்கள் [புள்ள		
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	वितीर्णेषु	காட்டியருளப்பட்ட
अभिमुखाः एव	எதிர்முகமிருக்கும் வண்ணமாயே	विविधेषु	பல
अथ	அப்பொழுது	आसनेषु	ஆஸனங்களில்
		निषेदुः	உட்கார்ந்தார்கள்.

स लब्धयानैर्विनयान्वितैर्नृपैः पुरालयैर्जानपदैश्च मानवैः ।

उपोपविष्टैर्नृपतिर्हतो बभौ सहस्रचक्षुर्भगवानिवापरैः ॥ ५१ ॥

लब्धयानैः	கன்கு உபசரிக்கப் பட்டு	नृपः	குழப்பப்படுக்த
उपोपविष्टैः	ஆஸனங்களில் விற்றி ருந்தவர்களுடன்	सः	உத்த
विनयान्वितैः	பூண்பக்திபுள்ளவர் களுமான்	नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்,
नृपैः	மன்னர்களாலும்	सहस्रचक्षुः	இத்திர
पुरालयैः	நகரவாஸிகளும்	भगवान्	பகவான்
जानपदैः	கிராமவாஸிகளுமான்	अपरैः	பிதவர்களால்
मानवैः च	மனிதர்களாலும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		बभौ	கிணங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २ ॥

श्रीरामाभिषेकमन्त्रः—ஸ்ரீராமரது ராஜ்யபிஷேகத்தைப் பற்றிய மந்திராலோசனை.

ततः परिषदं सर्वामामन्त्र्य वसुधाधिपः । हितमुद्धरणं चैवमुवाच प्रथितं वचः ॥ १ ॥

ततः	ஆப்பொழுது	प्रथितं च	யாவருமறிந்துள்ள
वसुधाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்,		வண்ணமாயே
एवं	இவ்விதமாய்	उद्धरणं	உள்ளங்களைக்குகிரச்
परिषदं	சபையிதுள்ள		செய்யும்
सर्वी	எல்லோரையும்	हितं	சுசலப்பிரசன்னமாகிற
	பார்த்து	वचः	மொழியை
आमन्त्र्य	முகமண்கறி,	उवाच	சொல்லியருளினார்.

दुन्दुभिस्वनकल्पेन गम्भीरेणानुनादिना । स्वरेण महता राजा जीमूत इव नादयन् ॥ २ ॥

राजलक्षणयुक्तेन कान्तेनानुपमेन च । उवाच रसयुक्तेन स्वरेण नृपतिर्नृपान् ॥ ३ ॥

नृपतिः	துனக்களைக்கொடு த்துக்காத்தருளும்	राजलक्षणयुक्तेन	ராஜலக்ஷணங்களுக்கேற்றதாய்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	कान्तेन	கேட்போர்களின் செ
महता	பாத்த		விகளுக்கினியதாய்
स्वरेण	சத்தத்தோடு	रसयुक्तेन	கேட்போர்களின் மன
नादयन्	கொடுக்கும்		க்களைக் கவருகின்ற
जीमूतः	மேகம்		தாய்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணம்	अनुपमेन च	ஒப்புயர்வு இல்லாத துமையான
गम्भीरेण	ஆழ்ந்த	स्वरेण	சூழான்
दुन्दुभिस्वनकल्पेन	துந்துபிவாத்யகோ ஷம்போன்றதாய்	नृपान्	மன்னர்களைப்பார்த்து
अनुनादिना	பிரதித்துவனி உண் டாக்குகின்றதாய்	उवाच	பின் கண்டவாறு திரு வாய்மலர்த்தருளினார்.

विदितं भवतामेतद्यथा मे राज्यमुत्तमम् । पूर्वकर्मण राजेन्द्रैः सुतवत्परिपालितम् ॥ ४ ॥

मे	என்னுடைய	राजेन्द्रैः	ராஜோத்தமர்களால்
एतत्	இந்த	सुतवत्	மக்களைப்போல
उत्तमं	எல்லாவற்றிலும்	परिपालितं यथा	பரிவுடன்பாதுகாத்து வாப்பட்டதென்பது
राज्यं	ராஜ்யமானது பெரிய		
मम	என்னுடைய	भवनां	உக்களுக்கு
पूर्वकैः	முன்னோர்களான	विदितम्	தெரிந்த விஷயம்.

ஸோ஽ஹி஽வாகுபி: சர்வநரேந்த்ரே: பரிபாலிதம் | ஸ்ரேயஸா யோகுகாமோ஽ஸி ஸுஸார்ஹஸிவில ஜகத் ||

ஸ:	“அந்த	ஜகத்	உலகம்
அஹ்	நகல்	அஸிலே	எல்லாவற்றிற்கும்
஽வாகுபி:	இச்சுவாகுவாழ்வாந்திய	ஸ்ரேயஸா	ஒரு பெரிய மங்கள்
நரேந்த்ரே:	சக்கிரவர்த்திகள்		கிருத்தியத்தால்
சர்வ:	எல்லோராலும்		
பரிபாலிதம்	பரிபாலித்துவாப்பட்டுத் டதும்,	யோகுகாம:	{ குத்திகொண்டிருக்கிற கிறத்தற்கு மனாரிடு பட்டவனும்
ஸுஹர்ஹ	{ மேல்மேல் தங்கிவளரு கிற சேஷமத்திற்கு பாத்திரமாக்கிருக்கிற துமான	அஸி	இருக்கிறேன்.

மயா஽ப்யாசரிதம் பூவ்: பந்நானமநுசுசுதா | மஜா நில்யமநித்ரேண யதாஸக்த்யபிரஸிதா: ||

பூவ்:	“என்முன்னோர்களால்	மயா஽பி	என்னாலும்
அசரிதம்	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட டதும்	அநித்ரேண	ஜாக்கிரதையுடையவ னும்
நில்ய	மாற்றமுடியாததாய் மிருக்கிறதான	யதாஸக்தி:	என் ஆற்றலுக்கு இயன்றமட்டும்
பந்நானம்	வழியை	மஜா:	பிரஜைகள்
அநுசுசுதா	அவலம்பித்துவரும்	அபிரஸிதா:	ஆதரித்துவாப்பட்டு டர்க.

இவ் ஸரீரம் கருதஸ்ய லோகஸ்ய சரதா ஹிதம் | பாண்டுஸ்யாதபத்ரஸ்ய லாயாயா ஜரிதம் மயா ||

இவ்	“இந்த	அாதபஸ்ய	குடையின்
ஸரீரம்	தேகமானது	லாயாயா	கிழலில்
மயா	என்னால்	ஹிதம்	பரிபாலனத்தை
கருதஸ்ய	ஸகல	சரதா	செய்ததால்
லோகஸ்ய	உலகத்திற்கும்	ஜரிதம்	திடமற்றதாய்ச் செய் யப்பட்டது.
பாண்டுஸ்ய	பெண்		

பாப்ய வர்ஸஹஸாஜி வஹ்யாபூபி ஜீவத: | ஜீர்ணஸ்யஸ்ய ஸரீரஸ்ய விஸ்வாந்திமபிரோசயே ||

பாப்யூபி	“வாழ்காட்களில்	பாப்ய	பெற்றிருக்கிறதுமான
வஹி	பல	அஸ்ய	இந்த
வர்ஸஹஸாஜி	ஆபிரமண்டிகளை	ஸரீரஸ்ய	சரித்திற்கு
ஜீவத:	கண்டிருக்கிறதும்	விஸ்வாந்தி	விசாரத்தியை
ஜீர்ணஸ்ய	முடியாததனத்தை	அபிரோசயே	நான் உத்தேசிக்கிறேன்.

राजप्रभावजुष्टं हि दुर्वहाम जितेन्द्रियैः । परिश्रान्तोऽस्मि लोकस्य गुर्वी धर्मधुरं वहन् ॥९॥

लोकस्य	"உலகிற்கு	गुर्वी	ஸர்க்கோ திருவடமா பிடுங்கிற துடமா
अजितेन्द्रियैः	{ ஸதா ஆஸக்திகொ ண்ட ஞானபுத்திர் திரியங்களைக் கொண்டு	धर्मधुरं	{ தான் செய்பவேண்டிய கடமைபாகிய பாரத் தை
राजप्रभावजुष्टं	{ ராஜாவாயிருந்து அரசு சாஸ்தி செய்வதால் விளைவதும்	वहन्	வகிக்கின்றவனுய்
दुर्वहं	மிக்கப்பெரிதாயிருக்கி றதும்	हि	அதனால்
		परिश्रान्तः	அதிலேயே மனம் சுடு பட்டிருக்கின்றவனுய்
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

सोऽहं विश्रममिच्छामि पुत्रे कृत्वा प्रजाहिते । सन्निकृष्टानिमान्सर्वाननुमान्य द्विजर्षभान् ॥

सः	"அந்த	अनुमान्य	உடன்படுத்தி,
अहं	நான்	प्रजाहिते	பிரஜைகளுக்கு ஹிதம் செய்யுமதிகாரத்தில்
सन्निकृष्टान्	இவ்விடம் எழுந்தரு ளியிருக்கும்	पुत्रे	ஸமந்தனை
इमान्	இந்த	कृत्वा	நியமித்து விட்டு,
द्विजर्षभान्	பிராமணோத்தமர்கள்	विश्रमं	கவலைவற்றிருக்க
सर्वान्	எல்லோரையும்	इच्छामि	எண்ணுகிறேன்.

अनुजातो हि मां सर्वैर्गुणैर्ज्येष्ठो मयात्मजः । पुरन्दरसप्तो वीर्ये रामः परपुरुञ्जयः ॥ ११ ॥

रामः	"பூரீராமன்	परपुरुञ्जयः	{ எப்படிப்பட்டவரா ஹம் வெல்லவெண் னாதவன்.
मम	எனது	सर्वैः	எல்லா
ज्येष्ठः	முத்த	गुणैः हि	குணங்களா ஹம்
आत्मजः	குமாரன்.	मां	என்னை
वीर्ये	வீர்யத்தில்	अनुजातः	நிகர் ததவன்.
पुरन्दरसप्तः	இந்திரனுக்கு ஒப்பா வவன்.		

तं चन्द्रमिव पुष्येण युक्तं धर्मभृतां वरम् । यौवराज्ये नियोक्ताऽस्मि प्रीतः पुरुषपुङ्गवम् ॥

पुष्येण	"புஷ்யனாகத்திரைத் தோடு	पुरुषपुङ्गवम्	புருஷோத்தமனு
युक्तं	கூடிய	तं	அவனை [மரகிய
चन्द्रं	சந்திரபகவானை	यौवराज्ये	இளவரசில்
इव	போல்விளங்குபவனும்	नियोक्ता	நியமிக்கும் அதிகாரம் வகிக்கும் நான்
धर्मभृतां	தருமகுணமுள்ளவர் களுள்	प्रीतः	செய்து முடித்து திருப் திகொண்டவனாக ஆக கருதுகிறேன்.
वरं	சிறந்தவனும்	अस्मि	

अनुरूपः स वै नाथो लक्ष्मीवांलक्ष्मणायजः । त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ॥

लक्ष्मणायजः	லக்ஷ்மணனுக்கு முன் பிறந்த இவன்	நாथேன	ஒரு நாதனால்
		நாथவதர்	ஏற்ற நாதனைப்பெற்ற நாய்
लक्ष्मीवान्	{ எதையும் தோஷமின் றீ முடிக்கவல்ல பாக்கி பணிசெய்தப்பெற்றவன்.	स्यान् वै	விளங்குமோ
त्रैलोक्ये अपि	மூவுலகமும்	अनुरूपः	ஆந்த
येन	எந்த	नाथः	நாதன்
		सः	ஆவன்.

अनेन श्रेयसा सद्यः संयोज्यैवमिमां पहीम् । गतक्लेशो भविष्यामि सुते तस्मिन्निवेश्य वै ॥

एवं	இவ்விதமாய்	निवेश्य	பொறுப்புச்சாற்றி,
सद्यः वै	இப்பொழுதே	गतक्लेशः	உலகவிபாபாங்காரில்
इमां	இந்த	अनेन	இந்த [பற்றற்றவனாகி
महीं	மண்ணுலகை	श्रेयसा	மோகநானந்தத்தால்
तस्मिन्	ஆந்த	संयोज्य	கட்டுண்டு,
सुते	மைந்தனிடத்தில்	भविष्यामि	இருக்கப்போகிறேன்.

यदीदं मेऽनुरूपार्थं मया साधु सुमन्वितम् । भवन्तो मेऽनुमन्यन्तां कथं वा करवाण्यहम् ॥

यदं	இது	यदि	இருக்குமாகில்
मया	என்னால்	भवन्तः	நிங்கள்
साधु	நன்றாய்	मे	எனக்கு
सुमन्वितं	{ ஆலோசித்துத்தீர்மா னிக்கப்பட்டிருக்கிற து.	अनुमन्यन्तां	உடன்பாடு உறக்கட வீர்கள்.
मे	என்னுடைய	वा	அப்படியில்லையாகில்
अनुरूपार्थं	ஆலோசனை சரிபாண நாய்	अहं	நான்
		कथं	வேறெதை
		करवाणि	செய்யவேண்டும்?

यद्यप्येषा मम प्रीतिर्हितमन्यद्विचिन्त्यताम् । अन्या मध्यस्थचिन्ता हि विमर्दाभ्यधिकोदया॥

एषा	இது	अन्या हि	பலரால் நிர்ணயிக்கப் பட்டதுதான்
मम	என்னுடைய		
प्रीतिः	என்வா பின்புடனேந்த	मध्यस्थचिन्ता	{ மத்பஸ்தர்கனாயிருந் து ஆலோசிக்கப்பெ ற்றதாய்
अन्यत्	வேறு [மாயிருக்கிறது.		
हितं	ஏற்ற நாரியம்	विमर्दाभ्य-	{ ஆராய்ச்சியால் ஒங்கி
यद्यपि	இருக்குமாகில்	धिकोदया	{ வளரும் சேஷமத்தை த்தருகிறது.
विचिन्त्यतां	தீர்க்காலோசனைசெய் து விளம்புவீர்கள்.		

इति ब्रुवन्तं मुदिताः प्रत्यनन्दस्त्रुपा नृपम् । वृष्टिमन्तं महामेघं नर्दन्त इव वह्निणः ॥ १७ ॥

नृपाः	राஜாக்கள்	मुदिताः	உள்ளம் பூரித்தவர்
वृष्टिमन्तं	மழைபெய்கிற	इति	இங்ஙனம் [களரப்]
महामेघं	மகாமேகத்தை	ब्रुवन्तं	சொல்லும்
नर्दन्तः	கேகாத்வணி செய்யும்	नृपे	மன்னரை
वह्निणः	மயில்கள்	प्रत्यनन्दन्	புகழ்ந்துகொண்டாடி.
इव	போல		ஐயர்கள்.

स्निग्धोऽनुनादी सञ्जज्ञे तत्र हर्षसमीरितः । जनौघोद्घुष्टसन्नादो विमानं कम्पयन्निव ॥

तत्र	அப்பொழுது	अनुनादी	எதிரொலியும்
हर्षसमीरितः	ஸந்தோஷத்தா ஐண்டு	विमानं इव	{ வழு தனிக்கட்டுகளும் எழு உப்பரிகைகளும் முன்ன திருமாளிகை மையே
जनौघोद्घु-	ஜனக்கூட்டங்களால்	कम्पयन्	அசைவுற்று நடுங்கச்
ष्टसन्नादः	நன்றாய் கோஷிக்கப் பட்ட சப்தமானது	संज्ञे	உண்டாயிற்று.
स्निग्धः	உரத்ததாகிய		

तस्य धर्मार्थविदुषो भावमाज्ञाय सर्वशः । ब्राह्मणा बलमुख्याश्च पौरजानपदैः सह ॥ १९ ॥

समेत्य मन्त्रयित्वा तु समतां गतबुद्धयः । ऊचुश्च मनसा ज्ञात्वा वृद्धं दशरथं वचः ॥ २० ॥

पौरजानपदैः	நகரத்தார்களோடும் நாட்டார்களோடும்	ज्ञात्वा च	அறிந்தும்,
सह	கூட	समेत्य	கேசர்த்து,
ब्राह्मणाः	பிராமணர்களும்,	सर्वशः	பலவழியாகவும்
बलमुख्याः च	சைன்யத்தலைவர்	मन्त्रयित्वा	ஆராய்ந்து,
	களும்,	आज्ञाय च	அறிந்துகொண்டு,
तु	இவ்விஷயத்தில்	समतां गतबुद्धयः	{ ஒரேவிதமான தீர்மானத்துக்கு வந்தவர் களாய்
धर्मार्थ-}	நரமமொன்றிலிருந்	वृद्धं	பெரியவராகிய
विदुषः }	துதான் புருஷார்த் தங்கள் வித்திக்கின் றமிதனநன்குணர்ந்த	दशरथं	தசரதசக்கிரவர்த்தி
तस्य	அவரது	वचः	பாறைப்பர்த்து பின்வரும் விண்ணப் பத்தை
भावं	மனோபாவத்தை	ऊचुः	விஞ்ஞாபனம் செய் தார்கள்.
मनसा	தனித்தனியாய் அவர வர்கள் உள்ளத்தோடு		

अनेकवर्षसाहस्रो वृद्धस्त्वमसि पार्थिव । स रामं युवराजानमभिपिबिष्वस्व पार्थिवम् ॥ २१ ॥

पार्थिव	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	पार्थिवं	அரசாரும் அதிகாரம்
सः	அந்த		வகிக்கும்
वृद्धं	தேவரீர்	युवराजानं	புலராஜாவாய்
अनेकवर्षसाहस्रः	அநேகமாட்சம் வரு ஷங்கள்	अभिपिबिष्वस्व	{ திருமயிலேகம் செய் துவைக்கத்திருவுளம் கொள்விதாக.
वृद्धः असि	வாழ்த்து பூப்புத்தீர்.		
रामं	ஸ்ரீராமரை		

इच्छामो हि महाबाहुं रघुवीरं महाबलम् । गजेन महताऽऽयान्तं रामं छत्रावृताननम् ॥२२॥

महाबाहुं	"ஆஹாஹபாகுவும்	छत्रावृताननं	{ குடைவால் மறைக்கப் பட்ட திருமுகமண்
रघुवीरं	ரகுசூலதிலகரும்	आयान्तं	{ டஸ்முடைபவராய் வந்தோலமாய்ப்போ
महाबलं	மகாபலவாலுமாயிய		வதை
रामं	ஸ்ரீராமரை	इच्छामः हि	{ கண்ணுரக்கண்டு கவிக்க ஆவல் கொ ண்டிருக்கிறோம்.
महता	உயர்ந்த		
गजेन	யானையின்மீது ஏறிக் கொண்டு		

इति तद्वचनं श्रुत्वा राजा तेषां मनःप्रियम् । अजानन्निव जिज्ञासुरिदं वचनमब्रवीत् ॥२३॥

इति	இப்படியாய்	अजानन्	விஷயம் தெரியாதவர்
तेषां	அவர்களுடைய		போலவும்
मनःप्रियं	{ மனோபிஷ்டத்தை கன்கு விளங்குந் காட்டி கிறதாய்	जिज्ञासुः	விஷயம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவர்
तद्वचनं	அம்மொழிக்கு	इव	போலவுமாகி
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றி,	इदं	சின்கண்ட
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	वचनं	மொழியை
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தருளி னார்.

श्रुत्वा वचनं यन्मे राघवं पतिमिच्छथ । राजानः संशयोऽयं मे किमिदं ब्रूत तच्चतः ॥

कथं नु मयि धर्मेण पृथिवीमनुशासति । भवन्तो द्रष्टुमिच्छन्ति युवराजं ममात्मजम् ॥२५॥

राजानः	"மன்னர்களை !	द्रष्टुं	கண்டுகளிக்க
मयि	நான்	कथं नु	ஏனோ
धर्मेण	நீதிவழுவாமல்	इच्छन्ति	பிரார்த்திக்கின்றீர்
पृथिवीं	பூமியை	मे	எனக்கு [கன் ?
अनुशासति	பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டுருக்கையில்	इच्छथ	{ மேம்பட்டவனாகவும் கொண்டுருக்கின்றீர் கள்.
मे	எனது	यत्	எதுவோ
वचनं	சொல்லை	अयं	இது
श्रुत्वा एव	சேட்டவுடனேயே	संशयः	ஐயமுள்ளதாயிருக்கி
भवन्तः	நீங்கள்	इदं	இது [முது.
मम	எனது	किं	என் ?
आत्मजं	மைத்தனான	तच्चतः	உன்னது உன்னபடி
राघवं	ராகவனை	ब्रूत	விளங்கக்கொல்லிர்
पति	அரசாளும் அதிகாரம் வகிக்கும்		
युवराजं	இளவரசராய்		

ते तमूर्चुर्महात्मानं पौरजानपदैः सह । बहवो वृष कल्याणा गुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ॥२६॥

பौरஜானபடை: நகரத்தாரோடும் நாட்
சஹ கூடிய [டாரோடும்
தே ஆவர்கள்
மஹாத்மான் மகரத்மாவாகிய
தே ஆவருக்கு
ஓயு: பின் கண்டவாறு பதி
ஐகரத்தார்கள்.

நூ சக்கிரவர்த்தியாரே!
தேவரீரது
புத்ரஸ்ய ஸைந்தனிடத்தில்
வஹ: ஆனவற்ற
கல்யாண: கல்யாண
குண: குணங்கள்
சந்தி நிறைந்திருக்கின்றன.

गुणान् गुणवतो देव देवकल्पस्य धीमतः ।

प्रियानानन्दनान् कृत्स्नान् प्रवक्ष्यामोऽथ ताञ्छृणु

॥ २७ ॥

தேவ "சக்கிரவர்த்தியாரே!
தேவகல்பஸ்ய தெய்வம்போன்றவ

आनन्दनान्

{ யாவருக்கும் ஆனந்தம்
விளைவிக்கின்றனவாக
ஐந்மான்

गुणवतः { பிறவிடத்தமகுணங்
கள் ஆனமயப்பெற்ற
வரும்,

तान्

அந்த

धीमतः கற்றுதேர்ச்சிபெற்றவ
ருமாகிய ஆவருடைய

गुणान्

குணங்கள்,

प्रियान् அபூர்வமாயிருக்கின்ற
வைகளும்,

कृत्स्नान्

எல்லாவற்றையுமும்,

अथ

இப்பொழுது

प्रवक्ष्यामः

விவரமாய் காங்கள்
கூறுகின்றோம்,

शृणु

திருக்கெவி சாற்றுவீ
ராக.

दिनैर्गुणैः शकसपो रामः सत्यपराक्रमः । इक्ष्वाकुभ्योऽपि सर्वेभ्यो ह्यतिरिक्तो विशां पते ॥

विशां पते "சக்கிரவர்த்தியாரே!
रामः हि ஸ்ரீராமர் ஒருவரே,
सत्यपराक्रमः ஸத்யமான பராக்கிர
மமுடையவர்.

शकसमः

இந்திரனுக்கு நிகரான
வர்.

दिव्यैः दिव्य
गुणैः குணங்களால்

इक्ष्वाकुभ्यः

இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்
பிறந்த அரசர்கள்

रामः सत्पुरुषो लोके सत्यधर्मपरायणः । साक्षाद्रामादिनिवृत्तो धर्मश्चापि श्रिया सह ॥

रामः अपि "ஸ்ரீராமர் ஒருவரே
साक्षात् மானிடவருவெடுத்த
துவந்த

धर्मः

{ மானிடர்களின் நல்
கொழுக்கெழுமனும்
தருமமானது

सत्पुरुषः ஸத்புருஷர்.

श्रिया

நெறிதவருததாகிய

सत्यधर्म- } ஸத்தியத்தையும் தரு
परायणः } மத்தையும் எப்பொ
ழுதும் நழுவுவிடாத
வர்.

सह

கூட

लोके உலகில்

रामान् च

ஸ்ரீராமர் ஒருவரிடமி

विनिवृत्तः

ருந்துதான்
அறியவேண்டியதாய்
விளங்குகிறது.

प्रजासुखत्वे चन्द्रस्य वसुधायाः क्षमागुणैः । बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्ये साक्षाच्छचीपतेः ॥

साक्षा	பிரதாபவடித்திம் (காக் கள் அநிந்தவாஸரயிஸ்)
क्षमागुणैः	சொல்லுகளை மனப்புகிப் பதில்
चन्द्रस्य	சந்திரபகவா ஸூக்குர், பிறர்செய்யும்பொருள் களை பொறுத்தல்
क्षमागुणैः	வினையா திருத்தல் முதலிய உத்தம குணங்களில்

वसुधायाः	பூதேவிக்ஞம்,
बुद्ध्या	புத்தியில்
बृहस्पतेः	பிரகஸ்பதிக்ஞம்,
वीर्ये	வீர்யத்தில்
सचीपतेः	இந்திரஹுக்ஞம்
तुल्यः	திகரானவர்.

धर्मज्ञः सत्यसन्धश्च शीलवाननसूयकः । क्षान्तः सान्त्वयिता शृङ्गणः कृतज्ञो विजितेन्द्रियः ॥

मृदुश्च स्थिरचित्तश्च सदा भव्योऽनसूयकः ॥ ३१ ॥

धर्मज्ञः	தருமம் அறிந்தவர்.
सत्यसन्धः च	சொண் ணசொல் தவறு தவர்.
शीलवान्	நல்லொழுக்கமுற்ற வர்.
अनसूयकः	{ பிறர்மேல் ஸாமரையக்க ண்டு மனம் கலிக்கி ன்றவர்.
क्षान्तः	{ அடிவார்கள் செய்யும் அபராதங்களை மன் லித்தருளும் தன் ணலியுடையவர்.
सान्त्वयिता	{ வலருக்கும் தினமுண் டாற தபடி நடக்கிற வர்.

शृङ्गणः	{ கபடமின் றி திருவுனத் தில் எது இருக்கிற தோ அனாதயே சொ ல்லுகிறவர்.
कृतज्ञः	செய்கன் றி மதவாத வர்.
विजितेन्द्रियः	ஹம்புலன்களையும் வென்றவர்.
मृदुः च	தன்சமடைத்தவர்களை கைவிடாதவர்.
स्थिरचित्तः च	{ சகம் துக்கம் எனும் வேறுபாட்டில்லாத மனமுடையவர்.
सदा	எக்காலத்திலும்
भव्यः	தொண்டகளுக்கு ४0 பட்டுடைக்கின்றவர்.
अनसूयकः	அவீதகங்களுக்குக்கா ரணபூதமாகாதவர்.

मिथवादी च भूतानां सत्यवादी च राघवः । बहुभूतानां वृद्धानां ब्राह्मणानामुपासिता ॥

राघवः	ஸ்ரீராமகவர்,
भूतानां	அடிவார்களுக்கு
मिथवादी	காதுக்கு இனிவையா ய்ப்போகபவராய்,
सत्यवादी च	நியாயமுரைப்பார்.

बहुभूतानां	மிக்க கல்கிபயிற்சி புள்ள
वृद्धानां च	ஓரணவா ள்களுமான
ब्राह्मणानां	பிராமணர்களுக்கு
उपासिता	வழிபடுபவர்.

तेनास्येहातुला कीर्तिर्यशस्तेजश्च वर्धते । देवासुरमनुष्याणां सर्वास्त्रेषु विशारदः ॥ ३३ ॥

देवासुर- मनुष्याणां }	தேவர்கள் அசுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் இவர் களுள்	तेजः	ஆமாணுஷ்யமாயிருந் திறதும்,
सर्वास्त्रेषु	எல்லா ஆஸ்திரங்களி லும்	यशः च	{ எப்பொழுதும் யாவ ராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்படுகி றதுமாகிய
विशारदः	நிபுணர்.	कीर्तिः	கீர்த்தி
तेन	அதனால்	अनुला	ஒப்புயர்வற்றதாய்
अस्य	அவருடைய	वर्धते	பிரபலமாய் விளங்கு கிறது.
इह	இவ்வுலகில்		

सम्यग्विद्याव्रतज्ञातो यथावत् साङ्गवेदवित् । गान्धर्वे च भुवि श्रेष्ठो बभूव भरतायजः ॥

भरतायजः	பரதனுக்குத் தமயனா ராகிய அவர்	साङ्गवेदवित्	ஸாங்கவேதங்களை
सम्यक्	சுன்றாய்	भुवि	உலகில் [யறிந்தவர்.
विद्याव्रतज्ञातः	{ வித்தைகளைக்கற்று விடதங்களைச்செய்து முடித்தவர்.	गान्धर्वे च	ஸக்தேதசாஸ்திரத்தி லும்
यथावत्	உள்ளபடி.	श्रेष्ठः	ஒப்புயர்வில்லாத தேர் ச்சிபெற்றவராய்
		बभूव	விளங்குகிறார்.

कल्याणाभिजनः साधुरदीनात्मा महाद्युतिः । द्विजैरभिविनीतश्च श्रेष्ठैर्धर्मार्थनैपुणैः ॥ ३५ ॥

साधुः	தோஷரகித முன் னோர்க்கையுடையவர்.	महाद्युतिः	மகத்தான ராஜஸக்தி பிரையுடையவர்.
कल्याणाभिजनः	{ கல்யாணகுணங்களா ல் குலத்திற்கு கிரோ புஷணமாய் விளக் குகிறவர்.	धर्मार्थनैपुणैः च	தர்மார் ததங்களில் நிபுணர்களான
अदीनात्मा	எப்பொழுதும் உன்ன த்தை தளரவிடாதவர்.	श्रेष्ठैः	உத்தம
		द्विजैः	பிராமணர்களால்
		अभिविनीतः	நன்கு கிஷிக்கப்பெற் றவர்.

यदा व्रजति संग्रामं ग्रामार्थे नगरस्य वा । गत्वा सौमित्रिसहितो नाविजित्य निवर्तते ॥

सौमित्रिसहितः	ஸக்திமணருடனிருக்கு மவர்	गवा	சென்று,
ग्रामार्थे	கிராமவிஷயமாகவோ அல்லது	संग्रामं	போரை
नगरस्य वा	நகரவிஷயமாகவோ	व्रजति यदा	ஆடைந்த பிரமேயங்க ளிலெல்லாம்
		अविजित्य	வெற்றிகொள்ளாமல்
		निवर्तते न	திரும்புவதில்லை.

संधामात्पुनरामस्य कुक्षरेण स्थेन वा । पौरान् स्वजनवन्नित्यं कुशलं परिपूच्छति ॥३७॥
पुत्रेष्वग्निषु दारेषु श्रेष्ठशिष्यगणेषु च । निखिलेनानुपूर्व्यां च पिता पुत्रानिषौरसान् ॥३८॥

संधामात्	புத்தகத்தினின்றும்	श्रेष्ठशिष्य- गणेषु च }	பரிபூஷணங்கள், சிஷ்ய கணங்கள் இவர்கள்
कुक्षरेण	யாக்ஷியின்மீது ஏறிக் கொண்டோ		விஷயங்களிலும்
स्थेन वा	ஆஸனது தேரின்மீது ஏறிக் கொண்டு	निखिलेन	எனதையும் விடாமல்
पुनः	இரும்பவும்	पिता	தகப்பன்
अस्य	வந்துசேர்ந்த ஆவர்,	औरसान्	தன்வயிற்றில் பிறந்த
नित्यं	ஒவ்வொரு பிரசக்தி பிதும்	पुत्रान्	புத்திரர்களை
पौरान्	பட்டணத்து ஜனங்களை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुत्रेषु	புத்திரர்கள் விஷயங்க லிலும்,	स्वजनवत्	தன் இனத்தாரைப் போல்
अग्निषु	அக்னிதேவ தர்விஷ யங்களிலும்,	अनुपूर्व्यां च	ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே
दारेषु	மனைவிகள் விஷயங்க லிலும்,	कुशलं	செழுமத்தை
		परिपूच्छति	விசாரிக்கிறார்.

शुश्रूषन्ते च वः शिष्याः कचित्कर्मसु दंशिताः । इति नः पुरुषव्याघ्रः सदा रामोऽभिभाषते ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமசாஸிய	शिष्याः	சிஷ்யர்கள்
रामः	ராமர்	कर्मसु	ஆவரவர்கள் கடமைக
नः	எங்களைப்பார்ந்து,	सदा	எக்காலத்திலும் [என்
इति	இன்னுமிப்படியும்	दंशिताः	கைக்கழுண்டையவர்க ளாய்
अभिभाषते	குசலம் கேட்கின்றார்.	शुश्रूषन्ते कश्चित् च	அடக்கிப்பணிகளை செய்கின்றவர்களார்
वः	"உங்கள்		

व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः । उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति ॥ ४० ॥

मनुष्याणां	மனிதர்களுடைய	भवति	இருக்கிறது.
व्यसनेषु	ஆபத்துவேளைகளி லெல்லாம்	सर्वेषु च	எல்லாவருடைய விஷ யங்களிலும்
भृशं	அவர்களிலும் அதிக மாய்	उत्सवेषु	சந்தேதாவுப்பமேயங் களில்
दुःखितः	உள்ளம் வருந்துகிற வராய்	पिता इव	தகனத எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
		परितुष्यति	பிக்கக்களிப்புறுகின் தார்.

सत्यवादी महेष्वासो वृद्धसेवी जितेन्द्रियः । स्मितपूर्वाभिभाषी च धर्म सर्वात्मना श्रितः ॥

धर्म च { மோகமும் அடைவதற்
குருகைவுவராத புன்
மாணுஷரணங்களைக்
தருமமொன்றையே
எந்தப்பிரஸத்திலும்
எக்காலத்திலும்
அனுஸரிப்பவராகிய
ஸத்யவாதி.

सर्वात्मना

श्रितः

सत्यवादी

सम्यग्योक्ता श्रेयसां च न विगृह्यकथारुचिः ।

श्रेयसां च { சிறையஸ்ஸங்களுக்கு

सम्यक्

योक्ता

विगृह्य-

कथारुचिः न

सुधूरायतताम्राक्षः साक्षाद्विष्णुरिव स्वयम् ।

सुधुः { அழகிய புருஷமுடை
யவராய்

आयतताम्राक्षः

शौर्यवीर्य-

पराक्रमैः

प्रजापालनतत्त्वज्ञो न रागोपहतेन्द्रियः । शक्तैर्लोक्यमप्येष भोक्तुं किं नु पर्हीषिमाय ॥

प्रजापालन-

तत्त्वज्ञः

रागोप-

हतेन्द्रियः न

{ அடா தகராபங்கனில்
இத்திரியங்களைச்
செலுத்தி பச்சாத்
தரப்படுகிறவரில்கை

महेष्वासः

वृद्धसेवी

स्मितपूर्वाभिभाषी

जितेन्द्रियः

उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥

उत्तरोत्तर-

युक्तौ

वक्ता

वाचस्पतिः

यथा च

रागो लोकाभिरामोऽयं शौर्यवीर्यपराक्रमैः ॥

लोकाभिरामः

स्वयं

साक्षात्

विष्णुः इव

अयं रामः

एषः अपि

लोक्यं

भोक्तुं

शक्तः

इमां महीं

किं नु

திறந்த விஸ்வாசர்.

பெரியோர்களின் அடிமை

புன்கிரிப்போடு பேசு

பவர்.

{ விஷய நிராகங்கனரல்

அணுகுவொண்ணு

தவர்.

தானும் முதலில் பொ

ழிதல், செவி சாற்றி

யதற்கு பதிலுரைத்

தல், இவ்விரண்டிற்

தும் வேண்டிய யுக்தி

விஷயத்தில்

சொல்வன் மையுடைய

வராகிய

வியாழபகவான்

போன்றவர்.

முன்னுலகத்தாராணம்

அபிராமராய் கொண்

டப்பட்டவராகிய

சுயேச்சையாய்,

மாவிடம் நுவமெ

டுத்தவந்த

ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவே

இந்த ஸ்ரீராமர்.

இவ்வொருவர்தான்

மூவுலகையும்

ஆள

திறமையுள்ளவர்.

இந்த பூமியொன்றைப்

பற்றி

கேட்கவேண்டுமா?

नास्य क्रोधः प्रसादश्च निरर्थोऽस्ति कदाचन । इत्येव नियमाद्व्यान् यत्रैष परिकुप्यति ॥

एषः இவர்
नियमात् தருமசாஸ்திர கீதிப்ப
परिकुप्यति கோபங்கொள்ளுகி
यस्य எவர்க்கிடமோ, [முது
वभ्यान् एव தண்டனைக்குரிய
ஆவர்களை மட்டும்

हन्ति கிணிக்கின்றார்.
अस्य இவருடைய
क्रोधः கோபமும்
प्रसादः च பிரஸாதமும் [நட
कदाचन ஏநிதாருசமயத்தினும்
निरर्थः अस्ति न பயன்ற்றதாக இல்லை

युनतयर्थैः प्रहृष्टश्च तमसौ यत्र तुष्यति

॥ ४६ ॥

असौ இவர்
यस्य மாநிடத்தில்
तुष्यति மகிழ்வுறுகின்றனரோ
त आवृण

प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவராய்
अर्थैः च அநிஷ்டங்கள் எல்லா
युनक्ति செர்த்துவைக்கின்றார்.

शान्तैः सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसंजननैर्वृणाम् ।

गुणैर्विरुचे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
सूर्यः சூரியபகவான்
अंशुभिः கிரணங்களால்
दीप्तः பிரகாசிக்கிறது
इव எவ்வண்ணமோ ஆவ்
வண்ணமே
गुणैः மனிதர்களுக்கு
शान्तैः அனுவாஸமாய்

प्रीतिसंजननैः நன்மை செய்வதால்
விளைகின்ற

सर्वप्रजाकान्तैः

{ எல்லா ஜனங்களின்
மனதைக் கொள்ளை
கொண்டுவிட்டவை
களான

गुणैः உத்தமகுணங்களால்
विरुचे இனியாய் கிணக்கு
செரூர்.

तमेव गुणसंपन्नं रामं सत्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥ ४८ ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
गुणसंपन्नं குணஸம்பிருத்தியுடை
யவராய்

लोकपालोपमे உலகபாலர்களுக்கொ
ப்பாட்டுக்கிற

सत्यपराक्रमं { எவராலும் வெல்ல
வெண்ணாந பராக்
கிரமசாலியாய்

त रामे அந், ஸ்ரீராமரை
मेदिनी பூம்
नाथे நாதனாகும்படி
अकामयत விரும்பமுற்றது.

वत्सः श्रेयसि जातस्ते दिष्ट्याऽसौ तव राघव । दिष्ट्या पुत्रगुणैर्वृक्तो मारीच इव काश्यपः ॥

राघव தகரதரக்கிரவர்த்தி
யாரோ

मारीचः { பத்துபிரஜாபதிகளில்
ஒருவரான மரீசி என்
பவரின் புதல்வரான

पुत्रगुणैः

{ புத் எனனும் நாகத்தி
கின்று கிடுகித்தல்,
பிதாக்களின் மணக்க
அலைகளி ஓழிந்தல்,
பிதாக்களுக்கு சுக்ரு
வைச் செய்தல் முத
லான புதல்வர்களுக்கு
கு இருக்கவேண்டிய
தற்குணங்களேனாடு

काश्यप காச்யபர் என்பவர்
इव எவ்வண்ணமோ ஆவ்
வண்ணமே

युक्तः விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்
 असौ இவர்
 तव தேவரீரது
 श्रेयसि { புண்ணியசிருத்தியுடைய
 னால் விளையும் தரும
 மொன்றில்

दिष्ट्वा எடுபட்டுவிட்ட திருமர
 दिष्ट्वा லின் தண்ணலியா லும்
 ते எக்கனது பார்க்கிய
 वसः விசேஷத்தாலும்
 जातः தேவரீரது
 திருக்குமாரனாய்
 திருவவதாரம் செய்தி
 ருக்கின்றார்.

बलमारोग्यमायुश्च रामस्य विदितात्मनः । देवासुरमनुष्येषु सगन्धर्वोः रेषु च ॥ ५० ॥
 आशंसते जनः सर्वो राष्ट्रे पुरवरे तथा । आभ्यन्तरश्च बाह्यश्च पौरजानपदो जनः ॥ ५१ ॥

देवासुरमनुष्येषु { தேவர்கள், அசுரர்கள்
 மனிதர்கள் இவர்க
 ளிலும்
 सगन्धर्वोः ருத் தர்வர்கள் உள்
 ளிட்ட நாகர்க்களிலும்
 पुरवरे நகரத்திலும்
 राष्ट्रे च தேசத்திலும்
 सर्वः ஸகல
 जनः तथा ஜனங்களும்
 आभ्यन्तरः ஆந்தப்புரங்களிலிருந்
 திறதும்
 बाह्यः ஆன்னிய

पौरजानपदः च { நகரங்களிலும் நாடு
 ளிலும் இருக்கிறத
 மான
 जनः च ஜனங்களும்
 विदितात्मनः திரிவினாகப்பிரலித்தி
 பெற்றவராகிய
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 बलं பலமும்
 आरोग्यं ஆரோக்யமும்
 आयुः च ஆயுளும்
 आशंसते { மென்மேலும் பெருக
 வேண்டுமெனப்பிரா
 ர்த்திக்கிறது.

स्त्रियो वृद्धास्तल्पश्च सायंप्रातः समाहिताः । सर्वान्देवान्नमस्यन्ति रामस्यार्थे यशस्विनः ॥
 तेषामभिमतं देव त्वत्पसादात्समृद्धयताम् ॥ ५३ ॥

तल्पः தருணிகளும்
 वृद्धा: கிழவிகளுமான
 स्त्रियः च பெண்டிகளும்
 सायंप्रातः தினந்தோறும் காலை
 மாலையில்
 समाहिता: { புரிசுத்தர்களையும்,
 ஏகரக்கித்தர்களைய
 மீரும் துகொண்டு
 यशस्विनः { உலகில் உத்தமரெனத்
 கொண்டாடப்பட்ட
 வராகிய

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 अर्थे நலம்பெருகுவதற்காக
 देवान् தெய்வங்கள்
 सर्वान् எல்லாவற்றையும்
 नमस्यन्ति வணங்கிவேண்டுகிறு
 கள்.
 देव எக்கிரவர்த்தியாரே!
 तेषां அவர்களுடைய
 अभिमतं தெய்வப்பிரார்த்தனை
 त्वत्पसादात् தேவரீரின் ஆளுளால்
 समृद्धयताम् வித்திபெற்றதாய்
 விளங்கவேண்டும்

राममिन्दीवरश्यामं सर्वशत्रुनिर्वहणम् । पश्यापो यौवराज्यस्य तव राजोत्तमात्मजम् ॥

இந்திவரஸ்யாம்	{ கருங்கெய்தல்மணிப்பொல் சிவாமனையர்ணத்திரு மேனியரும்	ரஜோத்தமாமன	ராஜாக்களில் உத்தம ராமிய புத்தவருமான ஸ்ரீராமரை
सर्वशत्रु- निर्वहणं }	எப்படிப்பட்ட சத்ருக் களை யும் வெல்லவல்ல திதல் உடையவரும்	ராம் யৌவராஜ்யம்	இளவரசு அதிகாரம் செழுத்துநிறவராய்
तव	தேவரீரது	पश्यामः	{ நரங்கன் கண்குளிரக் காணக்கருதுகின் தேயும்.

तं देवदेवोपपमात्मजं ते सर्वस्य लोकस्य हिते निविष्टम् ।

हिताय नः क्षिप्रमुदारजुष्टं मुदाऽभिषेक्तुं वरद त्वमर्हसि

॥ ५५ ॥

वरद	{ உலகுக்கு எப்பொழு தும் கண்ணைசெய்யும் புண்வரத்தமாகே !	ते	தேவரீரது
सर्वस्य लोकस्य हिते	எல்லா உலகத்திற்கும் சேஷமம் விளைவிப்ப தில்,	तं आमजं	திரிவேரகபிரவர்த்தி பெற்ற திருக்குமாரனை
देवदेवोपमं	தேவர்களுக்கு தேவ ரை ஒத்தவராய்	नः	எங்கனது
निविष्ट	ஆஸத்தியுடையவரும்	हिताय	நன்னாளைப்பொருட்டு
उदारजुष्टं	{ எதற்கும் மனம் சளி யாக்குணமுடைய ருமான	क्षिप्रं	கடியசிக்கிரத்தில்
		त्वं	தேவரீர்
		मुदा	ஸர்வாபிஷ்டத்துடன்
		अभिषेक्तुं	திருவரிகேஷமம் செய் துவைக்க
		अर्हसि	திருவளம் கொள்ள கடனீர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2461

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 106

तृतीयः सर्गः—முன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ 3 ॥

अभिषेकसंभारसंभरणम्—ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய அளவக்கரிகள் சேர்ப்பது.

तेषामञ्जलिपद्यानि मगृहीतानि सर्वशः । प्रतिशृण्वाम्रवीद्राजा तेभ्यः प्रियहितं वचः ॥ १ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	सर्वशः	எல்லா விதத்திலும்
तेषां	அவர்களுடைய	प्रियहितं	{ மனோரதத்திற்கு ஏற் றவண்ணமேயிருக்கி றதாகிய
मगृहीतानि	தலைமேல் தூக்கிக் கொண்ட	वचः	பின்சண்ட மொழியை
अञ्जलिपद्यानि	அஞ்சலிபத்மங்களை	अववीत्	1. தினாய்ச் சொல்லிய ருளினார்.
प्रतिशृणु	எற்றுக்கொண்டு,		
तेभ्यः	அவர்களுக்கு		

अभिषेकाय रामस्य यत्कर्म सपरिच्छदम् । तदद्य भगवन्सर्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ६ ॥

भगवन्	*பகவானே !	यत् तत्	எப்படி யாகுகிறதோ
रामस्य	ராமனுடைய	सर्वं	அப்படி,
अभिषेकाय	பட்டாபிஷேகத்திற்கு	अद्य	எல்லாவற்றையும்,
कर्म	வைதிககிருத்யமான		இப்பொழுதே.
		आज्ञापयितुं	ஆக்களு சொய
सपरिच्छदं	{ அந்நிருவண்டிய உப காணங்களை ஒரு விள ங்குகிறதாய்,	अर्हसि	திருவுள்ளம் கொள்ளக்கடவீர்.

तच्छ्रुत्वा भूमिपालस्य वसिष्ठो द्विजसत्तमः । आदिदेशायतो राज्ञः स्थितान्युक्तान्कृताञ्चरान् ॥

भूमिपालस्य	சக்கிரவர்த்தியாரை	अग्रतः	முன்னிலையில்
	உடைய	कृताञ्चरान्	கைகடப்பிக்கொண்டு,
तत्	அதற்கு	स्थितान्	காத்தவைந்து
श्रुत्वा	திருக்கெவிகாற்றிய		கொண்டிருந்த
	குளிய	युक्तान्	காரியதரிசிகளைப்
द्विजसत्तमः	பிராமணுத்தாமராகிய		பார்த்து
वसिष्ठः	வசிஷ்டபகவான்	आदिदेश	பின்னண்டவாறு
राज्ञः	ஆரக்கின்		ஆக்குபடுத்தார்.

सुवर्णादीनि रत्नानि बलीन्सर्वौषधीरपि । शुक्रमाल्यांश्च लाजांश्च पृथक् च मधुसर्पिणी ॥
अहतानि च वासांसि रथं सर्वायुधान्यपि । चतुरङ्गवलं चैव गजं च शुभलक्षणम् ॥ ९ ॥
चामरव्यजने चोभे ध्वजं छत्रं च पाण्डुरम् । शतं च शतकुम्भानां कुम्भानामग्निवर्चसाम् ॥

सुवर्णादीनि	*பொன் முதலான வைகளையும்,	मधुसर्पिणी च	தேன், நெய் இவை களையும்,
रत्नानि	இரத்தினங்களையும்,	अहतानि	புதிய
बलीन्	கைவேதனங்களையும்,	वासांसि च	வந்திரங்களையும்,
	{ வேறுமலர்நிலை வன ரச்செய்யும் வேருண் பட காய்க்த செடி க ளையும் ஸமித்து மு தலிய எல்லாவற்றை யும்,	ध्वजं	கவரத்தையும்,
सर्वौषधीः अपि		उभे	இரண்டு
		चामरव्यजने च	சாமாக்களையும்,
शुक्रमाल्यान् च	வெண்ணிறமலர்மாலையையும்,	पाण्डुरं छत्रं च	செண்குடைகளையும்,
लाजान् च	பெளரிகளையும்,	अग्निवर्चसां	செருப்புபொன் பிரகாசிக்ஞம்,
		शतकुम्भानां	பொன்
		कुम्भानां	கும்பங்களையும்உடைய
		शतं च	தூறையும்,

हिरण्यशृङ्गमृषभं समग्रं व्याघ्रचर्म च । यच्चान्यत्किञ्चिदेष्टव्यं तत्सर्वमुपकल्प्यताम् ॥ ११ ॥

उपस्थापयत प्रातरग्न्यगारं महीपते:

॥ १२ ॥

समग्रं	“ மணியில்லாத
व्याघ्रचर्म च	புலித்தோலொன்றையும்,
हिरण्यशृङ्गं	பொற்குப்பியும்
	கட்டிய
अमृषभं च	ஆர் காளையையும்,
किञ्चित् अन्यत्	இன்னும் வேறு
एष्टव्यं	வேண்டியது
यत् तत्	எதுவோ அது
सर्वं च	எல்லாவற்றையும்
प्रातः	காலை

महीपते:	சக்கிரவர்த்திரினைது
अग्न्यगारं	வேள்விச்சாலைக்கு
उपस्थापयत	சேர்ப்பியுங்கள்.
पृथक्	தனித்தனியாய் வெவ்
	வேறு இடங்களில்
रथं	ரதத்தையும்
सवायुधानि अपि	ஸகல ஆயுதங்களையும்
चतुरङ्गवत् एवं	சதுரங்கபோதத்தையும்
शुभलाक्षणं	சுபலக்ஷணமுள்ள
शङ्खं च	யானையை
उपकल्प्यताम्	சித்தமாய் வைக்க
	வேண்டும்.

अन्तःपुरस्य द्वाराणि सर्वस्य नगरस्य च । चन्दनस्रग्भिरर्च्यन्तां धूपैश्च घ्राणहारिभिः ॥

सर्वस्य	“ எல்லா
अन्तःपुरस्य च	அந்தப்புரத்தினுடைய
	யையும்
नगरस्य च	பட்டணத்தினுடைய
द्वाराणि	வாய்க்குள்
धूपैः	நல்ல வாசனைத்திரவியை
	யங்களாலும்

घ्राणहारिभिः	நல்ல மணத்தைத்
	தரும்
चन्दनस्रग्भिः	சந்தனமலர்மாலை
	களாலும்
अर्च्यन्तान्	அளக்கரிக்கப்பட
	வேண்டும்.

प्रशस्तमन्नं घृतवदधिर्क्षारोपसेचनम् । द्विजानां शतसाहस्रे यत्प्रकायपलं भवेत् ॥ १४ ॥

सत्कृत्य द्विजमुख्यानां श्वः प्रभाते प्रदीयताम् । घृतं दधि च लाजाश्च दक्षिणाश्चापि पुष्कलाः ॥

द्विजानां	“ அந்தணர்களுடைய
शतसाहस्रे	பல்லாயிரத்தில்
द्विजमुख्यानां	வேதவித்துக்களாகிய
	பிராமணர்களுக்கு
प्रशस्तं	சிறந்ததானதும்
घृतवत्	மிருதுவாயுள்ளதும்
दधिर्क्षारोपसेचनम्	தயிர், பால் கலந்த
अन्नं च	அன்னமும்
घृतं	நெய்யும்
दधि च	தயிரும்
लाजाः च	பொரிகளும்

पुष्कलाः	ஏராளமான
दक्षिणाः अपि	நொக்க தகவிலைகளும்
अन्नं	“ போதும்
प्रकायं	இனித்தவைவாயிலை
	என்கிறதாய்
यत्	எது
भवेत्	ஆகுமோ அப்படியே
सत्कृत्य	ஸத்தாரம் செய்து,
श्वः	காலை
प्रभाते	காலையில்
प्रदीयताम्	கொடுக்கப்படும்.

सूर्येऽभ्युदितमात्रे शो भविता स्वस्तिवाचनम् ।
ब्राह्मणाश्च निमन्त्रयन्तां कल्पयन्तामासनानि च

॥ १६ ॥

शः "காலை
सूर्ये "சூரியன்
अभ्युदितमात्रे च "உதயமாதிரி வுடன்
स्वस्तिवाचनं "வாஸ்திவாசனம்
भविता நடக்கப்போகிறது.

ब्राह्मणाः பிராமணர்கள்
निमन्त्रयन्तां அழைக்கப்பட்டும்.
आसनानि च ஆசனங்களும்
कल्पयन्ताम् ஆயத்தம் செய்துவை
க்கப்பட்டும்.

आवध्यन्तां पताकाश्च राजमार्गश्च सिच्यताम् ॥ १७ ॥

पताका: च "கொடிகளும்
आवध्यन्तां கட்டப்பட்டும்.

राजमार्गः च ராஜமார்ப்பு
सिच्यताम् ஐதம் தெளிக்கப்பட்
டும்.

सर्वे च तालावचरा गणिकाश्च खलङ्कताः । कक्ष्यां द्वितीयापासाद्य तिष्ठन्तु नृपवंश्मनः ॥

सर्वे "எல்லா
तालावचरा: च "நட்டுவத்கரர்களும்
गणिका: च வேசிவர்களும்
खलङ्कताः திகைரித்துக்கொண்
டவர்களாய்

नृपवंश्मनः ராஜமாளிகளின்
द्वितीया இரண்டாவது
कक्ष्या கட்டில்
आसाद्य வந்து
तिष्ठन्तु இருக்கட்டும்.

देवायतनचैत्येषु सान्नभक्ष्याः सदक्षिणाः । उपस्थापयितव्याः स्युर्मांल्ययोग्याः पृथक्पृथक्॥

देवायतनचैत्येषु { "கோயில்களிலும் தெ
ருக்களில் பொதும
ண்டங்களிலும்
सान्नभक्ष्याः { அன்னங்களையும் சிற
துண்டிகளையும் கை
யிலவைத்துக்கொண்
டிருக்கிறவர்களும்.
सदक्षिणा: { தகவிலைகளை வைத்து
க்கொண்டிருக்கிற
வர்களும்

मांल्ययोग्याः { பூமாவைகளை ததவராய்
வைதல் வைத்துக்கொ
ண்டிருக்கிறவர்களும்
पृथक् पृथक् { அவரவர்கள் தனித்த
னையாய்
उपस्थापयितव्याः காத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களாய்
स्युः { இருக்கவேண்டும்.

दीर्घासिबद्धा योधाश्च सन्नद्धा मृष्टवाससः । महाराजाङ्गणं सर्वे प्रविशन्तु महोदयम् ॥ २० ॥

योधा: "பொருந்திகள்
सर्वे च எல்லோரும்
दीर्घासिबद्धा: { நீண்டகத்திகளை வை
பெறு வைத்துக்கொ
ண்டவர்களாயும்
सन्नद्धा: தவரமணிக் தவர்களாய்

मृष्टवाससः { தாய்வையாகிய உடுப்பு
களை ததரித்துக்கொண்
டிருக்கிறவர்களாயும்
महोदय महोதயம் கடை
பெறும்
महाराजाङ्गणं மகாராஜாங்குளம்
प्रविशन्तु ஐதமில் வாசலில்
இருக்கட்டும்."

एवं व्यादिश्य विमौ तौ क्रियास्तत्र विनिष्ठितौ । चक्रतुश्चैव यच्छेपं पार्थिवाय निवेद्य च ॥

विनिष्ठितौ	மகாசுரமர்த்தியசுரளி	क्रियाः	ஆன காரியங்களை
तौ	அந்த [கனாகிய	पार्थिवाय	மண்ணருக்கு
विमौ च	அந்தணர்களிருவரும்	निवेद्य	தொடிகித்துவிட்டு,
एवं	மேற்கண்டவாறு	छेपं च	இனியாகவேண்டியது
व्यादिश्य	ஆக்குநாபித்துவிட்டு,	यत् एवं	எதுவோ அதையும்
सस	அப்பொழுது	चक्रतुः	செய்துமுடிந்தார்கள்.

कृतमित्येव चाब्रूतामभिगम्य जगत्पतिम् । यथोक्तवचनं प्रीतौ हर्षयुक्तौ द्विजर्षभौ ॥ २२ ॥

प्रीतौ	அன்பர்களும்	अभिगम्य	திரும்பவும் வந்து
हर्षयुक्तौ	{ அதி உற்சாகம்கொண்டு விளங்குகின்றவர் களுமாவிய	यथोक्तवचनं एव	அடைந்து, "சொன்ன சொற்படி யேயெல்லாம்
द्विजर्षभौ च	சிராம்மனைத்தவர் களிருவரும்	कृतं	செய்துமுடிக்கப்பட்ட
जगत्पतिं	சக்கிரவர்த்தியரை	इति	என்று [உது "
		अब्रूताम्	சொன்னார்கள்.

ततः सुमन्त्रं युतिमात्राजा वचनमब्रवीत् । रामः कृतात्मा भवता शीघ्रभानीयतामिति ॥

ततः	அதன்மேல்	वचनं	ஆக்குதலைய
युतिमान्	ராஜாசுத்தமியைப்பெற்ற தா விளங்குகிறவரும்,	अब्रवीत्	சொல்லுகிடுக்தார்.
कृतात्मा	புண்ணியசுரலிபுமா	रामः	"ராமன்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்[கிய	भवता	உம்மால்
सुमन्त्रं	சுமந்தரரைப்பார்த்து	शीघ्रं	இப்பொழுதே
इति	பின்வரும்	भानीयताम्	இங்கு அழைத்து வரப்பட்டும்.

स तथेति प्रतिज्ञाय सुमन्त्रो राजशासनात् । रामं तत्रानयांचक्रे रथेन रथिनां वरम् ॥ २४ ॥

सः	அந்த	रथिनां	{ ரதத்தினின்றே போர் புரியும் போர் வீரர் களுக்குள்
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	वरं	உத்தமரென விளங்க
राजशासनात्	சக்கிரவர்த்தியார்	रामं	ஸ்ரீராமரை [கிய
	ஆக்குதலாகையால்	रथेन	ரதத்தில் எழுந்தருள் ப்பண்ணிக்கொண்டு
तथा	"இந்த அப்படியே செய்கிறேன் "	तस	அவ்வீடத்திற்கு
इति	என்று	आनयांचक्रे	திரும்பினார்.
प्रतिज्ञाय	விண்ணப்பம் செய்து விட்டு,		

अथ तत्र समासीनास्तदा दशरथं वृषम् । प्राच्योदीच्याः प्रतीच्याश्च दाक्षिणात्याश्च भूमिपाः ॥
 म्लेच्छाचार्याश्च ये चान्ये वनशैलान्तवासिनः । उपासांचक्रिरे सर्वे तं देवा इव वासवम् ॥

वासवः	தேவோந்திரனிடம்	दाक्षिणायाः च	தெற்குப்பிரதேச
देवाः	தேவர்கள்		வாஸிகளுமா ன
इव	எவ்வண்ணமோ	भूमिपाः च	பூமிபாலர்களும்
	அவ்வண்ணமே	मेल्लेखाचार्याः	மலேச்சப்பிரபுக்களும்
तं	அந்த	वनशैलान्त-	வனங்கனிலும் மலைப்
दशरथः	தசரத	वासिनः	பிரதேசங்களிலும் வா
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்		ஸிங்கின் தவர்களும்
तदा	அப்பொழுது	अन्वे	சாதாரண ஜனங்கள்
तस्य	அவ்விடத்தில்	ये च	எவர்களோ அவர்கள்
समासीनाः	ஸிற்றிருந்த	सर्वे च	எல்லோருமே
प्राच्योदीच्याः	கிழக்கு வடக்குப் பிரதேச வாஸிகளும்	अथ	இசாமயத்தில்
प्रतीच्याः	மேற்குப்பிரதேச வாஸிகளும்	उपासंचखिरे	வாஸவ ஆவதுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

तेषां मध्ये स राजर्षिर्मरुतामिव वासवः । प्रासादस्थो रथगतं ददर्शयान्तमात्मजम् ॥२७॥

सः	அந்த	प्रासादस्थः	திருமா லிவைசிலிருந் தவண்ணமே
राजर्षिः	ராஜரிஷி	आत्मजं	ஹைந்தன
मरुतां	தேவர்களுக்கு முன்	रथगतं	ரதத்தின்மீது இருந் துக்கொண்ட
वासवः	இந்திரன்	आयान्तं	வந்துகொண்டிருப்ப வனாக
इव	எவ்வண்ணமோ	दर्श	கவனித்தார்.
	அவ்வண்ணமே		
तेषां	அவர்களுக்கு		
मध्ये	முன்னிலையில்		

गन्धर्वराजप्रतिमं लोके शिख्यातपौरुषम् । दीर्घबाहुं महासत्त्वं मत्तमातङ्गनामिनम् ॥ २८ ॥

चन्द्रकान्ताननं रामपतीव प्रियदर्शनम् । रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् ॥ २९ ॥

घर्माभितप्ताः पर्जन्यं ह्लादयन्तमिव प्रजाः । न ततप समायान्तं पश्यमानो नराधिपः ॥३०॥

नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	मत्तमातङ्गनामिनं	மதயானைபு கெர் க்க னடைவையப்பெற்ற வி ள்குத்தையம்,
समायान्तं	வந்துகொண்டிருந்	अतीव प्रियदर्शनं	மிக அழகுவாய்ந்தி ருப்பதையும்
रामं	ஸ்ரீராமரை		
गन्धर्वराजप्रतिमं	கந்தர்வ தேவத்தன்போ லிருப்பதையும்,	चन्द्रकान्ताननं	முழுமதி போன்ற இ னிய திருமுகமண்ட லத்துடன் விளக்கு க்ததையும்
लोके	உலகில்	रूपौदार्यगुणैः	அழகுபாவுகித்தமாயுள் ள ளுளதர்வ குணங் ளால்
शिख्यातपौरुषं	புகழப்பட்ட பரக்கிர மம் பெற்றிருப்ப தையும்,		
महासत्त्वं	அனலுடந்த சகலனு ய் விளங்குவதையும்,		
दीर्घबाहुं	நீண்ட உருண்ட நீயுத தேரன்களைப் பெற்று விளங்குக்ததையும்,		

புன்சு इष्टिचिन्ता- पहारिणं }	ஆத்மன்க்களுடைய ஞானக்கண்களுக்கும் உள்ளக்களுக்கும் சந்தேதரவுகரமாயிரு ப்பதையும்
पश्यमानः	மனதில் கிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவராய்
वर्माभिलाषाः	வறண்ட கோடையால் தபிக்கும்

मजाः	பிரானைகள்
हृदयन्तं	குளிரச்செய்துகொ ண்டிருக்கும்
पजन्यं हव	மழையைப்போலவே
ततपं न	{ தனது உள்ளம் பூரித் துக்கொண்டிருந்த தில் ஓர் ஆளாவந் காணும்பிரந்தரர்.

अवतार्य सुमन्त्रस्तं राघवं ख्यन्दनोत्तमात् । पितुः समीपं गच्छन्तं प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்
राघवं	ஸ்ரீராகவரை
ख्यन्दनोत्तमात्	உத்தமரத்தினின்று
अवतार्य	இறக்கி,
पितुः	தந்தையினது
समीपं	ஸன்னிதிக்கு

गच्छन्तं	காண்வையாய்ச் சென் துகொண்டிருக்கும்
त	அவரை
प्राञ्जलिः	கைகூவித்தவண்ணமே
पृष्ठतः	பின்
अन्वगात्	சென்றார்.

स तं कैलासशृङ्गाभं प्रासादं रघुपुङ्गवः । आरूरोह नृपं द्रष्टुं सह सूतेन राघवः ॥ ३२ ॥

सः	அந்த
रघुपुङ्गवः	ரகுசூல தின்கராகிய
प्रासादः	ஸ்ரீராகவர்
नृपं	சக்கிரவர்த்தியவரை
द्रष्टुं	கோணிக்க
कैलासशृङ्गाभं	{ கைலாசகைச்சிகரம் போல் அழகுவாய்ந் து விளங்கும்

तं	அந்த
प्रासादं	கிட்டமா தனத்தில்
सूतेन	ஸாரதியோடு
सह	கூட்டுவ
आरूरोह	ஏறினார்.

स प्राञ्जलिरभिप्रेत्य प्रणतः पितुरन्तिके । नाम स्यं श्रावयन् रामो ववन्दे चरणौ पितुः ॥

सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்,
पितुः	தந்தையினது
अन्तिके	ஸன்னிதிக்கு
प्रणतः	வணக்கமும் ஒடுக்க மும் உடையவராய்
प्राञ्जलिः	கிருக்கைகளை முகிழ் ந்தவண்ணமே
अभिप्रेत्य	சென்று,
पितुः	தகப்பனாரின்

चरणौ	திருவடிகளிலிரண்டி லும்
ववन्दे	முடிதாழ்த்தி கமன் காரம் பண்ணினார்.
स्यं	தனது
नाम	{ குலம், கோத்திரம், பெயர் முதலியன கூ றிப் பெரியோரைத் தொழுதல் ஆகிற அபிவாதனத்தை சொல்லியருளினார்.

तं दृष्ट्वा प्रणतं पार्श्वे कृताञ्जलिपुटं नृपः । पृष्ठाञ्जलौ समाकृष्य सस्यजे प्रियमात्मजम् ॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रियं	அபிராஹ்
पार्श्वे	தன்முன்	आत्मजं	மைத்தனை
प्रणतं	வணக்கமொடுக்க	वृद्धा	கண்குளிரக்கடாகழித் துவிட்டு,
कृताञ्जल्युटं	மாயும் திரும்புகாரை குவித்த வண்ணமே வைத்து கொண்டிருக்கிறவ குமான	अञ्जली	கரக்கன் முகிழ்வற்ற தொட்டு, [இடத்தில்
तं	அந்த	गृह्य	பிரித்தெடுத்து,
		समाकृष्य	மார்போட்டினைத்துக்
		सस्यजे	கொண்டார்.

तस्मै चाभ्युदितं सम्यग्दण्डिकाञ्जनभूषितम् । दिदेश राजा रुचिरं रामाय परमासनम् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	रुचिरं	அழகுணாய்து விளக் குறித்தும்
तस्मै	அந்த	अभ्युदितं च	உன்னதமாயிருக் கின்ற
रामाय	ஸ்ரீராமனுக்கு	परमासनं	சிறந்த ஆஸன
सम्यक्	நன்றும்	दिदेश	மொன்றை
दण्डिकाञ्जन-}	சத்தினம், பெரன், இ		சட்டிக்காட்டியருளி
भूषितं }	வைகனாள் அலங்கரி க்கப்பெற்றதாய்		னார்.

तदासनवरं प्राप्य व्यदीपयत् राघवः । स्यैव प्रभया मेरुमुदये विमलो रविः ॥ ३६ ॥

विमलः	தேவநாகிதராகிய பரி சுத்த மூர்த்தியான	सन्	அவை
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	रविः	சூரியபகவான்
आसनवरं	சிறந்த ஆஸனத்தை	उदये	உதயகாலத்தில்
प्राप्य	அடைந்ததும்,	मेरुं	மேருமலை
ख्या	தனது	इव	எவ்வண்ணமோ
प्रभया	தேஜஸ்வியினால்	व्यदीपयत्	அவ்வண்ணமே பிரகாசிக்கச்செய்தார்.

तेन विभ्राजता तत्र सा सभाऽपि व्यरोचत । विमलगहनक्षत्रा शरदी चौरिवेन्दुना ॥

तत्र	அப்பொழுது	शरदी	சரத்தாலத்திய
सा	அந்த	चौः	ஆகாசமானது
सभा अपि	ஸபையே	इन्दुना	சங்கிரபகவானால்
विभ्राजता	தேஜோமயமாய் விளக்	इव	எவ்வண்ணமோ
तेन	அவரால் [கும்		அவ்வண்ணமே
विमलगहन-}	நிர்மலமான கங்கிர		பிரகாசிக்கலாயிற்று.
क्षत्रा }	கங்களாலும் கங்கத் ரங்களாலும் விளக் கப்பெற்ற		

तं पश्यमानो नृपतिस्तुतोष म्रियमात्मजम् । अलंकृतमिवात्मानमादर्शतलसंस्थितम् ॥ ३८ ॥

नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	आत्मानं इव	தனது உருவத்தைப் போலவே
तं	அந்த		
प्रियं	செல்ல		
आत्मजं	ஈமந்தனை	अलंकृतं	{ ஸர்வப் பிரகாரத்தா லும் விளங்குகின்ற வனாய்
आदर्शतल-}	கண்ணாடியில் பிரதி	पश्यमानः	எண்ணியவராய்
संस्थितं }	பிரம்பம் போல் விளங் கும் வண்ணமாய்	स्तुतोष	உள்ளம் பூரித்தார்.

स तं ससितपाभाष्य पुत्रं पुत्रवतां वरः । उवाचेदं वचो राजा देवेन्द्रमिव काश्यपः ॥

पुत्रवतां	புத்திரப்பேறு பெற்ற வர்களில்	काश्यपः	{ மரீசரின் புதல்வரும் அத்தியின் கணவரு ம் இந்திரனுடைய பி தரவுமாகிய காச்யபர்
वरः	உத்தமராகிய		
सः	அந்த		
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	देवेन्द्र इव	{ தேவேந்திரனுக்கு எவ் வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
तं	அந்த	इदं	பின்வரும்
ससितं	{ புண்ணைக கொண்டு விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்	वचः	உபதேசத்தை
पुत्रं	ஈமந்தனிடம்	उवाच	{ சபையோர் கேட்கும் வண்ணம் பகிரங்க மாய்ச் சொல்லியரு ளினார்.
आभाष्य	{ அவன் செவிக்கு மட் டும் கேட்கும்வண்ண மாய் கில வார்த்தை கள் பேசினிட்டு		

ज्यैष्ठ्यायां मे धर्मपत्न्यां सदृश्यां सदृशः सुतः । उत्पन्नस्त्वं गुणश्रेष्ठो मम रामात्मजः प्रियः ॥

राम	* ஸ்ரீராம!	मे	எனது
मम	எனது	ज्यैष्ठ्यां	முத்த
सदृशः	அனுகுணமாய்	सदृश्यां	{ அபிமதத்துடன் வச் சமராய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும்
गुणश्रेष्ठः	{ உத்தம குணங்களால் மேன்மைபெற்று விளங்குகின்ற நவனும்	धर्मपत्न्यां	பட்டமகிஷிணிடத் தில்
प्रियः	அன்பிற்கு பாத்திர	आत्मजः	ஒரளை புத்திரனாய்
सुतः	புதல்வனுசிய[னுமான	उत्पन्नः	பிறந்தனை.
त्वं	ஐ		

यतस्त्वया प्रजाश्रेयाः स्वगुणरनुरञ्जिताः । तस्मान्न पुष्पयोमेन यौवराज्यमवाप्नुहि ॥

इमाः	* இதேதாரிருக்கும்	त्वया	உன்னால்
प्रजाः	பிரஜைகள்	अनुरञ्जिताः	உள்ளம் குளிரச் செய் விக்கப்பட்டார்கள்.
स्वगुणैः च	{ ஸ்வபாவ சித்தமாய் ள்ள நற்குணங்க ளைக்கொண்டே	तस्मात्	அதனால்

ஸ	நீ	யத:	அப்போ திரிநுந் து
புஷ்யயோசன	{ புஷ்ய சுகாதத்திர த்தில் சந்திர சிரிநுந் தும் நானாகிய	யோவராய்	இளவரச அ திகார த்குந்
		அவாநுஹி	நவீத துவருவா யாக.

காமதஸ்த்வ் பகூத்யே விநிதோ குணவானசி । குணவத்யபி து க்ரஹாஸுந் வஹ்யாமி தெ ஹிதஸு ॥

ஸ	மநீ	குணவநி து	குணவான்கள் விவத பத்தினாகுட
பகூத்யா எவ	இயற்கைசிலேயே	ஹிந்	நலந்தருவதா சிலைத
குணவான்	நற்குண செய்கையுள் ளவன்.	கேஹான்	அன்பினால்
விநித: அசி	உன்கு சிவரிக்கப்பெற் றவன்.	காமத:	கந்தி வச்சையாய் உதிரை
புஷ	குழந்தாய்!	தே	உணக்கு
அபி	இருந்தபோ தினும்	வஹ்யாமி	கறுகிறேன்.

பூயோ விநயமாஸ்தாய பவ நிய் நிதேந்ரய: । காமகோபசமுத்யானி த்யஜேயா வ்யசநானி வ ॥

பூய:	* இன்னும் அதிகமாய்	பவ	இரு
விநய	{ அவசவர்கள் கடமை களுக்கு வழிகாட்டு வதையே	காமகோப- சமுதானி }	காமக்குரோதங்களா னுண்டாகும்
மாஸ்தாய	பற்றி,	வ்யசநானி	* மன்னர்களின் னப்த தோவங்களும்
நிய் வ	எப்பொழுதும்	த்யஜேயா:	உன்னை அதுகூகி டாதே.
நிதேந்ரய:	{ குப, ரண, கந்த, ஸ்பர்ச சப்தமென்ற ஐம்புல ன்களையென்றவனுய்		

[* பரஸ்திரீ, சூது, கிதிமீநி வேட்டையாடுதல், சத்யபாணம், பெரும் பேச்சு, குற்றத்திற்கு அதிக தண்டனை, திரவியங்களைக் கண்டபடிபெய்வதும் சிவகிடல் ஆகிய இந்த ஏழு தோவங்கள்.]

பரோக்ஷயா வர்மனானோ வுந்யா பத்யக்ஷயா ததா । அமாத்யபஹூதி: சவா: பகூதிவானுரஜய ॥

பரோக்ஷயா	{ பிறரால் காணமுடிய யாத அகத்தாறுப்புக் களாகிற தண்ணளி, இரக்கம் முதலிய கு ணங்களா னுண்டாகி றதும்	வுந்யா	கல்ல ஒழுக்கங்களைக் கொண்டு
ததா	அதற்கேற்றவண் ணபே	வர்மனான:	எப்பொழுதும் நடக் கின்றவனாகி
பத்யக்ஷயா	* புறத்துறுப்புக்களா கிற	அமாத்யபஹூதி:	* மக்திரிகன் முதலான குணங்கள்
		பகூதி:	குணங்கள்
		சவா: வ	எல்லோரையும்
		அனுரஜய	நீ மகிழ்க்கிக் கடவாய்.

* (அதாவது ஜனங்கள் பிரத்யகூதத்தில் காணக்கூடியவைகளாகிய) சரணம் புருத்தவர்களைக் காத்தல், எவ்முதலானவர்களைக் காணமகித்தல் முதலியவைகளால் ஏற்படுகிற.)

कोष्ठागारायुधागारैः कृत्वा सन्निवयान् वहून् । तुष्टानुरक्तप्रकृतिर्यः पालयति मेदिनीम् ॥
तस्य नन्दन्ति मित्राणि लब्ध्वाऽमृतमिवामराः । तस्माच्चमपि चात्मानं नियम्यैवं समाचर ॥

कोष्ठागारायुधागारैः "கண்கள்கள், ஆயுத
வஹ்ந் பலவித [சாலைகளால்
சன்னிவயான் தனதான்யங்கள்
இவைகளை

कृत्वा ஸம்பாதித்தும்,
तुष्टानुरक्तप्रकृतिः { ஜனங்கள் மகிழ்ந்து
அபிமானம் வைக்கப்
பெற்றவனாயும்

मेदिनीं பூமியை
यः எவனெருவன்
पालयति பரிபாலனம் செய்கின்
तस्य அவனது [ருளே
मित्राणि சேஷமத்தில் கருத்து
ள்ள இதரமன்னர்கள்

अमरा: தேவர்கள்
अमृतं அமிருதத்தை
लब्ध्वा इव பெற்றால் எவ்வண்ண
மோ அவ்வண்ணமே
नन्दन्ति சந்தோஷப்படுகிறார்
கள்.

तस्मात् ஜனகமால்
त्वं अपि நீயும்
आत्मानं च உனது முயற்சி எல்
லாவற்றையும்
एवं இப்படியே
नियम्य ஆகும்வண்ணமாய்த்
செய்துகொண்டு
समाचर நடப்பரையாக.

तच्छ्रुत्वा सुहृदस्तस्य रामस्य प्रियकारिणः । त्वरिताः शीघ्रमभ्येत्य कौसल्यायै न्यवेदयन् ॥

तत् அதை
श्रुत्वा கேட்டுக்கொண்டிருந்
तस्य அந்த [தவர்களும்,
रामस्य ஸ்ரீராமரது
सुहृदः ஆப்தர்களோமான
प्रियकारिणः அன்பர்கள்
शीघ्रं தகவண்மே

त्वरिताः விரைந்தோடுகிறவர்
களாகி
कौसल्यायै கௌஸல்யாதேவியா
ரிடம்
अभ्येत्य போய்த் சேர்ந்து,
न्यवेदयन् ஸமாசாரத்தைத் தெ
ரிவித்தார்கள்.

सा हिरण्यं च गाथैव रत्नानि विविधानि च । व्यादिदेश मियाख्येभ्यः कौसल्या प्रमदोत्तमा ॥

प्रमदोत्तमा ஸ்திரீரத்னமாகிய
सा அந்த
कौसल्या கௌஸல்யாதேவியார்
मियाख्येभ्यः { சந்தோஷமாய்ச்
சாதக்கொண்டுவந்து
சொன்னவர்களுக்கு

एव தகவண்மே
विविधानि பற்பல
रत्नानि च ரத்தினங்களையும்
सा: च வைரங்களையும்
हिरण्यं च பொன்னையும்
व्यादिदेश பரிசாய் அளித்தனன்.

अयाभिवाद्य राजानं रथमारुह्य राघवः । ययौ स्वं द्युतिपद्मे जनोंधैः प्रतिपूजितः ॥

जनौधैः ஜனசமூகங்களால்
प्रतिपूजितः அடிபணிந்து தொழப்
பட்டவராகிய
राघवः ஸ்ரீராகவர்
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரை
अभिवाद्य அடிபணிந்து வணங்கி,
अथ பின்னர்

स्वं தனது
द्युतिपद्म அழகாயுள்ள
येभ्य திருமாளிகைக்கு
रथं ரதத்தின்மீது
आरुह्य ஏறிக்கொண்டு
ययौ , எழுந்தருளினார்.

ते चापि पौरा नृपतेर्वचस्तच्छ्रुत्वा तदा लाभमिवेष्टमाशु ।

नरेन्द्रमामन्त्र्य गृहाणि गत्वा देवान् समानचुरभिप्रहृष्टाः

॥ ५० ॥

नृपतेः	சக்கிரவர் த்தியாரின்	नरेन्द्र	சக்கிரவர் த்தியாரிடம்
तम्	அந்த	आमन्त्र्य	விடைபெற்றுத்
वचः	ஆக்ஷேபணை		கொண்டு,
श्रुत्वा	கேட்டுக்கொண்டிருந்த	तदा	அப்பொழுது
ते	அந்த	आशु च	தகடினமே
पौराः अपि	பட்டணத்து ஜனங் கள் எல்லாரும்	गृहाणि	வீடுகளுக்கு
इष्टं	பிறர் மனோபாவத்தை	गत्वा	போய்,
लाभं	உள்ளபடியறியும் ஞானவாரிசை	अभिप्रहृष्टाः	உள்ளத்தன் ஸூரீத்த வர்களுய்
इव	போலிருக்கும்	देवान्	குலதெய்வங்கள்
		समानचुः	சிரத்தையுடன் ஸூரீத் தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2511.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 156.

चतुर्थः सर्गः—காண்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४ ॥

अभिवेकदिननिर्धारणम्—பட்டாபிஷேகதினத்தை குறிப்பிடுவது.

गतेष्वथ नृपो भूयः पौरैषु सह मन्त्रिभिः । मन्त्रयित्वा ततश्चक्रे निश्चयज्ञः सुनिश्चयम् ॥

निश्चयज्ञः	{ தீர்மானக்களின் பய ன்களை உள்ளபடி ஆ றிக்தவராகிய	ततः	அப்பொழுது
नृपः	சக்கிரவர் த்தியார்	भूयः	மறுபடியும்
मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு	सुनिश्चयं	ஸர்வாபிஷ்டமனோச மாரிசுப்பதை
सह	கூட	मन्त्रयित्वा	தன்னை எத்தனை மேடே நினைத்து
पौरैषु	பட்டணத்து ஜனங் கள்	चक्रे	{ சிங்கண்டவாறு தா வே சொல்லிக்கொ ண்டார்.
गतेषु अथ	போன பின்னர்		

अ एव पुण्यो भविता शोडभिषिञ्चन्तु मे सुतम् । रामो राजीवताम्राक्षो युवराज इति मभुः ॥

पुण्यः	“புனிய சக்திதரமாகிய	राजीवताम्राक्षः	செத்தாமகாபொல் கி வந்த கண்களுடைய
अः	காரணயதினத்தில்	रामः	ஸீராமன்
मे	எனது	युवराजः	யுவராஜன்
सुतं	புதல்வனை	इति	என்கிற [ண்டயவனுய்
अभिषिञ्चन्तु	ஆபிஷேகம் பிடிப்பவர்க் கள்.	मभुः	அரசரானுமதிகாரமு-
अः एव	காரணமுதலே	भविता	விளங்குவான்.

अथान्तर्दृष्टमाविश्य राजा दशरथस्तदा । सूतमापन्त्रयापास रामं पुनरिहानय ॥ ३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सूतं	சாரதியாகிய சுமந்திரரைப் பார்த்து
दशरथः	தசரத	अथ	பின்னண்டவாறு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	आमन्त्रयामास	ஆக்ஞாபித் தருளினார்.
अन्तर्दृष्टं	{ திருமாளிகையில் எகரந்தமாலிருக்கும் ஓர் அறைக்கு	रामं	"ராமனை
आविश्य	போய்,	पुनः	மறுபடியும்
		इह	இவ்விடத்திற்கு
		आनय	கீர் அழைத்துவரும்."

प्रतिगृह्य स तद्वाक्यं सूतः पुनरुपाययौ । रामस्य भवनं शीघ्रं राममानयितुं पुनः ॥ ४ ॥

सः	அந்த	आनयितुं	அழைத்துவர
सूतः	ஸாரதி	शीघ्रं	தசஷணமே
तद्वाक्यं	அவரது ஆக்ஞையைய	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
प्रतिगृह्य	கிரமேற்கொண்டு,	भवनं	மாளிகைக்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	पुनः	திரும்பவும்
पुनः	மறுபடியும்	उपाययौ	போய்ச் சேர்ந்தார்.

द्वाःस्थैरावेदितं तस्य रामायागमनं पुनः । श्रुत्वाैव चापि रामस्तं प्राप्तं शङ्कान्वितोऽभवत् ॥

द्वाःस्थैः	வாசவகாப்பவர்களால்	श्रुत्वा	திருச் செவி சாற்றி
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	रामः	ஸ்ரீராமர் [யருளிய,
तस्य	அவரது	एव	உடனேயே
पुनः	மறுபடி	प्राप्तं अपि	வந்திருக்கும்
आगमनं	வரவரனது	तं च	அவரையும்
आवेदितं	விண்ணப்பம் செய்கிக்கப்பட்டது.	शङ्कान्वितः	{ நினைத்து தற்காலகியபம் இன்னதென்ற தெரியாத நிலையில்
		अभवत्	ஆனார்.

प्रवेश्य चैनं त्वरितं रामो वचनमब्रवीत् । यदागमनकृत्यं ते भूयस्तद्ब्रूवशोपतः ॥ ६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	त्वरितं च	அவரை மாயுள்ளதும்
एनं	இவரை	भूयः	திரும்பவும்
प्रवेश्य	உள்ளேயுழப்பித்து,	आगमनकृत्यं	வந்த காரியம்
वचनं	பின்வரும் கேள்வியை	यत् तत्	எதுகோ ஆது
अब्रवीत्	கேட்டருளினார்.	अशेषतः	எல்லாவற்றையும்
ते	"உம்முடைய	प्रहि	சொல்லும்."

तमुवाच ततः सूतो राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । श्रुत्वा प्रमाणं तत्र त्वं गवनायेतराय वा ॥७॥

ततः	அப்பொழுது	उवाच	பின்வரும் பதிகைச் சொன்னார்.
सूतः	சாரதி	राजा	"சக்கிரவர்த்தியார்
तं	அவரைப்பார்த்து		

त्वा	தேவரீஸா	गमनाय	எழுந்தருளுவதற்கோ
इष्टुं	நேரில் பார்க்க	इतस्य	இல்லாததற்கோ
इच्छति	இப்பொழுது ஆகந்தா புத்திருக்கின் டுர்	तप्त वा	கதொன்றுக்கும்
त्वं	தேவரீர்	प्रमाणम्	{ திருவுள வெப்படியோ அப்படியே செய்த ருளவும்.
श्रुत्वा	சொல்லில் ளாங்கிக் கொண்டுவிட்டு		

इति सूतवचः श्रुत्वा रामोऽथ त्वरयान्वितः । प्रययौ राजभवनं पुनर्दृष्टुं नरेश्वरम् ॥ ८ ॥

इति	இந்த	अन्वितः	அதொன்றையே செய்கின்றவராகி
सूतवचः	ஸூரதியின் விண்ணப் பத்திற்கு	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
श्रुत्वा	திருச்செகிராற்றிய	पुनः	மீளவும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	इष्टुं	தரிசிக்க
त्वरया	{ எதற்கும் முந்தி செய் யவேண்டிய காரியமி ருப்பதால்	राजभवनं	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமாளிசைக்கு
		अथ	உடனேயே
		प्रययौ	போய்ச்சேர்க்கதார்.

तं श्रुत्वा समनुप्राप्तं रामं दशरथो नृपः । प्रवेशयामास गृहं विवशुः प्रियमुत्तमम् ॥ ९ ॥

दशरथः	தசரத	उत्तमं	இய்யவாயுததை
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रियं	சஞ்சலமுண்டாகாத வண்ணமாய்
तं	அந்த	विवशुः	சொல்லுவதற்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	गृहं	மனைக்குள்
समनुप्राप्तं	ஸமீபத்திலவந்துகொ ண்டிருக்கிறவராய்	प्रवेशयामास	வந்துசேர்க்கப்பட்டான்
श्रुत्वा	கவனித்து,		பிட்டார்.

प्रविशन्नेव च श्रीमाध्यायवो भवनं पितुः । ददर्श पितरं दूरात्प्रणिपत्य कृताञ्जलिः ॥ १० ॥

श्रीमान्	திரிணைகப்பிரமரீத்தி பெற்ற விராங்கும்	एव	உடனே
राधवः च	ஸ்ரீராகவரும்	पितरं	தந்தையை [கரித்து,
दूरात्	தூரத்திலிருந்தே	प्रणिपत्य	முடிதாழ்த்தி கமன் திருமாக்கில்சிறு என்ன சீலமணம் வரூ
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	ददर्श	{ போகின்ற செவிநொ குத்தாக்காத்துசிறு கொண்டிருந்தனர்.
पितुः	தந்தையின்		
भवनं	வீட்டுக்குள்		
प्रविशन्	போய்ச் செல்கை,		

प्रणमन्तं समुत्थाप्य परिष्वज्य स भूमिपः । प्रदिश्य चास्मै हचिरमासनं पुनरब्रवीत् ॥

ச: அந்த
 भूमिपः சக்கிரவர் த்நியார்
 प्रणमन्तं இறைவுமவனை
 समुत्थाप्य தூக்கி,
 परिष्वज्य மார்போட்டனைத் தூ,
 अस्मै இவனுக்கு

हचिरं சிறந்த
 आसनं ஓர் ஆணைத் தை
 पुनः மீனவும்
 प्रदिश्य சுட்டி சக்கரப்பிட்டு,
 च அதன்மேல்
 अब्रवीत् பின் கண்டவாறு
 பேசினார்.

राम वृद्धोऽस्मि दीर्घायुर्भुक्ता भोगा मयेप्सिताः । अन्नवद्भिः क्रतुशतैस्तथेष्टं भूरिवक्षिणैः ॥

राम "ராம!
 दीर्घायुः நெடுநான் கண்ட
 वृद्धः வயது முதிர்ந்தவனாக
 अस्मि நரணிக்குக்கிறேன்.
 मया என்னால்
 ईप्सिताः மனோசிக்கடக்களா
 भोगा: மனோசுதங்கள் |கின்ற
 भुक्ता: அனுபவிக்கப்பட்டன.

तथा அவ்வண்ணமே
 अन्नवद्भिः அன்னதானங்களோடு
 भूरिवक्षिणैः அளவுகடந்த தகதி
 क्रतुशतैः பலநூறு யாகங்களால்
 इष्टम् புகழ் ஏற்பட்டுவிட்
 டது.

जातमिष्टमपत्यं मे त्वमद्यानुपमं भुवि । दत्तमिष्टमर्थात् च मया पुरुषसत्तम ॥ १३ ॥

पुरुषसत्तम "தேவ புருஷேஷ த்தமா!
 त्वं ி
 मे எனக்கு
 इष्टं இஷ்டமான
 अपत्यं ஒளரஸபுத்திரனால்
 च அதனால் [னை;
 मया என்னால்
 भुवि உலகில்

अद्य இப்பொழுது
 अनुपमं ஒப்புயர் வில்லாததும்
 इष्टं என்னால் பிரார்த்திக்
 कृतं கப்பட்டதும்
 दत्तं அதன்பயனாய் வா
 मायं க்கிடைத்ததும்
 जातं பிரத்யகஷத்திலு
 अर्चितम् அனுபவிக்கப்பட்டது.

अनुभूतानि चेष्टानि मया वीरसुखान्यपि । देवर्षिपितृविप्राणामनुणोऽस्मि तथाऽऽत्मनः ॥

मया "என்னால்
 चेष्टानि மனோசுதங்களாக இருத்
 वीरसुखानि) நானம், தருமம், தமைய
 अपि) புத்தம் என்கிற நா
 ननु வீரங்களால்
 किंनैவும் பாக்கியங்
 कल
 अनुभूतानि அனுபவிக்கப்பட்டன.
 च அதனால்

देवर्षिपितृ } தேவர்களுக்கும், ரிஷி
 विप्राणां } களுக்கும், பித்ருக்க
 अनु } ளுக்கும் அந்தணர்
 क } களுக்கும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 आत्मनः எனது ஆத்மாவக்கும்
 अनु: { செய்பவென்றடிய கட
 मयः { மைகளோச்செய்து
 प्रदत्तं தவனாக
 अस्मि இருக்கிறேன்.

न किञ्चिन्मम कर्तव्यं तवान्यत्राभिपेचनात् । अतो यन्वायदं व्रयां तन्मे त्वं कर्तुमर्हसि ॥

तव	"உனக்கு	அஃ	நான்
அभिபேचनाவ்	{ பட்டாபிஷேகம் செய் கொடுத்த முன்றறத் தவிர	त्वां	உனக்கு
अन्यत्र	வேறு	यत्	எதை
मम	எனக்கு	व्रयां	செல்லப்போகி
कर्तव्यं	செய்யவேண்டியது	तत्	அதை [மேனே]
किञ्चित् न	எதொன்றுமில்லை.	त्वं	நீ
अतः	ஆதலால்	मे	எனக்காக
		कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	கடவாய்

अथ प्रकृतयः सर्वास्त्वामिच्छन्ति नराधिपम् । अतस्त्वां युवराजानपभिपेक्ष्यामि पुत्रक ॥

पुत्रक	"குழந்தாய்!	इच्छन्ति	கோருகின்றார்கள்.
अथ	இப்பொழுது	अतः	ஆதலால்
प्रकृतयः	குணக்கள்	त्वां	உன்னை
सर्वाः	எல்லோரும்	युवराजानं	யுவராஜாவாக
त्वां	உன்னை	अभिपेक्ष्यामि	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறேன்.
नराधिपं	அரசுபுரிய அதிகாரம் பெற்றவனுக்க		

अपि चायाशुभाश्रमं स्वप्ने पश्यामि दारुणान् । सनिर्वाता महोल्का च पततीह महास्वना ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	च	இன்னும்
अपि	இது இப்படியிருக்க	दारुणान्	{ மனதுக்கு சஞ்சமத் தை உண்டாக்குகிற தான்
स्वप्ने	கித்திராவின் கனலில்		
सनिर्वाता	இடியுடன் கூடிய	अशुभान्	{ வரும் ஆபத்துக்களை முன்னமே துசிப் பிக்கும் அபசகூலக் களையும்
महास्वना	வெகு சப்தமிடுகிற தாய்	अथ	இப்பொழுது
महोल्का	ஓர் பெருங்கொள்ளிக் கட்டை	पश्यामि	என் காண்கின்றேன்.
हह	இஃது		
पतती च	விழுந்ததாகவும்,		

अवष्टब्धं च मे राम नक्षत्रं दारुणैर्महैः । आवेदयन्ति दैवज्ञाः सूर्योद्धारकराहुभिः ॥१८॥

राम	"ஸ்ரீராம!	सूर्योद्धारकराहुभिः	சூரியன், அங்காரகன்,
दैवज्ञाः	தோதிடர்கள்	दारुणैः	குரூர [ராகுவென்றிற
मे	எனது	महैः	கொடுக்கனால்
नक्षत्रं	ஜன்ம நகத்திரம்	अवष्टब्धं च	பிடிக்கப்படுகின்ற தெனவும்
	அது	आवेदयन्ति	சொல்லுகின்றார்கள்.

प्रायेण च निमित्तानामीदृशानां समुद्भवे । राजा हि मृत्युमाप्नोति घोरां वाऽऽपदमृच्छति॥

ईदृशानां	" இப்படிப்பட்ட	आपदं वा	ஆபத்தையாவது
निमित्तानां	அபகருளங்களுடைய	आप्नोति	அடைகிறான்.
समुद्भवे	பலனில்	प्रायेण हि	எப்படியும் இதற்கு
राजा च	மன்னனே		சுடர்
मृत्युं	மரணத்தையாவது	मृच्छति	தன்னறிவை இழந்து
घोरां	கொடிய		விடுகிறான்.

तद्यावदेव मे चेतो न विमुञ्चति राघव । तावदेवाभिषिञ्चस्व चला हि प्राणिनां मतिः॥

राघव	" राघव !	अभिषिञ्चस्व	நீ பட்டாபிஷேகம்
मे	எனது		பெற்றுக்கிடு.
चेतः	ஆத்மா	तत् एव	அதில்லையென்றபோ
विमुञ्चति न	எனது உடலை விட்டு	प्राणिनां	மனிதர்களின் [தினும்]
	ஒப்பிரியாதிருக்கிறது	मतिः	அறிவு
यावत् हि	எதுவரைக்குமோ	चला	அழிவடைதற்குள்
तावत् एव	அதற்குள்ளேயே		பட்டது.

अद्य चन्द्रोऽभ्युपगतः पुण्यात्पूर्व पुनर्वसुम् । श्वः पुण्ययोगं नियतं वक्ष्यन्ते दैवचिन्तकाः॥

अद्य	" இன்று	अभ्युपगतः	இருக்கிறான்.
चन्द्रः	சந்திரன்	दैवचिन्तकाः	சேர திடர்கள்,
पुण्यात्	புஷ்யநக்சத்திரத்	पुण्ययोगं	புஷ்யநக்சத்திரத்து
	திற்கு		டன்கடிய
पूर्व	முந்திய	श्वः	நானேயை
पुनर्वसुं	புனர்வஸுநக்சத்தி	नियतं	பொருத்தியதாக
	ரத்தில்	वक्ष्यन्ते	சொல்லுகிறார்கள்.

तत्र पुण्येऽभिषिक्तस्त्वं पनस्त्वयतीव माम् । श्वस्त्वाऽहमभिषेक्ष्यामि यौवराज्ये परन्तप॥

परन्तप	" லோகப்பிரஸித்தி	तत्र इव	{ வேறொன்றிலும் சொல்
	பெற்ற போர்வீர !		ளாததாயும் இதைத்
पुण्ये	புஷ்யநக்சத்திரத்தில்	त्वयति	நிலையே இருப்ப
त्वं	நீ	त्वा	விரைகின்றது. [தாயும்]
अभिषिक्तः	முடிசூட்டப்பட்டவனே	श्वः	உன்னை
	ண்டியது.	यौवराज्ये	நானே
माम्	என்னை	अहं	யுவராஜ்யத்தில்
मनः	எனது ஆத்மாவானது	अभिषेक्ष्यामि	நான்
			அபிஷேகஞ்செய்கி
			மேன்.

तस्माच्चयाऽद्य वतिना निशेयं नियतान्मना । सद्वध्योऽवस्तव्या दर्भप्रस्तरशायिना ॥

तस्मात्	"ஆகையால்	नियतान्मना	ஸ்தா பகவத் தியானம்
अद्य	இன்றைய		செய்துகொண்டு
इयं	இந்த		
निशा	இரவு	दर्भप्रस्तरशायिना	{ தர்ப்பணப்படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டவ னாய்
वध्वा सह	தம்பபத்னியோடுகூட,	उपवस्तव्या	உயர்வாஸத்திலுள்
व्या	உன்றால்		கழிக்கப்படவேண்டும்.
वतिना	திகைக்கொண்டவ-		

सुहृदश्चाभ्यमत्तास्त्वां रक्षन्त्वद्य समन्ततः । भवन्ति बहुविधानि कार्याण्येवंविधानि हि ॥

एवंविधानि	"இப்படியான	अद्य	இந்த சமயத்தில்
कार्याणि	காரியங்கள்	सुहृदः	அன்பர்கள்
बहुविधानि	இடைநூறுகளுக்குட் பட்டவைகளாய்	अभ्यमत्ताः च	ஆக்கிரதையுடனிருப் பவர்களாய்
भवन्ति	இருக்கின்றன.	समन्ततः	ஸர்வபிரகாரத்திலும்
हि	ஆகையால்	रक्षन्तु	பாதுகாக்கட்டும்.
त्वां	உன்னை		

विप्रोपितश्च भरतो यावदेव पुरादितः । तावदेवाभिपेक्षस्ते मासकालो मतो मम ॥

भरतः एव	"பரதனே	इतः एव	இந்த ஒரு காலம்
पुरात्	பட்டணத்திலிருந்து		திங்கடிகே
विप्रोपितः	வேறொரு ஊரிலிருக் கிறான்.	तावत् च	அப்படியிருக்கும் இப்பொழுதே
मासकालः	{ சாஸ்திரவிதிகளுக்கு ஒத்த முகூர்த்தத் தினமாய்	ते	உனது
यावत्	இதுதான் இருக்கிறது.	अभिपेक्षः	பட்டிசேவகமானது
		मम	எனது
		मतः	அனுமதிபெற்றதாகி றது.

कामं खलु सतां वृत्ते भ्राता ते भरतः स्थितः । ज्येष्ठानुवर्ती धर्मात्मा सानुकोशो जितेन्द्रियः ॥

कामं	"நான் சகதேவகமற ஆ றிக்ததாகிய	ज्येष्ठानुवर्ती	{ முத்தேதாக்கள் தமனக் கோணுமன் நடக்கிற வன்.
खलु	பின்வரும் காரணமு	जितेन्द्रियः	இத்தீயக்களை வென் றவனாய்
ते	உனது [மிருக்கிறது.	सानुकोशः	தண்ணளிபுடையவ னாய் விளக்கும்
भ्राता	தம்பதியாகிய	धर्मात्मा	தர்மமொன்றிலேயே ஆனந்தியுடையவன்.
भरतः	பரதன்		
सतां	மறன்களுடைய		
वृत्ते	ஆளுங்கடானத்தில்		
स्थितः	அரங்கேதப்பதிவைத் தவன்.		

किं तु चित्तं मनुष्याणामनित्यमिति मे मतिः । सतां च धर्मनित्यानां कृतशोभि च राघव ॥

राघव	“ஜேற ராகவ!	इति च	என்பது
धर्मनित्यानां	ஸதா தர்மமொன்றி ஜெயே பற்றுள்ள	अनित्यं	அபூர்வமாய் விளங்கு கிறது.
सतां	உத்தமர்களாகிய	किं तु	ஆகிலும்
मनुष्याणां	மனிதர்களுடைய	मे च	எனக்குமட்டும்
चित्तं	ஞானேந்திரியம்	मतिः	தெரிந்தவிஷயமே
कृतशोभि	{ பிறரடைந்த கன்னா ஸைக்கேட்டு கசுகோ வமடைகிறதாகிறது		இது”

इत्युक्तः सोऽभ्युज्जातः श्वो भाविन्यभिपेक्षे । व्रजेति रामः पितरमभिवाद्याभ्ययाद्भृष्टम् ॥

श्वः	கன்னையதினம்	व्रज	“நீ திரும்பிப் போக லாம்”
भाविनि	உடக்கப்பிரகித	इति	என்று
अभिपेक्षे	பட்டாபிஷேக விஷ யத்தில்	अभ्युज्जातः	விடைபெற்றவராகி
इति	மேற்கண்ட விதமாய்	पितरं	தந்தையை
उक्तः	நியமனம் பெற்ற	अभिवाद्य	வணக்கி நமஸ்கரித்து
सः	அந்த	शुद्धं	மானிகைக்கு [ளிட்டு
रामः	முநீராமர்	अभ्ययात्	திரும்பினார்.

प्रविश्य चात्मनो वेश्म राज्ञोऽदिष्टेऽभिपेक्षे । तस्मिन् क्षणे स निर्गम्य मातुरन्तः पुरं ययौ ॥

सः	அவர்	आत्मनः	தனது
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	वेश्म	மானிகைக்கு
तस्मिन्	அந்த	प्रविश्य तु	போனதுமே,
अभिपेक्षे	பட்டாபிஷேக	निर्गम्य	வெளிவந்து,
क्षणे	மகோத்ஸவத்தில்	मातुः	தாயின்
वदिष्टे	எல்லாவற்றையும் கொ ல்லப்பட்ட பின்னர்,	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
		ययौ	போய்க் செந்தார்.

ततः तां प्रवणामेव मातरं क्षौमवासिनीम् । वाम्यतां देवतागारे ददर्शायाचतीं श्रियम् ॥

ततः	அஸ்விடத்தில்	वाम्यतां	தெய்வங்களை எப்படி
देवतागारे	பூஜாகிரகத்தில்	एव }	பிரார்த்திக்கவேண் டுமென்னும் விதிகளை
तां	அந்த		யானுவடித்து அந்தப் பிரகாரமே காய்விட்டு
मातरं	தாயாரை,		ச் சொல்லிக்கொண்டு
क्षौमवासिनीं	{ நூல்கலக்காத பட்டா டையை உடுத்திக் கொண்டு	श्रियं	மகாலக்ஷ்மியை
प्रवणां	அத்யந்த ஆஸக்தி	आयाचतीं	பிரார்த்தித்துக்கொ ண்டிருக்கிறவராய்
	புடன்	ददर्श	கவனித்தார்.

प्रागेव चागता तत्र सुमित्रा लक्ष्मणस्तथा । सीता चानायिता श्रुत्वा प्रियं रामाभिषेचनम् ॥

ராமாभिஷேகம்	ராமரது பட்டாபிஷேகம்	ஆனாயிதா	{ சமரகரம் கொல்லிய கொழித்துரைப்பட்டவ ளாகி
பிரியம்	கல்ல செய்தி	சீதா ஏவ	சீதாதெய்வாகும்
श्रुत्वा च	காணில் விழுந்ததுமே,	लक्ष्मणः तथा	லக்ஷ்மணரும்
आगता	தாளுய் வந்துகொள்ள	तत्र	அங்கிடத்தில்
सुमित्रा च	சுமித்ரா தேவி	प्राक्	தற்கண்கொண்டிருந்தார்
	உள்கும்		கண்.

तस्मिन्काले हि कौसल्या तस्थावापीलितेक्षणा ।

सुमित्रयाऽन्वास्यमाना सीतया लक्ष्मणेन च

॥ ३२ ॥

तस्मिन्	அந்த	अन्वास्यमाना	{ பூனைக்கு வேண்டிய உ பகரணங்களைக் கொ டுத்த சகலவை செ ய்யப்பெற்றவளாய்
काले	சமயத்தில்	आमीलितेक्षणा	கண்களை மூடக்கொண் டு பரவசமடைத்தவ
कौसल्या	கௌஸல்யா தேவியார்	तसी	இருந்தார் [நாய்
सुमित्रया	சுமித்ரா தேவியாரா		
सीतया	சீதாப்பிராட்டியாரா		
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணனானும் [ஆம்,		

श्रुत्वा पुण्येण पुत्रस्य यौवराज्याभिषेचनम् । प्राणायामेन पुरुषं ध्यायमाना जनार्दनम् ॥

पुत्रस्य	புதல்வனுடைய	जनार्दनं	கனார்த்தனனை
पुण्येण	புத்தய கருத்திரத்தில்	प्राणायामेन	{ விஷ்ணுத்திருகாமக்க ளை பிராணாயாமவிதி ப்படி துபசதுக்கொ ண்டு
यौवराज्याभिषेचनं	யுவராஜ்ய பட்டாபி ஷேகத்ததை	ध्यायमाना	விக்களைசெய்தார்.
श्रुत्वा	உத்தேசிக்கித்து,		
पुरुषं	பரமாத்மாவாகும்		

तथा सनियमामेव सोऽभिगम्याभिवाद्य च । उवाच वचनं रामो हर्षयंस्तामनिन्दिताम् ॥

सः	அந்த	तां	அவளை
रामः	ராமர்	अभिगम्य	உட்க.
तथा	அப்படியாய்	अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி கமஸம் செய்து,
अनिन्दितां एव	குறையற்றவண்ண மாய்	हर्षयन्	மனக்கலிக்கச் செய் சென்றவராகி
सनियमां च	{ பக்தியுடன் தெய்வத் தியை உத்திரிந்து கொண்டிருக்கும்	वचनं	பென்மரும் கொழியை
		उवाच	சொன்னார்.

अम्ब पित्रा नियुक्तोऽस्मि प्रजापालनकर्मणि । भविता श्वोऽभिषेको मे यथा मे शासनं पितुः ॥

அம்ப்	"அம்மா !	மே பிது:	எனது பிதாவின்
பித்ரா	தந்தையார்	शासनं यथा	கட்டளைப்படி
प्रजापालन-}	பிரஜைகளை ராஜிக்க	मे	எனக்கு
कर्मणि }	வேண்டிய காரியத்	अभिषेकः	பட்டாபிஷேகம்
	தில்	श्वः	நானே
नियुक्तः अस्मि	நான் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.	भविता	நடக்கப்படுபவாகிறேன்.

सीतयाऽप्युपवस्तव्या राजनीये मया सह । एवमुत्विगुपाध्यायैः सह मामुक्तवान्पिता ॥

कविगुपाध्यायैः	"ரித்விக்குகள் உபாத்தி யாயர்களோடு	इयं	இந்த
सह	கூட இருந்த	रजनी	இரவு
पिता	தந்தையார்	सीतया	சீதைவேளாடு
मां	என்னை	सह	கூடவே
एवं अपि	இன்னும்படியும்	मया	என்னால்
उक्तवान्	ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார்.	उपवस्तव्या	உபவாஸத்தில் கழிக் கப்படவேண்டியது.

यानि यान्यत्र योग्यानि श्वो भाविन्यभिषेचने । तानि मे मङ्गलान्यद्य वैदेह्याश्चैव कारय ॥

श्वः	"நானே	योग्यानि	ஏற்பட்டவைகள்
भाविनि	நடைபெறப்போகிற	यानि यानि	எவை எவைகளோ
अथ	இந்த	तानि एव	அவைகளைல்லாவற்
अभिषेचने	பட்டாபிஷேகத்தில்	अथ	இப்பொழுது [தையும்
	பிராசின வழக்கத்தை	वैदेहाः	வைதேகிக்கும
मङ्गलानि	யொத்து ஸ்ரீவாங்க மாய்ச் செய்யவேண் டிய மங்கள இருத் யங்களாய்	मे च	எனக்கும்
		कारय	தேவரீர் செய்தருள் கிராக.

एतच्छ्रुत्वा तु कौसल्या चिरकालाभिकाङ्क्षितम् । हर्षवाण्यकलं वाक्यमिदं राममभाषत ॥

कौसल्या	கௌஸல்யாதேவியார்	श्रुत्वा	நினைத்து,
एतत् वाक्यं	இந்தமொழியையும்	इदं	பின் கண்டசொல்லை
चिरकालाभि-}	வெகுதூரமாய் உள்	हर्षवाण्यकलं	{ ஆனந்தபரஸ்பத்தேதா டுகொல்லப்பட்டவை ண்ணபே
काङ्क्षितं तु }	ளத்தினுள்ளே நிகழி ப்தமாயிருந்த மனோ ரதமென்பதை	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
		अभाषत	சொன்னான்.

वत्स राम चिरं जीव इतास्ते परिपन्थिनः । वार्तान्मे त्वं श्रिया युक्तः सुमित्रायाश्च नन्द्य ॥

वत्स	“குழந்தாய்!	த்வம்	நீ
राम	ஸ்ரீராம!	श्रिया	ராஜ்யலக்ஷ்மியுடன்
चिरं	நீடுழிகாலம்	युक्तः	வினக்குறின்றவனாய்
जीव	நீ வாழ்வாயாக.	मे	என்னுடையவும்
ते	உனக்கு	सुमित्रायाः च	சுமித்திராபிணுடைய வும்
परिपन्थिनः	இடைபூறுசெய்கின்ற வர்கள்	वार्तान्	சுற்றத்தார்களை
इताः	மனோரதம் பெருநவர் களாவார்கள்.	नन्द्य	சந்தேசாகப்படுத்தி வைப்பாயாக.

कल्याणे वत नक्षत्रे मयि जातोऽसि पुत्रक । येन त्वया दशरथो गुणैराराधितः पिता ॥

पिता	“தந்தையாகும்	पुत्रक	குழந்தாய்!
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்	कल्याणे	நல்ல
गुणैः	உத்தமகுணக்கொம்	नक्षत्रे	நக்சத்ரிசத்தில்
त्वया	உன்னால் [கொண்டு	मयि	என்னிடத்தில்
आराधितः	திருப்திசெய்விக்கப் பட்டிருக்கின்றனர்.	जातः असि	நீ பிறத்திருக்கின்றனை.
येन	இதோன்றினாலேயே	वत	{ என் சந்தேசவுத்தை என்னவென்று சொல்வென்!

अमोघं वत मे क्षान्तं पुरुषे पुष्करक्षणे । येयमिह्वाकुराज्यश्रीः पुत्र त्वां संश्रयिष्यति ॥

पुत्र	“குழந்தாய்!	संश्रयिष्यति	அடைந் துவிளக்கப் போகிறான்.
वत	{ எனதுபாக்கியத்தைத் தான் என்னவெ ன்று சொல்வென்!	पुष्करक्षणे	புண்டர்காகுளுன
इक्ष्वाकुराज्यश्रीः	இக்ஷ்வாகுருவராஜ்ய ஸக்தியாகிறவன்	पुरुषे	பூமன் வராயணன் விடயத்தில்
या इयं	எயினோ அந்த இவ ளும்	मे	எனது
त्वां	உன்னை	क्षान्तं	ஆராதனக்கமரின் பார் கிரமமானது
		अमोघम्	ஸபலமாகிறது.”

इत्येवमुक्तो मन्त्रेदं रामो भ्रातरमब्रवीत् । माञ्जलिं पद्मपासीनमभिवीक्ष्य स्वयन्निव ॥

माता	தாயால்.	पासीनं	உட்கார்த்திருக்கிறவ
इति एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	भ्रातरं	தம்பியை [ருமகிய
उक्तः	ஆசிரவதிக்கப்பெற்ற	अभिवीक्ष्य	கொக்கி,
रामः	ஸ்ரீராமன்	इव	சற்று
पद्मं	அத்யந்தபக்திவாயு ண்டயவரும்	स्वयन्	புன்னகை கொண்டவ
माञ्जलिं	வைகடப்பியவண்ணம்	इदं	பின்கண்டவாறு [சாகி
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருவி னார்.

लक्ष्मणेमां मया सार्धं प्रशाधि त्वं वसुंधराम् । द्वितीयं मेऽन्तरात्मानं त्वामियं श्रीरुपस्थिता ॥

लक्ष्मण	“ ஸக்தமண !	त्वां	உனக்கு
நீ	இந்த	उपस्थिता	செந்தமானவள்.
மீ:	ராஜ்யஸக்தமியானவள்	त्वं	நீ
मे	எனது	इमां	இந்த
अन्तरात्मानं	{ வெளியில் சஞ்சரிக்கும் என் ஆத்மாவோன்ற வனும்	वसुंधरां	பூமியை
द्वितीयं	உடன்பிறந்தவனு மாகிய	मया सार्धं	என்னோடுகூட
		प्रशाधि	பரிபாலனம் பண்ணு வாய்.

सौमित्रे भुङ्क्व भोगांस्त्वमिष्टाञ्चाज्यफलानि च । जीवितं च हि राज्यं च त्वदर्थमभिकामये ॥

सौमित्रे	“ நேற ஸக்தமண !	भुङ्क्व	ஆனுபவி.
राज्यफलानि	அரசின் பயன்களாய்	राज्यं च	ராஜ்யசெல்வத்தையும்
इष्टान् भोगान्	இஷ்டமான போகங் களை	जीवितं च	உயிர்வாழ்வையும்
त्वं च	நீயே	त्वदर्थं हि	உன்பொருட்டே
		अभिकामये	நான் விரும்புகிறேன்.

इत्युक्त्वा लक्ष्मणं रामो मातरावभिवाद्य च । अभ्यनुज्ञाप्य सीतां च जगाम स्वं निवेशनम् ॥

रामः	“ ஸ்ரீராமர்,	अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி நமஸ்க ரித்துவிட்டு,
इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்	सीतां च	சீதையையும்
लक्ष्मणं	ஸக்தமணரைப் பார்த்து	अभ्यनुज्ञाप्य	போக விடைகொடுத்த தனுப்பிவிட்டு,
उक्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளி யசின்னார்,	स्वं	தனது
मातसौ च	தாய்மாமர்களிருவரை யும்	निवेशनं	மாலிகைக்கு
		जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2556.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 201

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ 5 ॥

वसिष्ठकृतवतोपदेशः—வஸிஷ்டர் விரதத்தை உபதேசிப்பது.

संदिश्य रामं नृपतिः श्वो भाविन्यभिपेचने । पुरोहितं समाहूय वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

नृपतिः	சக்கரவர்த்தியார்	पुरोहितं	புரோஹிதராகிய
श्वः भाविनि	களை உடக்கப்போகிற	वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை
अभिपेचने	பட்டாபிஷேக விஷய	समाहूय	வரவழைத்து
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு [யத்தில் சொல்லவேண்டியவை களைப்பொலம் சொல் லி விடைகொடுத்த னுப்பிவிட்டு	इदं	இனி வருவதை
संदिश्य		अब्रवीत्	கொன்னார்.

तमागतमृषिं रामस्त्वरन्निव ससम्भ्रमः । मानयिष्यन्स मानार्हं निश्चक्राम निवेशनात् ॥

ச:	அந்த	त्वरन्	சடக்கென
रामः	ஸ்ரீராமர்	निवेशनात्	இருப்பிடத்திலிருந்து
ससंभ्रमः	{ அந்தந்தகௌரவம் உள்ளத்தில் வைத்தி ருக்கின்றவராய்	मानार्हं	மரியாதைக்குரிய வரான
इव	உள்ளபடி	आगतं	அவ்விடம் எழுந்தரு ளியிருக்கும்
मानयिष्यन्	{ உள்ளத்திலுள்ளகௌ ரவத்தை நிறர்சனம் காட்டுகின்றவராக	तं ऋषिं	அந்த ரிஷியை நோக்கி
		निश्चक्राम	எதிர்கொண்டு சென் றார்.

अभ्येत्य त्वरमाणश्च रथाभ्याशं मनीषिणः । ततोऽवतारयामास परिगृह्य रथात्स्वयम् ॥

ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	अभ्येत्य	அடிடைந்து,
त्वरमाणः	வேகமே நடந்துவந்த அவர்	रथात्	ரதத்திலிருந்து
मनीषिणः	முனிவர் பெருமானின்	स्वयं च	தானே
रथाभ्याशं	ரதத்தினது பக்கலை	परिगृह्य	கைபிடிக்கொடுத்து,
		अवतारयामास	இறக்கினார்.

स चैनं प्रथितं दृष्ट्वा संभाष्याभिप्रसाद्य च । प्रियार्हं हर्षयन्नाममित्युवाच पुरोहितः ॥८॥

सः	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
पुरोहितः	புரோஹிதர்	संभाष्य च	முகமன்கூறி,
प्रथितं	நிகர்வமுற்று விளக்கு வதை	अभिप्रसाद्य च	ஆசீர்வாதங்கள் செய் தருளி
दृष्ट्वा	உள்ளத்தில் கவனித் துக்கொண்டபடி	हर्षयन्	அகமகிழச்செய்து கொண்டு
प्रियार्हं	அன்பிற்குரிய பாத்தி ரமாகிய	इति	பின்வருமாறு
एनं	இந்த	उवाच	திருவாய் மலர்ந்தருளி னார்.

प्रसन्नस्ते पिता राम यौवराज्यमवाप्स्यसि । उपवासं भवानद्य करोतु सह सीतया ॥ ९ ॥

प्रातस्त्वापभिषेक्त्वा हि यौवराज्ये नराधिपः । पिता दशरथः प्रीत्या ययार्तिं नहुषो यथा ॥

राम	ஸ்ரீராமர்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पिता	தந்தையான	प्रीत्या	அன்பின் திரளால்
दशरथः	தசரத	प्रातः	நாளேக்கா கையில்
नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	त्वां	உன்னை
नहुषः	நகுஷன் என்கிற சக் கிரவர்த்தியார்	यौवराज्ये	{ இளவரசராயிருந்து திகாரஞ் செலுத் வதில்
ययार्तिं	யயாதி என்கிற புதல் வனை		

அபிவேகா	முடி சூட்டினவர்க்ப் போகிறார்.	யீவாஸ்ய	இளவரசு பட்டத்தை
ஹி	என்கிறபடியால்	அவாப்யஸி	நீ அடையப்போகிறாய்
தே பிதா	உனது தந்தையார்	மவான்	நீ
அஸ	இப்பொழுது	சீதயா சஹ	கிதையுடன் கூட
புரஸந:	உன்னைப் பூரித்தவராய்	உபவாஸ்ய	உபவாஸத்தை
	விளக்குகிறார்.	கஸோநு	அதுபடிக்கக்
			கடவராய்.

इत्युत्वा स तदा राममुपवासं यतव्रतम् । मन्त्रवत्कारयामास वैदेह्या सहितं मुनिः ॥११॥

சு:	அந்த	சஹித	இருப்பவராய்
முனி:	முனிவர் [மாய]	மன்வத்	சாஸ்திரமுதைப்படி
ஐதி	மேற்கண்டவண்ண-	யதவத்	நினைவிலிருப்பவ
உபவா	சொல்லியருளினிட்டு,		ராய்
ததா	அப்பொழுதே	உபவாஸ்ய	உபவாஸத்தையனும்
ராம	ஸ்ரீராமரை		டிப்பவராய்
வீத்யா	வைதேஹியருடன்	காரயாமாஸ	செய்தருளினார்.

ततो यथावद्रामेण स राज्ञो गुरुरर्चितः । अभ्यनुज्ञाय काकुत्स्थं ययौ रामनिवेशनात् ॥

ராஜ:	மன்னாது	தத:	அதன்மேல்
சுரு:	குருவாகிய	காகுத்ஸ்ய	காகுத்ஸ்தரை
ச:	அவர்	அப்யனுஜாய	புகழ்ந்துகொண்டாடி
ராமேண	ஸ்ரீராமரால்		கிட்டு,
யதாவத்	முறைப்படி	ராமநிவேசனாத்	ஸ்ரீராமரது மானைக்
அர்சித:	பூஜிக்கப்பட்டார்.		பிளின்று
		யயௌ	எழுந்தருளினார்.

सुहृद्भिस्तत्र रामोऽपि सुखासीनः प्रियंवदैः । सभाजितो विवेशाय ताननुज्ञाय सर्वशः ॥

ராம: அபி	ஸ்ரீராமரும்	சமாஜித:	கலந்து பேசுகின்றவ
தத	அவ்விடத்தில்	தான்	அவர்களிடம் [ராய்]
பிரிய்வத:	கூட சந்தோஷித்தவர்க் காட்டுகின்ற	அனுஜாய	விடைபெற்றுக்
சுஹ்ரு:	அன்பர்களோடு		கொண்டு.
சர்வச:	ஸர்வப்பிரகாரமாயும்	அய	அதன்மேல்
சுஹாஸீன:	{ அவர்களுக்கு இன் னும் பிரியம் உண்டா க்கும் வண்ணமாய்	விஷ	திரும்பி உன்னை
			போனார்.

हृष्टनारीनरयुतं रामवेश्म तदा वभौ । यथा मत्तद्विजगणं मकुलनलिनं सरः ॥ १४ ॥

ததா	அப்பொழுது	மத்தவிக்ஷண	கனித்தப் பறவைக்கூ
ராமவேஷ்ம	ஸ்ரீராமரின் திருமாளி		ட்டங்களை யுடையதும்
	சங்கயானது	மகூலநலின்	மலர்ந்த தாமரைபூம்ப
ஹ்ஸ்தனாரீநரயுத்	{ பெரும்பயிற்சிகொண் ட ஆண்பெண்ணாராய் நிரம்பியதாய்	சர:	ங்களை யுடையதுமான
		வமௌ	தடாகம்போல
			விளக்கிற்று.

स राजभवनप्रख्यात्तस्माद्रामनिवेशनात् । निःसृत्य ददृशे मार्गं वसिष्ठो जनसंवृतम् ॥

ச: அந்த
வசிஸ்த: வசிஸ்தர்
ராமபவன- } சக்கிரவர்த்தியாரின்
ப்ரக்ஷயா } திருமாளிகைப்போலி
தஸ்யா [ருக்கின்ற
ராமநிவేశனாட் பூரீராமரின் திருமாளி
கையில் நின்று

நி:ஸூய வெளிவந்து,
மார் கண்ணுக்கெட்டிய பிர
தேசமெல்லாமும்
जनसंवृतं { ஜனங்களால் இடை
வெளியின்றி கூடிய
ருக்கபெற்றதாய்
दृशे கவனித்தார்.

वृन्दं वृन्दप्रयोध्यायां राजमार्गाः समन्ततः । बभूवुरतिसंवाधाः कुतूहलजनैर्वृताः ॥ १६ ॥

அயோத்யாத்திரிமாநகரீன்
ராமமார் க்கங்களும்
சமன்த: எல்லா இடைவெளி
களும்
குதூஹலஜனै: மகோற்சவத்தைப்பா
ர்க்கவந்த ஜனங்களால்

वृन्दं वृन्दं கூட்டங்கூட்டமாய்
वृता: நிரம்பிணைவகளாய்
अतिसंवाधा: { புதுந்துபோகவும் இ
டமில்லாதவண்ணம்
நெருக்கமுற்றனவாய்
बभूवु: விளங்கின.

जनवृन्दोर्मिसङ्घर्षद्वर्षस्वनवतस्तदा । बभूव राजमार्गस्य सागरस्येव निखनः ॥ १७ ॥

ததா அப்பொழுது
जनवृन्दोर्मिसङ्घर्ष- } ஜனக்கூட்டங்கள் உ
द्वर्षस्वनवत: } ராய்வதா லும் மகிழ்ச்
சியாலும் சப்திக்கப்
பெற்ற

ராமமார் க்கத்தின்
निखन: சப்தம்
सागरस्य சமுத்திரத்தினுடை
इव போல் [யது
बभूव விளங்கிற்று.

सिक्तसंमृष्टरथ्या सा तदाऽथ वनमालिनी । आसीदयोध्या नगरी समुच्छितगृहध्वजा ॥

ததா அப்பொழுது
सा அந்த
अयोध्या नगरी அயோத்தியாநகரம்
अथ என்குமே
सिक्तसंमृष्टरथ्या { லீ திகனெல்லாம் சுத்த
மாய் விளக்கி நீர் தெ
ளிக்கப்பட்டதாயும்

वनमालिनी தேரணங்கள் கட்டப்
பட்டதாயும்,
समुच्छित- } எல்லாவிடிகளிலும்
गृहध्वजा } உயரத்துக்கப்பட்ட
தவஜங்களைபுடைய
தாயும்
आसीत् விளங்கிற்று.

तदा ह्ययोध्यानिलयः सर्वावालाखिलो जनः । रामाभिषेकमाकाङ्क्षन्नाकाङ्क्षदुदयं रवेः ॥

ததா அப்பொழுது
अयोध्यानिलय: அயோத்தியாவலிக
நாயிருத்த
सर्वावालाखिल: பெண்குழந்தைகள்
உள்ளிட்ட சகல
जन: ஜனங்களும்

रामाभिषेकं हि பூரீராமபிஷேகமகோ
त्सवत्सवत्यே
आकाङ्क्षन् நிக்ஷையில் கொண்ட
रवे: சூரியனுடைய [தா
उदयं உதயத்தை
आकाङ्क्षन् எதிர்பார்த்திருந்தார்
கள்.

प्रजालङ्कारभूतं च जनस्यानन्दवर्धनम् । वत्सुकोऽभूज्जनो द्रष्टुं तमयोऽभ्यामहोत्सवम् ॥

जनस्य	இவர் கிளவுக்கு	अयोऽभ्यामहोत्सव	அயோத் தியாநகரின்
आनन्दवर्धनं	சந்தோஷத்தைப்பெருக்கச்செய்கிறதும்		நகரைத் தவறுக்காத
प्रजालङ्कारभूतं च	{ பிராணனுக்கெல்லாம் அலங்காரமுற்று விளக்குகிறதும்	द्रष्टुं	கண்ணுவிடக்கூடாது
त	அந்த	जनः	ஜனங்கள்
एवं तं जनसंवाधं राजमार्गं पुरोहितः ।		वत्सुकः	ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்களை
पुरोहितः	புரோகிதர்	अभूत्	விளக்கினார்கள்.

एवं तं जनसंवाधं राजमार्गं पुरोहितः । व्यूहनिव जनौघं तं शनै राजकुलं ययौ ॥ २१ ॥

पुरोहितः	புரோகிதர்	इव	கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
एवं	இப்படியாய்		
जनसंवाधं	ஜனங்களைடந்த	शनैः	மெள்ளமெள்ள
तं	அந்த	व्यूहन्	விலக்கிக்கொண்டு
राजमार्गं	ராஜமார்ச்சுத்தில்	राजकुलं	சக்கிரவர்த்தியாரின் மாணிக்கக்கு
तं	அந்த		
जनौघं	ஜனக்கூட்டத்தை	ययौ	வந்தேசரித்தார்.

शुभाभ्रशिखरमख्यं मासादमधिरुहः सः । समीपाय नरेन्द्रेण शकेणैव बृहस्पतिः ॥ २२ ॥

सः	அவர்	शकेण	இந்திரனுடன்
शुभाभ्र-शिखरमख्यं	{ வெண் மேகத்திற்கொப்பான சிகரமுள்ள	बृहस्पतिः	பிரகஸ்பதி
मासादं	திருமணிகளில்	इव	எவ்வண்ணமே
अधिरुहः	ஏறி,	नरेन्द्रेण	அவ்வண்ணமே
		समीपाय	சக்கிரவர்த்தியாரோடு விளக்கினார்.

तमागतमभिषेक्ष्य हित्वा राजासनं नृपः । पप्रच्छ स च तस्मै तत्कृतमित्यभ्यवेदयत् ॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	पप्रच्छ	இவ்விடம் எழுந்தருளிய விசேஷமென்ன
आगतं	அவ்விடம் வந்துசேர்ந்ததிருக்கும்		
तं	அவரை	सः	அவர் [வென்றார்.
अभिषेक्ष्य च	பார்த்ததுமே,	तस्मै	அவருக்கு
राजासनं	ராஜாஸனத்தை	तत्	"அது
हित्वा	விட்டெழுந்த,	कृतं	செய்தாய் விட்டது"
		इति	என்ற
		अभ्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.

तेन चैव तदा तुल्यं सहासीनाः सभासदः । आसनेभ्यः समुत्तस्थुः पूजयन्तः पुरोहितम् ॥

तेन तुल्यं	அவருக்கு எற்றவராக	तदा	அதனால்
पुरोहितं	புரோகிதரை [யிவ]	पूजयन्तः च	மெச்சித் கொண்டாடுகின்றவர்களாய்
सहासीनाः	கூட உட்கார்ந்திருந்த		
सभासदः एव	சபையோர்களெல்லாம்	आसनेभ्यः	ஆஸனங்களிலிருந்து
	மேலும்	समुत्तस्थुः	எழுந்துநிற்கினார்கள்.

गुरुणा त्वभ्यनुज्ञातो मनुजौघं विसृज्य तम् । विवेशान्तःपुरं राजा सिंहो गिरिगुहामिव ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	सिंहः	ஒரு சிங்கம்
गुरुणा	குருவினால்	गिरिगुहां	மலைக்குகைக்குள்
अभ्यनुज्ञातः तु	விடைகொடுக்கப்பெற்	इव	எவ்வண்ணமோ
तं	அந்த [தபின்னர்]		அவ்வண்ணமே
मनुजौघं	ஜனங்கூட்டத்தை	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
विसृज्य	விடைகொடுத்தனுப்	विवेश	எழுந்தருளினார்.
	புகிட்டு,		

तदप्यवेषमदाजनाकुलं महेन्द्रवैश्वप्रतिमं निवेशनम् ।

विदीपयंश्चारु विवेश पार्थिवः शशीव तारागणसङ्कुलं नभः ॥ २६ ॥

पार्थिवः	சக்கிரவர்த்தியார்	निवेशनं	மாணிக்கத்தில்
चारु	அழகாயிருக்கிறதும்	शशी	சத்திரன்
महेन्द्रवैश्वप्रतिमं	{ இத்திரனது திருமாளி கைபோலிருக்கிற தும்	तारागणसङ्कुलं	நகழத்திரங்கூட்டங்க ளால் நிறைந்துள்ள
अप्यवेषमदा-)	அத்யற்புதமாயலங்கா	नभः	ஆகாயத்தில்
जनाकुलं	{ ரம் பெற்று விளங் தும் பெண்களால் வி றைந்துள்ள துமான	इव	எவ்வண்ணமோ
			அவ்வண்ணமே
तम्	அந்த	विदीपयन्	பிரகாசிக்கச்செய்து கொண்டு
		विवेश	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2582

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 227

पष्ठः सर्गः—ஆறுவது ஸர்க்கம் ॥ ६ ॥

वतानुष्ठानम्—விரதானுஷ்டானம்.

गते पुरोहिते रामः स्नातो नियतमानसः । सह पत्न्या विशालाक्ष्या नारायणमुपागमत् ॥

पुरोहिते	புரோகிதர்	नियतमानसः	{ பகவத்திமானமொன் நிலையே ஈடுபட்ட மனத்தினராய்
गते	எழுந்தருளியுண்ணர்	विशालाक्ष्या	மகா உத்தபிராண
रामः	ஸ்ரீராமர்	पत्न्या सह	தம்மாத்தலியோடுகூட
स्नातः	{ ஸ்நானம்செய்து வித்ய கர்மா னுஷ்டானக்களை செய்து முடித்தவராய்	नारायणं	ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்
		उपागमत्	தொழுதார். [த்தினிய]

प्रगृह्य शिरसा पार्श्वी हविषो विशिष्यतः । महते देवतायाज्यं जुहव ज्वलितेऽनले ॥ २ ॥

தத:	அப்பொழுது	வலி	கொழுந்துகிட்டெரி
हविषः	ஹவியஸ் திருக்கும்	அனல்	தீயில் . [கிற
पार्श्वी	பாந்திரத்தாத	विशिष्य	சாஸ்திரோத்தமாய்
शिरसा प्रगृह्य	சிரத்திலெடுத்துவந்து	आज्यं	ஆஜயத்தான் கலந்த
महते	மகத்தான		ஹவியஸை
देवताय	தேவருக்கு	जुहव	ஜும் செய்தார்.

शेषं च हविषस्तस्य प्राश्याशास्यात्मनः प्रियम् । ध्यायन्नारायणं देवं स्वास्तीर्णं कुशसंस्तरे ॥

वाग्वयतः सह वैदेहा भूत्वा नियतमानसः । श्रीमत्यायतने विष्णोः शिष्ये नरवरात्मजः ॥

नरवरात्मजः	சகலிரகரத்தியாரின்	नियतमानसः	{ பகவத்தியானமொன் நிலையே சதுபட்ட மனிதராய்
वैदेहा सह	வைதேஹியாரோடு	वाग्वयः	{ சாஸ்திரமுரைப்ப... திருகாமங்களைச் சொல்லுகின்றவராய்
तस्य	அந்த [சுடலே	भूत्वा	திருந்துகிட்டு, [சுடைய
हविषः	ஹவியஸினுடைய	विष्णोः	ஸ்ரீயின் ஹவயகனா ஹ-
शेषं	மீதியை	श्रीमति	சீரையனை அளிக்க வல்லதாய்
प्राश्य	புகித்து,	आयतने	என்றிதிலே
च	அதன்மேல்	स्वास्तीर्णं	தன்னுலேயே பசுப்பீசு கொள்ளப்பட்ட
आत्मनः प्रियं	தனது சேஷமத்தாத	कुशसंस्तरे	தீப்பசுமனத்தில்
आश्रास्य	உத்தேசித்து,	शिष्ये	திருப்பள்ளி கொண் டார்.
नारायणं देवं	ஸ்ரீமன் நாராயணனோடு		
ध्यायन्	மனதில் ஆவா ஹனம் கொண்டு		

एकयामावशिष्टायां रात्र्यां प्रतिविबुध्य सः । अलङ्कारविधिं कृत्वा कारयामास वैष्मनः ॥

सः	அவர்	वैष्मनः	திருக்கோலிலுக்கு
रात्र्यां	இரவில்	अलङ्कारविधिं	{ விழுக்கி விழுக்கி தகைக்கொடுத்த முதலிய கருவிகள்
एकयामावशिष्टायां	ஒருயாமம் பொழுதிரு க்கும் கோத்திலே	कृत्वा	எல்லா கருவியை
प्रतिविबुध्य	தாவி ஹனார்ந்து	कारयामास	செய்து கொடுத்த...

तत्र शृण्वन्सुखा वाचः सूतमागधवन्दिनाम् । पूर्वा सन्ध्यामुपासीनो जनाप यतमानसः ॥

तत्र	அப்பொழுது	सन्ध्यां	சாஸ்தியா தேவகதனம்
सूतमागध- वन्दिनां }	சூதம. மாகத, வந்திய கொணும் சுட்டியக்கா ரர்களின்	उपासीनः	மறைத்துக் கொண்டு கலங்கெய்துகொண்டு
सुखाः वाचः	இளிய பாட்டுகளை	यतमानसः	பெறெடுத்து மனதை கேளுத்தாதவராய்
शृण्वन्	கேட்டு	जनाप	மயக்கிப்பத்தைச்சொ ய், நுளினார்.
पूर्वा	முன்		

तुष्टाव प्रणतथैव शिरसा मधुसूदनम् । विमलक्षौमसंवीतः वाचयामास च द्विजान् ॥ ७ ॥

विमलक्षौमसंवीतः	வெண்பட்டணிக் கை ராவிகுந்த அவர்	च	அதன் பின்னர்
शिरसा प्रणतः एवं	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கா ரம் செய்குகொண்டே	द्विजान् च	பிராமணர்களெல் லோரையும்
मधुसूदनं	மதுசூதன ராயண		
तुष्टाव	முத்தினைப் ஸ்வதோத்திரங்களால் உள்ளங்குவிரச்செய் தார்	वाचयामास	ஸ்வஸ் திவசனம் சொல்லச்சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டி ருந்தார்.

तेषां पुण्याहवोषोऽथ गम्भीरमधुरस्तदा । अयोध्यां पूरयामास तूर्यबोधानुनादितः ॥

तदा	அப்பொழுது	तूर्यबोधानुनादितः	தூரியமெனும் வாத்தி யத்தின் கோஷத் தோடுகலந்ததாய்
तेषां	அவர்களின்	अयोध्यां अथ	அயோத்தியெங்கும்
पुण्याहवोषः	புண்ணியாகஜபகோஷ மானது	पूरयामास	நிறைத்து ஒலித்தது.
गम्भीरमधुरः	கம்பிரமதூரத்துவனி புள்ளதாய்		

कृतोपवासं तु तदा वैदेह्या सह राघवम् । अयोध्यानिलयः श्रुत्वा सर्वः प्रमुदितो जनः ॥

अयोध्यानिलयः	அயோத்தியாவாஸிக ளான	राघवं	சூரீராகவரை
जनः	ஜனம்	कृतोपवासं	உபவாஸநோம்பைப் முடித்தவராய்
सर्वः	எல்லாமும்	श्रुत्वा	அறிந்து,
तु	இவ்விஷயமாய்	तदा	அதனால்
वैदेह्या सह	வைதேகியாருடன் உட	प्रमुदितः	களிப்புற்று விளங் கிற்று.

ततः पौरजनः सर्वः श्रुत्वा रामाभिषेचनम् । प्रभातां रजनीं दृष्ट्वा चक्रे शोभयितुं पुरीम् ॥

रामाभिषेचनं	சூராமரது பட்டாபி ஷேகமகோதஸவ மொன்றையே	सर्वः	எல்லாமும்
श्रुत्वा	கித்தித்துக்கொண்டி ருந்த	रजनीं प्रभातां	இரவுமுடித்து
पौरजनः	பட்டணத்துஜனம்	दृष्ट्वा ततः	கண்டவாத்திரத்திள்
		पुरीं	பட்டணத்தை
		शोभयितुं चक्रे	அலங்கரிக்கத்தலைப் பட்டது.

सिताभ्रशिखराभेषु देवतायतनेषु च । चतुष्पथेषु रथ्यासु चैत्येष्वहालकेषु च ॥ ११ ॥

नानाण्यसमृद्धेषु वणिजामापणेषु च । कुटुम्बिनां समृद्धेषु श्रीमत्सु भवनेषु च ॥ १२ ॥

सभासु चैव सर्वासु वृक्षेष्वालक्षितेषु च । ध्वजाः समुच्छ्रिताः साधु वताकाश्चाभवंस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	सिताभ्र-	வெளுத்தமேகங்களின்
ध्वजाः च	கொடிகளும்	शिखराभेषु	யுண்டய மலைச்சிகரங் களையொத்த
वताकाः च	பதாகைகளும்		

வேதாயதனேபு ச	தேவன் லயங்கனிதும்	மருதேபு	ஸயிருத்தியுள்ளன
கருப்பேபு	கா லுரன் திகனிதும்		வும்
ரய்யாசு	வி திகனிதும்	பீமஸு	தம்பத்துடன் விளங்
வேபேபு	யா கசா கிகனிதும்		குபனவகளுமான
அஹலேபு } ச }	மீசா ட்டைமதிகனில்	மவனேபு ச	விடுகளிலும்
	மேல் பிபர்ப்புரிவதற்	சயாஸு	ஸமஸ்த
	கா கக்கட்டப்பட்டிரு	சமாஸு ச	ஸபாமண்டபங்களி
	வரும் காற்காஸமண்		தும்
	டபங்களிலும்	அலகிதேபு	ம யர்ந்து நுக்கியவர்
வயிதா	கியாபா ரிகளுடைப		ந்துநிற்கின்ற
நானாபய்யசமூதேபு	பலவகைப்பண்டங்	கூபேபு பவ	மரங்களிலும்;
	கள் சினைந்த	சாஸு	மிகக் அழகாய்
அபனேபு ச	கவடகனிலும்	சமுகிதா: அமவந்	காட்டப்பட்டன.
கூடுதலிதா	முல்லறத்தார்களு		
	டைய		

नदनर्तकसङ्गानां गायकानां च गायताम् । मनःकर्णसुखा वाचः शुश्रुषुश्च ततस्ततः ॥
 रामाभिषेकयुक्ताश्च कथाश्चकर्मिणो जनाः । रामाभिषेके संप्राप्ते चत्वरेषु गृहेषु च ॥ १५ ॥
 बाला अपि क्रीडमाना गृहद्वारेषु सङ्गृह्यः ॥ १६ ॥

ராமாபிஷேகே	ஸ்ரீராமரது பட்டாபி	கதா: ச	பேச்சுகளைபே பேசிக்
	மேடகம்	சக: }	கொண்டிருந்தார்கள்.
சம்பாஸே தத:	ஸயிருத்த அனலில்	தல:	அக்காலத்தில்
ஜனா:	ஜனங்கள்	நதநர்க-	கட்டங் கட்டமயிரு
மூதேபு ச	விடுகளிலும்	சங்கானா }	கத நடிகள், கத்தர்
சவரேபு ச	கா லு சந்துகளிலும்		களுடையவும்
மூதூரேபு	விட்டுவாரிகளினிலும்	காயதா	வாய்ப்பாடகர்களுடை
சங்கா:	கட்டங் கட்டமயிற்		யவும்
	சேர்ந்து	காயகானா ச	வாத்தியங்களுடன் ட
கூடுதலிதா:	கிளைவாழ்க்கொண்ட		கிறவர்களுடையவும்
	குக்கும்	மன:- }	செனிக்கிளியதாயும்
காலா: அபி	கிறுவர்களும்	கர்ணசுலா: }	மனதைக்கவருகிற
மிய:	ஒருவரோடொருவர்		தாயும்ருக்கின்ற
	ஸ்ரீராமரது பட்டாபி	வாச: ச	காட்டுகிள
ராமாபிஷேகயுக்தா:	மேடகத்தைப்பற்றிய	சுஸு:	கேட்டார்கள்.
	தரய்		

कृतपुष्पोपहारश्च धूपगन्धाधिवासितः । राजमार्गः कृतः श्रीमान् पौरे रामाभिषेचने ॥ १७ ॥

பூரே	பட்டணத்தில்	பூரணவாசி-	தூயங்களின் வாசனை
ராமாபிஷேகனே	ஸ்ரீராமரதுமேடகமயத்	வாஸி: ச	யால் எங்கும் கமகம்
	தில்		மென்று மணக்கின்
ராஜமாரி:	ராஜமாரி		ந்தாய்
கூடுதலுபஹார:	சுதுவார் தூவப்பெற்ற	பீமான	மிகக் அழகாய்
	தரய்	கூல:	செய்யப்பட்டது.

अनुद्धतमना विद्वान्धर्मात्मा भ्रातृवत्सलः । यथा च भ्रातृषु स्निग्धस्तथास्मास्वपि राघवः ॥

राघवः	“ஸ்ரீ ராமகவர்	भ्रातृषु	பிரா த்ருக்களிடத்தில்
अनुद्धतमनाः	கொஞ்சமேனும் கர்வ மேலில்லாதவர்	यथा तथा	எவ்வாறானாலும் அங் வாறானமே
विद्वान्	நன்றாய்க்கற்றறிந்தவர்		
धर्मात्मा	தருமாத்மா	अस्मासु अपि च	நம்மிடத்திலும்
भ्रातृवत्सलः	சகோதரர்க்குரிடம் மாத்மவ்யமுடையவர்	स्निग्धः	அன்புடையவர்

चिरं जीवतु धर्मात्मा राजा दशरथोऽनघः । यत्प्रसादेनाभिषिक्तं सपे इक्ष्यामहे वयम् ॥

यत्प्रसादेन	எவரது அனுக்கிரகத்	अनघः	குற்றமற்ற
वयं	நாம்	धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய
राजे	ஸ்ரீ ராமகவர்	दशरथः राजा	தசரத சக்கிரவர்த்தி
अभिषिक्तं	பட்டாபிஷித்தராக	चिं	வெகுநாளம் [உள்]
इक्ष्यामहे	காணப்போகிறோமே;	जीवतु	நீவித்திருக்கவேண்டும்
	அந்த		நீம்

एवंविधं कथयतां पौराणां शुश्रूषुस्तदा । दिग्भ्योऽपि श्रुतवृत्तान्ताः प्राप्ता जानपदा जनाः ॥

जानपदाः	கிராமகாணிகளான	एवंविधं	மேற்கண்டவண்ணம்
जनाः अपि	ஐனங்களும்		மாய்
श्रुतवृत्तान्ताः	{ தற்காலிலிருந்தாதந்தத் தைக் கேள்விப்பட்ட டவர்களால்	पौराणां	பட்டணத்தினுள்
दिग्भ्यः	எல்லா திக்குகளிலும்	कथयतां	பேசிக்கொண்டிருக்க
	மிருகத	तदा	அப்பொழுது [கையில்]
प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.	शुश्रूषुः	காதுகொடுத்தக்கேட்டார்கள்.

ते तु दिग्भ्यः पुरीं प्राप्ता द्रष्टुं रामाभिषेचनम् । रामस्य पूरयामासुः पुरीं जानपदा जनाः ॥

रामस्य	ஸ்ரீ ராமரது	ते जानपदाः	{ கந்த நாட்டுப்பத
रामाभिषेचनं	ஆனந்தகாமாயன் பட்டாபிஷேகத்தை	जनाः	{ ஐனங்கள்
द्रष्टुं	கண்டுபாரிக்க	पुरीं	பட்டணத்தை
दिग्भ्यः	திக்குகளிலிருந்து	तु	இப்பொழுது
पुरीं	பட்டணத்திற்கு	पूरयामासुः	நினைக்கொண்டிருந்தார்கள்.
प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.		

जनौघैस्तेर्विसर्पद्भिः शुश्रूषे तत्र निखनः । पर्वसूर्दार्णवेणस्य सागरस्येव निखनः ॥२७॥

विसर्पद्भिः	வந்து கூடிநிப்ட	पर्वसु	பருவகரணங்களில்
तेः	அந்த	उदीर्णवेणस्य	பிளவுகொண்ட
जनौघैः	ஐனங்கூட்டங்களால்	सागरस्य	சமுத்திரத்தினுடைய
तत्र निखनः	எங்கு அந்த மீனா வயலானது	निखनः इव	குளி மீனாவெ
		शुश्रूषे	முழக்கெடுத்து.

ततस्तदिन्द्रक्षयसन्निभं पुरं दिदृक्षुभिर्जानपदैरुपागतैः ॥

समन्ततः सख्यनमाकुलं बभौ समुद्रयादोभिरिवार्णवोदकम् ॥ २८ ॥

ततः	அப்பொழுது	सख्यनं	கோஷிக்கப்பட்டதாய்
दिदृक्षुभिः	{ கண்டுகொளிக்கொண்டு மெய்நுழை ஆவரம் கொண்டு	समन्ततः	எங்கும்
उपागतैः	வந்துசேர்ந்த	आकुलं	நிறைந்ததாய்
जानपदैः	கிராமத்தார்களுள்	अर्णवोदकं	சமுத்திரஜலமானது
इन्द्रक्षयसन्निभं	இந்திரனதுபட்டணம்	समुद्रयादोभिः	சமுத்திரத்திலிருந் தும் ஆற்றுகளால்
तत्	அந்த [போன்றதாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुरं	பட்டணம்	बभौ	விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2610

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 255

सप्तमः सर्गः—एग्रावतु ஸர்க்கம் ॥ ७ ॥

मन्थराविवादः—மந்தரையின் துக்கம்

ज्ञातिदासी यतोजाता कैकेय्यास्तु सहोषिता । प्रासादं चन्द्रसङ्काशपाखरोह यदृच्छया ॥

सिक्तराजपथां रम्यां प्रकीर्णकुसुमोत्कराम् । अयोध्यां मन्थरा तस्मात्प्रासादादन्ववैक्षत ॥

यतोजाता	{ தாய்தகப்பன் தின்னு மெனவாவது எந்தளி டத்தில் பிறந்தான் என்பதாலது தெரி யாதவனும்	आखरोह	எறிப்போய்ச் சேர்ந் தான்.
कैकेय्याः	கைகேயிக்கு	तस्मात्	அந்த
सहोषिता	அப்பொழுதும கூட மேலிருக்கில் தவனும்	प्रासादान्	திருமா ளினைகரின்மேல் தளத்திலிருந்து
ज्ञातिदासी तु	தகப்பனனால் அனுப் பப்பட்டவளுமான்	अयोध्यां	அயோத்தியா புரிவை
मन्थरा	மந்தரை என்பவள்	प्रकीर्ण- कुसुमोत्करां	{ புஷ்பக்குவியல்களால் பரப்பப்பட்டிருப்ப தாயும்
यदृच्छया	தற்செயலாய்	सिक्तराजपथां	{ ராஜாதிக்களெல்லாம் ஜனம் தெனிக்கப்பட்ட ஒருபாதாயும்
चन्द्रसंकाशं	வெண்மதியையொ	रम्यां	{ அபூர்வ அழகுவாய்ந் து விளங்குகின்ற தாயும்
प्रासादं	த்த திருமா ளினைகரின்மேல் தளத்திற்கு	अन्ववैक्षत	கவனித்தான்.

பதாஹிபிராஹிபிர்வஜைச் சமஸ்குதாம் । மித்தா சந்தனதோயைச் சிர:சூதனையுதாம் ॥
 மாலயமோதகஹஸ்தைச் ஹிஜைநீரபிநாதிதாம் । சுகுதேவகுஹாரா சர்வாதிநிஸ்தனாம் ॥ 8 ॥
 சம்பஹஜனாகிரிபா வ்ரஹயோபாபிநாதிதாம் । ப்ரஹஸ்தவஹஸ்தயா சம்பநதிநாகோபாமு ॥ 9 ॥
 ப்ரஹஸ்துதிநை: பாரீகஸ்திதஸ்தவமாலினாம் । அயோத்யா மந்யரா தபா பர் விஸயமாமதா ॥

மந்யரா	மந்தகா	சுகுதேவ-	தேவாலயங்களின் வர
அயோத்யா	அயோத்தியாபட்ட	குஹாரா	சுகுதேவன்மேல் வெ
	ணந்தை		ண்காபெற்று தே
வரஹிபி:	விரிசுயுபந்த		வோதமாம விரா
பதாஹிபி:	பதாஹிகளாலும்	சர்வாதிநி-	குந்ததாயும்.
பவ: ச	தவஜங்களாலும்	ஸ்தனாம்	தகவந்த வரைய்க்கரி
			ன் கொல்களால்
சமஸ்குதா	{ நன்கு அலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்குகிற தாயும்,	சம்பஹ-	முதங்கிக்கொண்டிரு
மித்தா	ஜனம் தெனிக்கப்பெற்	ஜனாகிரி	க்கிறதாயும்.
	ததாயும்		
சிர:சூதன:	சிரஸ்ஸானம் செய்த		உத்தராதத்தூதன் வி
	ஜனங்களாலும்		ணங்கிக்கொண்டிருந்
ப்ரஹஸ்துதிநை:	{ மயிர்க்கடிக் களிப்புற று விளங்குகிறவர் களாய்	ப்ரஹஸ்த-	கும் சிராமவாதிக
சந்தனதோயை:	சந்தனப்பூச்சுண்டய	வஹஸ்தா	ளால் திறந்தள்ள
	வர்களால்		தாயும்.
பாரீ: ச	பட்டணத்து ஜனங்க		வெகுதுகாந்தூ
	ளாலும்		ளிநுக்கும் சிறந்த
யுதா	நிறைந்திருக்கிறதாயும்		யான்கொடும் குதி
மாலயமோதக-	{ மாகிணையும் மோதக	சம்பநதி-	னாகொடும் விளங்
ஹஸ்தை:	ங்களையும் அகயிடுவக்	கோபா	துவதாயும்
	திய		
ஹிஜைநீ: ச	பிராமணுத்தமர்	சம்பநதி-	உத்தராதத்தூதன் முத
	களால்	கோபா	காமிட்டிக் கொண்
வ்ரஹயோபாபி-	{ எங்கும் வேதகோபம்		-ருக்கும் பகத்தார
நாதிதா	கோஷிக்கப்பெற்று		னம் எழுதுகனாலும்
	விளங்குகிறதாயும்		விளங்கிக்கொண்டிரு
அபிநாதிதா	{ எங்கும் மந்திரமாயும்		க்கிறதாயும்.
	கோஷிக்கப்பெற்று	அபிநிவ-	உத்தராத மகாதேவ
	விளங்குகிறதாயும்.	மாலினி	ண்களால் விளங்கி
			க்கொண்டிருப்ப
			தாயும்.
		தபா	உத்தராத
		பர்	கொண்டிருக்கும்
			தந்தரவிக்கயமின்ன
		விஸய	சென்று தெரியாத
			விதிக்கில்
		அமதா	திருந்தான்.

सा हर्षोत्फुल्लनयनां पाण्डुरक्षौमवासिनीषु । अविदूरे स्थितां दृष्ट्वा धात्रीं पश्यन् नन्धरा ॥

सा नन्धरा	அந்த மந்தரை	अविदूरे	சமீபத்தில்
हर्षोत्फुल्लनयनां	{ ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த கண்களை புணர்வவளாய்	स्थितां	நின்றதுகொண்டிருந்த
पाण्डुरक्षौमवासिनीं	வெண்பட்டை உட்குத் தியவளராய்	धात्रीं	வளர்த்த தாயை
		दृष्ट्वा	பார்த்து,
		पश्यन्	பின்வருமாறு வினவினான்.

उत्तमेनाभिसंयुक्ता हर्षेणार्थपरा सती । राममाता धनं किं नु जनेभ्यः संप्रयच्छति ॥

राममाता	"ஸ்ரீராமனைப்பெற்ற தாய்	अभिसंयुक्ता	வினக்குகின்ற நவளராய்
हर्षेणार्थपरा सती	{ ஏப்பொழுதும் பணத்தை இறுகப்பிடிக்கிறவளாயிருந்தும்	जनेभ्यः	ஜனங்களுக்கு
उत्तमेन	வெகு	धनं	பொருளை
हर्षेण	ஆனந்தத்துடன்	संप्रयच्छति	{ ஏராளமாய் தானம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாள்
		किं नु	இதற்கு காரணம் என்ன?

अतिमात्रं प्रहर्षोऽयं किं जनस्य च शंस मे । कारयिष्यति किं वाऽपि संप्रहृष्टो महीपतिः ॥

जनस्य	ஜனங்களுக்கு	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
प्रहर्षः	ஸந்தேகமும்	संप्रहृष्टः	உள்ளம்பூரித்தவராய்
अतिमात्रं च	அளவுகடந்ததாய்	किं वा	ஏதைத்தான்
अयं	இப்பொழுதிருக்கிறதும்	कारयिष्यति	செய்ய உத்தேசிக்கின்றார்?
किं अपि	இதற்கு காரணம் என்ன?	मे	எனக்கு
		शंस	சொல்லு."

विदीर्यमाणा हर्षेण धात्री तु परया मुदा । आचक्षेऽथ कुब्जायै भूयसी राघवश्रियम् ॥

परया	மிக	राघवश्रियं	ஸ்ரீராமவரது பட்டாபி
मुदा	மகிழ்வுடன்		சேகத்தைப்பற்றி
विदीर्यमाणा	பொக்கிக்கொண்டிருந்த	तु	இவனிடத்திலும்
		हर्षेण	சந்தேகத்தோடேனவே
धात्री	வளர்த்த தாய்	अथ	பின்வருமாறு
कुब्जायै	கனிக்ரு	आचक्षे	சொன்னான்.
भूयसी	மகோத்தமவராகிய		

श्वः पुष्येण जितकोथं यौवराज्येन राघवम् । राजा दशरथो रामभिक्षेचयिताऽनघम् ॥

दशरथः	"தசரத	अनघं	தேவஷரகிதரும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	राघवं	சகுருவனின்னையுமா
श्वः	நானாய்திலம்	रामे	ஸ்ரீராமரை [கிய
पुष्येण	புஷ்யநகத்திரத்தில்	यौवराज्येन	இளவரசராய்
जितकोथं	கோபத்தைவென்றவரும்	अभिक्षेचयिता	பட்டம்கூட்டப்போகின்றார்."

धात्र्यास्तु वचनं श्रुत्वा कुब्जा क्षिपममर्षिता । कैलासशिखराकारात् प्रासादादवरोहत ॥

कुब्जा	கூஜா	कैलास-	கைலாச-
धात्र्याः	தாயினது	शिखराकारात्	மேலே மலையின் சிகரம்
वचनं	சொல்லை		போன்ற
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	प्रासादात्	மேஸ்தளத்திலிருந்து
अमर्षिता	கடுஞ்சினங்கொண்ட	क्षिपं	தசுக்ஷணமே
	வளாகி	अवरोहत	கீழே இறங்கினான்.

सा दृष्टमाना कोपेन मन्थरा पापदर्शिनी । शयानामेत्य कैकेयीमिदं वचनमब्रवीत् ॥१३॥

पापदर्शिनी	துஷ்டசேஷ்டா பிரிய	शयानां	படுத்துக்கொண்ட
सा	அந்த [நாகிய		குந்த
मन्थरा	மந்தரை	कैकेयीं	கைகேயிதேவியானா
कोपेन	கொபத்தால்	एव	அனுகி,
दृष्टमाना	கூக்கிரமிக்கப்பட்டவ	इदं वचनं	பின்புறும் சொல்லை
	ளாகி	अब्रवीत्	கொன்னான்.

उत्तिष्ठ मूढे किं शेषे भयं त्वाभिवर्तते । उपप्लुतमघौघेन किमात्मानं न बुध्यसे ॥ १४ ॥

मूढे	“விஷயந்தெரியா திருக் கிறவனே !	उत्प्लुत	பிடிக்கப்படப்போகிற
त्वां	தேவரீருக்கு	किं	எப்படியோ [வாய்
भयं	ஓர் ஆபத்து	न बुध्यसे	அறியாதிருக்கிறீர்?
अभिवर्तते	கிட்டியிருக்கிறது.	किं	எப்படியோ
अघौघेन	கொடுந்துயரத்தின்	शेषे	{ இப்பொழுது முக்கூ சமாய்ப் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்?
आत्मानं	தேவரீரை	उत्तिष्ठ	எழுந்தருளும்.

अनिष्टे सुभगाकारे सौभाग्येन विकथ्यसे । चलं हि तव सौभाग्यं नद्याः सांत इवोष्णमे ॥

सुभगाकारे	{ “கணவனது உத்தம மேனகத்திற்குப் பாத் திரமாய் விளங்கின வனே !	तव	தேவரீரது
सौभाग्येन	{ மற்றவர்களைவிட தன் விடத்தில்திக ஆன பின் பெருக்கால்	सौभाग्यं	{ மற்றவர்களைவிட தன் விடத்தில் அதிக பேருபேன்பது
विकथ्यसे	{ தேவரீர் பெருமையா ய்த் சொல்லிக்கொ ண்டிருக்கிறீர்.	नद्याः	நதியின்
अनिष्टे	தள்வினைகூக்கப்பட்ட வனே !	भोतः	பெருக்கானது
		उष्णमे	கோடைகாலத்தில்
		इव	எவ்வண்ணமே
		चलं हि	அவ்வண்ணமே
			கிளையற்றதாய் விளங்கு குகிறதே.

एषमुक्ता तु कैकेयी खट्वा परुषं वचः । कुब्जया पापदर्शिन्या विषादमगमत्परम् ॥१६॥

पापदर्शिन्या	துஷ்ட சேஷ்டையில் பிரியமுண்டபவனும்	वचः	சொல்லுக்கு
खट्वा	கடுஞ்சினங்கொண்ட ருந்தவனுமாகிய	उक्ता	செலிக்கொடுத்த
कुब्जया	கூனியால்	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
एषं	மேற்கண்ட	तु	இதுவிஷயத்தில்
परुषं	அஸுவற்பமான	परं	மிகவும்
		विषादं	உபேசைத்செய்யும்
		अगमत्	இருந்தாள். [நிலையில்]

कैकेयी त्वन्नीकुब्जां कश्चित्क्षेमं न मन्यरे । विषण्णवदनां हि त्वां लक्षये भृशदुःखिताम् ॥

तु	அப்படியிருந்தும்	भृशदुःखितां	மிகத்துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாய்
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	लक्षये	நான் அறிகிறேன்.
कुब्जां	கூனியைப் பார்த்து	क्षेमं हि	பாவமும் சேஷமும் தானே!
अन्ये	பின்னகண்டவாறு வின	कश्चित् न	இல்லையா என்ன ?
मन्यरे	"ஓ மந்தரே! [வினாள்.		
त्वां	உன்னை		
विषण्णवदनां	முகம் வாடியவளாய்		

मन्थरा तु वचः श्रुत्वा कैकेय्या मधुराक्षरम् । उवाच क्रोधसंयुक्ता वाक्यं वाक्यविशारदा ॥

क्रोधसंयुक्ता	சினங்கொண்டிருந்த வனும்	श्रुत्वा	கூறில் வாங்கிக்கொ ண்டு
वाक्यविशारदा	பேசுவதில் வெகு சமர்த்தியுமான	तु	இதுவிஷயத்தில்
मन्थरा	மந்தரை	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய பதிலை
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரு	उवाच	{ தனக்குத் தான் தெரி யுமென்று எண்ணிக் கொண்டாள்.
मधुराक्षरं	நுனியதான [டைய		
वचः	சொல்லை		

सा विषण्णतरा भूत्वा कुब्जा तस्या हितैषिणी । विषादयन्ती प्रोवाच भेदयन्ती च राघवम् ॥

सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீராகவருக்கு
कुब्जा	கூனி	भेदयन्ती	அபஜெயம் விளைவித் கின்றவளாகவும்
तस्याः	அவளுடைய	विषण्णतरा च	முன்னிலும் அதிகமா ய்துக்கிக்கின்றவளாய்
हितैषिणी	ஹிதத்தை விரும்பிய வளாகவும்	भूत्वा	ஆக,
विषादयन्ती	{ ஆசாபங்கத்தை எடுத்த துக்காட்டுகின்றவ ளாகவும்	प्रोवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தாள்

अक्षय्यं सुमहदेवि प्रवृत्तं त्वद्दिनाशनम् । रामं दशरथो राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

ஹசரத: "தசரத
ராஜா சக்ரவர்த்தியார்
ராமம் ஸ்ரீராமனை
யௌவராஜ்யே இளவரசராய்
அபிஷேக்யதி இப்பொழுது பட்டம்
குடப்போகிறார்.
தேவி மகாராணி!

प्रवृत्तं { இதோ நடைபெறப்
போகின்ற செயலானது
अक्षय्यं எப்பொழுதும் அனுப
விக்கவேண்டியதாயும்
सुमहत् மிக்கக்கடுமைபுமான
त्वद्दिनाशनम् தேவரீரின் அழிவா
கிறது.

साऽस्म्यगाथे भये मग्ना दुःखशोकसमन्विता । दृष्टमानाऽनलेनेव त्वद्धितार्थमिहागता ॥

அகாபே "ஆழ்ந்த
மயே வரும் கேடையிலிருந்து
மகிழ்ச்சி வந்ததில்
மகிழ்வு முழுகினவளாய்
दुःखशोकसमन्विता கஷ்டத்தால் ஏற்படும்
துயரமுற்றவளாய்
अनलेन தீயால்

दृष्टमाना எரிக்கப்பட்டவன்
हव போனகிவிட்ட
सा அந்த நான்
त्वद्धितार्थ தேவரீருக்கு நன்மை
செய்வதற்காகவே
इह இங்கு
आगता अस्मि வந்தேன்.

तव दुःखेन कैकेयि मम दुःख महद्भवेत् । त्वद्दुःखौ मम वृद्धिश्च भवेदेव न संशयः ॥२२॥

கைகேயி "கைகேயிதேவியாரே!
तव தேவரீருக்கு
दुःखेन கஷ்டமென்றால்
मम एव எனக்கும்
महत् दुःखं பெரிய கஷ்டமாய்

भवत् விளங்கும்.
त्वद्दुःखौ தேவரீருக்கு இன்பம்
मम च எனக்கும் [வரில்
वृद्धि: இன்பமாய்
भवेत् விளங்கும்.
संशयः न இதற்கு ஐயமில்லை.

नराधिपकुले जाता महिषी त्वं महीपते: । उग्रत्वं राजधर्माणां कथं देवि न बुध्यसे ॥

தேவி "அம்மா!
त्वं தேவரீர்
नराधिपकुले ராஜகுலத்தில்
जाता பிறந்தீர்.
महीपते: சக்ரவர்த்தியாருக்கு
महिषी மனைபாட்டி மானீர்.

राजधर्माणां அரசின் தன்மைக
उग्रत्वं *எரின்
असुप्तं அசுட்டையால் விளை
युम् கஷ்டத்தை
कथं எப்படியோ
बुध्यसे न தேவரீர் அறிவாதிருக்
கின்றீர்?

धर्मवादी शठो भर्ता शृङ्गणवादी च दारुणः । शुद्धभावे न जानीषे तेनैवमतिसन्विता ॥

भर्ता "நாயகர்
धर्मवादी புறத்தே தர்மமுடைய
கின்றவர்.
शठ: அகத்தே வஞ்சனை
கொண்டிருக்கின்றவர்
शृङ्गणवादी வாலினால் இனியபொரு
ழி மொழியின்றவர்.
दारुणः च செயலால் கொடியவ
ரே!

शुद्धभावे சுருடற்ற சுபாவமு
டைவவனே!
न जानीषे { தேவரீர் உண்மையை
த்தெரிந்துகொள்ளா
திருக்கின்றீர்.
तेन அவரால்
एव இவ்வண்ணமாய்
अतिसन्विता வஞ்சிக்கப்பட்டு
கிடக்கார்.

उपस्थितः प्रयुञ्जानस्त्वयि सान्त्वमनर्थकम् । अयैर्नैवाद्य ते भर्ता कौसल्यां योजयिष्यति ॥

தே	தேவரீரது	उपस्थितः	செய்துகிடந்தவராய்
भर्ता	கணவர்	अद्य	இப்பொழுது
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	कौसल्यां	கோசலையை
सान्त्वं पृथ	மிருதுவான பேச்சை	अर्थेन	பாக்கியத்தோடு
	மாத்திரம்	योजयिष्यति	சேர்த்துவைக்கப்போ
प्रयुञ्जानः	சொல்லிக்கொண்டு		கொள்.
अनर्थकं	பிரயோசனமற்றதாய்		

अपवाह्य स दुष्टात्मा भरतं तव बन्धुषु । काल्ये स्थापयिता रामं राज्ये निहतकण्टके ॥

दुष्टात्मा	“கெட்ட எண்ண	निहतकण्टके	இடையூறில்லாத
सः	ஆவர் [முன்ன	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
तव	தேவரீரது	रामं	ராமனை
बन्धुषु	தகப்பனாரிடத்தில்	काल्ये	காலனை உதயகாலத்தில்
भरतं	பரதனை	स्थापयिता	நிலைநிறுத்தப்போகி
अपवाह्य	விலக்கிவிட்டு,		முன்.

शत्रुः पतिप्रवादेन मात्रेव हितकाम्यया । आशीविष इवाङ्केन बाले परिहृतस्त्वया ॥२७॥

बाले	“கபடு, ஞாது முதலிய வைகளைக் கண்டுபிடிக்க கழுடி யாதபெண்ணே!	हितकाम्यया	சேஷமத்தையே விரும்பும்
आशीविषः	சர்ப்பம்	माया	அன்னைமால்
इष	போன்ற	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
शत्रुः	பகைவராகிய இவர்	अङ्केन	மடிபின்மேல்
त्वया	தேவரீரால்	परिहृतः	{ ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு அனைத்துக்கொள்ளப்பட்டார்.
पतिप्रवादेन	கணவன் எனும் பெயர் பூண்டதால்		

यथा हि कुर्यात् सपौ वा शत्रुर्वा प्रत्युपेक्षितः । राज्ञा दशरथेनाद्य सपुत्रा त्वं तथा कृता ॥

प्रत्युपेक्षितः	“உபேகித்துகிடப்பட்டு	दशरथेन	தசரத
सपौः वा	சர்ப்பந்தானாகட்டும்,	राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்
शत्रुः वा	பகைவந்தானாகட்டும்,	अद्य	இப்பொழுது
यथा	எவ்வாறு	सपुत्रा	புத்திரபாக்கிய முடைய
कुर्यात्	செய்யுமோ;	त्वं	தேவரீர்
तथा हि	அவ்வாறே	कृता	செய்துகிடப்பட்டார்.

पापेनानृतसान्त्वेन बाले नित्यसुखोचिते । रामं स्थापयता राज्ये सानुबन्धा हता ह्यसि ॥

नित्यसुखोचिते	{ “எப்பொழுதும் புகழ் த்தக்க நல்லெண்ண முடைய	बाले	கபடுஞ்ஞாது அறியும் தீர் மையற்ற பெண்ணே!
		राज्ये	அரசில்

ராம்	ராமனை	சானுவநா	புத்திரமித்திரர்களை
स्वापयता	ஸ்தாபிக்கப்போகின்ற		இகடவே
पापेन	பாபியால்		
अनुसमान्वेन हि	பொய்மொழிகளை இ னிதுரைப்பதாலேயே	हता असि	தேவரீர் இகடடைந்து கிடந்தார்.

सा प्राप्तकालं कैकेयि क्षिप्रं कुरु दिनं तव । त्रायस्व पुत्रमात्मानं मां च विस्मयदर्शने ॥

विस्मयदर्शने	"களைத்திருந்தகை	कुरु	தேடிக்கொள்ளும்
कैकेयि	கைகேயி! [மதியுடைய	आमानं	தேவரீசையும்
सा	அந்த தேவரீர்	पुत्रं	புதல்வரையும்
प्राप्तकालं	சரிபார்க்காலத்தில்	मां च	என்னையும்
तव	தேவரீரது		{ கஷ்டத்தினின்று நிவ
हिं	நன்மையை	त्रायस्व	{ ர்த்திசெய்யக்கூட ராக "
क्षिप्रं	இப்பொழுதே		

मन्थराया वचः श्रुत्वा शयाना सा शुभानना । उत्तस्थौ हर्षसम्पूर्णा चन्द्रलेखेव शारदी ॥

मन्थरायाः	மந்தரைவினது	शारदी	சரத்தாஸத்திய
वचः	மொழிக்கு	चन्द्रलेखा	சந்திரலுடைய கலை
शयाना	படுத்துக்கொண்டிருந் தவண்ணமே	इव	போல்
श्रुत्वा	செவிசெடுத்த	शुभानना	{ ஆனந்தக்குறிப்பிட்டு முகம் கிளக்குகின் றவளாகி
सा	ஆவள்	उत्तस्थौ	படுக்கையைவிட்டு முந்தான்.
हर्षसंपूर्णा	சந்தோஷத்தால் உள் ளம் பூரித்தவளாய்		

अतीव सा तु संहृष्टा कैकेयी विस्मयान्विता । एकमाभरणं दत्त्वा कुब्जायै ममदोत्तमा ॥

कैकेयी मन्थरा दृष्ट्वा पुनरेवाब्रवीदिदम् ॥ ३३ ॥

ममदोत्तमा	பெண்களில் உத்தம பாவிய	एकं	ஒர்
सा	அந்த	आभरणं	ஆபரணத்தை
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	कुब्जायै	கூவிக்கு
तु	இவ்விஷயத்தில்	दत्त्वा	பரிசாகக் கொடுத்த சகுனி,
विस्मयान्विता	{ தனக்கே ஒரு பெரு மை கிளைந்தது என் லும் எண்ணமுடை யவளாகி	पुनः एव	இதன்மேல்
अतीव	அனல்கடந்த	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
संहृष्टा	மகிழ்வுற்றவளாய்	मन्थरा	மந்தரையை
		दृष्ट्वा	பார்த்து,
		इदं	பின்வருமாறு
		आब्रवीत्	கொன்னான்.

इदं हि मन्थरे महामाख्यासि परमं प्रियम् । एतन्मे प्रियमाख्यात्र्याः किं वा भूयः करोमि ते॥

मन्थरे	"மந்தரையே !	प्रियं	{ களிப்பைப் பெருக்கு கின்ற சந்தோஷமாய் சாரத்தை
महं	எனக்கு	आख्यात्र्याः	சொன்ன
परमं	மிகக்	ते	உனக்கு
प्रियं हि	மங்களச் செய்தியையே	भूयः	இன்னும்
इदं	இப்பொழுது	किं वा	என்னவேண்டுமென்
आख्यासि	நீ சொன்னாய்.	करोमि	செய்வேன். [முலும்
मे	எனக்கு		
एतत्	இதை		

रामे वा भरते वाऽहं विशेषं नोपलक्ष्ये । तस्मात्तुष्टाऽस्मि यद्राजा रामं राज्येऽभिपेक्ष्यति ॥

रामा	"சக்கிரவர்த்தியார்	यत्	எனென்றால்
रामं	ஸ்ரீராமனை	अहं	நான்
राज्ये	அரசு, குலத்தில்	रामे वा	ராமனிட, த்தில்தானாக ட்டும்
अभिपेक्ष्यति	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறார்.	भरते वा	பரதனிட, த்தில்தானாக கட்டும்
तस्मात्	அதனால்	विशेषं	பேதத்தை
तुष्टा अस्मि	மிகக் சந்தோஷமுடை யவளாயிருக்கிறேன்.	न उपलक्ष्ये	கொள்ளவில்லை.

न मे परं किञ्चिदितस्त्वया पुनः प्रियं प्रियाहं सुवचं वचः परम् ।

तथा श्रुवोचस्त्वमतः प्रियोत्तरं परं वरं ते प्रददामि तं वृणु ॥ ३६ ॥

मे	"எனக்கு	तं	அதை
परं	ஸர்வோத்தமம்	अवोचः	சொல்லிவிட்டனை.
	மான	अतः	ஆகையால்
प्रियं	மனோரமமான.	प्रियाहं	அனுக்கிரகத்திற்குப் பாத்திரமாகியவனே!
इतः	இதைக்காட்டிலும்	प्रियोत्तरं	உனக்கிஷ்டமாகிருந் கின்ற
परं	கிரக்கியமான	परं	வேறு
वचः	சொல்	वरं	எதுவேண்டுமோ அதை
किञ्चित् हि	எதொன்றும்	वृणु	கேட்டுக்கொள்.
त्वया	உன்னால்	ते	உனக்கு
पुनः	இனிமேல்	प्रददामि	நான் கொடுக்கின்றேன்
सुवचं न	சொல்ல முடியாது.		
त्वं	நீ		
तथा	அப்படிப்பட்டதாகிய		

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் || ௮ ||

कैकेयीभेदनम्—கைகயிஸி பெதப்படுத்துவது.

मन्थरा त्वभ्यसूयैनासुत्सुज्याभरणं च तत् । उवाचेदं ततो वाक्यं कोपदुःखसमन्विता ॥

ततः	அப்பொழுது	तत्	அந்த
तु	இவ்விஷயத்தில்	आभरणं च	சூபாஸ்தையையும்
मन्थरा	மந்தரை	उत्सुज्या	நீசெய்ந்துவிட்டு,
कोपदुःखसमन्विता	கோபமும் துயரமும் அடைந்தவளாகி	एनां	இவளைப்பார்த்து
अभ्यसूय	அதிக வெறுப்புக் கொண்டு,	इदे	இன்னரும்
		वाक्यं	சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

हर्षं किमिदमस्थाने कृतवत्यसि वालिशे । शोकसागरमध्यस्थमात्मानं नावबुध्यसे ॥ २ ॥

वालिशे	{ “காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொன்னாத அஜாக்கிரதையுடன் விளக்குகிறவனே!	अवबुध्यसे न	தேவரீர் அறியாதிருக் கின்றீர்.
आत्मानं	தேவரீரை	इदं किं	இதென்ன விடப்பு!
शोकसागर-}	துயரக்கடலின் நடுவில்	अस्थाने	சமயநிலை, சமயத் தில்
मध्यस्थं }	முழுக்கிடப்பதால்	हर्षं	சந்தோஷத்தை
		कृतवती अति	அடைந்திருக்கின்றீர்.

मनसा प्रहसामि त्वां देवि दुःखार्दिता सती । यच्छोचितव्ये हृष्टाऽसि प्राप्येदं व्यसनं महत् ॥

देवि	“மகாராணி!	यत्	இந்தக் காரணத்தால்
इदं	இப்பொழுது	दुःखार्दिता)	நான் துக்கத்தால்
महत्	பெரிய	सती)	வக்கப்பட்டிருக்கிற பிதும்
व्यसनं	விசனம்	त्वां	தேவரீரை
प्राप्य	வந்திருக்கையில்,	मनसा	மனதில்
शोचितव्ये	துக்கப்பட்டுவெண்டிய விஷயத்தில்	प्रहसामि	தகைத்த பரிசாசம செய்கின்றேன்.
हृष्टा असि	தேவரீர் சந்தோஷப் படுகின்றீர்.		

शोचामि दुर्मित्वं ते का हि प्राज्ञा प्रहर्षयेत् । अरेः सपत्नीपुत्रस्य वृद्धिं मृत्योरिवागताम् ॥

प्राज्ञा	“தன்னறிவுதப்பாதிரு எவன்நான் [கின்ற சங்கதத்திலின் குமார னும்	आगतां	சென்ற
का हि		वृद्धिं	செழைவாண்மைக்கு
सपत्नीपुत्रस्य		प्रहर्षयेत्	மகிழ்வான்?
		ते	தேவரீருடைய
मृत्योः	எத்தன்மரணத்துக்கு	दुर्मित्वं	அசட்டுத்தனத்துக்கு
इव	நிகருமாத	शोचामि	நான் வருந்துகின் றேன்.
अरेः	சத்துருவுக்கு		

भरतादेव रामस्य राज्यसाधारणाद्वयम् । तद्विचिन्त्य विषणाऽस्मि भयं भीताद्धि जायते ॥

भयं	"ஒருவனுக்கு ஆபத் தென்பது"	भरतात् एव	பரதனிடத்திலிருந்து தான்
भीताद् हि	{ அவனுள் எவனுக்குப் பயமோ அவனிடத் திலிருந்துதான்	रामस्य	ராமனுக்கு
जायते	உண்டாகிறது.	भयं	பயம்.
राज्यसाधारणात्	ராஜ்யத்தில் கட்டு ஒருமைமுள்ள	तत्	அதை
		विचिन्त्य	நினைத்து,
		विषणा अस्मि	வருந்துகிறேன்.

लक्ष्मणो हि महेष्वासो रामं सर्वात्मना गतः । शत्रुघ्नश्चापि भरतं काकुत्स्थं लक्ष्मणो यथा ॥

महेष्वासः	"பெரும் விஷ்வாஸி யாகிய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	रामं	ராமனிடத்தில்
काकुत्स्थं	பூரீராமனுக்கு	यथा च	எப்படியோ அப்படி தான்
सर्वात्मना हि	எல்லா விதத்தாலும்	भरतं अपि	பரதன் விஷயத்தில்
गतः	மனம் கோணுது நடக் கின்றான்.	शत्रुघ्नः	சத்துருக்கன் இருக் கிறான்.

प्रत्यासन्नक्रमेणापि भरतस्यैव भामिनि । राज्यक्रमो विप्रकृष्टस्तयोस्तावत् कनीयसोः ॥

भामिनि	"அழகு வாய்ந்த கிறுமிடே!	प्रत्यासन्न- क्रमेण तावत् }	நேரடுத்தவனுக்குத் தான் உரியதென்னும் விதியினாலேயே
भरतस्य अपि	பரதனுக்கும்	राज्यक्रमः	அரசாய விளங்குவது என்பது
कनीयसोः	கனியசுடர்களாகிய	विप्रकृष्टः	விவரத்திக்கப்பட்டிருக் கிறது.
तयोः एव	அவ்விருவர்களுக்கும்		

विदुषः क्षत्रचारित्रे प्राज्ञस्य प्राप्तकारिणः । भयात् प्रवेपे रामस्य चिन्तयन्ती तवात्मजम् ॥

तव	தேவரீரது	प्राप्त- कारिणः }	உதிகரலத்தைத் தவ றவிடாது அத்தந்த காலத்தில் அதனைச் செய்து முடிக்கிறவ னுமாகிய
आत्मजं	புத்திரன் விஷயத்தில்	रामस्य	ராமனுடைய
विदुषः	கல்விப்பயிற்சியுள்ள வனும்	भयात्	உபத்திரவம் சம்பவிக் குமாதலால்
क्षत्रचारित्रे	அரசநீதியில்	चिन्तयन्ती	கவலைபுற்று
प्राज्ञस्य	நிபுணனும்	प्रवेपे	நான் மிக்க வருந்து கின்றேன்.

सुभगा खलु कौसल्या यस्याः पुत्रोऽभिप्रेक्ष्यते । यौवराज्येन महता श्वः पुण्येण द्विजोत्तमैः ॥

यस्याः	"எவளுடைய	अभिप्रेक्ष्यते	{ பட்டாபிஷேகம் செய் மப்பட்டுப் போகிறாளு
पुत्रः	புதல்வன்	कौसल्या खलु	{ அந்த கௌஸல்யாதேவியா ரன்னா
श्वः	நாலையதினம்		
पुण्येण	புத்தியாகாதத்திரத்தில்		
द्विजोत्तमैः	பிராமணேந்திரமங்க லால்	सुभगा	{ கணவனுள் எல்லாப் பிரா மிகளிலும் மேம்பட் டவளாய் கொண்டா டப்பட்டவளாய் கிள ங்கப்போகிறாள்.
महता	மகத்தான		
यौवराज्येन	இளவரசை		

प्राप्तां सुमहतीं प्रीतिं प्रतीतां तां हतद्विषम् । उपस्थास्यसि कौसल्यां दासीवत्त्वं कृताञ्जलिः ॥

हतद्विषं	"இடைபூரூபிருந்தவர் களை அடக்கி	तां	அந்த
प्रीतिं	அன்பின் அனுக்கிர கத்தை	कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவி யால்
प्राप्तां	பெற்றவளாய்	त्वं	தேவரீர்
प्रतीतां	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டவளாய்	दासीवत्	தாசிபோல
सुमहतीं	மிகவும் மேன்மைபெற் றவளாய் கிளங்கும்	कृताञ्जलिः	கையைக் கப்பிக்கொ ண்டு
		उपस्थास्यसि	பணிவிடைசெய்யப் போகிறீர்

एवं च त्वं सहास्राभिस्तस्याः प्रेष्या भविष्यसि । पुत्रश्च तव रामस्य प्रेष्यभावं गमिष्यति ॥

त्वं	"தேவரீர்	भविष्यसि	ஆகப்போகிறீர்.
एवं च	இப்படியாய்	तव	தேவரீரது
अस्राभिः सह	எங்களைநடுகட	पुत्रः च	புதல்வனும்
तस्याः	அவளுக்கு	रामस्य	ராமனுக்கு
प्रेष्या	கேளைக்காரியாக	प्रेष्यभावं	அப்படித்தன்மைவை
		गमिष्यति	உடைபட்டுக்கிடுங்க.

हृष्टाः खलु भविष्यन्ति रामस्य परमाः स्त्रियः । अमहृष्टा भविष्यन्ति स्नुषास्ते भरतक्षये ॥

रामस्य	"ராமனது	स्नुषाः खलु	மேன்மைக்குரிய ஸ்திரீகளை வகைத்தான்
परमाः	உயர்போகமற்ற	भरतक्षये	பரதன் அவரதிப்பு அடைந்திருக்கையில்
स्त्रियः	ஸ்திரீகளைக்கள்	अमहृष्टाः	மகிழ்வென்பதுகிறதும் மின்னாதவர்களாய்
हृष्टाः	மகிழ்வுற்றவர்களாய்	भविष्यन्ति	ஆகப்போகிறார்கள்.
भविष्यन्ति	கிளங்கப்போகின்றார் கள்.		
ते	தேவரீரது		

तां दृष्ट्वा परमर्षीतां ब्रुवन्तीं मन्यरां ततः । रामस्यैव गुणान्देवी कैकेयी प्रशशंस ह ॥

परं மிகவும்
अपीतां கர்ணகரோமரய்
ब्रुवन्तीं மொழிந்த
तां அந்த
मन्यरां மந்தரையை
दृष्ट्वा பார்த்து
ततः அப்பொழுது

कैकेयी கைகேயி
देवी தெவியார்
रामस्य ஸ்ரீராமரது
गुणान् एव கிராக்கியமொன
प्रशशंस ह (குணங்களைப்போ)
பிங்கண்டவாறுவர்
ஊரித்தார் கர்ண!

श्रमज्ञो गुरुभिर्दान्तः कृतज्ञः सत्यवाक्शुचिः । रामो राज्ञः सुतो ज्येष्ठो यौवराज्यमतोऽर्हति ॥

रामः “ஸ்ரீராமன்
श्रमज्ञः தர்மஜெறிதவருதவன்,
गुरुभिः பெரிவேரர்களால்
दान्तः கைவிக்கப்பெற்றவன்.
कृतज्ञः கசில புண்டாத்தன்.

शुचिः { பிறர்பொருளினகைச
வைக்காத பரிசுத்த
மூர்த்தி.

सत्यवाक् சத்தியவர்தன்.

राज्ञः சர்க்கிரவர்த்தியாருக்கு
ज्येष्ठः மூத்த
सुतः திருக்குமாரன்.
अतः அக்கரணத்தினாலும்
यौवराज्यं இளவரசு பட்டத்
अर्हति திற்கு
உரிமைபெற்று விளக்
குகிறான்.

भ्रातृन् भृत्यांश्च दीर्घायुः पितृवत् पालयिष्यति । संतप्यसे कथं कुब्जे भुञ्ज्यः रामाभिषेचनम् ॥

भ्रातृन् “உடன்பிறந்தவர்களை
भृत्यान् च அடியவர்களையும் [யும்
पितृवत् தகைதனப்பொன்றே
दीर्घायुः தனது ஜீவகாலமெல்ல
ஸாமும்

पालयिष्यति பாதுகாப்பான்.

कुब्जे ஜேம்! கணி!
रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
भुञ्ज्यः மேதகச் செய்தியை
कथं கேட்டு,
संतप्यसे ஏன்
நீ வருந்துகின்றனை?

भरतश्चापि रामस्य ध्रुवं वर्षशतात् परम् । पितृपैतामहं राज्यमवाप्स्यति नरर्षभः ॥ १६ ॥

वर्षशतात् “பலவருஷக்களுக்கப்
रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு [பால்
परं பின்பு
पितृपैतामहं தலைமுறைதலைமுறை
யாய் வந்த

राज्यं சாஜ்யத்தை
नरर्षभः புருஷோத்தமனாகிய
भरतः अपि च பரதனும்
ध्रुवं நிச்சயமாகப்
अवाप्स्यति ஆண்டவரான்.

सा त्वमभ्युदये प्राप्ते वर्तमाने च मन्यरे । भविष्यति च कल्याणे किमर्थं परितप्यसे ॥

मन्यरे “ஏ மந்தரே!
वर्तमाने இப்பொழுது நடை
பெறப்போகிறதும்,
कल्याणे யாவராலும் கிரும்பப்
பட்டதும்,
प्राप्ते தர்மவிதியை ஒத்த
குக்கிறதாமாகிய

अभ्युदये च மஜேமாத்நவமாயும்
भविष्यति இருக்கைகளில்
सा அந்த
एवं च நீ மாதத்திரம்
किमर्थं ஏதற்காக
परितप्यसे வருந்துகின்றனை?

यथा मे भरतो मान्यस्तथा भूयोऽपि राघवः । कौसल्यातोऽतिरिक्तं च सोऽनुशुश्रूषते हि माम्॥

भरतः	*பரதன்	भूयः	ஆவனிலும் மேம்பட்ட
मे	எனக்கு	हि	எனென்றால் [டவன்
मान्यः अपि	நீயிடையாவன்தான்.	कौसल्यातः	கொளையாதேவியா
यथा तथा	அப்படியிருந்தும்	अतिरिक्तं च	அதிகமாகவெனவென
सः	ஆக்த	मां	எனக்கு
राघवः	ஆராமன்	अनुशुश्रूषते	செல்லுதல் செய்கிறான்.

राज्यं च यदि राघस्य भरतस्यापि तत्तथा । मन्यते हि यथाऽऽत्मानं तथा भ्रातृश्च राघवः॥

राघवः	*ஆராமன்	हि	ஆனதால்
भ्रातृन्	உடன் நிறந்தவர்களை.	राज्यं	ராஜ்யமானத
	த்தில்	राघस्य यदि च	ராஜனுடையதாயிருத்
आत्मानं यथा तथा च	நிராணியப்போலவே	तत्	அது [தரலும்
मन्यते	நிசியம் வைத்திருக்	भरतस्य तथा अपि	பரதனுடையதாய்
	கிறான்.		விளங்கும்

कैकेयीवचनं श्रुत्वा मन्थरा भृशदुःखिता । दीर्घमुष्णं विनिश्चस्य कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

मन्थरा	மந்தரை	दीर्घं	பெரு
कैकेयीवचनं	கைகேயியின் சொல்லி	विनिश्चस्य	முச்செறித்த.
श्रुत्वा	கேட்டு,	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப்
भृशदुःखिता	இன்னும் அதிக துக்க		பார்த்தா
	க்கொண்டவளாய்	इदं	இனிவருவது
उष्णं	உஷ்ணமாக	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अनर्थदक्षिणी मौख्यादात्मानं नावबुध्यसे । शोकव्यसनविस्तीर्णे यज्जनं दुःखसागरे ॥

आत्मानं	*தேவாரை	ममत्	முழுக்கிட்டப்பதாய்
शोकव्यसन- विस्तीर्णे	பெரும் கிடத்தால் கி ளையும் கோகத்தால் நிறைந்தவளானதும்	अनर्थदक्षिणी	{ அருக்கொருதகரண மாய் கிளக்கிக்கொ ண்ட குக்கும் தேவரீர்
दुःखसागरे	அனல்நாயகாயிருக்கிற தூரான கடலில்	मौख्यात्	மடத்தனத்தினால்
		न अबबुध्यसे	உணராதி முக்கித்தீர்.

भविता राघवो राजा राघवस्य च यः सुतः । राजवंशात् भरतः कैकेयि परिहास्यते ॥

कैकेयि	*கைகேயி அவர்.	सुतः	சகன்
राघवः	ராமன்	यः तु	எவனோ அவன்தான்.
राजा	அரசனாக	भरतः	பரதன்
भविता	ஆதப்போகிறான்	राजवंशात्	அரசனாய் விளங்கும்
च	அதற்குள்ளும்,		வரிசையிலிருந்து
राघवस्य	ராமனுடைய	परिहास्यते	கிளக்கப்பட்டவராய்
			வார்.

न हि राज्ञः सुताः सर्वे राज्ये तिष्ठन्ति भामिनि । स्थाप्यमानेषु सर्वेषु सुमहाननयो भवेत् ॥

भामिनि	“ரோஷமுள்ளவனே !	तिष्ठन्ति न	எற்படுகிறதில்லை.
राज्ञः	ஓர் அரசனுடைய	हि	என்னென்றால்
सुताः	குமாரர்கள்	सर्वेषु	எல்லோரும்
सर्वे	எல்லாரும்	स्थाप्यमानेषु	அரசுக்குரியராய்
राज्ये	அரசாளும் அதிகாரத்தில்	सुमहान्	மிக்க [விடில்]
		अनयः भवेत्	நிபாயக்கேடு தேரீடும்.

तस्माज्ज्येष्ठे हि कैकेयि राज्यतन्त्राणि पार्थिवाः । स्थापयन्त्यनवद्याङ्गि गुणवत्स्वितरेषु च ॥

अनवद्याङ्गि	“சுத்த மனமுடைய	ज्येष्ठे हि	{ ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற
कैकेयि	கைகேயி அம்மா !		ஒருவனிடத்தில்
तस्मात् च	ஆகையால் தான்		மாத்திரம்
पार्थिवाः	அரசர்கள்	राज्यतन्त्राणि	ராஜ்ய விவகாரங்களை
इतरेषु	மற்றவர்களிலும்	स्थापयन्ति	பொறுப்புச் சாற்ற
गुणवत्सु	{ உத்தம குணங்கள் பெற்று விளங்குகிற வர்களிலும்		கின்றார்கள்.

असावत्यन्तनिर्भगस्तव पुत्रो भविष्यति । अनाथवत्सुखेभ्यश्च राजवंशाच्च वत्सले ॥ २५ ॥

वत्सले	“ புத்திரவாத்தவ்யமுடையவனே !	राजवंशाच्च	அரசாளும் வரிசைக் கிரமத்திலிருந்தும்
तव	தேவரீரது	सुखेभ्यः च	ராஜ்ய சம்பத்துக்க
पुत्रः	திருக்குமாரராகிய		கிலிருந்தும்
असौ च	இவரும்	अत्यन्तनिर्भगः	பற்றறத்தள்ளப்பட்ட
अनाथवत्	{ சமயத்தில் உதவி புரி யுபவர் ஒருவரையுங் காணாதவராய்	भविष्यति	உவராக ஆகிவிடுவார்.

साऽहं त्वदर्थे संप्राप्ता त्वं तु मां नावबुध्यसे । सपविष्टदौ या मे त्वं प्रदेयं दातुमिच्छसि ॥

अहं	“ நான்	या	அப்படியிருக்கிறவர்
त्वदर्थे	தேவரீரது சேஷமத் தையுத்தேகித்தே	त्वं	எவரோ அந்த
संप्राप्ता	இங்கு வந்தேன்.	मे	எனக்கு
सा	அந்த	सपविष्टदौ	{ சக்களத்தி பெருமை பெற்று விளங்கும் விஷயத்தில்
त्वं	தேவரீர்	प्रदेयं	வெருமதினைய
मां	என்னை	दातुं	அளிக்க
तु	இவ்விஷயத்தில்	इच्छसि	நினைக்கின்றீர்.
न अबुध्यसे	சரியாய் அறிந்துகொள்ளவில்லை.		

ध्रुवं तु भरतं रामः प्राप्य राज्यमकण्टकम् । देशान्तरं नाययिता लोकान्तरमथापि वा ॥

रामः तु	“ராமனெனினில்	देशान्तरं	வேறு தேசத்திற்கா
राज्यं	ராஜ்யத்தை		வது
प्राप्य अथ	அடைந்தபிறகு,	लोकान्तरं वा	யாக்கோகத்திற்காவது
अकण्टकं	தொல்லைவில்லாமலிருக்கும்பொருட்டு	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
भरतं अपि	பரதனைமட்டும்	नाययिता	அனுப்பிவிடப்போக
			ருள்.

बाल एव हि मातुल्यं भरतो नायितस्त्वया । सन्निकर्षाच्च सौहार्दं जायते स्थावरंश्चपि ॥

भरतः हि	“பரதனெனினில்	नायितः	போயிருக்கிறார்.
बालः	சுத்த மனமுடைய சிறுவன்.	स्थावरंश्च अपि	அசையாப்பொருள்கள் லுக்கூட
त्वया एव	தேவரீராலேயே	सन्निकर्षात् च	எதிரில் இருந்தால்
मातुल्यं	மாமன் விட்டிற்கு	सौहार्दं	நட்பு [தான்
		जायते	உண்டாகிறது.

भरतस्याप्यनुवशः शत्रुघ्नोऽपि समागतः । लक्ष्मणो हि यथा रामं तथाऽसौ भरतं गतः ॥

रामं	ராமனுக்கு	गतः	பற்றுடையவன்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	असौ अपि	இவனும்
यथा तथा	எப்படியோ அப்படியே	भरतं अपि	பரதனையே
भरतस्य	பரதனுக்கு	समागतः	பின்பற்றிப்போயிருக்கின்றான்.
शत्रुघ्नः हि	சுத்துருக்கள்தான்		
अनुवशः	சொன்னகொல்		
	மீருதுகடக்கின்ற		

श्रूयते हि द्रुमः कश्चिच्छेत्तव्यो वनजीविभिः । सन्निकर्षादिषीकाभिर्मोचितः परमाद्भ्यान् ॥

छेत्तव्यः	வெட்டுவதாய் உத்தே	वनजीविभिः	{ காட்டில் கட்டை வெட்டி கிற்ற ஜீவிக்கிற
कश्चित् द्रुमः	ஒருமரம் [கிக்கப்பட்ட	मोचितः	கிறகுதலையர்களால் கிடுகிக்கப்படுகிறதென்ற
इषीकाभिः	கரும்புகளால்	श्रूयते हि	கேட்டிருக்கிறேன்
सन्निकर्षात्	பக்கலில் இருக்கப் பெற்றமைபால்		
परमाद्	முடிவான		
भ्यान्	ஆபத்திலின்றி		

गोप्ता हि रामं सौमित्रिर्लक्ष्मणं चापि राघवः । अभिनोरिव सौभ्रात्रं तयोर्लोकेषु विश्रुतम् ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணன்	सौभ्रात्रं	சகோதரத்தன்மை யானது
रामं अपि	ராமனையும்		
राघवः	ராமன்	अभिनोः	{ குரியபகவானது இரட்டையாய் ஒரே காத்தில் பிறந்த குமார்களுடையது
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்	इयं लोकेषु हि विश्रुतम्	போன்றதென உலகங்களில் எங்குமே தெரிந்தவிஷயம்.
गोप्ता	{ ஒருவரையொருவர் இணைபிரியா திருக்கின்றனர்.		
तयोः	அய்க்கிருவர்களுடைய		

तस्मान्न लक्ष्मणे रामः पापं किञ्चित्करिष्यति । रामस्तु भरते पापं कुर्यादेव न संशयः ॥

तस्मात्	"ஆகையால்	करिष्यति न	செய்யப்போகிறதில்லை.
रामः	ராமன்	भरते तु	பரதன் லிஷயத் திலே
लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணன் லிஷயத் தில்	रामः	ராமன் [என்றால்]
पापं	தீங்கை	पापं	தீங்கை
किञ्चिन्	அனுகூலமாகவுட	कुर्यात् एव	செய்தே திருவான்
		संशयः न	இதற்கு ஐயமன்று.

तस्माद्राजगृहादेव वनं गच्छतु ते सुतः । एतद्धि रोचते ममं भृशं चापि हितं तव ॥

तस्मात्	"ஆகையால்	ममं	எனக்கு
ते	தேவரீருடைய	रोचते	நலமென்று தோன்றுகிறது.
सुतः	திருக்குமாரன்	तव	தேவரீருக்கு
राजगृहात्	மன்னரது மாளிகை யிலிருந்து	हितं	ஏற்றதாயும்
वनं एव	காட்டிற்கே	भृशं च	இதற்கு மேம்பட்டதாயும்
गच्छतु	போய்விட்டும்.	अपि हि	என்ன இருக்கிறது.
एतत्	இது		

एवं ते ज्ञातिपक्षस्य श्रेयश्चैव भविष्यति । यदि चेद्भरतो धर्मात्पित्र्यं राज्यमवाप्स्यति ॥

एवं चेत्	"இது இப்படியாகி ருத்தபோதிலும்	अवाप्स्यति यदि	அடைகிறான் என்கிற பகஷத்தில்
भरतः एव	பரதனே	ते च	தேவரீருக்கும்
पित्र्यं	முன்னோர்களுடைய	ज्ञातिपक्षस्य	தேவரீர் அன்பர்கள் வர்க்கத்திற்கும்
राज्यं	அரசை	ध्वः	பெருமை
धर्मात्	தர்மவிதிகளுக்குத் தோஷமின்றி	भविष्यति	உண்டாகும்.

स ते सुखोचितो वाञ्छो रामस्य सहजो रिपुः । समुद्धार्यस्य नृपार्थो जीविष्यति कथं वशे॥

ते	"தேவரீரது	सहजः	நோடுத்த தம்பியாகிய
वाञ्छो	திருக்குமார்	रिपुः	சத்துருவும்
सुखोचितः	வெகுபெருமையாய் வளர்க்கப்பட்டவர்.	नृपार्थः	பாக்கியம் குறையப் பெற்றவருமாகிய
समुद्धार्यस्य	பெருமைபெற்று விளங்கும்	सः	ஆவர்
रामस्य	ராமனுக்கு	वशे	அருகில்
		कथं	எவ்வண்ணம்
		जीविष्यति	உயிர்வாழ்ந்திருப்பார்?

अभिद्रुतमिवारण्ये सिद्धेन गजयूथम् । वच्छाद्यमानं गमेण भरते ज्ञातुर्हसि ॥ ३६ ॥

अरण्ये	"காணத்திலு	अभिद्रुतं	அபிவாசனம் போல் விழுந்து
गजयूथम्	தலைமையான வயல்	वच्छाद्यमानं	இடைத்து செய்யப்
सिद्धेन	முழுக்கத்தான்	भरते	பாதலப்பாடி வந்தும்
इव	வாய்வண்ணமோ	ज्ञातुः	அச்சுக்காதிக்குக்காத்த முன்
	அவ்வண்ணமே	अहसि	தெனார் திருவுணம் கொள்ளவேண்டும்.
गमेण	ராமனல்		

दर्पाक्षिराकृता पूर्वं तथा सौभाग्यवत्तया । राममाता सपर्जा ते कथं वैरं न धाम्येन ॥

पूर्वं	"இதற்குமுன்	दर्पाक्ष	இதற்கால்
तथा	தெனார்	तथा	தெனார்
सपर्जा	சகலத்தியாகிய	निराकृता	அவமானம் அடைந்த குதகன் முதல்.
राममाता	ராமனது தாயார்		
सौभाग्यवत्तया	{ கணவன் மற்ற பாரி வயக்களைவிட தன்னார் டத்திலுடிக ஆனவன த்திருக்கிறான் என்கிற காரணத்தினாலே	वैरं	பழிக்குப்பழி காங்கு சகை
		कथं	என்
		धाम्येन न	செய்யாதிடுப்பான்?

यदा हि रामः पृथिवीपवाप्स्यति प्रभूतव्राकरक्षेपत्तनाम् ।

तदा गमिष्यस्यशुभं पराभवं सहैव दीना भरतेन भाषिणि ॥ ३८ ॥

भाषिणि	"போஷமுள்ளவனே!	अवाप्स्यति	அடைகிறதே
रामः	ராமன்	तदा एव	அப்போதுதே
यदा	எப்பிப்போது	भरतेन सह हि	பாதலோடு கூட
प्रभूतव्राकर-	சமுத்திரங்களையும்	दीना	தீனமாக
क्षेपत्तनां)	மலைகளையும் நகரங்க ளையும் முன்னிட்ட பூமியை	अशुभं	மிசலம்சம்படாந்நுக்
		पराभवं	அவமானத்தை [குத்
पृथिवी		गमिष्यति	தெனார் தருகார்.

यदा हि रामः पृथिवीपवाप्स्यति ध्रुवं पनष्टो भरतो भविष्यति ।

अतो हि संचिन्तय राज्यमात्मजे परस्य वैवाद्य विवासकारणम् ॥ ३९ ॥

रामः	"ராமன்	आत्मजे	தன்னைக்கே
पृथिवी अवाप्स्यति	பூமியை அடைகிறான்.		விவாதத்தால்
यदा	என்றபொழுத்தின்	राज्यं पुव	அரசு அடைந்ததால்
भरतः	பாதலம்	परस्य	அந்தவனுக்கு [மம்
ध्रुवं	நிக்கமாய்	विवासकारणं च	காட்டுங்கு அனுப்பும் பாபத்தைமும்
पनष्टः हि	அழிந்தான் எனவரை	अथ हि	இப்போழுதே
भविष्यति	தருகார். [மம்	संचिन्तय	தெனார் தென்கிரக
अतः	ஆகையால்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2685.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 330.

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௧ ॥

रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेयाः क्रोधागारप्रवेशश्च—ஸ்ரீராமரை காட்டிற்கனுப்ப உபாயத்தை ஆலோசிப்பதும், கைகேயி கோபசாலையில் பிரவேசிப்பதும்.

एवमुक्ता तु कैकेयी क्रोधेन ज्वलितानना । दीर्घमुष्णं च निश्चस्य मन्थरामिदमब्रवीत् ॥

एवं	இவ்வாறு	तु	வெப்பமாக
तु	இவ்விஷயத்தில்	दीर्घं	நெட்டு
उक्ता	சொல்லக் கேட்ட	निश्चस्य	உயிர்பெற்றிருந்து,
कैकेयी च	கைகேயிதேவியாரும்	मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
क्रोधेन	கோபாவேசத்தால்	इदं	பின்வருமாறு
ज्वलितानना	{ பற்றினரியும் தீயென விளங்கும் முகமு டையவளாய்	अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

अद्य राममितः क्षिप्रं वनं प्रस्थापयाम्यहं । यौवराज्येन भरतं क्षिप्रमेवाभिषेचये ॥ २ ॥

अहं एव	“ நானே	प्रस्थापयामि	அனுப்பிவிடுகிறேன்.
अद्य	இன்றையதினம்	क्षिप्रं	கடியசிக்கிரத்தில்
क्षिप्रं	இதோ	भरतं	பாதினை
रामं	ராமனை	यौवराज्येन	இளவரசாய்
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	अभिषेचये	முடிசூட்டி வைக்கிறேன்.
वनं	காட்டிற்கு		

इदं त्विदानीं संपश्य केनोपायेन मन्थरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथञ्चन ॥

मन्थरे	“ மந்தரே!	तु	அதன்மேல்
इदानीं	இப்பொழுது	भरतः	பாதின
रामः	ராமன்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
कथंचन	எப்படியும்	प्राप्नुयात्	அடையவேண்டும்.
केन	எந்த	इदं	இவ்விஷயத்தை
उपायेन	உபாயத்தால்	संपश्य	தீர்க்காலோசனை
न तु	இல்லாமல்போவான்.		செய்யு.

एवमुक्ता तथा देव्या मन्थरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥

एवं	இப்படியாய்	पापदर्शिनी	துஷ்டசேஷன்டைகளில்
तथा	அந்த		பிரியனுமாகிற
देव्या	தேவியால்	मन्थरा	மந்தரை
उक्ता	சொல்லக்கேட்டவளும்	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப்
रामार्थं	ராமாறு நன்மைக்கு		பார்த்து
उपहिंसन्ती	இடையூறுபடுக்கிறவளும்	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	சொன்னாள்.

हन्तेदानीं प्रवक्ष्यामि कैकेयि श्रूयतां च मे । यथा ते भरतां राज्यं पुत्रः प्राप्स्यति केवलम् ॥

கைகேயி	"கைகேயிதேவியாரே!	प्राप्स्यति	அடைகிறான்
हन्त	{ பேஷ்! எல்ல செய்தி திருவாய்மலர்ந்தரு ளிலீர்.	कथा	என்பது எதானுமோ அதை
ते	தேவரீரது	इदानीं	இப்பொழுதே
पुत्रः	புத்திரானுசிய	प्रवक्ष्यामि	எடுத்துச் சொல்லு கின்றேன்.
भरतां च	பாதரோ	मे	சொல்லுமெனக்கு
राज्यं	ராஜ்யத்தை	श्रूयताम्	செயி கொடுக்கப்பட்ட இம்.
केवलं	தொஷததமாயிருக் குமன்னம்மாப்		

किं न स्मरसि कैकेयि स्मरन्ती वा निगूहसे । यदुच्यमानमात्मार्यं यत्तस्त्वं श्रोतुमिच्छसि ॥

கைகேயி	"கைகேயிதேவியாரே!	यत्	இதனால்
त्वं	தேவரீர்	स्मरसि न	தேவரீர் மறந்துகிட கா ?
उच्यमानं	முன்சொன்ன	वा	அல்லது
आत्मार्यं	தேவரீரது எல்ல மொன்னை	स्मरन्ती	நூபகத்தில் வைத்து கொண்டு
यत्तः	என்னிடமிருந்து	निगूहसे किम्	மறைக்கின்றீரா ? என்ன ?
श्रोतुं	கேட்டறிய		
इच्छसि	இப்பொழுது ஆக்ஞா பித்தருளுகின்றீர்.		

मयोच्यमानं यदि ते श्रोतुं छन्दो विहासिनि ।

श्रूयतामभिधास्यामि श्रुत्वा चापि विमृश्यताम्

॥ ७ ॥

विलासिनि	"மேடக்கைகளில் டிரி யமுள்ளவனே!	श्रोतुं अपि	{ திருப்பிச் சொல்லித் கேட்கவேண்டுமென் நிருப்பதால்
यदि	இவ்விரண்டில் எதுவா பிருத்தரானும்கூர்	अभिधास्यामि	என் சொல்லுகின் தேன்.
ते	தேவரீரது	श्रूयतां	திருச்செயி காற்றிய முன்சொன்னும்.
छन्दः	திருவுணம்,	श्रुत्वा	கேட்டதன் பின்
उच्यमानं च	சொல்லிநிருப்பதை மே	विमृश्यताम्	கூராய்ச்சி செய்கப் பட்டுமே.
मया	என்னால்		

श्रुत्येदं वचनं तस्या मन्यरायास्तु कैकेयी । किंचिदुत्थाय शयनात्स्वास्तीर्णादिदमवर्णात् ॥

கைகேயி	கைகேயிதேவியார்	स्वास्तीर्णात्	கான்
तस्याः मन्यरायाः	அந்த மந்தகையின்	शयनात्	படுக்கையிலிருந்து
इदं	இவ்விரதமாவ	किंचित्	யொருசுட
वचनं	சொல்லை	उत्थाय	எழுந்திருந்து,
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே,	इदं	பின்வருமாறு
		अवर्णात्	சொன்னால்.

कथय त्वं ममोपायं केनोपायेन मन्यरे । भरतः मानुयाद्राज्यं न तु रामः कथंचन ॥ ९ ॥

மன்யரே	"மந்திரே!	ராம	இராமையத்தை
ராம:	ராமன்	மானுயாட்	அடையவேண்டும்.
கயங்கன	எப்படியும்	உபாய்	காரியம் கைகூடும்
கேன உபாயேன	எந்த உபாயத்தால்	த்வ	நீ [வழியை]
நது	இல்லாமற் போவான்?	மம	எனக்கு
भरतः	பரதன்	कथय	சொல்லக்கடவாய்.

एवमुक्त्वा तु कैकेय्या मन्यरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कुब्जा वचचमब्रवीत् ॥

तु	இவ்விஷயத்தில்	रामार्थ	ஸ்ரீராமனது நன்மை
एवं	இவ்வாறு		க்கு
कैकेय्या	கைகேயிதேவிபா	उपहिंसन्ती	இடைபூறு செய்கிற
	ராஜே	कुब्जा	கூனியுமான [வளும்]
उक्त्वा	நியமணம்பெற்றவளும்	मन्यरा	மந்தரை
पापदर्शिनीः	துஷ்ட சேஷ்டைகளில்	वचनं	பின்வரும்வார்த்தை
	பிரியமுள்ளவளும்	अब्रवीत्	சொன்னாள். [வ]

तव दैवासुरे युद्धे सह राजर्षिभिः पतिः । अगच्छत् त्वामुपादाय देवराजस्य साद्यकृत् ॥

तव	"தேவரீரது	सह	கூட
पतिः	கணவர்	देवराजस्य	தேவேந்திரனுக்கு
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு	साद्यकृत्	உதவிசெய்கிறவராகி
	ரர்களுக்கும் நடந்த	त्वां	தேவரீரை
युद्धे	யுத்தத்தில்	उपादाय	அழைத்துக்கொண்டு
राजर्षिभिः	ராஜரீஷிகளோடு	अगच्छत्	சென்றார்.

दिशमास्थाय कैकेयि दक्षिणां दण्डकान् प्रति । वैजयन्तमिति ख्यातं पुरं यत्र तिमिध्वजः ॥

कैकेयि	"கைகேயிதேவிபாரே!	यत्र	எங்கேயிருந்தாரோ
दक्षिणां	சென்		அந்த
दिशं	திசையில்	वैजयन्तं	வைஜயந்தம்
दण्डकान् प्रति	தண்டகாரணமெ	इति	என்று
	றும் பிரதேசங்களில்	ख्यातं	பெயர்பெற்ற
तिमिध्वजः	திமிதவஜன் என்ற	पुरं	பட்டணத்திற்கு
	அகரன்	जास्थाय	போய்ச் சேர்ந்தார்.

स शम्बर इति ख्यातः शतमायो महासुरः । ददौ शक्रस्य संग्रामं देवसङ्घैरनिर्जितः ॥ १३ ॥

शम्बरः	"சம்பரன்	अनिर्जितः	வெல்லவொண்ணாத
इति	என்ற	सः	அந்த [னுமாவ]
ख्यातः	சூர் பெயருடையவனும்	महासुरः	மகாஸூரன்
शतमायः	பலவித மாயைகளில்	शक्रस्य	இந்திரன் முன்னின்ற
	நிபுணனும்,	संग्रामं	பெரும்போரை
देवसङ्घैः	தேவகணங்களால்	ददौ	செய்தான்.

तस्मिन् महति संग्रामे पुरुषान् क्षतविक्षतान् । रात्रौ प्रसुप्तान् द्रवन्ति स्य तरसाऽप्यास्य राक्षसाः ॥

राक्षसाः	"அரக்கர்கள்"	अपास्य	வந்தயம் செய்யாதவர்
तस्मिन्	அந்த		களாய்
महति	பெரும்	क्षतविक्षतान्	பலவிதப்பண்பட்டு
संग्रामे	போரில்	प्रसुप्तान्	தூங்கிக்கொண்டிருக்க
रात्रौ	இரவில்	पुरुषान्	மனிதர்களை [கும்
तरसा	மனக்கொழுப்பால்	द्रवन्ति स्य	கொலைசெய்தார்கள்.

तथाकरोन्महद्युद्धं राजा दशरथस्तदा । असुरैश्च महाबाहुः शस्त्रैश्च शकलीकृतः ॥१५॥

तदा	"அப்பொழுது"	महन् युद्धं	பெரும்போரை
महाबाहुः	பெரும்போர்வீரர்	अकरोत्	புரிந்தார்.
दशरथः	தசரத [கிய	तस्य च	அப்படியிருந்தும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	असुरैः	அசுரர்களால்
शस्त्रैः च	சக்திராண்தாங்களால்	शकलीकृतः	முர்ச்சையடைந்தார்.
	கொண்டு		

अपवाह्य त्वया देवि संग्रामान्नष्टचेतनः । तथापि विक्षतः शस्त्रैः पतिस्ते रक्षितस्त्वया ॥

देवि	"தாயே!"	संग्रामान्	போர்களைத்தீர்த்து
त्वया	தேவரீரால்	अपवाह्य	{ வெறிடத்திந்து எடுக்க துக்கொண்டுபோய் பட்டு.
ततः	அப்பொழுது	त्वया अपि	தேவரீராலேயே
शस्त्रैः	பாணங்களால்		{ எச்சுண்ட கொடிய பெற்றவாய் தாக்க ப்பட்டனர்.
विक्षतः	கிருணப்பட்டவராயும்	रक्षितः	
नष्टचेतनः	மூர்ச்சையடைந்தவரு		
ते	தேவரீரது [முகிய		
पतिः	கணவர்		

तुष्टेन तेन दत्तौ ते द्वौ वरौ शुभदर्शने ॥ १७ ॥

शुभदर्शने	{ "அனுகூலமான காரிய த்தை உன்னபடி அ றிந்துவிட்ட மாதே!"	तुष्टेन	சந்தோஷப்படுத்தப்ப
द्वौ वरौ	இரண்டு வரங்கள்	तेन	அவரால் [புகாரால்
		ते	தேவரீருக்கு
		दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.

स त्वयोक्तः पतिर्देवी यदेच्छेयं तदा वरौ । शृणीयामिति तत्तेन तथेत्युक्तं महात्मना ॥१८॥

देवि	"தாயே!"	शृणीयां	செட்டுக்கொள்ளுக
सः	அந்த	इति	என்று [தேன்
पतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	उक्तः	பிரதித்திக்கப்பட்ட
त्वया	தேவரீரால்	तत्	அப்பொழுது [டார்.
यदा	"எப்பொழுது"	तथा इति	'அப்படியே ஆகத் டும்' என்று
इच्छेयं	கான் இஷ்டப்படுக தேனே	तेन	அந்த
तदा	அப்பொழுது	महात्मना	மகாத்மாவால்
वरौ	இரண்டு வரங்களையும்	उक्तम्	வாக்களித்தப்பட்டது.

अनभिज्ञा ह्यहं देवि त्वयैव कथिता पुरा । कथेषा तव तु स्नेहान्मनसा धार्यते मया ॥१९॥

देवि	"தாயே!	तव	தேவரீரிடத்திலுள்ள
त्वया एव	தேவரீராலேயே	स्नेहात् हि	பேரன்பாலேயே
पुरा तु	இதற்குமுன்	एषा	இந்த
	இன்னிகதயம்	कथा	கிதயம்
अनभिज्ञा	தெரியாதிருந்தவளா	मया	என்னால்
अहं	நான்	मनसा धार्यते	மனவாமல் நினைவில் வைக்கப்பட்டிருந்தது.
कथिता	சொல்லப்பட்டேன்.		

रामाभिषेकसंभाराभिगृह्य विनिवर्तय । तौ वरौ याच भर्तारं भरतस्याभिषेचनम् ॥
प्रवाज्जनं च रामस्य त्वं वर्षाणि चतुर्दश ॥ २० ॥

त्वं	"தேவரீர்	याच	தேளும்.
रामस्य	ராமனுக்கு	भर्तारं	கணவரை
चतुर्दश वर्षाणि	பதினான்கு வருஷ	निगृह्य	உடன்படச் செய்து
प्रवाजनं	வணவாணமும் [ககள்]	रामाभिषेक-	ராமனது பட்டாபி
भरतस्य	பரதனுக்கு	संभारान्	கேசத்திற்காக வந்து
अभिषेचनं च	திருமுடிசூட்டி		கொண்டிருக்கும்
	வைத்தலுமாகிற		பொருள்களை
तौ वरौ	இந்த இரண்டு	विनिवर्तय	தேவரீர் கிறுத்துதும்படி
	வரங்களையும்		செய்யவேண்டும்

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम् । प्रजाभावगतस्नेहः स्थिरः पुत्रो भविष्यति ॥२१॥

रामे	"ராமன்	पुत्रः	திருக்குமாரன்
चतुर्दश	பதினான்கு	प्रजाभावगतस्नेहः	{ இனங்களின் மனோரத
वर्षाणि	வருஷங்கள்		த்தைப்பெற்று பற்ற
वनं	வனத்தில்		டையவனாய்
प्रवाजिते हि	தபசியாய் விடுகிறான்	स्थिरः	அசைக்கமுடியாதவ
	என்றால்	भविष्यति	ஆய்விடுவான். [எம்]

क्रोधागारं प्रविश्याथ क्रुद्धेवाश्वपतेः सुते । शेषानन्तर्हितायां त्वं भूमौ मलिनवासिनी ॥

अश्वपतेः	"அசுவபதி மன்னரின்	क्रुद्धा	பிணக்குடைபாள்
सुते	திருமகனே!	इव	போலாகி
अथ	இப்பொழுதே	मलिनवासिनी	அழுக்கு ஆடைகளை
त्वं	தேவரீர்		ஆணிந்தவளாய்
	{ பிணக்குவரும் சமயங்	अनन्तर्हितायां	கிருப்பு எதுவுமில்
क्रोधागारं	களிலுறையும் அதை		லாத வெறும்
	க்குள்	भूमौ	தரையில்
प्रविश्य	சென்று,	शेष	படுத்துக்கொண்டு
			விடும்

मा स्मै नं प्रत्युदीक्षेथा मा चैनमभिभाषया: । रुदन्ती चापि ते दृष्ट्वा जगत्यां शोकलालसा ॥

जगत्यां शोकलालसा	* வெறுத்தவாரில் சோகத்தால் பிடிக்கப் பட்டவளாயும்,	एनं	இவரை அப்படியிருக் தும்
रुदन्ती च ते	அழுதுகொண்டிருக் குவளா [கிறவளாயும் 51 திர்பார் துற்றொ	मा स्म प्रत्युदीक्षेथा: }	முகமெடுத்துப்பார்க் கவெண்டாம்.
दृष्ट्वा अपि	{ ண்டவளாயிருக்கும் அந்த தேவரீர்	एनं च मा अभिभाषया:	இவரிடம் முதலில் பேசவும் கவெண்டாம்.

दयिता त्वं सदा भर्तुरव मे नास्ति संशय: । त्वत्कृते स महाराजो विशेषपि दृताशनम् ॥

त्वं	* தேவரீர்	त्वत्कृते	தேவரீருக்கென்கால்
सदा	எக்காலத்திலும்	दृताशनं अपि	தீரிலும்
भर्तुः	கணவரது	विशेन	குறித்துக்கொள்.
दयिता	மற்றவரைவிட அதிக க்காதலைப்பெற்றவன்	अव	இதில்
सः	அந்த	मे	எனக்கு
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	संशयः	ஐயம்
		न अस्ति:	இல்லை.

न त्वां क्रोधयितुं शक्तो न कुद्रां प्रत्युदीक्षितुम् । तव मियार्थं राजा हि प्राणानपि परित्यजेत् ॥

राजा हि	* சக்கிரவர்த்தியோ கவென்றால்	शक्तः न	சகியா
कुद्रां	கோபதனையெடுக்க	क्रोधयितुं न	கோபம்வர கடக்கவும்
त्वां	தேவரீரை [கும்	तव	தேவரீரது [மாட்டார்
प्रत्युदीक्षितुं	முகமெடுத்துப்பார்க் கவும்	मियार्थं	நிமிஷத்தைப்பெற
		प्राणान् अपि	பிராணனையும்
		परित्यजेत्	விட்டுக்கொள்ளார்.

न ह्यतिकमितुं शक्तस्तव वाक्यं महीपति: । मन्दस्वभावे बुध्यस्व सौभाग्यवलयपात्यन: ॥२६॥

मन्दस्वभावे	* இளகிய கெஞ்சமு வாய் மாதே!	हि	தப்புகவாகில்
आत्मनः	தேவரீரது	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
सौभाग्यवलयं	{ கணவரது மற்றவரை விட அதிகக்காதலின் வன்மைமையு	तव	தேவரீரது
बुध्यस्व	நினைத்துக்கொள்ளுகும்	वाक्यं	சொல்லை
		अतिकमितुं	தட்
		शक्तः न	முடியாது.

मणिमुक्तासुवर्णानि रत्नानि विविधानि च । दद्यादशरथो राजा मा स्म तेषु मनः कृथा: ॥

दशरथः	* தசரத	रत्नानि च	இரத்தினக்களையும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	दद्यात्	கொடுப்பார்.
विविधानि	அநேகவித	तेषु	அவைகளிலும்
मणिमुक्ता- }	மாணிக்கம்மணியும்,	मनः	ஆசைபெண்பதை
सुवर्णानि }	முத்துக்களையும், பொன் அணிகலனையும்	मा स्म कृथाः	தேவரீர் வைக்கக்

यौ तौ दैवासुरे युद्धे वरौ दशरथोऽददात् । तौ स्मारय महाभागे सोऽर्थो मा त्वामतिक्रमेत् ॥

महाभागे	மகா பாக்கியமுடைய வனே !	देवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு- ரர்களுக்கும் உண்- யுத்தத்தில் [டான
सः	அந்த	युद्धे	எந்த
अर्थः	காரியம்	यौ	அந்த இரண்டு வரங்
त्वा	தேவரீரை	तौ वरौ	கொடுத்தாரோ [களை
मा भतिक्रमेत्	பீறி நடைபெறுது.	अददात्	அவ்விரண்டையும்.
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த் தியார்	तौ	நினைப்பூட்டுக.
		स्मारय	

यदा तु ते वरं दद्यात्स्वयमुत्थाप्य राघवः । व्यवस्थाप्य महाराजं त्वमिमं वृणुया वरम् ॥

राघवः	தசரதசக்கிரவர்த்	त्वं	தேவரீர்
स्वयं	தானே [தியார்	महाराजं	சக்கிரவர்த் தியாரை
उत्थाप्य	தரைவிலிருந்து தூக்கி,	तु	இவ்விஷயத்தில்
ते	தேவரீருக்கு	व्यवस्थाप्य	சத்தியத்தில் நினைந்துத்தி,
वरं	மடுரை தத்தை	वरं	மடுரை தத்தை
दद्यात्	அனுக்கிரகம் செய்வார்.	इमं	பின்வருமாறு
यदा	இது எப்பொழுதோ ஆப்பொழுது	वृणुयाः	சொல்லிக் கேட்பிராக.

रामं प्रवाजयारण्ये नव वर्षाणि पञ्च च । भरतः क्रियतां राजा पृथिव्यां पार्थिववर्षभः ॥

रामं	“ராமனை	पृथिव्यां	உலகில்
नव पञ्च च	பதினான்கு	पार्थिववर्षभः	{ இளவரகபெற்று விள ங்கும் மன்னர்களில் உத்தமனான
वर्षाणि	வருஷங்கள்	राजा	மன்னனாய்
अरण्ये	காட்டில்	क्रियताम्	நியமிக்கப்பட்டும்*.
प्रवाजय	வாசம் செய்வியும்.		
भरतः	பரதன்		

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम् । खल्व कृतमूलश्च शेषं स्यास्यति ते सुतः ॥

रामे	“ராமன்	सुतः	திருக்குமாரன்
चतुर्दश	பதினான்கு	खल्वः	வேளுன் நியலனுய்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	कृतमूलः च	{ மூலபலத்தை அநீன மாக்கிக்கொண்டன னாகவும்
वनं	கானகத்திற்கு	शेषं हि	அதன்மேலும்
प्रवाजिते च	சென்று விடுவானாகில்	स्यास्यति	நினைத்தாகசெய்வான்.
ते	தேவரீரது		

रामप्रवाजनं चैव देवि याचस्य तं वरम् । एवं सेत्स्यन्ति पुत्रस्य सर्वार्थास्तव भामिनि ॥

भामिनि देवि	“ரோஷமுடைய	एवं	இவ்வண்ணம்மரின்
तं	ஆவரை [தாயே]	तव	தேவரீரது
रामप्रवाजनं एव	ராமனது வனவாண	पुत्रस्य	புதவனுக்கு
वरं	மெய்கையே	सर्वार्थाः च	எல்லா வித நன்மைகளும்
याचस्य	ஸர்வாபிஷ்டமஞ்ஞாதமாய்	सेत्स्यन्ति	தானே சித்திக்கின்
	தேவரீர் வருத்திக்		றன.
	கேட்பீராக.		

एवं प्रवाजितश्चैव रामोऽरामो भविष्यति । भरतश्च हतामित्रस्तव राजा भविष्यति ॥ ३३ ॥

एवं	“இவ்வாறு	भविष्यति	ஆய்கிடுவான்.
प्रवाजितः	வனவாணம்பெற்ற	तव	தேவரீரது
रामः च	ராமனும்	भरतः च	பரதனும்
अरामः एव	ஜனங்களின் ஆன்மை	हतामित्रः	பகையொழிந்த
	இழந்தவனாகவே	राजा	ராஜாவாக
		भविष्यति	விளங்குவான்.

येन कालेन रामश्च वनात्प्रत्यागमिष्यति । तेन कालेन पुत्रस्ते कृतमूलो भविष्यति ॥

संगृहीतमनुष्यश्च सुहृद्भिः सार्धमात्मवान् ॥ ३४ ॥

येन	“எவ்வளவு	पुत्रः	கிருக்குமாரன்
कालेन	காலத்திற்குள்	सुहृद्भिः सार्धं	சினேகிதர்களுடன் கூடி
रामः	ராமன்	आत्मवान्	தேவமுடையவனாகவும்
वनात्	வனத்திலிருந்து	कृतमूलः	கேவலம் தியவனாகவும்
प्रत्यागमिष्यति	திரும்பிவருகிறோடு	संगृहीतमनुष्यः }	ஜனங்களை ஸ்வாதீன
तेन	ஆந்த	च	ப்படுத்திக்கொண்ட
कालेन च	காலத்திற்குள்ளேயே		வனாகவும்
ते	தேவரீரது	भविष्यति	ஆய்கிடுவான்.

प्राप्तकालं तु ते मन्ये राजानं वीतसाध्वसा । रामाभिषेकसङ्कल्पान्निगृह्य विनिवर्तय ॥ ३५ ॥

से	“தேவரீருக்கு	निगृह्य	உடன்படுத்தி.
तु	இவ்விஷயத்தில்	रामाभिषेक-	ராமனது பட்டாபி
प्राप्तकालं	என்ற சமயம்தான்	संकल्पान् }	வேகத்திற்கு பூர்வ
मन्ये	என் ஆறிகிறேன்.		ஸைநீக கிருத்தியங்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாவை	विनिवर्तय	களை
वीतसाध्वसा	{ தேவரீர், மனதைச்		நிறுத்துப்படி செய்
	சிதறவிடா திருந்து		கிராக.
	கொண்டு		

अनर्थमर्थरूपेण ग्राहिता सा ततस्तया । हृष्टा प्रतीता कैकेयी मन्थराभिदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥
सा हि वाक्येन कुब्जायाः किशोरीवोत्पन्नं गता । कैकेयी विस्मयं प्राप्ता परं परमदर्शना ॥

सा	அந்த	अर्थरूपेण	கண்மைபோல்
कैकेयी हि	கைகேயிதேவியாரோ	ग्राहिता	போதிக்கப்பெற்றவ
	வெளில்		ஐயம்
प्रतीता	மகாப்பிராணத்தி	परं	தலைக்கேறிய
	பெற்ற	विस्मयं	தூர் ஆகங்காரத்தை
परमदर्शना	அற்புதமான கல்ல	प्राप्ता	அடைந்து விட்டவளு
	சிந்தனையுற்றவள்.	सा	அந்த [மகி
ततः	அப்பொழுது	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
कुब्जायाः	கூனியின்	उत्पन्नं	முறைகெட்ட வழியில்
वाक्येन	உபதேசத்தால்	गता	சொல்லத்தீர்மானித்
किशोरी	கல்லதுபொல்லாதது		து விட்டவளாகி
इव	அறியாத குறுநிபோ	हृष्टा	சந்தோஷமடைந்தவ
	ன்றவளாகி விட்டவ		ளாய்
	ஐயம்	मन्थरा	மந்தரையைப்பார்த்து
तया	அவளால்	इदं	மின்வருமாறு
अनर्थं	நீமையை	अब्रवीत्	சொன்னாள்.

कुब्जे त्वां नाभिजानामि श्रेष्ठां श्रेष्ठाभिधायिनीम् । पृथिव्यामसि कुब्जानामुत्तमा बुद्धिनिश्चये ॥

कुब्जे	"கூனி!	उत्तमा	உத்தமமானவளாய்
पृथिव्यां	உலகத்தில்	असि	நீ விளங்குகின்றனை.
कुब्जानां	கூனிகளில்	त्वां	உன்னை
	துண்ணறிவுகொண்டு	श्रेष्ठाभिधायिनीं	நுரிதத்தை உபதேசித்
	ஆராய்ச்சிசெய்து		கிற
बुद्धिनिश्चये	ஒரு காரியத்தைத்தீர்	श्रेष्ठां	சாமர்த்தியசாலியாய்
	மானிக்கும் விஷயத்	अभिजानामि न	கூனிதுவரையில்
	தில்		அறிந்திலேன்.

त्वमेव तु ममार्थेषु नित्ययुक्ता हितैषिणी । नाहं समवबुद्धयेयं कुब्जे राज्ञश्चिकीर्षितम् ॥ ३९ ॥

अहं	"நான்	मम	எனது
तु	இவ்விஷயத்தில்	अर्थेषु	காரியங்களில்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	कुब्जे	கூனியே!
चिकीर्षितं	உட்கருத்தை	नं एव	நீ ஒருவன்தான்
समवबुद्धयेयं न	கண்டுகொள்ளாதிருத்	नित्ययुक्ता	சாலியாப்பற்றுவள்ள
	தென்.	हितैषिणी	உபகாரி.

सन्ति दुःसंस्थिताः कुब्जा वकाः परमदारुणाः । त्वं पञ्चमिव वातेन सन्नता प्रियदर्शना ॥

कुब्जाः	"கூவின்கள்"	वातेन	{ பாவராலும் விரும்பப் படுகிறதாயினு குண
परमदारुणाः	மிகக்கொடிய	पञ्च इव	{ மொன்னதற்கொண்டு தாமரைபூவையும் கப்ப
दुःसंस्थिताः	கெட்ட நடவடிக்கை யுள்ளவர்களெனவும்	सन्नता त्वं	முதுகுவிடாக துள்ள நீ ஒருவர்
वकाः	தீயசிரத்தையுள்ளவர் களெனவும்	प्रियदर्शना	{ நல்லவர்களுக்குத் த் உதரமாரணம் ப் வி ளக்கப்போகின்றன.
सन्ति	வழங்குகின்றார்கள்.		

उरस्तेऽभिनिविष्टं वै यावत्स्कन्धं समुन्नतम् । अधस्ताच्चोदरं शतं सुनायामिव अजितम् ॥

ते	"உனது"	सुनायाम्	அழகுநாயகத கொம்
उरः	மாப்பு	उदरं च	வயிறும் [குணமுண்ட
यावत् स्कन्धं वै	தொள்வனாயினும்	अजितं इव	கெட்கம்கொண்டத போன்றதாயி
समुन्नतं	உயர்ந்து		
अभिनिविष्टं	அழகாய் விளங்கு	शतम्	இளைத்து உள்ளடங்கி
अधस्तात्	அதற்குக்கீழ் [கிதது.		கிருக்கிறத

परिपूर्णं च जघनं सुपीनौ च पयोधरौ । विमलेन्दुसमं वक्त्रमहो राजसि मन्थरे ॥ ४२ ॥

मन्थरे	"மந்தரே!"	पयोधरौ च	கொக்கைகளிடண்டும்
अहो	எவ்வளவு அழகாய்	सुपीनौ	அழகாய்ப்பருத்திருந்
राजसि	நீ விளங்குகின்றனை.	वक्त्रं	முகம் [கின்றன
जघनं	முதுகின் கீழ்பாகம்	विमलेन्दुसमं	மாசிலவத சந்திர
परिपूर्णं	அகன்று விசரமாயி ருக்கிறது.	च	க்கு சமமாய் கொள் குகிறது.

जघनं त्वं निर्धुष्टं रशनादामशोभितम् । जङ्घे भृशमुपन्यस्ते पादौ चाप्यायतावुभौ ॥ ४३ ॥

तव जघनं	"உனது இடுப்பு	जङ्घे च	தொண்டைகளிடும்
रशनादामशोभितं	{ அரைநூல் ஒட்டியர ணத்தால் பிரகாசித் தின்றதாய்	भृशं	நெருப்ப
निर्धुष्टं	மிக்க அழகாய் விளங் குகிறது.	उपन्यस्ते	நிறைந்திருக்கின்றன.
		पादौ	கால்கள்
		उभौ अपि	இரண்டும்
		आयतौ	நெருக்கின்றன.

त्वमायताभ्यां सक्थिभ्यां मन्थरे क्षौमवासिनी । अयतो मम गच्छन्ती राजहंसीव राजसे ॥

मन्थरे	"மந்தரே!"	गच्छन्ती	வகந்துகொச்சிதுள்
मम अयतः	என் முன்னே	त्वं	நீ [கின்ற
आयताभ्यां	நீண்ட	राजहंसी इव	சாக்ஷியாயப்போடு
सक्थिभ्यां	தொண்டைமுடங்		
क्षौमवासिनी	வெண்பட்டாடைய னரிந்தவளர்ப்	राजसे	விளங்குகின்றாய்.

आसन्याः शम्बरे मायाः सहस्रमसुराधिपे । सर्वास्त्वयि निविष्टास्ता भूयथान्याः सहस्रशः॥

असुराधिपे "असुराர்களுக்கும் தந்தலை
வஞ்சனை
शम्बरे सम्பரனிடத்தில்
या: எந்த
माया: மாயைகள்
सहस्रं ஆயிரக்கணக்காய்
आसन् இருந்தனவோ

ता: அனாதைகள்
सर्वा: च எல்லாம் மும்
भूय: இன்னும்
अन्या: இதர
सहस्रश: அனேகங்களும்
त्वयि உன்னிடத்தில்
निविष्टा: இருக்கின்றன.

तवेदं स्थगु यदीर्व रथघोणमिवायतम् । प्रतयः क्षत्रविद्याश्च मायाश्चात्र वसन्ति ते ॥४६॥

ते "உனது
प्रतयः பெரும்பொயைகளும்
क्षत्रविद्या: च ராஜ்யவிவகார நடப்பதும்
களமும்
माया: च { பெருமையாய் விளங்கு
வதற்கு வேண்டிய
ஞானவித்தைகளும்

स्थगु கூனில்
वसन्ति குடி கொண்டு இருக்கின்
यत् அந்நூல்தான் [மக.
इदं இது
रथघोणं इव தேரின் கோணம்
போன்றதாய்

तव உனது
अत्र இந்த

दीर्घं நீண்டதாய்
आयतम् பருத்திருக்கிறது.

अत्र ते प्रतिमोक्ष्यामि मालां कुब्जे हिरण्मयीम् । अभिषिक्ते च भरते राघवे च वने गते ॥

कुब्जे "கூனி!
राघवे ராமன்
वने காட்டிற்கு
गते च போய்க்விட்ட பின்னர்
भरते பரதன்
अभिषिक्ते च முடிசூட்டப்பெற்றவ
ஞாய பின்னர்

ते உனது
अत्र இதில்
हिरण्मयी பொன்னுற் செய்த
मालां மாலைபை
प्रतिमोक्ष्यामि சூட்டுகின்றேன்.

जात्येन च सुवर्णेन मुनिष्टेन मन्थरे । लब्धार्था च प्रतीता च लेपयिष्यामि ते स्थगु ॥

मन्थरे "மந்தரே!
लब्धार्था च காரியம் கைகூடினவ
னாகி
प्रतीता च சந்தேகம் மீட்டாதவ
னாகிய நான்
मुनिष्टेन நன்கு ஆரைத்த

जात्येन நல்ல ஜாதி
सुवर्णेन च தங்கத்தின் சந்தனத்
தாள்
ते உனது
स्थगु கூனில்
लेपयिष्यामि பூசுவேன்.

मुखे च तिलकं चित्रं जातरूपमयं शुभम् । कारयिष्यामि ते कुब्जे शुभान्याभरणानि च ॥

कुब्जे "கூனி!
ते मुखे உனது முகத்தில்
चित्रं மிக்க பிரகாசமாய்
விளங்குகிறதும்
शुभं மிக்க அழகாய்

जातरूपमयं பொன்னுல் செய்யப்
பட்டதுமாத
तिलकं च திலகத்தையும
शुभानि கிறந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்
कारयिष्यामि அணிவிப்பேன்.

परिधाय शुभे वस्त्रे देवतेव चरिष्यसि ॥ ५० ॥

शुभे वस्त्रे	"நல்ல ஆடைகளை	देवता इव	ஒர் தேவதை போல்
परिधाय	உடுத்து,	चरिष्यसि	உலாவப் போகின்றாய்.

चन्द्रमाह्वयमानेन मुखेनाप्रतिमानना । गमिष्यसि गतिं मुख्यां गर्हयन्ती द्विषज्जनम् ॥ ५१ ॥

चन्द्रं	"சந்திரனை	द्विषज्जनं	சக்களத்திகளின் பரி வாரஜனத்தை
आह्वयमानेन	பழித்தவல்ல	गर्हयन्ती	கிசனமுறச் செய்கின்
मुखेन	முகத்துடன்	मुख्यां	மேலான [றவாய்
अप्रतिमानना	ஒப்பற்ற முகமுடைய வளாய்	गतिं	நடைபை
		गमिष्यसि	நீ அடைவாய்.

तवापि कुब्जाः कुब्जायाः सर्वाभरणभूषिताः । पादौ परिचरिष्यन्ति ययैव त्वं सदा पम ॥

मम	"எனக்கு	सर्वाभरण- }	பல ஆபரணங்களைத்
त्वं	நீ	भूषिताः }	தரித்துக்கொண்ட
यथा एव	எப்படி இருக்கிறாயோ அப்படியே	कुब्जाः	குகிகள் [வந்தனான
		सदा	எப்பொழுதும்
कुब्जायाः	குகியான	पादौ परिचरिष्यन्ति	அடிபணித்து பணிக் கை செய்வார்கள்."
तव अपि	உனக்கும்		

इति प्रशस्यमाना सा कैकेयीमिदमब्रवीत् । शयानां शयने शुभ्रे वेद्यामग्निशिखामिव ॥

इति	இவ்வண்ணமாக	अग्निशिखां	கொழுத்துவிட்டெர்
प्रशस्यमाना	புகழ்ந்து கொண்டா டப்பட்ட	इव	போல் [யும் திகை படுத்துக்கொண்ட
सा	அவள்	शयानां	சுத்த
शुभ्रे	சுத்தமான	कैकेयी	கைகேயியைப்பார்த்த
शयने	படுக்கையில்	इयं	பின்வருமாறு
वेद्यां	வேள்விமேடையில்	अब्रवीत्	கொன்னாள்.

गतोदके सेतुबन्धो न कल्याणि विधीयते । उत्तिष्ठ कुरु कल्याणं राजानमनुदर्शय ॥ ५४ ॥

कल्याणि	"உத்தமியே !	उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.
गतोदके	வெள்ளம் ஓடி விட்ட பிறகு	कल्याणं	நல்ல காரியத்தை
		कुरु	செய்துமுடியும்.
सेतुबन्धः	அணைபோடுவது	राजानं	சக்கிரவர்த்தியான
विधीयते न	பிரயோஜனப்படுகிற தில்லை.	अनुदर्शय	எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்.

तथा प्रोत्साहिता देवी गत्वा मन्थरया सह । क्रोधागारं विशालाक्षी सौभाग्यमदगर्विता ॥
अनेकशतसाहस्रं मुक्ताहारं वराङ्गना । अवमुच्य महार्हाणि शुभान्याभरणानि च ॥ ५६ ॥
ततो हेमोपमा तत्र कुब्जावाक्यवशं गता । संविश्य भूमौ कैकेयी मन्थरापिदमब्रवीत् ॥ ५७ ॥

ततः	அப்பொழுது
तथा	அப்படியாய்
श्रोत्राहिता	உற்சாகப்படுத்தப்பட்ட டவனும்
सौभाग्य- मदमर्षिता }	ஸௌபாக்யத்தாலு ண்டான மதத்தால் செருக்குகொண்ட வனும்
विमलाक्षी	மிக்க பிரலித்தி பெ
वराङ्गना	அழகுவாய்க் த [ற்ற
देवी च	சக்கிரவர்த்தியாரின் மனைவியுமான
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
कुञ्जावाम्य- वर्षं राता }	குனிலின் வார்த்தைக் கு வசப்பட்டவளாய்
मोक्षगारं	கோபக்கிரகத்தை
मन्थरया सह	மந்தரையுடன் கூட

राधा	அடைந்து,
अनेकशतसाहसं	எவ்வளவோ விரை யுள்ள
मुक्ताहारं	முத்துமாலைமையும
महार्हाणि	மிக்க விரையுள்ளன
शुभानि	அழகுவாய்க் தவைத யுள்ள
आभरणानि	ஆபரணங்களைமேல்
अवमुख्य	சுழற்றியெறிந் து [ளம்
तस्य	அவ்விடத்தில்
सुसौ	வெறுந்தரையில்
हेमोपमा	பொற்பதுமை போன் தவளாய்
संक्षिप्त	படுத்துக்கொண்டு,
मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
इदं	பின்வருமாறு
अब्रवीत्	சொன்னான்.

इह वा मां मृतां कुञ्जे नृपायवेदयिष्यसि । वनं वा राघवे प्राप्ते भरतः प्राप्स्यति क्षितिम् ॥

राघवे	"ராமன்
वनं	வனத்திற்கு
प्राप्ते वा	சென்று விட்டானென்
भरतः	பரதன் [ளுல்
क्षितिं प्राप्स्यति	உலகை அடைவான்.
या	இதில்கையென்றால்

कुञ्जे	குனி!
इह	இங்கேயே
मां मृतां	என்னை இறந்தவளாக
नृपाय	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
आवेदयिष्यसि	நீ தெரிவிக்கப்போகி ன்றும்.

न सुवर्णेन मे ह्यर्थो न खनैर्न च भोजनैः । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

मे	"எனக்கு
सुवर्णेन	சுவர்ணங்களாலும்
अर्थः न	மனோரதம் பெற்றதா காது.
रत्नैः न	ரத்தினங்களாலும்
	ஆகாது.
भोजनैः च न	பொதுணங்களாலும் ஆகாது.

रामः	ராமன்
अभिषिच्यते	முடிசூட்டப்படுகின்
यदि	என்றால் [ளு
एषः हि	இதுதான்
मे	என்னுடைய
जीवितस्य	பிராணனுக்கு
अन्तः	முடிவு.

अथो पुनस्तां महिषीं महीक्षितो वचोभिरत्यर्थमहापराक्रमैः ।

उवाच कुञ्जा भरतस्य मातरं हितं वचो राममुपेत्य चाहितम् ॥ ६० ॥

अथो	அப்பவும்
कुञ्जा	குனி
महीक्षितः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
महिषीं	மனைவியும்
भरतस्य	பரதாது

मातरं च	தாயுமான
तां	அவளைப்பார்த்து;
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
अहितं	நீமைமைய
उपेत्य	உத்தேசித்து;

அஸ்யே- மஹாபராக்மே: }	பிரிக்க ஸா நாமஸநிருத் திரயங்களை நன்கு வி னங்கக் காட்டுகிற ஸாஸகாரண	விரை	சமயத்திற்கேற்ற தாசிய
வசோமி:	வாச் தந்தகனாஸ்	வச: புன: தவாச	பின்வரும் மொழியை மீனவும் மொழிந்தான்.

प्रपत्स्यते राज्यमिदं हि राघवो यदि ध्रुवं त्वं समुता च तप्यसे ।

अतो हि कल्याणि यतस्व तत्तथा यथा सुतस्ते भरतोऽभिषेक्ष्यते ॥ ६१ ॥

கல்யாணி	"உத்தமியே!	அத:	ஆதலால்
ராघவ:	ராமன்	யதா ஹி	எந்த வழியால்
इदं राज्यं	இந்த இராஜ்யத்தை	ते	தேவிராது
प्रपत्स्यते यदि	அடைந்தானானில்	सुत:	திருக்குமாராகிய
त्वं	தேவரீர்	भरत:	பரதர்
समुता च	திருக்குமாரனுடன் கடியவராய்	अभिषेक्ष्यते	திருமுடி பெறுவாரோ
ध्रुवं	விச்சயமாய்	तथा हि	அவ்வண்ணப்பே
तप्यसे	வருந்துவீர்.	तत्	அதை
		यतस्व	செய்துமுடியும்.

तथाऽतिविद्धा महिषी तु कुब्जया समाहता वागिषुभिर्मुहुर्मुहुः ।

निधाय हस्तौ हृदयेऽतिविस्मिता शशंस कुब्जां कुपितां पुनः पुनः ॥ ६२ ॥

महिषी	"மகாராணி,	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
तु	இவ்விஷயத்தில்	अतिविस्मिता	முற்றிலும் ஸம்பந்தி தவநியவளாய்
तथा	அவ்வாறாய்	हृदये	மார்பில்
कुब्जया	கனியால்	हस्तौ	இருகைகளையும்
वागिषुभि:	பாணங்களைப்போத்த சொற்களால்	निधाय	வைத்துக்கொண்டு,
अतिविद्धा	பிகவும் தூண்டப்பட்ட	कुपितां	கொபாவேசத்தினிழை கும்
मुहुर्मुहुः	நிரம்பவும் [டவளராய்	कुब्जां	கனியப்பார்த்த
समाहता	கெஞ்சில் வைக்கப்பட்ட டவளராய்	पुनः शशंस	மீனவும் பின்வருமாறு சொன்னான்.

यमस्य वा मां विषयं गतामितो निशाम्य कुब्जे प्रतिवेदयिष्यसि ।

वनं गते वा मुचिराय राघवे समृद्धकामो भरतो भविष्यति ॥ ६३ ॥

कुब्जे	"கனியே!	वा	இவ்வகையில்,
राघवे	ராமன்	मां	என்னை
मुचिराय	கெடுக்காளாய்	इतः	இக்கொத்து
वनं	வனத்திற்கு	यमस्य विषयं	யமனுடைய உலகத்
गते वा	சென்றவிடத்திலே	गतां	சென்றவளாய் [திற்கு
भरतः	பரதன் [முன்	निशाम्य	பார்த்து,
समृद्धकामः	இஷ்டங்கள் பூர்த்தி படைத்தவனாக	प्रतिवेदयिष्यसि	ஃ தெரிவிக்கார்போக வ்ருய்.
भविष्यति	விளங்குவான்.		

अहं हि नैवास्तरणानि न स्रजो न चन्दनं नाञ्जनपानभोजनम् ।
न किञ्चिदिच्छामि न चेह जीवितम् न चेदितो गच्छति राघवो वनम् ॥

राघवः	“ராமன்	न	அணியேன்.
इतः	இக்கிருந்து	चन्दनं न	சந்தனத்தையும்
वनं	காட்டிற்கு		பூசேன்.
गच्छति न चेत्	போகாதபக்கத்தில்	अञ्जनपान-	மைதிட்டல், பானம்,
अहं	நான்	भोजनं न	உணவு, எதையும்
किञ्चित् हि	யாதொன்றையும்		கொள்ளேன்.
इच्छामि न	விரும்பேன்.	इह	இவ்வுலகில்
आस्तरणानि एव	படுக்கைகளையும்	जीवितं च	உயிருடனிருப்பதை
न	நான் விரும்பேன்.		யும்
स्रजः	பூமாலைகளையும்	न	விரும்பேன்.

अथैतदुक्त्वा वचनं सुदारुणं निधाय सर्वाभरणानि भाषिनी ।

असंवृतामास्तरणेन मेदिनीं तदाऽधिशिष्ये पतितेव किञ्चरी ॥ ६५ ॥

एतत्	இந்த	पतिता	{ புண்ணியமொழிந்து
सुदारुणं वचनं	மிகக்கொடிய சொல்லை		பூசைககத்திற்குத்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,		தள்ளிவிடப்பட்ட
भाषिनी	அழகியவாசுமவன்	किञ्चरी इव	கின்னரியெனும் தெய்
अथ	அதற்குமேல்	आस्तरणेन	விரிப்பால் [வப்பெண்-
सर्वाभरणानि	ஆபரணங்களைவெல்	असंवृतां	மூடப்படாத [போல்
	ளாம்	मेदिनीं	வெறுந்தரையில்
निधाय	கழற்றியெறிந்துவிட்டு,	तदा	அப்பொழுது
		अधिशिष्ये	படுத்துவிட்டாள்.

उदीर्णसंरम्भतमोवृतानना तथाऽवमुक्तोत्तममाल्यभूषणा ।

नरेन्द्रपत्नी विमना वभूव सा तमोवृता द्यौरिव मयतारका ॥ ६६ ॥

सा	அந்த	अवमुक्तोत्तम-	{ உத்தமமான மாலைக
नरेन्द्रपत्नी	சக்கரவர்த்தியாரின்	माल्यभूषणा	{ ளையும் அணிகளையும்
तथा	அவ்வாறு [மகிஷி		கழற்றி எறிந்தவளாய்
विमनाः	சபாவுமாயுள்ள தற்பு	मयतारका	ஒளியற்ற கங்கத்திரை
	த்தமிழ்த்தவளாய்		களுடைய
उदीर्णसंरम्भ-	{ மிகக் கோபவிருளரல்	तमोवृता	இருள் சூழ்ந்த
तमोवृतानना	{ மூடப்பட்ட முகமு	द्यौः इव	ஆகாசம்போல்
	டையவளாய்	वभूव	விளங்கினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2751

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 396

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூராயர் ஸன்னிதியில் அக்ஷமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரிமத் ராமாயணத்தில் காண்காவது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசாலவாஸ்யா ஹிராமஸநிபாஷ்யமேதயஸ்யாஃ ஹவிஸிதி திநேபு மீதே ஹிராமாயணே
பஞ்ஜமே஽தி அயோத்யாகாண்டே டசமஸர்ଗமாரப்ய த்ரிசஸர்गपर्यन्त (2752—3666 ஸ்லோகா:)
மீதம் । தஸிந் திநே மீதா: ஸ்லோகா: 915]

[ஆதிரில் குரான் வஸன் இவந் தஸரஸ் ஸ்ரீராமஸன்னிதிரில் அசுவமேதயாகசர்க்கரையில்
முதல்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
ஐந்தாவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 10-வது ஸர்க்கம்
முதல் 30-வது ஸர்க்கம் வரை (2752—3666) காணம் செய்யப்
பட்டது. ஆன்று காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்லோகசர்க்கியை 915]

தசம: சர்ग:—பத்தாவது ஸர்க்கம் || 20 ||

கீகேயீஸாந்வனம்—கைகேயீஸய சமாதானம் செய்தது.

विदर्शिता यदा देवी कुब्जया पापया भृशम् । तदा शेते स सा भूमौ दिग्भविदेव किन्नरी ॥

पापया	பாபியான	यदा तदा	அப்போதிலிருந்தே
कुब्जया	குபியால்	सा	அவள்
देवी	ராஜமலிகி	दिग्भविदा	நந்த பூசிய பாணத் தால் அடியுண்ட,
भृशम्	மிகவும்	किन्नरी इव	கின்னரிபரவை போல்
विदर्शिता	விபரிதமாய் தூண்டி விடப்பட்டாளை,	भूमौ शेते स	தரையில் கிடந்தாள் தோ !

निश्चित्य मनसा कृत्यं सा सम्यगिति भामिनी । मन्धरायै शनैः सर्वपाचक्षे विचक्षणा ॥

भामिनी	மோகநமுடையவளும,	निश्चित्य	முடிவுசெய்து.
विचक्षणा	ஸர்க்கத்தமிழ்ந்துடி டையவளுமாயி	सर्व	"யாவும்
सा	அவள்	सम्यक् इति	நன்கே " என்று
कृत्यं	செய்யவேண்டியதை	मन्धरायै	மந்தரைக்கு
मनसा	மனதிற்குள்ளே	शनैः	மெல்ல
		आचक्षे	பொன்னுள்.

सा दीना निश्चयं कृत्वा मन्धरावाक्यमोहिता । नागकन्येव निश्चस्य दीर्घमुष्णं च भामिनी ॥

मुहूर्ते चिन्तयामास मार्गमात्मसुखावहम् ॥ ३ ॥

भामिनी सा	மோகநமுடைய அவள்.	नागकन्या	நாகதன் விகை
मन्धरावाक्य-	மந்தரைவின் உபதேச	इव	போல
मोहिता	த்திற்கு உடுபட்டுவிட் டவளாய்,	उष्णं	உஷ்ணமாக
निश्चयं	ஒரு நிர்மானத்தை	दीर्घं	மேது
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	निश्चस्य	முடிசெய்தது,
च	இருந்தும்	आत्मसुखावहं	தனக்கு ஏற்றவண்ண மாரிருக்கும்
दीना	{ மன்னஸாபிக்கு வி மோதலான காரியமான நாடிய பாலன் ன்ளம் தடு மாதப்பெற்றவளாய்	मार्गं	உபாயத்தை
		मुहूर्ते	சிறிதுநேரம்
		चिन्तयामास	ஆலோசித்தாள்.

सा सुहृत्कार्यकामा च तन्निश्चयं सुनिश्चयम् । वभूव परमप्रीता सिद्धिं प्राप्येव मन्थरा ॥

சுஹத் ச { அன்பு வைத்தவனும்
தனது சேஷமத்திலே
அய்காமா ச { யே நோக்கமுடைய
வனானான்,
சா அந்த
மந்நரா மந்தரை,
த அந்த

சுநிஷய் நிர்நிச்சயத்தை
நிஷய செனியற்று,
சித்தி ப்ராய் இவ காரியப்பயனையடைந்
தவிர்ப்பதுபோலவே
பரமபிரீதா உள்ளம் களித்தவ
ளாய்

अथ सा रुषिता देवी सम्यक् कृत्वा सुनिश्चयम् । संविवेशावला भूमौ निवेश्य भृङ्कुटिं मुखे ॥

சா அந்த
தேவி அய ராஜமலரிஷியும்,
சுநிஷய் நிச்சயத்தை
சம்யக் கன்றாய்
கூத்வா செய்துகொண்டு,
ரூபிதா கோபம் தலைக்கேறிய

அவலா ஸாதாரணப் பெண்
பிள்ளையாகி,
புருஷத்தை
நெற்றியில்
நிவேஷ நெறுத்திவைத்து,
பூமௌ வெறும் தரையில்
சங்கிவெச படுத்துக்கிடந்தாள்.

ततश्चित्राणि माल्यानि दिव्यान्याभरणानि च । अपविद्धानि कैकेय्या तानि भूमिं प्रपेदिरे ॥

கைகேய்யா கைகேயிதேவியா சால்
அபவித்தானி களைந்தெறியப்பட்ட
தானி அந்த
சித்தானி அத்தபுகள்களும் பலவ
கைகளானான்

மால்யானி மாலைகளும்
தீவ்யானி உயர்ந்த
அபரணானி ச ஆபரணங்களும்
தத: அப்பொழுது
பூமி தரையில்
ப்ரபேதிர் சிதறிக்கிடந்தன.

तथा तान्यपविद्धानि माल्यान्याभरणानि च । अशोभयन्त वसुधां नक्षत्राणि यथा नभः ॥

தயா அவளால்
அபவித்தானி களைந்தெறியப்பட்ட
தானி அந்த
மால்யானி மாலைகளும்
அபரணானி ச ஆபரணங்களும்
நப: ஆகாசத்தை

நக்சத்ராணி நக்சத்திரங்கள்
யதா எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
வசுதா தரையை
அசோமயந்த ஒளிபெறச்செய்தன.

क्रोधागारे निपतिता सा बभौ मलिनाम्बरा । एकवेणीं दृढं बध्वा गतसत्त्वेव किन्नरी ॥

கோபாஹாரே நிகழித்தா சா
மலினாம்பரா அழுக்கடைந்த ஆடை
யையுடுத்தியவளாய்
ஏகவேணீ தலைமயினை ஒரேமுடி
யாய்
இஃ வத்யா கெட்டியாகமுடித்துக்
கட்டிக்கொண்டு,

நிகழித்தா விழுந்தா கிடந்தா
சா அவள் [வான
மலினாம்பரா புண்ணியத்தின் மகி
மை நீக்கிய
கிந்நரீ இவ கின்னரிபெனும் தெய்
வப்பெண்ணோல்
வமௌ விளங்கினாள்.

आज्ञाप्य तु महाराजो राघवस्याभिषेचनम् । उपस्थानमनुज्ञाप्य प्रविवेश निवेशनम् ॥

महाराजः तु	சக்கிரவர் த்தியாரோ	उपस्थानं	ஸ்தலங்களு
राघवस्य	சூரியரது [வெளிச்,	अनुज्ञाप्य	கூடிய உத்திரவு செய்
अभिषेचनं	பட்டாபிஷேகத்தை	निवेशनं	அரண்மனைக்குள் [அ,
आज्ञाप्य	கட்டளைசெய்துவிட்டு,	प्रविवेश	புகுந்தார்.

अथ रामाभिषेको वै प्रसिद्ध इति जज्ञिवान् । प्रियाहो प्रियभास्याहुं विवेशान्तःपुरं वशी ॥

वशी	சக்கிரவர்த்தியார்,	जज्ञिवान्	எண்ணிக்கையார்
रामाभिषेकः	ராமனது பட்டாபி ஷேகம்	प्रियाहो	பிரியோகைக்குப்பா கா மானவளுக்கு
अथ वै	இப்பொழுதுதான்	प्रियं	நேசத்தியை
प्रसिद्धः	வெளிப்படையானது	आस्याहुं	அழிபெச்ச
इति	என்று	अन्तःपुरं	அகதப்புறத்திற்கு
		विवेश	எழுந்தருளினார்.

स कैकेय्या गृहं श्रेष्ठं प्रविवेश महायशः । पाण्डुराभ्रमिवोकाशं राहुयुक्तं निशाकाः ।
शुक्वर्हिणसंयुक्तं क्रौञ्चहंसरतायुतम् । वादित्रयसंघुष्टं कुब्जावामनिकायुतम् ॥ १२ ॥
लतागृहैश्चिग्रहैश्चम्पकाशोकशोभितैः । दान्तराजतसौवर्णवेदिकाभिः समायुतम् ॥ १३ ॥
नित्यपुष्पफलैर्दृक्षैर्वापीमिश्रोपशोभितम् । दान्तराजतसौवर्णैः सहृतं परमासनैः ॥ १४ ॥
विविधैरन्नपानैश्च भक्ष्यैश्च विविधैरपि । उपपन्नं महाहैश्च भूपणैश्चिद्वोपमम् ॥ १५ ॥

महायशः	மிகப்புசுழ்பெற்ற	लतागृहैः	லதாக்குதல்களால்
सः	அவர்,		
शुक्वर्हिण- } संयुक्तं }	கிளிகளும் மயில்களும் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதும்,	चिग्रहैः	செத்திரங்கம் கிரகங்க கவரகால்தும்,
क्रौञ्चहंस- } रतायुतं }	கிரைஸ் தூசு கள்ளுடை யவும் ஹம்சங்களா டையவும் சப்தக் களை நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதும்,	दान्तराजतसौवर्ण- } वेदिकाभिः }	தந்தரத்தரிசுவும் [த விளங்குகிறது, அ பரண்களால்தும் உத்தமம், நகை காலம்
वादित्रय- } संघुष्टं }	அநேகவித வாத்த முழக்கங்களைப்படை யதும்,	समायुतं	நிறைந்ததும்,
कुब्जा- } वामनिकायुतं }	கூளிகளும், குவளி களும், நிறைந்துள்ள வதும்,	नित्यपुष्प- } फलैः }	எக்காளத்திலும் பூக்க ளாலும் உயர்த்திக் கொடுத்திருக்க காலம்
चम्पकाशोक- } शोभितैः }	சம்பகக்களாலும் அ ரோகக்களாலும் விளங்குவதும்	वृक्षैः	மரங்களாலும், [மரைய கால்களாலும்
		वपीभिः च	காபிகளாலும்
		उपपन्नं	{ உத்குமாய்த்து விளங்க கொடுக்கின்ற தும்,

दान्तराज- सौवर्णः	தந்தத்தினாலும் வெள் ளியினாலும் பெண் னினாலும் செய்யப் பட்ட	विदिवोषम्	சுவர் க்கத்திற்கு நிக ராய்
परमासनैः संवृतं च विविधैः अन्नपानैः	சிறந்த ஆஸனங்களால் விளக்கப்பெற்றதும், அநேகவிதங்களான அன்னங்களாலும் பானங்களாலும்	श्रेष्ठं च कैकेय्याः गृहं पाण्डुराभं	சிறந்ததாய் விளக்கும் கைகேயியின் மாளிகையில் வெண்மேகங்களை புடைய
विविधैः भक्ष्यैः महाह्वैः भूषणैः च उपपन्नं अपि	பலவித பசுபங்களாலும் பிக்கவிறையுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் நிறைவுள்ளதும் ஆகி யதும்,	राहुयुक्तं आकाशं निष्ठाकरः इव प्रविवेश	ராஹுவுடன்கூடின ஆகாசத்தில் சந்திரன் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே விளக்கிக்கொண்டு விஜயம் செய்தார்.

तत्प्रविश्य महाराजः स्वमन्तःपुरमृद्धिपत् । न ददर्श प्रियां भार्यां कैकेयीं शयनोत्तमे ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रविश्य	துழைந்து
तत्	அந்த	शयनोत्तमे	உயர்ந்தபடுக்கையில்,
कृद्धिपत्	செல்வத்தோடுகூடின	प्रियां भार्यां	அன்புநாயகியாகிய,
स्व	தனது	कैकेयीं	கைகேயியை
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தில்	ददर्श न	காணவில்லை.

स कामबलसंयुक्तो रत्यर्था मनुजाधिपः । अपश्यन्दयितां भार्या पप्रच्छ विषसाद च ॥

कामबलसंयुक्तः	அத்யந்த வாக்ஸல்யம் வைத்திருந்த	अपश्यन्	காணாதவராய்
मनुजाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	विषसाद	துன்புற்றார்.
दयितां	பசியமான	सः	ஆவார்
भार्या	மனைவியை	रत्यर्था च	பிரியமானவளைப்பற்றி விசாரிக்கின்றவராகி
		पप्रच्छ	வினாவினார்.

न हि तस्य पुरा देवी तां वेलामत्यवर्तत । न च राजा गृहं शून्यं प्रविवेश कदाचन ॥१८॥

हि	எனெனில்	प्रविवेश न	புகுந்ததில்லை.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	पुरा	இதற்குமுன்னர்
कदाचन च	ஒருதரம்கூட	तस्य	அவருடைய
गृहं	மாளிகைக்குள்	देवी	மதுரிகி
शून्यं	இல்லமல் இருக்கப் பெற்றதாய் இருக் கையில்	तां	அந்த
		वेलां	வேளைகளில்
		अत्यवर्तत न	இராமல்இருந்ததில்லை

ततो गृहगतो राजा कैकेयीं पर्यपृच्छत । यथापुरमविज्ञाय स्वार्थलिप्सुमपण्डिताम् ॥१९॥

गृहगतः	மரணிகைக்குள் வந்து சேர்ந்த	अपण्डितां	அபட்டுத்தனத்தில் இ
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		றக்கிட்டவனாயும்
कैकेयीं	கைகேயியை	अविज्ञाय	அறிவாமல்
ततः	அப்பொழுது	यथापुरं	முன்புராவே
स्वार्थलिप्सु	{ எவ்வாற்தாம் ஒன்றிலே யே மனதைச் செலு த்திட்டவனாயும்,	पर्यपृच्छत	விசார்த்தார்.

प्रतिहारी त्वयोवाच संवस्ता सुकृताञ्जलिः । देव देवी भृशं क्रुद्धा क्रोधागार्षमभिद्रुता ॥

प्रतिहारी	வாயில்காப்பவன்	उवाच	பதில் சொன்னான்.
संवस्ता	மிகவும் அச்சம் கொண்டவனாய்	देव	"சக்கிரவர்த்தியாசே!
सुकृताञ्जलिः	காங்களை நன்கு கப்பி யவனாகி	देवी	தேவியார்
तु	இதுவிஷயத்தில்	भृशं	வெகு
अथ	பின் வருமாறு	क्रुद्धा	கொபக்கொண்டவ
		क्रोधागारं	கொபமகையன் (நாய்)
		अभिद्रुता	புகுந்திருக்கிருள்."

प्रतिहार्या वचः श्रुत्वा राजा परमदुर्मनाः । विषसाद् पुनर्भूयो लुलितव्याकुलेन्द्रियः ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	परमदुर्मनाः	மிகவும் மனம் கொதி கப்பெற்றவராய்
प्रतिहार्याः	வாயில்காப்பவனா டைய	लुलित-	பலக்கொள்ளாம் தத்
वचः	சொல்லை	व्याकुलेन्द्रियः }	தம் தொழிலை தீதத் கப்பெற்றவராக
श्रुत्वा	கேட்டு,	विषसाद्	மனக்குத்தம் அடை தார்.
पुनः भूयः	முன்னிலும் அதிக மாய்		

तत्र तां पतितां भूमौ शयानामतथोचिताम् । प्रतप्त इव दुःखेन मोऽपश्यत्तगर्नीपतिः ॥

सः	அந்த	अतथोचितां	{ தந்தவனிடைய யை அப்படி தந்த தீதத்தவராக
जगतीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்,	तां	அவளை
तत्र	அங்குத்தில்	दुःखेन	மனவேதனைகளால்
भूमौ	வெறும்தரைமீல்	इव	மிகவும்
पतितां	மேலியைகிடத்தி	प्रतप्तः	தான்மம் அடைந்தவ
शयानां	படுத்துக்கொண்டிருக் கிறவருமம்	अपश्यत्	கண்ணுற்றனர். (நாய்)

स दृष्टस्तरुणीं भार्यां प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् । अपापः पापसङ्कल्पां ददर्श धरणीतले ॥
लतामिव विनिष्कृतां पतितां देवतामिव । किन्नरीमिव निर्धूतां च्युतामप्सरसे यथा ॥

वामापिव परिभ्रष्टां हरिणीमिव संयताम् । करेणुमिव दिग्धेन विद्धां मृगयुना वने ॥
महागज इवारण्ये स्नेहात् परिमर्श ताम् ॥ २५ ॥

सः	ஆவர்
वर्णा	இனம்பருவமுடைய
प्राणभ्यः अपि	உயிரினும் [கூனும்]
गरीयसी	மிகப்பிரியமுள்ளவ
भार्या	மனைவியை [ஞாமாகிய]
धरणीसले	வெறும்தையகில்
ददर्श	கண்டார்.
विनिर्मुक्तां	சேர்களைந்தெறிப்ப
	பட்ட
लतां इव	பூக்கொடிபோலிருக்கிறவனும்,
पतितां	{ புண்ணியத்தின் முடிவில் சீழே தள்ளி விடப்பட்ட
देवतां	தேவகன்னியை
इव	போலிருக்கிறவனும்,
निर्वृतां	அடியுண்டு தடித்துக் கொண்டிருக்கும்
किन्नरी	கின்னரிப்பறவையை
इव	போலிருக்கிறவனும்
च्युतां	விண்ணினின்றி புறியில் தள்ளிவிடப்பட்ட
अप्सरसं	அப்சராஸ்தீயை
यथा	போலிருக்கிறவனும்,

परिमृड्य च पाणिभ्यामभिसन्त्रस्तचेतनः ।

कामी	{ மனைவியிடத்து அதிகப்பற்றுள்ள, அதாவது பாரியஸத்தனாகிய அந்தக் கணவனார்
कमलपद्माक्षी	தாமரைவிதழ்போல் கண்களையுடைய

परिभ्रष्टां	தள்ளிவைக்கப்பட்ட
वामां	பெண்மணியை
इव	போலிருக்கிறவனும்,
संयतां	வளைகைப்பட்ட
हरिणी	பெண்மாளை
इव	போலிருக்கிறவனும்,
वने	வனத்தில்
मृगयुना	வேடனால்
दिग्धेन	நஞ்சுபூசின பாணத்
विद्धां	எய்யப்பட்ட [தால்]
करेणु इव	பெண்யாளைவையப் போலிருக்கிறவனும்,
पापसङ्गतां	{ அஸுந்தயமான செயலுக்கு ஸம்கல்பித்து விட்டவளுமாகிய
तां	அவளை
अरण्ये	காட்டில்
महागजः	மதயாளை யானது
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
अपापः	ஒருபாபத்தையுமறி
बुद्धः	கிழவர், [யாத]
स्नेहात्	ஸ்நேஹத்தினால்
परिमर्श	தடவிக்கொடுத்தார்.

कामी कमलपद्माक्षीमुवाच वनितामिदम् ॥

वनितां	மனையாட்டியை
पाणिभ्यां च	இருகரங்களினாலும்
परिमृड्य	தடவிக்கொடுத்து,
अभिसन्त्रस्तचेतनः	உள்ளம் கலங்கினவ
इहं	பின்வருமாறு [நாக]
उवाच	விசாரித்தருளினார்.

न तेऽहमभिजानामि क्रोधमात्मनि संश्रितम् । देवि केनाभिज्ञासि केन वा त्वं विमानिता ॥

देवि	“தேவி!
आत्मनि	உன்னிடத்தில்
संश्रितं	பற்றியிருக்கிற
ते क्रोधं	உனது சினத்தை
अहं	நான்
अभिजानामि न	அறியேன்.

केन	எவனுலாவது
अभिज्ञा असि	நீ நித்திக்கப்பட்டனை
त्वं	நீ [யா என்ன?
केन	எவனுலாவது
विमानिता वा	அவமதிக்கப்பட்டனை யா என்ன?

यदर्थं मम दुःखाय शेषे कल्याणि पांसुषु ॥ २८ ॥

கல்யாணி "உத்தமியே!

मम என்

दुःखाय மனம்வேக

पांसुषु புழுதியில்

यदर्थं शेषे ஏன் இ படுத்திருக்

கெற்றதை?

भूतोपहतचित्तं मम चित्तप्रमाथिनी ॥ २९ ॥

மயி "தான்

कल्याणचेतसि கலிப்புற்றிருக்கையில்

स्व தீ

भूतोपहतचित्तं } பிசாசும் பிடித்த மனது

हृदय } நெயன்போலாகி

मम என்னுடைய

चित्तप्रमाथिनी மனம் துடிக்கச் செய்

किसर्थ என் (புயலாடல்)

भूमौ தரைமீது

शेषे படுத்தால்?

सन्ति मे कुशला वैद्यास्त्वभितुष्टाश्च सर्वशः । सुखितां त्वां करिष्यन्ति व्याधिपाचक्ष्व भार्मिनि॥

मे "எல்லிடத்தில்

सर्वशः எல்லாவிடத்திலும்

अभितुष्टाः மனமுறுக்தவர்களும்,

कुशलाः च கலம் தந்திருமான

वैद्याः வைத்தியர்கள்

सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

भार्मिनि ஓ அழகி!

व्याधिः வேறுப

तु இப்பொழுது

आचक्ष्व இன்னதென்ற

त्वां உன்னை (கொண்டுவ)

सुखितां சேவந்தவராக

करिष्यन्ति செய்வார்கள்.

कस्य वा विप्रियं कार्यं केन वा विप्रियं कृतम् । कः प्रियं लभतामद्य को वा सुप्रहृदप्रियम् ॥

केन "எவனுடையது

विप्रियं அபிராமம்

कृतं वा செய்விப்பட்டதா
என்ன?

कस्य எவனுக்காவது

विप्रियं தீமை

कार्यं वा விளைவிக்கவேண்ட
டுமா என்ன?

अद्य இப்பொழுது

कः எவன்

प्रियं சன்மமையோ,

वा அல்லது

कः எவன்

सुप्रहृद மகத்தான

अप्रियं தீமையையோ

लभताम् மனையிலென்றோ?

मा रोदीर्मा च कार्पीस्त्वं देहसंपरिशोषणम् ।

अवध्यो वध्यतां को वा वध्यः को वा विमुच्यताम् ॥ ३२ ॥

त्वं நீ

मा रोदीः அழாதே.

देहसंपरिशोषणं च காயக்கெடத்தையும

मा कार्पीः செய்யாதே.

अवध्यः கொடேசெய்யப்பட்டத்
தவித

कः वा எவன் தான்

वध्यतां கொல்லப்படவேண்ட

இம்?

वध्यः கொல்லப்படவேண்ட

कः वा எவன் தான் [டிவ
விடுக்கப்படவேண்டும்?

तत्र जातं बहुद्रव्यं धनधान्यमजाविकम् । ततो वृणोष्व कैकेयि यद्यन्वं मनसेच्छसि ॥

கைகேயி	" கைகேயி !	तत्	நீ
ततः	அதில்	मनसा	மனதில்
बहुद्रव्यं	பல சிறந்த பொருள்	इच्छसि	எவ்வக்திருக்கிறது
	களும்	ततः	அதில்
धनधान्यं	தனதான் பங்களுக்கும்	यत् यत्	எதுவாயிருந்தாலும், அதை
अजाविकं	ஆடுவதுகளுக்கும்	वृणोष्व	வரவ்திறந்து கேட்பா
जातं	இருக்கின்றன.		பாக.

किमायासेन ते भीरु उत्तिष्ठोत्तिष्ठ शोभने । तत्त्वं मे ब्रूहि कैकेयि यतस्ते भयमागतम् ॥ तत्ते व्यपनयिष्यामि नीहारमिव रश्मिवान् ॥ ३९ ॥

भीरु	" அச்சப்படுபவனே !	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
यतः	எதிலுள்	तत्	அதை
ते	உனக்கு	तत्	உனக்கு
भयं	மனக்குறை	व्यपनयिष्यामि	நான் ஒழிவுசெய்
आगतं	உண்டாகியிருக்கிற	शोभने	கட்டழகி ! [வேண்,
	தேர்	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு ;
तत्	அதை	उत्तिष्ठ	எழிந்திரு ;
त्वं	நீ	कैकेयि	கைகேயி !
मे	எனக்கு	ते	உனக்கு
ब्रूहि	கொல்லு.	आयासेन	மனக்கவலை
रश्मिवान्	எவ்வயோன்	किम्	ஏன் ?
नीहारं	பனிவடி		

तथोक्ता सा समाश्वस्ता वक्तुकामा तदप्रियम् । परिपीडयितुं भूयो भर्तारमुपचक्रमे ॥

तत्	அந்த	सा	அவள்
अप्रियं	அனிரிஷ்டத்தை		
वक्तुकामा	{ சொல்வதையே மகிழ்வு ரதாய்க்கொண்டிரு ந்தவளும்	समाश्वस्ता	{ உள்ளம் தெளி சற்று தைரியம் கொண்டவ ளாய்
तथा	இவ்வாறு	भर्तारं	கணவரை
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாத்தியவளு மாகிய	भूयो	இன்னும் அதிகமாய்
		परिपीडयितुं	வருத்தமுறச் செய்வ
		उपचक्रमे	கலைப்பட்டுவிட்டாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2791

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 436

एकादशः सर्गः—பதினோராவது ஸர்க்கம் ॥ ११ ॥

चरद्वयचरणम्—இரண்டு வரங்களை கேட்பது.

तं मन्यथशरैर्विद्धं कामवेगवशानुगम् । उवाच पृथिवीपालं कैकेयी दारुणं वचः ॥ १ ॥

கைகேயி	கைகேயி	த	அந்த
मन्यथशरैः	மன்மதபாணங்களால்	पृथिवीपालं	சக்கிரவர்த்தியாரைப்
विद्धं	இனகிய மனமுடை யவரும்		பார்த்து,
कामवेग- वशानुगं	அன்பின் அதிசயத் தால் எனையும் மறுக் க மனம் வராதவரு மனை	दारुणं	{ மனதிற்கு வேதனை னையும் வெறுப்பை யும் உண்டாக்குகிற
		वचः	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

नास्मि विप्रकृता देव केनचिन्नावमानिता । अभिप्रायस्तु मे कश्चित्पिच्छामि त्वया कृतम् ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	कश्चित् अभिप्रायः	ஓர் விருப்பமுள்ளது.
विप्रकृता	பிணிபுற்றவள்	त्वया तु	உம்மாலேயே
अस्मि न	இல்லை.	कृतं	செய்துமுடிக்கவேண்
केनचित्	ஒருவராலும்	त	அதை [டியதாகிய
अवमानिता	அவமதிப்படைத்		{ நான் இப்பொழுது
न	இல்லை. [தவறும்	इच्छामि	{ மனதில் வைத்திருக் கிறேன்.
मे	எனக்கு		

प्रतिज्ञां प्रतिजानीष्व यदि त्वं कर्तुमिच्छसि । अथ तद्व्याहरिष्यामि यदभिप्रायितं मया ॥

त्वं	“நீர்	अथ	அதன்மேல்
कर्तुं	செய்துமுடிக்க	मया	என்னால்
इच्छसि यदि	உடன்படுகிறதாயிருந் தால்,	अभिप्रायितं	{ நெஞ்சினுள்ளேயே அ டைத்து வைக்கப்பட் யிருக்கும் மனோராதம்
प्रतिज्ञां	{ “கேட்டதை அளிக்கி றேன்” என்கிற ஒப் பந்தத்தை	यत्	எதுவோ
प्रतिजानीष्व	வஞ்சினமுரைக்கக் கடவீர்.	तत्	அதை
		व्याहरिष्यामि	நான் வெளியிட்டுச் சொல்வேன்.”

तामुवाच महातेजाः कैकेयीपीपदुस्मितः । कामी हस्तेन संगृह्य मूर्ध्नेषु शुचिस्मिताम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவா லும்	मूर्ध्नेषु	காசிகேசங்களில்
कामी	பார்வாஸக்தருமாகிய ஆவர்	संगृह्य	தடவிக் கொடுத்து,
		शुचिस्मितां	மந்தஹாஸத்தாடன் விளங்கும்
ईषत्	கொஞ்சம்	तां	அவளைப் பார்த்து
उत्स्मितः	புன்னகைகொண்டு	उवाच	பின்வருமாறு
कैकेयी	கைகேயியை		மொழிந்தார்.
हस्तेन	கரத்தால்		

अवलिते न जानासि त्वत्तः प्रियतरो मम । मनुजो मनुजव्याघ्राद्रापादन्यो न विद्यते ॥

अवलिते	"கருவமடைத்தவனே!	मनुजव्याघ्रात्	புருஷோத்தமனுன
मम	எனக்கு	रामात्	ஸ்ரீராமனினும்
त्वत्तः	உன்னினும்	अन्यः	மேம்பட்ட
प्रियतमा	மாதர்களில் மேம்பட்ட	मनुजः	மனிதன்
	டவன்	विद्यते न	இல்லைபென்பதையும்
न	இல்லையென்பதையும்	जानासि	நீ அறிவாய்.

तेनाजय्येन मुख्येन राघवेण महात्मना । शपे ते जीवनाह्णेन ब्रुहि यन्मनसेच्छसि ॥ ६ ॥

अजय्येन	"யாகாராலும் வெல்ல	ते	உனக்கு
	வொண்ணாதவனும்		
महात्मना	யாகாரினும் மேம்பாடு	शपे	{ நீ சொல்லும் காரியத் தை முடித்துக்கொ டுப்பேனென சத்யம் பண்ணுகிறேன்.
मुख्येन	யாகாரினும் சிறந்தவ	मनसा	மனதில்
	னும்	इच्छसि	நீ வைத்துக்கொண்ட
जीवनाह्णेन	பெறஸரிய புதல்வனு		சூக்கிர
	மாகிய	यत्	எதோ அதை
तेन	அந்த	ब्रुहि	வெளியிட்டுச்சொல்லு.
राघवेण	ஸ்ரீராமன்மேல்		

यं मुहूर्तमपश्यंस्तु न जीवेयमहं ध्रुवम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥ ७ ॥

यं	"எவளை	रामेण	ஸ்ரீராமன்மீது
मुहूर्ते तु	ஒரு நிமிஷமேனும்	कैकेयि	கைகேயி!
अपश्यन्	காணாவிடில்	ते	உன்னுடைய
अहं	நான்	वचनक्रियां	வேண்டுகொள்ள நடத் தவைத்தலை
अवे	கிச்சயமாய்		
जीवेयं न	உயிர் வைத்திரேனோ	शपे	சத்யம் பண்ணுகி றேன்.
तेन	அந்த		

आत्मना वाऽऽत्मजैश्चान्यैर्दृष्टे यं मनुजर्षभम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥

आत्मना	"எனது பிராணனினும்	तेन	அந்த
वा	அல்லது	रामेण	ஸ்ரீராமன்மேல்
आत्मजैः	சுழந்தைகளினும்	कैकेयि	கைகேயி!
अन्यैः च	சுற்றத்தார்களினும்	ते	உன்னுடைய
यं	எவளை	वचनक्रियां	வேண்டுகொள்ள நடத் தவைத்தலை
मनुजर्षभं	புருஷோத்தமானால்		
दृष्टे	அன்புடன் கொண்டா டுவென்றேனோ	शपे	சத்யம் பண்ணுகிறேன்

भदे हृदयमप्येतदनुमृश्योद्धरस्व माम् । एतत्समीक्ष्य कैकेयि ब्रूहि यत्साधु मन्यसे ॥ ९ ॥

भदे “வெள்ளா க்கியவதிரோ!
मां என்னிடத்தில்
हृदयं உள்ளத்தை
साधु உன்னபடி
एतत् இவ்வனாகயானதெ

एतत् இதை
समीक्ष्य உணர்ந்து
कैकेयि கைகேயி!
मन्यसे நீ மனதில் வைத்தி
ருக்கிறது
यत् எதோ, அதை
ब्रूहि வெளியிட்டுச்சொல்
வாயாக,

अनुमृश्य अपि நன்றாய் ஆனோசித்து,
उद्धरस्व மனக்கவலையை ஒழி.

बलमात्मनि पश्यन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

आत्मनि “உன்னிலையத்தில்
बलं சொல்லாக்குபலத்தை
पश्यन्ती ஆறியும் நீ
मां என்னிடத்தில்
शङ्कितुं ஐயப்பாட
अर्हसि न கூடாது.
तव உனது

प्रीतिं மயிரோதத்தை
करिष्यामि நான் செய்கின்றேன்.
सुकृतेन अपि புண்ணியத்தின்மே
லும்,
ते உனக்கு
शपे ஆணையாகச் சொல்லு
கிறேன்.”

सा तदर्थमना देवी तमभिप्रायमागतम् । निर्मथ्यस्याच्च हर्षाच्च वभाषे दुर्वचं वचः ॥ ११ ॥

तदर्थमना: தனது காரியத்திலே
யே கருத்தை வைத்த
सा देवी அந்த தேவியார்
अभिप्रायं இஷ்டத்திற்கு
आगतं இணக்கிய
तं அவரிடம்
हर्षात् च சந்தோஷ மனத்தால்
वचः சொல்லவேண்டிய
விண்ணப்பத்தை

निर्मथ्यस्याच्च நியாயவிரூத்தமாயிரு
ப்பதால்
दुर्वचं च வெளிவிடுவது கஷ்ட
மாயிருப்பதுபற்றியே
वभाषे { தனக்குள்ளேயே ஆ
னோசித்து சேர்த்து
கோர்த்துக்கொண்ட
வள்.

तेन वाक्येन सहृष्टा तमभिप्रायमात्मनः । व्याजहार महाघोरमभ्यागतमिवान्तकम् ॥ १२ ॥

तेन அந்த
वाक्येन சொல்லாலே
सहृष्टा உள்ளம்தேறிய ஆவள்
आत्मनः தனது
अभिप्रायं இஷ்டத்திற்கு
अभ्यागतं இணக்கிவிட்ட

तं அவரைப் பார்த்து
अन्तकं इव மாணத்திற்கினாலே
महाघोरं காரணமாகிறதாகிய
व्याजहार கொடிய மொழியை
பின்வருமாறு விளக்
கச் சொன்னான்.

यथा क्रमेण शपसि वरं मम ददासि च । तच्छृण्वन्तु त्रयस्त्रिंशदेवाः सेन्द्रपुरोगमाः ॥ १३ ॥

चन्द्रादित्यौ नभश्चैव ग्रहा राज्यहर्ता दिशः । जगच्च पृथिवी चैवं गन्धर्वाश्च सराक्षसाः ॥

शपसि “நீர் சபதம் கூறுகின்
क्रमेण அதன் படியனாய் [நீர்.
मम எனக்கு

यथा எந்த
वरं வரத்தை
ददासि அளிக்கின்றீரோ,

तत्	அந்த	राज्यहनी	இரவும் பகலும்,
सेन्द्रपुरोगमाः	இந்திரனை முன் விட்ட	दिशः	திக்குகளும்,
अथस्त्रिंशत्	முப்பத்துமூன்று	जगत् च	ஸ்வர்க்களோகமும்
देवाः च	தேவர்களுக்கும்,	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்
चन्द्रादित्यौ च	சந்திரனும் சூரியனும்,	सराशसाः	இரங்கதர்களோடு
नभः एव	ஆகாயமும்,	इयं	இந்த [கடிய
महाः	கிரஹங்களும்,	पृथिवी च	பூமியும்
		शृण्वन्तु	கேட்கட்டும்.

निशाचराणि भूतानि गृहेषु गृहदेवताः । यानि चान्यानि भूतानि जानीयुर्भाषितं तव ॥

गृहेषु	* வீடுகளில்	यानि च	எனவகளை அனைவ
निशाचराणि	இரவில் திரிவின்ற		களும்,
भूतानि	பூதங்களும்,	तव	உம்முடைய
गृहदेवताः	கிருஹதேவதைகளும்	भाषितं	சொல்லி
अन्यानि	மற்றுமுள்ள	जानीयुः	அறிந்திருக்கக்கடவர்
भूतानि	பூதங்கள்		கள்.

सत्यसन्धो महातेजा धर्मज्ञः सुसमाहितः । वरं मम ददात्येष तन्मे शृण्वन्तु देवताः ॥१६॥

सत्यसन्धः	* சொல்லிய சொல்	मम	எனக்கு
	தவருதவரும்,	वरं	வரத்தை
महातेजाः	மஹாதேஜோவானும்	ददाति	அளிக்கின்றார்.
धर्मज्ञः	தருமமறிந்தவரும்	तव	அதை
सुसमाहितः	மனம் சற்றும் கிதனாதி	मे	எனக்காக
	ருக்கின்றவருமாகிய	देवताः	தேவதைகள்
एषः	இவர்	शृण्वन्तु	கேட்கக்கடவர்கள்.

इति देवी महेश्वासं परिशृणाभिषस्य च । ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् ॥ १७ ॥

देवी	தேவியார்	इति	இதற்கண்டவண்ண
महेश्वासं च	மஹாசூரையும்கூட	अभिषस्य	கட்டுப்படுத்தி, மைய
काममोहितं	அன்பிற்கு இடைய-	ततः	அதன்பின்
वरदं	கேட்டதைவெல்லாம்	परं	அறிமத்தின் அகையா
	அளிக்கின்றவராயும்,	इदं	நின்வருமாறு [அத்தை
परिशृणु	தன்வசமாக்கிக்	उवाच	கொன்னான்.
	கொண்டு,		

स्मर राजन् पुरावृत्तं तस्मिन्दैवासुरे रणे । तत्र चाच्यावयच्छुस्तव जीवितमन्तरा ॥१८॥

राजन्	* சக்கிரவர் த்தியாரே!	तत्र	அதின்
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு- ரர்களுக்கும் நடந்த	अन्तरा	இடையில்
तस्मिन्	அந்த	शुः	சத்திர
रणे	புத்தத்தில்	तव	உம்முடைய
पुरावृत्तं	நடந்த செய்தியை	जीवितं च	பிராணணைய
स्मर	கீர் நினைத்துப் பாடும்.	अच्यावयन्	கலக்கச் செய்தான்.

प्रतिलभ्य ततस्संज्ञां कैकेयीवाक्यताडितः । व्यथितो विक्रवश्चैव व्याघ्रीं दृष्ट्वा यथा मृगः ॥
 असंवृतायापार्सीनो जगत्यां दीर्घमुच्छ्वसन् । मण्डले पक्ष्मणो रुद्धो मन्त्रैस्त्रि महाविषः ॥
 अहो धिमिति सामणौ वाचमुक्त्वा नराधिपः । मोहमापेदिवान्भूयः शोकोपहतचेतनः ॥ ५ ॥

नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியரசர்	पक्ष्मणः इव	பெர்ப்பம் எவ்வண்ணம்
ततः	அதன்மேல்		மேலே அவ்வண்ணமே
संज्ञां	தன்னறிவை	सामणैः	கடுஞ்சினமுடையவ
प्रतिलभ्य	அடைந்து,	दीवे	தீர்க்கமாய் [சாகி
मृगः	ஒரு மான்	उच्छ्वसन्	பெருமூச்செறிந்த
व्याघ्रीं	ஒரு பெண்புலியை		வராய்
दृष्ट्वा यथा	கண்டால் எவ்வண்ணம்	असंवृतायां	வெறும்
कैकेयीवाक्य- ताडितः	மேலே அவ்வண்ணமே கைகேயி சொல்லால் புண்பட்ட கெஞ்ச டையவராய்	जगत्यां	தகராடில்
		भासीनः	உட்கார்ந்தவராய்
विक्रवः च	மனம் சிதறியவராயும்	अहो	"ஓ
व्यथितः एव	மிகவும் மனவேதனை பெடுகின்றவராயும்,	विष्	செ
		इति	என்கிற
मन्त्रैः	மந்திரங்களால்	वाचं	சொல்லை
मण्डले	கிறினை சக்கிரக்கோட்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
रुद्धः	கட்டுண்ட [இக்குள்	शोकोपहतचेतनः	சோகத்தில உயிர் ட மனத்தினராய்
महाविषः	கொடிய விஷத்தை	मोहं	மூர்ச்சையை
	புடைய	भूयः	மீளவும்
		आपेदिवान्	அடைந்துவிட்டார்.

चिरेण तु नृपः संज्ञां प्रतिलभ्य सुदुःखितः । कैकेयीमवर्षात्कुदः प्रदहन्निव चक्षुषा ॥६॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியரசர்	चक्षुषा	கண்ணால்
चिरेण	வெகுநேரம் கழித்து	प्रदहन्	கொளுத்திக் கொட்டி
संज्ञां	தன்னறிவை	इव	போலாகி
प्रतिलभ्य	அடைந்து,	सुदुःखितः	மிகவும் மனவருத்தப் படுகிறவராய்
कुदः	கடும் சினம் கொண்ட வராய்	तु	இதனிடையத்தில்
कैकेयी	கைகேயியைப்பார்த்து	अवर्षात्	மிகவருமாத் பெரி னார்.

नृशंसे दुष्टचारिणे कुलस्यास्य विनाशिनि । किं कृतं तव रामेण पापे पापं मयाऽपि वा ॥

नृशंसे	"அடி சண்டாளி!	रामेण	ராமனாகிலும்
दुष्टचारिणे	கூடாதுஞ்செய்யுண்ட பாளியே! [காவலோ!	मया वा	என்னைக்கிலும்
पापे	தீர்த	तव	உனக்கு
अस्य	அவருடைய	किं	என்ன
कुलस्य अपि	குலத்திற்கே	पापं	பீட்டு
विनाशिनि	காசம் செய்ய வந்த வாய்!	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

सदा ते जननीतुल्यां वृत्तिं वहति राघवः । तस्यैव त्वमनर्थाय किंनिमित्तमिहोद्यता ॥ ८ ॥

राघवः	ராமன்	तस्य एव	அப்போர்க்கொத்தவ
ते	உனக்கு		ஐக்கே
सदा	எக்காலத்திலும்	अनर्थाय	ஆனர் தத்தத்தின்பொ
जननीतुल्यां	பெற்றதாய்க்குச்சம	किंनिमित्तं	எதற்காக [ருட்டு]
	மாய்	इह	இப்பொழுது
वृत्तिं	சக்குவதைய	त्वं	நீ
वहति	வறுக்கிறான்.	उद्यता	தலைப்பட்டுகிட்டாய்?

त्वं मयात्मविनाशार्थं भवनं स्वं प्रवेशिता । अविज्ञानान्नृपसुता व्याली तीक्ष्णविषा यथा ॥

नृपसुता	“ராஜகுமாரியாகிய	अविज्ञानात्	தெரியாமையால்
त्वं	நீ	मया	என்னால்
तीक्ष्णविषा	கொடியவிஷமுள்ள	स्वं	எனது
व्याली	ஸர்ப்பம்	भवनं	மாளிகையில்
यथा	எவண்ணமோ, அவ்	प्रवेशिता	வைத்துக்கொள்ளப்
	வண்ணமே		பட்டனை.
आत्मविनाशार्थं	எனக்கே அழிவு		
	உண்டாகுமென்பதை		

जीवलोको यदा सर्वो रामस्याह गुणस्तवम् । अपराधं क्युदिश्य त्यक्ष्यामीष्टमहं सुतम् ॥

जीवलोकोः	“ஜிவசமுறும்	अपराधं	குற்றத்தை
सर्वः	எல்லாமும்,	उदिश्य	கொண்டு
रामस्य	ராமனுடைய	अहं	நான்
गुणस्त्वं	குணங்களின் புகழை	इष्टं	விருப்பிற்கெல்லாம்
आह	கொல்லிற்று.		பாத்திரமான
यदा	அப்படியிருக்கையில்	सुतं	குமாரனை
किं	எந்த	त्यक्ष्यामि	கைவிடுவேன்.

कौसल्यां वा सुमित्रां वा त्यजेयमपि वा श्रियम् । जीवितं वाऽऽत्मनो रामं न त्वेव पितृवत्सलम् ॥

कौसल्यां वा	“கௌஸல்னையையா	जीवितं अपि वा	பிராணனையாபிணும்
	யினும்	त्यजेयं	விட்டுவிடுவேன்.
सुमित्रां वा	ஸுமித்திரையையா	पितृवत्सलं	பிதருவத்ஸலனுள்
	யினும்	रामं तु	ராமனையோவென்றால்
श्रियं वा	சம்பத்தைதவாபிணும்	न एव	மாட்டவேமாட்டேன்.
आत्मनः	என்		

परा भवति मे प्रीतिर्दृष्ट्वा तनयमग्रजम् । अपश्यतस्तु मे रामं नष्टं भवति चेतनम् ॥ १२ ॥

मे	“எனது	प्रीतिः	ஆனந்தம்
अग्रजं	மூத்த	भवति	உண்டாகிறது.
तनयं	குமாரனாகிய	अपश्यतः तु	காணாமல் பிரிந்தா
रामं	ராமனை	मे	என் [லோவென்றால்
दृष्ट्वा	எதிரில்கண்டால்	चेतनं	அழிவு
परा	மிக்க	नष्टं भवति	கலங்கிவிடுகிறது.

तिष्ठेद्योको विना सूर्ये सस्ये वा सलिलं विना । न तु रावे विना देहे तिष्ठेत् सम जीवितम् ॥

சூர்ய வினா	"சூரியனில்லாமலே	வினா து	விட்டுப் பிரிந்தேதனைக்
லோக:	உலகமும்	மம	எனது [முன்
சலில வினா	ஜலமில்லாமலே	தே	தெய்வத்தில்
சச்ய வா	பயிரும்	ஜிவித	உயிர்
திஸ்தே	நிற்குந் தால் வாழ்க்க	து	தூருக்கூடும்
ரமே	சாமண [மம்,	திஸ்தே ந	தங்காது,

तदलं त्यज्यतामेष निश्चयः पापनिश्चये । अपि ते चरणौ मूर्धा स्पृशाम्येव प्रसाद मे ॥

பாபநிஷ்யே	{ "கெடுதி செய்வதில் புத்தியைச் செலுத் தீவிட்பவனே!	ஐய:	இந்த நான்
தவ் அல	இப்பொழுது இத்தேர	தே	உனது
ஐய:	இந்த [நிற்கக்கடும்.	சரணौ	பாதங்களை
நிஷ்ய:	எண்ணம்	மூர்	தலையால்
ஸ்யதா	விடப்பட்டும்.	அபி ஸ்ப்ராமி	தொடப்டுமா?
		மே	என்மீது
		மஸீத	கருணைகொள்.

किमिदं चिन्तितं पापे त्वया परमदारुणम् ॥ १५ ॥

பாபே	"அடிபாவி!	தவா	உன்னால்
இத	இந்த	கி	ஏன்
பரமதாருணம்	மஹா கொடுமையா	சிந்திதம்	மனதில் வரக்கூடாது
	எனது		எனப்பட்டது.

अथ जिज्ञाससे मां त्वं भरतस्य प्रियाप्रिये । अस्तु यत्तच्चया पूर्वं व्याहृतं राघवं प्रति ॥
स मे ज्येष्ठः सुतः श्रीमान् धर्मज्येष्ठ इति मे । तत्त्वया प्रियवादिन्या सेवार्थं कथितं भवेत् ॥
तच्छ्रुत्वा शोकसन्तप्ता सन्तापयसि मां भृशम् । आविष्टाऽसि गृहं शून्यं सा त्वं परवशं गता ॥

தவா	"உன்னால்	प्रियवादिन्या	இனிக்கப்படுதல்
பூர்வ	முன்	தவா	உன்னால்
ராவ்ய	சாமண	சேவார்ய	உன் மனதை அஞ்சிப்
மதி	குறித்து		பிக்க
ஸ்ரீமானு	"செல்வனுள்	கயித	சொல்லப்பட்டதாக
ச:	அவன்	மயேத்	இருக்கக்கடும்.
மே	எனக்கு	சா	அப்பேர்க்கொத்த
ஜ்யே: சுத:	இப்பெட்டபுத்திரன்	த்	ஃ
மே	எனக்கு	பரவச	பிரிர் போதனைகைய
பர்மஜ்யே:	தருமனென்பவரது	ஸுதா	கொடுத்தொண்டு,
ஹி இவ	இவ்வாறாக [வன்,	மதா	செய்பட்டு விட்டவனாய்
யத்	எனது	சோகஸந்தா	மனதிலுதனைப்படுகின்
வ்யாஹுத்	கொல்லப்பட்டதே	சூன்ய	பாழ் [நவநாய்
மவ	அது	மூஹ்	உன்னை

आविष्टा	புகுந்தவளாய்
असि	இருக்கிறாய்.
तत्	ஆகையால்
मां	என்னை
सृशं	மிகவும்
सन्तापयसि	வருத்துகின்றாய்.
तव	அது

अस्तु	இருக்கட்டும்.
भरतस्य	பாநனிடம்
प्रियाप्रिये	அன்பு அன்பில்லாமைய என்கிற விஷயத்தில்,
त्वं	நீ
मां	என்னை
जिज्ञाससे अथ	பரிகரித்ததறிய விரும்பு கிறாயா என்ன?

इक्ष्वाकूणां कुले देवि सम्प्राप्तस्सुमहानयम् । अनयो नयसम्पन्ने यत्र ते विकृता मतिः ॥

नयसम्पन्ने	“நியாயவழிபிசியே
देवि	தேவி! [நின்ற
ते	உனது
मतिः	புத்தி
विकृता	கெட்டுவிட்டது
यत्र	என்றால்,

इक्ष्वाकूणां	இக்சுவாகுக்களுடைய
कुले	வம்சத்தில்
सुमहान्	பெரும்
अनयः	கேடு
अयं	இதோ
सम्प्राप्तः	வந்துவிட்டது.

न हि किञ्चिदयुक्तं वा विप्रियं वा पुरा मम । अकरोस्त्वं विशालाक्षि तेन न श्रद्धाम्यहम् ॥

विशालाक्षि	“மகாபுகழ்படைத்த வனே!
पुरा	இதுவரையில்
मम	எனக்கு
अयुक्तं वा	திமையையாவது
विप्रियं वा	அப்ரியத்தையாவது

किञ्चित्	எதையும்
त्वं	நீ
अकरोः न	செய்ததில்லை.
तेन हि	அதனால்தான்
अहं	நான்
श्रद्धामि न	நம்ப முடியவில்லை.

ननु ते राघवस्तुल्यो भरतेन महात्मनाः । बहुशो हि स्र बाले त्वं कथाः कथयसे मम ॥

ननु	“அடியே!
बाले	{ நல்லது பொல்லாதது அதிலா திருக்கும் சூடமே!
त्वं हि	நீயே
मम	என்னிடம்
बहुशः	பலமுறை

ते	உனக்கு
राघवः	ராமன்
महात्मना	மஹாத்மாவான
भरतेन	பாநனோடு
तुल्यः	தூல்யன் என்று
कथाः	விஷயங்களை
कथयसे मम	சொல்லியிருக்கின்றாய்.

तस्य धर्मात्मनो देवि वने वासं यशस्विनः । कथं रोचयसे भीरु नववर्षाणि पञ्च च ॥

भीरु	“மனத்திடரில்லாத வீரன்க்கும்
देवि	மறவினியே!
धर्मात्मनः	தருமாத்மாவனை
यशस्विनः	திருவோகப்பிரசுத்தி
तस्य	அவனுக்கு [பெற்ற

नव	ஒன்பது
पञ्च च	ஐந்துகூடிய
वर्षाणि	வருஷங்கள்
वने वासं	காட்டில் வசித்தலை
कथं	எப்படித்தான்
रोचयसे	நிமனதில்கொண்டாயி

अस्य सुकुमारस्य तस्य धर्मं धृतात्मनः । कथं रोचयसे वासमरण्ये भृशदारुणे ॥ २३ ॥

சுகுமார்ச்ய	“கஷ்டமின்னதென் று தெரியாமலிருக்கு மதிபாஸ்யதகைசயிசி ருக்கின்றவனும், அப்படிபிருத்தும் இது ற்குள்ளேயே	தச்ய भृशदारुणे अरण्ये	அவனுக்கு மிக்க பயங்கரமாயிவ மனுவாய் சஞ்சாரமற்ற காணகத்தில்
अस्य	தருமமொன்றில்	वासं	வலித்தனை
धर्मं	அசஞ்சலப்பற்றுடை யவனுமாயிவ	कथं	எப்படித்தானே
धृतात्मनः		रोचयसे	ரிமனதிக் கொண் டாய்?

रोचयस्यभिरामस्य रामस्य शुभदर्शने । तव शुश्रूषमाणस्य किमर्थं विप्रवासनम् ॥ २४ ॥

शुभदर्शने	“எதிலும் கல்லைத வொன்றையே கொண் டாடுகின்றவனே!	अभिरामस्य	உனக்குத்தே அபிராம னும் விளங்கிக்கொ ண்டிருக்கும்
तव	உனக்கு	रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு
शुश्रूषमाणस्य	சற்றும் மனங்கோளு மல் சக்ருவைச் செய் கின்றவனும்	विप्रवासने	அரண்யவாஸத்தை
		किमर्थं रोचयसि	எதுகாரணமாய் ரிம னதில் கொண்டாய்?

रामो हि भस्ताद्भ्यस्तव शुश्रूषते सदा । विशेषं त्वयि तस्मात् भरतस्य न लक्षये ॥ २५ ॥

तव	“உனக்கு	त्वयि	உன்னிடத்தில்
सदा	எப்பொழுதும்	भरतस्य	பரதனுக்கு
भस्तात्	பரதனைக்காட்டினும்	तस्मात्	அவனைவிட
रामः हि	ராமன் தான்	विशेषं	மேன்பட்டபற்றை
भूयः	அதிகமாய்	न लक्षये	கான் கண்டலை.
शुश्रूषते	சக்ருவைச் செய்கிறான்.		
तु	அதுவுமன்றி		

शुश्रूषां गौरवं चैव प्रमाणं वचनक्रियाम् । कस्ते भूयस्तरं कुर्यादन्यत्र मनुजर्षभात् ॥ २६ ॥

ते	“உனக்கு	वचनक्रियां एव	விவாசப்படி முடிபெ றுகிறதாமாயிவ
गौरवं च	ஸ்ரீராமமாய் கொண் டாடப்பட்டதாய் விளங்குகிறதும், கொன்ன காரியம் மு டிபெறுமோ முடிவு பெருதோ என்கிற சந் தேதத்திற்கிடமில்லா தவண்ணமாய்	शुश्रूषां	சக்ருவைகளை
		मनुजर्षभात्	புருஷகரத்தமனைக் காட்டினும்
प्रमाणं		भूयस्तरं	விசேஷமாய்
		अन्यत्र	வேறு
		कः	எவன்
		कुर्यात्	செய்வான்?

बहूनां स्त्रीसहस्राणां बहूनां चोपजीविनाम् । परिव्रादोऽपवादो वा राघवे नोपपद्यते ॥२७॥

राघवे	“ஸ்ரீராமனிடத்தில்	उपजीविनां च	வேலைக்காரர்களுக் குன்றும்
बहूनां	பல	परिव्रादः	நியச் செயல்தானாகட் இம்
सहस्राणां	ஆசிரம் பெண்களும் குன்றும்	अपवादः वा	நியதானம் தானாகட்
बहूनां	பல	उपपद्यते न	ஏற்பட்டதில்லை. [இம்]

सान्त्वयन् सर्वभूतानि रामः शुद्धेन चेतसा । गृह्णाति मनुजव्याघ्रः प्रियैर्विषयवासिनः ॥

मनुजव्याघ्रः	“புருஷோத்தமனாகிய	सान्त्वयन्	ஆதரித்துக்கொண்டு
रामः	ஸ்ரீராமன்	विषयवासिनः	நாட்டினுள்ளாரை
सर्वभूतानि	எல்லாப்பிறானிகளை யும்	प्रियैः	இவ்வுடமையிருக்கும் பேருதனிகளால்
शुद्धेन	பரிசுத்தமான	गृह्णाति	தன்வசமாகக்கிழிருக்கி ருன்.
चेतसा	மனத்தினால்		

सत्येन लोकाञ्जयति दीनान्दानेन राघवः । गुरुञ्छुश्रूयया वीरो धनुषा युधि शात्रवान्॥

वीरः	“வீரனாகும்	दीनान्	வறுமையாளர்களை
राघवः	ஸ்ரீராமன்	दानेन	கொடையாலும்,
शात्रवान्	ஆபாாதிகளை	लोकान्	உலகங்களை
युधि	யுத்தத்தில்	सत्येन	வாய்மையாலும்
धनुषा	கொத்தண்டத்தாலும்,	जयति	தன்வசமாகக்கிழிருக் கிருன்.
गुरुन्	பெரியோர்களை		
शुश्रूषया	சொன்னகொல் தவ ருது நடப்பதாலும்		

सत्यं दानं तपस्त्यागो मित्रता शौचमार्जवम् । विद्या च गुरुशुश्रूषा ध्रुवाण्येतानि राघवे ॥

सत्यं	“சொன்னகொல் தவருமை,	शौचं	உள்ளும் புறமும் பரி சுத்தமாயிருத்தல்,
दानं	{ பகைவர்களையிருந்தா லும் சரணாகதி செய் தவர்களையேற்றுந் கொள்ளல்	अर्जवं	அடக்கம்,
मित्रता	ஆபியர்களை கார்த்த தண்ணளி [ருனல்,	विद्या	தங்குந்நானம், பெரியோர்களுக்கு மகிழ்கொணுது நட க்கிறது
त्यागः	சுலார்க்கம் பெற ஒருவர் செய்யும் காயக்கேசம்,	गुरुशुश्रूषा	{ இவைகளெல்லாமும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் குடி கொண்டுருக்கின் தன்.
तपः		एतानि च	
		राघवे	
		ध्रुवाणि	

तस्मिन्नार्जवसम्पन्ने देवि देवोपमे कथम् । पापमाशंससे रामे महापिसम्पतेजसि ॥ ३१ ॥

देवि	“தேவி!	आर्जवसम्पन्ने	நற்குணசாலியாய்
तस्मिन्	அப்போர்க்கொத்த	देवोपमे	தெய்வம் போன்றவ னும்

महर्षिप्रमत्तजसि { மகர்ஷி: ப்ரமத் தக்சி
த தெஜஸ்ஸுடன் வி
ஸக்து: நஸனுபாசிய
ராமே ஸ்ரீராமனிடத்தில்

पापं நீங்குக
कथं எப்படி
आशंसं நீ காதுகொள்ளும?

न स्मराम्यप्रियं वाक्यं लोकस्य प्रियवादिनः ।

स कथं त्वत्कृते रामं वक्ष्यामि प्रियप्रियम् ॥

लोकस्य "உலகத்திற்கு
प्रियवादिनः அன்பாகவே பேசுவது

सः அந்த நான்
त्वत्कृते உனக்காகவும்

अप्रियं அபிரியமாகவந்தும்
वाक्यं நியமனத்தை
न स्मरामि நான் விதிக்கமாட்

प्रियं பரியவாகிய
रामं ஸ்ரீராமனிடம்
अप्रियं அபிரியத்ததை
कथं எப்படி

वक्ष्यामि சொல்லுவேன்?

क्षमा यस्मिस्तपस्त्यागः सत्यं धर्मः कृतज्ञता ।

अविहिंसा च भूतानां तमृते का गर्तिषम् ॥

त्यागः "ஸ்வார்த்தமில்லி
तपः பிறர் நன்மைக்குப்

यस्मिन् எவனொருவனிடத்தி
से அந்த

भूतानां உயிர்ப்பாணிகளுக்கு
अविहिंसा யாதொரு தீங்கும்
நினை யாதபடி

सत्यं { ஸத்தியனை துருபெ
யர்கொண்டு கொகத்
தரால் அனழக்கப்
படும் ஸ்ரீராமன்

क्षमा { எப்படிப்பட்ட அபராத
தத்தையும் பொறுத்
துக்கொள்ளல்,
कृतज्ञता நல்லொழுக்கமாகிய
धर्मः च தருமமும்

कृते தனி
मम எனக்கு
गतिः கதி
का எது?

मम वृद्धस्य कैकेयि गतान्तस्य तपस्विनः ।

दीने लालप्यमानस्य कारुण्यं कर्तुमर्हसि ॥

कैकेयि "கைகேயி!
गतान्तस्य கோகலாழ்வரின் முடி
வுதகையாகிற

लालप्यमानस्य பரகாரும் வேண்டிக்
கொள்ளும்

वृद्धस्य பெறுவதுதெரிபுபவ
ஊம்

मम என் விஷயத்தில்
कारुण्यं கருணையை

तपस्विनः மனம் கொந்தவனும்
दीने தீனமாய்

कर्तुं செய்வ
अर्हसि நீரிச்சரிக்கவேண்டும்.

पृथिव्यां सागरान्तायां यत्किञ्चिदधिगम्यते ।

तत्सर्वं तव दास्यामि मा च त्वां मन्युराविशेत् ॥

सागरान्तायां "கடல்சூழ்த்த
पृथिव्यां உலகத்தில்
यत्किञ्चित् எப்படிப்பட்டதாகிய
अधिगम्यते கிடைக்கிறதோ, [எது
तत् सर्वं அடுத்தவ்வாறுவந்தையும்

तव உனக்கு
दास्यामि நான் கொடுக்கிறேன்.
त्वां च உனக்கும்
मन्युः ஆசாபங்கம்
मा आविशेत् திருக்கவேண்டாம்.

अञ्जलिं कुर्मि कैकेयि पादौ चापि स्पृशामि ते । शरणं भव रामस्य माऽधर्मो मामिह स्पृशेत् ॥

கைகேயி "கைகேயி,
 ते உணக்கு
 अञ्जलिं அஞ்சலியை
 कुर्मि செட்கிறேன்
 पादौ च இருபாதங்களிலும்,
 अपि स्पृशामि விழுட்டுமா? என்ன?
 रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு

शरणं புகஸிடமாக
 भव நீ ஆகுவாயாக.
 इह இவ்விஷயத்தில்
 मां என்னை
 अधर्मः தருமகிருத்தமானது
 मा स्पृशेत् பற்றுதிருக்கவேண்
 டும."

इति दुःखाभिसन्तप्तं विलपन्तमचेतनम् । घूर्णमानं महाराजं शोकेन समभिप्लुतम् ॥ ३७ ॥
 पारं शौकार्णवस्याशु प्रार्थयन्तं पुनः पुनः । प्रत्युवाचाथ कैकेयी रौद्रा रौद्रतरं वचः ॥

ரौद्रா கிபத்துக்கை காரண
 பூதமாய் விளங்கிய
 कैकेयी கைகேயிதேவியார்,
 अचेतनं மெய்மறந்தவராய்

दुःखाभिसन्तप्तं { துர்ப்பாக்கத்தால் மி
 கவும் பரிதபித்துக்
 கொண்டு

विलपन्तं கண்ணீர் சொரிகின்ற
 வராய்

घूर्णमानं { இங்குமங்கும் புரண்
 டுகொண்டிருக்கிற
 வராய்

शोकेन மனவிசாரத்தால்
 समभिप्लुतं புண்பட்டவராய்

शौकार्णवस्य சோகக்கடலின்
 पारं முடிவை
 पुनः पुनः பலவாராய்
 इति மேற்கண்டவண்ண
 மாய்

प्रार्थयन्तं வேண்டுகின்ற
 महाराजं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
 பார்த்து

आशु தத்சூனமே
 रौद्रतरं இன்னும் கொடியதா
 யிருக்கும்

वचः சொல்லை
 अथ பின்வருமாறு
 प्रत्युवाच பதிலாகச்சொன்னான்.

यदि दत्त्वा वरौ राजन् पुनः प्रत्यनुत्प्यसे । धार्मिकत्वं कथं वीर पृथिव्यां कथयिष्यसि ॥

वीर "எனது கணவனாகிய
 राजन् சக்கிரவர்த்தியாரே!
 वरौ இரண்டு வரங்களை
 दत्त्वा வாக்களித்துவிட்டு,
 पुनः அதன்பின்னர்

प्रत्यनुत्प्यसे பச்சாததாபப் படுகின்
 यदि என்கிறபடியால் [நீர்.
 पृथिव्यां உலகில்
 धार्मिकत्वं தருமசெறி வழுவாது
 நடந்தீரென்பதை
 कथं எக்வனம்
 कथयिष्यसि சொல்லிக் கொள்ளீர்.

यदा समेता बहवस्त्वया राजर्षयः सह । कथयिष्यन्ति धर्मज्ञास्तत्र किं प्रतिवक्ष्यसि ॥

त्वया सह "உம்மோடுகூட
 समेता: சபையில் கூடிய
 धर्मज्ञा: தர்மமறித்தவர்களும்
 राजर्षयः ராஜரீஷிகளும்
 बहव: நற்ற பலரும்

कथयिष्यन्ति यदा இகழ்ந்து விசாரிப்பார்
 कनाशकில்
 तत्र அப்பொழுது
 कि எவ்வாறு
 प्रतिवक्ष्यसि விடைசொல்லுகிறீர்?

सत्यं धर्मं परित्यज्य रामं राज्येऽभिषिच्य च । सह कौसल्यया नित्यं रन्तुमिच्छसि दुर्मते ॥

दुर्मते { “அதர்மத்தில் புத்தி
யை செலுத்தியிருந்
தென்றவரே !

सत्यं { சொன்ன சொல் தவ
றுமைபாசிற

धर्मं { தருமத்தை
परित्यज्य { வகநழுவிட்டு,

भवत्वर्ध्मो धर्मो वा सत्यं वा यदि वाऽनृतम् । यच्चया संश्रुतं मद्यं तस्य नास्ति व्यतिक्रमः ॥

अधर्मः { அதர்மமாகவாவது

धर्मः वा { தருமமாகவாவது

सत्यं वा { நேறுதுபூர்வமான நிப
ந்தனையாகவாவது

अनृतं वा { நேறுதுபூர்வத்திற்கு
ஒவ்வாத அபிப்பிரா
யமாகவாவது

भवतु { இருக்கட்டும்,

अहं हि विषमद्यैव पीत्वा बहु तवाग्रतः । पश्यतस्ते मरिष्यामि रामो यद्यभिषिच्यते ॥

रामः { “ராமன்

अभिषिच्यते यदि { அபிஷேகம் பண்ணப்
பதின் [படுவானாகில்

अहं { நான் [படுவானாகில்

अथ एव { உடனேயே

ते { உமது

पश्यतः { கண்முன்பாகவே

बहु { கட்டும்

एकाहमपि पश्येयं यद्यहं राममातरम् । अञ्जलिं प्रतिगृह्णन्ती श्रेयो ननु मृतिर्मम ॥ ४८ ॥

एकाहं अपि { “ஒருநாள்கூட

राममातरं { ராமனது தாயை

अञ्जलिं { மரியாதையை

प्रतिगृह्णन्ती { பெற்றுக்கொள்பவ
ளாய்

भरतेनात्मना चाहं शपे ते मनुजाधिप । यथा नान्येन तुष्येयमृते रामविवासनात् ॥ ४९ ॥

भरतेन { “பரதன்மீதும்

आत्मना च { என்மீதும்

अहं { நான்

ते { உமக்கு

शपे { ஆணைபிட்டுக்கொல்
துகின்றேன்.

राज्ये { ராஜ்யத்தில்

रामं { ராமனை

अभिषिच्य { முடிசூட்டிவைத்து,

कौसल्यया सह { கௌஸல்யயோடு கூட

नित्यं { எக்காலத்திலும்

रन्तुं { வரழ

इच्छसि च { உத்தேசிக்கின்றீரே.

यदि { எப்படியானாலுஞ்சரி

स्वया { உம்மால்

मद्यं { எனக்கு [உது

संश्रुतं { வாக்களிக்கப்பெட்-

यत् { ஒன்றுண்டென்றால்

तस्य { அதற்கு

व्यतिक्रमः { தவறுதல்

अस्ति न { வேண்டாம்.

विषं { விஷத்தை

पीत्वा { குடித்து,

तव { உமது

अग्रतः { முன்னிலையிலேயே

मरिष्यामि { உயிரை மாய்த்துவிடு
வேன் ;

हि { நிச்சயம்.

अहं { நான்

पश्येयं यदि { பார்க்க்பதைக்கூடப்

मम { எனக்கு [ஆம்

मृतिः { சாவு

श्रेयः ननु { உத்தமமன்றோ ?

मनुजाधिप { சக்கிரவர்த்தியாரே !

रामविवासनात् कृते { ராமன் காட்டிற்குப்

अन्येन यथा { போவதற்குன்றி

तुष्येयं न { வேறு எதாலும்

मरणं तिष्ठति { நான் திருப்தியடைய
மாட்டேன்.

एतावदुक्त्वा वचनं कैकेयी विरराम ह । विलपन्ते च राजानं न प्रतिव्याजहार सा ॥ ५० ॥

एतावत्	இவ்வளவு	सा	அவள்
वचनं	சொல்லை	विलपन्ते	கண்ணர் சொரிந்து
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,		கதறும்
कैकेयी	கைகேயிதேவிபார்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
विरराम	நுய்ந்தாள்.	न प्रतिव्याजहार च	ஆசுவாசப்படுத்திப் பெசுமலையிருந்து நிட்டாள்.
ह	என்ன கஷ்டம்!		

श्रुत्वा तु राजा कैकेय्या वृत्तं परमदारुणम् । रामस्य च वने वासवैष्ये भरतस्य च ॥
नाभ्यभाषत कैकेयीं मुहुर्न व्याकुलेन्द्रियः । प्रैक्षतानिमिषो देवीं प्रियामप्रियवादिनाम् ॥

कैकेय्याः	கைகேயியினது	तु	அப்பொழுது
भरतस्य	பரதனுக்கு	मुहुर्न	ஒரு முறையெந்த காலம்
ऐष्ये च	பட்டம்சூட்டி வரப்ப கைபபற்றியும்,	व्याकुलेन्द्रियः	ஐம்புலங்கதும் கலக் சப்பெந்துர்.
रामस्य	ராமனுக்கு	अप्रियवादिनीं	தெய்து சொல்லித்தெட மாயுரைத்த
वने	காட்டில்	प्रियां	பிரியவாயிருந்த
परमदारुणं	மஹா கஷ்டமாயிருக் கும்	देवीं	மனைவாட்டவாய
वासं च	வாஸித்தலைப்பற்றியது மாய	कैकेयीं	கைகேயிதேவிபாரை
वृत्तं	வேண்டுமொன்றுக்கு	अनिमिषः	ஆணை கொட்டாமல்
श्रुत्वा	திருச்செவி சாத்நி அருளிய	प्रेक्षत	ஊர்ஜித்தபெயர்த்தார்.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अभ्यभाषत न	வாடித்தந்த பேசாம விருத்தமிட்டார்.

तां हि वज्रसमां वाचमाकर्ण्य हृदयाप्रियाम् । दुःखशोकमयीं श्रुत्वा राजा न सुखितोऽभवत् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	दुःख- शोकमयीं	தருமம்: தீ கருவாதி சுக்கலெண்டிமம் தெய்திடத்தால் மனம் புண்பட்டும் வந்த
तां	அந்த		வினத்தக்கொண்ட சுத்தவண்ணமே
वज्रसमां	இடியை ஒத்தவண்ண மாய	शुचा हि	எதோ ஒரு சமாதா னத்தை கண்டுவிட் துகயில்லை. [உவாரக
हृदयाप्रियां	கெஞ்சைப்பறின்கொ தாவிருக்கின்ற	सुखितः	
वाचं	சொல்லுக்கு	अभवत् न	
आकर्ण्य	செவிசார்ந்துவிட்டி,		

स देव्या व्यवसायं च घोरं च शपथं कृतम् । ध्यात्वा रामेति निश्चस्य छिन्नस्तरुविवापतत् ॥

सः	ஆயர்	राम	'राम'
देव्याः	தேவியாரின்	इति	என்று
व्यवसायं च	குயத்தியையும்	निश्चस्य	வாய்விட்டுச் சொல்லி
घोरं	கோரமாய்	छिन्नः	வெட்டுண்ட [விட்டு,
कृतं	செய்த	तरुः	விருகடும்
शपथं च	சபதத்தையும்	इव	போல்
ध्यात्वा	நினைத்து,	अपतत्	கீழேவிழுந்தார்.

नष्टचित्तो यथोन्मत्तो विपरीतो यथाऽऽतुरः । हततेजा यथा सपौ बभूव जगतीपतिः ॥

जगतीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	आतुरः यथा	நோயாளிபோலவும்
उन्मत्तः यथा	பைத்தியம் பிடித்த வன்போலவும்	हततेजाः	மந்திரத்தினால் கொட்ட மடக்கப்பட்ட
विपरीतः	தாறுமாறாக	सपौः यथा	ஆரவம்போலவும்
नष्टचित्तः	பிதற்றுகிற	बभूव	இருந்தார்.

दीनया तु गिरा राजा इति होवाच कैकयीम् ॥ ५६ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	ह	மிகக் கஷ்டமாய்
दीनया	திடனிழந்த	तु	இதுவிஷயத்தில்
गिरा	சூரலோடு,	इति	பின்வருமாறு
कैकयीं	கைகேயியைப்பார்த்து	उवाच	மொழிந்தார்.

अनर्थमिममर्थाभं केन त्वमुपदर्शिता । भूतोपहतचित्तेव युवन्ती त्वं न लज्जसे ॥ ५७ ॥

केन	"எவனால்	त्वं	நீ
त्वं	நீ	भूतोपहतचित्ता	பிரசாசம் பிடித்த மன துற்றவன்
इमं	இந்த	इव	போல்,
अर्थाभं	நல்லதுபோலிருக்கிற தாகிய	युवन्ती	பேசுகிறவளாய்
अनर्थं	ஆணர்ந்தத்தை	लज्जसे न	வெட்கப்படாதிருக் கின்றாய்.
उपदर्शिता	உபதேசிக்கப்பட்டனை		

शीलव्यसनमेतत्ते नाभिजानाम्यहं पुरा । बालायास्तत्त्विदानीं ते लक्षये विपरीतवत् ॥

पुरा	"இதுவரைக்கும்	अभिजानामि न	அறிந்திலேன்.
बालायाः	பாலய நகையிலிருந்த	तु	ஆனபடி பால்
ते	உன்னிடத்தில்,	इदानीं	இப்பொழுது
एतत्	இப்படிப்பட்டதாகிய	ते	உன்னிடத்தில்
शीलव्यसने	சிலக்குறை என்பதை	तत्	அதை
अहं	நான்	विपरीतवत्	புதிதாய்
		लक्षये	நான் காண்கிறேன்.

कुतो वा ते भयं जातं या त्वमेवविधं वरम् । राष्ट्रे भरतमासीनं वृष्णीषे राघवं वने ॥

யா	“எந்த அந்த	वरं	மனோரதத்தை
त्वं	நீ	वृष्णीषे	விஷ்ணுத்திடுக்கின்றாய்,
भरतं	பா.தன்	ते	உனக்கு
राष्ट्रे	ராஜ்யத்திலும்	भयं	மனந்தடுமாறுதல்
राघवं	ஸ்ரீராமனை	जातं	எற்பட்டிருப்பதற்கு
वने	காட்டிலும்	कुतः वा	என்னதான் காரண
आसीनं	இருப்பதுமாகிற		பேர தெரிவித்தல்லை
एवविधं	இப்படிப்பட்ட		

विरमैतेन भावेन त्वमेतेनानृतेन वा । यदि भर्तुः प्रियं कार्यं लोकस्य भरतस्य च ॥

भर्तुः	“கணவனுக்கும்	एतेन	இந்த
लोकस्य	உலகருக்கும்	भावेन	மனக்காரத்தினாலே
भरतस्य च	பா.தனுக்கும்		யும்
प्रियं	நிமிதமாயிருப்பதை	एतेन अनृतेन वा	இந்த குயத்திலிரு
त्वं	நீ		பெயரும்
कार्यं यदि	செய்ய விரும்புவாயா	विरम	அணுக விடாது வில
	கில்		கிப்போவாயாக.

नृशंसे पापसङ्कल्पे क्षुद्रे दुष्कृतकारिणि । किं नु दुःखमलीकं वा मयि रामे च पश्यसि ॥

दुष्कृतकारिणि	“முற்பிறப்பில் செய்த பாபங்களின் பயனாய் மகாபாபியாய்	मयि	என்னிடத்தில்தானு
क्षुद्रे	தின்கு லிளை விக்கிறதற் கென்றே உத்பலித் தவளாய்	रामे वा	சட்டிச் ஸ்ரீராமனிடத்தின்
पापसंकल्पे	தியத்தொழிலுக்கு கல் கல்பம் செய்துகொ ண்டுவிட்ட	अलीकं	தானுடனும் இவ்வுத்திர்து விருக் தமாய் நுக்கிற
नृशंसे	துஷ்டையே]	दुःखं च	அனிக்ஷமாயிருக்கி
		किं नु	சது
		पश्यसि	என்னதான் நீ கண்டிருக்கின்றாய்?

न कथंचिद्वते रामाद्वरतो राज्यमावसेत् । रामादपि हि ते मन्ये धर्मतो बलवत्तरम् ॥ ६२ ॥

भरतः	“பா.தன்	ते	அவனை
रामात् कृते	ராமனன்னியில்	रामात् अपि	ராமனையும் காட்டி
कथञ्चित्	ஒருபொழுதும்		யும்
राज्यं	ராஜ்யத்தில்	धर्मतः	தருமநெறியில்
आवसेत् न	வசிக்கமாட்டான்.	बलवत्तरं	மேம்பட்டவனாக
दि	ஏனென்றால்	मन्ये	நான் அறிவேன்.

कथं दृश्यामि रामस्य वने गच्छेति भाषिते । मुखवर्णं विवर्णं तं यथैवेन्दुमुपप्लुतम् ॥ ६३ ॥

वनं	“காட்டிற்கு	उपप्लुतं	ராகுவால்பற்றப்பட்ட
गच्छे	போ	इन्दुं	சந்திரனை
इति	என்று	यथा	போன்றதாய்
भाषिते	கொல்லும்பொழுது	विवर्णं	வாடிக்கிடப்பதை
रामस्य	ராமனது	कथं एव दृश्यामि	எப்படித்தான் நான்
तं	அந்த		பார்த்து சகிப்பேன் ?
मुखवर्णं	முகசெனந்தரியத்தை		

तां हि मे सुकृतां बुद्धिं सुहृद्भिः सह निश्चिताम् । कथं दृश्याम्यपावृत्तां परैरिव हतां चमूम् ॥

सुहृद्भिः	“அன்பர்களோடு	परैः	சத்ருக்களால்
सह	கூட	चमू	சைன்யத்தை
निश्चितां	ஆலோசித்து நிச்சயிக் கப்பட்டதும்	हतां	அடிபுண்டுகிடப்பதை
मे	எனது	इव	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே
सुकृतां	சுருதியெறிக்கு ஒத்தி ருக்கிறதுமான	अपावृत्तां	தலைகீழாய் தடுமாறி விட்டதை
तां	அந்த	कथं हि	எப்படித்தான்
बुद्धिं	நிர்மானத்தை	दृश्यामि	நான் சதுரிப்பேன் ?

किं मां वक्ष्यन्ति राजानो नानादिभ्यः समागताः । बालो वतायमैक्ष्वाकश्चिरं राज्यमकारयत् ॥

ऐक्ष्वाकः	“இசைவாகுவம்சத்தில் பிறந்தவனும்	मां	என்னைப்பற்றி
बालः	அனிலேகியாய்மிருக் கும்	नानादिभ्यः	காணாதிக்குகளிலி ருந்து
अयं	இவன்	समागताः	வந்திருக்கின்ற
चिरं	இத்தனைநாள் வரை கில்	राजानः	ஆசர்கள்
किं	எப்படித்தானோ	वक्ष्यन्ति	இகழ்ந்து பேசிக் கொள்வார்கள்.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	यत	{ ஐயோ! இதைவிட வேறு அவமானம் வேண்டுமோ ?
अकारयत्	ஆண்டுவந்தான் என்று		

यदा तु बहवो वृद्धा गुणवन्तो बहुश्रुताः । परिमृश्यन्ति काकुत्स्थं वक्ष्यामि किमहं तदा ॥

गुणवन्तः	“நற்குணசாலிகளென் றும்,	परिमृश्यन्ति	விசாரிக்கின்றார்கள்
बहुश्रुताः	வேத வித்துக்களென் றும்,	यदा	என்கிறபகஷத்தில்
बहवः	பிரசித்திபெற்று விளங்கும்	तदा	அதற்கு
वृद्धाः	பெரியோர்கள்	किं	ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடி யதாயிருக்கிற எதை நான்
काकुत्स्थं तु	சூராமனைப்பற்றி	अहं	நான்
		वक्ष्यामि	மறுமொழியாய்க் கூறுவேன் ?

कैकय्या किश्यमानेन रामः प्रवाजितो मया । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

கைக்யா	" கைகேயியினால்	सत्यं	பதார்த்தத்தை
किश्यमानेन	பாத்திரமிக்கப்பட்ட	ब्रवीमि यदि	பதனாய்சொல்லுகிறேன்
मया	என்னால்		இனங்கிறபகூத்தில்,
रामः	ஸ்ரீராமன்,	तत्	அது
प्रवाजितः	காட்டி நீகு அலுப்பப் பட்டா	असत्यं	{ மகா சபையில் வாக்கு தத்தம் செய்ததற்கு விந்தைமாத
एतत्	இந்த	भविष्यति	ஆகும்.

किं मां वक्ष्यति कौसल्या राघवे वनमास्थिते । किं चैनां प्रतिवक्ष्यामि कृत्वा विप्रियर्मादशम् ॥

च	" இது இப்படியிருக்க	इदं	இப்படிப்பட்டதாய்
कौसल्या	கௌசல்யை [ட்டும்;		குக்கின்ற
राघवे	ஸ்ரீராமன்	विप्रिये	தெஞ்சைப்பிளக்கும்
वन	காட்டி நீகு		அபகாரத்தை
आस्थिते	ஏனும்போது	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
मां	என்னை	किं	எற்றுக்கொள்ளக்கூட
किं	எப்படியும்		யதார்த்தமுக்குமொதை
वक्ष्यति	எகவான்.	प्रतिवक्ष्यामि	சமாதானமாய்ச்
एनां	இவளுக்கு		சொல்லுவேன் ?

यदा यदा हि कौसल्या दासीवच्च सखीव च । भार्यावद्भगिनीवच्च मातृवचोपतिष्ठति ॥

यदा यदा	" அந்தந்த சமயத்திற்	भार्यावत्	பத்தினியாகவும்
	கேற்றவண்ணமாய்	भोगिनीवत् च	உடன்பிறந்தான்போலவும்
कौसल्या हि	கௌசல்யையோ		
दासीवत् च	வேலைக்காரி போலவும்	मातृवत् च	பெற்ற காய்போலவும்
सखी इव च	தோழிபோலவும்.	उपतिष्ठति	ஊத்துவந்திருக்கிறாள்.

सततं प्रियकामा मे प्रियपुत्रा प्रियंवदा । न मया सत्कृता देवी सत्काराहं कृते तव ॥

प्रियपुत्रा	" பெறவரிய புதல்வனை	सत्काराहां	கொண்டுவேதற்குரி
	ப்பெற்றவனாகும்,		கை பெற்றவனாகிய
मे	எனக்கு	देवी	பட்டமறியி
सततं	எங்காலத்திலும்	तव कृते	உன் கீமித்தமாய்
प्रियंवदा	மனதிற்கொத்தபடி		
	பேசுகிறவனாய்	मया	என்னால்
प्रियकामा	மனங்கொணாமல் நடப்	सत्कृता न	ஸத்கரிக்கப்பட்டவிலகி.

इदानीं तत्तपति मां यन्मया सुकृतं त्वयि । अपथ्यव्यञ्जनोपेतं भुक्तमन्नमिवातुरम् ॥ ७१ ॥

மயா "என்னால்
 த்வயி உன்னிடத்தில்
 சுகுர்த வைத்திருந்த பிரதி
 யத் ஏதுவோ, [பானது
 தத் அது
 மா என்னை
 இப்பொழுது
 ஆதூர் கோயாளியை

சுகம் புஜித்துவிட்ட
 அபத்ய- } உடம்பிற்கொள்வாத
 வ்யஞ்னோபேத } வயநஞ்சனங்களோடு
 கடிய
 அன் உணவு
 இவ் எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 தபதி பாதிக்கிறது.

विप्रकारं च रामस्य संशयाणं वनस्य च । सुमित्रा प्रेक्ष्य वै भीता कथं मे विश्वसिष्यति ॥

ராமஸ்ய ச "ஸ்ரீராமனுக்கே
 வனஸ்ய காட்டிற்கு
 சம்ஸயாண் கோய்க்கிடுகிறதாகிய
 விப்காரம் ச தீச்செயலை
 ப்ரேக்ஷ்ய வை கண்டதுமே,
 சுமித்ரா ஸுமித்திரை

மீதா உன்னம் கலக்கமுற்ற
 வளாகி
 கதம் எப்படித்தான்
 மே என்னிடத்தில்
 விஸிஸ்யதி இனிமேலும் அன்பு
 வைப்பான்?

कृपणं वत वैदेही श्रोष्यति द्रयमप्रियम् । मां च पञ्चत्वमापन्नं रामं च वनमाश्रितम् ॥ ७३ ॥

வீதேஹி "வைதேஹி
 ராமம் ராமனை
 வநம் வனத்தில்
 ஆஸிதம் வசித்தவனாகவும்
 ச அதனால்
 மா என்னை
 பஞ்ஞம் அபந்நம் மரணமடைந்தவனாக
 வும்

அபிரயம் நெஞ்சைப்பிளக்கிற
 தாமிருக்கின்ற
 ட்ரயம் ச இவ்விசண்டையும்
 ஷ்ரோஷ்யதி செவிக்கொள்வான்.
 வத ஐய்யோ!
 க்ரபணம் அவனாக்கா இந்தக்
 கஷ்டம்

वैदेही वत मे प्राणाञ्छोचन्ती क्षपयिष्यति । हीना हिमवतः पार्श्वे किन्नरेणेव किन्नरी ॥

மே "எனக்கு
 வத என்ன தெளர்ப்பா
 கலம்!

வீதேஹி வைதேஹி
 ஹிமவத: இமயமலைகள்
 பார்ஷ் சராஸில்

கின்னரே கின்னரனால்
 ஹீனா கைவிடப்பட்ட
 கின்னரீ இய கின்னரபேடுபோலாகி
 ஷோசன் சோகத்தால் புலம்பு
 ப்ராணா உயிரை [பவளாய்
 ஷ்ரபிஷ்யதி மாய்த்துவிடுவான்.

न हि राममहं दृष्ट्वा प्रवसन्तं महावने । चिरं जीवितुमाशंसे रुदन्ती चापि मैथिलीम् ॥

ராமம் "ஸ்ரீராமனை
 மஹாவநம் பெரும் கானகத்திற்கு
 ப்ரவஸந்தம் ச வசிக்கிட்டவனாகவும்,
 மைதிலீ ஹி மைதிலியையும்
 { மனம்கொந்து கண்ணி
 ர் பெருகவிட்டுக்கொ
 ண்டிருப்பவளாயும்

ஐதூ கண்டு,
 அஹ் நான்
 சிர் அபி அதற்குமேலும்
 ஜீவிது பிழைத்திருக்க
 வாஸாநம் விரும்பேன்.

सा नूनं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि । गमे प्रवाजिते देवि नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

சா	"சூரமான்	சா	அந்த நீ
प्रवाजिते	காட்டி நற்கு ஏகிவிடு வரன் என்முல்	विधवा	கைம்பெண்ணாகி
अहं	நான்	सपुत्रा	உனது புத்திரனுட னிருந்து
जीवितुं	உயிருடனிருக்க	राज्यं	ராஜ்யத்தை
उत्सहे न	பெரிதேன்.	कारयिष्यसि	ஆண்டுவிடணம்.
नूनं	ஆனாகையால்	देवि	அம்மா!

सतीं त्वामहमत्यन्तं व्यवस्याम्यसतीं सतीम् । रुषिणीं विषसंयुक्तां पीत्वेव पदिरां नरः ॥

अहं	"நான்	पदिरां	காய்க்கு ருசியாயிருக் கிற ஓர் பானத்தை
त्वां	உன்னை	पीत्वा	குடித்துவிட்டு,
अत्यन्तं	முற்றிலும்	विषसंयुक्तां	அதன்மீன் விஷம் கலந்திருப்பதை
सतीं	கொண்டாடத்தக்க	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
रुषिणीं	சசிலமுற்றிருந்தவ ளாகவும்	व्यवस्यामि	நான் இப்பொழுது கொடுகொண்டேன்.
असतीं सतीं	மானிடஉருவமெடுத்த துவந்த பேயெனவும்		
नरः	ஓர் மனிதன்		

अमृतैर्वृत मां सान्त्वैः सान्त्वयन्ती स्य भापसे । गीतशब्देन संरुद्धं लुब्धो मृगमिवावधः॥

अमृतैः	"வஞ்சனைபான	संरुद्धं	சிக்கிக்கொண்டுவிட்ட
सान्त्वैः	தேனொழுகும் கொற்	मृगो	ஓர் பானை
मां	என்னை [களால்	लुब्धः	ஓர் தேயன்
सान्त्वयन्ती	உதவாஹப்படுத்து கின்றவளாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
भापसे स	நீ பேசுவந்தாய்.	अवधौः	தவமாக்கிவிட்டாய்.
गीतशब्देन	இனிய குழலெனசொ ல்ல	वत	ஓமோ! எனக்குமேன் ன மனக்கேடு!

अनार्य इति मापार्याः पुत्रविक्रायिकं भुवम् । विकारिष्यन्ति रथ्यासु सुरापं ब्राह्मणं यथा ॥

आर्याः	மறமான்கள்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पुत्रविक्रायिकं	புத்திரனை ஆதகது ளித்த	अनार्यः	"சனன்"
मां	என்னைப் பற்றி	इति	என்று
सुरापं	சுர்முண்ட	भुवं	நிச்சயமாய்
ब्राह्मणं	அந்த வளை	विकारिष्यन्ति	இகழ்ந்து பேசுவார் கள்.
रथ्यासु	தெருத்தத்துவளம்		

अहो दुःखमहो कृच्छ्रं यत्र वाचः क्षमे तव । दुःखमेवंविधं प्राप्तं पुराकृतमिवाशुभम् ॥

तव "உன்னுடைய
वाचः துஷ்ட மொழிகளை
क्षमे செனிகொண்டு பொ
यत्र மத்தவருகிறேன்,
एवंविधं என்கிற காரணத்தால்
पुराकृतं இப்படிப்பட்டதாகிய
अशुभं முற்பவத்தில் செய்த
दुःखं इव அதர்மத்தில் பயனாய்
कृच्छ्रं कष्टமே [விளைந்த

प्राप्तं { இப்பொழுது பிரத்ய
अहो { கதத்தில் அனுபவித்
दुःखं { कष्टமென்றாலும்
अहो { இப்படியாயிருக்கும்.
कृच्छ्रम् { அதோ
{ கத்திரவதைவாயிருக்
{ கிறதே.

चिरं खलु मया पापे त्वं पापेनाभिरक्षिता । अज्ञानादुपसंपन्ना रज्जुरुद्धन्विनी यथा ॥

पापे "அடி பாவி!
त्वं நீ
उद्धन्विनी கழுத்தில் சுருக்கிட்டு
रज्जुः यथा கயறாய் [க்கொல்லும்
उपसंपन्ना வந்துசேர்ந்தனை.
முற்பவத்தில் செய்த
पापेन { அதர்மங்களின் பய
{ னாய் இந்த ஜன்மத்
{ தில் கஷ்டங்களை
{ அனுபவிக்கவேண்டி
{ யவனாகிய

मया खलु என்னாலேயும்
अज्ञानात् உண்மை தெரியாமை
रज्जुरुद्धन्विनी யினால்
चिरं இக்காலம்வரைக்கும்
अभिरक्षिता கொண்டாடப்பட்டு
வந்தனை.

रममाणस्त्वया सार्धं मृत्युं त्वां नाभिलक्षये । बालो रहसि हस्तेन कृष्णसर्पमिवास्पृशम् ॥

त्वया "உன்னோடு
सार्धं கூட
त्वां உன்னை
रममाणः வாழ்க்கையாய் பெத்
मृत्युं மறினங்கிய நான்
अभिलक्षये न மிருத்யுவாக
बालः அறிந்திலேன்.
हस्तेन ஓர் கை

रहसि ஒருவருமில்லாத
हस्तेन கையினால் [இடத்தில்
कृष्णसर्प { மருந்து, மந்திரம் இ
{ வைகளுக்குமகியாத
{ விஷமுடைய சர்ப்
{ பத்தை
इव எவ்வண்ணமோ
अस्पृशम् { அவ்வண்ணமே,
{ நான் பற்றிவிட்டேன்.

तं तु मां जीवलोकोऽयं नूनमाक्रोशुमर्हति । मया क्षपित्कः पुत्रः स महात्मा दुरात्मना ॥

बालिशो बत कामात्मा राजा दशरथो भृशम् । स्त्रीकृते यः प्रियं पुत्रं वनं प्रस्थापयिष्यति ॥

तं "அப்படிப்பட்ட
मां எண்ணப்பற்றி
अयं இந்த
जीवलोकः உலகஜனம்,

सः { அந்த
महात्मा { மகாத்மாவாகிய
पुत्रः { புதல்வன்
दुरात्मना { மரபாளியாகிய

மயா	என்னுள்	கிதன்	பெண்கா திரின் கொ
அபிதூக:	{ நன்கா திரிந து பரது காப்னா இழந்தவனு க ஆகினான்	பழையியயி	ந்னுக்கிணங்கி
ஹி	என்கிற காரணத்தால்	மூன்	அதுப்புக்குண்டு
ய:	எந்த	பெரும்	[அவன்
உதரய: ரஜா	தகரா தமன்னன்	பாடின:	முடனெனாயும்
பிரி	பெறவரிய	காமாநா நு	பார்யா ஸந்தனென
புல்	சுமாரனை	நூன்	சிக்ரயமாய் [அம்
வன்	காட்டிற்கு	அகலே	தூஷிக்க
		அஹி	உரிமைபுள்ளதாகிறது.
		வத	{ ஐயோ! இப்படிப்பட்ட ட அவரானமும் எ னகா!

வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் || 129 ||

வ்ரதேவ்: வ	உபா த்ரதேவ்யர்களை	உபா: வ்ரதேவ்:	அதிகாரமாய் உபா
	ஆம்		னவன்.
வ்ரதேவ்: வ	{ தெய்வபக்தியை விளை விக்கின்ற வித்யாபதி யாசுக்களா ஆம்	வ்ரதேவ்:	உபாபட்டேனா உப
			காந்தன்
வ்ரதேவ்: வ	வைதிகா னுஷ்டானம்	புன:	அபிபத்திசுக்காய்
	கனா ஆம்	மஹ் கஞ்	பெரும் கந்தக்கை
		பவ்யதே வ்	தனுபவக்கடபேசு
			முனை!

நாலு ஹிதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் || 129 ||

ச:	அந்த	வா: வ்ரதேவ்:	{ திருவா உபபத்திசு
புல: வ்	புத்திரன் மாத்திரம்		அபிபத்திசு
வன்	"காட்டிற்கு	வா: வ்ரதேவ்:	வெளது கடைய
பவ்ய	போய்க்கிடு"		அவ்வைசு சேய்க்
ஹி	என்று		தேவென்ற
உக:	நியமனம் பெற்றவனு	வ்ரதேவ்:	பதினாபபதே.
	ன ஆம்,	ஹிதேவ் வ்ரதேவ்	வெறு சேய்க்கை
மா: வ்ரதேவ்:	என்னிப் பார்த்த	மாபிதூ	செய்கை
		அக: வ	இவ்வைசு உபா
			பவ்.

யதி மே ராபவ: க்யாதின: கஞ்விதி சோதி: || வ்ரதேவ்: வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் வ்ரதேவ் || 129 ||

வன்	"காட்டிற்கு	க்யாதி: வ்ரதேவ்:	உபபத்திசு உபபத்திசு
கஞ்	போ"	ம	வெளது [செய்கை அது
ஹி	என்றே	பிரி	தன்மையக்திக்கு ஏற்
மே	எனது	ஸாந்	தூதம் [ததாய்
சோதி:	நியமனம் பெற்ற	து	உபபத்திசுக்கும்
ராபவ:	முதிராமன்	வ்ரதேவ்:	என் கயற்றில் பிறந்த
வ்ரதேவ்:	முதிராமன்		அவன்
	முதிராமன்	கரிப்யதி: வ	தக்காது செய்ய
	முதிராமன்		முதிராமன்.

शुद्धभावो हि भावं मे न तु ज्ञास्यति राघवः । स वनं प्रव्रजेत्युक्तो बाढमित्येव वक्ष्यति ॥

राघवः तु श्रीरामனே
शुद्धभावः நிர்மல மனமுடைய
हि ஆனபடியால் [கன்.
मे எனது
भाव { வாய்விட்டுச் சொல்
லாது மனதிலேயே
வைத்திருக்கும்
கருத்தை
ज्ञास्यति न அறியான்.
सः ஆவன்

वनं “காட்டிற்கு
प्रव्रज போ”
इति என்கிற
उक्तः நியமனம் பெற்றவனா
னதுமே
बावं इति } நியமனத்தைச்சிற
एव { மேல்கொண்டு அங்கு
नमो செய்கிறேன்
என்றுதான்
वक्ष्यति பதினூரைப்பான்.

राघवे हि वनं प्राप्ते सर्वलोकस्य धिक्कृतम् ।

राघवे “श्रीरामன்
वनं காட்டிற்கு
प्राप्ते சொந்தவளவில்
सः यமதருமராஜா
यमक्षयं யமனோகத்திற்கு
सर्वलोकस्य எல்லா உலகத்தாரும்
உடைய

मृत्युरक्षमणीयं मां नयिष्यति यमक्षयम् ॥

धिक्कृतं வைதனுக்குப் பாத்தி
ரணுகிட்டவனும்
अक्षमणीयं { நான் செய்த குற்றத்
तिर्कु மன்னிப்பு என்
पतर्कके அனர்த்தனா
கிட்டவனுமான
मां என்னை
नयिष्यति हि கொண்டுகொய்க்கிடு
வான்.

मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुङ्गवे । इष्टे मम जने शेषे किं पापं प्रतिपत्स्यसे ॥ ९० ॥

मनुजपुङ्गवे “புருஷோத்தமனான
रामे श्रीरாமன்
वनं காட்டிற்கு
गते போனபின்னர்
मयि நான்
मृते மரணமடைந்த
मम எனது [பின்னர்

इष्टे இஷ்டமான
शेषे இதா
जने ஜனத்தினிடத்தில்
किं என்ன
पापं கொடுமையை
प्रतिपत्स्यसे னீளோ விக்கப்போகின்
ருபோ?

कौसल्यां मां च रामं च पुत्रौ च यदि ह्रास्यति । दुःखान्यसहती देवा मामेवानुमरिष्यति ॥

देवी “மத்ரொரு ராணி
சமீத்திரா
मां என்னையும்
रामं च श्रीராமனையும்
ह्रास्यति यदि விட்டுப்பிரிவானாகில்
दुःखानि एव துக்கங்களுக்கும்

कौसल्यां च கௌஸல்யைக்கும்
पुत्रौ च புதல்வர்கள் இருவர
களுக்கும்
असहती ஸமாநாமை காணப்
பெருதவனாகி
मां अनुमरिष्यति என்னுடன் உடன்
கட்டை ஏறிவிடுவாள்.

त्वं राजपुत्रीवादेन न्यवसेष्य वेश्मनि । अकीर्तिश्चातुल्या लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥
सर्वभूतेषु चावज्ञा यथा पापकृतस्तथा ॥ ९७ ॥

लोके "உலகில்
அதுலா ஒப்புயர்வில்லாத
அகீர்தி: அபகீர்த்திபெற்றதா
யாவும்
பாபகृत: பாபிராயுமிருக்கிற
ஒருவனுக்கு
யதா எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
சர்வபூதேஷு மனிதர்களுள்ளேயுந்
டத்திலும்
அவஜ்ஞா ச நினைதக்குப் பாத்திர
மாசினிட்டவருமாகிய

நீ,
எனக்கே
எக்காலத்திலும் வழங்
கும்போதிறதான
பரிभव: तथा ச அபாயசம் விளைவிப்ப
மம எனது [தற்கென்றே
வேஷ்மனி அரண்மனையில்
ராஜபுத்திரியெனும்
வயாஜத்தால்
न्यवसे: வாழ்ந்துவந்தனை.

कथं रथैर्विभुर्यात्वा गजाश्चैश्च मुहुर्मुहुः । पद्भ्यां रामो महारण्ये वत्सो मे विचरिष्यति ॥

மே "எனது
वस: राम: வதஸனுன ஸ்ரீராமன்
विभु: பெருமைமைய
मुहु: मुहु: இதுவனாயினெக்கா
லத்திலும்
रथै: ரதங்களின்மீதும்

गजाश्च: च யானைகளின்மீதும் கு
திரைகளின்மீதும்
यात्वा சுவாரிசெய்துவிட்டு,
महारण्ये மஹாரண்யத்தில்
पद्भ्यां இரு கால்களால்
कथं विचरिष्यति எவ்வாறு நடப்பான்?

यस्य त्वाहारसमये सूदा: कुण्डलधारिण: । अहंपूर्वा: पचन्ति सः प्रशस्तं पानभोजनम् ॥
स कथं नु कषायाणि तिक्तानि कटुकानि च । भक्षयन्वन्यमाहारं सुतो मे वर्तयिष्यति ॥

कुण्डलधारिण: { கைலனாகள் குண்டல
ங்கள் முதலானவை
களைப் பரிசாகப்பெற்
று தரித்துக்கொண்டு
விலக்குபவரான
सूदा: பாசகர்கள்
आहारसमये போஜனகாலத்தில்
अहंपूर्वा: { "நான் செய்ததை மெ
ச்சுவேண்டும் நான்
செய்ததை மெச்ச
வேண்டும்" என்கிற
नु { போட்டிபோடுகின்ற
வர்களாய்
प्रशस्तं நானிற்கு ருசிகரமாயி
ருக்கும்

पानभोजनं உணவை
यस्य எவனுக்கு
पचन्ति सः சமைக்கின்றார்கள்,
मे எனது
सुत: स: புதல்வனாகிய அவன்
वम्यं आहारं च காட்டிலாகப்படுகிற
உணவையும்
कषायाणि துவர்ப்பானவை
कलையும்
तिक्तानि கசப்பானவைகளையும்
कटुकानि காரமரணவைகளையும்
नु இனிமேலாக
भक्षयन् புசித்துக்கொண்டு
कथं எவ்வன்ம்
वर्तयिष्यति உயிர்வாழ்வான்?

महार्हवस्त्रसंवीतो भूत्वा निरसुखोपितः । कापायपरिधानस्तु कथं भूमौ निवत्स्यति ॥

महार्हवस्त्रसंवीतः	" விலையுயர்ந்த ஆடை களை தரித்தவனாய்	நு	தும்பொழுது
நிரசுகூபித:	{ இவ்வளவு நாணய் செல்லமாய் வாழ்ந் துவிட்டவனாய்	காபாயபரிதான:	காபாயபரிதானத்துக் கொண்டவனாய்
भूत्वा	இருந்தவிட்டு,	भूमौ	உலகினில்
		कथं	எங்கனம்
		निवत्स्यति	வாழ்வான்?

कस्यैतदारुणं वाक्यमेवंविधमर्चिन्तितम् । रामस्यारण्यगमनं भरतस्याभिषेचनम् ॥१०२॥

भरतस्य	" பாதனுக்கு	दारुणं	மகா கொடுமைமாய்வு
अभिषेचनं	முடிசூட்டுதலென்		மிகுந்த
	பது	आरण्यगमनं	நாணயவாசமாக
एवंविधं	ஆவ்வுவியொருக்கட்		சிலைத்தொகு
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு [டும்	वाक्यं	உபதேசமானது
एतन्	இந்த	कस्य	யார் உகருக்குச் செய் தது?
अचिन्तितं	{ இதுவரையில் நேர்ந்த நாய்களுக்கு விரோ தமாயிருக்கிறது		

धिगस्तु योपितो नाम शडा; स्वार्थपरायणा; ।

न ब्रवीमि स्त्रियः सर्वा भरतस्यैव मातरम्

॥ १०३ ॥

अनर्थभावेऽर्थपरे नृशंसे ममानुतापाय निविष्टभावे ।

किमप्यं पश्यसि पश्चिमिच्च हि तानुकारिष्यथवापि रामे

॥ १०४ ॥

योपितः नाम	" பெண்களை களை ன்றால்	ब्रवीमि	என் திடம் உச்சொல் லுமென்
शडा:	{ வெகு துஷ்டகுணமு டையவர்களல்லது விசுவாச காதலர்கள், தங்கள் காரியங்களை யே எப்பொழுதும் முடித்துக்கொள்ள ணக்கமுடையவர்கள்.	अनर्थभावे	உதீமத்தில் புத்தியை செலுத்திவிட்டகளை!
स्वार्थपरायणा:	{	अर्थपरे	{ பொருளொந்துதான் அர்மமுமென்பதாய் உதீர்க்கு உபைட் களை!
सर्वा:	எல்லா	मम	எனக்கு
स्त्रियः	ஸ்திரீகளைப்பற்றியும்	अनुतापाय	மனுவேதனை உண் டாக்குவதற்காக
धिगस्तु न	இப்படியிகழ்ந்து பேச வது சிவராமன்.		
भरतस्य	பாதனது	निविष्टभावे	{ உபதேசம் பெற்று கிணங்கும் உள்ள முடையவளை!
मातरं एव	நாய் இருத்தியை நூறி உழைத்திரம்		

नृशंसे	சுவ இரக்காரில்லாத சண்டாளரி!	रामे अपि	ஸ்ரீராமனிடத்தில்தான்
मशिमितं	எண்ணிடத்தில் தரண		னாகட்டும்
अथ वा	அல்லது [சுட்டும்]		
हितानु- कारिणि }	யாவருக்கும் லாபிக மொண்ணாதேய செய் வாதேயே சர்வமாய்க் கொண்டு விளங்கு கிறவனுமான	अश्विं	குற்றமாகிறதது
		किं	எதை
		पश्यसि	நீ கண்டிருக்கின்றனை?

परित्यजेयुः पितरो हि पुत्रान् भार्याः पत्नीश्चापि कृतानुरागाः ।

कृत्स्नं हि सर्वं कुपितं जगस्यादृष्ट्वैव रामं व्यसने निमग्नम्

॥ १०५ ॥

रामं व्यसने	“ஸ்ரீராமனை காண்கத்திற்கு தரத் தவிரட்டவில்	परित्यजेयुः	{ பந்துத்வங்களை ஒழி த்து தங்களைத் து அல்ல வெனத்துறந்துவிடு வார்கள்.
निमग्नं	இழந்தவனாக	हि	இது நிச்சயம்.
दृष्ट्वा एव	அறிந்ததுமே.	कृत्स्नं	எல்லாமும்
कृतानुरागाः	பாசமர்ப்பணம் செய்துள்ள	सर्वं	{ மற்ற அசையாப்பொ ருள் அசைபொருள் இவைகளை உள்ளிட்ட உலகமே
पितरः	தந்தையர்கள்	जगत् हि	உலகமே
पुत्रान् च	புதல்வர்களையும்,	कुपितं	அல்லல்கல்கலால
भार्याः	மனைவியர்கள்	स्यान्	ஆகுப். [மடைத்ததாய்
पत्नीन् अपि	கணவர்களையும்		

अहं पुनर्देवकुमारस्त्वमलंकृतं तं सुतमाव्रजन्तम् ।

नन्दामि पश्यन्नपि दर्शनेन भवामि दृष्ट्वा च पुनर्युवेव

॥ १०६ ॥

अहं पुनः	“நானே	पश्यन् अपि च	நினைக்கும்பொழுது
तं सुतं	அந்த புதல்வனை		தெல்லாம்
अलंकृतं	வெளந்தர்ப்பமே உரு வெடுத்துவந்தவனாய்	नन्दामि	உள்ளம் பூரிக்கின்
	தெய்வமே திருக்குமா ரனாய் உருக்கொண் டவனாய்	दर्शनेन	கண்முன் [நேன்.
देवकुमारस्त्वं		दृष्ट्वा पुनः च	கண்டுவிட்டேனென் ருள்
आव्रजन्तं	கிடைத்திருப்பதை	सुवा इव	யௌவனபுருஷன்
		भवामि	போல் ஆய்விடுகிறேன்.

विना हि सूर्येण भवेत्प्रवृत्तिरवर्षता वज्रधरेण वापि ।

रामं तु गच्छन्तमिति: समीक्ष्य जीवेन्न कश्चिन्निति चेतना मे ॥ १०७ ॥

சூர்யேண வினா	"ஸூர்யன் தோற்றம் செய்யாவிடினும்	ராமம் ஹி	ஸ்ரீராமனியோவென் றும்
வஜ்ரதீரண	இந்திரபகவானும்	ஐத:	இங்கிருந்து
அவர்ஷதா அபி	மழைபொழியாவிடினும்	மக்ஷந்தே	பொய்கிட்டவனாக
வா	ஒருக்கால்	சமீக்ஷ்ய நு	அறிந்ததுமே,
ப்ரவ்ருத்தி:	{ ஜனங்கள் அவரவர்கள் தொழில்களைச் செய் வது என்பது	கசிந்	எச்ச ஒரு மணிதனும்
மவேத்	இருந்தாயினும் இருந் கலாம்.	ஜீவேந் ந	அவனவன் தொழில் விரைன்.
		ஐதி	என்பது
		மே	எனக்கு
		சேதநா து	தெரிந்தவிடுவதே.

विनाशकामामहितामपित्रामावासयं मृत्युमिवात्मनस्त्वाम् ।

चिरं वताङ्केन धृता हि सर्पि महाविषा तेन हतोऽस्मि पोहान् ॥ १०८ ॥

மஹாவிஷா	"கொடிய விக்ரமுள்ள ஸர்ப்பமாகிற நீ	விநாசகாமா	அழிவை சங்கடப்படுத்து கிட்டவனாகும்
சர்பீ	உன்மை தெரியாமை	அஹிதா	தூறாமொதி நழுவிடவ ளாம்
மோஹந் ஹி	யினாலேயே	அமிதா	சத்ருவாய் எனக்கும்
சிர்	இவ்வளவு காலமாய்	தா	உண்டிடத்தல்
அங்குன	பக்கலில்	ஆவாசய	நான் உன்பாகிருந்து வந்தனிட்டேன்.
பூதா	பொறித்துவைக்கப் பட்டிருந்தனை.	சேன	உதனும்
ஆஸன:	எனக்கு	வத	ஐயோ!
மூலம் ஹ	பயனாகுகிடவனாகும்,	ஹ: அஸ்மி	என் ஒழிந்தேன்.

मया तु रामेण सलक्ष्मणेन प्रशास्तु हीनो भरतस्सह त्वया ।

पुरं च राष्ट्रं च निहत्य वान्धवान् समाहितानां च भवाभिहर्षिणी ॥ १०९ ॥

பரத:	"பரதன்	வாந்ஹவான்	உண்பர்சியை
மயா	என்னாலும்	நிஹத்ய	நுதிக்கித் தன்குசமரக் கெட்டுகொண்டு,
சலக்ஷ்மணே	கலந்தமணனுடன்	ப்ரஸாஸ்து	அரசுபுரீக்தகார்ட்டும்.
ராமேண து	ஸ்ரீராமனுலேயும்	மம	எனது
ஹீன:	கைகள் பட்டவனாய்	அஹிதானா	ஹிதோதிகளுக்கு
தவயா ஸஹ	உன்மேலாகுட	அபிஹர்ஷிணி	வாந்தோயும் விரைவில் பவனாரியே
புரம்	பட்டனாகத்தையும்	மய	வாழ்க்து வா.
ராட்	நாட்டையும்		

नृशंसवृत्ते व्यसनप्रहारिणि प्रसह्य वाक्यं यदिहाय भाषसे ।

न नाम ते केन सुखात्पतन्त्यधो विशीर्यमाणा दशनाः सहस्रधा ॥ ११० ॥

व्यसन- प्रहारिणि }	“தருமனெறிவைய எப்ப வாயும் நழுண்டுகொண்ட டான் என்கிறதால் மேன்மேலும் என்னை தன்புறுத்தும் கொடிய சண்டாளரி இப்பொழுது [யே! இவ்விதயத்தில் எந்த கற்பனையை கீ சொல்லுகிறாயோ அது	प्रसह्य नाम ते सुखात् दशनाः सहस्रधा विशीर्यमाणाः केन अथः पतन्ति	தூர கீகி, துமனானது. அப்படியிருந்தும் உனது வாயினின்றும் பற்கள் ஆயிரம் பெரியகனாகச்சித முண்டு எனினு கீழே உதிரத் தவிராமலிருக்கின்றன.
-----------------------	---	--	--

न किञ्चिदाहाहितमप्रियं वचो न वेत्ति रामः परुषाणि भाषितुम् ।

कथं नु रामे हभिरामवादिनि ब्रवीषि दोषान् गुणनित्यसंमते ॥ १११ ॥

रामः अहितं अप्रियं किञ्चित् वचः आह न परुषाणि भाषितुं वेत्ति न अभिराम- वादिनि }	“ஸ்ரீராமன் தருமனெறிக்கு அருத் தமையிருக்கிறதும் நன்மையை விரோதிக் காத துமாகிய ஏதேனுமொரு கொல்லை கொன்னகே இல்லை. கடுமிக் களை பேச ஆவன் கிளையான். எப்படிப்பட்ட வனுடை பவும் மனம் கோ ணுது பேசுபவனுமே	गुणनित्य- संमते }	நிரந்தரமாய் ஆச்ர மித்த உத்தமகுணங் களைக்கொண்டே நெகத்தாரெல்லா ராலும் கொண்டாட ப்பட்டவனுமாகிய ராமே தோஷ கய் நு ி எனினு இவ்வண்ண மாய் விரிபிடுகின்றனை.
---	---	----------------------	--

प्रताम्य वा प्रज्वल वा मणश्य वा सहस्रशो वा स्फुटिता बर्ही व्रज ।

न ते करिष्यामि वचः सुदारुणं ममाहितं कैकयराजपांसनि ॥ ११२ ॥

प्रताम्य वा }	“கீ எவ்வளவு வேண் டுமென்றாலும் துன் பழுந்தே இரு நிலைபற்றி எரிந்து தான்போ	कैकयराज- पांसनि }	கைகயமன்னர்கன் கு லத்தில் பிறந்த கொ டுமடாடுவே!
प्रज्वल वा	வேறு எப்படியாகி லும் செத்துத்தான் ஆயிரம்	मम अहितं सुदारुणं	எனக்கு [தம் அபிரியமாயிருக்கிற- யாவருக்குமறிகமா யிருக்கிற துமான உனது
मणश्यः स्फुटिता बर्ही व्रज वा	சிது தண்டுகளாகி பூசியின் கீ விழுந்துதான் கிட	ते वचः करिष्यामि न	கண்ணப்பத்தை நான் செய்யமாட் டேன்.

ஸுரோபமா நியத்யகல்திவ்வதா ப்ரபுபாபா ஸ்குலோபவாதினாம் ।

ந ஜீவந்தி த்வா விபதே஽மனாஸா விபக்ஷமாணா ஹதயே சவந்நம ॥ ११३ ॥

நியத்ய	"எப்பொழுதுகூடும்	ஸுரோபமா	கூரிய பரணத்திற்
அஸநியவதா	வந்திவையால் சபாபால்		கொம்பு பரணவணாகி
	பேசுவந்த வந்தும்,	விபக்ஷமாணா	குத்திப்பிடுகக்க
ப்ரபுபாபா	அவ்வட ஹிநுதயமு		{ கணவந்தித்தினை ஆன்
	வையவந்தும்,	அமனாஸா	{ புரணபாததேய குழி
ஸ்குலோபவாதினா	{ என்னு குநத்தைத்தெ		{ த்துளிப்பாசையாட்
	நின்றவந்த திவ்வந்தி	த்வா	உண்கா
	காமபாய வந்தபட்டு	ஜீவந்தி	உயிருடனிருக்கின்ற
	விட்டவந்தும்,		வகாய்
சவந்நம	உயிர் எதிநிருக்கிற	விபதே ந	நான் பார்க்காட்ட
	தொ அதாகிற		கென்.
ஹதயே	ஹிநுதயத்தை		

ந ஜீவந்தி யே஽ஸ்தி குல: புல: சுயம் விநாஸஜேநாஸவத: கனா ரதி: ।

பமாஹிதே தேவி ந கர்துமஹேசி ஸ்யாமி பாடாஹபி தே ப்ரஸீதே மெ ॥ ११४ ॥

அஸமேன	"எனது புதல்வன் என்		{ கெதே வகுமத்திருத்
விநா	கரிபுநிவரமன் கொ	அஸவத:	{ டக்கொடாமல் புன்
	ய்கிலும் பகஷத்திள்		{ வையேய ஆராய்கது
புல:	அதன்கொல்		{ கருமகெதிராழுவாத
சுயம்	மனஸ்ஸவதுவ்த: என்		{ டக்குள்
குல:	இனி எது ? [புல	மன	கணக்கு
ரதி:	வாத்தஸ்யமென்பது	அஹி	பிரயமினா திருக்கிற
குல:	இனி வாகிடமிருந்து ?	கன்	பெற
மெ	எனது	அஹி ந	நிழல்கடது பெரிய
ஜீவந்தி	உயிர்	மெ	உளது [பந்து.
அஸ்தி ந	நின்றவது.	பாடா	பாக்கல்கல்
இவி	தேவியே !	அமி ஸ்யாமி	விழுகது குத்திட்ட
		மெ	கெதே [கெதே
		ப்ரஸீதே	மனமிக்கு.

ச பூமிபாலா விர்பந்நாபவந்நியா மூர்தி ஹதயே஽ந்தமவ்யா ।

பபாத தேவ்யாஹ்ணா ப்ரஸாந்திபுமாபசம்ஸ்பூஷ்ய யதா஽஽நுரஸ்ததா ॥ ११५ ॥

ச:	அந்த	யதா ததா	தொன்கி தொன்கி
பூமிபால:	சக்கிரவர்க்கதியார்	விர்பந்	விர்பந்
	வாத்தஸ்யத்தின்கிச	வ்யா:	மனகித்தமய
ஹதயே மூர்தி:	{ யத்தால் வாத்தத்தம்	ப்ரஸாந்தி	{ கெதமன்கிச
	{ கொத்துவிட்டவாய்	உமோ	{ துண்கி [கெத
அநிமாஸயா	வரம்புகடந்துவிட்ட	அஹ்ண	புதல்கதியார்
வியா	மன்கியால்	அஸ்பூஷ்ய	கொடாபிச
அநாயவத்	கைவிட்ட பட்டவாய்	பபாத	தொன்கி கிழ்கது
அநுர:	புதித்தியம்பிடு த்தவார்		கிட்டார்.

இத்யாபி ஶ்ரீமஹிமாயணே வால்காக்யே ஶாந்திகாக்யே ஶ்ரீமஹிமாயணே ஓஷ: சர்ப: ॥

வால்க: ஶ்லோக: 2935

ஶ்ரீமஹிமாயணே ஶாந்தி: ஶ்லோக: 580

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் || 13 ||

पुनः कैकेयीप्रसादनम्—மறுபடியும் கைகேயியை ஸமாதானம் செய்வது.

अतदहं महाराजं शयानमथोचितम् । ययातिमिव पुण्यान्ते देवलोकात्परिच्युतम् ॥ १ ॥

अनर्थरूपाऽसिद्धार्था हर्षाता भयदर्शिनी । पुनराकारयामास तमेव वरमङ्गना ॥ २ ॥

अनर्थरूपा	{ ஆபத்துக்கென்றே உருவு எடுத்துவந்த வனும்,	देवलोकात्	தேவலோகத்தினின்றும்
असिद्धार्था	{ நிவாயமில்லாததை நிவாயமாய் ஸ்தாபித் கவல்லவனும்,	परिच्युत	தள்ளப்பட்ட
अर्षिता	நாண்மென்பதையே	ययाति इव	யயாதினையப்போலவே
भयदर्शिनी	விடவொழிந்தவனும்	शयानं	தனராயில் விழுந்துகி டக்கிறவரும்
अङ्गना	மனமிரங்கும்படி செய் பவல்லவளுமாயே	अथोचितं	ஆப்படியிருக்கத்தகா தவருமான
पुण्यान्ते	பெண்பிள்ளையாகு மனம்	तं	அந்த
	புண்ணியத்தின் முடி வில்	वरं	உத்தம
		महाराजं हि	சக்கிரவர்த்தியானையே
		पुनः एव	முன்னிலுமதிகமாய்
		अतदहं	வரம்புகடந்து
		अकारयामास	பின்வருமாறு நிர்பந் தித்தான்.

त्वं कथ्यसे महाराज सत्यवादी दृढव्रतः । मम चेवं वरं कस्माद्विधारयितुमिच्छसि ॥ ३ ॥

महाराज	சக்கிரவர்த்தியாரே !	मम	எனக்கு
त्वं	நீர்,	वरं	வற்களவே தானம்
सत्यवादी	வாய்மெயானரென வும்		செய்துவிட்டதாகிய
दृढव्रतः	தருமநெறி நழுவுவி டாதவரெனவும்	इमं	இதை
कथ्यसे	புகழப்படுகிறீர்.	कस्मात्	எக்காரணத்தாகக் கொண்டு
च	அப்படியிருக்கும்	विधारयितुं	கொடுக்காமலிருக்க
		इच्छसि	நீர் நினைக்கின்றீர் ?

एवमुक्तस्तु कैकेय्या राजा दशरथस्तदा । प्रत्युवाच ततः कुटो मुहूर्तं विद्वलन्निव ॥ ४ ॥

कैकेय्या	கைகேயிதேவியாரால்	विद्वलन्	ஒன்றும்சொல்லாததெ ரியாதவராகி
एवं	போற்கண்டவண்ண மாய்	ततः	அதன்பேரில்
उक्तः	சொல்லியதற்குக் திருச்செவிகாற்றிய	कुटः	மனதில் பயம் விளை விக்கின்றவராகி
दशरथः	தசரத	तु	இவ்விஷயத்தில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு மொழி ந்தார்.
तदा	அதனால்		
मुहूर्तं इव	சற்றுநேரம் மாத்திரம்		

मृते मयि गते रामे वने मनुजपुङ्गवे । हन्तानार्ये मयामित्रे सकामा सुखिनी भव ॥ ५ ॥

அநாரியே	" தீயவனுக்குமுண்ட	மயி	நான்
மம	எனக்கு [பாய்]	மூதே	இறந்தபின்னர்
அமित्रே	பணையானவனே!	சகாமா	மிகுந்த துன்பங்கடப்ப
மனுஜபுங்வே	புருஷோத்தமனுன		பெற்றவனாய்
ராமே	ஸ்ரீராமன்	ஹந்த	அநாவகடந்து
வனே	காட்டிற்கு	சுखिनी	உள்ளம்பூரித்தவனாய்
गते	எகிலிடவும்	भव	ஓ வாய்க.

स्वर्गेऽपि खलु रामस्य कुशलं दैवतैरहम् । प्रत्यादेशादभिहितं भारविष्ये कथं वन ॥ ६ ॥

स्वर्गे अपि	" சுவர்க்கத்திலும்	अहं	நான்
दैवतैः	தேவர்களால்	कथं	தருமவிரும்பத்திலிலாத
प्रत्यादेशात्	தெய்வசக்தியால்		பாய்'மிகுந்துமெனத
रामस्य	ஸ்ரீராமனு	भारविष्ये	பதிலாய் சொல்ல
कुशलं खलु	சுகஸ்ததைப்பற்றிய		முடியும்?
अभिहितं	கேழ்வவக்கு	वन	ஐயோ! அங்கும் அங்க
			டமே!

कैकेय्याः प्रियकामेन रामः प्रव्राजितो वनम् । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

कैकेय्याः	" கைகேயிக்கு	प्रव्राजितः	கணுப்பப்பட்டான்
सत्यं	செய்திருந்த வாக்கு		என்று
	சத்தத்தை	ब्रवीमि यदि	நான் யதென்கொண்டு
			கெடுதான் என்னால்
प्रियकामेन	{ கெட்டபடியே செய்ய	एतत्	இந்த
	வேண்டியவனுன	तत्	அது
	என்னால்	असत्यं	{ உதவலில் மோழியம்
रामः	ஸ்ரீராமன்		பட்ட சொல்லுக்கு
वनं	அரண்யத்திற்கு	भविष्यति	கிறோமமாக
			உத்த.

अपुत्रेण मया पुत्रः श्रमेण महता महान् । रामो लब्धो महाबाहुः स कथं त्यज्यते मया ॥

सः	" அந்த	श्रमेण	பாசத்தால்
महान्	மஹானும்	पुत्रः	திருக்குமாரனாய்
महाबाहुः	மஹாபாகுவமானிய	लब्धः	உடையப்பட்டான்.
रामः	ஸ்ரீராமன்	मया	என்னால்
अपुत्रेण	மக்கட்பிபநிலலாத	कथं	எப்படி.
मया	என்னால்	त्यज्यते	தூரத்திலே சொல்ல விரி
महता	மஹத்தான		டைகொடுக்கமுடியும்?

शूरश्च कृतविद्यश्च नितक्रोधः क्षमापरः । कथं कथञ्चपत्राक्षो मया रामो विवास्यते ॥९॥

कमलपत्राक्षः	“தாமரை இத்தழப்பான் தாக்கன்களுற்றவனும்	क्षमापरः च	{ பிறர்கள் செய்யு மபசா ரங்களை யெல்லாம் மன்னிப்பதையே வி ருதமாய்க்கொண்ட ஸ்ரீராமன் என்னுள் எப்படி வனவாசத்திற்கனுப் பப்படுவான்?
कृतविद्यः	ஸகலவித்யைகளின் க ரைகளைக்கண்டவனும்	रामः	ஸ்ரீராமன்
शूरः	சூரனும்	मया	என்னுள்
च	ஆப்படியிருந்தும்	कथं	எப்படி
नितक्रोधः	பிறர்மீதெப்பவும் கோ பம்பாராட்டாதவனும்	विवास्यते	வனவாசத்திற்கனுப் பப்படுவான்?

कथमिन्दीवरश्यामं दीर्घबाहुं महाबलम् । अभिराममदं रामं प्रेषयिष्यामि दण्डकान् ॥

इन्दीवरश्यामं	{ “கருநெய்தல் தோன்ற சயாமள வர்ணத்தி ருமேனியனும், முழுங்காவளவு நீண்ட திருத்தோள்களையு டையவனும், தனியீரனும்,	अभिरामं	{ ஒப்புயர்வில்லாத ஸௌந்தர்யமுடைய வனுமான ஸ்ரீராமனை நான் எப்படி தண்டகாரணமாக- தூரத்திவிடுவேன்?
दीर्घबाहुं	{ முழுங்காவளவு நீண்ட திருத்தோள்களையு டையவனும்,	रामं अहं कथं दण्डकान् प्रेषयिष्यामि	ஸ்ரீராமனை நான் எப்படி [ஐங்கு தண்டகாரணமாக- தூரத்திவிடுவேன்?
महाबलं	தனியீரனும்,		

सुखानामुचितस्यैव दुःखैरनुचितस्य च । दुःखं नामानुपश्येयं कथं रामस्य धीमतः ॥

दुःखैः	“கஷ்டங்களால்	धीमतः	தீமனமான
अनुचितस्य	ஆணுகப்படாமலிருந் தவனும்,	रामस्य च	ஸ்ரீராமனுக்கும்
सुखानामेव	ஸுகங்களுக்கு மாத் திரம்	दुःखं	கஷ்டமென்பதை
उचितस्य	உரியவனும்,	कथं नाम अनुपश्येयम्	எப்படித்தான் நான் மனதில் நினை த்து சிறிப்பேன்?

यदि दुःखमकृत्वाऽथ मम संक्रमणं भवेत् । अदुःखाहस्य रामस्य ततः सुखमवाप्नुयाम् ॥

अदुःखाहस्य	“கஷ்டங்களுக்கு ஆனந்தமான	मम	எனக்கு
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு	संक्रमणं	பாலோகப்பராப்தி
दुःखं	கஷ்டத்தை	भवेत् यदि	கிடைத்துநிடுமாகில்
अकृत्वा	நீயாதிகரமாக	ततः	ஆப்பொழுது
अथ	இப்பொழுதே	सुखं	மனத்திருப்தியை
		अवाप्नुयाम्	நான் பெறுவேன்.

नृशंसे पापसङ्कल्पे रामं सत्यपराक्रमम् । किं विप्रियेण कैकेयि मियं योजयसे मम ॥१३॥

पापसङ्कल्पे	{ “தீயத்தொழிலுக்கு சங்கல்பம் செய்து விட்ட சவுஇரக்கமில்லாத ம றரசுண்டரணியாகிய கைகேயி]	प्रियं	அருமைமயானவனும்
नृशंसे	சவுஇரக்கமில்லாத ம றரசுண்டரணியாகிய கைகேயி]	सत्यपराक्रमं	{ என்குமெக்காலத்தி லும் வீண்போகாத ப ராக்கிரமசாலியுமான ஸ்ரீராமனை மதுரைகஷ்டத்துடன் ஏன் பிணைத்துவைக்கிறாய்?
कैकेयि	கைகேயி]	रामं	ஸ்ரீராமனை
मम	எனக்கு	विप्रियेण किं योजयसे	மதுரைகஷ்டத்துடன் ஏன் பிணைத்துவைக்கிறாய்?

अकीर्तिस्तुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥ १४ ॥

मे च	" எனக்குமே	अकीर्तिः	அபகீர்த்தியும்
लोके	உலகில்	परिभवः	பரிபவமும்
अतुला	மிகத்தான்	ध्रुवः	இனி எப்பவும் வழங் கும."

तथा विलपतस्तस्य परिभ्रमितचेतसः । अस्तपभ्यागमत्सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत ॥ १५ ॥

तथा	அவ்வண்ணமாய்	तस्य च	அவருக்கும்
परिभ्रमितचेतसः	கலங்கிய மனமுடைய வராய்	सूर्यः	சூரியனாகவான்
		भस्त	அஸ்தமிக்கைய
विलपतः	{ ஒரு கிஷயத்தையே பலவாரமும் பேசிக் கொண்டிருந்த	अभ्यागमत्	அடைந்தான்
		रजनी	இரவு
		अभ्यवर्तत	வந்தது.

साऽश्रियामा तथार्तस्य चन्द्रमण्डलमण्डिता । राजो विलपमानस्य न व्यभासत शर्वरी ॥

तथा	அப்படியே	चन्द्रमण्डल-	} சந்திரமண்டலத்தால் விளக்கப்பட்ட
आर्तस्य	கஷ்டப்படும் மனத் தராய்	मण्डिता	
		सा शर्वरी	அந்த சூரவு
विलपमानस्य	கண்ணீர் பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டிருந்த	अश्रियामा	பலவாரமக்களை பலவய தாய்
राजः	சக்கிரவர்த்தியரருக்கு	व्यभासत न	முடிவையடையதா வில்.

तथैवोष्णं विनिश्चस्य वृद्धो दशरथो नृपः । विस्त्रापात्तदुःखं गगनासक्तलोचनः ॥ १७ ॥

वृद्धः	வயதுமுதிர்ந்தவராய்	गगनासक्तलोचनः	} ஆகாசத்தைப் பார்த் தவண்ணமெயிருப் பவராய்
दशरथः	தசரத [விய]	तथा एव	
नृपः	சக்கிரவர்த்தியர்		
आर्तवत्	மிக்க மனம் கொந்த	दुःखं	மனாசங்கடமாய்
उष्णं	உஷ்ணமாக [வராய்]	वित्रापा	நிச் சூரயது தெற்றி ஞர்.
विनिश्चस्य	பெரும்முக்க விட்டுக் கொண்டே.		

न प्रभातं तवैच्छामि निशे नक्षत्रभूषणे । क्विप्तां मे दया भद्रे मयाऽयं रचितोऽञ्जलिः ॥

नक्षत्रभूषणे	" நக்சத்திரங்களை அ ணிந்து விளக்குகின்ற	मया	என்னால்
निशे	இரவே!	अयं	இந்த
तव	உனக்கு	अञ्जलिः	பார்த்தையானது
प्रभातं	அருமீனாதயத்தை	रचितः	செய்யப்படுகிறது.
इच्छामि न	நான் வேண்டவில்லை.	मे	என் கிஷயத்தில்
भद्रे	கதத்தை அளிக்கின் றவனே!	दया	அனுக்கிரஹமானது
		क्विप्ताम्	செய்யப்பட்டும்.

अथवा गम्यतां शीघ्रं नाहमिच्छामि निर्दृणाम् । नृशंसां कैकेयीं द्रष्टुं यत्कृते व्यसनं महत् ॥

अथवा	“அல்லாவிட்டால்	निर्दृणां	கடினசித்தமுடைய
शीघ्रं	சீக்கிரமே		வனும்
गम्यतां	கழிந்துவிடுவாயாக.	नृशंसां	சண்டாளியுமாகிய
महत्	வலிக்குமுடியாத	कैकेयीं	கைகேயியை
व्यसनं	மனவருத்தம்	द्रष्टुं	கண்முன்பார்த்துக்
यत्कृते	எதுகாரணை ஆந்த	अहं	நான் [கொண்டிருக்க
		इच्छामि न	பொருதேன்.”

एवमुक्त्वा ततो राजा कैकेयीं संयताञ्जलिः । प्रसादयायास पुनः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रसादयायास	நன்னவார்த்ததைகளைச்
एवं	மேற்கண்டவண்ண		சொல்லி மனமிரங்க
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு, [மாய்		வேண்டினார்.
ततः	அதன்மேல்	च	அன்றியும்
कैकेयीं	கைகேயியைப்பார்த்து	कैकेयीं	கைகேயியைப்பார்த்து
पुनः	அப்படியிருந்தும்	इदं	பின்வருமாறு
संयताञ्जलिः	{ கைகட்படியவண்ணமே பிரார்த்திக்கின்றவ ராய்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

साधुवृत्तस्य दीनस्य त्वद्गतस्य गतायुषः । प्रसादः क्रियतां देवि भद्रे राज्ञो विशेषतः ॥

भद्रे	“எப்பவும் தன்மையே	विशेषतः	முக்கியமாய்
	நாடிய	त्वद्गतस्य	உன்னையே கதியாய
देवि	மனைவாட்டியே		டைந்தவனும்
साधुवृत्तस्य	ஸத்தியஸந்தனும்	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாயுமி,
गतायुषः	வயதுசாய்ந்தவனும்		ருக்குமெனக்கு
दीनस्य	கஷ்டத்தைகயிற்றிப்ப	प्रसादः	அனுக்கிரஹமானது
	வனாய்	क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

शून्ये न खलु सुश्रोणि मयेदं समुदाहृतम् । कुरु साधु प्रसादं मे बाले सहृदया ह्यसि ॥

सुश्रोणि	“நல்லவழிகாடும்	खलु	அப்படியிருந்தாலும்
	{ நல்லது பொல்லாது	मे	என்கிறதில்
बाले	{ அநியாதபெண்ம	प्रसादं	அனுகிரஹத்தை
	ணியே!	साधु	எனக்கு வேண்டியிரு
मया	என்னால்		க்கின்றபடியால்
इदं	இது	कुरु	நீ செய்யக்கடவாய்.
	{ சொன்னபடி செய்து	हि	என்றால்
शून्ये	{ முடிக்கிறதில்லை என்		{ கான்படும் தருமசங்க
	கிற உத்தேசத்தில்	सहृदया	{ டத்தை உள்ளபடி
समुदाहृतं न	வாக்களிக்கப்பட		அநிகின்றவனாக
	வில்லை.	असि	நீ இருக்கின்றனை.

प्रसीद देवि रामो मे त्वदसं राज्यपवययम् ।

असितापाङ्गे

देवि

मे

प्रसीद

रामः

मम रामस्य लोकस्य गुरुणां भरतस्य च ।

आरुमुखेक्षणो

गुरुभ्योऽपि

मम

{ “நல்ல மனம் திரு
நூற்றதாய் கற்று
தடுமாறியிருப்பீர்
மகிழ்ந்தாப்பீர்!
என் அருமுகத்தில்
நீ மனமிரங்கு
ஸ்ரீராமன்

{ “பிரசன்னமுகமுடைய
வரையர் கற்றுணர்வு
செய்துவந்தவரே!
பரவராரும் பிரச்சப்
பட்ட சன்மாரக்கமு
டையவரே!
எனக்கும்

लभतामसितापाङ्गे यशः परम्वामुहि ॥

राज्यं

अप्ययं

त्वदसं

लभतां

परं

यशः अवाप्नुहि

मिममेतद्गुरुभ्योऽपि कुरु आरुमुखेक्षणे ॥ २४ ॥

गुरुणां

भरतस्य

रामस्य

लोकस्य च

मिमं

एतत्

कुरु

राஜ்யத்தை
அப்யயந்தாயும்
உன்னுடையே அளித்
தருதப்பட்டதாயும்
அடைவட்டும்.
ஒப்புபாடுகின்ற
புகழை நீ பெறுவாய்.
பிரப்போடுகளுக்குர்
பரதனுக்கும்
ஸ்ரீராமனுக்கும்
உன்குரகமே
நீதவராயிருக்கிற
இதை
நீ செய்யக்கடவாய்.

विशुद्धभावस्य हि दुष्टभावा ताम्रैक्षणस्याशुकलस्य राज्ञः ।

श्रुत्वा विचित्रं करुणं विलापं भर्तृनुशंसा न चकार वाक्यम् ॥ २५ ॥

विशुद्धभावस्य

राज्ञः

भर्तुः

ताम्रैक्षणस्य

अशुकलस्य

विचित्रं

{ தழுமிநெறி நழுவுணி
டக்கடாடுகனும் சித்
தமுடையவனுய்
சக்கிரவர்த்தியாராமர்
கணவனுடைய [சிவ
கண்கள் சிவந்து
கண்ணீர் பெருகவிட
டவராய்
கஸ்வார் தந்தையாரிருந்
கிறதும்

करुणं

विलापं

श्रुत्वा

दुष्टभावा

नुशंसा

वाक्यं हि

चकार न

மனக்கை கவரும்பண்
ணையிருக்கிற
சொல்லுகிறது
காதலாகிக்க
தீமையில் மனத்தைத்
சாட்சிப்ப
காருண்யம் தவறா
கூட அவன்
பாடுகாது. தீமையும்
விடுகாள் இல்லை.

ततः स राजा पुनरेव मूर्च्छितः मियामदुष्टां प्रतिकूलभाषिणीम् ।

समीक्ष्य पुत्रस्य विवासनं प्रति क्षितौ विसंज्ञो निपपात दुःखितः ॥ २६ ॥

ततः पुनः

सः राजा

अदृष्टां

प्रियां

प्रतिकूल-

भाषिणीं

{ அதனாலும் (பார்
அந்த சக்கிரவர்த்தி-
னுஷ்டஸ்வராவும் தன்
ஸித்தத்திலுண்டென்
பதை நு தவறையிலு
ம் வக்கரவர்த்தியும்
காட்டியவிர தவறாது
மனக்கொஞ்சு ஒண்
வகையில் நடந்தவந்
தவறாமாயிவ முயலின
அபாயமாயவக அந்
புதுத்தி அடிகிலென்
அவராரிடுப்பவையும்த

पुत्रस्य

विवासनं प्रति

पुनः समीक्ष्य

दुःखितः

मूर्च्छितः

विसंज्ञः

क्षितौ

निपपात

புத்தவனுக்கு
வனமாய்க்கையும்த
உணர்வண்ணி
மனமெதிரும்படுகின்
நவராய்
நீதி என்ன சொல்கிற
சென்றதெரியாத
வராய்
முக்கையடைந்தவராகி
வெறும் தனையில்
படுத்துகிடந்தார்.

इतीव राज्ञो व्यथितस्य सा निशा जगाम घोरं श्वसतो मनसि च ।

विबोध्यमानः प्रविबोधनं तदा निवारयामास स राजसत्तमः ॥ २७ ॥

मनसि च	{ எப்படியானாலும்தரு மகசுதை ஏற்படக் கூடாதெனும் நிச்சய முண்டயவரும்	निशा इव	இரவு எல்லாமும்
इति	மேற்கண்டவண்ண மரய்	घोरं जगाम	வெருகப்பட்டமாய் கழிந்
श्वसतः	பெருமூச்செறிந் து	तदा	அப்பொழுது [தது.
व्यथितस्य	துடர்ப்பட்டுநிகொண் டிருந்தவருமான	विबोध्यमानः	{ துலிசெழுப்பும் வந்தி களின் முழக்கம் கா தில் விழுந்த
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாகுக்கு	सः	அந்த
सा	அந்த	राजसत्तमः	ராஜோக்கமர்
		प्रविबोधनं	வந்திகளின் புகழை
		निवारयामास	வேண்டி மென்று நிறுத்தச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2962.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 607.

चतुर्दशः सर्गः—பதிகாரலாவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम्—ஸ்ரீராமரையழைக்க சுமந்திரரையனுப்புவது.

पुत्रशोकादितं पापा विसर्जं पतितं भुवि । विवेष्टमानमुद्दीक्ष्य सैश्वकमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

पापा	{ ஆபத்திற்கென்றே அகழதைபோட்டுக் கொண்டுவிட்டவனா	विसर्जं	மெய்மறந்தவராய்
सा	அவள் [கிய	भुवि	பூமியில்
उद्दीक्ष्य	தீர்க்காணோரை	विवेष्टमानं	சுருண்டு
	செய்து,	पतितं	படுக்குக்கிடந்த
पुत्रशोकादितं	{ புத்திரனுக்கிற்பட்ட ருக்குள் கஷ்டக்கால் துயரமுற்றிருந்தவ ராய்	पश्वकं	{ இசைவா துவம்ச சக்கி ரவர்த்தியாரைப் பா ர்ந்து
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	பேசினான்.

पापं कृत्स्नैव किमिदं मम संश्रुत्य संश्रवम् । शेषे क्षितितले सन्नः स्थित्यां स्थातुं त्वमर्हसि ॥

मम	எனக்கு	सन्नः	அசைவற்றவராய்
संश्रवम्	கொடுப்பதாக வாக்கு தத்தத்தை	शेषे	நீர் படுத்துக்கிடக் கின்றீர்.
संश्रुत्य	பிரதிக்கூறுசெய்து விட்டு,	कि इदं	இது என்ன நியாயம்?
क्षितितले	தரையில்	त्वं	நீர்
पापं	அல்பமானதை	स्थित्यां	தருமமொன்றில்
कृत्वा इव	பெரிதாய் பரராட்டிய வண்ணமே,	स्थातुं	நிலையாய் நிற்க
		अर्हसि	மனதைச் சொலுத்து விராக.

आहुः सत्यं हि परमं धर्मं धर्मविदो जनाः । सत्यमाश्रित्य हि मया स्यं च धर्मं प्रचोदितः ॥

धर्मविदः	" தருமத்தின் சிபுரை	मया च	என்னுடைய
जनाः	ஜனங்கள் [கனாகிய	सत्यं	வாக்குத, க, கம் ரெய்
सत्यं हि	சொன்னகொல் தவறு எனம ஒன்றையெ	आश्रित्य हि	பெறவேண்டித்தான்
परमं	எதற்கும் மேம்பட்ட	धर्मं	தருமவிரகத்திலாவத படியெ
धर्मं	தருமமென்று [தான்	प्रचोदितः	வெண் + க்கொண்டப படுகின்றி.
आहुः	சொல் லுசின்னார்கள்.		
स्यं	சீர்		

संश्रुत्य शैव्यः श्येनाय स्वां तनुं जगतीपतिः । प्रदाय पक्षिणे राज्ञा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥

जगतीपतिः	" ஜோகரகந்தக	स्वां	தனது
राजा	சக்கிரவர், த்தியான்	तनुं	தெகத்தை
शैव्यः	சிபி என்பவர்	प्रदाय	கொடுத்து,
श्येनाय	பருந்தென் லுமம்	उत्तमां	உத்தம
पक्षिणे	பறவைக்கு	गतिं	கதினய
संश्रुत्य	வரக்களித்தது,	जगाम	அடைந்தார்.

तथा ह्यलर्कस्तेजसी ब्राह्मणे वेदपारगे । वाच्यमानः स्वके नेत्रे उद्धृत्याविमता ददौ ॥

तथा	" அதேவண்ணமார்:	वाच्यमानः	{ பிரைத்திக்கப்பட்டு வாக்குதக்கம ரெய் தவராய்
तेजसी	மறுநேதஜஸ்விபாகிய	अविमताः	அகடகிழ்செயலடடவ
अलर्कः	அலர் க்கொன்ற ராஜ பிஷி	स्वके	தனது
वेदपारगे	வேதங்களின் கனாக ஜோக்கண்ட	नेत्रे हि	கூறுகண்டொ ரெய்
ब्राह्मणे	ஹந்தண லுமக்கு	उद्धृत्य	எடுக்கி,
		ददौ	கொடுத்தார்.

सरितां तु पतिः स्वल्पां मयादां सत्यमन्वितः । सत्यानुरोधात्सपये वलां स्वां नातिवर्तते ॥

सरितां पतिः	" ஸமுத்திரம்	समये तु	{ உயரகாலம், பெயர் ணர் ஆகிய நீர்த நருசடத்திலுங்கட
सत्यं	தான் கொடுத்த வாக்கு சத்தக்கதை	स्वां	தனது
अन्वितः	அனுஷ்டி க்கின்றதாய்	मयादां	எல்லவாகிய
सत्यानुरोधात्	{ கொண்வகொல் தவறு காட்டாதெனக்க தரும விரியாய்	स्वल्पां	அல்பமான
		वलां	கனாகைய
		नातिवर्तते न	கடங்கிறதில்லை.

सत्यमेकपदं ब्रह्म सत्यं धर्मः प्रतिष्ठितः । सत्यमेवाक्षया वेदाः सत्येनावाप्यते परम् ॥७॥

सत्यं	“ஸத்யமென்பது	प्रतिष्ठितः	நிலைபெற்றிருக்கின்
एकपदं	ஏகாகூரமன்கிய	सत्यं	ஸத்தியம் [முது.
ब्रह्म	‘து’மென்பது.	अक्षयाः	ஒருந். ஒருபுழியாத
सत्यं	ஸத்யமொன்றில்	वेदाः	மேதகங்கள்.
धर्मः	{ நான்கு புருஷார் த்தங் களைத்தருமா தருமா மனது	सत्येन एव	ஸத்யமொன்றிலே
		परं	மோகமும் [தான்
		अवाप्यते	வாய்க்கின்றது.

सत्यं समनुवर्तस्व यदि धर्मे धृता मतिः । स वरः सफलो मेऽस्तु वरदो ह्यसि सत्तम ॥८॥

सत्तम	“தருமோத்தமகோ!	यदि	ஆகில்,
वरदः	{ வாக்குதத்தம்செய்து சிப்பனாக கந்தருமா மேண்டியவராக	सत्यं	சத்தியத்தை
असि	நீர் இருக்கின்றீர்.	समनुवर्तस्व	நீர் தவறவிடாததுக
धर्मे	தருமத்தில்	सः	அந்த [டிக்கக்கடவீர்.
मतिः	மனம்	वरः	வாக்குதத்தமானது
धृता	கிலையுள்ளதாக	मे	எனக்கு
		सफलः हि	கைகடினதாகவும்
		अस्तु	ஆகட்டும்.

स्वधर्मस्याभिकामार्थं मम चैवाभिचोदनात् । प्रव्रजय सुतं रामं त्रिः खलु त्वां ब्रवीम्यहम् ॥

स्वधर्मस्य	“உமது தருமத்திற்கு	अभिचोदनात् एव	சரியான விதியாபிநுக்
अभिकामार्थं च	{ அசஞ்சலப்பற்று வை த்திருக்கின்றிரென் கிறபடியாலும்	प्रव्रजय	நீர் கரட்டிற்கனுப்பி
सुतं	புதல்வனாகிய	अहं	நான் [விடக்கடவீர்.
रामं	மூரீராமனை	त्वां	உம்மை
मम	எனக்கு	त्रिः खलु	மூன்றுதரம்
		ब्रवीमि	நிச்சயமாய் எச்சரிக்கின்றேன்.

समयं च ममायेंमं यदि त्वं न करिष्यसि । अग्रतस्ते परित्यक्ता परित्यक्ष्यामि जीवितम् ॥

आर्थं	“புதுயரே!	यदि	என்கிறபடியத்தில்
मम	எனது	ते	உமது
इमं	இந்த	अग्रतः	எதிரிலேயே
समयं	வேண்டுமோளை	परित्यक्ता	உபேகழிக்கப்பட்டவ
त्वं	நீர்		ளாகிய நான்
करिष्यसि न	செய்யுமுடிக்கிறீ	जीवितं	உயிரை
	நிலை	परित्यक्ष्यामि	மாய்த்துக்கொள்ளு
			மேன்.”

एवं प्रचोदितो राजा कैकेय्या निर्विशङ्कया । नाशकत्याऽमुन्योक्तुं वनिरिन्द्रकुतं यथा ॥

கைகேய்யா	கைகேய்யாதேவியாரால்		
निर्विशङ्कया	{ உன்னத்தில் நாணமெ ன்பதை யே தென் ளாமல்	इन्द्रकुतं	{ ஸீ கிருஷ்ணபகவான து ஸாமனுவதராத் தில் நெந்திரனாய் விரங்கியவரால் ஏற் பட்ட
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்		
प्रचोदितः	மாய் நிர்பந்திக்கப்பட்டவ	पाशं	தருமசங்கடத்தில்
राजा	ராகிய	यथा	எவ்வண்ணமோ
वक्तिः	சக்கிரவர்த்தியார், மஹாபலிசக்கிர	उन्मोषतुं	அவ்வண்ணமே செய்யாது மறக்க
	வந்ததி	अशक्यं न	கிட முடியாதிருந்தார்

उद्भ्रान्तहृदयश्चापि विवर्णवदनोऽभवत् । स धुर्यो वै परिस्पन्दन्युगचक्रान्तरं यथा ॥१२॥

सः वै	அவனும்	परिस्पन्दन्	மயிச்சிந்தன
धुर्यः	ஓர் எருது	यथा	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே
युगचक्रान्तरं	{ துகத்தடியில் கப்ப் பட்டு தனியில் இரு ப்பு முன் பதிக்கப்ப ட்ட மூடோட்டும் தார்க்குச்சியால் குத்தப்படுகையில்	विवर्णवदनः च	முககாந்திருந் தியவ ராயும்
		उद्भ्रान्तहृदयः अपि	குதும்பிமனத்தோ பம்
		अभवत्	தன்புற்றார்.

विह्वलाभ्यां च नेत्राभ्यामपश्यन्निव भूमिपः । कुच्छाद्वैयेण संस्तभ्य कैकेयोमिदमब्रवीत् ॥

कुच्छात्	"அனலுறையாயிருந் தும் மனலிலைதனையால்	भूमिपः	சக்கிரவர்த்தியார்
विह्वलाभ्यां	{ கண்ணீர் தாரை தாரை வாய் பெருகவிட்டுக் கொண்டிருந்த	वैयेण	பராக்கிரமத்தால்
नेत्राभ्यां च	இருகண்களாலும்	इव	ஒருவாரும்
अपश्यत्	கிழித்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்த	संस्तभ्य	மனதை தெந்திக் கொண்டு
		कैकेयी	கைகேய்யாவிடமிடார்ந்த
		इदं	மீன்மருமறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார்

यस्ते मन्त्रकृतः पाणिरसौ पापे मया धृतः । तं त्यजापि स्वजं चैव तव पुत्रं सह त्वया ॥१३॥

पापे	"அடி பாபி!	तं च	அதையும்
असौ	அக்னிமுன்	तव	உன்னிடத்திலும்
मन्त्रकृतः	மந்திரபூர்வகாமாய்	स्वजं	சனக்குப்பெற்ற
यः	எந்த	पुत्रे एव	புதல்வனையும்
ते पाणिः	உவது கரம்	त्वया सह	உன்னோடுகூடஇன்
मया	என்னால்	त्यजामि	என் விட்டுவிடுகி
धृतः	பற்றப்பட்டதோ		மேன்.

प्रयाता रजनी देवि सूर्यस्योदयनं प्रति । अभिषेकं गुरुजनस्त्वरयिष्यति मां ध्रुवम् ॥

देवि "தேவி!
 ரஜனி இரவு
 प्रयाता கழிந்தது.
 सूर्यस्य சூரியபகவானின்
 उदयनं உதயமாகும் வேளை
 गुरुजनः குலகுல [வந்த தும்]

ध्रुवं { ஏற்கனவே நிச்சயிக்க
 ப்பட்டு நியமனம் பெ
 ந்றதாரிநுக்கின்ற
 अभिषेकं प्रति பட்டாபிஷேகத்திற்
 मां என்னை [கரக்
 स्त्वरयिष्यति விரைவுபடுத்துவார்.

रामाभिषेकसंभारैस्तदर्थमुपकल्पितैः । रामः कारयितव्यो मे मृतस्य सलिलक्रियाम् ॥

रामाभिषेक- } "ஸ்ரீராமனது பட்டா
 संभारैः } பிஷேகத்திற்கென்ற
 मृतस्य இறந்துபோன [ண்டு
 मे எனக்கு
 रामः ஸ்ரீராமன்
 तदर्थं அதற்கு பதிலாய்

उपकल्पितैः { இப்பொழுது ஆகவே
 ண்டிய காரியத்திற்கு
 வேண்டியவைகளாய்
 सलिलक्रियां க்கொண்டு
 कारयितव्यः சரமனைக்கரியத்தை
 செய்கிக்கப்படவேண்
 டியது.

सपुत्रया त्वया नैव कर्तव्या सलिलक्रिया । व्याहन्तास्यशुभाचारे यदि रामाभिषेचनम् ॥

अशुभाचारे "பட்டாபிஷேகமுடை
 யாய்!
 रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
 व्याहन्तासि } தடுத்தவிட்டவளாக
 यदि } நீ ஆகின்றயென்கிற
 सपुत्रया உன் புதல்வனோடு
 கூடிய

त्वया உன்னாலே
 सलिलक्रिया } பிரேதத்தைத் தொடு
 एव தல் ஆசெனசம் முத
 விட பிரேதமிருந்
 மென்பதே
 कर्तव्या न அனுஷ்டிக்கத்தக்க
 தில்லை.

न शक्तोऽद्यास्म्यहं द्रष्टुं दृष्ट्वा पूर्वं तथासुखम् । हतदृष्टं निरानन्दं पुनर्जनमवाप्नुस्वम् ॥

पूर्वं "இதுவரையில்
 जनं ஜனத்தை
 तथासुखं அப்படி ஸந்தேசரவுக்
 कलैयुदையதாய்
 दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு,
 पुनः அதற்கு விரோதமாய்
 अहं இப்பொழுது

हतदृष्टं ஆசை ஒழிந்ததாய்
 निरानन्दं உதஸாஹமொழிந்த
 त्वय
 अवाप्नुस्वम् द्रष्टुं முகம் வரடியதாய்
 अहं நான் [பார்க்க
 शक्तः अस्मि न சக்தனாகஇல்லை."

तां तथा ब्रुवतस्तस्य भूमिपस्य महात्मनः । प्रभाता शर्वरी पुण्या चन्द्रनक्षत्रशालिनी ॥

तथा அல்லண்ணமாய்
 तां அவளுடன்
 ब्रुवतः பேசிக்கொண்டிருந்த
 तस्य அதை
 महात्मनः மஹாத்மாவான
 भूमिपस्य சக்கிரவர்த்தியாருக்கு

चन्द्रनक्षत्र- } சந்திரனையும் நகரத்தி
 शालिनी } ரங்கனையுமணிக்
 किय
 शर्वरी இரவு
 पुण्या நல்லவேளைமாய்
 प्रभाता பொழுது விடிந்தது.

ततः पापसमाचारा कैकेयी पार्थिवं पुनः । उवाच परुषं वाक्यं वाक्यज्ञा रोषमुच्छिता ॥

ततः	அதன்மேல்	रोषमुच्छिता	கேடையும் தகைக்கேறிய
पापसमाचारा	{ பாபத்திற்கிடம் கொடுத்த இத்தனிட்ட மனமு டையவனும்,	पार्थिव	வாஸதேவ சகலீசவர்த்தியா னைய பார்த்து
वाक्यज्ञा	பேசுவதில் மகா சாஸ்திர த்தியாசாஸ்திரியா கிய	पुनः	மூன்றாம் துறைக்கமாய்
कैकेयी	கைகேயிமேதகியவர்	परुषं	சீவனமும் கடுமைமாய்
		वाक्यं	கொண்ட [விருக்கும்
		उवाच	கொண்டான்.

किपिटं भापसे राजन्वाक्यमद्भुतजोषमम् । आनायितुमकिपिटं पुत्रं राममिहार्हम् ॥ २१ ॥

राजन्	* சகலீசவர்த்தியாசிர!	अकिपिटं	எதற்கும் சகலீசாத
इदं कि	என்ன இது?	पुत्रं	புத்திரவந்திர
अद्भुतजोषमं	உட்கூடிய சினக்கும வண்ணமரபிருக்கும்	रामं	ராமர்
वाक्यं	மறுமொழியை	इह	இஹ
भापसे	கொண்டேறிக்கொண்ட குருக்கின் தீர்.	आनायितुं	கொண்டேற
		अर्हम्	கடவி

स्थाप्य राज्ये मम सुतं कृत्वा रामं वनेचरम् । निःसपत्नां च मां कृत्वा कृतकृत्यो भविष्यामि॥

रामं	* ராமர்	मां	எனக்கு
वनेचरं	வனவாசியாக	निःसपत्नां	கேடாகவர் ஒருவரு மின்றாதவண்ணமாய்
कृत्वा	செய்துகிட்டு,	कृत्वा	செய்து.
च	அதன்மேல்		
मम	எனது	कृतकृत्यः	{ தருமென்ற கழுமாதவ ண்ணமேற்பவரும் இத்கொண்டவராய்
सुतं	சுமாரகன்		
राज्ये	சாஸ்திரத்தில்	भविष्यामि	இவ்வாகும்
स्थाप्य	பட்டம் கட்டிகிட்டு.		

स तुच्च इव तीक्ष्णेन प्रतोदेन हयोत्तमः । राजा प्रोदितोऽभीक्ष्णं कैकेयामिदमब्रवीत् ॥

सः	அந்த	प्रोदितः	உண்டப்பட்டதுமாய்
राजा	சகலீசவர்த்தியார்		கிய
तीक्ष्णेन	கருக்குண்டர்க்கக் க	हयोत्तमः इव	உயர்ந்த குதிரை
प्रतोदेन	நிண்ட சவுக்கரம் பிடிய		பேரனறவராகி
तुच्चः	மூர்க்கமில் நியடி கம்ப பட்டமும்	कैकेयी	கைகேயியைப்பார்த்து
अभीक्ष्णं	கிட்டுகிட்டு	इह	சீவனமும்
		अब्रवीत्	கொண்டான்.

धर्मवन्धेन बद्धोऽस्मि नष्टा च एव चेतना । ज्येष्ठं पुत्रं प्रियं रामं द्रष्टुमिच्छामि धार्मिकम् ॥

धर्मवन्धेन	"தருமபாசியைப்பற்றால்	च	ஆனபாசியால்
बद्धः	கட்டுண்டவனாக	ज्येष्ठं	மதுரை உத்தமனும்
अस्मि	நானிருக்கிறேன்.	धार्मिकं	தருமிக்ஷடனும்
सम	எனக்கு	प्रियं	அருமை
चेतना	{ உயிரைவந்துக்கொண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது என்பது	पुत्रं	திருக்குமாரனுமாகிய
नष्टा	இதோடு ஒழிந்தது.	रामं	ஸ்ரீராமனை
		द्रष्टुं	கேரில் பார்க்க நான்
		इच्छामि	விரும்புகின்றேன்."

ततः प्रभातां रजनीमुदिते च दिवाकरे । पुण्ये नक्षत्रयोगे च सुहृते च समागते ॥ २५ ॥
 वसिष्ठो गुणसम्पन्नः शिष्यैः परिसमावृतः । उपसंगृह्य संभारान्प्रविवेश पुरोत्तमम् ॥ २६ ॥
 सिक्तसंमार्जितपथां पताकोत्तमभूषिताम् । विचित्रकुसुमाकीर्णां नानासम्भिर्विभूषिताम् ॥ २७ ॥
 संहृष्टमनुजोपेतां समृद्धविपणापणाम् । महोत्सवसमाकीर्णां राघवार्थे समुत्सुकाम् ॥ २८ ॥
 चन्दनागरुधूपैश्च सर्वतः परिधूषिताम् । तां पुरीं समतिक्रम्य पुरन्दरपुरोपमाम् ॥ २९ ॥
 ददर्शान्तःपुरं श्रेष्ठं नानाद्विजगणायुतम् । पौरजानपदाकीर्णं ब्राह्मणैरुपशोभितम् ॥
 यज्ञविद्धिः सुसंपूर्णं सदस्यैः परमद्विजैः ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	पताकोत्तमभूषितां	சிறந்த பதாகைகளை கட்டப்பட்டதும்,
रजनीं	இரவுகழிந்து	विचित्र-कुसुमाकीर्णां	{ பலவகை மலர்களால் தூவப்பெற்று விளங்குகிறதும்,
प्रभातां	பொழுதுவிடிந்ததும்	नानासम्भिः	நானுவித பூமாளைதோரணங்களால்
दिवाकरे च उदिते	சூரியபகவானும் உதயமானாகுதரில்	विभूषितां	அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறதும்,
नक्षत्रयोगे	நல்ல நக்சத்திரத்தோரணம்	संहृष्ट-मनुजोपेतां	{ உள்ளம் பூரித்த மனிதர்களால் நிறைந்து விளங்குகிறதும்,
पुण्ये सुहृते च समागते च	சபை [இசையுலகில்	समृद्ध-विपणापणम्	{ சிறந்த பண்டங்களை புண்டய கடைகளால் விளங்குகிறதும்,
गुणसम्पन्नः	குணங்களில் சரோஷ	महोत्सव-समाकीर्णां	{ பாட்டுகோஷ்டிகள், பஜனைகோஷ்டிகள் முதலிய மனோரமத்தை வகோஷ்டிகளால் எங்கும் நிறைந்து விளங்குகிறதும்
वसिष्ठः	வசிஷ்டர், [பாரதிய		
शिष्यैः	மாணக்கர்களால்		
परिसमावृतः च संभारान्	சூழப்பெற்றவாயும் அநேக மரமக்கிரகளை		
उपसंगृह्य	கூடவே எடுப்பித்துக் கொண்டு		
सिक्तसंमार्जित-पथां	{ துளம் தெளித்து விளக்கி சோதிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும்,		

राघवायै	ஸ்ரீராமர் விகற்பத்தில்	पौरतान-	நகரத்தரசர்கள், நாட்
सर्वतः	எங்கும்	पदाकीर्णं	டர்கள் இவர்களால்
समुसुकां	பத்தியுண்டவர்களைப்		நிறையப்பெற்று வி
	ண்டபதும்,		னக்குத்ததையும்
चन्दनागरभूषैः	சந்தனம், ஆகில் இவை	नानाद्विज-	பலவகை பிரம்மண
	களின் தூபங்களால்	गणायुतं	சுத்திரிய வலகிய
परिभूषितां	{ செம்மையாய் பரிமளி		நொவும், களால் நிறை
	க்கப்பெற்று வினக்		யப்பெற்று வினங்கு
	குளின்றதும்,		ததையும்
पुन्दर-	ஸ்ரீநீரனது பட்டண		{ வைதிகக்கிரமங்கள்
पुरोपमां च	த்திற்கு மொனார்	वाद्यं:	பண்ணிவளக்கத் தெரி
	யிருக்கிறதுமான		ந்த வேதவித்துக்களா
तां	ஆந்த		ண்பிராமணர்களாலும்
पुरीं	பட்டணத்தை	सदस्यैः	ஸ்தனாக்கு வருவத
समतिक्रम्य	கடந்து,		ற்கு சுத்தநீரழுதைய
पुरोत्तमं	கிறத்த திருமா லிலை	परमहिजः	பிரமணோத்தமர்
	குகுள்		களாலும்
प्रविवेश	பிரவேசித்தார்,	सुसंपूर्ण	நிக்கலிறையப்பெற்ற
श्रेष्ठं	உத்திருஷ்டமாய் வின	यशविशिः	தீய்த்தர்களால்[தாயும்
	வருளின்ற	उपशोभितं	உததுவாட்டத் தின்
अन्तःपुरं	திருக்கல்யாணமண்ட		உகப்பெற்றதாயும்
	பத்தை	इवशं	கவனித்தார்.

तदन्तःपुरमासाद्य व्यतिचक्राम तं जनम् । वसिष्ठः परमश्रीतः परमपिविवेश च ॥ ३१ ॥

परमश्रीतः	அத்யந்த மனஸாத் துவத்	आसाद्य	புதுகூத,
	முக்கிர ண்டுருந்த	व्यतिचक्राम	கடந்தார்.
परमपिः च	முணிகர்பெழுமா ணு	तत्	அந்த
वसिष्ठः	யவசிஷ்டர்	अन्तःपुरं	கல்யாணமண்டலத்
तं	ஆந்த		தம்
जनं	ஜனஸமுதத்திலுள்ள	विवेश	உததுகொண்டார்.

स त्वपश्यद्विनिष्क्रान्तं सुमन्त्रं नाम सारथिम् । द्वारे मनुजसिंहस्य सचिवं प्रियदर्शनम् ॥

सः	அவர்	मनुजसिंहस्य	சங்கீரவர் ததியாருக்கு
तु	அப்பொழுது	प्रियदर्शनं	அன்புதலைய செய்யும்
द्वारे	வதிரிசெய்யாக்கிரகாண்	सचिवं	மகதிரியும்
	யருக்கும் வழியில்	सारथि	வாரதிரயமான
विनिष्क्रान्तं	{ வெளிப்புறப்பட்டு	सुमन्त्रं नाम	சுமந்திரசென்பவரை
	யக்துவிக்காண்புழை	अपश्यत्	கண்டார்.
	கண்டதானும்		

तमुवाच महातेजाः सूतपुत्रं विशारदम् । वसिष्ठः क्षिप्रमाचक्ष्व नृपतेर्षामिहागतम् ॥ ३३ ॥
 इमे गङ्गोदकचटाः समुद्रेभ्यश्च काञ्चनाः । औदुम्बरं भद्रपीठमभिषेकार्यमाहृतम् ॥ ३४ ॥
 सर्वबीजानि गन्धाश्च रत्नानि विविधानि च । शौद्रं दधि घृतं लाजा दर्भाः सुमनसः पयः ॥
 अष्टौ च कन्या रुचिरा मत्तश्च वरवारणः । चतुरश्वो रथः श्रीमान्निस्त्रिशो धनुरुत्तमम् ॥
 वाहने नरसंयुक्तं छत्रं च शशिसन्निभम् । श्वेते च व्यालव्यजने भृङ्गारुश्च हिरण्मयः ॥
 हेमदापपिनद्धश्च ककुब्जान्पाण्डुरो वृषः । केसरी च चतुर्दंष्ट्रो हरिश्रेष्ठो महाबलः ॥ ३८ ॥
 सिंहासनं व्याघ्रतनुः समिद्धश्च हुताशनः । सर्ववादित्रसङ्घाश्च वेश्याश्चालंकृताः स्त्रियः ॥
 आचार्या ब्राह्मणा गावः पुण्याश्च मृगपक्षिणः । पौरजानपदश्रेष्ठा नैममाश्च गणैः सह ॥
 एते चान्ये च बहवः प्रीयमाणाः प्रियंवदाः । अभिषेकाय रामस्य सह तिष्ठन्ति पार्थिवैः ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியாகிய	वसिष्ठः	வசிஷ்டர்	विशारदं	உலகப்பிரசித்தி பெற்றவரும்	विविधानि	பலவகை
सूतपुत्रं	அரண்மனையில் ஸார தியாபிருந்தவரின் புதல்வருமாகிய	क्षिप्रः	அவரைப்பார்த்து	गङ्गोदकचटाः	பின்வருமாறு ஆக்ஞா பித்தருளினார்.	रत्नानि च	இரத்தினங்களாகும்
सं	அதிகக்கட்டையால் செய்யப்பட்ட	औदुम्बरं	“அத்திக்கட்டையால் செய்யப்பட்ட	भद्रपीठं	ராஜதுறைத்தனம் செய்கையில் வீற்றிருக்கும் காற்காலியும்	शौद्रं	தேனும்
काञ्चनाः	தங்கத்தால் செய்யப் பட்ட	समुद्रेभ्यः च	ஸமுத்திரங்களிலி	लाजाः	ருகதும்	घृतं	எல்லா சுப லக்ஷணங் களும் பொருத்திய பாளையம்
समुद्रेभ्यः च	முத்திரங்களிலி	गङ्गोदक-चटाः	ருகதும்	दर्भाः	கங்கா தீர்த்தம் முதலிய புண்ட தீர்த்தங்களால் நிறைபப் பெற்ற குடங்களாகும்	सुमनसः	காண்கு சூநினாகள் சூட்டிய
गङ्गोदक-चटाः	ருகதும்	काञ्चनाः	கங்கா தீர்த்தம் முதலிய புண்ட தீர்த்தங்களால் நிறைபப் பெற்ற குடங்களாகும்	सुमनसः	எல்லா சுவதானங்கள்	पयः	தேனும்
सर्वबीजानि	எல்லா சுவதானங்கள்	गन्धाः च	வாஸனை தர வ்யங்க	रुचिराः	அழகு வாய்ந்த	अष्टौ	எட்டு
गन्धाः च	வாஸனை தர வ்யங்க			कन्याः च	கணனிப்பெண்களாகும்	रुचिराः	அழகு வாய்ந்த
				श्रीमान्	பட்டத்து அமாவது பட்டா பிஷேகமான பின்னூர் ஊர்கோல மாய் எடுவரும்	कन्याः च	கணனிப்பெண்களாகும்
				मत्तः	அதி உத்தம ஹமாயி ருக்கிற	मत्तः	அதி உத்தம ஹமாயி ருக்கிற
				वरवारणः च	எல்லா சுப லக்ஷணங் களும் பொருத்திய பாளையம்	वरवारणः च	எல்லா சுப லக்ஷணங் களும் பொருத்திய பாளையம்
				चतुरश्वः	காண்கு சூநினாகள் சூட்டிய	चतुरश्वः	காண்கு சூநினாகள் சூட்டிய
				रथः	தேனும்	रथः	தேனும்
				निस्त्रिशः	பட்டாக்கத்தியும்	निस्त्रिशः	பட்டாக்கத்தியும்
				उत्तमं	உத்தமமான	उत्तमं	உத்தமமான
				धनुः	கோதண்டமுள்	धनुः	கோதண்டமுள்

नरसंयुक्तं	மனிதர்களில் ஆங்கிலம் கொண்டுபோகப்பட்டதும்	अरंकुनाः	ஆழகிய
वाहनं	பல்லக்கும்	पेय्याः	பொறு
अशिवस्त्रिमं	சக்திரணையொத்த	क्षिप्रः च	மடவதவர்களும்
छत्ते च	வெண்துண்டயும்	आन्यायाः	ஆரியர்களும்
येते वालव्यजने च	இரண்டு வெண்சாமர க்களும்	इमे वासवाः	இந்த ஆகதணர்களும்
हिरण्यमयः	பொன்னால் செய்த பட்டாபிஷேகங்களில்	नैगमाः	நிபாபாரிகளும்
भृङ्गारः च	மட்டியோகிலும் ஆர் க்கியபலத்திரமும்	पौरजान- पदधेताः	ககரத்தார்கள் காட் டார்கள் துவர்களும்
हेमदामपिनदः	தங்கதறாரங்களால் அ லக்கரிக்கப்பட்டதும்	श्रीमन्मनाः	ப்ரீதிவைத்தவர்களாய்
ककुब्धान्	முகப்பையுடையதும்	प्रियंवदाः	புகழை பேசிக்கொண்ட புத்திசந்தவர்களாய்
पाण्डुरः	வெண்மைநிறமுமான	पुते च	தீவர்களும்
वृषः च	கிருஷ்பமும்	राणः	பரிவாரத்தினங்களும்
महाबलः	மஹாபலமுள்ளதும்	सह	சகவர்களும்
चतुर्भुजः	சான்றது கோரை பலக ளையுடையதுமான	पार्थिवः	பாண்டவர்களைத்
केसरी च	கிம்மமும்	सह	சகவர்களும்பாண
हरिधेयः	ஊர்க்கொலத்தில் முத லில் செல்லுமாழகுண யகத குதிரையும்	अन्य	மற்ற
व्याघ्रतनुः	புலித்தோலும்	बहवः च	பலரும்
सिंहासनं	கிங்கரசனமும்	रामस्य	ராமருடைய
सुगन्धिनाः च	மால்களும் பறவை	अभिप्रेकाय	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
गुण्याः	புண்ணிய [களும்	विजिति	வந்தவர்களைப் புக ழ்கொண்டதும்
गावः	பசுங்களும்	इह	இஃது
संववादिशंवाः च	எல்லாவிதமான மக் களவாத்தியங்களும்	मां आगतं	மான் வந்திருக்கிற பெரியவரும்
अभिप्रेकार्यं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு சாக	हुताग्निः	ஹோமத்தீ
आहुतं	கொத்தணைவங்கப்பட்ட யருக்கிறதென்றும்	समिद्धः च	கொத்தி கொழுத்த விட்டி எரிந்திருக்க காலம்
		नृपतेः	சகலவர்களைப் புகழ கொண்டவனின்
		क्षिप्रं	மடவதவனின்
		अचक्ष्व	அழகிய

त्वस्यस्व महाराजं यथा समुदितेऽहनि । पुण्ये नक्षत्रयोगे च रामो राज्यवाप्नुयाद् ॥४२॥

समुदिते	“பார்க்குதலைக்கடப் பட்டபுகழ்க்கின்ற	राज्ये	ராஜ்யத்தை
नक्षत्रयोगे	நகதத்திரத்தாடவ்	अवाप्नुयात्	அடைவதென்கும்.
पुण्य	புல்ல	यथा च	யதாதியபடியாக
अहनि	முஹூர்த்தத்திற்	महाराजं	சக்கரமாத்ரிமான
रामः	ராமன்	त्वस्य	தவஸ்தின்

इति तस्य वचः श्रुत्वा सूतपुत्रो महात्मनः । स्तुवन्नृपतिशार्दूलं प्रविवेश निवेशनम् ॥४३॥

तस्य	அந்த	सूतपुत्रः	ஸுமந்திரர்
महात्मनः	மஹாத்மா சின்ன	नृपतिशार्दूलं	சக்கிரவர்த்தியாரை
इति	மேற்கண்ட	स्तुवन	புகழ்த் துகொண்டே
वचः	ஆக்ஷேபணை	निवेशनं	திருமாளிகைக்கு
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு.	प्रविवेश	போய்ச் செந்தார்.

तं तु पूर्वोदितं वृद्धं द्वारस्था राजसम्मतम् । न शेकुरभिसंरोद्धं राज्ञः प्रियचिकीर्षवः ॥४४॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	पूर्वोदितं	{ எப்பொழுதும் உன் ளே கிட்டுவிடும்படி முன்னமேயே உத்தி ரவுபெற்று இருக்கிற வருமாகிய
प्रियचिकीर्षवः	ஆக்கினைப்படியே நடக்கும்	तं	அவரை
द्वारस्थाः	வாயில்காப்பவர்கள்	तु	இப்பொழுது
वृद्धं	பெரியவரும்	अभिसंरोद्धं	தடைசெய்ய
राजसम्मतं	{ சக்கிரவர்த்தியாரை உதவியுபடைத்தவ ரும்	शेकुः न	அதிகாரமில்லாதிருந் தார்கள்.

स सपीपस्थितो राजस्तापवस्थामज्जिवान् । वाग्भिः परमतुष्टाभिरभिष्टोतुं प्रचक्रमे ॥४५॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரை	परमतुष्टाभिः	{ மிக்க ச்ரோத்திரத்தி யத்திற்கு இன்பம் விளைவிக்கிற
तां	அந்த	वाग्भिः	வழக்குமாய்செல்லும்
अवस्थां	நஷ்டதனையை	अभिष्टोतुं	ஸ்தோத்திரங்களை
अज्जिवान्	அறியாத	प्रचक्रमे	ஸ்தோத்திரம் செய்ப சமயம் பார்த்து கா துநின்றனர்.
सः	அவர்		
सपीपस्थितः	கிடிகிறீர் துகொண்டு		

ततः श्रुतो यथाकालं पाथिवस्य निवेशने । सुमन्त्रः प्राञ्जलिभूत्वा तुष्टाव जगतीपतिम् ॥

ततः	அப்பொழுது	प्राञ्जलिः भूत्वा	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
श्रुतः	ஸுரதிராரும்	यथाकालं	ஸரியான ஸமயத்தில்
सुमन्त्रः	ஸுமந்திரர்	जगतीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை
पाथिवस्य	சக்கிரவர்த்தியாரின்	तुष्टाव	பின்வருமாறு ஸ்தோ த்திரம் செய்தார்.
निवेशने	ஸன்னிதியில்		

यथा नन्दति तेजस्वी सागरो भास्करोदये । प्रीतः प्रीतेन मनसा तथाऽऽनन्दघनः स्वतः ॥

तेजस्वी	“தேஜஸ்வியான	प्रीतेन	திருப்திகொண்ட
सागरः	சமுத்திரம்	मनसा	மனதால்
भास्करोदये	{ ஸூர்யாஸ்தமனத்தில் அதாவது பூர்ண சந் ரன் உதிக்கையில்	स्वतः	தாமே
नन्दति	சுரிகிறது	प्रीतः	மனசுந் துஷ்டிகொண் டவராய்
यथा तथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	आनन्दघनः	ஆனந்தபரிபூர்ணமாய் விளங்குகின்றீர்.

இन्द्रமஸ்யாं து வேலயாஸம்துஸ்தவ மாதலி: । சோஜயதானவான சவீஸ்தயா த்வா வோதயாம்யஹம் ॥

அஸ்யா	" இம்ம	தானவான்	அவனார்ர்கள்
வேலயா து	வேலையின்தான்	சவீஸ்	சவீஸைவரையும்
மாதலி:	மூன், மீரணனு சாரதிபா	அஜயத்	கொண்டாடங்கொண்
	கிய மரதலி என்பவன்	தயா	அவ்வண்ணமே(டகர்.
இந்	இந்திரபகவானை	த்வா	தேவரீரை
அம்துஸ்தவ	அந்தோத்திரம் கொ	அஹ்	அடியேன்
	தான்.	வோதயாமி	தூக்கித் தாழ்த்துகின்
ச:	அவர்		தேன்.

வேத: சஹாஜ்வித்யாஸ்ய யதா ஹ்மதம் ப்ரும் । ப்ருமண வோதயந்த்யத தயா த்வா வோதயாம்யஹம் ॥

சஹாஜ்வித்யா:	" வேதாங்கங்களை	யதா தயா தி	யதா தயா தி
வேத:	வேதங்கள் (உன்மீட்ட		வண்ணமே
அஹ்மதம்	அஹ்மதம்	அத	இப்பொழுது
ப்ரும்	ப்ரும்	த்வா	தேவரீரை
ப்ருமண	ப்ருமண	அஹ்	அடியேன்
வோதயந்தி	வோதயந்தி	வோதயாமி	தூக்கித் தாழ்த்துகின்
	தன்		அந்தேன்.

ஆதீத்ய: சஹ சந்திரேண யதா பூததரா ஸுமா । வோதயந்த்யத பூதீவீ தயா த்வா வோதயாம்யஹம் ॥

சந்திரேண	" சந்திரனோடு	வோதயந்தி	வோதயந்தி
ஆதீத்ய:	ஆதீத்யன்	யதா தயா	யதா தயா
பூததரா	பூததரா	த்வா	தேவரீரை
ஸுமா	ஸுமா	அஹ்	அடியேன்
பூதீவீ	பூதீவீ	வோதயாமி	தூக்கித் தாழ்த்துகின்
அத	இப்பொழுது		அந்தேன்.

உத்திஷ்டாஸு மஹாராஜ க்ருதகௌதுகமஹ: । விராஜமானோ வபுஸா மேரோஸிவ திவாகர: ॥ 41 ॥

மஹாராஜ	" சந்திரன் தீபாரோ	மேரோ:	மேரோ
ஆஸு	ஆஸு		கும்
உத்திஷ்ட	உத்திஷ்ட	திவாகர: இவ	திவாகர: இவ
க்ருதகௌதுக-	க்ருதகௌதுக-		கும்
மஹ:	மஹ:		கும்
வபுஸா	வபுஸா	விராஜமான:	விராஜமான:

சோமஸூயீ ச காகுதஸ்ய சிவவீசுவநாவணி । வருணாபிரிந்த்ய விஜயம் ப்ரிதஸ்து தி ॥ 42 ॥

காகுதஸ்ய	" காகுதஸ்ய	அபி:	அபி:
சோமஸூயீ ச	சோமஸூயீ ச	இந்: ச	இந்: ச
சிவவீசுவநாவணி	சிவவீசுவநாவணி	தி	தி
வருண: ச	வருண: ச	விஜய	விஜய
		ப்ரிதஸ்து	ப்ரிதஸ்து

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । प्रतिबुध्यस्व राजर्षे कुरु कार्यमनन्तरम् ॥५३॥

राविः	இரவு	राजर्षे	ராஜர்ஷியே!
भगवती	கல்லதாய்	प्रतिबुध्यस्व	தேவரீர தூரிலுணர்
गता	கழிந்தது.	अनन्तरं	இனி [வீராக,
शिवं	சுபமுகர்த்த	कार्यं	ஆகவேண்டிய கார
अहः	தினமானது		யத்தை
उपस्थितं	உதயமாநிலிப்டது.	कुरु	செய்தருளும்.

उपतिष्ठति रामस्य समग्रमभिवेचनम् । पौरजानपदैश्चापि नैगमैश्च कृतात्मभिः ॥ ५४ ॥

पौरजानपदैः च	நகரத்தார்களோடும் காட்டார்களோடும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
कृतात्मभिः	புன்மாத்தமாக்களான	अभिवेचनं	பட்டாபிகேதகத்திற்கு
नैगमैः च	வேதவித்துக்களோ	समग्रं अपि	ஸர்வமும்
	டும்	उपतिष्ठति	சித்தமாக இருக்கி
			றது.

अयं वसिष्ठो भगवान् ब्राह्मणैः सह तिष्ठति । क्षिपमाज्ञाप्यतां राजन् राघवस्याभिषेचनम् ॥

वसिष्ठः	வஸிஷ்ட	राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரோ!
भगवान्	பகவான்	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
ब्राह्मणैः सह	பிராம்மணர்களோடு	अभिषेचनं	பட்டாபிகேதகமானது
अयं	இதோ [கூட	क्षिप्रं	இப்பவே
तिष्ठति	எழுந்தருளியிருக்கின்	आज्ञाप्यताम्	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்
	றனர்.		டும்.

यथा ह्यपालाः पशवो यथा सेना ह्यनायका । यथा चन्द्रं विना रात्रिर्यथा गावो विना वृषम् ॥

एवं हि भविता राष्ट्रं यत्र राजा न दृश्यते ॥ ५७ ॥

राजा हि	“ஆரான் ஒருவன்	सेना यथा	ஸேனாபோலவும்
दृश्यते न	இல்லை திருக்கிறது	चन्द्रं विना	சந்திரனில்லாத
यत् एवं	எதுவோ இப்படிப்	राविः यथा	இரவுபோலவும்
राष्ट्रं हि	நாடு [பட்ட	वृषं विना	விருஷபத்தை இழந்த
अपालाः	இடைவனில்லாத	गावः यथा	பசுக்கள்போலவும்
पशवः यथा	பசுக்குழாம்போலவும்	भविता	ஆய்கிடும்;
अनायका	நாயகனில்லாத	हि	இது நிச்சயம்.”

इति तस्य वचः श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमिवार्थवत् । अभ्यकीर्यत शोकेन भूय एव महीपतिः ॥

तस्य	அவருடைய	वचः	நல்ல சொல்லுக்கு
सान्त्वपूर्वं	{ சரோத்தேந்திரியத்தி ற்கு இனிமையாயிரு க்கிறதும்	शुवा	திருச்செவி சாந்தியரு ளிய
अर्थवत् इव	ஐயகரமாயுமுள்ளது	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
इति	மேற்கண்ட	भूयः एव	இன் லுமதிகமாய்
		शोकेन	சோகத்தால்
		अभ्यकीर्यत	பிடுக்குண்டார்.

सुमन्त्र राजा रजनीं रामहर्षसमुत्सुकः । प्रजागरपरिश्रान्तो निद्राया वशमेयिवान् ॥

சுமன்ட்
ராஜா
ரஜனீ
ராமஹர்-
சமுத்சுக: }
“சுமந்திரரே!
சக்கிரவர்த்தியார்
இரவுமுழுதும்
ராமனிடத்திலுள்ள
அபிமானத்தால் கவ
லையுற்ற மனத்தாராகி

प्रजागर- }
परिश्रान्तः }
निद्राया:
वशं एयिवान् *
சற்றும் தூரிலின்றி ஆ
யாஸமடைந்தவராகி
அசதியால்
மெய்மறந்திருக்கின்
றனர்.

तद्वच्च त्वरितं सूत राजपुत्रं यशस्विनम् । रामपानय भद्रं ते नात्र कार्या विचारणा ॥

சூத்
தத்
யசஸ்விந்
ராஜபுத்
ராமே
தவரித்
ஆனய
“ஸாரதியே!
ஆதலால்
மகா புகழ்படைத்த
சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரனு
பூரீராமனை
உடனே
அழைத்துவாரும்.

अस
विचारणा
कार्या न
ते भद्रं
राघव
இந்த விஷயத்தில்
முன்பின் ஆலோசித்
தலென்பது
செய்யக்கூடாது.
உம்முடைய இந்த
காரியத்திற்கு மெச்
சப்படுவீர்.
போய்வாரும்.”

स मन्यमानः कल्याणं हृदयेन ननन्द च । निर्जगाम च संश्रित्या त्वरितो राजशासनात् ॥

ச:
ராஜாஸநாத் ச
கல்யாணம் ச
மன்யமான:
நநந்
அவர்
சக்கிரவர்த்தியாரின்
ஆக்ஞையின்பேரில்
தானென்னும்
கல்ல செய்தியாகவும்
மனதில்கொண்டு
உள்ளம் மகிழ்ந்தார்.

हृदयेन
संश्रित्या
त्वरितः
निर्जगाम
அந்தக் காரணமாய்
பரிபூர்ண பக்தியால்
காலதாமதம் செய்யா
தவராகி
அவ்விடம்விட்டு புறப்
பட்டார்.

सुमन्त्रश्चिन्तयामास त्वरितं चोदितस्तथा । व्यक्तं रामाभिषेकार्थमिहायास्यति धर्मभाक् ॥

தயா
சோதித்
சுமன்ட்
தர்மபாக்
வ்யக்த்
அவனரால்
ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
சுமந்திரர் [வராகி
தருமத்தில் அசஞ்
சல பக்தியுடையவர்,
பூரீராமர்
நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்
டதாகிய

रामाभिषेकार्थं
इह
त्वरितं
आयास्यति
चिन्तयामास
பூரீராமனது பட்டாரி
வேகத்திற்காக
இவ்விடத்திற்கு
இப்பவே
எழுந்தருளப்போகி
ஞரென்கிற
அபிப்ராயம் கொண்
டார்.

इति सूतो मतिं कृत्वा हर्षेण महता वृतः । निर्जगाम महाबाहू राघवस्य दिदक्षया ॥६७॥

மஹாபாஹு:
சூத்
இதி
மதி க்ரவா
ராவஸ்ய
மகாபாகுவாகிய
ஸாரதி
மேற்கண்டவண்ண
மாய்
அபிப்ராயம்கொண்டு,
பூரீராமனுடைய

दिदक्षया
महता
हर्षेण
वृतः
निर्जगाम
வேலுவனைய வேலிக்க
வேண்டுமென்கிற
பரம [ஆசையால்
உதஸா ஹத்துடன்
இருப்பவராய்
வேளியில் நடந்து
சென்றார்.

सागरहृदसङ्काशात् सुप्तोऽन्तःपुराच्छुभात् । निष्कस्य जनसंवाधं ददर्श द्वास्मयतः॥६८॥

சுமந்த:	சுமந்திரர்	निष्कस्य	வெளியில்வந்தது;
सागरहृद-	சமுத்திரத்தில் தனிப்	द्वारं	வழியில்
सङ्काशात् }	பட்டு விளங்கும்	अयतः	அவருக்கெதிரில்
	ஜலசயத்திற்கிடாய்	जनसंवाधं	{ ஜனசமுதாயம் துடை
शुभान्	சுழுகுமாய்த்து		{ வெளியில் கூடி சிறுப்
	விளங்கும்		பதாய்
अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்தினின்றும்	ददर्श	கவனித்தார்.

ततः पुरस्तात् सहसा विनिःसृतो महीपतीन्द्रागतान् विलोकयन् ।

ददर्श पौरान् विविधान् महाधनानुपस्थितान्द्वारमुपेत्य निष्ठितान् ॥ ६९ ॥

विनिःसृतः	“வெளியில்வந்த அவர்	सहसा	புறப்படையுடன்
महाधनान्	மதுரை செல்வமான்	विलोकयन्	கவனித்தார்.
	களும்	ततः	அதன்பின்
उपस्थितान्	மதுரைப்பிரகித்தி	उपेत्य	கடந்துகொண்டே,
	பெற்றவர்களுமான	द्वारं	வழியில்
महीपतीन्	அரசர்களை	निष्ठितान्	பக்திமாண்களான
पुरस्तान्	முதலில்	विविधान्	பல
द्वारागतान्	{ திருமாளிகையின் வா	पौरान्	பட்டணத்துதலைக்க
	{ விவிவிருக்கின்றவர்		களையும்
	களாய்	ददर्श	கண்ணுடன் கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

भाषितः श्लोकः 3031.

अयोध्याकाण्डे भाषितः श्लोकः 676.

पञ्चदशः सर्गः—பதினாந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௧௫ ॥

सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः—சுமந்திரன் இராமரது மாளிகைக்குள் போகிறது.

ते तु तां रजनीं सुप्य ब्राह्मणा वेदपारगाः । उपतस्थुरुपस्थानं सहराजपुरोहिताः ॥ १ ॥

ते	அந்த	तां	அந்த
वेदपारगाः	வேதங்கறின் களரக	रजनीं	இரவை
	ஜைக்கண்டவர்களும்	उप्य	கழித்தது,
सहराज-	சகலிரவர்த்தியாரின்	तु	துதேசமயத்தில்
पुरोहिताः }	குலகுருவின் கூட	उपस्थानं तु	சபா மண்டபத்தில்
	பாளிகளுரான	उपतस्थुः	வருகுகொந்தார்கள்.
ब्राह्मणाः	அந்த உயர்க்கள்		

अमात्या बलमुख्याश्च मुख्या ये निगमस्य च । राघवस्याभिषेकार्थे प्रीयमाणास्तु सङ्गताः ॥

अमात्या:	மக்திரிகளும்	राघवस्य	ஸ்ரீராமனது
बलमुख्या:	படைத்தலைவர்களும்	अभिषेकार्थे	பட்டாபிஷேகத்தின்
निगमस्य	நகரத்தினுடைய	प्रीयमाणाः	அத்யந்தம் ஆசை
मुख्याः च	பிரதானமானவர்		கொண்டவர்களாய்
	களும்		
ये च	எவர்களோர் ஆவர்க	तु	இதேசமையத்தில்
	செல்லாரும்	सङ्गताः	வந்துகூடினார்கள்.

उदिते विमले सूर्ये पुण्ये चाभ्यागतेऽहनि । लघ्ने कर्कटके जन्म रामस्य समुपस्थिते ॥

अभिषेकाय रामस्य द्विजेन्द्रैरुपकल्पितम् ॥ ३ ॥

काञ्चना जलकुम्भाश्च भद्रपीठं स्वलंकृतम् । रथश्च सम्यगास्तीर्णो भास्वता व्याघ्रचर्मणा ॥

विमले	தூயனாகிய	काञ्चनाः	பொன்னால் செய்யப்
सूर्ये	சூர்யபகவான்		பட்ட
उदिते	உதிக்கையில்	जलकुम्भाः च	தீர்த்தசூம்பங்களும்
द्विजेन्द्रैः च	பிராமணோத்தமர்க	स्वलंकृतं	நன்கு அலங்கரிக்கப்
	ளாலேயே		பெற்ற
रामस्य	ஸ்ரீராமனது	भद्रपीठं	{ ராஜ்யதுரைத்தனம்
अभिषेकाय	பட்டாபிஷேகத்திற்		செய்யும்போது ஊர்
	காக		நிருக்கும் நாகாலி
समुपस्थिते	நிஷ்கர்ஷித்துவைத்		யும்
अहनि	தினத்தில் (கப்பட்ட	भास्वता	ஒளிபெற்று விளங்கும்
पुण्ये	புஷ்ய நகஷத்திரத்தில்	व्याघ्रचर्मणा	புலித்தோலால்
रामस्य	ஸ்ரீராமனது	सम्यक्	அழகாய்
जन्मलघ्ने	திருவயதார லக்ஷமா	आस्तीर्णः	பரப்பப்பெற்று விளங்
	மாகிய		கும்
कर्कटके	கடக லக்ஷம்	रथः च	ரதமும்
अभ्यागते	ஸமீபித்துக்கொண்	उपकल्पितम्	ஆயத்தம் செய்யப்
	டிருக்கையில்		பட்டது.

गङ्गायमुनयोः पुण्यात् सङ्गमादाहृतं जलम् । याथान्याः सरितः पुण्या इदाः कृपाः सरांसि च ॥

गङ्गायमुनयोः	கங்கை யமுனை இவ்வி	कृपाः	கிணறுகளும்
	ரு நதிகளினுடைய	सरांसि च	பொய்கைகளும்
पुण्यात्	புண்ணிய	याः च	எவைகளோர் ஆவைக
सङ्गमात्	சங்கமத்தினின்றும்		ளிலிருந்தும்
अन्याः	மற்றுள்ள வேறு	जलं	தீர்த்தமானது
पुण्याः	பரவனமாகிய	आहृतम्	கொண்டுவந்தது வைக்
सरितः	நதிகளும்		கப்பட்டிருக்கிறது.
इदाः	கணைகளும்		

மாங்காஹாஹ்வாஹ்வ திர்யமாஹாஹ்வ சங்குதா: । தாஹ்வாஹ்வ தாய் சமுதிர்யத சர்வத: ॥௧௬॥

சர்வத:	எல்லா	திர்யமாஹா: வ	{ மகிழ்ச்சி தரக்களில்
சமுதிர்ய: வ	ஹமுத்திர கிள்களின்		{ தெற்காகவும் வடக்காக
	ஹம்		{ கவிமொழி நதிகளும்
சங்குதா:	எங்காமக்கள்	தாஹ்வ: புவ வ	எனவகளை அனைவக
மாங்காஹா: வ	கிழக்குமுகம் ஓடும்		எரிநிரூந்தும்
	நதிகளும்	தாய்	தீர்த்தபானது
ஹ்வாஹா: வ	மேற்குமுகம் ஓடும்	ஹ்வநம்	கொண்டுவந்து வளம்
	நதிகளும்		கப்பட்டிருக்கிறது.

சஜலா: க்ஷிரிபிஷ்டா வடா: காஷ்வநராஜதா: । பஞ்சலயுதா ஹந்தி பூநா: பரமவாரிணா ॥

காஷ்வ- ராஜதா: }	பொன்னுதும் வெண்	பரமவாரிணா	அதிக வ: சனை தரம்
	வரியினுதும் செய்யப்		பத்தால்
	பட்ட	பூநா:	பரிமளக்கிற் தவைக
வடா:	கும்பக்கள்		எனவகவும்
சஜலா:	தீர்த்தம் நிறைந்தவை	க்ஷிரிபி:	அரக ஒள தும்பரம்
	கனாகவும்		முதலியவைகளால்
பஞ்சலயுதா:	{ தாமரை, நீலே தப்பலம்	வடா:	முடப்பெற்றவைகளால்
	{ இவைகள் போடப்		பும்
	பட்டவைகளாகவும்	ஹந்தி	விளக்குகின்றன.

சுதிரே ததி வுத லாஜா தமா: சுமநச: பய: । வேஷாஷ்வ ஷுபாசாரா: சவாஹரணபூபிதா: ॥
சந்திராஸுவிசுசுசுசு காஷ்வந ராஜபூபிதம் । சஜ் திபூதி ராமசு வாலவ்யஜநமூதமம் ॥௧௭॥

சுதிரே	தேதும்,	சந்திராஸு- விசுசுசுசு	{ சந்திராஸுதைய கொண்
ததி	தயிரும்,		{ க்கள் போல் பரவ
வுத	தெய்யும்,	ராஜபூபிதம்	விளக்கியதாய்
லாஜா:	பொருள்களும்,		தென்கிள்களினதக்க
தமா:	தர்ப்பைகளும்,		பெற்ற
சுமநச:	புஷ்பங்களும்,	காஷ்வந	தக்கப்பட்டவையுடை
பய:	பாலும்,		பதும்
ஷுபாசாரா:	தருமதெறி வழுதாத	மூதம்	செந்ததுமான
	வகளுள்	வாலவ்யஜந	சாமரமும்
சவாஹரண- பூபிதா: }	சகலவித ஷுபரணங்க	ராமசு புவ	ஸ்ரீராமருக்கென்றே
	ளையுள் பூண்டு விளந்	வ	இவையெல்லாமும்
	துகின்றவர்களாலான	சஜ்	செந்ததுமாய்
வேஷா:	ஷுபயதாய்களும்.	திபூதி	செந்ததுவைக்கப்பட்ட
			பதும்.

चन्द्रमण्डलसङ्काशमातपत्रं च पाण्डुरं । सज्जं व्युतिकरं शोभदभिषेकपुरस्कृतम् ॥ १० ॥

अभिषेकपुरस्कृतं { पட்டாபிலேகத்திற்
காகச் செய்யப்பட்ட
தும்
चन्द्रमण्डलसङ्काशं சந்திரமண்டலத்தை
ஒத்து,
व्युतिकरं தேஜோமயமாய் விள
ங்குகிறதும்

श्रीमत् { பெரும்பன்மையை
நன் குவினங்கக் காட்
டுகிற துமாகிய
पाण्डुरं आतपत्रं च வெண்குடையும்
சஜ்ஜம் { சித்தமாய் கொண்டு
வைக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

पाण्डुरश्च वृषः सज्जः पाण्डुरोऽथ संस्थितः । प्रसूतश्च गजः श्रीमानौषवाह्यः प्रतीक्षते ॥

पाण्डुरः வெண்மை நிறமுள்ள
वृषः च வீரவடிவமும்
सज्जः { சித்தமாய்கொண்டுவ
ந்துவைக்கப்பட்டிரு
ந்தது.
पाण्डुरः வெண்ணை
अथः च குதிரையும்
संस्थितः சிறுத்திவைக்கப்பட்
பிருந்தது.

प्रसूतः ஹஸ்திபனுக்கு அடங்
கிடக்கும்
औषवाह्यः பட்டத்து
श्रीमान् கபலசூதனங்களையு
டைய
गजः च யானையும்
प्रतीक्षते எதிரில் நின்றுகொண்
பிருக்கிறது.

अष्टौ च कन्या माङ्गल्याः सर्वाभरणभूषिताः । वादित्राणि च सर्वाणि चन्दिनश्च तथाऽपरे॥

सर्वाभरणभूषिताः பலவகை ஆபரணங்
களை அணிந்த
अष्टौ எட்டு
माङ्गल्याः சுமக்களி
कन्याः च ஸ்திரீகளும்,

सर्वाणि சகலவித
वादित्राणि च வாத்தியகணங்களும்,
चन्दिनः च வாந்திகளும்,
अपरे तथा மற்றவர்களும் இருந்
தார்கள்.

इक्ष्वाकूणां यथा राज्ये संश्रियेताभिषेचनम् । तथाजातीयपादाय राजपुत्राभिषेचनम् ॥
ते राजवचनात्तत्र समवेता महीपतिम् । अपश्यन्तोऽब्रुवन् को नु राज्ञो नः प्रतिवेदयेत् ॥
न पश्यामश्च राजानमुदितश्च दिवाकरः । यौवराज्याभिषेकश्च सज्जो रामश्च धीमतः ॥

इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுலம்சத்
தார்களுடைய
राज्ये ராஜ்யத்தில்
अभिषेचनं பட்டாபிலேகத்திற்கு
यथा } எதை மன்னர்கள்
संश्रियेत } நஞ்சாய் அளிக்கவே
ண்டுமோ ;
तथाजातीयं மன்னர்கள் அளிக்கும்
ஆந்த காணிக்கையை

आदाय எடுத்துக்கொண்டு,
राज- } சக்கிரவர்த்தியார் செ
वचनात् } ய்திருந்த பிரகடனை
பைக்கொண்டு
राजपुत्राभिषेचनं { சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரனின்
ஆபிலேகத்திற்கு
तस्य } ஆப்பொழுது
समवेताः } வந்துகூடிய

தே	ஆவர்கள்	பீமன:	திமானுகிய
மஹிபதி	சக்கிரவர்த்தியானார்	ராமச்ய	ஸ்ரீராமனுக்கு
அபश्यन्ता:	காணுதவர்கடாய்	யௌராஜாபிஷேக: च	இளவரசுபட்டாபிஷேகம்
अयुवन्	{ பின்னகண்டவாறு ஒரு வருத்திரொருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.	सज:	சமுதர்ந்தமோ ரெம்பவும் சமீபித்து விட்டது.
राजानं च	"சக்கிரவர்த்தியானார்	गज:	சக்கிரவர்த்தியானுக்கு
पश्याम: न	இன்னும் நாம் பார்க்க வில்லை.	सु	இப்பொழுது கரண
दिवाकर: च	சூரியனே	क:	காவன் [தாமதமின்றி
उदित:	உதயமாகிவிட்டான்.	म:	நம்மை
		प्रतिवेद्येत्	அறிக்கைசெய்வான்?"

इति तेषु ब्रुवाणेषु सार्वभौमान्महीपतीन् । अब्रवीच्चानिदं वाक्यं सुमन्त्रा राजमन्कृतः ॥

इति	மேற்கண்டவண்ண	सुमन्त:	ஸுமந்திரர்
तेषु	ஆவர்கள் [மாய்	तान्	அந்த
ब्रुवाणेषु	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருந் தையில்	महीपतीन्	மன்னர்களையும்
राजमन्कृतः	{ சக்கிரவர்த்தியாரிடம் தனடயின் றி செல்ல அ திகாரமுடையவராகிய	सर्वभौमान्	மன்னர்களின் மன்னர் களையும் பார்த்து
		इदं	பின்வரும்
		वाक्यं	மொழிகைய
		अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

रामं राज्ञो नियोगेन त्वरया प्रस्थितोऽस्म्यहम् । पूज्या राज्ञो भवन्तस्तु रामस्य च विशेषतः॥

अहं	"நான்	सु	அப்படி ஒருதம்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	भक्तः	தேவர்கள்
नियोगेन	நியமனத்தால்	रामस्य च	ஸ்ரீராமருடையதும்
रामं	ஸ்ரீராமரது சன்னி திக்கு	विशेषतः	இன்னுடையதாய்
त्वरया	ஆவசரமாய்	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியானுடையதும்
प्रस्थितः अस्मि	பேரய்க்கொண்டிருக்க கின்றேன்.	पूज्याः	மரியாதைக்குரியவர் கள்.

अयं पृच्छामि वचनात् सुखमायुष्यतामहम् । राज्ञः संप्रतिबुद्धस्य यच्चागमनकारणम् ॥

अयं	"ஆனபடியால்	संप्रतिबुद्धस्य	தனதுணர்ச்சிக்குக்கும்
आयुष्यतां	மகாலக்ஷணாகைய தேவ ரீர்களுடைய	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியானு டைய
वचनात्	கொண்டுகேள் கொண்டு காரணத்தால்	आगमन- } कारणं }	இவ்வு எழுந்தருளியி ருக்காததற்குக் கார ணம்
सुखं	கிரகித்த கொண்டு	यत्	எதுவோ அதை
अहं	"நான்	पृच्छामि	கேட்டுவருகிறேன்.
अयं	இதே		

इत्युत्वाऽन्तःपुरद्वारमाजगाम पुराणवित् । सदासक्तं च तद्देश्यं सुमन्त्रः प्रविवेश ह ॥१९॥

पुराणवित् “வய்ச்ரபூர்வனிருத்தந்
தக்களை நன்கறிந்த

சுமன்ட்ரர்
இதி மேற்கண்டவண்ண
மாய்

उक्त्वा च
अन्तःपुरद्वारं
தொல்லிவிட்டு,
அந்தப்புரத்தின் மா
ளிகையின் வாயிலை

तुष्टावास्य तदा वंशं प्रविश्य स विशां पतेः । शयनीयं नरेन्द्रस्य तदासाद्य व्यतिष्ठत् ॥

ச:
ததா
அஸ்ய
நரேந்த்ரஸ்ய
அவர்
அப்பொழுது
அந்த
சக்கிரவர்த்தியாரு
டைய

शयनीयं
प्रविश्य
படுக்கையறைக்கு
வந்துசேர்ந்து,

सोऽत्यासाद्य तु तद्देश्यं तिरस्करणिमन्तरा । आशीर्भिर्गुणयुक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् ॥

तु
सः
तद्देश्यं
तिरस्करणि
अन्तरा
अत्यासाद्य
அதன்மேல்
அவர்
அந்த அறையில்
திரைக்கு
அன்தர
முன்னிலையும்திகமாய்
ஸமீபித்து,

सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिवैश्रवणावपि । वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥२२॥

काकुत्स्थ
सोमसूर्यौ च
शिवैश्रवणौ अपि
वरुणः च
தசரத சக்கிரவர்த்தி
யாரே!
சந்திரனும் சூரியனும்
சிவபெருமாளும்
குபேரனும்
வருணபகவானும்

यथा साङ्गाश्च वेदा वै ब्रह्माणं बोधयन्ति ते । तथा त्वां धीर बोधयामि वृत्तिष्ठ पुरुषर्षभ ॥

साङ्गाः च
ते
वेदाः
ब्रह्माणं
बोधयन्ति वै
यथा तथा हि
“வேதாங்கங்களோடு
அந்த [கடிய
வேதங்கள்
பிரம்மதேவரை
துதித்தெழுப்புகின்ற
அவ்வண்ணமே [எ.

आजगाम
सदा
आसक्तं
तद्देश्यं
प्रविवेश
அடைந்தார்.
எப்பொழுதும்
அனுமதிக்குக் காத்த
ஸ்வேச்சையாயுள்
ளே செல்லக்கூடிய
அவரது திருமாளி
கைக்குள்ளே
போய்ச்சேர்ந்தார்.

आसाद्य
व्यतिष्ठत्
तत्
विशां पतेः
அருகில் சென்று,
வெளியில் நின்றார்.
அப்பொழுது
சக்கிரவர்த்தியாரு
டைய

वंशं
तुष्टाव
வம்சபரம்பரையை
சொல்லித் துதித்தார்.

आशीर्भिर्गुणयुक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् ॥

राघवं
गुणयुक्ताभिः
आशीर्भिः
अभितुष्टाव
தசரதரை
பெருமையாய்க்கொ
ண்டாடப்படுகின்ற
வாழ்த்துக்களால்
மறுபடியும் பின்கண்ட
வாறு துதித்தார்.

अग्निः
इन्द्रः च
ते
विजयं
प्रदिशन्तु
அக்கினிபகவானும்
தேவேந்திரனும்
தேவரீருக்கு
வெற்றியை
அறிக்கக்கடவர்கள்.

धीर
त्वां
बोधयामि
पुरुषर्षभ
उत्तिष्ठ
புண்பாத்தமாவே!
தேவரீரை
அறிவுணர நான்
துதிக்கின்றேன்.
புருஷோத்தமர்!
எழுந்திரும்.

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । वृध्यस्व नगशार्दूल कुरु कार्यमनन्तरम् ॥२४॥

சாதி: "இரவு
 भगवती கல்லதராய்
 गता கழிந்தது.
 शिवे கபமுடிவந்தது
 अहः திசைமரணது
 उपस्थितं உதயமாயிவிட்டது.

नगशार्दूल புருஷோத்தமரோ!
 वृध्यस्व தேவரீர் துயிலுணர்
 अनन्तरं இனி [விடாக.
 कार्यं செய்தருளவேண்டிய
 कुरु செய்தருளும்.

ब्राह्मणा बलमुख्याश्च नैगमाश्चागता नृपाः । दर्शनं तेऽभिकाक्षन्ते प्रतिवृध्यस्व राघव ॥

राघव "தசாதசக்கிரவர்த்தி
 யாரோ!

आगता: வந்துசென்றவர்
 कल: உ

नृपा: பன்னர்களுமும்
 ब्राह्मणा: ஆந்தணர்களுமும்
 बलमुख्या: च ஸேனைத்தலைவர்களும்
 नैगमा: च நகரவாஸிகளும்

ते தேவரீரது
 दर्शनं ஸேனாவகைய
 अभिकाक्षन्ते பிராந்திக்கின்றார்கள்.
 प्रतिवृध्यस्व துயிலுணர்விடாக.

संस्तुवन्तं तदा सूतं सुमन्त्रं मन्त्रकोविदम् । प्रतिवृध्य ततो राजा इदं वचनमब्रवीत् ॥

तदा அப்பொழுது
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 संस्तुवन्तं புகழ்ந்துகொண்டிருப்பவரை

तत: இருந்த இடத்தி
 सिनुत
 प्रतिवृध्य கவனித்து,
 सुमन्त्रं ஸுமந்திரரிடம்
 इदं பின்வரும்
 वचनं கேள்வியை
 अब्रवीत् கேட்டருளினார்.

मन्त्रकोविदं ராஜாங்கமுனையின்
 निपुणराजान
 सूतं ஸாரதியென்

राममानय सूतेति यदस्यभिहितो मया । किमिदं कारणं येन मयाज्ञा प्रतिहन्यते ॥२७॥

सूत "ஸாரதியே, ஸுமந்த்
 राम 'ஸ்ரீராமனை [திரை!
 जानय இவ்விடமழைத்தது
 इति என்று [வாரும்'
 मया என்னால்
 अभिहितः असि நீர் ஆக்குகாடுக்கப்பட்டவர்.

यत् அப்படியிருக்கையில்
 मम எனது
 आज्ञा ஆக்கின
 येन என்னகாரணத்தால்
 Gāṇḍī
 प्रतिहन्यते மீறி உட்கப்பட்டது.
 इदं कारणं திகழ்குமயிப்பிராயம்
 किम् என்ன?

न चैव संयुतोऽहमानयेहाशु राघवम् । इति राजा दशरथः सूतं तत्रान्वशात्पुनः ॥२८॥

दशरथः राजा தசாதசக்கிரவர்த்தி
 तस्य அப்பொழுது [யார்
 सूतं ஸுமந்திரரைப் பார்
 पुनः இன்னொருதரம் [த்து
 इति பின்வருமாறு
 अन्वशात् வற்புறத்தி ஆக்குகா
 रिத்தருளினார்.

अहं "ஈன்
 संयुतः पुनः கொஞ்சமும்தயில்கொண்டிருக்கிறேனில்லை.
 राघवं ஸ்ரீராமனை
 आशु च தக்கடினமே
 इह இவ்விடத்திற்கு
 आनय அழைத்துவாரும்."

स राजवचनं श्रुत्वा शिरसा प्रतिपूज्य तम् । निर्जगाम नृपावासान्पन्यमानः प्रियं महत् ॥

सः	அவர்	तं	அவரை
राजवचनं	சக்கிரவர், த்தியாரின் கியமனத்தை	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
श्रुत्वा	சொழைக்கொண்டு,	प्रतिपूज्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு,
महत्	மஹத்தான	नृपावासात्	சக்கிரவர், த்தியாரின் தி
प्रियं	சேஷமராமராமாய்		ருமாணிகையினின்று
पन्यमानः	எண்ணியவராய்	निर्जगाम	வெளிப்புறப்பட்டார்.

प्रपञ्चो राजमार्गं च पताकाध्वजशोभितम् । हृष्टः प्रसुदितः सूतो जगामाशु विलोकयन् ॥

सूतः	ஸூதரி, ஸூமந்திரர்	विलोकयन्	கவனித்து
राजमार्गं	ராஜம்கிக்கு	हृष्टः	உடல்புளகித்து
प्रपञ्चः च	வந்துசென்றவராயும்	प्रसुदितः	உள்ளம்சூரித்தவராய்
पताकाध्वज- शोभितं	பதாகைகள், த்வஜம் கன் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று விளங்குகிறதாக	आशु	வேகமாய்
		जगाम	நடந்துசென்றனர்.

स सूतस्तत्र शुश्राव रामाधिकरणाः कथाः । अभिवेचनसंयुक्ताः सर्वलोकस्य हृष्टवत् ॥

सः	அந்த	अभिवेचनसंयुक्ताः	பட்டாபிஷேகத்தைப்
सूतः	ஸூதரி, ஸூமந்திரர்		பற்றியவைகளுமான
तत्र	அப்பொழுது	कथाः	புகழ்பேச்சுக்களை
सर्वलोकस्य	லோகஜனசங்கத்தின்	हृष्टवत्	மகிழ்ச்சியுற்றவராய்
रामाधि- करणाः	ஸ்ரீராமரது திருக்கல் லியரணஞ்ஞாக்களைப் பற்றியவைகளாயிரு க்கின்றவைகளும்	शुश्राव	செவியுற்றார்.

ततो ददर्श रुचिरं कैलासशिखरप्रभम् । रामवेश्म सुमन्त्रस्तु शक्रवेश्मसमप्रभम् ॥ ३२ ॥

सुमन्त्रः	ஸூமந்திரர்	शक्रवेश्म-	தேவகேதிரனது திரு
ततः तु	அவ்விடத்திலிருந்தே	समप्रभं	மாணிகப்போல் விள
रुचिरं	மிக்க அழகுவாய்ந்த தாய்		ங்குகின்றதுமான
कैलास-	கைலாஸமலைவின்	रामवेश्म	ஸ்ரீராமரது திருமானி
शिखरप्रभं	ரம்போல் விளங்கு கின்றதாய்	ददर्श	கண்டார்.

महाकवाटविहितं वितर्दिशतशोभितम् । काश्चनर्पात्मैकाग्रं मणिविद्रुमतोरणम् ॥ ३३ ॥

शारदाभ्रघनप्रख्यं दीप्तमेरुगुहोपमम् । मणिभिर्वरमाल्यानां सुमहद्भिरलङ्कितम् ॥ ३४ ॥

मुक्तामणिभिराकीर्णं चन्दनागरुधूपितम् । गन्धान्मनोज्ञान्विसृजद्दार्दुरं शिखरं यथा ॥

सारसैश्च मयूरैश्च विनदद्भिराजितम् । सुकृतेहामृगाकीर्णं सुकीर्णं भक्तिभिस्तथा ॥

मनश्चक्षुश्च भूतानामादक्षिण्मतेजसा । चन्द्रभास्करसङ्काशं कुबेरभवनोपमम् ॥ ३७ ॥

சூத்:	ஸாரதி, ஸாரமந்திரி,	வந்தாமர- }	சந்தனம் அகில் ஜினைவ
ராமேஷ	சூராமாது திருமாளி	பூபித }	களின் தூபங்களால்
	கைகைய		கமழப்பெற்று விளங்
வந்தமார்கர்- }	சக்திரன், சூரியன் இ		குறிததாயும்
சகாசம் ச }	வர்களை ஒத்ததாய்		வாஸனைச் சந்தனம்
மேஷதஸம்	மேருளின் சிகரத்தை	வாதுர் }	உண்டாக்குமிடமாகி
	போல்		ய தார்த்துரமலையை
ததம்	ஒங்கி உயர்ந்து வளர்ந்		செந்த
	திருக்கிறதாயும்,	சிவர	சிகரத்தை
மஹாகவாத- }	பெரிய கதவுகள் அ	யதா	பொன்றதாய்
விஹித }	மைவப்பெற்று விள	மனோஜாந்	மனோக்ஷமான
	க்குகிறதாயும்	ராவாந்	வாஸனைசனை
விததிஸ்த- }	தூற்றுக்கணக்கான	விசுவ	விதிசொண்ட விளங்
ஸோமித }	வீட்டு முகப்புகளால்		குகின்றதாயும்
	விளக்குகின்றதாயும்	விநயசி:	மதரபாய் உட்கிந்த
காஜந- }	பொற்பதுமைகள்	சாரச: ச	அன்னம் தவவ
பரிமேகாமி }	அங்கங்கு வைக்கப்		சனாலும்
	பெற்று விளக்குகிற	மயூர்: ச	மயில்களாலும்
	தாயும்	விராஜித	ஒளிபெற்ற விளக்கு
மணிவிநும- }	ரத்தினங்களாலும் ப		கிறதாயும்
சோரஜ் }	வழங்கலாலும் செய்	சுகுந்தா- }	விசுத்திரமாய் வேலை
	பப்பட்ட தோரண	சுராகிரி }	செய்யப்பட்ட மான்
	வாயில்களால் விளங்		பதுமைகளால் விள
	குகிறதாயும்		கப்பெற்றதாயும்
சாரதாஸயனமஸ்ய	சரத்தாஸமேகம்போல்	தயா	அப்பகுதி
	விளக்குகிறதாயும்	மகிமி:	கொளம் முதலிய அல
வீஸமே- }	மேருமலையின் குலகம்		உகரங்களால்
சுஹோம }	பிடாய் தேஜோபாயமா	சுகிரி	அதாய் தூட்டப்பெற்று
	ய் விளக்குகிறதாயும்		விளக்குகிறதாயும்
வரமாலயானி	விளையுயர்த்த மலை	திமனேஜஸ	திசுரீகதன்களால்
	களின்	பூதானி	தூதகதன்களால்
சுமததி:	பிக அழகுலாய்ந்த	மன:	மனத்தையும்
மணிமி:	ரத்தினங்களால்	வயு: ச	கண்களையும்
அங்குல	அங்குலரிக்கப்பட்டி	ஆதர	கவரகின்றவண்ண
	விளக்குகிறதாயும்		மாய்
சுகாமணிமி:	முத்திரைகளாலும் பத்	சுவிபூபித	வந்து அலங்கரிக்கப்
	திசுரீகதன்களாலும்		பட்டதாய்
வாகிரி	வெறுமலையிற்று விள	குவே- }	துபேரணது திருமாளி
	க்குகிறதாயும்	மவனோபம }	கைபேரலென ஸந்
			தெரிக்கத்தக்கதாயும்

महेन्द्रधामप्रतिमं नानापक्षिसमाकुलम् । मेरुशृङ्गसमं सूतो रामवेश्म ददर्श ह ॥ ३८ ॥
 उपस्थितैः समाकीर्णं जनैरञ्जलिकारिभिः । उपादाय समाक्रान्तैस्तथा जानपदैर्जनैः ॥
 रामाभिषेकसुमुखैस्सुमुखैः समलंकृतम् । महामेघसमप्रख्यमुदयं सुविभूषितम् ॥ ४० ॥
 नानारत्नसमाकीर्णं कुञ्जकैरातकावृतम् ॥ ४१ ॥

மஹேந்திரதாம- }
 ப்ரதிமம் } மஹேந்திரதாமத்தினை
 மானிக்கொண்டிருக்க
 தாயும்
 சமலங்குதம் } அழகுபாய்ந்து விளங்க
 குகிறதாயும்
 ராமாபிஷேக- }
 சுமுகை: } சூராமரபிஷேகத்தை
 க்கண்டுகளிக்க அவர்
 க்கொண்டவர்களாய்
 ஸ்முகை: உத்தமரதமுடையவர்
 களாய்
 உபாடாய காணிக்கைகளை எடுத்
 துக்கொண்டு
 உபஸ்தித: வந்திருக்கிற
 ஜன: ஜனங்களாலும்
 ததா அவ்வண்ணமே
 சமாக்ரந்த: வந்திருக்கின்ற
 அஞ்சலிகாரிभि: { அஞ்சலிபந்தம் பண்
 ணிக்கொண்டிருக்கி
 ன்ற

जानपदैः நாட்டுபுறத்து
 जनैः ஜனங்களாலும்
 समाकीर्णं { எங்குபார்த்தாலும்
 நிறையப்பெற்று
 விளங்குகிறதாயும்
 नानापक्षि- }
 समाकुलं } அநேக பகவிகளின்
 ஒளிபெற்று விளங்க
 குகிறதாயும்
 महामेघ- }
 समप्रख्यं } மஹாமேகத்திற்கு
 ஸமானகாரதியுடைய
 தாய்
 नानारत्न- }
 समाकीर्णं } அநேகவிதரத்தினங்க
 ளால்நிறையப்பெற்று
 விளங்குகிறதாயும்
 कुञ्ज- }
 कैरातकावृतं ह } குள்ளர்கள் கூனர்கள்
 இவர்களால் நிறைய
 ப்பெற்று விளங்குகி
 றதாகவும்
 ददर्श கவனித்தார்.

स वाजियुक्तेन रथेन सारथिर्नराकुलं राजकुलं विराजयन् ।

वरुथिना राजगृहाभिषातिना पुरस्य सर्वस्य मनांसि हर्षयन् ॥ ४२ ॥

सः அந்த
 सारथिः ஸாரதி, ஸாமந்திரர்
 राजगृहाभि- }
 पातिना } ஸர்வஸ்வாமியின் திரு
 மானிகையை நோக்கி
 செல்லுகிறதும்
 वरुथिना { வெய்யில், மழை, அல
 காரம், இவைகளுக்
 காய் அமையப்பெ
 ற்ற உபரிபாகத்தை
 யுடையதும்
 वाजियुक्तेन குதிரைகள் பூட்டப்
 பெற்றதுமான

रथेन தேர்மீது எறிக்கொ
 ண்டு
 विराजयन् { வழியெல்லாம் ஒளி
 விளக்கச்செய்து
 கொண்டு
 नराकुलं ஜனங்களால் நிறைந்த
 राजकुलं மன்னர்களின் ஸப்தக
 सर्वस्य ஸகல [த்தையும்
 पुरस्य ஜனத்தின்
 मनांसि மனங்களையும்
 हर्षयन् ஸந்தோஷப்படுத்தி
 ணர்.

ततः समासाय महाधनं महत्प्रहरोमा स वभूव सारथिः ।

सृगैर्मयूरैश्च समाकुलोव्वणं गृहं वराहस्य वर्चापतेरिव

॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது	महाधनं	மதுரை கிணையுயர்ந்ததால்
सः	அந்த		பிருக்கிறதாமான்
सारथिः	ஸாரதி, (ஸாமந்திரர்),	वराहस्य	ஸர்வஸ்வரபிரபிஸ்து
सृगैः	மரங்களாலும்	महन्	மதுரத்தான்
मयूरैः च	மயில்களாலும்	गृहं	திருமா லிகைக்கு
समाकुलोव्वणं	இக்குமெஞ்ஞம் விளங் குமின்றதாயும்	समासाय	வந்துசென்றது,
वर्चापतेः	தேவெந்திர ஸுண்டயது	प्रहरोमा	{ சந்திரா மஹத் தால் மயிர் கச்சினை தண்டை, த வராய்
इव	போன்றதாய்	वभूव	விளங்கினது.

स तत्र कैलासनिभाः स्थलंकृताः प्रविश्य कक्ष्यासिदशालयोपमाः ।

मियान्नरान् राममते स्थितान्वहूनपोश्च शुद्धान्तमुपस्थितौ रथौ

॥ ४४ ॥

सः	அந்த	कक्ष्याः	மனைகளை
रथौ	ஸாரதி, (ஸாமந்திரர்),	प्रविश्य	கடந்து,
तस्य	அப்பொழுது	राममते	ஸ்ரீராமாது கடாசுத்
कैलासनिभाः	கைலாஸப்ரவதத்தை போன்றவைகளாய்	स्थितान्	பத்துள்ள [தில்
स्थलंकृताः	நன்கு அழகு வாய்ந்த வைகளும்	मियान्	அடியார்களான
		वहून्	பல
		नरान्	மனிதர்களையும்
		अपोश्च	கடந்து,
सिदशालयोपमाः	{ தேவர்களின் திருமா லிகைகளுக்கு சபா னமாய் இருக்கின்ற வைகளருமான	शुद्धान्तं	உன்னை யிருக்கும் திருபாளிகைக்கு
		उपस्थितौ	வந்துசென்றார்,

स तत्र शुश्राव च हर्षयुक्ता रामाभिषेकार्थकृता जनानाम् ।

नरेन्द्रसूनोरभिमङ्गलार्थाः सर्वस्य लोकस्य गिरः प्रहृष्टः

॥ ४५ ॥

सः	அவர்	अभि-	{	அப்பொழுது இவரின்
तस्य	அவ்விடத்தில்	मङ्गलार्थाः		மை விளைபுகண்டு
सर्वस्य लोकस्य	ஸகல லோகத்திலுள்ள			மதம் செங்கடையார்
जनानां	வந்துகடி யிருக்கும் மானிடர்களுடைய			த்தனைகளையிருக்கி ன்றவைகளும்
रामाभिषेकार्थ-	{ ஸ்ரீராமாது அபிஷே கத்தைப்பற்றியவை களாய் இருக்கின்றவை களும்	हर्षयुक्ताः	{	உன்னம் ஸ்ரீராமுப்
कृताः		च		பவந்த நன்கு விளங்க க்காட்டுகிறவைகளு
		गिरः		புகழ்ச்சொற்களை [மாலை
नरेन्द्रसूनोः	சக்கிரவர் திருமயில்	प्रहृष्टः		மன்னம் ஸ்ரீராம வராய்
	திருக்குரலாய்	शुश्राव		செகியுற்றார்.

महेन्द्रसमपतिमं तु वेदम रामस्य रम्यं मृगपक्षिजुष्टम् ।
ददर्श मेरोरिव शृङ्गमुच्चं विभ्राजमानं प्रभया सुमन्त्रः ॥ ४६ ॥

சுமந்த:	ஸுமந்திரர்	उच्चं	ஒக்கி உயர்ந்ததாய்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	विभ्राजमानं	ஒளிபெற்று விளங்கு கிறதாய்
वेदम	திருமாளிகையை		
प्रभया	காந்தியால்		
महेन्द्र- समपतिमं }	தேவெந்திரனது திரு மாளிகையால் விள ங்குகிறதாய்	मृगपक्षिजुष्टं	மாண்களாலும் பகழிக ளாலும் நிறைந்து வி ளங்குகிறதாய்
मेरोः शृङ्गं	மேருவின் சிகரம்	रम्यं तु	மனோஹரமாயும் விள ங்குகிறதாய்
इव	போன்றதாய்	ददर्श	கவனித்தார்.

उपस्थितैरङ्गलिकारकैश्च सोपायनैर्जानपदैश्च मलैः

कोट्या पराद्वैश्च विमुक्तयानैः समाकुलं द्वारपथं ददर्श ॥ ४७ ॥

द्वारपथं	திருமாளிகையின் தேவரணுவாயிலின் முன்பிரதேசத்தை	जानपदैः च	கிராமவாளிகளாலும்
उपस्थितैः	ஸெவைக்கு வந்திருத் கின்றவர்களும்	सोपायनैः	நஜர்களை வையிலேந்தி க்கொண்டிருக்கின்ற
भङ्गलिकारकैः	அஞ்சலிபந்தம் பண் ணிக்கொண்டிருத் கின்ற	मलैः	மானிடர்களாலும்
कोट्या	கோடிக்கணக்காகவும்	विमुक्तयानैः	அணிழ்த்து தூரத்தில் நிறுத்திவைக்கப்பட் டிருந்த வாஹனக் களாலும்
पराद्वैः च	எண்ணமுடிவாத பரா ர்த்தமென்கிற கணக் காகவுமிருக்கின்ற	समाकुलं	இடைவெளியின்றி நெருங்கமுற்று விள ங்குகிறதாய்
		ददर्श	கவனித்தார்.

ततो महामेघमहीधराभं प्रभिन्नमत्यङ्कुशमपसह्यम् ।

रामौपवाह्यं रुचिरं ददर्श शत्रुजयं नाममुदयकायम् ॥ ४८ ॥

ततः	அஸ்விதத்தில்	प्रभिन्नं	ஒப்புபர் வில்லாததாய்
महामेघ- महीधराभं }	மஹாதேவகம் போலவும் பர்வதம்போலவும்	रुचिरं	சேஷஜோமயமாய் விளங் குகிறதும்
उदयकायं	விசாலமான சரீரமு டையதும்	रामौपवाह्यं	ஸ்ரீராமரொருவருக் கே வாஹனமாகிய
अपसह्यं	தன்பத்திற்கு ஆளா காதவண்ணமாய்	शत्रुजयं	சத்ருஞ்ஜயமென்கிற
अत्यङ्कुशं	அங்குசப்போலாகத் தை வேண்டாததாய்	नामो	யானையை
		ददर्श	கண்முன் கண்டு கனித்தார்.

खलङ्गतान्साश्वरथान्सकुञ्जरान्पाल्यमुख्याञ्जितशश्च बहुमान् ।

व्यपोह्य सृतः सहितान्समेततः समृद्धमन्तःपुरमाविवेश ॥ ४९ ॥

மூத:	ஸாரதி, (ஸாரத்திரர்),
சாஸ்தானு	குத்தினக்களை ஆட்கள் சதங்களைகளும்
சகஸ்தானு	பாணிகளைகளும்
சமந்த:	எல்லாப் பக்கங்களிலும்
சஹிதானு	வந்திருக்கின்ற அந்த
அமலமுலானு	மண்ணின் பிசுநகை அணுகல்களையும்

மாத:	நூற்றுக்கணக்காய்
சுலங்குதானு	கொண்டங்கு சிக்காரித் துக்கொண்டிருக்கின்ற
வலுமான்	அன்பர்களையும்
வயோத	கடந்து,
சமூத:	கடகரமான பிடிந்து
அந்ந:புர	திருமரலிகளையின்க-
அவிவெச	வந்துசென்றார்.

தததிகூடாசலமேவசநிபம் மஹாவிமானோத்தமவேஷமசஹவந் ।

அவாய்மண: ப்ரவிவெச சாரதி: ப்ரஹுதரன் மகர: யதாரணம்

॥ 40 ॥

சாரதி:	ஸாரதி, (ஸாரத்திரர்)
ப்ரஹுதரன்	சத்தினக்களை ஆட்கள் கொண்டிருக்கின்ற
அர்ணவ	ஸமுத்திரத்தில்
மகர: யதா	மகரின் எல்லாண்டை மேல, ஆய்வண்ணமே
ததிகூடாசல- மேவசநிபம்	மலைகளினுச்சிலிருந் தும் சிகரங்களையும் மேகங்களையும் ஓத்த தாயிருக்கிற தும்

மஹாவிமானோத்தம- வேஷமசஹவந்	உயர்த்த விமானங்களை கொட்டும் சிறந்த மரடத்தளின்கைகள் கொண்டிருக்கிற துமான
நந்	அதில்
அவாய்மண:	வெவ்வேசையாய்
ப்ரவிவெச	புருத்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 3081

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 726

பொது: சரீ:—பதினாறுவது ஸர்க்கம் ॥ 40 ॥

श्रीरामप्रस्थानम्—श्रीरामर् पठप्पवेत्तु.

स तदन्तःपुरद्वारं समतीत्य जनाकुलम् । प्रविभक्तां ततः कक्ष्यामाससाद पुराणवित् ॥

प्रासकामुकविभ्रद्विषुवभिर्मृष्टकुण्डलैः । अप्रमादिभिरेकाग्रैस्तुरक्तैरधिष्ठिताम् ॥ २ ॥

पुराणवित्	அரண்மனைவின் பூர்வ விருத்தாந்தங்களைப் அவர், [நிந்தவரைய அந்த இனக்களால் திறந்து விளக்குகின்ற
ச:	திருமரலிகளையுட் கட்டின் கொபுரம யிலின் முன்றல்தே
தத	கடந்து, [சத்தை
அனாகுலம்	அதன்மேல்
அந்த:- புரதார்	பாணம், அன்று இவை களை கயலில் வைத்து கொண்டிருந்தவர் எனும்
சமதீய	
தத:	
பாசகாமுக்- விப்ரதி:	

மூத:- குண்டை:	அந்த தாக்கப்பெ ற்ற குண்டைக்களை செத்துக்கொண்ட ருத்தவர்களும்
அப்ரமதி:	அந்த தாக்கிதைப் பைவர்களும்
ஏகாச:	அதா கொத்திபெற்ற அந்தவையத்திய
அநுரகை:	பைவர்களான
சுவமி:	பண்பாத்தாக்களால்
அபிதிதா	காலங்காக்கப்பட்ட
ப்ரவிபக்தா	அதாத்தாயிருக்கின்ற
கட்சா பாசசா	கட்டை அடைத்தார்.

तत्र काषायिणो वृद्धान्वेत्रपाणान्स्यलंकृतान् । ददर्श विष्टितान्द्वारि सूचध्यक्षान्सुसमाहितान् ॥

तत्र	அந்த	स्वलंकृतान्	நன்கு அலங்கரிக்கப்
द्वारि	தோரணவாயிலின்		பெற்றவர்களும்
काषायिणः	முன்பிரதேசத்தில்	सुसमाहितान्	மதமாபுண்யம் செய்த
	காலிவஸ்திரங்களை		வர்களும்
वे- पाणीन् }	தரித்திருந்தவர்களும்	वृद्धान्	முதியவர்களுமான
	வாயில் காப்பவர்கள்	सूचध्यक्षान्	மா தர்களைக்காப்பவர்
	கையில் வைத்துக்		களை
	கொண்டிருக்கும்	विष्टितान्	உட்கார்த்துகொண்ட
	கோல்களை வாகடில்		ருப்பவர்களாய்
	பிடித்துக்கொண்ட	दर्श	கண்டார்.
	ருந்தவர்களும்		

ते समीक्ष्य समायान्तं रामप्रियचिकीर्षवः । सहसोत्पतिताः सर्वे द्वासनेभ्यः सुसंभ्रमाः ॥

रामप्रिय- चिकीर्षवः }	ஸ்ரீராமருக்கு மனம்	सर्वे	எல்லோரும்
	கொணுகிருக்கும் வி	समायान्तं	அவரை எதிரில் வந்தி
	ஷயத்தில் ஆசக்தியு		ருக்கின் தவராய்
	டைவவர்களும்	समीक्ष्य	கவனித்து,
सुसंभ्रमाः }	அத்பந்தமரிவாதை	द्वासनेभ्यः	உட்கார்த்திருந்த இட
हि }	க்குப்பாத்திரர்களு		ங்கனிவின் து
	மான	सहस्रा	சடக்கென
ते	அவர்கள்	उत्पतिताः	எழுந்துநின்றார்கள்.

तानुवाच विनीतात्मा मृतपुत्रः प्रदक्षिणः । क्षिप्रमाख्यात रामाय सुमन्त्रो द्वारि तिष्ठति ॥

विनीतात्मा	விதேயரும்	तिष्ठति	வந்து ஸேவைக்குக்
प्रदक्षिणः	பூஜார்ஹருமான		காத்துநிற்கிறான்
मृतपुत्रः	ஸ்திரின் புதல்வர்,	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு [என்று
	(ஸாமந்திரர்)	क्षिप्रं	உடனே
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	आख्यात	ரீங்கன் விண்ணப்பம்
सुमन्त्रः	"ஸாமந்திரன்		செய்யுங்கள்" என்று
द्वारि	வாயிலில்	उवाच	சொன்னார்.

ते राममुपसंगम्य भर्तुः प्रियाचिकीर्षवः । सहभाषाय रामाय क्षिप्रमेवाचचक्षिरे ॥ ६ ॥

भर्तुः	பிரபுவுக்கு	रामं	ஸ்ரீராமரை
प्रियाचिकीर्षवः }	மனம் கொண்டு நடந்	उपसंगम्य	கிட்டி,
	தும் விவயத்தில் ஆ	सहभाषाय	தேவியாருடனிருக்
	ஷக்தியுள்ள	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு [கின்ற
ते	அவர்கள்	आचचक्षिरे	விவயத்தை அறிக்கை
क्षिप्रं एव	தத்சுஷண்மே		செய்தார்கள்.

प्रतिवेदितमाज्ञाय सूतमभ्यन्तरं पितुः । तत्रैवानाययामास राघवः प्रियकाम्यया ॥ ७ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	पितुः	தந்தைக்கு
अभ्यन्तरं	அங்குசங்கராண	प्रियकाम्यया	{ மனம் கொண்டு நடக் கும் விவரத்தில் ஆ ஸக்தியினால்
सूतं	ஸூரதிகைய	आनाययामास	அழைப்பித்துக்கொ ண்டனர்.
प्रतिवेदितं	வந்து காத்திருக்கின்		
आज्ञाय एव	கேட்டவுடன் [றவராய்		
तस्य	அவ்விடத்திற்கு		

तं वैश्रवणसङ्काशमुपविष्टं स्वलंकृतम् । ददर्श सूतः पर्यङ्के सौवर्णे सोत्तरच्छदे ॥ ८ ॥

वराहरुधिराभेण शुचिना च सुगन्धिना । अनुलिप्तं परार्थ्येन चन्दनेन परंतपम् ॥ ९ ॥

स्थितया पार्श्वतश्चापि बालव्यजनहस्तया । उपेतं सीतया भूयश्चित्रया शशिनं यथा ॥

सूतः	ஸூதர் (ஸூரமந்திரர்)	सुगन्धिना च	இயற்கை மணம் பொ ருத்தியதுமான
परंतपं	சந்திரமம்மூரக ராகிய	परार्थ्येन	சிறந்த
तं	அவரை	चन्दनेन	சந்தனத்தால்
सोत्तरच्छदे	நல்ல சித்ராசனம் போட்ட	अनुलिप्तं	பூசப்பெற்ற வினங்கு சிறதாகவும்
सौवर्णे	பொன்	पार्श्वतः	பக்கத்தில்
पर्यङ्के	கோபாலில்	भूयः	வழக்கம்போல்
वैश्रवणसङ्काशं	சூழ்பாணியொத்த	बालव्यजनहस्तया	கையில் சாமரமேந்திக்
स्वलंकृतं	பிறவியழகு பெற்ற வராய்	स्थितया	சிற்கின்ற [கொண்டு
उपविष्टं	எழுந்தருளியிருக்கிற வராகவும்	सीतया अपि	வீரதாதேவியாரோடு
वराहरुधिराभेण	சிவந்த மேகம் போன் றதாய்	चित्रया	சுத்திராகழத்திற்
शुचिना	பரிசுத்தமுண்டலதாய்	उपेतं	கடிய [தோடு
		शशिनं	சந்திரனை
		यथा च	போலிருப்பவராயும்
		ददर्श	கவனித்தார்.

तं तपन्तामिवादित्यमुपपन्नं सस्तेजसा । ववन्दे वरदं वन्दी विनयज्ञो विनीतवत् ॥ ११ ॥

विनयज्ञः	தனது கடமைகளை நன்கறிந்தவராகிய	उपपन्नं	விளக்கிக்கொண்டிருக் கின்றவரும்
वन्दी	{ அம்சவிருத்தாந்தங்க ளைச்சொல்லிப் புகழு மவர்	वरदं	வேலைபகாரியுமா
सस्तेजसा	தமது ஒளியினால்	तं	அவரை [இய
तपन्तं	இவளிக்கின்ற	विनीतवत्	ஸாஷ்டாங்கமாய், தம ஸ்காரம் செய்பவராய்
आदित्य इव	சூர்யனைப்போல்	ववन्दे	{ திருவடித்தரமணாக ளில் தண்டம் சமர்ப் பித்தார்.

प्राञ्जलिस्तु सुखं पृष्ट्वा विहारशयनासने । राजपुत्रमुवाचेदं सुमन्त्रो राजसत्कृतः ॥ १२ ॥

சுமந்த:	சுமந்திரர்	பாஜலி:	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
राजसत्कृतः तु	{ அரசனுல் வந்தவனுக் கு சந்தோஷத்துடன் செய்யும் ஆதரவை வைப் பெற்றவராகி	विहारशयनासने	விஹாரசயனாசனத்தில்
राजपुत्रं	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனைப் பார்க்கு,	सुखं	சுகலம்
		पृष्ट्वा	வினாவி,
		इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	விக்குறப்பன்ம்கெய்தார்.

कौसल्यासुप्रजा राम पिता त्वां द्रष्टुमिच्छति । महिष्या सह कैकेय्या गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

कौसल्यासुप्रजा:	{ “கௌஸல்யாதேவி மார் பெற்ற நற்புதல் வராகிய ஸ்ரீராம! சைகேயி ராணியோடு வீற்றிருக்கும் திருத்தகப்பனார்	त्वां	தேவரீரை
राम		दष्टुं	காண
कैकेय्या		इच्छति	ஆக்குப்பித்திருக்கின் றார்.
महिष्या		तत्र	அவ்விடத்திற்கு
सह		गम्यतां	எழுந்தருளாவண்டும்.
पिता		चिरं मा	காலதாமதம் செய்ய வரகாது.”

एवमुक्तस्तु संहृष्टो नरसिंहो महाश्रुतिः । ततः समानयामास सीतामिदमुवाच ह ॥ १४ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	संहृष्टः	உள்ளம் மகிழ்ந்தவ ராகி
वक्तुः	{ விக்குறப்பன் பண்ண ப்பட்டதற்கு திருச் செளசாற்றியருளிய	समानयामास	{ தனக்குள்ளேயே சாற்று ஆலோசனை செய்தருளினார்.
महाश्रुतिः	மஹாதேஜோவானு கிய	ततः	அதன்பின்னர்
नरसिंहः	புருஷோத்தமர்	सीतां	வரீதாதேவியாரைப்பா
तु	இதுவியயத்தில	इदं ह	பின்வருமாறே [சீதா சொல்லியருளினார்.
		उवाच	

देवि देवश्च देवी च समागम्य मदन्तरे । मन्त्रयेते ध्रुवं किञ्चिदभिषेचनसंहितम् ॥ १५ ॥

देवि	“தேவியே!	अभिषेचनसंहितं	பட்டாபிஷேகவிஷய
देवः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	किञ्चित्	எதோ, [மாய்
देवी च	ராணியாரும்	मदन्तरे	என்னிடத்தில்
समागम्य	கலந்து,	मन्त्रयेते	{ தியமனமளிக்க இய் போது உத்தேசித்தி ருக்கின்றார்கள்.
ध्रुवं	முகூர்த்தம் வைக்கப் பட்டிருக்கின்ற		

लक्षयित्वा ह्यभिप्रायं प्रियकामा मुदक्षिणा । सञ्चोदयति राजानं मर्त्यं मदिरक्षणे ॥१६॥

मदिरक्षणे	“யாவனையும் பரமிப் பிர்க்கச்செய்யும் அழ குறையந்த கண்ணு ற்றவனே !	मर्त्यं	எனக்காக
मुदक्षिणा	பெயர்பெற்ற புண்ய த்தவனவனவனும்	अभिप्रायं	உத்தேசித்திருக்கிற தைப்பற்றி
प्रियकामा	“யாவருக்குமுபகாரம் செய்குதலேயே கோ க்கமுடையவனுமா ன ஆவன்	लक्षयित्वा	திர்க்காலோசனை செய்து,
		दि	அதனால்
		राजानं	சக்கிரவர்த்தியரை
		सञ्चोदयति	{ இப்பொழுது ஏதோ வேண்டிக்கொண்ட ருக்கின்றான்.

सा प्रहृष्टा महाराजं हितकामानुवर्तिनी । जननी चार्थकामा मे केकयाधिपतेः सुता ॥

सा	“ஆவன்	प्रहृष्टा	முகமலர்ந்தவனாய்
केकयाधिपतेः	கெகயராஜனின்	हितकामा	எக்காலத்திலுமுதவி புரிபவனும்
सुता	திருக்குமாரி.	अर्थकामा च	சேஷமத்திலேயே கோ க்கமுடையவனுமாகிய
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியருக்கு	जननी	தாயார்.
अनुवर्तिनी	மனம் கோணுது நடந்		
मे	எனக்கு [கின்றவன்.		

दिष्ट्या खलु महाराजो महिष्या प्रियया सह । सुमन्त्रं माहिणोदूतमर्थकामकरं मम ॥

प्रियया	“இவ்வுடமான	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
महिष्या	ராணியோடு	मम	எனக்கு
सह	இருக்கும்	वृत्तं	சமாதானத்தைச் சொ ல்லுபவராய்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	माहिणोव्	ஆணையிருக்கின்றார்.
अर्थकामकरं	{ மனோபாஷப்படியே எ தையும் செய்து மு டிக்கின்ற	दिष्ट्या खलु	எல்ல செய்தியே இது சந்தேகமென்ன!

बाहशी परिपत्तत्र तादृशो दूत आगतः । ध्रुवमयैव मां राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

तत्र	“ஆய்விடத்தில்	अव	இன்று
परिपत् एव	கடிப்பேசம் சக்கிரரை	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
बाहशी	அப்படிப்பட்டது;	मां	என்னை
आगतः	இங்கு வந்திருக்கும்	यौवराज्ये	இளவரசில்
दूतः	சமாதானம் கொண்டு	ध्रुव	நிச்சயமாய்
	வந்திருக்கின்றவர்	अभिषेक्ष्यति	பட்டம்கட்டப் பெற்கின்றார்.
तादृशः	அப்படிப்பட்டவர்;		

हन्त शीघ्रमितो गत्वा द्रक्ष्यामि च महीपतिम् । सह त्वं परिवारेण सुखमास्य रमस्य च ॥

इतः	“இங்கிருந்து	हन्त च	உன் ஆதிருவட்டமே
शीघ्रं	இப்பவே	त्वं	நீ [ஆதிருவட்டம்;
गत्वा	சென்று,	परिवारेण	பரிவாரணத்தோடு
महीपतिं	சக்கிரவர்த்தியரை	सह	கூட
द्रक्ष्यामि	நான் கண்டு சேவிக்க	सुखं	மனச்சஞ்சலமின்றி
	கப்போகிறேன்.	आस्य	இரு.
		रमस्य च	சற்று காத்திரு.”

पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा । आद्वारमनुवव्राज मङ्गलान्यभिदध्युषी ॥ २१ ॥
 राज्यं द्विजातिभिर्जुष्टं राजसूयाभिषेचनम् । कर्तुमर्हति ते राजा वासवस्येव लोककृत् ॥
 दीक्षितं व्रतसंपन्नं वराजिनधरं शुचिम् । कुरङ्गमृङ्गपाणिं च पश्यन्ती त्वां भजाम्यहम् ॥
 पूर्वा दिशं वज्रधरो दक्षिणां पातु ते यमः । वरुणः पश्चिमामाशां धनेशस्तूत्तरां दिशम् ॥

पतिसंमानिता	கணவனுல் கொண்ட பட்டவளும்	दिशं	திசையையும்
असितेक्षणा	கறுத்த கண்களையு டையவளுமான	यमः	யமன்
सीता	வீரதாப்பிராட்டியார்	दक्षिणां	தென் திசையையும்
मङ्गलानि	“இந்த மங்களங்களை	वरुणः	வருணன்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	पश्चिमां	மேற்கு
ते	தேவரீருக்கு	आशां	திசையையும்
लोककृत्	பிரம்மதேவர்	धनेशः	குபேசன்
वासवस्य	இத்திரனுக்கு	उत्तरां	வடக்கு
इव	எவ்வண்ணமோ	दिशं	திசையையும்
	அவ்வண்ணமே	ते तु	தேவரீருக்காக
द्विजातिभिः	அநுதணர்களால்	पातु	தனித்தனியே ராணிக்க
जुष्टं	மங்களமாய் செய்யப் பட்டதும்	अहं	நான் [வேண்டும்.
राजसूयाभिषेचनं	சக்கிரவர்த்தியாய் வின க்குமபிஷேகத்தை	त्वां	தேவரீரை
राज्यं	லோகபரிபரணத் திற்கு	दीक्षिः	திசைக்கொண்டவ ராய்
कर्तुं	செய்தவைக்க	वराजिनधरं	விரதாநுவட்டானமு டையவராய்
अर्हति	திருவுனமுடக்கக் கடவர்.	शुचिं	சிறந்தமான் தேரலை தரித்தவராய்
वज्रधरः	இத்திரன்	कुरङ्गमृङ्ग- पाणिं च }	பரிகந்தமுந் த்தியாய் மாண்கொம்பை கை யில் பிடித்துக்கொ ண்டிருப்பவராயும்
पूर्वा	கிழக்கு		

படியுநீ	தரிசித்து	ஆதார	வாயில்வரை
மலமி	தொண்டுசெய்வெண்		
	என்று	மலர்	கணவனை
அமிதயுபி	மனதினுள்ளேயே பி	அனுபவ	பின்சென்றான்.
	பார்த்திங்கின்றவனாய்		

अथ सीतामनुज्ञाप्य कृतकौतुकपङ्कजः । निश्चक्राम सुमन्त्रेण सह रामो निवेशनात् ॥

அய	அப்பொழுது	அனுபவ	உள்ளே செல்ல விடை
கூதகௌதக-}	பட்டாபிஷேகத்திற்கு		தந்தருளி
மங்குல:	வேண்டியவைகளை	சுமன்ரே	ஸாமந்திரசோடு
	பூர்வாங்கங்களை செ	சஹ	உட
	ய்துமுடித்தவரான	நிவெனா	நிர்மலவிகாசினி
ராம:	சூரமர்		ன்று
சீதா	சீதாபிராட்டியாரு	நிவகாம	அமுந்தருளினார்.
	க்கு		

पर्वतादिव निष्क्रम्य सिंहो गिरिगुहाशयः । लक्ष्मणं द्वारि सोऽपश्यन्बहुञ्जलिपुटं स्थितम् ॥

ச:	“அவர்	நிஷ்ரமய	வெளியில் வந்து,
பர்வத:	ஓர் மலையினின்றும்	ஹரி	வாயில்
நிரிசுஹாசய:	மலையினது குகை	பஹுஜலிபுட்	அஞ்சலிபக்தராய்
	யில் வசிக்கும்	ஸ்தி	நிற்கின்ற
சிங்:	ஓர் சிங்கம்	லக்ஷ்மண	வந்தாணை
ஐவ	எவ்வண்ணமோ அவ்	அபச்யந்	கடாசுபித்தருளினார்.
	வண்ணமே		

अथ मध्यमकक्ष्यायां समागच्छत्सुहृजनैः । स सर्वानर्थिनो दृष्ट्वा समेत्य प्रतिनम्य च ॥
ततः पावकसङ्काशमास्रोह रथोत्तमम् । वैशाघ्रं पुरुषव्याघ्रो राजन्तं राजनन्दनः ॥ २८ ॥

ச:	அந்த	சமாசாசந்	சம்பாஷித்தருளினார்.
ராஜநந்:	சக்கிரவர்த்தியாரின்	ச	அகனல்
	திருக்குமாரராகிய	பரநமய	மனம்துளிர்ச்செய்து,
புருஷவ்யா:	புருஷோத்தமர்	த:	அதன்மேல்
அய	அப்பொழுது	வையா	புனித்தொல் பரப்பப்
மப்யமக்ஷயா	கடுக்கப்பட்டும்		பட்டுள்ளக்குகிறதும்
அர்தின:	வேண்டவக்கு காத்துக்	பாவகசங்கா	அகனித்ருச்சமாண
	கொண்டிருக்கும்		மாய்
சர்வந்	எல்லோரையும்	ராஜந்	தேஜைமயமாய் விள
சமேத்ய	கிட்டி,		க்குகிறதுமான
ஹு	கடாசுபித்து,	ரதோதம்	உத்தமமான தேரில்
சுஹஜந:	அன்பர்களோடு	ஆசுரோ	வாழினார்.

मेघनादमसंवाधं मणिहेमविभूषितम् । मुष्णन्तमिव चक्षुषि प्रभया सूर्यवर्चसम् ॥ २९ ॥
 करेणुशिथुकल्पैश्च युक्तं परमवाजिभिः । हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवाशुगम् ॥ ३० ॥
 प्रययौ तूर्णमास्थाय राघवो ज्वलितः श्रिया ॥ ३१ ॥

मेघनादं	{ மேகம்போல் கங்கை தகவரியுடன் விளங்கு குதிரதும்	யுக்தம்	பூட்டப்பெற்று விளங்கு குதிரதும்
असंवाधं	விசாலமானதும்	हरियुक्तं	கசிலவர்ணமடைந்த தாய்
मणिह- विभूषितं }	{ ரத்தம், பொன் இவை களால் அலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்குகிற	आशुगं च	விவரமாகச் சொல்ல வல்லதுமான
प्रभया	காந்தியால் [தும்]	रथं	திருத்தேவரின்மீது
सूर्यवर्च- सम्	சூர்யனது காந்திக்கு	सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்ணனான
इव	சமமாய்	इन्द्रः	இந்திரன்
चक्षुषि	பார்ப்பவர்களுடைய கண்ணை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मुष्णन्तं	கூசம்படி செய்கிற தும்	श्रिया	அமரனுற்பயசக்தியால்
करेणुशिथु- कल्पैः	யாணைக்குட்டிகள் போன்ற	ज्वलितः	தேஜோமயமாய் விளங் கும்
परमवाजिभिः	சிறந்த குதிரைகளால்	राघवः	ஸ்ரீராமன் [தும்]
		तूर्णं	விவரமாய்
		आस्थाय	ஏறி,
		प्रययौ	எழுந்தருளினார்.

स पर्जन्य इवाकाशे खनवानभिनादयन् । निकेतान्निर्ययौ श्रीमान्महाभ्रादिव चन्द्रमाः ॥

सः श्रीमान्	அந்த ஸ்ரீராமன்	महाभ्रा-	மகாமேகத்தினின்றும்
आकाशे	ஆகாசத்தில்	चन्द्रमाः	சந்திரன்
खनवान्	சுப்திக்கின்ற	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पर्जन्यः	மேகம் [வண்ணமே]	निकेतान	திருமா விவாகரி னின்றும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்- வல்லாப்பக்கங்களிலு ம் சப்தமுண்டாகும் படி செய்துகொண்டு	निर्ययौ	உதயமானார்.

उत्रचामरपाणिस्तु लक्ष्मणो राघवानुजः । जुगोप भ्रातरं भ्राता रथमास्थाय पृष्ठतः ॥

राघवानुजः	ஸ்ரீராமரது இளை பிராதாவான	उत्रचामर- पाणिः }	{ வெண்குடை, சாமரம் இவைகளைக் கைகளி ல் பிடித்தவராய்
लक्ष्मणः तु	லக்ஷ்மணரும்	भ्रातरं	தமவானரை
रथं	ரத்தத்தின்மீது	जुगोप	வெளில் படாமல் காத் துவந்தார்.
आस्थाय	ஏறி,		
पृष्ठतः	பின்பக்களில்		

ततो हलहलाशब्दस्तुमुलः समजायत । तस्य निष्क्रमणस्य जनौघस्य समन्ततः ॥३४॥

तस्य அவர்
निष्क्रमणस्य எழுந்தருளுகையில்
ततः அதனால்
समन्ततः எங்கும்
जनौघस्य ஜனங்கூட்டத்தின்

तुमुलः உதலாகத்தாலுண்ட
 டாகும்
हलहलाशब्दः ஹலஹலாசப்தமா
 னது
समजायत உண்டாகிற்று.

ततो हयवरा मुख्या नागाश्च गिरिसन्निभाः । अनुजम्बुस्तदा रामं शतशोऽथ सहस्रशः ॥

तदा அப்பொழுது
ततः அங்குமிடத்திலிருந்து
शतशः நூற்றுக்கணக்கா
अथ அங்குமே [கவும்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காகவும்
मुख्याः பெயர்போன

हयवरा: சிறந்த குதிரைகளும்
गिरिसन्निभाः மலைக்குள் ஹகள்
 போன்ற
नागाः च யானைகளும்
रामे ஸ்ரீராமருக்கு
अनुजम्बु: பின் சென்றன.

अग्रतश्चास्य सन्नद्धाश्चन्द्रनागरूपिताः । खड्गचापधराः शूरा जम्बुराशंसवो जनाः ॥३५॥

अस्य அவருக்கு
अग्रतः முன்பாய்
सन्नद्धाः பலவித ஆயுதபாணி
 களும்
खड्गचापधराः { வள், வில் இவைகளை
 வையில் சிடித்தவர்
 கருமான
शूरा: போர்வீரர்களும்

चन्द्रनागर- } சந்தனம் ஆகில் இவை
रूपिताः } களை பூசிக்கொண்ட
 வர்களாய்
आशंसवः { மதேவா தலவத்தைக்
 கண்டுசெறிக்க ஆவா
 வுடனிருக்கும்
जनाः च ஜனங்களும்
जम्बु: சென் றுர்கள்.

ततो वादित्रशब्दाश्च स्तुतिशब्दाश्च वन्दिनाम् । सिहनादाश्च शूराणां तदा शुश्रुविरे पथि ॥

ततः அங்குமிடத்தில்
तदा அப்பொழுது
पथि வழியில்
वादित्रशब्दाः च மங்களை நம்பிக்கையின்
 கோஷங்களும்

वन्दिनां வந்திகளின்
स्तुतिशब्दाः च புகழ்பாட்டுகோஷம்
शूराणां சூரர்களுடைய [களும்
सिहनादाः च சென்கா உட்களும்
शुश्रुविरे கேழ்க்கப்பட்டன.

हर्म्यवातायनस्थाभिर्भूषिताभिः समन्ततः । कीर्त्यमाणः सुषुण्यैर्द्वयौ स्त्रीभिररिदमः ॥

हर्म्यवातायन- } உபாடரினககளின் தாள்
स्थाभिः } சல்களில் சின் றுகொ
 ணைபு முத்தவர்களும்
भूषिताभिः { மண்கு ஆணங்காரம்
 செவ்வுகொண்புருத்
 தவர்களும்
स्त्रीभिः மதலிர்களால்
सुषुण्यैः கண்ணாணிளால்
 குவியக்களால்

समन्ततः எங்கும்
कीर्त्यमाणः கீர்த்திக்கப்பெற்றவர்
 ராய்
अरिदमः { எக்காளத்திலும் எதி
 றும் வெற்றியே பெ
 றும் றுயசாஸிபாகுமவர்
द्वयौ எழுந்தருளிக்கொண்
 டிருந்தவர்.

रामं सर्वानवधाङ्गयो रामप्रियचिकीर्षवः । वचोभिरग्यैर्हर्म्यस्थाः क्षितिस्थाश्च ववन्दिरे ॥

हर्म्यस्थाः	மேல் உப்பரிசைகளில்	सर्वानवधाङ्गयः }	அந்தக்கரணத்திலு
	லிருந்தவர்களும்	च	ள்ள எந்தீர்கள் எல்
क्षितिस्थाः	கீழே பூமிப்பாதேசத்தி	अग्यैः	சிறந்த [வேளும்
	லிருந்தவர்களும்	वचोभिः	பின்கண்ட ஸ்தோத்தி
रामप्रिय-	ஸ்ரீராமரது அருளை	रामं	ஸ்ரீராமரை [ரக்களால்
चिकीर्षवः }	பிராத்தித்து வேண்	ववन्दिरे	புகழ்ந்து ஸேவித்
	டுகிறவர்களும்		தார்கள்.

नूनं नन्दति ते माता कौसल्या मातृनन्दन । पश्यन्ती सिद्धयात्रं त्वां पित्र्यं राज्यमवस्थितम् ॥

मातृनन्दन	{ பெற்ற தாய்மனம்	अवस्थितं	ஸ்தாபிக்கப்பட்டவ
	கொண்டு நடக்கும்	त्वां	தேவரீரையும் [ராய்
	செல்வத்திருக்குமார !	सिद्धयात्रं	மஹா பாவனமான ம
ते माता	தேவரீரது தாயாகிய		தேவா தஸ்வத்தையும
कौसल्या	கௌஸல்யா தேவியார்	नूनं	இப்பவே
पित्र्यं	முன்னோர்களுக்கிடா	पश्यन्ती	கண்ணுளிரக்கண்டு
	னமாகின்ற	नन्दति	ஆனந்தக்கடலில் மூழ்
राज्यं	அரசாளுமதிகாரத்தில்		சுவாள்."

सर्वसीमन्तिनीभ्यश्च सीतां सीमन्तिनीं वराम् । अपन्यन्त हि ता नार्यो रामस्य हृदयप्रियाम् ॥

तया सुचरितं देव्या पुरा नूनं महत्तपः । रोहिणीव शशाङ्केन रामसंयोगमाप या ॥ ४२ ॥

च	அதன்மேல்	या	"எவன்
ताः नार्यः	அந்த மக்கையர்கள்	रामसंयोग	ஸ்ரீராமரது சம்பந்தத்
नूनं	இப்பொழுது	रोहिणी	ரோஹிணி [தை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	शशाङ्केन	சந்திரனோடு
हृदयप्रियां	மனம்கொண்டு நடக்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
	கின்றவளும்		வண்ணமே
सर्वसीमन्तिनीभ्यः	எல்லாமாதர்களில்	आप	அடைந்தாளோ,
वां	உத்தம	तया देव्या	அந்த தேவியால்
सीमन्तिनीं	மடந்தையாகிய	पुरा	முன்னம்மத்தில்
सीतां हि	வீதாபிராட்டியவரைப்	महत्	எவ்வளவோ
	பற்றியும்	तपः	தவம்
अपन्यन्त	இப்படி வாய்விட்டுப்	सुचरितम्	நன்குபுரித்திருக்க
	புகழ்ந்தார்கள்.		வேண்டும்."

इति प्रासादशृङ्गेषु प्रमदाभिर्नरोत्तमः । शुश्राव राजमार्गस्थः प्रिया वाच उदाहृताः ॥ ४३ ॥

राजमार्गस्थः	ராஜவீதியில் எழுந்த	इति	மேற்கண்டவண்ண
	ருளிக்கொண்டிருந்த	उदाहृताः	சொல்லப்பட்ட [மாய்
नरोत्तमः	புருஷோத்தமன்	प्रियाः	இனிய
प्रासादशृङ्गेषु	உப்பரிசைகளின்	वाचः	மொழிகளை
	உச்சிகளில்	शुश्राव	செவியுற்றார்.
प्रमदाभिः	மடந்தையர்களால்		

स राघवस्तत्र कथाप्रलापाञ्छुश्राव लोकस्य समागतस्य ।

आत्माधिकारा विविधाश्च वाचः प्रहृष्टरूपस्य पुरो जनस्य

॥ ४४ ॥

ச:	அந்த
ராঘவ:	ஸ்ரீராமர்
तत्र	அப்பொழுது
प्रहृष्टरूपस्य	அத்தியந்தமானந்தப் பெருக்குடைய
पुरः	பட்டணத்து
जनस्य	ஜனத்தினுடையவும்
समागतस्य	வந்து கூடியிருக்கின்ற
लोकस्य	காட்டாருடையவும்

आत्माधिकारा:	தன்னைப்பற்றியதாகிய
विविधा:	பற்பல
वाचः	பின்வரும் புகழ்ச்சொற் களையும்
कथा-	} ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளும்
प्रलापान् च	
	பின்வரும் மனப்பாஷ களையும்
शुश्राव	செவியுந்நர்.

एष श्रियं गच्छति राघवोऽथ राजप्रसादाद्विपुलां गमिष्यन् ।

एते वयं सर्वसमृद्धकामा एषामयं नो भविता प्रशास्ता

॥ ४५ ॥

एषः	“இந்த
राघवः	ஸ்ரீராமர்
राजप्रसादात्	சக்கிரவர்த்தியாரின் அனுக்கிரஹத்தால்
अस्य	இன்றைக்கு
विपुलां	மகத்தான
श्रियं	பாக்கியத்தை
गमिष्यन्	அடைபவராய்
गच्छति	ஆகப்போகின்றார்.

वेषां	எந்த
नः	நமக்கு
अयं	இவர்
प्रशास्ता	மன்னராக
भविता	ஆகப்போகிறாரோ
एत	இந்த
वयं	நாம்
सर्वसमृद्धकामाः	{ மனோரமெல்லாம் கைகூடப்பெற்றவர் களானோம்.

लाभो जनस्यास्य यदेष सर्वं प्रपत्स्यते राष्ट्रमिदं चिराय ।

न ह्यमियं किञ्चन जातु कश्चित्पद्येन्न दुःखं मनुजाधिपेऽस्मिन्

॥ ४६ ॥

एषः	“இவர்
इदं	இந்த
सर्वं	எல்லா
राष्ट्रं हि	ராஜ்யத்தையும்
चिराय	வெகுநாளும்
प्रपत्स्यते	காப்பாற்றப்போகின் றார்
यत्	என்றிதது யாதொன் றுண்டோ அதுவே
अस्य	இந்த
जनस्य	ஜனத்திற்கு
लाभः	பாக்கியம்.

अस्मिन्	இவர்
मनुजाधिपे	மனுஜாதிருக்கை யில்
कश्चित्	எவனெனினுமொருவர்
किञ्चन	கொஞ்சமும் [னும்
जातु	எதோகொரு ப்ரஸக் திதிலும்
दुःखं	கஷ்டத்தை
पश्येत् न	அனுபவியான்.
अमियं	மனதிற்கெட்டபில்லா
.	ததொன்றையும்
न	அனுபவிக்கமாட்டான்.

स घोषवद्भिश्च ह्यैश्च नागैः पुरःसरैः स्वस्तिकसूतमागधैः ।

महीयमानः प्रवरैश्च बादकैरभिष्टुतो वैश्रवणो यथा ययौ

॥ ४७ ॥

போஷவதி:	சத்தமிட்டுக்கொண் டிருக்கின்ற	மஹீயமான:	கௌரவிக்கப்பட்டவ ராயும்
हयैः च	குதிரைகளாலும்	प्रवरैः	கிறந்த
नागैः च	பாளைகளாலும்	बादकैः च	பாடகர்களாலும்
पुरसरैः	முன் சென்றுகொண் டிருந்த	अभिष्टुतः	புகழப்பட்டவராயும்
स्वस्तिक- सूतमागधैः }	மங்கள் வார்த்தைக ளைக் கூறும் ஸ்துதித் கள், மகாதற்களெண் கிற வந்திகளால்	सः	ஆவர்
		वैश्रवणः यथा	குழைப்போல்
		ययौ	சென்றார்.

करेणुमातङ्गस्थाभ्यसंकुलं महाजनौघप्रतिपूर्णचत्वरम् ।

प्रभूतरत्नं बहुपण्यसञ्चयं ददर्श रामो रुचिरं महापथम्

॥ ४८ ॥

रामः	சீராமர்	प्रभूतरत्नं	{ நவரத்தினங்கள் நிறை யப்பெற்று விளங்கு கிறதாயும்,
महापथं	பெரிய ராஜாதிதியை	बहुपण्य- सञ्चयं }	{ பலவகை விலைப்பண் டங்களின் குவியல்க ளால் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,
करेणुमातङ्ग- स्थाभ्यसंकुलं }	{ பெண்பாளைகள், ஆண் பாளைகள், ரதங்கள், குதிரைகளிவைகளா ல் நிறையப்பெற்று வி ளங்குகிறதாயும்,	रुचिरं	{ கண்களைப்பறிக்கும் வண்ணமாயழகுவாய் ந்து விளங்குகிறதாய்
महाजनौघ- प्रतिपूर्णचत्वरं }	{ மறனா ஜனக்கூட்டங்க ளால் நிறையப்பெற் று விளங்கும் சதுக் கங்களைபுடையதா யும்,	ददर्श	{ கவனித்துக் கடைக்க ண் தந்தருளினார்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 3129

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 774.

सप्तदशः सर्गः—பத்தெழாவது ஊர்க்கம் ॥ १७ ॥

श्रीरामायणम्—சீராமரது வரவு.

स रामो रथमास्थाय संप्रहृष्टसुहृज्जनः । पताकाध्वजसंपन्नं महार्हांगरूपितम् ॥

अपश्यन्नगरं श्रीमाभ्रानाजनसमाकुलम्

॥ १ ॥

रथं	ரதத்தின்மீது	संप्रहृष्टसुहृज्जनः	{ ஸர்வ பரகாரத்தாறு முன்ன முகந்த கல்ல ஜனக்களைபுடைய
आस्थाय	எழுந்தருளிச்செல் லும்		
सः	அந்த		

धीमान्	மூரீமான்	महाभाग-	அறிந்த அகித்புகை
रामः	மூரீராமன்	पूषिन्	கமழ்வித்து விளங்கு
नगरं	நகரத்தை		கிததாயும்,
पताकाध्वज- संपन्नं	பதாக்கைகள், தங்கும் கண் காட்டப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்	नानाजन- समाकुलं अपश्यत्	நாநு ஜனங்களால் கி றைந்து விளங்குகிற கவனித்தார், [தராயும்,

स गृहैरभ्रसङ्काशैः पाण्डुरैरुपशोभितम् । राजमार्गं ययौ रामो मध्येनागरुधूपितम् ॥ २ ॥

सः रामः	அந்த மூரீராமன்	अगरुधूपितं	அகித்புகை கமழ்விக் கப்பெற்று விளங்கு கிததாயும்
अभ्रसङ्काशैः	மேகத்தை திர்த்த	राजमार्गं	ராஜமாரீதியில்
पाण्डुरैः गृहैः	வெண்மரணிகைகளால்	मध्येन	கடுவழியாக
उपशोभितं	இருபக்கங்களிலுமழகு வாய்க் து விளங்கப்பெ ற்றதாடுகுகிறதும்,	ययौ	கழுந்த நுளினார்.

चन्दनानां च मुख्यानामगरुणां च सञ्चयैः । उत्तमानां च गन्धानां शोभकौशाम्बरस्य च ॥

अविद्धाभिश्च मुक्ताभिरुत्तमैः स्फाटिकैरपि । शोभमानमसंवायं तं राजपथमुत्तमम् ॥ ४ ॥

संवृतं विविधैः पर्णैर्भक्ष्यैश्चावचैरपि । ददर्श तं राजपथं दिवि देवपथं यथा ॥ ५ ॥

दध्यक्षतहविलीजैर्वृषैरगरुचन्दनैः । नानामाल्योपगन्धैश्च सदाऽभ्यर्चितचत्वरम् ॥ ६ ॥

दिवि	தேவமேளாகத்தில்	मुक्ताभिः च	நல்ல முத்துக்களினு
तं	அந்த	उत्तमैः	கிறத்த [ஆம்
सदा	எக்காளத்திலும்	स्फाटिकैः अपि	படிகக்களினுளும்
देवपथं	தேவர்கள்போகும் வி	शोभमानं	அழகுவாங்கு விளங் குகிறதாயும்,
यथा	போன்றதாய் [தியை	विविधैः	விதம்விதமான
राजपथं	புரியிலுள்ள விதிக்களி ல் முதன்மைபெற்று விளங்குகிறதும்,	पर्णैः	பண்டங்களாலும்
उत्तमं	கிறத்ததும்	उचावचैः	அடுவைக விதங்களான
असंवायं	விஸ்தாரமுமான	भक्ष्यैः अपि	பசுதையகனாலும்,
तं राजपथं	அந்த ராஜமாரீதியை	दध्यक्षतहविलीजैः	தாய், உசுததை, நெய், பொரிவிவைகளாலும்
मुख्यानां	உகந்த	संवृतं	கிறையப்பெற்றுவிளங் குகிறதாயும்,
चन्दनानां च	சந்தனக்களுடையவும்	धूपैः	பரிபளந்தாய்க்களி னும்
अगरुणां च	அகரூக்கட்டைகளு டையவும்,	अगरुचन्दनैः	அகரூ, சந்தனமிவை களாலும்
उत्तमानां	உத்தமானான	नानामाल्योपगन्धैः	நானுவித வாசனை கூட மாலிகளாலும்,
गन्धानां च	பரிமான தீரவ்யங்களு டையவும்,	अभ्यर्चित-	பூஜிக்கப்பெற்ற சதுக்
शोभकौशाम्बरस्य च	சுந்தப்பட்டு, பட்டுசம் பத்தான வஸ்திரக் களுடையவும்,	चवरे च	கக்கையுடையதாயும்
सञ्चयैः	சமூகக்களாலும்,	ददर्श	கவனித்தார்.
अविद्धाभिः	முழு		

आशीर्वादान्वहूञ्छृण्वन्सुहृद्भिः समुदीरितान् । यथाहं चापि संपूज्य सर्वानेव नरान्ययौ ॥

सुहृद्भिः	புண்பா த்மாக்களால்	यथाहं एव	எவ்வொவர்களுக்கு எந்
समुदीरितान्	கூறப்பட்ட		தெந்தவிதமாய் மரி
बहून्	அனேக		யாதை செய்யவேண்டுமோ,
आशीर्वादान्	ஆசிகளை,		
शृण्वन्	செலியுற்ற அவர்,	च	அவ்வாறே
वरान्	மனிதர்கள்	संपूज्य	கடாக்கித்தருளி,
सर्वान् अपि	எல்லோரையும்,	ययौ	எழுந்தருளினார்.

पितामहैराचरितं तथैव प्रपितामहैः । अयोपादाय तं मार्गमभिषिक्तोऽनुपालय ॥ ८ ॥
 यथा स लालिताः पित्रा यथा पूर्वैः पितामहैः । ततः सुखतरं सर्वे रामे वक्ष्याम राजनि ॥
 अलमद्य हि भुक्तेन परमार्थैरलं च नः । यथा पश्याम निर्यान्तं रामं राज्ये प्रतिष्ठितम् ॥ १० ॥
 अतो हि नः मियतरं नान्यत्किञ्चिद्विध्यति । यथाऽभिषेको रामस्य राज्येनामिततेजसः ॥
 एताश्चान्याश्च सुहृदामुदासीनः कथाः शुभाः । आत्मसम्पूजनी शृण्वन्ययौ रामो महापथम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	पित्रा	திருத்தந்தைதயால்,
एताः च	பின் கண்டவைகளும்,	यथा	எவ்வண்ணமாய்,
अन्याः च	இதரங்களான	पूर्वैः	முன்னோர்களான
आत्मसंपूजनीः	தம்மை கொண்டவர்க்கி	पितामहैः	பாட்டன்மார்களாலும்
	ன்றவைகளும்	यथा	எவ்வண்ணமாய்
शुभाः	மங்களகரங்களாயிருக்	लालिताः	சூலம் வப்பெற்றவர்
	கின்றவைகளும்,		களாய்
सुहृदां	புண்பா த்மாக்களு	स	விளக்கினோமே,
	டைய	ततः	அதிலும்
कथाः	மொழிகளை	सुखतरं	அதிகமாய்
शृण्वन्	செலியுற்றவராய்	सर्वे	நாக்கொள்ளோரும்
अद्य	"இன்றையதினம்	रामे	ஸ்ரீராமர்
अभिषिक्तः	அபிஷேகம்பெற்றவ	राजनि	அரசராயிருக்கையில்
	ராய்	वक्ष्यामः	வனிப்போம்,
पितामहैः	பாட்டன்மார்களாலும்	राज्ये	ராஜ்யபரிபாஸைத் தில்
प्रपितामहैः	முப்பாட்டன்மார்	प्रतिष्ठिते	திருவாழிஷகம் பெற்ற
	களாலும்		வராய்
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட	निर्यान्तं	ஊர்கொளைய் எழுந்
तं	அந்த		தருனியரும்,
मार्गमेव	முறைமையே	रामं	ஸ்ரீராமரை
उपादाय	அனுஸரித்து,	अद्य	இப்பொழுது
तथा	அவ்வண்ணமே		கண்குளிரப் பாத்யகூ
अनुपालय	தேவரீர் காத்தருளக்	पश्यामः	ததில் நாங்கள் பார்
	கடவிராக.		க்கினோம்.

यथा { ஆனதுபற்றி
 नः { எங்களுக்கு
 भुक्तेन { ஐயுறிகள்கத்தில்,
 अलं { கிருப்பபழில்லை,
 परमार्थः { ஸ்வர்க்கம் முதலிய
 च हि { போகங்களிலும்பட
 अलं { கிருப்பபழில்லை,
 अमिततेजसः { எண்ணுதற்கரிய தே
 { ஜ்வலியான

रामस्य { ஸ்ரீராமனுடைய
 राज्येन { இளவரசு
 अभिषेकः { அபிஷேகமானது

न हि तस्मान्ननः कश्चिच्छुषी वा नरोत्तमान् ।

राघवे { ஸ்ரீராமர்,
 अतिक्रान्ते अपि { வெகுதூரம் போய்கி
 { ட்டாலும்பட

नरोत्तमान् { புருஷோத்தமாரும்
 तस्मात् { அவரைவிட்டு
 कश्चित् { ஏதேனுமொரு

यथ रामं न पश्येत्तु यं च राघो न पश्यति । निन्दितः स वसेल्लोके स्वात्माऽप्येन विगर्हते ॥

यः { எவனுருவன்
 रामं { ஸ்ரீராமரை
 तु { உள்ளபடி
 पश्येत् न च { அறியாதிருக்கின்
 रामः { ஸ்ரீராமர் [குறிஞ்
 यं { எவனுருவனை
 पश्यति न च { அணுகிர்க்கையில்
 सः { அவன் [கேள்வ

सर्वेषां हि स धर्मात्मा वर्णानां कुरुते दयाम् । चतुर्णां हि वयःस्थानां तेन ते तपनुव्रताः ॥

धर्मात्मा हि { தண்ணளிபுரியாதே வி
 { ருதமாய் பூண்டிருந்
 { சும் புருஷோத்தம
 सः { அவர், [ராமரும்
 चतुर्णां { நான்கு
 वर्णानां { ஜாதியர்களுக்கும்
 { எந்த வயதிலுள்ளவர்க
 { ளான, அதாவது
 वयःस्थानां { சிந்தனை முதல் வர
 { ர்த்திகதனை வரைபி
 { றுமுள்ள

यथा { எப்படிப்பட்டதாயிரு
 { க்குமோ அப்படிப்ப
 { ட்டதாயிருக்கிறதும்
 अतः { அதற்கு மேற்பட்டதா
 { யிருக்கிறதுமான
 नः { எங்களுக்கு
 प्रियतरं { இவ்வுடமாயுள்ளது,
 अन्यत् किञ्चित् { வேறொன்றும்
 भक्षित्विवि न हि { உண்டாகப்பெறாததே
 { இல்லை.
 उदासीनः { கிருப்பும் வெறுப்பு
 { மிக்கவாதவராய்,
 महापथं { ராஜபதிமீன்
 ययौ { எழுந்தருளினார்.

नरः शक्रोत्पपाक्रयूपनिक्रान्तेऽपि राघवे ॥

नरः हि { மானிடனும்
 सनः { மனதைத்தாளுகட்டும்
 चक्षुषी वा { இருகண்களைத்தானு
 { கட்டும்,
 अपाक्रयुं { பெயர்த்திழுத்துக்
 { கொள்ள
 शक्रोति न { முடிபாதிருந்தான்.

लोकं { உலகம்
 निन्दितः { அன்பனாய்
 वसेत् { காலங்கழிப்பான்.
 स्वात्मा { தனது ஆக்கமா
 एन { சுவனை
 अपि { காள்கள்களில்
 विगर्हते { கண்டிக்குமா.

सर्वेषां { எவர்களுக்கும்
 दयां { தண்ணளியை
 कुरुते { புரிகதவருகின்றார்.
 तेन हि { ஆக்காரணமொன்று
 { வேறிய
 ते { அவர்கள்
 तं { அவரிடத்தில்
 अनुव्रताः { அசஞ்சலப்பக்திபாரா
 { ட்டவருகின்றார்கள்.

चतुष्पथान्देवपथांश्चैत्यान्यायतनानि च । मदक्षिणं परिहरन्नगाम वृषतेः सुतः ॥ १६ ॥

वृषतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	देवपथान्	தேவபாதங்களையும்,
सुतः	திருக்குமாரர்	आयतनानि च	காசனங்களையும்,
चतुष्पथान्	அந்தணர்களையும்,	मदक्षिणं	வலமேல்
वैश्वानि	அரசரங்களையும்,	परिहरन्	கடத்து,
		जगाम	எழுந்தருளினார்.

स राजकुलमासाद्य मेघसङ्क्षोपमैः शुभैः । प्रासादमृङ्क्ष्विविविधैः कैलासशिखरोपमैः ॥ १७ ॥

आवारयद्भिर्गगनं विमानैरिव पाण्डुरैः । वर्षमानगृहैश्चापि रत्नजालपरिष्कृतैः ॥ १८ ॥

तत्पृथिव्यां गृह्वरं महेन्द्रसदनोपमम् । राजपुत्रः पितुर्वैश्व प्रविवेश श्रिया ज्वलन् ॥ १९ ॥

श्रिया	பிறந்திருள்ளால்	रत्नजाल-	ரத்தினங்களின் ஸமூ
ज्वलन्	தேஜோமயமாய் விளங்	परिष्कृतैः	றுத்தாலிழுத்து
	கும்		கட்டப்பட்டுள்ள
राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	वर्षमान-	கிழப்பசாஸ்திரப்படி
	திருமகனாகுகும்	गृहैः	நன்மைபெய் விளைவித்
सः	அவர்,		தும் சதுரங்கங்களை
मेघसंक्षोपमैः	மேகக்கூட்டங்களை		அமைத்து கட்டப்
	போன்றவைகளும்,		பட்ட திருமாளிகை
शुभैः	அழகுறவாய்த்தவைக		களாலும்
	ளும்,	महेन्द्रसदनोपमं	{ இந் திரண்ட திருமா
कैलासशिखरोपमैः	கைலாசமலைபின் உச்சி		ளிகைபோன்றதாமி
	போன்றவைகளும்,		ருக்கிறதும்,
पाण्डुरैः	வெண்ணைநிறமுள்ள	पृथिव्यां	மண்ணாகில்
	வைகளும்	गृह्वरं	கிருகங்களில் சிறந்த
गगनं इव	ஆகாயத்தையே	पितुः	தந்தையின் [தும்,
आवारयतिः	அளாவிய	वैश्व च	திருமாளிகையாகிர
			தும்,
विमानैः	{ பல உப்பரிகைகள்	राजकुलं	வம்சமுன்னோர்களான
	அடங்கிய திருமாளி	अपि	சக்கிரவர்த்திகளின்
	கைகளாலும்,		திருமாளிகையுமான
विविधैः	அனேகவித	तत्	அதை
प्रासादमृङ्क्षैः	உப்பரிகைகளின் சிகர	आमाद्य	நோக்கி
	ங்களாலும்,	प्रविशेत्	எழுந்தருளினார்.

स कक्ष्या धन्विभिर्गुप्तास्तिस्त्रोऽतिक्रम्य वाजिभिः । पदातिरपरे कक्ष्ये द्वे जगाम नरोत्तमः ॥

नरोत्तमः	புருஷோத்தமராகும்	गुप्ताः	காக்கப்பட்ட
सः	அவர்	तिरः	முன்று
धन्विभिः	வில்லெந்திய போர்	कक्ष्याः	கட்டுகளை,
	வீரர்களால்		

வாஸிமி:	தேவரூபிபி. நந்த சுருதினரகருடன்	அபரே தே கஷ்யே பதாதி: ஜகாம	மற்ற இரண்டு கட்டுகளையும் கால்களையாய் கடந்தார்
அதிகமய	கடந்து,		
ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
ச:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
கஷ்யா:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
சர்வா:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
சமதிகமய	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:

स सर्वाः समतिक्रम्य कक्ष्या नरवरात्मजः । सन्निवर्त्य जनं सर्वं शुद्धान्तःपुरमभ्यगात् ॥

नरवरात्मजः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	जनं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	सर्वं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
सः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	सन्निवर्त्य	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
कक्ष्याः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:		ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
सर्वाः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	शुद्धान्तःपुरं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
समतिक्रम्य	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	अभ्यगात्	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:

ततः प्रविष्टे पितुरन्तिकं तदा जनः स सर्वो मुदितो नृपात्मजे ।

प्रतीक्षते तस्य पुनश्च निर्गमे यथादयं चन्द्रमसः सरित्पतिः ॥ २२ ॥

नृपात्मजे	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	चन्द्रमसः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	उदयं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
पितुः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	यथा	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
अन्तिकं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:		ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
प्रविष्टे तदा	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	तस्य	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
सः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	पुनः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
मुदितः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	निर्गमे	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
जनः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ततः च	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
सर्वः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	प्रतीक्षते	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
सरित्पतिः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:		ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3151

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 796

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

वनवासनिर्देशः—காட்டிற்குப் போக உத்தரவு.

स ददर्शासने रामो निपण्णं पितरं शुभे । कैकेयीसहितं दीनं मुखेन परिशुष्यता ॥ १ ॥

सः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	परिशुष्यता	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
रामः	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	मुखेन	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
कैकेयीसहितं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:		ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
शुभे	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	दीनं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
आसने	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:		ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
निपण्णं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:	ददर्श	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:
पितरं	ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:		ச சர்வா: சமதிகமய கஷ்யா நரவராஜ:

स पितृशरणौ पूर्वमभिवाद्य विनीतवान् । ततो ववन्दे चरणौ कैकेय्याः सुसमाहितः ॥

विनीतवान्	மேன்மக்களுக்குக்கேற்ற ஒழுக்கமுடையவர்	अभिवाद्य	{ முடிதாழ்த்தி நமஸ்க ரித்து அபிவாதனம் பண்ணி,
सः	அவர் [சாகிய]	ततः	அதன்மேல்
सुसमाहितः	சற்றேனும் மனதைச் சிதறவிடாதவராய்	कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரின்
पूर्व	முதலில்	चरणौ	திருவடிகளில்
पितुः	தந்தையின்	ववन्दे	விழுந்து தண்டம் ண மப்பித்தருளினார்.
चरणौ	திருவடிகளில்,		

रामेत्युवाच वचनं बाष्पपर्याकुलेक्षणः । शशाक नृपतिर्दीनो नेक्षितुं नाभिभाषितुम् ॥

नृपतिः	சக்கிரவர் தியார்,	वचनं	ஒர் சொல்லை
वीनः	கடுத்துயரம் கொண்ட வராய்,	उवाच	சொன்னார்.
बाष्प-	{ கண்ணீர் தேம்பிய पर्याकुलेक्षणः { கண்களுடையவராய்	ईक्षितुं	கண்களை திறந்துபார் க்கவும்
राम		शशाक न	திறமையற்றிருந்தார்.
इति	என்ற	अभिभाषितुं	வாய்திறந்து பேசவும்
		न	திறமையற்றிருந்தார்.

तदपूर्वं नरपतेर्दृष्ट्वा रूपं भयावहम् । रामोऽपि भयमापन्नः पदा स्पृष्ट्वेव पन्नगम् ॥ ४ ॥

इन्द्रियैरपहृष्टैस्तं शोकसन्तापकश्चितम् । निःश्वसन्तं महाराजं व्यथिताकुलचेतसम् ॥ ५ ॥

ऊर्मिमालिनमशोभ्यं क्षुब्धन्तमिव सागरम् । उपप्लुतपिवादित्यमुक्त्वा नृतमूर्षिं यथा ॥ ६ ॥

रामः	ராமர்,	व्यथिताकुलचेतसं	சொந்துகுழம்பிய மன த்துடன் கூடியவராய்
नरपतेः	சக்கிரவர் தியாரின்	निश्चसन्तं	{ பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருக்கிறவர்
रूपं	திருமேனியை	शर्ममालिनं	தூய்களின் வரிசைக ளைபுடையதும்,
अपहृष्टैः	தன் பம்மைந்த	अशोभ्यं	கலங்கும் தன்மைபற் றதும்,
इन्द्रियैः	இந்திரியங்களினால்	क्षुब्धन्तं	கலக்கமடைந்திருக்கி யவர்
शोकसन्ताप-	{ ஸதுறிக்கவொண்ணாத कश्चितं { சோகத்தால் துவண் கூடப்பதாகவும்,	उपप्लुतं	ராகுவினால் பிடிக்கப் பட்ட
तत्		आदित्यं	சூரியனை [பட்ட பொலிருக்கிறவராக
अपूर्वं	{ ஒருநாளும் இதுவரை யில் அவ்வாறிராத வண்ணமாய்	इव	வும்
भयावहं	{ மனதில் பயத்தைபுண் டாக்கும்வண்ணமா யிருப்பதாகவும்		
तं	அந்த		
महाराजं अपि	சக்கிரவர் தியாரை யும்		

उक्तानृतं	பொய்மொழி சொல்	पक्षगं	புறப்பத்தை
ऋषि	ரிஷியை [விவிட்ட	पक्ष	காவினாள்
यथा	பொலிருக்கிறவராக	सृष्ट्वा	மிதித்தவன்
	வும்,	इव	போல்
दृष्ट्वा	திருவுணத்திலு	भयं	மனச்சஞ்சலத்தை
	கொண்டு	आपन्नः	அடைந்தார்.

अचिन्त्यकल्पं हि पितुस्तं शोकमुपधारयन् । वभूव संन्वतरः समुद्र इव पर्वणि ॥ ७ ॥

पितुः	தந்தையினது	पर्वणि	பர்வகாலத்தில்
तं	அந்த	समुद्रः	கடல்
शोकं	சோகத்திற்கு	इव	எவ்வண்ணமோ
अचिन्त्यकल्पं हि	{ காணமின்னதென தெரியாத காணத் தால்		அவ்வண்ணமே
उपधारयन्	{ என்னதானிருக்கக்கூ டுமோ என்று தனக் குன்னேயே சிந்திப் பவராய்,	संन्वतरः	மனம் மிக்க தத்தளிப் பவராய்
		वभूव	இருந்தார்.

चिन्तयामास च ततो रामः पितृहिते रतः । किं सिद्ध्यैव नृपतिर्न मां प्रत्यभिनन्दति ॥
अन्यदा मां पिता दृष्ट्वा कुपितोऽपि प्रसीदति । तस्य मायस्य संश्लेष्य किमायासः प्रवर्तते ॥

पितृहिते	{ தந்தையின் மனம் கொணுது நடக்கும் விஷயத்தில்	कुपितः अपि	கொபயாமிருந்தபோ திலும்
रतः	நோன்புடையவராகிய	मां	என்னை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	கண்டு,
ततः	அக்காசனத்தால்	प्रसीदति	கொபத்தை மறந்துவி டுவாரே " என்றும்,
किंस्वित्	" என்னமோ	अथ	" இன்றைக்கு
अथ एव	இன்றைக்குமட்டும்	मां	என்னை
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	संश्लेष्य च	பார்த்தும்,
मां	என்விடத்தில்	तस्य	அவருக்கு
प्रत्यभिनन्दति न	சந்தேஷியா திருக்கி ன்றாரென்றும்,	आयासः	மனோவருத்தம்
पिता	தந்தையர்	किं	என்ன
अन्यदा	இதற்குமுன்னெல் லாம்	प्रवर्तते	இன்னுமிருக்கிறது "
		चिन्तयामास	தனக்குள்ளேயே சித் தைசெய்தருளினார்.

स दीन इव शोकार्तो विषण्णवदनच्युतिः । कैकेयीमभिवाचैव रामो वचनमब्रवीत् ॥१०॥

ச:	"ஆந்த	விஷ்ணு-	திருமுகமண்டல ஓளி
ராம:	ஸ்ரீ ராமர்,	வदनசூதி:	மழுக்கப்பெற்றவராகி
தீன:	அபராதப்பட்டவர்	கைகேயீ एव	கைசெயிடுகவியாரை
इव	போலாகி	अभिवाच	சேர்க்கி, [பட்டும்]
शोकार्तः	{ மனவேதனையால் உத் ஸாஹமெழழித்தவ ராய்	वचनं	ஓளி வருகிற வாக்னை
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

कश्चिन्मया नापराद्धज्ञानाद्येन मे पिता । कुपितस्तन्ममाचक्ष्व त्वं चैवैनं प्रसादय ॥११॥

येन	"என்னகாரணத்தால்	अज्ञानात् एव	அறியாமையாலும்பட்ட
मे	எனது	अपराद्धं न	அபராதம் செய்வப்
पिता	திருசாஸ்த		படலில்லை என்று
कुपितः	கினம்கொண்டிருக் கின்றனார்?	कश्चित्	நான் எண்ணுகிறேன்.
सत्	அதை	च	எதுவாயிருந்தாலும்
मम	எனக்கு	त्वं	தேவரீர்
आचक्ष्व	தேவரீர் அருள்செய்த ருளிக்கெய்வீர்.	एनं	இவரை
मया	என்னால்	प्रसादय	{ ஸமாதானம் செய்து சீற்றத்தை தணித் தருள்வீராக.

अप्रसन्नमनाः किं नु सदा मां प्रति वत्सलः । विषण्णवदनो दीनो न हि मामभिभाषते ॥

सदा	"எப்பொழுதும்,	अप्रसन्न-	அதிருப்திப்பட்டிருக்
मां	என்னிடத்தில்	मनाः	கும் தகையிலிருக்கி
वत्सलः	புத்திரவா தலைவத்து டனிருப்பவர்	मां	என்னை [ன்றவராய்]
दीनः	கடுந்துயரங்கொண்ட வராய்,	प्रति हि	பார்த்தும்
विषण्णवदनः	திருமுகம் வரடினவ ராய்	किं	ஏன்
		नु	இப்பொழுது
		अभिभाषते न	{ இனியமொழி அருளி ச்செய்யா திருக்கின்ற னார்?

शारीरो मानसो वाऽपि क्वचिदेनं न बाधते । सन्तापो वाऽभितापो वा दुर्लभं हि सदासुखम् ॥

शारीरः	"தேவநசம்பந்தமான	दुर्लभं	{ பிரதிபுத்தனாக றால் அடைவதற்க ரிதான
सन्तापः वा	சேவந்தானாகட்டும்	सदासुखं	நித்யானந்தமுடைய
मानसः	மனதைச்சேர்ந்ததா ய	एनं वा	இவரைமட்டும்
अभितापः वा	வருத்தம் தானாகட்டும்	बाधते न हि	பாதிக்கப்பட்டாதென
		कश्चित् अपि	நான் எண்ணுகிறேன்.

कश्चिन्न किञ्चिद्धरते कुमारे श्रियदर्शने । अश्रुणे वा महासखे मातृणां वा महाशुभम् ॥

श्रियदर्शने	{ "பாவருக்கும் எக்காள சந்திரும் நயிதசைத யே புரியும்	अश्रुणे वा	சத்ருக்களன் கிஷயத் தில் தானாகட்டும்
कुमारे	திருக்குமாரனுகிய	मम	எனது
भरते	பாதன்கிஷயத்தில் தானாகட்டும்	मातृणां वा	தாய்மார்களுக்குத் தானாகட்டும்
महासखे	{ பிரசித்திபெற்ற மேன் மைகளுக்குக்கேற்ற ஒழு க்கமுடையவனுகிய	अशुभे	நிகயானத்தத்தின்
		किञ्चित्	எதுவும் [குறைவு
		न कश्चिन्	உண்டாகாதென நான் எண்ணுகிறேன்.

अतोपयन्महाराजमकुर्वन्वा पितुर्वचः । सुहृत्समपि नेच्छेयं जीवितुं कुपिते नृपे ॥ १५ ॥

नृपे	"சக்கிரவர்த்தியார்	महाराजं	சக்கிரவர்த்தியா ருக்கு
कुपिते	மனக்குழப்பத்தினி ருக்கையில்	अतोपयन्	மனசுசதுஷ்டி கிளைகி க்காதவனாய்
पितुः	திருத்தந்தையினது	सुहृत्स वा	ஒரு இமைப்பொழு தென்றாலும்
वचः	சியமனத்தை	जीवितुं	பிழைத்திருக்க
अपि	எதுவாயிருந்தாலும்	इच्छेयं न	நான் ஒப்பேன்.
अकुर्वन्	செய்துமுடிக்காதவ னாய்		

यतोमूर्छं नरः पश्येत्मादुर्भावमिहात्मनः । कथं तस्मिन्न वनेत मत्स्यक्षे सति देवते ॥ १६ ॥

इह	" இவ்வுலகில்	मत्स्यक्षे	{ பிரத்யக்ஷமான(அதா வது கட்டினனாய் கி னங்கும்.)
नरः	ஓர் மனிதன்	देवते सति	செய்வாசகிய
आत्मनः	தனது	तस्मिन्	அவர் கிஷயத்தில்
मादुर्भावं	பிறப்பிந்து	कथं	எப்படி
यतोमूर्छं	காரணபூகரானவரை	न वनेत	மீறி கடக்க முடியும்?
पश्येत्	உள்ளபடி யறிவவேண்டு மென்		

कश्चित्ते परुषं किञ्चिदभिमानात्पिता मम । उक्तो भवत्या कोपेन यत्रास्य लुडितं मनः ॥

अस्य	" இவரது	अभिमानात्	செல்வாக்கினாலே
मनः	மனம்	कोपेन	ரோஷத்தாலோ
लुडितं	குழப்பமடைந்திருக்கி றதற்கு	भवत्या	தேவரீரால்
यत्र	காரணம் யாது?	किञ्चित्	எதேதலும்
मम	எனது	परुषं	வன்மொழியாய்
पिता	திருத்தந்தை	उक्तः कश्चित्	உரைக்கப்பட்டனரா எனன்?
ते	தேவரீரின்		

एतदाचक्ष्व मे देवि तत्त्वेन परिपृच्छतः । किन्निमित्तमपूर्वोऽयं विकारो मनुजाधिपे ॥

देवि	"தாயே!	किं निमित्तं	காரணம் யாது?
मनुजाधिपे	சக்கிரவர்த்தியாநிடத்	परिपृच्छतः	விஷயமாகவச்யமாக யறிய வேண்டி வினாவும்
अयं	இந்த	मे	அடியேனுக்கு
विकारः	மனக்குழப்பமானது	तत्त्वेन	உள்ள துள்ளடடி
अपूर्वः	இதுவனாரியுமெனக்கா கத்திலுயரில்லாதது,	आचक्ष्व	தேவரீர் அருள்செய் விராகம்.
एतत्	இதற்கு		

एवमुक्त्वा तु कैकेयी राघवेण महात्मना । उवाचेदं सुनिर्लज्जा धृष्टपात्महितं वचः ॥१९॥

एवं	மேற்கண்டவண்ண	धृष्टे	மதறா கொடுமைபாடி
तु	இவ்விஷயத்தில் [மாய்		குக்கின்ற தும்,
महात्मना	மதறா தமர்வான		
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்		
उक्त्वा	வினாவிடந்தருள் செவி கொடுத்தருளிய	आत्महितं	{ தனது மனோபிஷ்ட, க தை நன்கு விளங்கம் காட்டுகிற துமான
कैकेयी	கைகேயி தேவியார்	इदं	பின்வரும்
	{ அடாத கார்யத்தைச் செய்கிறேனே உலகநிக் தைக்காரனாகிறேனே எ ன்கிற அந்தக்காரண நின்றதையாவது சற்றே னுமில்லாதவளாகி	वचः	பதனை
सुनिर्लज्जा		उवाच	மொழிந்தான்.

न राजा कुपितो राम व्यसने नास्य किञ्चन । किञ्चिन्मनोगतं त्वस्य त्वद्भयान्नाभिभाषते ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	मनोगतं	{ இவருடைய உள்ளத் தில் இச்சமயம் சுழண் றுகொண்டிருக்கிறது.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	त्वद्भयात्	{ உனக்கு கஷ்டமாகிற து என்கிற காரணத் தால்
कुपितः न	கொபக்கொண்டவரே	अभिभाषते न	சொல்லமுடியா திருக் கின்றனர்.
अस्य	இவருக்கு [கவுமில்லை.		
व्यसने तु	பாக்கியக்குறைஎன்பது		
किञ्च न	எதுவும் இல்லை.		
किञ्चित्	ஒரு விஷயம்		

प्रियं त्वामप्रियं वक्तुं वार्णा नास्योपवर्तते । तदवश्यं त्वया कार्यं यदनेनाश्रुतं मम ॥

प्रियं	"புத்திரவா தலைவர்த் திற்கு பாத்திரனாகிய	उपवर्तते	இருக்கிற து.
त्वां	உன்னிடத்தில்	मम	எனக்கு
अप्रियं	அன்பற்ற சொல்லை	यत्	எது
वक्तुं	சொல்லுவதற்கு	अनेन	இவரால்
अस्य	இவருக்கு	आश्रुतं	வாக்களிக்கப்பட்ட [தேர,
वार्णा	வாய்திறந்து பேசும் சக்தி	तत्	அது
न	இல்லாமல்	त्वया	உன்னால்
		अवश्यं	அவசியம்
		कार्यम्	முடியவேண்டியது.

एष मलं वरं दत्त्वा पुरा मामभिपूज्य च । स पश्चात्तप्यते राजा यथाऽन्यः प्राकृतस्त्वया ॥

ச: "அவர்
புரா முன்னொருகால்
மா என்னை
அபிபூஜ்ய மெச்சி,
மலம் பாணக்கு
வர் ஓர் வாக்குதத்தத்த
ததா செய்தருளினிட்டு,

एष: च अथे इत्त
राजा सकृद्वारं त्तिवार्
प्राकृतः किरकृत्तुत्तुतिवार्
अन्यः एतेन त्त्तु सत्तारा
यथा तथा पोम् [மாணிடன்
पश्चात् तप्यते பக்காத்தாப்படுகின்
ருர்.

प्रतिश्रुत्य ददामीति वरं एष विशां पतिः । स निरस्य गतजले सेतुं वन्धितुमिच्छति ॥२३॥

விசா் பதி: "சக்கிரவர்த்தியார்
மம என்னுடைய
வர் மனோரத்ததை
ததாமி { 'மேண்டும்பொழுது
நான் வசமாக்கு
கின்றேன்'
இதி என்று [ருளியிட்டு
प्रतिश्रुत्य வாக்குதத்தம் செய்த-

स: अथ
गजजले { पुंरवात्तुम्पमाकि
सेतुं { अरुत्तुत्तुत्तில்
निरस्य { सनुपन्दिदिदि
वन्धितुं { तनुपन्दिदि
इच्छति { पयन्तुत्तु
உத்தேசிக்கின்றார்.

धर्ममूलमिदं राम विदिते च सतामपि । तत्सत्यं न त्यजेद्राजा कुपितस्त्वत्कृते यथा ॥२४॥

ராம "மூராம!
இஃ
விதிதெ ஏற்கணவே வாக்கலிக்
சாப்பட்ட ஒப்பந்தம்.
சத்ய அபி சொன்ன சொல் தவ
ருமை ஒன்றுதான்
சதா புண்பாத்தாக்களுக்கு
மோகமுமாகும் போல்
धर्ममूलं { வீட்டிருந்து அன்னை
வரம்.

यथा अभ्यपयिष्युम्पता
कुपितः सिन்கொண்டிருக்
கும்
राजा सकृद्वारं त्तिवार्
त्वत्कृते च { உணக்கு என்னைசெய்
{ மகேண்டுமென்னும்
{ காரணத்தாலும்
तत् अथ
त्यजेत् न மீறி நடக்கலாகாது.

यदि तद्वक्ष्यते राजा शुभं वा यदि वाऽशुभम् । करिष्यासि ततः सर्वमाख्यास्यामि पुनस्तवहम् ॥

ராஜா "சக்கிரவர்த்தியார்
तत् अथ
शुभः மீளவும்
वक्ष्यते { இப்பொழுது மனதி
{ ஓர் உத்தேசத்தி
{ ருக்கின்றார்.
{ மனோரத்தத்திற்கு
{ ஒத்ததாவிருந்தா
{ லும் சரி
शुभं वा { மனோரத்தத்திற்கு
{ விருத்தமாவிரி, தா
{ லும் சரி

करिष्यासि { தீ தீப்பவே செய்து
यदि { முடிக்க உடன்படுகி
{ முயற்சியை பகரத்
{ தீ
सर्व एன்னாவற்றையும்
ततः அதன்மேல்
अहं तु என
आख्यास्यामि கிளக்க சொல்லு
கின்றேன்.

यदि त्वभिहितं राज्ञा त्वयि तन्न विपत्स्यते । ततोऽहमभिधास्यामि न ह्येष त्वयि वक्ष्यति॥

त्वयி "உன்னிடத்தில்
 एषः இவர்
 वक्ष्यति न உரைசெய்யாவிட்டால்,
 ततः ஆனபடியால்
 अहं हि நானே
 राज्ञा तु சக்கிரவர்த்தியாரா

तत् அத
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 विपत्स्यते நிஷ்பாடியோதுணமாகப்
 போகிறது

अभिहितं { வாக்குதத்தபசெய்த
 முன்கிடப்பட்டதா
 கிய

न இல்லை
 यदि என்ஓததாயிருந்தால்
 अभिधास्यामि விளக்கக்கொள்வேன்."

एतच्च वचनं श्रुत्वा कैकेय्या समुदाहृतम् । उवाच व्यथितो रामस्तां देवीं नृपसन्निधौ ॥

नृपसन्निधौ சக்கிரவர்த்தியாரின்
 முன்னிலையில்
 कैकेय्या கைகேயிதேவியால்
 समुदाहृतं மொழியப்பட்ட
 एतत् இத்த
 वचनं श्रुत्वा மொழிக்குத் திருச்செ
 விசாற்றிய

रामः ஸ்ரீராமர்
 व्यथितः கலவரமடைந்த மனத்
 ता அத [தினராய்
 देवी தாயாரைப்பார்த்து
 तु இதுவியத்திசெப்படி
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

अहो धिष्णार्हसे देवि वक्तुं मामाहं वचः । अहं हि वचनाद्राज्ञः पतेयमपि पावके ॥
 भक्षयेयं विषं तीक्ष्णं मज्जेयमपि चार्णवे ॥ २८ ॥

राज्ञः "சக்கிரவர்த்தியாரு
 டைய
 वचनात् ரிசாமனைமென்றால்
 अहं நான்
 पावके अपि நெருப்பிலும்கூட
 पतेयं குதிப்பேன்.
 तीक्ष्णं கொடிய
 विषं अपि விஷத்தைபும்
 भक्षयेयं உண்பேன்,
 अर्णवे च ஸமுத்திரத்திலும்
 मज्जेयं முழுக்கிடுவேன்.
 हि ஆனபடியால்

देवि ஆம்மா!
 मां என்னைப்பார்த்து,
 ईदृशं நூப்படிப்பட்டதாகிய
 वचः மொழியை
 वक्तुं கொல்ல
 अहंसे न தேவரீர் அருளிச்
 செய்வனாகாது.
 अहो திருவுள்ளத்தில் சந்தே
 கம் வைக்கலாமோ!
 धिष्णुं எனக்கு மானக்கேடு
 ஆகாதோ!

नियुक्तो गुरुणा पित्रा नृपेण च हितेन च

॥ २९ ॥

हितेन च { "எக்காளத்திலும்
 செவ்வாதையே
 விரும்புகின்றவரால்
 गुरुणा { அந்நூலத்தைப்போ
 க்கி டாய்மோபதே
 சம் செய்தருளிய

पित्रा च திருந்தந்தையாகிய
 नृपेण சக்கிரவர்த்தியாரால்
 नियुक्तः ஆந்நூலிக்கப்படவே
 ண்டிய அடிமைவான்.

तद्रूहि वचनं देवि राज्ञो यदभिकाङ्क्षितम् । करिष्ये प्रतिजाने च रामो द्विर्नाभिभाषते ॥

ராம:	"ராமன்	அபிகாங்க்ஷிதம்	திருவுணத்திலிருக்கிற
தி:	{ முன்பு ஓர் உரை, பின் பு அதற்கு மாறும் வேறொரு உரை	வசனம்	நியமனம் [தரகிய
அபிபாஷதே ந	உரையான்.	யத்	எதுவோ
தேவி	தாயே!	தத்	அதை. [செய்யும்
ராஜ:	சக்கிரவர்த்தியாரு	வூஹி	தேவரீர் அருளிச்-
	டைய	கரிக்யே	கான் செய்துமுடிக்க கின்றேன்.
		பரிஜானே ச	பிரதிக்கூறும் செய் கின்றேன்."

तमार्जवसमायुक्तपनार्या सत्यवादिनम् । उवाच रामं कैकेयः वचने भृशदारुणम् ॥ ३१ ॥

அர்ஜவசமாயுக்தம்	{ எக்காலத்திலும் எப்ப டியும் தருவதெறி ஒன்றின்மீது சரீரியா பற்றுடைய	ராமம்	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
சத்யவாதினம்	{ ஸத்யவாதிபாகிய அ தாவது திருவுணத்தி லெதிருக்கிறதோ அ தையே வெளியிட்டு காக்கின்றவராகிய	அனாரியம்	{ கைகமரீயாதைகளுக் கு மாறுபட்டு விளக் கினவராகிய
நீ	அந்த	கைகேய	கைகேயிதேவரீர்
		புஷ்டாருணம்	மிகக் கஷ்டமாக்குத் கின்ற
		வசனம்	நியமனத்தை
		உவாச	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தருளினான்.

पुरा देवासुरे युद्धे पित्रा ते मम राघव । रक्षितेन वरौ दत्तौ सशस्येन महारणे ॥ ३२ ॥

ராஹவ	"ஸ்ரீராம!	ரக்ஷிதேன	உபசரித்துப் பாதுகா
புரா	முன்னொருகால்	தே	க்கப்பட்டவருமான
தேவாசுரே	தேவர்களுக்குமகரர்க ளுக்கும் நடந்த	பித்ரா	உனது
யுद्धே	போரில்	சம	திருத்தந்தையால்
சசஸ்யேன	{ பாணங்களால் புண் பட்டு கஷ்டத்திலிரு ந்தவராய்	மஹாரணே	எனக்கு
		வரீ	பெரும் போர்க்களைத்
		தரீ	நாண்டுகொடுக்கத் [தின் கூன்க்கப்பட்டன.

तत्र मे याचितो राजा भरतस्याभिषेचनम् । गमनं दण्डकारण्ये तव चायैव राघव ॥

ராஹவ	"ஸ்ரீராம!	மே	எனது
தவ	ஆனதுபற்றி.	பரதஸ்ய	பரதனுக்கு
அய மூ	தற்காலம்மட்டும்	அபிஷேகம் ச	பட்டாபிஷேகத்தை
சவ	உனக்கு	ராஜா	சக்கிரவர்த்தியரீயும்
தண்டகாரண்யே	தண்டகாரணியத்தின்	யாசித:	மேட்டுக்கொள்ளப் பட்டார்.
கமனம்	வழித்தலைபுறம்		

यदि सत्यमतिष्ठं त्वं पितरं कर्तुमिच्छसि । आत्मानं च नरश्रेष्ठ मम वाक्यमिदं शृणु ॥

नरश्रेष्ठ	“ புருஷோத்தம !	इच्छसि यदि	கருதுகின்றாயென்கிற
त्वं	நீ	मम	எனது [பகஷத்தில்]
आत्मानं	மனக்கவலைபட்டுக் கொண்டிருக்கும்	इदं	இந்த
पितरं	திருந்தானையை	वाक्यं	கியாமலத்தை
सत्यमतिष्ठं	ஸத்யஸந்தராக	शृणु च	{ கிரமேற்கொண்டு ஆய் படியே செய்யக்கட வாய்.
कर्तुं	செய்ய		

सन्निदेशे पितुस्तिष्ठ यथा तेन प्रतिश्रुतम् । त्वयाऽरण्यं प्रवेष्टव्यं नव वर्षाणि पञ्च च ॥

पितुः	“ திருந்தானையின்	त्वया	உன்னால்
सन्निदेशे	ஆக்கிரையில்	नव च	ஒன்பதோடுகூடிய
तिष्ठ	கிரத்தையுடனிரு.	पञ्च	ஐந்து
तेन	அவரால்	वर्षाणि	வர்க்கங்கள்
प्रतिश्रुतं	வாக்களித்துவிடப் பட்டது	अरण्यं	அரண்யத்தில்
यथा	என்கிற காரணத்தால்	प्रवेष्टव्यम्	வாஸம்செய்யப்பட வேண்டியது.

भरतश्चाभिषिच्येत यदेतदभिषेचनम् । त्वदर्थे विहितं राज्ञा तेन सर्वेण राघव ॥ ३६ ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !	अभिषेचनं	இளவரசுபட்டாபி
सर्वेण	எல்லாமுமாகிய	यत्	எதுவோ [கேதகம்]
तेन	அக்காரணத்தால்	एतत् च	இதையே
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	भरतः	பரதன்
त्वदर्थे	உனக்கென்று	अभिषिच्येत	{ உனக்கு பதிலாய் அ டுகேதகம் செய்கிக் கப்படட்டும்.
विहितं	ஆக்குபடுத்தருளப் பட்டதாகிய		

सप्त सप्त च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । अभिषेकमिमं त्यक्त्वा जटानिनधरो वस ॥

इमं	“ இந்த	सप्त	எழு
अभिषेकं	அபிஷேகத்தை	वर्षाणि	வருஷங்கள்
त्यक्त्वा	திரைக்கரித்துவிட்டு,	दण्डकारण्यं	தண்டகாரண்யத்தில்
जटानिनधरः	ஜடைக்கரித்த மான் தோல் உடுத்தவனாகி	आश्रितः	வாஸம் செய்பவனாய்
सप्त च	எழுதோடுகூடிய	वस	நீ காலம்கழித்துவரு வாயாக.

भरतः कोसलपुरे प्रशास्तु वसुधामिमाम् । नानारत्नसमाकीर्णं सवाजिरथकुञ्जराम् ॥ ३८ ॥

कोसलपुरे	“ அயோத்திமாநகரில்	सवाजि- }	குதிரைகள், ரதங்கள்
भरतः	பரதன்	रथकुञ्जरां }	யானைகள் இவைக
नानारत्न- }	எல்லா பொருள்கள்கரி		ளோடுகூடியதுமான
समाकीर्णं }	ஆம் கிறந்தவைக ளால் நிறைந்ததும்	इमां वसुधां	இந்த பூமியை
		प्रशास्तु	ஆண்டுவாட்டும்.

एतेन त्वां नरेन्द्रोऽयं कारुण्येन समाप्नुतः । शोकसंक्षिप्तवदनो न शक्नोति निरीक्षितुम् ॥

अयं	"இந்த	शोकसंक्षिप्तवदनः	சோகத்தால் முகமா
नरेन्द्रः	சக்கிரவர்த்தியார்		ந்தி குன்றியவராய்
एतेन	இந்த	त्वां	உன்னை
कारुण्येन	தன்னைவரையால்	निरीक्षितुं	கண்ணெடுத்துப்பார்
समाप्नुतः	பெருகியவராய்		க்கவும்
		शक्नोति न	முடியா திருக்கின்றார்.

एतत्कुरु नरेन्द्रस्य वचनं रघुनन्दन । सत्येन महता राम तारयस्व नरेश्वरम् ॥ ४० ॥

रघुनन्दन	"ரகுநனுநிகைனுநிய	महता	மஹத்தான
राम	ஸ்ரீராம!	सत्येन	தருமா இவ்வடானத்
नरेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரா		தில்
एतत्	இந்த [கைய	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
वचनं	சியமனத்தை	तारयस्व	கஷ்டத்திலின்று விட
कुरु	செய்துமுடி.		க்கக்கடவாயாக."

इतीव तस्यां परुषं वदन्त्यां न चैव रामः प्रविवेश शोकम् ।

प्रविष्यथे चापि महानुभावो राजा स पुत्रव्यसनाभितप्तः

॥ ४१ ॥

इति	இந்தப்படி	अपि च	ஆனாலும்,
तस्यां	அவன்	सः	அந்த
परुषं	கண்டிப்பாய்	राजा च	சக்கிரவர்த்தியார்
वदन्त्यां	விதித்தருளுகையில்		மட்டும்
महानुभावः	ஸக்திதானந்தஸ்வரூ		
रामः	ஸ்ரீராமர் [பியான	पुत्रव्यसनाभितप्तः	{ புத்திரவாத்தஸவத்
शोकं एव	மனக்கஞ்சலத்தைதயும்		{ தின் கவலையால் டிடி
	கூட		{ க்கப்பட்டவராகி
प्रविवेश न	திருவுளத்தில் கொள்	इव	முன்னிறுத்திகமாய்
	வா திருந்தனர்.	प्रविष्यथे	வருந்தினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3192

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 837

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १९ ॥

वनवासप्रतिज्ञा—காட்டிற்குப்போகப் பிரதிக்கை செய்தது.

तदप्रियममित्रघ्नो वचनं मरणोपमम् । श्रुत्वा न विष्यथे रामः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

अमित्रघ्नः	{ எப்படிப்பட்ட சத்ருக்	तत्	அந்த
	{ களையும் சமீபநிலக்க	वचनं	சியமனத்தை
	{ வல்லவராகிய	श्रुत्वा	செய்கைக்கொண்டு,
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	विष्यथे न	மனக்கவலை கொள்ளா
	"மரணமென்றதா		திருந்தனர்.
मरणोपमं	{ கடும் விஷத்திற்கு	कैकेयीं	கைகேயியைப் பார்த்
	{ படாயிருக்கிறதாய்	इदं	பின்வருமாறு [க,
अप्रियं	பிரதிசுஸமர்ப்பிருக்கிற	अब्रवीत्	பதினொரத்தார்.
	கமான		

एवमस्तु गमिष्यामि वनं वस्तुमहं खितः । जटाजिनधरो राज्ञः प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ २ ॥

एवं	“ திருவுள்ளப்படியே	अनुपालयन्	{ கிரமேற்கொண்டு
अस्तु	கடைபெறட்டும்.		கடைபெறச்செய்கின்
अहं	நான்		றவனாய்,
जटाजिनधरः	{ ஜடைதரித்து மான்	तु	இதோ
	தோலுடுத்திக்கொ	इतः	இங்கிருந்தே
	கொண்டவனாய்,	वनं	வனத்தில்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	वस्तुं	காண்கழிந்த
प्रतिज्ञां	பிரதிக்கூறையை	गमिष्यामि	போகிறேன்.

इदं तु ज्ञातुमिच्छामि किमर्थं सां महीपतिः । नाभिनन्दति दुर्धर्षो यथापुरमरिंदमः ॥ ३ ॥

दुर्धर्षः	“ எதற்கும் சலியாத	अभिनन्दति न	கடாங்கித்தருளாதிரு
अरिन्दमः	ஜயசாலியாகிய		க்கின்றனார் ?
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	इवं तु	இது ஒன்றை மட்டும்
यथापुरं	எப்பொழுதும்போல்	ज्ञातुं	தெரித்துக்கொள்ள
सां	என்னை	इच्छामि	நான் பார்த்துக்கின்
किमर्थं	ஏன்		றேன்.

मन्युर्न च त्वया कार्यो देवि ब्रूमि तवाग्रतः । यास्यामि भव सुप्रीता वनं चीरजटाधरः ॥

देवि	“ தாயே !	ब्रूमि	{ நான் ஸத்தியமாய்
चीरजटाधरः	மாவுரியுடுத்து கடை		சொல்லுகின்றேன்.
	தரித்தவனாய்,		(ஆர்வம்.)
वनं	வனவாஸத்திற்கு	त्वया	தேவரீரால்
यास्यामि	இதோ நான் சென்று	मन्युः च	மனக்கவலைபென்பதே
	விடுகிறேன்.	कार्यः न	திருவுணத்தில் கொள்
			ளலாகாது.
तव	தேவரீரது	सुप्रीता	மனோரதம் கைகடப்
अग्रतः	என்னிதிலும்	भव	இரும். [பெற்றவராய்

हितेन गुरुणा पित्रा कृतज्ञेन नृपेण च । निवृज्यमानो विसृज्यः किं न कुर्यामहं मियम् ॥

हितेन	“ எப்போதும் கேட்பதற்	नृपेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்
	தையேனோருகிறவரும்	निवृज्यमानः	நியமணம் பெற்ற
		अहं	நான்
गुरुणा	{ ஆக்ஞானத்தைப்போ	विसृज्यः	முன்பின் ஆலோசியா
	க்கிப் பாய்மோபதேசம்		தவனாய்
	செய்தருளியவரும்,	मिदं	மனோரதத்தை
कृतज्ञेन	தருமநெறி வழுவாத	किं च	எதைத்தான்
	வரும்,	कुर्यां न	செய்யாதிருப்பேன் ?
पित्रा	திருத்தாதையுமான		

अलीकं मानसं त्वेकं हृदयं ददतीव मे । स्वयं यन्नाह मां राजा भरतस्याभिषेचनम् ॥६॥

राजा	"சக்கிரவர்த்தியார்	मां आह न	எனக்கு ஆக்குநர்பித்த
मानसं	திருவுளத்தில் சுழன்		ருளவில்லை என்கிற
	துகொண்டிருக்கிற	यत्	எதுவோ
भरतस्य	பரதனுக்கு [தாகிய	एकं तु	அந்த இது ஒன்று
अभिषेचनं	முடிசூட்டிவைத்தலை	मे	எனது [தான்
	{ திருவுளத்தில் எப்ப	हृदयं	நிர்ருதயத்தை
स्वयं	{ டப்பட்ட சந்தேகத்	अलीकं इव	சகிக்கமுடியாதவண்
	{ திற்கும் இடங்கொ		ணமாய்
	டாதவண்ணமாய்	ददति	வருத்துகின்றது.

अहं हि सीतां राज्यं च माणानि ह्यन्यनानि च । हृष्टो भ्रात्रे स्वयं दद्यां भरतायाप्रचोदितः ॥

आसे	"உடன்பிறந்தவனுடைய	माणान् च	பரணமர்ப்பணம் தெய்
भरताय हि	பரதனுக்கோவெல்		துள்ளப் பரவுகின்றபுயம்
	ருள்	अप्रचोदितः	{ பிறர்களின் சிபந்தனை
सीतां	ஸிதைவையும்		{ களுக்கு ஆளாகாத
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்		வனையும்,
धनानि	{ அன்புடன் பாராட்டப்	स्वयं	முன்பின் ஆலோசியா
	{ பட்டதாகிய எப்படி		தவண்ணமாய்
	{ ப்பட்டதான ஆஸ்தி	हृष्टः च	மனமுலகதவனாயும்,
	{ களையும்,	अहं	நான் [பேன்.
इष्टान्	பக்தியுடையவர்களாய்	दद्याम्	பாதுகாக்க ஒப்புவிப்-

किं पुनर्मनुजेन्द्रेण स्वयं पित्रा प्रचोदितः । तव च प्रियकामार्थं प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ ८ ॥

च	"அப்படியிருப்பதால்	पित्रा	தந்தையாகிய
तव	தேவரீருக்கு	मनुजेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்
प्रियकामार्थं	{ மனோரதத்தை கைகூ	प्रचोदितः	சியமனம் பேற்றதான்,
	{ டும்வண்ணம் செய்கு	स्वयं	"திருவுள்ளப்படியே
प्रतिज्ञां	{ தற்காக		உடப்பேன் என்பதை"
	{ பாதிக்கொளைய	किं पुनः	கொல்லவும் வேண்டு
अनुपालयन्	{ சிரமேற்கொண்டு		மோ?
	{ நடைபெறச்செய்கி		
	{ ன்றவனாய்		

तदाश्वासय भीतं त्वं किं निन्दं यन्महीपतिः । वसुधासक्तनयनो मन्दमश्रूणि मुञ्चति ॥

महीपतिः	"சக்கிரவர்த்தியார்,	मुञ्चति	வடிக்கின்றார்.
वसुधासक्तनयनः	{ பூமியையே பார்ந்தவ	यत् इदं	எதுவோ இது
	{ ண்ணமாயிருந்து	किं	என்ன காரியம்?
	{ கொண்டு,	त्वं	தேவரீ!
अश्रूणि	கண்ணீரை	तत् तु	இனிமேலாவது
मन्दं	சொட்டுசொட்டாய்,	आश्वासय	சமாதானம் செய்யுத
भीते	கொண்ட மனத்தோல்		ருள்விராக.

गच्छन्तु चैवानयितुं दूताः शीघ्रजवैहयैः । भरतं मातुलकुलादयैव नृपशासनात् ॥ १० ॥

दूताः	“தூதர்கள்	मातुलकुलात्	மாமன் வீட்டிலிருந்து
नृपशासनात्	சக்கிரவர்த்தியாரின்	भरतं	பரதனை,
एव	நியமனத்தை பெற	आनयितुं	அழைத்து வர
	துக்கொண்டும்	अथ एव	இப்பொழுதே
शीघ्रजवैः	வேகமாய் செல்லும்	गच्छन्तु	பிரயாணமாகட்டும்.
हयैः च	குதிரைகளின் ஏறிக்		
	கொண்டும்,		

दण्डकारण्यमेवोऽहमितो गच्छामि सत्वरः । अविचार्य पितुर्वाक्यं सपा वस्तुं चतुर्दश ॥

पितुः	“திருத்தவாதனைது	अहं	நான்
वाक्यं	நியமனத்தை	एवः	இதே
अविचार्य	பாதிொரு ஆலோசனை	इतः	இங்கிருந்தே
	க்குமுட்படுத்தாது	दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தில்
	எதர்க்கும் முந்தி செ	चतुर्दश समाः	பதினான்குவருஷங்கள்
	ய்யவேண்டிய கார்ய	वस्तुं	வஸிக்க
सत्वरः	மாய் கிரமேற்கொண்	गच्छामि	பிரயாணமாகின்றேன்.”
	டவனாகி		

सा हृष्टा तस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा रामस्य कैकयी । प्रस्थानं श्रद्धधाना हि त्वरयापास राघवम् ॥

तस्य रामस्य	அந்த ஸ்ரீராமரது	हि	அதனால்
तत् वाक्यं	அந்த திருவாய் மொ	हृष्टा	மகிழ்வுகொண்டவ
श्रुत्वा	கேட்டருளிய ஸ்ரீயை		ளாய்
सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீராமனை
कैकयी	கைகேயிதேவியார்,	प्रस्थानं	பிரயாணமாகும் விஷ
	கார்யம் கைக்கடிகிட		யத்தில்
श्रद्धधाना	டதென்னும் நம்பிக்	त्वरयापास	பின்வருமாறு அநை
	கை கொண்டவனாகி		சப்படுத்தினான்.

एवं भवतु यास्यन्ति दूताः शीघ्रजवैहयैः । भरतं मातुलकुलादुपावर्तयितुं नराः ॥ १३ ॥

दूताः नराः	“ஸமாதாரம் கொண்டு	शीघ्रजवैः	வேகமாய் ஓடும்
	செல்லும் மனிதர்கள்	हयैः	குதிரைகளில் ஏறிக்
भरतं	பரதனை		கொண்டு
मातुलकुलात्	மாமன் வீட்டிலிருந்து	यास्यन्ति	பேரவர்கள்.
उपावर्तयितुं	திரும்பியழைத்துவர	एवं भवतु	இது இருக்கட்டும்.

तव त्वहं क्षमं मन्ये नोत्सुकस्य बिलम्बनम् । राम तस्मादितः शीघ्रं वनं त्वं गन्तुमर्हसि ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अहं मन्ये न	நான் நினைக்கவில்லை.
उत्सुकस्य	பக்திமாணுசிய	तस्मात्	ஆனபடியால்
तव	உனக்கு	एव इतः	நீ இதுமுதல்கொண்டு
तु	அதுதிமித்தமாய்,	शीघ्रं	காலக்கழிவுசெய்யாது
बिलम्बनं	காலதாமதம்	वनं गन्तुं	காட்டித்ரு பேரக
क्षमं	ஆவச்யமென,	अर्हसि	ஸித்தப்படுவாயாக.

व्रीहान्वितः स्वयं यच्च नृपस्त्वां नाभिभाषते । नैतन्किञ्चिन्नरश्रेष्ठ मन्युरेषोऽपनीयताम् ॥

नरश्रेष्ठ

"புருஷோத்தம!

नृपः

சக்கிரவர்த்தியார்

व्रीहान्वितः

{ புத்திரவளத் தலைபத்தால்
விளையும் மனத்தால்
சக்கிரவர்த்தியுக்கின்று
கின்றனர்.

यत्

ஆனதுபற்றியே

त्वां

உண்கைப் பார்த்தது,

स्वयं

தரவே

अभिभाषते न

பேசமுடியாதிருக்கின்றனர்.

एतत्

இதற்கு

किञ्चित्

வேறுகாரணமொன்று

வும் சிறிதும்

न

இல்லை.

एषः मन्युः च

இந்த மனக்குறையையும்

अपनीयताम्

விளக்கிவிடப்பட

வேண்டும்.

यावच्च न वनं यातः पुरादस्मादभित्वरन् । पिता तावन्न ते राम स्नास्यते भोक्ष्यतेऽपि वा ॥

राम

"ஸ்ரீராம!

त्वं

நீ

अस्मात् पुरात्

இந்த ககரிலிருந்து,

अभित्वरन्

கடிகடாற்புடையவ

னாகி

वनं

காட்டிற்குப்

यातः

பிரயாணமாகிறது

यावत् तावत्

எப்பவோ அதுவரை

ते

உள்ளது

[க்கும்

पिता

திருக்காதை

स्नास्यते न

நீராடார்.

अपि वा

இதாமட்டுமல்ல

भोक्ष्यते न

உண்ணவும்

மாட்டார்".

विकृष्टमिति निःश्वस्य राजा शोकपरिप्लुतः ।

राजा

சக்கிரவர்த்தியார்

विक्ष कष्टं

{ "ஐயோ என்ன மரண
க்கேடு! இந்த சத்ரு
வைமட்டும் வெல்ல
முடியாததாயினேனே

इति

என்று திருவுளத்தில்
நினைத்து

शोकपरिप्लुतः

அளவுகடந்த துயரத்
தில் மூழ்கினவராகி

मूर्च्छितो न्यपतत्तस्मिन्पर्यङ्के हेमभूषिते ॥

निःश्वस्य

பெருமூச்செறிந்து,

मूर्च्छितः

மூர்க்கையடைந்தவ

ராய்

हेमभूषिते

பொன்னுள்ளக்கரிக்

[சுப்பட்டதாகிய

तस्मिन्

அந்த

पर्यङ्के

மஞ்சத்தில்

न्यपतत्

படுத்திகிட்டன்.

रामोऽप्युत्थाप्य राजानं कैकेय्याऽभिमघोदितः । कश्यपेवाहृतो वाजी वनं गन्तुं कृतत्वरः ॥

रामः

ஸ்ரீராமர்

राजानं

சக்கிரவர்த்தியரை

उत्थाप्य अपि

உபசரித்தெடுத்து
உட்காரவைக்காமையும்

वाजी

ஜார் குதிரை

कश्यपा

சவுக்கால்

आहृतः

அடிக்கப்படுகிறது

इव

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

वनं

காட்டிற்கு

गन्तुं

பிரயாணமாக

कृतत्वरः

அவசரமேற்படும்வண்

ணமாய்

कैकेय्या

கைகேயிதனிடமிருந்து

अभिमघोदितः

பலவாராய் தூண்டப்

பட்டார்.

तदप्रियमनार्याया वचनं दारुणोदयम् । श्रुत्वा गतव्यथो रामः कैकेयीं वाक्यमब्रवीत् ॥

अनार्यायाः	{ உலகசம்பிரதாய மரி யாளைதகளுக்கு அப் புறப்பட்டு நடந்து கொண்டிருந்தவனா கிய அவளுடைய	वचनं	மொழிக்கு
		श्रुत्वा	செவிகொடுத்தருளிய
		रामः	மூராமர்
		गतव्यथः	சலிபர மனத்தரார்ப்,
		कैकेयी	கைகேயிதேவியரரைப் பார்த்து
तत् अप्रियं	{ अर्तं செனிகொடுத்து கேட்கவொண்ணாத தாமிருக்கிறதும்,	वाक्यं	பின்வரும் திருவாய் மொழியை
दारुणोदयं	{ கொஞ்சில் பெருந்துய ரகளை விளைவிக்கிற துமாகிய	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

नाहमर्थपरो देवि लोकमावस्तुमुत्सहे । विद्धि मामविभिस्तुल्यं केवलं धर्ममास्थितम् ॥

यदत्रभवतः किञ्चिच्छक्यं कर्तुं मियं मया । प्राणानपि परित्यज्य सर्वथा कृतमेव तत् ॥

देवि	“அன்னை யாரே !	मियं	மீனார் தமனது
अहं	கான்	किञ्चिदपि	எதுவாயினும்
लोकं	உலகில்	कर्तुं	செய்தமுடிக்க
अर्थपरः	{ புருஷர்த்தங்களில் அர்த்தமொன்றுக்கு மட்டுமீடுபட்டவனாய்	वाक्यं	மனிடர்களால் சாத்ய மாயிருக்கிறதுமாகிய
आवस्तुं	வஸிக்க	यत्	எதுவோ
उत्सहे न	ஒப்பேன்.	तत्	அது
मां	என்னை	मया	என்னால்
धर्मं केवलं	தருமமொன்றைமட்ட மும்	प्राणान्	உயிரை
आस्थितं	எப்பொழுதும் கைப் பற்றிவைவனாய்	परित्यज्य अपि	கொடுத்தாகினும்
अपिभिः	முனிவர்களோடு	सर्वथा	எப்படியும்
तुल्यं	ஒப்பானவனாயும்	कृते एव	செய்தமுடித்துவிட ப்படுமென்பதையும்
असभवतः	இதேதான்ருக்கும் பூக யருடைய	विद्धि	{ தேவரீர் திருவுளத் தில் கன்குணர்ந்தரு னக்கடவீர்.

न श्रुतो धर्मचरणं किञ्चिदस्ति महत्तरम् । यथा पितरि शुश्रूषा तस्य वा वचनक्रिया ॥

हि	“ஏனென்றால்	यथा वा	எதுவோ
पितरि	தந்தை விஷயத்தில்	अतः	அதைக்காட்டினும்
शुश्रूषा	கச்சுஷை செய்தல்,	महत्तरं	மேலான பலனை அளி க்கவல்லதாகிய
तस्य	அவரது	धर्मचरणं	தர்ம லுஷ்டானம்
वचनक्रिया	எவஸ்களை தவருது செய்தமுடித்தல்	किञ्चित्	வேறொன்றும்
		अस्ति न	இல்லை.

अनुक्तोऽप्यश्रभवता भवत्या वचनादहम् । वने वत्स्यामि विजने वर्षाणीह चतुर्दश ॥

அஹ்	*கான்	भवत्या:	தேவரீரது [ஊத்தரால்
इह	இப்பொழுது [காசல்	वचनात्	விவாதமென்கிற கார-
अश्रभवता	இதோ விருத்தும் புது-	विजने वने	ஜனசந்திரமற்றகாட்
	மேரில் கட்டளை பெறு	चतुर्दश	பதின்னஞ் [அல்,
अनुक्तः अपि	{ கவனாக இருந்தபொ- தினார்கட	वर्षाणि	வருஷங்கள்
		वत्स्यामि	வாஸம்செய்வேன்.

न नूनं पयि कैकेयि किञ्चिदाशंससे गुणम् । चद्राज्ञानमवाचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ॥

कैकेयि	*கேகயமஹாராஜ- ரின் திருக்குமாரியை]	गुणं	பெருமைகுணமுன் டென்பதை
मम	எனக்கு	किञ्चित्	கொஞ்சமேனும்,
ईश्वरतरा	கட்டளைவிட, உரிமை பெற்றவராய்	आशंससे च	எதிர்பாரா திருந்து விடவர்.
सती	விளங்கும்	यत् नूनं	இக்காரணத்தால்தான்
त्वं	தேவரீர்	रावानं	சக்கிரவர்த்தியானா
पयि	என்னிடத்தில்	अयोधः	தேவரீர் பரார்த்தித்த குளிரீர்.

यावन्मातरमापृच्छे सीतां चानुनयाम्यहम् । ततोऽश्वैव गमिष्यामि दण्डकानां महद्वनम् ॥

अहं	*கான்	ततः	அதன்மேல்
मातरं	தாயாரை	अथ एव	இன்றைக்கே
आपृच्छे	{ திருவடிகளில் கேட்கித் து இதோ விடைபெ- ற்றுக்கொன்னுகின்	दण्डकानां	{ (நர்மதை, கோதாவரி இவ்விரண்டுதெதிகளும் குமிடைபிறமுள்ள) இவ்வாசுவின்னை யாகியதண்டகனின் பாதேசங்களுடைய
च	அதன்பேரல் [தேன்.		
सीतां	வரீதையை	महत् वनं	அடந்த காட்டிற்கு
अनुनयामि	{ நல்லவார்த்தைகள் சொல்லி, மனமுவந்தி- ருக்கச்செய்வென்றேன்.	गमिष्यामि	பரயாணமாகிட்டு கின்றேன்.
यावत्	இது ஆவதும்		

भरतः पात्येद्राज्यं शुभ्रपूषे पितुर्यथा । तथा भवत्या कर्तव्यं स हि धर्मस्सनातनः ॥२६॥

भरतः	*பரதன்	यथा तथा	இது அப்படி கடைபெ- றும்வண்ணமாய்
पितुः	திருத்தராதையாருக்கு	भवत्या च	தேவரீரதும்,
शुभ्रपूषे	திருப்பவணிகன்செய்து	कर्तव्यं	கவனித்து ஆளுப படவேண்டிய கடமை.
स हि	அதுதான் [வாட்டும்.	राज्यं	சாஜ்யத்தை
सनातनः	{ சதுர்விதபுருஷார்த்த ங்களில் முதலில் கூ- றப்பட்டதாகிய	पात्येत्	அரசாபதி செய்து வாட்டும்.
धर्मः	தருமம்		

[*தருமம், அர்த்தம், காரம், மேசகம் என்ற நான்கும் எந்த ஒரு தர்மத் தால் கிடைக்கிறதோ அதில் முதன்மைகூற முதலில் கூறப்பட்டதாகிய]

स रामस्य वचः श्रुत्वा भृशं दुःखहतः पिता । शोकादशक्नुवन् बाष्पं प्रहरोद महास्वनम् ॥

ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமாது	சோகாந்	தற்காலமேனோவேதனை
பிதா	திருதாதையார்,	பாஷ்ய்	கண்ணீரை [பால்]
வவ: ஶ்ருவா	திருவாய்மொழிக்கு	அஸநுவந்	அடக்கமுடியாதவ
ச:	திருச்செவிகாற்றியரு		ராகி
ஸூரீ	அவர் [னியவருமாயி	மஹாஸ்வந்	உரத்த குரலுடன்
து:ஸஹத:	முன்னிலுமதிகமாய்,	பஹ்ரோ	வாய்விட்டு புலம்பி
	துக்கத்தால் மெய்		அழுதார்.
	மறந்தவராகி,		

वन्दित्वा चरणौ रामो विसंज्ञस्य पितुस्तदा । कैकेय्याश्चाप्यनार्याया निष्पत्त महायुतिः ॥

மஹாயுதி:	"மஹாதேஜேரகா	அனாரியா:	{ லோகசம்பிரதாயமரி
	னாகும்		{ யாதைகளுக்கு அப்
ராம:	ஸ்ரீராமர்,		{ புறப்பட்டு விளக்கிக்
ததா	அப்பொழுது		{ கொண்டிருந்தவனா
விசன்ஜஸ்ய	ப்ரக்ஞையற்றிருந்த	கைகேய்யா: அபி	{ மாகிய
பிது: ச	திருதாதையாருடைய		{ கைகேயிதனியாரு
	வும்,	சரணீ	{ டையவும்
		வந்திவா	{ திருவடிகளில்
		நிஷ்பாந	{ னேனித்தருளிகிட்டு,
			{ வெளிப்புறப்பட்டார்.

स रामः पितरं कृत्वा कैकेयीं च प्रदक्षिणम् । निष्कम्यान्तः पुरात्तस्मात्स्यं ददर्श सुहृज्जनम् ॥

பிதர்	திருதாதையாரையும்	நிஷ்கம்ய	வெளியில் எழுந்தரு
கைகேயீ ச	கைகேயிதேவியாரை	ச ராம:	அந்த ஸ்ரீராமர் [னிய
	யும்	ஸ	தனக்கு சதாகடயிரு
ப்ரதக்ஷிணம்	ப்ரதக்ஷிணம்	சுஹ்ஜநம்	{ ந்த திருப்பணிகள்
கூவா	செய்துவிட்டு,		{ செய்யும் புண்ணியா
தஸாந்	அந்த		{ த்மாவை (லக்ஷ்மண
அந்:புராந்	அந்தப்புரத்திலிருந்து	ததர்ஸ	{ கண்டார். [கை]

तं बाष्पपरिपूर्णाक्षः पृष्ठतोऽनुजगाम ह । लक्ष्मणः परमकुट्सुमित्रानन्दवर्धनः ॥ ३० ॥

சுமிஸா- }	ஸுமித்திராதேவியா	பாஷ்யபரிபூர்ணாக்ஷ:	நீரொழுகும் கண்களை
நந்:வர்தன:	ருக்கு திருக்குமார		புடைவவராய்
	னாய் அதினால் பெரு		
	மை அளித்தருளிய	த	அவரை
லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்,	ஶ்ருத: ஹ	பின்பற்றியே
பரமகூட:	மஹாசினங்கொண்ட	அநுஜகாம	எழுந்தருளினார்.
	வராய்,		

आभिषेचनिकं भाण्डं कृत्वा रामः प्रदक्षिणम् । शनैर्जगाम सापेक्षो दृष्टिं तत्राविचालयन् ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்,	சாபேக்ஷ:	{ ஒருபெரிய கர்வமாய்
தல	இதுவிஷயத்தில்		{ திருவுளத்தில்கொள்
ஸநீ:	ஸ்வேவச்சையாய்,	த்ரி	{ னாதவராய்,
			{ மதினைய

अविवालयन्
आभिषेचनिकं
भाष्यं

நந்திரைணம் கிதநமிடா
அபிஷேக [தவராய்,
ஸாமக்ரிணய

प्रदक्षिणं
क्षपा
जगाम

பிரதிக்ஷிணம்
பாண்டிக் கொண்டு
எழுந்தருளினார்.

न चास्य महती लक्ष्मी राज्यनाशोऽपकर्षति । लोककान्तस्य कान्तत्वं शीतरश्मेरिव क्षपा ॥

राज्यनाशः

அரசாட்சியிழைந்நிவு,

लोककान्तस्य

{ லோகத்தகாரெவ்வொரு
கூடும் அபிராமராய்
விளங்கும்

अस्य

இவரது

कान्तत्वं

{ எதுகாரணமாய் ஒருவா
மிடத்தில் பக்திபராய்
ட்டுகின்றோமோ அந்த
விடேசவகுணத்தையும்

महती

அத்யற்புதமாய்

लक्ष्मी

விளங்கும்

क्षपा

திருமுகமண்டலமேறிய

शीतरश्मेः

சூரவு [ஸ்னையும்

इव

சுருதிசபகவாணுக்கு

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

अपकर्षति न

குறைக்கவில்லை,

न वनं गन्तुकामस्य त्यजतश्च वसुन्धराम् । सर्वलोकातिगस्येव लक्ष्यते चित्तविक्रिया ॥

वसुन्धरां च

உலகு எவ்வாறுவற்றை
யும்

त्यजतः

திரஸ்கரித்தருளிய
வராய்

वनं

காட்டிற்கு

गन्तुकामस्य

{ எழுந்தருள திருவுளத்
தில் தீர்மானம்செய்த
ருளியிட்ட அவருக்கு

चित्तविक्रिया

மனத்தில் விகார
மென்பது

सर्वलोकातिगस्य

{ உலகில் எதுவும் பற்ற
ந்த தூதவிபாகிய
ஒருவனுக்கு

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

लक्ष्यते न

உண்டாகவில்லை.

प्रतिषिध्य शुभं छत्रं व्यजने च स्खलङ्कते । विसर्जयित्वा स्वजनं रथं पौरांस्तथा जनान् ॥

धारयन्मनसा दुःखानिन्द्रियाणि निगृह्य च । प्रविवेशात्मवान् वैश्य मातुरप्रिययांसिवान् ॥

आत्मवान्

பரமாத்மாவாகுமவர்

अप्रिय-

शंसिवान् }

வருத்தத்தை உண்டா
க்கும் சமரவரத்தை

விக்குறபனம் செய்வ
ப்போகின்றவராய்,

मनसा

திருவுளத்தில்

मातुः

பெற்ற தாயினது

दुःखं

கஷ்டத்தை

धारयन्

கித்தித்துக்கொண்டே

इन्द्रियाणि च

பிறவிக்குணமாய்வந்த
பராக்கிரமசக்திகளை

निगृह्य

வெளிக்காட்டாது
அடக்கிவைத்து,

शुभं

அழகாயிருக்கும்

छत्रं

குடைவையும்

स्खलङ्कते

தன்கு அசைக்கப்
பட்டதாகிய

व्यजने

திருகாமசக்திகளையும்

रथं च

திருத்தேதனையும்

स्वजनं तथा

{ தனக்கு குற்றேவல்
செய்யும் பரிகார
கூனத்தையும்

प्रतिषिध्य

அகற்றி,

पौरान्

பட்டணத்து ஜனங்
களையும்,

जनान्

கிராமவாசிகளையும்,

विसर्जयित्वा

ஒதுக்கி விலக்கிக்
கொண்டு,

वैश्य

திருமாளிகைக்கு

प्रविवेश

எழுந்தருளினார்.

सर्वो ह्यभिजनः श्रीपाञ्चद्वीपतस्सत्यवादिनः । नालक्षयत रामस्य किञ्चिदाकारमानने ॥

अभिजनः	பாசித்திபெற்ற	आकारं	{	திருவுளத்தில் முன் இல்லாததாய் இப் பொழுது புத்திதாய் சமுந்துகொண்டிரு ப்பதால் விரைவும் மு கஜாடை அல்லது வி காரமெனப்பதை
श्रीमान्	மஹானாகும்			
सर्वः हि	எவனே ஹமொருவ ஹங்கூட			
सत्यवादिनः	ஸத்தியவாதியும்	किञ्चित् आलक्षयत न	{	கொஞ்சமும் காணவில்லை.
श्रीमतः	ஸ்ரீமாத்மாதிய			
रामस्य	ஸ்ரீராமாது			
आनने	திருமுகமண்டலத்தில்			

उचितं च महाबाहुर्न जहौ हर्षमात्मनः । शारदः समुदीर्णांशुधन्स्तेज इवात्मजम् ॥३७॥

महाबाहुः	மகாபாகுவாகுமவர்	शारदः	சாரத்கால
आत्मनः	தமக்கு	धन्ः	சக்திரன்
उचितं } हर्षं च }	இயல்பாயுள்ளதும் யாவர ஹம்புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்ட துமாகிய, பேராந்த த்தை, [ஹற்ற நிறைந்தகிரணங்க-	आत्मजं	தனக்கு இயல்பா யுள்ள
समुदीर्णांशुः		तेजः	தேஜஸ்ஸை,
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
		जहौ न	குறைக்கா திருந்தனர்.

वाचा मधुरया रामस्सर्व सम्मानयञ्जनम् । मातुस्समीपं धीरात्मा प्रविवेश महायशः ॥

धीरात्मा	{ வாகுடைமனதை யும் கவந்துகுளிரச் செய்யும் ஸ்வபாவமு டையவரென	मधुरया	குருமைமயான
महायशः	பெரும்புகழ்படைத்த	वाचा	திருவாய்மொழியால்
रामः	ஸ்ரீராமர், [வராகிய,	सम्मानयन्	உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டு
सर्व जनं	எல்லா ஜனத்தையும்,	मातुः	பெற்ற தாயினது
		समीपं	சன்னிதிக்கு
		प्रविवेश	எழுந்தருளினார்.

तं गुणैस्समतां प्राप्तो भ्राता विपुलविक्रमः । सौमित्रिरनुवव्राज धारयन्दुःखमात्मजम् ॥

गुणैः	ஸகதுக்கம் முதலிய குணங்களால்,	सौमित्रिः	ஸக்தமணர்,
समतां } प्राप्तः }	எப்பவும், எதிலும், கூடவிருந்து அதை யே அனுபவிக்கும்,	आत्मजं	திருவுளத்தில் சுழ ன்றுகொண்டிருந்த
भ्राता	பரதாவும்	दुःखं	கடுந்துயரத்தை,
विपुलविक्रमः	மகத்தான பாக்ரம சாலியுமாகிய	धारयन्	உள்ளடக்கிக்கொண்டு
		तं	அவரை
		अनुवव्राज	பின்பற்றிச் சென்றார்.

प्रविश्य वैश्वानिभृशं मुदाऽन्वितं सर्पाक्ष्य तां चार्थविवर्तिमागताम् ।
न चैव रामोऽत्र जगाम विक्रियां मुहूर्जनस्यात्मविपत्तिशङ्कया ॥ ४० ॥

அதிभூசம்	மிக	சமீபிய	திருவுளத்திலேயே தீர்
முதா஽ன்வீதம்	ஆனந்தகரமாய் விளங்கிய,	சுமூகனச்ய	க்கொண்டேயே செய்து,
வெஹ	திருமாணிகைக்கு	அடியார்களுக்கும் ஆன	ஸமூகத்திற்கு
புவிஸ்ய	எழுந்தருளிய,	அம்விபதி- }	மனதில் கவியம் வினை
ராம:	ஸ்ரீராமர்,	வஜ்யா ச }	யுதிமன்கிற காரணத்
அராதா	இப்பொழுது நேரிட	அவ ச }	இதில் [தால்
தா	அந்த [முருக்கிறதாகிய	விக்ரியா எவ	தனது உள்ளத்திலும்
அர்யவிபதி	{ உத்தேசித்திருந்த கார்		ஏதோ ஒரு குறை
	யத்தின் நாசத்தைப்		உண்டா யிருக்கிற
	பற்றி,		தென்பகையே
		ஜகாம ந	அடைவா திருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 3232.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 877

विशः सर्गः—இருபதுவது ஸர்க்கம் ॥ २० ॥

कौसल्यायाः प्रलापः—கௌஸல்யாதேவியின் விவரபம்.

तस्मिस्तु पुरुषव्याघ्रे निष्कामति कृताञ्जली । आर्तिशब्दो महाञ्जले स्वीणामन्तःपुरं तदा ॥

தஸிந்	அந்த	த	ஒருவாறும் கிவயம்
புருஷவ்யாஹே	புருஷகிராமணி	சுவிணா	செலிக்கெட்ட கிட்ட
கூதாஞ்ஜலீ	அஞ்சலிபூஜைதராய்	அர்திசப்த:	வந்திக்களுடைய
நிஷ்காமதி ததா	{ கால்கண்டாய் . எழுந்		{ மனவேதனைகைய கன்கு
	தருளிக்கொண்டிருந்		விளக்கக் காட்டுகிற
	கையிலேயே		பிங்கண்ட பாலனை
அம்த:புரே	அந்தப்புரத்தில்	மஹான்	உரத்த குரலில்
		ஜஹே	கடைபெற்றது.

कुल्येष्वचोदितः पित्रा सर्वस्यान्तःपुरस्य च । गतिर्यशरणं चापि स रामोऽद्य प्रवत्स्यति ॥

கன்த:புரஸ்ய	{ “அந்தப்புரத்தில் ரா	அவோதित: அபி	ஆக்குகப்பட்டாத
	ணிகளாகிய ஸ்தர்	கதி:	வருங்குந்தபோதிலும்
	சமூகத்தினது	சரணம்	கைகொடுத்துக்காத்த
சர்வஸ்ய ச	{ கித்தியாமின்றி, யா		குணமிடமோ,
	ராமிருந்தா ஹயிந்த		தஞ்சமாய் புகுமிட
	சமூகத்திற்கே		மோ,
கல்யேபு ச	மனோதங்கனெ தவா	ச: ராம:	அந்த ஸ்ரீராமன்,
	யிருக்கையிலும்,	அவ	இன்று
ய:	எவனெருவன்	பவஸ்யதி	ககரைவிட்டு வெளியே
பிதா	திருநாதையான்		போகப்போகின்றான்.

कौसल्यायां यथा युक्तो जनन्यां वर्तते सदा । तथैव वर्ततेऽस्मासु जन्मप्रभृति राघवः ॥३॥

राघवः "ஸ்ரீராமன்
जन्मप्रभृति பிறந்த அழுதல்,
सदा எந்த ஸமயத்திலும்
जनन्यां பெற்ற தாயாகிய
कौसल्यायां கோசலாதேவியாரிடம்

युक्तः நடுபட்டிருக்கின்றவ
वर्तते यथा நடக்கிறானே; [ஐய்
तथा एव அவ்வண்ணமே
अस्मासु நம்பிடத்திலும்
वर्तते நடந்துவருகிறான்.

न कुप्यत्यभिज्ञोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्प्रसादयन् सर्वान् स इतोऽद्य प्रवत्स्यति ॥

क्रोधनीयानि { "தோபம் கிளைவிக்கும்
செய்கைகளையும்,
சொற்களையும்,
वर्जयन् எக்காலத்திலுமனாக
दया दयानुसिद्धा अवन्
अभिज्ञः अपि { அகியாயமாய் தோப
மாய் பேசப்பட்டவ
னாயிருக்கையிலும்
कुप्यति न கினக்கொன்னாடுகிற
னில்லை.

क्रुद्धान् கினக்கொண்டிருக்கி
றவர்கள்
सर्वान् எப்படிப்பட்டவர்க
ளையும்
प्रसादयन् நன்மொழிகுறி உள்
ளம் குளிரச் செய்
सः அவன் [கின்றான்.
अद्य இன்று
इतः प्रवत्स्यति இங்கிருந்து வெளியே
போகப்போகிறான்.

अबुद्धिर्वत नो राजा जीवलोकं चरत्ययम् । यो गतिं सर्वभूतानां परित्यजति राघवम् ॥

सर्वभूतानां "அடியவர்கள் எப்படி
ப்பட்டவர்களுக்கும்
गतिं சரணயனாகும்
राघवं ஸ்ரீராமனை
यः परित्यजति எவருபேசிக்கி
अयं இந்த [ஞரோ;
नः நமது
राजा சக்கிரவர்த்தியார்

अबुद्धिः அறிவிழந்தவராய்பைப
த்தியம்பிடித்தவராய்
जीवलोकं மானிட உலகில்
चरति காலங்கழிக்கப் போ
கின்றார்.
वत என்ன கஷ்டம்! "

इति सर्वा महिष्यस्ता विवस्ता इव धेनवः । पतिमाचुकुशुधैव सस्वरं चापि चुकुशुः ॥

ताः அந்த
महिष्यः சக்கிரவர்த்தியாரின்
மனைகிமார்கள்
सर्वाः अपि எல்லோரும்
पति च பதியைப்பற்றி
इति மேற்கண்டவண்ண
மாய்

आचुकुशुः च { மனதிலுள்ள னுயரத்
தை நன்றி விளக்கக்
காட்டுகிற சொற்
கொண்டு ஒருவரோ
டொருவர் பேசிக்
கொண்டார்கள்.
विवस्ताः கன்றையிழந்த
धेनवः इव பசுக்கள்மேல்
सस्वरं एव உரத்த குரலிலே
चुकुशुः கதறி அழுதார்கள்.

स हि चान्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा व्यालीयतासने ॥

ச:	அந்த	घोरं	கஷ்டமாயிருக்கும்
पुत्रशोकाभि-	புத்திரவா த்ஸல்பத்	आलेख्ये	அழுஞ்சுரலை
सन्तप्तः	தால் விளையும் துய	श्रुत्वा	கேட்டு,
	ரத்தால் பரிதாபித்துத்	हि	அதனாலும்
	கொண்டிருந்த	आसने	இருந்தபிடித்திலேயே
महीपतिः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	व्यालीयत	துயரத்தால் மெழுகொண்டிருக்கிறார்.
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்		

रामस्तु भृशमायस्तो विश्वसन्निव कुक्षरः । जगाम सहितो भ्रात्रा पातुरन्तःपुरं वशी ॥८॥

वशी	வாவருக்கும் ஈடுபட்ட வராய்,	विश्वसन्	முக்கக்கூட (மனதிலே எதிரொலிக்கு துயரத் தால் ஒருவனுக்கு விளையும் பெருமூச்சுக் கூட) விடாதவராய் இருந்துகொண்டு
भृशं	மகா உத்தமமாகிய		
आयस्तः	தனக்கின்றி பிறர்களுக்கென்றே பாடுபடும்,	भ्रात्रा	தம்பிரவால்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	सहितः	பின்பற்றப்பட்டவராய்
तु	இவ்விஷயத்தில்	पातुः	பெற்ற தாயினது [ம்,
कुक्षरः	அரசமரம்	अन्तःपुरं	திருமானிகைக்கு
इव	போன்றவராய்	जगाम	வசதுசென்றார்.

सोऽपश्यत्पुरुषं तत्र वृद्धं परमपूजितम् । उपविष्टं गृहद्वारि तिष्ठतश्चापरान्वहन् ॥ ९ ॥

सः	அவர்	पुरुषं	வாயிற்கா வங்காரனை
तत्र	அந்த	उपविष्टं	உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறவனாகவும்
गृहद्वारि	திருமானிகையின்	अपरान्व	இதர
	தொடரணவாய்க்கில்	हन्	பார்க்கிற
परमपूजितं	அதிகமரியாதைக்குப் பாத்திரமானவனும்,	तिष्ठतः च	நின்றுகொண்டிருக்கின்றவர்களாகவும்
वृद्धं	வயதுமுதிர்ந்தவனுமான்	अपश्यत्	பார்த்தார்.

हृष्टैव तु तदा रामं ते सर्वे समुपस्थिताः । जयेति जयतां श्रेष्ठं वर्धयन्ति स्म राघवम् ॥

तदा	அப்பொழுது	हृष्टा एव	கண்முன் கண்டவராய்
ते सर्वे	அந்த எல்லோரும்		தீரத்திலேயே
जयतां	மன்னாநக்கவரும் தன் மைப்படைத்தவர்களில்	समुपस्थिताः	விசைந்தொடி அருகில் சென்றவர்களாய்
श्रेष्ठं तु	உத்தமராகிய	अय इति	"ஐய வினாவிடலாய்"
राघवं	ரகுப்பிள்ளையாகிய		என்று
रामं	ஸ்ரீராமரை	वर्धयन्ति स्म	வாழ்த்துகிறார்கள்.

प्रविश्य प्रथमां कक्ष्यां द्वितीयायां ददर्श सः । ब्राह्मणान्वेदसम्पन्नानृद्धावाज्ञाऽभिसक्तुतान् ॥

सः	அவர்	वृद्धान्	மதுராபெரிய
प्रथमां कक्ष्यां	முதற்கட்டை	वेदसम्पन्नान्	வேதபாடகர்களை
प्रविश्य	கடந்து,	अभिसक्तुतान्	விசேஷமாய் ஸத்தகரிந்
द्वितीयायां	இரண்டாம் கட்டிலில்		கப்பட்டவர்களை
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	ब्राह्मणान्	வேதியர்களை
		दर्श	கண்டார்.

प्रणम्य रामस्तानृद्धांस्तृतीयायां ददर्श सः । स्त्रियो वृद्धाश्च बालाश्च द्वाररक्षणतत्पराः ॥

रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	वृद्धाः च	வயதுமுதிர்ந்தவர்களும்
तान् वृद्धान्	அந்தப் பெரியோர்		
प्रणम्य	சேவித்து, [களை	बालाः च	சிறுமிகளுமான
तृतीयायां	முன்றும் கட்டில்	स्त्रियः	ஸ்திரீகளை
द्वाररक्षणतत्पराः	{ காவல்காக்கும் வேலை யில் ஊக்கமுடைய வர்களான	दर्श	கண்டார்

वर्धयित्वा महृष्टास्ताः प्रविश्य च गृहं स्त्रियः । न्यवेदयन्त त्वरिता राममातुः प्रियं तदा ॥

ताः स्त्रियः	அந்த ஸ்திரீகள்	त्वरिताः	கிரைத்தோடி
तदा	அதனும்	प्रविश्य	ப்ரவேசித்து, [வுக்கு
महृष्टाः	பெருமகிழ்வுகொண்ட வர்களாக	राममातुः	ஸ்ரீராமாது மாதா-
वर्धयित्वा च	"ஐய விஜயிபவ" என் று வாழ்த்திவிட்டு,	प्रिय	ஸந்தோஷம் விளைவிக் கும் செய்தியை
गृहं	திருப்பாளிகளுக்குள்	न्यवेदयन्त	விண்ணப்பம்செய்தார் கள்.

कौसल्याऽपि तदा देवी रात्रि स्थित्वा समाहिता ।

प्रभाते चाकरोत्पूजां विष्णोः पुनर्हितपिणी

॥ १४ ॥

पुनर्हितपिणी	{ திருமகனுக்கு எக்கா லத்திலும் ஸன்மை யே கருதிய	स्थित्वा	இருந்தவிட்டு,
कौसल्या देवी	கோசலாதேவியார்	तदा	அப்பொழுது
रात्रि अपि	இரவு முழுதும்	प्रभाते	காலையில்
समाहिता	{ பரமாத்மாவைத்தயாரி த்துக்கொண்டு கிருத நிருபமுடையவளாய்	विष्णोः	ஸ்ரீ மதுர விஷ்ணு வுக்கு
		पूजां	புஜையை
		अकरोत् च	செய்துகொண்டிருந் தனள்.

सा क्षौमवसना हृष्टा नित्यं व्रतपरायणा । अग्निं जुहोति स्म तदा मन्त्रवत् कृतमङ्गला ॥

नित्यं	எக்காஸத்தினும்	क्षौमवसना	சுத்த வெண்பட்டுத் தியவனாய்
व्रतपरायणा	{ நிருபாணத்தொனங்க எல்ல ஆஸத்தியுடை பயனாகும்,	हृष्टा	மகிழ்வற்றவனாய்
कृतमङ्गला	மதுராபுண்யாத்மாவு	मन्त्रवत्	{ காந்திரவிதி ஸாம்பிர தாயங்களை ஆணவத் பித்துக்கொண்டு, அக்கினியில்
सा	அவள் [மாகிய	अग्निं	ஓமம் செய்கித்தனன்.
तदा	அப்பொழுது	जुहोति स्म	
प्रविश्य तु तदा रामो मातुरन्तःपुरं शुभम् । ददर्श मातरं तत्र हावयन्तीं हुताशनम् ॥		प्रविश्य	புகுந்து,
तशः	அப்பொழுது	तत्र	அவ்விடத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मातरं	அன்னைப்பாரை
मातुः	மாதரவியை	हुताशनं	அக்கினியில்
शुभं	மங்களகரமாய் விளங்க கிடுகின்ற ஓங்குந்த	हावयन्ती तु	ஓமம் செய்துகொண்டிருக்கின்றவளாயும்
अन्तःपुरं	அந்தப்புர அகறையி லுள்	ददर्श	கவனித்தார்.

देवकार्यनिमित्तं च तत्रापश्यत्समुद्यतम् ॥ १७ ॥

तत्र	அப்பொழுது	समुद्यतं च	ஸர்வமும் சித்தமாயி
देवकार्यनिमित्तं	சைவபூஜையை உத் திசுதித்து,	अपश्यत्	கவனித்தார்.

दध्यक्षतं घृतं चैव षोडशान् हविषस्तदा । लाजान्माल्यानि शुक्रानि पायसं कूसरं तथा॥

समिधः पूर्णकुम्भांश्च ददर्श रघुनन्दनः ॥ १८ ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	शुक्रानि	வெண்
तदा	அப்பொழுது	माल्यानि	மலர்மாலிகளையும்,
दधि	தயிளையும்	पायसं	பாயஸத்தையும்,
अक्षतं	அசத்தையையும்	तथा	அப்படியே
घृतं च	செய்யையும்	कूसरं च	என்னென்றதையும்,
षोडशान्	மேதகைகளையும்	समिधः	ஸமித்துக்களையும்,
हविषः	ஹவியஸ்களையும்	पूर्णकुम्भान् एव	பூர்ணகும்பங்களையும்,
लाजान्	பொலிகளையும்	ददर्श	கவனித்தார்.

तां शुक्रक्षौमसंवीतां व्रतयोगेन कर्षिताम् । तर्पयन्तीं ददर्शान्निदेवतां वरवर्णिनीम् ॥ १९ ॥

वरवर्णिनीं	திண்ணைப்படைத்த தி ருவேளினவடிவைய	शुक्रक्षौमसंवीतां	வெண்பட்டுத் தியவ
तां	அவளை	देवतां	பொத்தமாவக்குளாய்
व्रतयोगेन	{ உபவாஸம் முதலிய வைதிக கரவக்களை ஆணவத்தொனங்க	अग्निः	தீர்த்தங்களால்
कर्षितां	சற்று வரடியிருப்ப வளரகவும்,	तर्पयन्तीं	{ அர்க்கியம் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாகவும்,
		ददर्श	கவனித்தார்.

सा चिरस्यात्मजं दृष्ट्वा पातुनन्दनमागतम् । अभिचक्राम संहृष्टा किशोरं वदवा यथा ॥

सा	அவள்	संहृष्टा	பெருமகிழ்வு கொண் டவளாகி
चिरस्य	எப்பொழுதும்	वदवा	பெண்குதிரை
पातुनन्दनं	தாய்மனம் கோளுதா நடக்கின் தனனாகிய	किशोरं	கன் றிடம்
आगतं	திருமகளை	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,
दृष्ट्वा	நேரில் கண்முன் நின் துகொண்டிருக்கின்ற கவனித்து, [வனாய்	अभिचक्राम	எதிர்தோக்கி அதுறுகிக் சென்றனள்.

स मातरमभिक्रान्तामुपसंगृह्य राघवः । पर्यष्वजत धर्मात्मा मात्रा चैव परन्तपः ।

परिष्वक्तश्च बाहुभ्यामुपाघ्रातश्च मूर्धनि ॥ २१ ॥

सः	அந்த	पर्यष्वजत	கட்டியனை த்துக்கொ ண்டனர்.
उत्तपः	எதிலும் ஜயசாஸியாய் விளக்குகிறவரும்,	मात्रा च एव	அன்னையாராலும்,
धर्मात्मा च	தருமா த்மாவுமாயிய	बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்
राघवः	பூதிராமர்.	परिष्वक्तः च	கட்டியனை த்துக்கொ ள்ளப்பட்டனர்.
अभिक्रान्तं	எதிர்தோக்கி மூந்தரு ளிக்கொண்டிருக்கும்	मूर्धनि च	உச்சியிலும்,
मातरं	அன்னயானை,	उपाघ्रातः	முகரப்பட்டனர்.
उपसंगृह्य	{ பா.தகமவக்களில் திரு முடிதாழ்த்தி ஸேவி த்தருளினிட்டு,		

तमुवाच दुराधर्षं राघवं सुतमात्मनः । कौसल्या पुत्रवात्सल्यादिदं प्रियहितं वचः ॥ २२ ॥

कौसल्या	கொஸலாதேவியார்,	प्रियहितं	{ பிரியமான செய்தியை இன்னும் திருவுளத் திரிநுக்கிறதென்ப தை நன்கு விளக்கக் காட்டுகிறதாகிய
आत्मनः सुतं	தனது திருமகனும் எப்படிப்பட்டவனும்	इदं वचः	பின்வரும் சொல்லை
दुराधर्षं	{ அசட்டைசெய்ய மு டியாதவருமாயிய	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னான்.
तं	அந்த		
राघवं	பூதிராமரைப்பார்த்தது,		
पुत्रवात्सल्यात्	புத்திரகா த்நனயத் தால்		

वृद्धानां धर्मशीलानां राजर्षिणां महात्मनाम् । शान्महायुश्च कीर्तिं च धर्मं चाप्युचितं कुले ॥

कुले	"இந்த உயர்குலத்தில்,	शान्महायुश्च	மதுரை த்மர்க்களுடைய
वृद्धानां	பெரியோர்களுடைய	कीर्तिं च	சீர்த்தியையும்
उचितं धर्म	அனுஷ்டான ஸம்பிர தாயத்தையும்,	राजर्षिणां	ராஜர்ஷிகளுடைய
धर्मशीलानां	தர்மா த்மா க்களுடைய	आयुः च	ஆயுளையும்
धर्मं च	தருமத்தையும்	शानुहि	நி பெற்று வாழ்வா யாக.

सत्यप्रतिज्ञं पितरं राजानं पश्य राघव । अयैव हि त्वां धर्मात्मा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	हि	ஆகையால்
अयं एव	இப்பொழுதுதான்	सत्यप्रतिज्ञं	சொன்னசொல் தவ
धर्मात्मा	தர்மன் கர்மவாகுமவர்		முதவரும்,
त्वां	உன்னை [கில்	पितरं	திருதாதையுமான
यौवराज्ये	இளவரசு அதிகாரத்-	राजानं	சக்கிரவர் த்தியாசிடம்
अभिषेक्ष्यति	பட்டாபிஷேகம் செய்	पश्य	ஸெறித்துக்காத்திரு,
	விக்கப்போகிறார்.		

दत्तमासनमालभ्य भोजनेन निमन्त्रितः । मातरं राघवः किञ्चिद्दीड्यत्याञ्जलिरभवीत् ॥२५॥
स स्वभावविनीतश्च गौरवाच्च तदा नतः । पस्थितो दण्डकारण्यमाश्रमुपचक्रमे ॥ २६ ॥

दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்	दीडात् च	பெரியோர்களிடத்தில்
प्रस्त्रितः	திற்கு		சிறுவர்கள ணுக்கி
	பிரயாணப்பட்டுவிட்ட	किञ्चिद्	வேண்டிய மரியாதை
	வரும்,	आलभ्य	யாலும்,
स्वभावविनीतः	மேன்மக்களுக்கெற்ற	आश्रमु	ஒருவராய்
	ஒழுக்கத்தை பிறவிச்		எற்றுக்கொண்டு,
	சூனமாயுடையவ		போக விடைபெற
	ரும்,	उपचक्रमे	இததான் ஸமயமென
भोजनेन	அன்பா நுகராத் திற்கு		திருவுளத்தில் கொ
निमन्त्रितः	அழைக்கப்பட்டவரு	सः	ண்டருளினார்.
राघवः	ஸ்ரீராமர் [மான	नतः	அவர் [டவராயும்,
तदा	அதற்காக	माञ्जलिः च	தலைகுனித்து கொண்-
दत्तं	அளித்தருளப்பட்ட		அஞ்சலி ஹஸ்தரு
भासने	ஆஸனத்தை	मातरं	மாகி,
गौरवाच्च	பெரியோர்களின் பெ	अभवीत्	மாதாவைப்பார்த்து
	ருமைமாலும்		பின் வருமாறு விண்ண
			ப்பஞ்செய்தருளினார்.

देवि नूनं न जानीषे महद्यमुपस्थितम् । इदं तव च दुःखाय वेदेहा लक्ष्मणस्य च ॥

देवि	“தாயே!	महत् मयं	மஹத்தான கஷ்டம்
तव	தேவரீருக்கும்	नूनं	இப்பொழுதுபுதிதாய்
वेदेहा: च	வைத்தேவரீக்கும்	उपस्थितं	ஸம்பவித்திருக்கிறது.
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மண ணுக்கும்	इदं	இதை
दुःखाय	மனவேதனைபை வினை	जानीषे न	தேவரீர் அறிந்திலீர்.
	விக்கின்றதாய்		

गमिष्ये दण्डकारण्यं किमनेनासनेन मे । विष्टरासनयोग्यो हि कालोऽयं मामुपस्थितः ॥

दण्डकारण्यं	"தண்டகாரண்யத் திருகு	मां हि	எனக்கும்
गमिष्ये	இதேர நான் போகின்	கால:	{ பூர்வஜன்ம க்ருத்தியல்
अयं	இந்த நான் [நேன்.		காலில் பவனாய் விரி
विष्टरासन-}	துணியோடிருக்கிற இ	उपस्थितः	யும் விதி
योग्यः }	ருபத்தைத்து தருப்	अनेन	விதிக்கப்பட்டபடி நம்
	ணபகன் பரப்பப்பட்ட	आसनेन	இந்த [கிற, நூ,
	ட முனிவர்களின் ஆ		காலதாமதம் சொல்லு
	ஸளத்தில் இருக்க	मे	சுற்றிக்கொடுப்பதால்
	வேண்டியவனாக இரு	किम्	எனக்கு
	க்கிறேன்.		என்ன பரயோஜனம்?

चतुर्दश हि वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । मधुमूलफलैर्जीवन् हित्वा मुनिवदामिषम् ॥

चतुर्दश	"பதின்னாளுக்கு	मुनिवद्	பரமா தமாவை ஸ்தூ
वर्षाणि	வருஷங்கள்		தயாணிப்பவனாகி,
विजने	ஜன ஸஞ்சாரமற்ற	मधुमूल- }	சுத்த ஜலம், கிழங்கு,
वने	காட்டில்	फलैः हि }	பழம் இவைகளைக்
			கொண்டே
आमिषं	{ அரசருக்குரிய எப்படி	जीवन्	உயிர் வைத்துக்கொ
	ப்பட்டதாகிய பேரக		ண்டிருக்கின்றவனாய்
	த்தையும்	वत्स्यामि	நான் காலக்கழிக்கப்
हित्वा	துறந்து,		போகின்றேன்.

भरताय महाराजो यौवराज्यं मयच्छति । मां पुनर्दण्डकारण्ये विवासयति तापसम् ॥३०॥

महाराजः	"சக்கிரவர்த்தியார்	दण्डकारण्ये	தண்டகாரண்யத்தில்
भरताय	பரதனுக்கு	तापसं	தபஸ்வியால்
पुनः	இப்பொழுது	मां	என்னை
यौवराज्यं	இளவரசுபட்டத்தை	विवासयति	அனுப்ப ஆக்குகரித்த
मयच्छति	அளித்தருளுகின்ற		ருளியிருக்கின்றனர்.
	னர்.		

स षट् चाष्टौ च वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । आसेवमानो वन्यानि फलमूलैश्च वर्तयन् ॥

सः	"ஆந்த நான்	आसेवमानः	அனுஷ்டிப்பவனாய்
विजने वने	ஜனசஞ்சாரமில்லாத	फलमूलैः च	பழக்களையும் கிழங்கு
षट् च	ஆறும் [காட்டில்		களையுங்கொண்டு
अष्टौ च	எட்டும் கடைய	वर्तयन्	ஜீவிப்பவனாய்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	वत्स्यामि	காலக்கழிக்கப் போகி
वन्यानि	வானப்ரஸ்தர்களுடை		ன்றேன்."
	ய விதிகளை		

सा निकृतेव सालस्य यष्टिः परशुना वने । पपात सहसा देवी देवतेव दिवश्च्युता ॥

सा देवी
वने
परशुना
निकृता
सालस्य
यष्टिः इव
अश्रुतं தெவிபார்
காட்டில்
மொடசியல்
கெட்டுண்ட
சூர் மரத்தினுடைய
கிளைபோலவும்

दिवः
च्युता
देवता इव
सहसा
पपात
ஆதாயத்தினின்று
தன் கிரகிதப்பட்ட
தெவதைபோலவும்
திவ்வென்று
தகரவில் விழுந்தாவிட்
டனன்.

तामदुःखोचितां दृष्ट्वा पतितां कदलीमिव । रामस्तूत्थापयामास मातरं गतचेतसम् ॥३३॥

अदुःखोचितां
तां मातरं
पतितां
गतचेतसं
தக்கமென்பதையே
இதுவகையினனுபவி
த்திராத
அந்த மாதானை
கடப்பட்டு கீழே விழு
ந்து விட்டதாய்
அறிவிழந்தவளாய்

कदली इव
दृष्ट्वा
रामः तु
उत्थापयामास
கதளி இவ
பார்த்து,
ஸ்ரீராமர் உடனே
தூக்கி எடுத்தருளி
ஞர்.

उपावृत्योत्थितां दीनां वडवामिव वाहिताम् । पांसुकुण्डितसर्वाङ्गीं विमर्श च पाणिना ॥

वाहितां
दीनां
उपावृत्य
उत्थितां
वडवा इव
மகத்தான கஷ்டத்தை
கமக்கின் றவளாய்,
தன்ன நிலை பிழக்கும்
அடைந்து {கசையை
தன்ன நிலை பெற்ற
வளும்
அக்ஷிணிதெவதைவை
போன்றவளும்,

पांसुकुण्डित-
सर्वाङ्गी च
पाणिना
विमर्श
தேகமெல்லாம் பூதாத
ரவ்யமாகித கற்பூதத்
தான் படித்திருக்கப்
பெற்றவளுமான அ
திருக்காத்தினுள்வளை
உற்சாகப்படுத்தி தட்
டித்தடவிக்கொடுக்க
ருளினார்.

सा राघवमुपासीनमदुःखाहो सुखोचिता । उवाच पुरुषन्याग्रमुपशृण्वति लक्ष्मणे ॥ ३५ ॥

सुखोचिता
अदुःखाहो
सा
उपासीन
என்னதத்தினும் அதத்
தையே அனுபவிக்க
மெண்டியவளும்
அக்கத்திற்கு அனல்
அவன் [தாறுயமான
பக்கலில் காத்து நின்
றகொண்டிருக்கிற

पुरुषन्याग्रं
राघवं
लक्ष्मणे
उपशृण्वति
उवाच
புருஷோத்தமரான
ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து,
கஷ்டாணர்
கேட்டுக்கொண்டிருக்
கையில்
கிங்குமாத நிருவா
ம்மலர்கதருளினான்.

यदि पुत्र न जायेथा मम शोकाय राघव । न सा दुःखमतो भूयः पश्येमहमपजाः ॥

पुत्र राघव
मम
जायेथा: न यदि
अतः
अहं
अपजाः
“குழந்தாய்! ஸ்ரீராம!
என்றிடம்
நீ பிறவரமற்றிருந்தால்
அக்கரணத்தால்
கான் [மமம்
நின்றோபெழுத மறைய-

शोकाय
भूयः
दुःखे
पश्येयं सा न
மனவிதனைவை உண்
பெரும் [டாக்கும்
கஷ்டத்தை
நான் அனுபவியா திரு
ப்பேன்.

एक एव हि बन्ध्यायाश्शोको भवति मानसः । अप्रजाऽस्मीति सन्तापो न ह्यन्यः पुत्र विद्यते ॥

புல	"குழந்தாய்!	एकः एव	ஒன்றுதான்
बन्ध्यायाः	புத்திரப்பேற்றற்றவ	भवति	உள்ளது.
अप्रजाः अस्मि	எனக்கு மகபுதிரபிடுக்கின்	अन्यः हि	வேறெப்படிப்பட்ட தாயி
इति	என்கிற [தேன்]	सन्तापः हि	மனவேதனை என்பதே
मानसः शोकः	மனதில் சுழன்றுகொ ண்டிருக்கும் குறை	विद्यते न	உண்டாகிறதில்லை.

न दृष्टपूर्वं कल्याणं सुखं वा पतिपौरुषे । अपि पुत्रे विपश्येयमिति रामास्थितं मया ॥

ராம	"சூராய்!	पुत्रे अपि	புதல்வனிடத்தின்
पतिपौरुषे	கணவனாரின் பாலத்தில்		தான்
कल्याणं	பாக்கியம்	आस्थितं वा	சுதா இருக்கும்
मया	என்னால்	सुखं	பேரானந்தத்தை
दृष्टपूर्वं न	{ அதற்கு மேம்பட்டதி ல்லை என்னும் வண் ணமாய் அனுபவிக்க ப்படவில்லை.	विपश्येयं इति	நானடையலாமென்று இருந்தேன்.

सा बहून्मनोज्ञानि वाक्यानि हृदयच्छिदाम् । अहं श्रोष्ये सपत्नीनामवराणां वरा सती ॥

வரா சகி	"ஜெயவந்தையா! சிருக் கும்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுடைய
सा अहं	அந்த நான்	बहूनि	பலவகைபான
अवराणां	சிறியவர்களும்	अमनोज्ञानि	சிஷ்டோ
हृदयच्छिदां	உள்ளத்தைப் பேதிக் கின்றவர்களாலான	वाक्यानि	சொற்களை
		श्रोष्ये	சூப்பீராதிருந்து கேட் கப்பீராதென்றேன்.

अतो दुःखतरं किं नु प्रमदानां भविष्यति । मम शोको विलापश्च यादृशोऽयमनन्तकः ॥

மம	எனக்கு	यादृशः च	எத்தன்மையதெனவு ம்சொல்லமுடியாதது.
विलापः	கண்ணீரைப் பெருக் கும்	प्रमदानां	ஸ்திரீகளுக்கு
अयं शोकः	இந்த மனவேதனையா னது	अतः	இதனவிட
अनन्तकः	அளவிட முடியாதது.	दुःखतरं	மேலான கஷ்டம்
		किं नु	என்னதான்
		भविष्यति	உண்டாகக்கூடும்.

त्वयि संनिहितेऽप्येवमहमासं निराकृता । किं पुनः शोषिते तात ध्रुवं मरणमेव मे ॥४१॥

तात	குழந்தாய்!	शोषिते	தேசாதாரத்திலிருக் கையிற்
त्वयि	நீ	किं पुनः	சொல்லவும் வேண்
संनिहिते अपि	இங்கிருக்கும்பொ தான் [முதே	मे	எனக்கு [கிமோ?
अहं	இப்படியாய்	मरणं	மரணம்
एवं	அவமதிக்கப்பட்டவ	ध्रुवं एव	நிகரயம்தான்.
निराकृता	இருக்கின்றேன். [நாக		
आसं			

अत्यन्तं निगृहीताऽस्मि भर्तुर्नित्यसंपत्ता । परिवारेण कैकेय्यास्समा वाप्यथवाऽवरा ॥

भर्तुः * கணபரது
असंमता வெறுப்புக்காரனா
नित्य சர்வதமாய் [வளராய்
अत्यन्त முற்றிலும்
निगृहीता பெருமைவெறழிகத
வளராய்

कैकेयाः கைகேயியின்
परिवारेण வேலைக்காரியோடு
समा वा சமராமா னாவனா
अथवा அல்லது [கடுவா
अवरा अपि தாழ்வுதவனாகிலோ
अस्मि நான் ஆகிறேன்.

यो हि मां सेवते कश्चिदथवाऽप्यनुवर्तते । कैकेयाः पुत्रपत्नीक्ष्य स जनो नाभिभाषते ॥

अथवा * இது இவ்வீ என்னு
यः कश्चि एந்த ஒரு [ஹும்கட
जनः ஆதல
मां सेवते { வன்னிடத்தில் பரிபம்
பாராட்டி வருகின்ற
னரோ,
हि அதனால்

अनुवर्तते { உற்சாகப்படுத்தி மன
புலக்க செய்தருளி
வருகின்றனரோ,
सः अपि அவரும்
कैकेयाः கைகேயியினது [க்த
पुत्रं अन्वीक्ष्य புதல்வனை உத்தேசி-
अभिभाषते न முகம்கொடுத்துத்
பேசார்.

नित्यक्रोधतया तस्याः कथं नु खरवादि तत् । कैकेया वदनं द्रष्टुं पुत्र शस्यामि दुर्गता ॥

पुत्र * குழந்தாய்!
नित्यक्रोधतया { ஸதா "கிடுகிடு" எ ஹும்
கயிராதல்வபாவமு
டைபவனாதலால்
तस्याः कैकेयाः { அந்த கைகேயியினது
तत् { அந்த கொடுமைத்த
खरवादि } வந்ததை அங்கு விளா
நக்கனாட்டி க்கிரைண்
புருக்கும்,

वदनं முகத்தை
द्रष्टुं பார்க்க
दुर्गता பாக்கிப்பக்குறைய
கடைசியுக்கும் நான்
कथं नु எப்படித்தான்
शस्यामि கதரிப்பேன்?

दश सप्त च वर्षाणि तव जातस्य राघव । आशितानि प्रकाङ्क्षन्त्या मया दुःखपरिश्रयम् ॥

राघव * ஸ்ரீராம!
तव जातस्य நீ பிறந்ததுமுதல்,
सप्त च दश இருபத்திரண்டு
(7+7+1+1)
वर्षाणि வருஷங்கள்,

मया எனது
दुःखपरिश्रयं { எப்படிப்பட்ட கஷ்ட
தீர்ப்பும் சோத
குதலை என்பதை
प्रकाङ्क्षन्त्या எதிர்பார்த்துக்கொள்
आशितानि விரித்துக்கொள்.

तदक्षयं महदुःखं नोत्सहे सहितुं चिरम् । विप्रकारं सपत्नीनामेवं जीणांश्च राघव ॥४६॥

राघव * ஸ்ரீராம!
जीणां முதுமைப்படுவத்க்
சிறுக்கும் நான்
सपत्नीना சக்கனாத்திகளுடைய
विप्रकारं தவறாதிப்பயிற்சிறுதல்,
अक्षयं { ஹய குழிகின்றீ
ஸதா விளைந்துகொ
ண்டிருக்கிறதுதல்,

एवं இப்படிப்பட்டதாக
தம்,
महत கொடியதாசிறுக்க
தமைய
तत दुःखमपि அந்த கஷ்டத்தைவா,
सहितुं ஸதரிக்க
चिरं அத்திகாலத்தின்
उत्सहे न ஒப்பேறு.

अपश्यन्ती तव मुखं परिपूर्णशशिप्रभम् । कृपणा वर्तयिष्यामि कथं कृपणनीविका ॥४७॥

கூபணா	"கதினையழிமுற் தவளராய்	கூபண- வீவிகா	} திண் டெரெசெல்வங்கு இடக்கொடா தவண் ணாமய் எதொன்வற யும் செய்யமுடி யாத எப்படி [வளராய் இனி கரலங்கழித்து வருவேன்?
• தவ	உனது		
परिपूर्णशशिप्रभं	முழுமதிபோன்ற சோதிபுண்டய		
मुखं	திருமுகத்தை	கய் वर्तयिष्यामि	
अपश्यन्ती	பார்க்காதவளராய்		

उपवासैश्च योगैश्च बहुभिश्च परिश्रमैः । दुःखं संवर्धितो मोघं त्वं हि दुर्गतया मया ॥४८॥

त्वं	"ஐ	संवर्धितः	வளர்த்துவரசப்பட்ட டகை.
उपवासैः च	உபவாஸைக்களாலும்,	दुर्गतया	பார்க்கியக்குறைவுற்ற
बहुभिः	(பல)	मया	என்னால்
परिश्रमैः	சரத்தைபுடக்கடிய	दुःखं च	பட்டபாடெல்லாம்
योगैः च	தேவதாப்ரார்த்தனை களாலும்,	मोघं हि	கெட்போயோஜனமாய் விளக்குகிறதே.

स्थिरं तु हृदयं मन्ये ममेदं यन्न दीयते । प्रावृषीव महानद्याः स्पृष्टं कूलं नवाम्भसा ॥

मम	"எனது	स्पृष्टं इव	தாக்கப்பட்டதுபோல்
हृदं हृदयं	இந்த ஹிருதயம்	दीयते	உடைபடுவண்டும்.
महानद्याः	மஹாநதிகளின்	न यत्	ஆப்படி ஆகா திருக் கின்ற காரணத்தால்
कूलं	கரை	स्थिरं तु	கிலை எனவே
प्रावृषि	கார்க்காலத்தில்	मन्ये	நான் நினைக்கின்றேன்.
नवाम्भसा	புது பெரும்வெள்ளத் தால்		

ममैव नूनं परणं न विद्यते न चावकाशोऽस्ति यमक्षये मम ।

यदन्तर्कोऽद्यैव न मां जिहीषति प्रसह्य सिंहो रुदती मृगामिव

॥ ५० ॥

सिंहः	"நான் கிங்கமானது	यत्	என்கிற காரணத்தால்
मृगी	மாண்டேனடைய	मम	எனக்கு
इव	எவ்வண்ணமோ அங்	परणं एव	மாணமென்பதே
अन्तकः	யமன் [வண்ணமே	विद्यते न	இல்லையா என்ன?
प्रसह्य	மிக்கவும்,	मम	எனக்கு
रुदती	அழுதுகொண்டிருத்	यमक्षये	யாமனைகத்தில்
मां	என்னை [கும்	अवकाशः च	காலவந்துகிற்கும் இடங்கட
अथ एव	இப்பொழுதே	अस्ति न नूनम्	இல்லையா என்னை?
जिहीषति न	கொண்டு போகா திருக் கொண்டே		

स्थिरं हि नूनं हृदयं पपायसं न भिद्यते यद्वि नावदीर्यते ।
अनेन दुःखेन च देहमपि ध्रुवं शकाले मरणं न विद्यते ॥ ५१ ॥

அனேன	"இப்படிப்பட்ட	அவதிரியே ந	முந்தையவிழா திருக்
दुःखेन	துக்கத்தால்		கிறதும்.
अपि	துணைக்கப்பட்ட	यत् नूनं	இதுகாணத்தானே
मम हृदयं	எனது ஹிருதயம்,		யும்
स्थिरं	கிண்பென	अकाले हि	பேசுகின்ற வேளை
भिद्यते न	பிளவு படாதிருக்கி		வந்தாலின்றி,
देहं च	உடலும், [மது.	मरणं	மாணம்
पायसं	இரும்பாசாணத்தென	विद्यते न	உண்டாகா துன்பது
युवि	பூமியில்	ध्रुवं हि	திண்ணமே.

इदं तु दुःखं यदनर्थकानि मे व्रतानि दानानि च संयमाश्च हि ।
तपश्च तप्तं यदपत्यकारणात् सुनिष्कलं बीजमिवोष्णमृषरे ॥ ५२ ॥

इदं	"இந்த	संयमाः च	தேவதாரிடார்த்தனை
दुःखं तु	துக்கமொன்றுதான்		களும்,
हि	எல்லாவற்றிலும்திக	अनर्थकानि	வினாப்பிட்டன.
यत्	ஆகையால் [மனது.	तप्तं तपः	புரிந்த தபம்
अपत्यकारणात्	{ புதல்வனுக்கு பாக்கிய	यत् च	எதுவோ அதுவும்,
	மொன்றையே உத்	उपरे	உவந்திலுத்தல்
	தேசமாய்	उत्तं बीजं इव	விதைத்த விரைபோல்
मे व्रतानि	எனது கிருதங்களும்,	सुनिष्कलम्	பயனற்றதாய் கிட
दानानि च	தானங்களும்,		உது.

यदि शकाले मरणं स्वयेच्छया लभेत कश्चिदुदुःखकर्षितः ।
गताऽहमथैव परेतसंसदं विना स्वया धेनुर्वात्मजेन वै ॥ ५३ ॥

गुदुःख- कर्षितः	"பெருந் துயரத்தால்	स्वया हि विना	உன்னியே கிட்டுப்
	துன்பநயமாப் கஷ்ட		பிரித்தவனும்,
	பட்டிடுக்கொண்டிரு	आत्मजेन विना	கண்ணை கிட்டுப்பிரித்த
	க்கும்	धेनुः इव	பசுபோலிருக்கிறவனா
कश्चिन्	ஒருவன்,	अहं	நான் [மாகிய
स्वया इच्छया	தனது இம்மடப்படி	अथ एव	இக்கணமே
अकाले	பேசுகின்ற வேளை		{ மரித்தவர்களுக்கும
	வராமலே	परेतसंसदं	{ ஸமரஞ்சத்திற்கு (பம
मरणं	மாணத்தை		கொகத்திற்கு)
लभेत यदि	அடைவாரமென்றால்,	गता हि	போய்விடுவேணை.

अथापि किं जीवितमद्य मे वृथा त्वया विना चन्द्रनिभाननप्रभ ।

अनुव्रजिष्यामि वनं त्वयैव गौः सुदुर्वला वत्सपिवानुकांक्षया ॥ ५४ ॥

चन्द्र- निभाननप्रभ	“சந்திரனுக்கிடான சோதியுடைய திரு முகமண்டலமுடைய வனே !	सुदुर्वला	{ எப்படிப்பட்டதாகிய உற்சாதுத்தையுமி முந்த நான்
वृथा विना मे अद्य	உன்னை விட்டுப்பிரிந்த எனக்கு இப்பொழுது	अथापि गौः अनुकांक्षया वासं इव	ஆப்படியிருக்கின்ற ஓர் பசு [மைமால் வா தன்வயத்தால் கன்றை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
किं जीविते	{ நிகிருஷ்டமான இங் குந்த காலம் கழிப் பதென்பது	त्वया एव वनं अनुव्रजिष्यामि	உன்னுடனேயே காட்டிற்கு பின்பற்றிவருவேன். ”
वृथा	விண்.		

भृशमसुखममर्षिता तदा बहु विललाप समीक्ष्य राघवम् ।

व्यसनमुपनिशाम्य सा महत् सुतमिव वद्धमवेक्ष्य किन्नरी ॥ ५५ ॥

वद्धं सुतं अवेक्ष्य किन्नरी	வனையில் சிக்கிக்கொ பார்த்த[ண்ட குஞ்சை ஓர் பெண்ணின்னரப் பகறி	असुखं व्यसनं	அனல்நயமாயிருக்கிற வனரவிட்டு அகற்றி கிடுகிறதென்பதை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,	भृशं उपनिशाम्य अमर्षिता	திரும்பத்திரும்ப விட் நினைத்து, [இவிட்டு, தோகத்தது உள்ளடக் கமுடியாத திருந்த
तदा राघवं समीक्ष्य महत्	அப்பொழுது ஸ்ரீராமரை பார்த்து, அன் வுடந்ததாய்	सा बहु विललाप समीक्ष्य	அவள், பிக்கவும் கண்ணீரைத் சொரிந்து அழுதுதான்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे विंशः सर्गः ॥

भाषितः श्लोकाः 3287.

अयोध्याकाण्डे भाषितः श्लोकाः 932.

एकविंशः सर्गः—இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௧ ॥

पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा—தந்தையின் சொல்லு ரகஷிக்க பிரதீக்ஷை செய்வது.

तथा तु विलपन्ती तां कौसल्यां राममातरम् । उवाच लक्ष्मणो दीनस्तत्कालसदृशं वचः ॥

लक्ष्मणः तथा तु	கைத்தமணர் அவ்வண்ணமாய் இவ்விஷயத்தின்	तां कौसल्यां दीनः	அந்த கோஸலைதேவி யாரைப்பார்த்து, பிக்கமனம் கொண்டவ ராகி
विलपन्ती	புலம்பி அழுதுகொ ண்டிருக்கிறவளும்,	तत्कालसदृशं वचः	அச்சமடித்திற்கேற்ற தாயிருக்கின்ற சின்வரும் மொழியை
राममातरं	ஸ்ரீராமரது மாதாவு மாகிய	उवाच	மொழிந்தார்.

न रोचते ममाप्येतदर्थे यद्राघवो वनम् । त्यक्त्वा राज्यश्रियं गच्छेत् स्त्रिया वाक्यवशं गतः॥

அரீ	"அம்மா !	राघवा	உதரி எறிந்துவிட்டு,
राघवः	ஸ்ரீராமர் [எனது	वनं	காட்டிற்கு [என்பது,
स्त्रियाः	ஒரு பெண்ணின் நோயி-	गच्छेत्	வழுந்தருளுகின்றார்-
वाक्यवशं गतः	சியமனத்திற்கு கடு	यत् एतन्	எதுவோ இது,
	பட்டவராய்,	मम अपि	எனக்கும்,
राज्यश्रियं	ராஜ்யவசத்தியை,	रोचते न	ஸம்மதமில்லாதது.

विपरीतश्च वृद्धश्च विषयैश्च प्रधर्षितः । नृपः किमिव न ब्रूयाच्चोद्यमानस्समन्वयः ॥ ३ ॥

नृपः	"சக்கிரவர்த்தியார்,	प्रधर्षितः	பாழடைந்திருக்கின்ற
वृद्धः	{ கையதுழுதிர்த்தகராய்	च	இதுவுமன்றி [என்.
	{ முடிவாத்தனதவரை	समन्वयः	பார்யாஸக்தராய்,
	{ விழுங்கின்றனர்.	बोध्यमानः	கேட்டதெல்லாம் தரு
विपरीतः	{ தடுமாற்றமடைந்திரு		கின்றவராலிருக்கின்
	{ க்ளும் மனத்தராயிரு	च	ஆகையால் [முன்.
	{ க்கின்றனர்.	किं इव	எதைத்தான்
च	ஆனபடியால்,	ब्रूयात् न	கட்டளைசெய்யார் ?
विषयैः	ராஜ்யவிஷயங்களில் *		

* [ராஜ்யவிஷயங்களில் எது தருமத்திற்கொத்திருக்கிறது எது தருமத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கிறது, என்பதை பகுத்தறிவ அவச்யமாகிய தருமவிதிகளை ஏற்பா கத்திற்குகொண்டுவருதல், அவைகளை ஆராய்ச்சிசெய்து உள்ளபடி அறிதல், இவைகளை மாறாது அனுஷ்டித்தல் என்கிற அங்கங்களில், (ஆர்.பம்.)]

नास्यापराधं पश्यामि नापि दोषं तथाविधम् । येन निर्वास्यते राष्ट्रादनवासाय राघवः ॥

राघवः	"ஸ்ரீராமர்,	अस्य	இவருக்கு
येन	எந்தக்காரணத்தைக்	तथाविधं	இப்படி விதிக்கவேண்
	கொண்டு	अपराधं	தியச்செய்கிற[டியதான
अनवासाय	வனத்தில் வரணம்	पश्यामि न	நான் கண்டிலேன்.
	செய்ய		
राष्ट्रात्	ராஜ்யத்திலின்று	दोषं अपि	{ பிறருக்கு அறிதமா
निर्वास्यते	அனுப்பிவிடப்படுகின்		{ எதை சிந்தையில்லின்
	ருர் ?	न	{ த்தலென்பதையும்
			நான் கண்டிலேன்.

अहं हनिष्ये पितरं वृद्धं कामवशं गतम् । स्त्रिया युक्तं च निर्लज्जं धर्मायुक्तं नृपं यथा ॥

पितरं	"திருதாதையாகிய	गत्	தன்ன நிலையிழந்த
वृद्धं	முதிர்ந்த வயதிலிருக்		வராய்
	கும்		
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை	निर्लज्जं	{ லோகரபவாதத்தை
स्त्रिया	ஒரு மனைவியால்		{ ஒரு பொருட்டாய்
युक्तं	ஆனப்பட்டுவருகின்ற		{ நினைவாதவராய்
	வராகவும்		
	{ மனைவாட்டியென்னும்	धर्मायुक्तं च	{ தருமத்திற்கு விருத்த
	{ காரணத்தால் ஒருவ		{ மனதைத் செய்கின்
	{ ன் வைக்கும் அன்பு	यथा	{ நவராயும்,
	{ க்கிடுபட்டவராய்	अहं हनिष्ये	இருக்கின்றமையால்
कामवशं			நான் கொல்லலாமே.

न तं पश्याम्यहं लोके परोक्षमपि यो नरः । स्वमित्रोऽपि निरस्तोऽपि योऽस्य दोषमुदाहरेत् ॥

ய:	"எவனேனுமொரு வன்	தோஷ	ஓர் அபகாரமிருப்ப தாய்,
स्वमित्रः	பரமசத்ருவா கியவ னும்,	परोक्षमपि	அவரின்ன தவிடத்தி லுங்கூட
यः नरः	எந்த மனிதன் அந்த	उदाहरेत्	கொள்ளலாமே.
निरस्तः	பாணம் தைத்து கஷ்ட	त अपि	அப்படிப்பட்ட ஒருவ
अपि	டப்படுகின்றவனுயி ருக்கையிலும்	लोके	உலகில் [நெய்கூட
अस्य	இவருக்கு	अहं	நான்
		पश्यामि न	கண்டுகோவர்.

देवकल्पमृजुं दान्तं रिपूणामपि वत्सलम् । अवेषमाणः को धर्मं त्यजेत्पुत्रमकारणात् ॥

धर्मः	"தருமத்தை	दान्तं	தண்ணலியுடையவ ராய்
अवेषमाणः	நழுவுவிடா திருக்கும்	वत्सलं	நன்மைபுரியும்,
कः	எவன்	पुत्रं	புத்திரனை
देवकल्पं	தைவத்திற்கொப்பா னவரும்,	अकारणात्	காரணமின்றி
मृजुं	ஸன்மார்க்ககா லியும்	त्यजेत्	வெளியில் தூரத்திலிடு வான்.
रिपूणा अपि	சத்ருக்களுக்கும்		

तदिदं वचनं राज्ञः पुनर्वाक्यमुपेयुषः । पुत्रः को हृदये कुर्याद्राजवृत्तमनुसरन् ॥ ८ ॥

तत्	ஆகையால்,	राजवृत्तिं	{ சக்கிரவர்த்தியாரது தற்கால நடவடிக்கை யை,
वाक्यं	{ தருமம், அதருமம், இவ்விரண்டையும் பகுத்தறியும் அறி வை இழந்த தகைய	अनुसरन्	{ உன்னபடி அறியும் தன்மை படைத்தவ னுக்குக்கும்
उपेयुषः	அடைந்திருக்கின்ற	पुत्रः पुनः	புதல்வனுக்குந்தாலும்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	कः	எவன்
इदं वचनं	இந்த வியமனத்தை,	हृदये कुर्यात्	ஹிருதயத்தில் ஏற்றுக் கொள்வான்.

यावदेव न जानाति कश्चिदर्थपि नरः । तावदेव मया सार्धमात्मस्थं कुरु शासनम् ॥

मया पार्श्वे सधनुषा तव गुप्तस्य राघव । कस्मस्योऽधिकं कर्तुं कृतान्तस्येव तिष्ठतः ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	यावत्	எதற்குள்
कश्चित्	உரிமை இல்லாதவனு கிய	अर्थ	சபலர்த்தமாய் விளங் குகிற *
नरः एव	ஆதமர்வும்,		

* [சரியான வழியில் கிடைத்தது சகலர்த்தம் என்பது, அப்படியுமிப்படியு
மாய் நியாயத்திலும் அநியாயத்திலும் கிடைத்தது சபலர்த்தமென்பது, அதரு
மத்தாலேயே கிடைத்தது க்ருஷ்ணர்த்தமென்பது, இப்படி மூவகைப்பட்ட
அர்த்தங்களில் சபலர்த்தமாய் விளங்குகிறது,]

शासनं

அரசாளுமையே,

ज्ञानाति न

{ தன் னுடையதாய் உரி
மை கொண்டாடாதி
ருக்கின்றிற்பேனா,

सायदेव

அதற்குள்ளேயே

इमं

இதை,

आत्मस्य

தேவரீருடையதாய்

मया साधं

என்னைடுகடி.

कुरु

செய்துகொள்விராக.

विपुलः

உரிமையால் அனுபவி

த்து வருகின்றவராய்,

कुलान्तरा

{ எதித்துக்கொண்ட
எப்படிப்பட்ட கார்வ
த்தையும் வலியாய்
முடிக்கின்றவராய்,

सधनुषा

வலியில் விழ்பிடித்த

मया

என்னால்

पार्श्वे

பக்கலில்

गुप्तस्य

பாதுகாக்கப்பட்டவ

सव

தேவரீருக்கு, [ருமான

कः इय

எவன் தான்

अधिकं

இடைபூதற

कर्तुं समयः

செய்யவல்லன்?

निर्बन्ध्यामिमां सर्वाभ्योऽभ्यां मनुजर्षभ । करिष्यामि शरैस्तीक्ष्णैर्यदि स्यास्यति विप्रिये ॥

मनुजर्षभ

“புருஷேசத்தமா!

विप्रिये

அரியாயமான கார்வத்

अभ्योऽभ्यां

அயோத்தியை [தில்,

स्यास्यति

{ தனக்குதவிபுரியும்
வண்ணமாய் தன்பத்
கலைச்செய்ததாய்
செய்துகிடுவான்,

यदि

என்கிற விஷயத்தில்

इमां सर्वा

இதுமுழுதையும்,

तीक्ष्णैः

கூர்மையான

शरैः

பாணக்களால்,

निर्बन्ध्यां

மலரிதப்பூண்டு இல்

வாததாக

करिष्यामि

நான் செய்குவேன்.

भरतस्वाय पश्यो वा यो वास्य हितमिच्छति । सर्वानेतान्वधिष्यामि मृदुहिं परिभूयते ॥

मृदुः वा

{ “ஆன்மையை உள்ள
டக்கி பொறுமை பூண்
டு என்கிறீண்க்கும்
வாதுவாய் மட்டும்
நுருவனிருந்தாலவன்
முழுமையும்

अय

அவமதிசெய்யப்படு

परिभूयते

கின்றுள்.

यः

அன்படிவால்

एतान् सर्वान्

இந்த

वधिष्यामि

என் கொண்டுவிடு

मृदुहिं

வேன்.

अस्य

இந்த

मात्साहितोऽयं कैकेयः स दुष्टो यदि नः पिता । अमित्रभूतो निस्सङ्गं वध्यतां वध्यतामपि ॥

नः

“நாது

अयं पिता

இந்த திருகாத,

कैकेयः

கைகேயியால் [வராய்

मात्साहितः

தாயோ திக்கப்பட்ட

दुष्टः

நீதி இழந்தவராய்,

यदि

இருக்கும் பகைத்தில்,

वध्यतां

தெறையில் வைக்கப் பட்டும்.

भरतस्य

பரதனுக்கு

हितं

பெருமையை

इच्छति वा

தேடுகிறதாய்

पश्यः

பக்கலிலிருந்து உதவி

புரிகிறதாய்கிறது

यः

எந்த ஜனஸமுதர

மே,

एतान् सर्वान्

இந்த எல்லோரையும்,

वधिष्यामि

என் கொண்டுவிடு

வேன்.

सः अमित्रभूतः

அவர் சத்ருவுக்கு உத

अपि

விபுரிகிறவராகவுமி

ருந்தால்,

निस्सङ्गं

{ தந்தையெனும் வாத்

ஸம்யத்தை விட்பொ

ழித்து

वध्यताम्

கொண்டுவிடப்பட்ட

டும்.

गुरोरप्यवलितस्य कार्याकार्यमजानतः । उत्पद्यं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥१४॥

कार्याकार्यं	“ ஒரு கார்யம் தருமம் தருமமென்பதை	प्रतिपन्नस्य	ப்ரவருத்திக்கின்ற
अजानतः	பருத்தறியும் தன்மை யை இழந்தவராய்	गुरोः अपि	தானதக்குங்கூட
अवलितस्य	ஆறிவுமயங்கினவராய்	शासनं	தண்டனை
उत्पद्यं	அதருமத்தில்	कार्यं	செய்யவேண்டியதாய்
		भवति	இருக்கிறது.

बलमेष किमाश्रित्य हेतुं वा पुरुषोत्तम । दातुमिच्छति कैकेयै राज्यं स्मृतमिदं तव ॥

पुरुषोत्तम	“ புருஷோத்தம !	तव	தேவரீருடையதாகிய
एषः	இவர்	स्मृतं	மறந்தான
किं बलं	எந்த பலத்தைத்தானு கட்டும்,	राज्यं	ராஜ்யத்தை
हेतुं वा	தேவனுடையத்தானாகட் டும்,	कैकेयै	கைகேயி அம்மாளுக்கு
आश्रित्य	அவஸம்பித்து	दातुं	பரிசாய் அளிக்க
		इदं	இப்பொழுது
		इच्छति	நினைக்கின்றனர்.

त्वया चैव मया चैव कृत्वा वैरमनुत्तमम् । काऽस्य शक्तिः श्रियं दातुं भरतायारिशासन ॥

अरिशासन	“ எப்படிப்பட்ட அப ராதையையும் சித்திக் கின்றவரே !	कृत्वा	செய்துகொண்டு
त्वया एव च	தேவரீருடனும்,	भरताय	பரதனுக்கு
मया एव च	அடியேனுடனும்,	श्रियं	ராஜ்யாதிகாரத்தை
अनुत्तमं वैरं	பரமனைவரத்தை	दातुं	ஒப்புவிக்க
		अस्य	இவருக்கு
		शक्तिः का	சக்தி எது ? *

[* 1. பரபுகத்தி—புதுசக்தி என்ற மன்னர்களுக்கும் மந்தஸ்தால் ஏற்படும் தருமவிருத்தியின்றி அதிகாரம் செலுத்துதற்குரிய சக்தி. 2. பராவசக்தி தரும விருத்தியின்றி ஸ்தா நியாயவழிகளையே ஆலோசனைகள் செய்யும் மந்திரிமார் களின் ஆலோசனைக்கிடுபட்டு, அதனால் அதிகாரமிகொண்டு செய்யுமா சக்தி. 3. உத்ஸாஹசக்தி—உசாஹசக்தி. திமிர் பிடித்து, ஒரு கார்யத்தில் நியாயப்படி புகக் கூடாததாபிடுக்கையில், தலைக்கொழுப்பால் புருஷோமெனும் நிகைக்கும் சக்தி.

[இப்படி மூவகைப்பட்ட மன்னர்களுக்கு உரிய சக்திகளில் எந்த சக்தி?]

अनुरक्तोऽस्मि भावेन भ्रातरं देवि तच्चतः । सत्येन धनुषा चैव दत्तेनैष्टेन ते शपे ॥१५॥

देवि	“ அம்மா !	सत्येन	ஸத்தியத்தின்மீதும்
भ्रातरं	‘தம்பலனுரிடம்	धनुषा	வில்லின்மீதும்,
तच्चतः	உள்ளூர	दत्तेन च	தானத்தின்மீதும்,
भावेन	பக்தி ஒன்றையே ஸர் வமாய்க்கொண்டு,	ते	தேவரீருக்கு
अनुरक्तः	திருவுளம் கோணுது	इष्टेन एव	இஷ்டமானது எது
अस्मि	நடக்கும் தாஸனடி யேன்’ என்பதை	शपे	வோ அதன்பீனும், உறுதிசெய்து கொடுக் கின்றேன்.

दीप्तमग्निमरण्यं वा यदि रामः प्रवेक्ष्यति । प्रविष्टं तत्र मां देवि त्वं पूर्वमवधारय ॥ १८ ॥

देவி	"அம்மா!"	तत्र	அதில்
दीप्तं अग्नि	கொழுந் துகிட்டெரி	मां	அடியேனை
	யும் தீயிலேனும்	पूर्वं	அவருக்கு முந்தியே
अरण्यं वा	அரண்யத்திலேனும்	प्रविष्टं	புகுந் துகிட்டவனாக
रामः	ஸ்ரீராமர்		தேவரீர் திருவுளத்தில்
प्रवेक्ष्यति यदि	புகுப்பேர வின்றாறென்	त्वं अवधारय	கம்பிக்கை கொண்டு
	கிற புகுத்தில்		அருங்கிரக.

हरामि वीर्यादुखं ते तपः सूर्य इवोदितः । देवी पश्यतु मे वीर्यं राघवश्च पश्यतु ॥ १९ ॥

राघवः एव	"ஸ்ரீராமர் மட்டும்	वीर्यात्	ஆண்மையால்
पश्यतु	தீர்க்காலோசனை செய்	ते दुःखं	தேவரீரது துயரத்தை
	து கிச்சயிக்கட்டும்.	हरामि	ஒழித் துகிடுவேன்.
उदितः	உதயமான	देवी च	தேவியாரும்
सूर्यः	சூர்யபகவான்	मे वीर्यं	எனது தீதமையை
तपः इव	இருளை எவ்வண்ண	पश्यतु	கண்ணாக்கண்டு
	மேட ஆவ்வண்ணமே		களிக்கலாம்.

हनिष्ये पितरं वृद्धं कैकेयासक्तपानसम् । कृपणं च स्थितं बाल्ये वृद्धभावेन गर्हितम् ॥

वृद्धं	"வயது முதிர்கதவரும்,	स्थितं	இருக்கின்றவராய்
कैकेयासक्त-	கைகேயித்தனிராது		எதை செய்யலாம் எ
मानसं	மனக்கோணுது கட		தை செய்யக்கூடா
	ப்பதே வர்வவுமாய்	कृपणं	தென்று அறிவதற்கு
	க்கொண்டுநினைக்கும்		வெண்டியக்ஞாவசக்
	கித்தையுடையவரும்,		தீவை முற்றிலும்
वृद्धभावेन	வர்த்தக தனையால்		இழந்தவராய்
	தருமம்,அதருமம் இவ்	गर्हितं च	யாவருடைய அவமா
	னிரண்ணையும் புகுத்		னக்கொண்டிருக்குமா
बाल्ये	தறிவும் அறிவை இ		என்கிட்டவருமாயி
	ழந்துகிட்ட தனையி	पितरं	திருத்தாதையை
	யில்	हनिष्ये	தான் கொல்லாமே.

एतत्तु वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य महात्मनः । उवाच रामं कौसल्या रुदन्ती शोकलालसा ॥

शोकलालसा	சுடுந்துயரத்தால்	श्रुत्वा	திருத்தொகைநீறியரு
	மனம் கொந்து		சீயவருமான
रुदन्ती	கண்ணீர் பெருக்கி அ	कौसल्या	கோஸலாதேவியர்
	ழுதுகொண்டிருக்க	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
	வளும்,	व	இதுகிலையத்திலிப்
महात्मनः	மஹாத்மாவை		படி
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
एतत् वचनं	இந்த மொழிக்கு		னும்.

भ्रातुस्ते वदतः पुत्र लक्ष्मणस्य श्रुतं त्वया । यदत्रानन्तरं कार्यं कुरुष्व यदि रोचते ॥

புத்ர
தே ஆது:
லக்ஷ்மணஸ
வதத:
தவ்யா
சுருதே
“குழந்தாய்!
உனது தம்பி
லக்ஷ்மணன்
சொல்லுகையில்
உன்னால்
செவிகொடுத்து கேட்
கப்பட்டதாகிறது

யது
ரோசுதே யதி
அஸ
அந்நரே
காரிய
கூருஸ
எதுமேனா அது,
நன்மனைக் தேன்று
கிற பகைத்தில்
இவ்விடத்திலேயே
இப்பவே
செய்யவேண்டிய கார்
யத்தை
செய்து முடிப்பாயாக.

न चाधर्म्यं वचः श्रुत्वा सपत्न्या मम भाषितम् । विहाय शोकसन्तप्तां गन्तुमर्हसि मामितः ॥

शोकसन्तप्तां
मां च
विहाय
मम सपत्न्या
भाषितं
अधर्म्यं
“கடுந்துவாத்தால் ம
னம் சொந்து தவித்
துக்கொண்டிருக்கும்
என்னையே
விட்டு,
எனது சக்களத்தி
கறப்பட்ட [யால்
தருமவிருத்தமாகிய

வச:
சுலா
ஹ:
காஸி ந
நியமனைத்தை
கிரமேற்கொண்டு அ
னுஷ்டிப்பவனுக்குக்
துகொண்டு,
இவ்விடமிருந்து
போய்க்விடுவதற்கு
நீ ஒப்புக்கொள்ளக்
கூடாது.

धर्मज्ञ यदि धर्मिष्ठ धर्मं चरितुमिच्छसि । शुश्रूष मामिहस्थस्त्वं चर धर्ममनुत्तमम् ॥ २४ ॥

धर्मज्ञ
धर्मिष्ठ
अनुत्तमं
धर्मं
चर
त्वं
“தருமறித்தவனே!
தருமபொன்றையே
ஸ்தா அனுஷ்டிப்ப
வனே!
எதற்கும் மேலான
தாய் விளங்குகிற
தருமமாகிற எதுமேனா
அனுஷ்டி. [அதை
நீ

धर्मं
चरितुं
इच्छसि यदि
शुश्रूष
मां
शुश्रूष
தருமத்தை
எப்பவும் அனுஷ்டிக்க
மனதில் நிச்சயித்திரு
க்கிறாயென்கிற பகை
த்தில்
இக்கிருந்துகொண்
எனக்கு [மே
பணியிடை செய்வா
யாக.

शुश्रूषूर्जननीं पुत्र स्वगृहे नियतो वसन् । परेण तपसा युक्तः काश्यपस्त्रिदिवङ्गतः ॥ २५ ॥

புத்ர
காஸ்யப:
ஸ்வகூ
நியத:
வஸந்
பரேண தபஸா
“குழந்தாய்!
காச்யபரென்பவர்
தனது திருமாளிகை
நியமமாய் [யில்
இருந்துகொண்டு
மிக வாயக்கூசத்தால்

யுக:
ஜனநி
சுசுரூ:
நிதிவ்
மத:
பாடுபடுகின்றவராய்
நாயாகுக்கு
பணியிடை புரிபவ
ராய்
சுவர்க்கத்தை
அடைந்தார்.

यथैव राजा पूज्यस्ते गौरवेण तथा हृदम् । त्वां नाहमनुजानामि न गन्तव्यमितो वनम् ॥

நே	"உணக்கு	ஐத:	இவ்விடத்தை விட்டு
राजा	சக்கிராஸர் க்ரியார்	वनं	காட்டிற்கு
गौरवेण	கொளரவத்தினால்	गन्तव्यं न	போகவேண்டிய
यथा पूज्यः	எவ்வளவு கொண்டா	त्वां	உணக்கு தில்லை.
	டத்தக்கவரோ	अहं	நான்
तथा	அவ்வளவு	अनुजानामि न	விடைகொடுக்க
अहं एव हि	நானும் அன்றோ!		மாட்டேன்.

त्वद्वियोगाच्च मे कार्यं जीवितेन सुखेन वा । त्वया सह मम श्रेयस्त्वनानापि भक्षणम् ॥

मे	"எனக்கு	मम	எனக்கு
त्वद्वियोगाच्च	உன்னை விட்டுப்பதிக்	त्वया सह	உன்னுடன்
	நால்	तृणानां भक्षणं अपि	புல்கைத்தின்று சினை
जीवितेन	உயிருடனிருப்பதா		த்திருத்தலை
	லும்	श्रेयः	சாதற்கும் மேம்பட்
सुखेन वा	பாக்கத்தினாலும்		டது.
कार्यं न	பயனில்லை.		

यदि त्वं यास्यसि वनं त्यक्त्वा मां शोकलालसाम् ।

अहं प्रायमिहासिष्ये न हि शक्यामि जीवितुम्

॥ २८ ॥

त्वं	"நீ	प्रायं	{ இப்படி உட்கார்ந்த வண்ணமே பட்டினி யாகக் கிடந்து உயிர் மாய்த்தலாகிற விர தத்தை
शोकलालसां	{ கடுந்துயரத்தால் மன ம் கொந்து பரிதபித் தும்	आसिष्ये	அனுஷ்டிப்பேன்.
मां त्यक्त्वा	என்னை விட்டு,	जीवितुं	சினைத்திருக்க
वनं	வனத்திற்கு	शक्यामि न	பொறேன்.
यास्यसि यदि	போய்விடுகிறாயென்	हि	இது திண்ணம்.
अहं	நான் [குல்		
इह	இவ்விடத்திலேயே		

ततस्त्वं प्राप्स्यसे पुत्रं निरयं लोकविश्रुतम् । ब्रह्महत्यामिवाधर्मान्समुद्रस्सरितां पतिः ॥

पुत्रं	"குழந்தாய்!	ब्रह्महत्यां	{ பரம்மஹத்திதோஷம் எவ்வளவோ அவ்வ எவையடைந்தது
ततः त्वं	அப்படியாகில் நீ	इव	எவ்வண்ணமோ
सरितां पतिः	நதிகளின் பதியாகிய		அவ்வண்ணமே
समुद्रः	சமுத்திர சாலை	लोकविश्रुतं	{ முயலாதவர்களுக்கு ந்தெரிந்திருக்கின்ற தகைய
अधर्मान्	{ சன்ற மாதரவுக்கு ம னவருத்த முண்டாக் குதிறதால் விளையும் அதற்குத்திற்கு பா த்திரமாய் விட்டான் என்ற காரணத்தால்	निरयं	நாகத்தை
		प्राप्स्यसे	அடைவாய்".

विलपन्ती तथा दीनां कौसल्यां जननीं ततः । उवाच रामो धर्मात्मा वचनं धर्मसंहितम् ॥

धर्मात्मा	தருமா தமாவாகும்	कौसल्यां	கோசலாதேவியானைப்
रामः	ராமர்		பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	धर्मसहितं	{ தர்மவிதிகளை நன்கு
तथा	அவ்வண்ணமாய்		வினக்கக் காட்டுகிற
दीनां	மனம் கொந்து		சாகிய
विलपन्ती	{ கண்ணீர் பெருக்கி அ	वचनं	பின்வரும் திரு
	ழுது புலம்பிக்கொ		வாக்கை
	ண்டிருந்த	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
जननीं	பெற்ற தாயாகிய		ஓர்.

नास्ति शक्तिः पितुर्वाक्यं समतिक्रामितुं मम । प्रसादये त्वां शिरसा गन्तुमिच्छाम्यहं वनम् ॥

पितुः	* திருநாதையின்	वनं गन्तुं	காட்டிற்குப் போக
वाक्यं	நியமனத்தை	इच्छामि	செத்தமாகிவிட்டேன்.
समतिक्रामितुं	உல்லங்கனம் செய்ய	त्वां	தேவியை
शक्तिः	அதிகாரம்	शिरसा-	{ நான் முடிதாழ்த்தி ந
मम	எனக்கு	प्रसादये }	மன்காரம் பண்ணி
अस्ति न	இல்லை.		உள்ளம் குளிர்த்து
अहं	நான்		ஆசீர்வதித்தருள பி
			ரார்த்திக்கின்றேன்.

ऋषिणा च पितुर्वाक्यं कुर्वता व्रतचारिणा । गौहृता जानता धर्मं कण्डुनापि विपश्चिता ॥

धर्मं	* தருமமின்னதென்ப	व्रतचारिणा	{ அதொன்றையே சகல
जानता	உள்ளபடியறிந்த [கை		தருமமுமாய் கைப்ப
विपश्चिता	மகா கஞ்சரனவரனும்,		ற்றியிருந்தவருமாகிய
पितुः	தாதையின்	कण्डुना	கண்டு என்ற
वाक्यं च	நியமனமாகிறதெ	ऋषिणा	நிஷியால்
	தையும்	गौः अपि	ஓர் பசுவும்
कुर्वता	செய்தெற்கொண்டுசெய்	हता	கொல்லப்பட்டிருக்
	துமுடிக்கின்றவராய்		கிறது.

अस्माकं च कुले पूर्वं सगरस्याज्ञया पितुः । खनद्भिः सागरैर्भूमिपवाप्तसुमहान्वधः ॥

पूर्वं	* முன்காலத்தில்	खनद्भिः	தோண்டிய
अस्माकं कुले च	நமது குலத்திலேயே	सागरैः	ஸகரபுத்திரர்களால்
पितुः सगरस्य	பிதாவாகிய ஸகர	सुमहान्	ஒருவர்கட பிழைத்து
	மறாராஜருடைய		வராததாகிய
आज्ञया	நியமனத்தைக்கொ	वधः	மரணமானது
भूमिं	பூமியை [எனது	अवाप्तः	அடையப்பட்டது.

जामदग्न्येन रामेण रेणुका जननी स्वयम् । कृत्वा परशुनाऽग्नये पितुर्वचनकारिणा ॥ ३४ ॥

पितुः	"தந்தையின்	स्वयं	தன்னை
वचनकारिणा	{ சியமனத்ததை சிரமேற் கொண்டு செய்து மு டிக்கின்றவாரும்,	जननी	பெற்ற தாயாகிய
जामदग्न्येन	இமயக் கணியின் புதல்	रेणुका	ரேணுகை என்பவள்,
रामेण	பாசுராசரமால்,	अग्नये	காட்டில்
		परशुना	கோடாரியால்
		कृत्वा	வெட்டி விழுத்தப் பட்டனன்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्देवि देवसमैः कृतम् । पितुर्वचनमहोव करिष्यामि पितुर्दितम् ॥ ३५ ॥

देवि	"தாயே!	अहोव	பின்போகாதபடி
देवसमैः	தேவர்களுக்கெதிர்ப்	कृतं	செய்த முடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
एतैः	இவர்களாலும்,	पितुः	திருதாதைக்கு
बहुभिः	நினைனும் இவர்களை	दितं	{ மனக்கொணுததாயி ருக்கிறது என்றுவா அதை
अन्यैः च	சாதாரண மானிடர்	करिष्यामि	நான் செய்தே
	களாலும்,		திருவேன்.
पितुः वचनं	பிதாவின் சியமனம்		

न खल्वेतन्मयैकेन क्रियते पितृशासनम् । एतैरपि कृतं देवि ये मया तव कीर्तिताः ॥ ३६ ॥

देवि	"அம்பா!	खलु	அப்படி திருவுள்ளத் திக் கொள்ளலாகாது.
एतत्	இந்த	मया	என்னால்
पितृशासनं	பித்ருவாக்கியபரிபாசை	कीर्तिताः	மேற்கொண்டபடி
मया	என் [னமென்பது		டவர்கள்
एकेन	ஒருவனால்	ये	எவர்களோ
अपि	மட்டும்	एतैः	இவர்களாலும்
क्रियते न	அனுஷ்டிக்கப்படுகிற து என்பது இல்லை.	कृतम्	அனுஷ்டிக்கப்பட் பட்டிருக்கிறது.
तव	தேவரின்		

नाहं धर्मपूर्वं ते प्रतिकूलं प्रवर्तये । पूर्वैरयमभिप्रेतो गतो मार्गोऽनुगम्यते ॥ ३७ ॥

ते	"தேவரீரது	अयं	இந்த
प्रतिकूलं	{ திருவுள்ளத்தில் என்று கொள்ளப்பட்டதி ருக்கனையில்,	मार्गः	தருக்கெறியானது
अपूर्वं	முன்னோர்களால் அனு ஷ்டிக்கப்படாததாகிய	पूर्वैः	முன்னோர்களால்
धर्मं	ஒர் தருமானுஷ்டா	अभिप्रेतः	எதற்கும் மேம்பட் டதாய்,
आहं	நான் [னத்தை	गतः	ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதாய்
प्रवर्तये न	புதிதாய் ஆரம்பிக்க வில்லை.	अनुगम्यते	அனுஷ்டிக்கப்பட் பட்டிருக்கிறது.

तदेतत्तु मया कार्यं क्रियते भुवि नान्यथा । पितुर्हि वचनं कुर्वन् कथिन्नाम हीयते ॥३८॥

भुवि	"உலகில்		
पितुः	பிதாவின்,	नाम	{ தருமசாஸ்திரவிதிகள்
वचनं तु	கியமனம் எதுவாயிருந்தாலும் அதை,		{ பயனற்றதென சொன்னால் யார் கம்புவார்
कुर्वन्	பத்தி தலைக்கொண்டு	तत्	ஆண்பாடிவால்
कथिन्	ஒருவன் [செய்கின்ற	मया	என்னால்
हीयते न	பாக்கியக்குறை அடையான்.	एतत्	இந்த
	{ எக்காலத்திலும் இதற்கு விரோதமாய் நடைபெற்றிருக்கிறது என் இல்லை. [பத	कार्यं हि	தருமம் இவ்வாறானமே
		क्रियते	அணுகடிக்கப்படுகிறது.

तामेवमुक्त्वा जननीं लक्ष्मणं पुनरब्रवीत् । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥

सर्वधनुष्मतां	எல்லாஸானிகள் எல்லாரி	एवं	இவ்வண்ணமாய்
श्रेष्ठः	தலைமைபெற்று [னும் விளங்குகிறவரும்,	उक्त्वा	திருவாய்மலர்க்கருளிய பின்னர்
पुनः	அப்படிப்பட்டவரும்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து,
वाक्यविदां	தருமவிதிகளை அறிந்தவர்கள் எல்லோரினும்	वाक्यं	பின்வரும் வாக்கை
श्रेष्ठः	உத்தமராகிய அவர்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்க்கருளினார்.
तां जननीं	அந்த பெற்ற தாயிடம்		

तव लक्ष्मण जानामि मयि स्नेहमनुचमम् । विक्रमं चैव सत्त्वं च तेजश्चैव दुरासदम् ॥४०॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணா!	मयि च	என்னிடத்தில்
तव	உனது [சரிய		வைத்திருக்கும்
दुरासदं	பிறர்க்கு கிட்டுவதற்பாக்கிரமத்தையும்,	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
विक्रमं एव	பிறவிக்குணமாகவோ வந்ததாகிய	सह च	பத்திமையைப்பும்,
तेजः च	{ கொன்னபடி செய்து முடிக்கவல்ல திறமையையும்	जानामि	{ நான் உன்னதை உன் னபடி சிந்தையில் வைத்திருக்கின்றேன்.
सत्त्वं एव			

मम मातुर्महदुःखमतुलं शुभलक्षण । अभिप्रायमविज्ञाय सत्यस्य च शमस्य च ॥ ४१ ॥

शुभलक्षण	{ "வேதக்கனெல்லாவற்றிலும் திபுணரென லோகப் பசித்திபெற்றவனே!	शमस्य च	{ துடிதந்திரியனாய் எதுவும் 'சகன் செயல்' என பொருளடைபூண்டு தருமம் ஒன்றையே அணுகடிக்கும் ஸ்வபாவத்தினுடையவும்
सत्यस्य च	சத்தியத்தினுடையவும்,		

अभिषयं अविज्ञाय	தனையத்தை, உள்ளபடி அறியாதி குக்கிறவளாகிய	तुलं अतुलं	மனத்துயர்மென்பது பிக்க அதிகமே;
मम मातुः	எனது அண்ணையாருக்கு	महत् महत्	நீடித்த காலமும் உனதே.

धर्मो हि परमो लोके धर्मे सत्यं प्रतिष्ठितम् । धर्मसंश्रितमेतच्च पितुर्वचनमुत्तमम् ॥ ४२ ॥

धर्मः हि	“எந்த ஒரு தருமத்தி னின்ற தான்கு புரு ஷார்த்தங்களும் இ டைக்கின்றனவே அந்த ஒரு தருமம் தான், உலகில்.	सत्यं	‘சொன்ன சொல் தவறுமை’ என்பது
लोके	உலகில்.	उत्तमं	பிக்க சிறந்ததாய்,
परमः	எதற்கும் மேம்பட்ட தாய் எனலும் அது ஷ்டிக்கவேண்டியதா யுள்ளது.	प्रतिष्ठितं	கொண்டாடப்பட் டிருக்கிறது.
धर्मे	இந்த தருமவர்க்கக் தில்	पितुः	திருதாதையின்
		एतत्	இதை
		वचनं च	நியமனம்,
		धर्मसंश्रितम्	தருமநிதிகளுக் கொத்ததுதான்.

संश्रुत्य च पितुर्वाक्यं मातुर्वा ब्राह्मणस्य वा । न कर्तव्यं वृथा वीर धर्ममाश्रित्य तिष्ठता ॥

वीर	“புருஷோத்தம! தான்கு புருஷார்த்தக் களையும் அளிக்கிற தாயிய தருமமொன் றைய	पितुः	தகைதயினுடையவும்,
धर्मं	ஊர்வமுமாய்க்கொ ண்டு, உலகில் வளிக்கும் ஒருவனால்	मातुः वा ब्राह्मणस्य वा	தாயினுடையவும், பிராமணனுடைய வும்
आश्रित्य	ஊர்வமுமாய்க்கொ ண்டு,	वाक्यं	நியமனத்தை
तिष्ठता	உலகில் வளிக்கும் ஒருவனால்	संश्रुत्य च	செய்ததாக வாக்களி யின்னர் [த்து,
		वृथा	பயனற்றதாக
		कर्तव्यं न	செய்யலாகாது

सोऽहं न शक्यामि पितुर्नियोगमतिवर्तितुम् । पितुर्हि वचनाद्वीर कैकेय्याऽहं प्रचोदितः ॥

वीर	“புருஷோத்தம!	सः	அந்த
पितुः	திருதாதையின்	अहं	நான்
वचनाद् हि	உத்திரகினுல்தான்	पितुः	திருதாதையின்
कैकेय्या	கைகெயி அம்மானால்	नियोगं	நியமனத்தை
अहं	நான்	अतिवर्तितुं	உல்லக்களம் செய்ய
प्रचोदितः	ஆக்குமாபிக்கப்பட் டேன்.	शक्यामि न	இணக்கமாட்டேன்.

तदेतां विमृजानार्यो क्षत्रधर्माश्रितां मतिम् । धर्ममाश्रय मा तैक्ष्ण्यं मद्वदिरनुगम्यताम् ॥

तत्	"ஆகையால்	एतां	இந்த
अनार्यो	{ லோகத்தில் எப்பவும் அனுஷ்டிக்கவேண்டி பதாயிருக்கும் தரும த்திற்கு ஒவ்வாததா யிருக்கிறதும்,	मतिं	அபிப்பிராயத்தை
क्षत्रधर्माश्रितां	{ தன்னிடத்தில் மஹத் தான போர்வீரத்த ன்மை இருக்கிறதெ ன்பதை நன்கு விள க்கக்காட்டுகிறதாகிய	विमृज	நீ விட்டொழி.
		धर्मं	தருமமொன்னதவே.
		आश्रय	ஸர்வவுமாய்க் கொண்டு நட.
		तैक्ष्ण्यं	கொடுமை என்பது
		मा	வேண்டாம்.
		मद्वद्विः	என் கருத்து
		अनुगम्यतां	எற்றுக்கொள்ளப் படட்டும் "

तमेवमुक्त्वा सौहार्दाद्भ्रातरं लक्ष्मणायनः । उवाच भूयः कौसल्यां प्राञ्जलिश्शिरसा नतः ॥

लक्ष्मणायनः	எகத்தமணரின் தனைய	भूयः	ஆதன்மேல்
तं	அந்த [ஞான்குமவர்,	कौसल्यां	கோஸலாதேவியாரை
भ्रातरं	தம்பிக்கு		பார்ந்து
सौहार्दाद्	அன்பின திசயத்தால்	शिरसा नतः	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கரித்து
एव	மேற்கண்டவண் ணமாய்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ் தராகி
उवाच	உபதேசித்தருளி விட்டு,	उवाच	கின்வருமாறு திரு வாய்மலர்ந்தருளினார்.

अनुमन्यस्व मां देवि गमिष्यन्तमिती वनम् । शापिताऽसि मम प्राणैः कुरु स्वस्त्ययनानि मे ॥

देवि	"அம்மா!	शापिता असि	{ ஆணையிட்டு தேவரீர் இப்பொழுது பிராந் த்திக்கப்படுகின்றீர்.
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	मे	எனக்கு
वनं	காட்டிற்கு		வழியில் நன்மை உண் டாகும்படி ஆசீர்வா தம்களாகிற வ்வஸ த்யயனமென்கிற வைகளை
गमिष्यन्तं	போகப்போகிற	स्वस्त्ययनानि	
मां	அடியேனுக்கு,		
अनुमन्यस्व	{ தேவரீர் உன்னருவந் து விடைகொடுத்த னுப்ப அருள்வீராக.	कुरु	செய்தருள்வீராக.
मम	எனது		
प्राणैः	உயிரின்மேல்		

तीर्णप्रतिज्ञश्च वनात्पुनरेष्याम्यहं पुरीम् । ययातिरिव राजर्षिः पुरा हित्वा पुनर्दिवम् ॥

पुरा	"முன்னொருகால்	पुनः	மீண்டும்,
ययातिः राजर्षिः	யயாதி என்ற ராஜர்ஷி	दिवं	கின் னுந்நகத்தை அ டைந்து
हित्वा	மண்ணுவாகத்திற்கு படுவிடப்பட்டனர்.		

इव एव்வண்ணமோ அம்
வண்ணமே
वनान् வனத்தினின்று
अहं च அடியேனும்
पुनः மீளவும்

पुरी பட்டணத்திற்கு
तीर्णप्रतिज्ञः பாதிக்கைஞையை பூர்த்தி
செய்தவனாய்,
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

शोकःसन्धार्यतां मातृहृदये साधु मा शुचः ।

वनवासादिहृष्यामि पुनः कृत्वा पितुर्वचः ॥

मातः “அம்மா!
शोकः துயரமென்பது
साधु இத்துடன் ஒழித்த
கிடப்பபட்டும்.
हृदये நயிருதயத்தில்
शुचः எப்படிப்பட்ட கலலை
मा வேண்டாம். [கனகர்,
सन्धार्यतां { உயிர்வைத்துக்கொண்
டு காலங்கழிக்கப்பட
ட்டும்.

पितुः திருநாதரின்
वचः சியமனத்தை
कृत्वा சரிவர செய்துமுடி
த்த,
वनवासान् வனவாஸத்தை விட்டு
पुनः மீளவும்
इह திக்ரு
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

त्वया मया च वैदेह्या लक्ष्मणेन सुमित्रया ।

पितुर्नियोगे स्थातव्यमेष धर्मस्सनातनः ॥

मया “அடியேனானும்
वैदेह्या வைதேநநயியானும்,
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனானும்,
सुमित्रया சூமித்திராதேவியா
ரானும்,
त्वया च தேவரீரானும்,
पितुः திருநாதருக்கு

नियोगे மனக்கோணுது கடக்
क्रोधासिद्धतामयसि
सनातन्यं ஆஸக்தி கைக்கப்பட
एषः இது [வேண்டியது.
सनातनः தொன்று தொட்டு
வருகிற
धर्मः தருமம்.

अम्ब संहृत्य संभारान् दुःखं हृदि निगूह्य च ।

वनवासकृता बुद्धिर्मम धर्म्याऽनुवर्त्यताम् ॥

अम्ब { “அடியேனை பெற்று
संभारान् ஸதா புத்திரவரம்ஸ
संहृत्य ஸ்வத்துடன் வளரத்
தருவிய அம்மா!
दुःखं சாஸ்திரஸூழகங்களை
निगूह्य திருவுளத்தில் கொண்
டுவாந்து,
हृदि நயிருதயத்தில்
दुःखं च துயரமென்பதையே
निगूह्य முற்றிலும் விட்டொ
ழித்தா,

मम எனது
वनवासकृता வனவாஸத்தால்
விளைகிற
धर्म्या { பித்ருவரக்யபரிபால
னமாகிற தருமத்தை
நன்குணிகக்காட்
டுகிறதாய்
बुद्धिः பிரவர்த்தியானது,
अनुवर्त्यताम् தேவரீரால் ஆங்கீகரிக்க
பப்படட்டும்.”

एतद्वचस्तस्य निशम्य माता सुधर्म्यमव्यग्रमविक्रवं च ।
मृतेव संज्ञां प्रतिलभ्य देवी समीक्ष्य रावं पुनरित्युवाच ॥ ५२ ॥

देवी	பெண்மக்களில் உத தமிழரசாகிய		
तस्य	அவரது	अव्यग्रं च	{ திருவுனமுலத்தே அ னுஷ்டிக்கப்படுகிற தென்பதை நன்கு விளக்கக்காட்டுகிற துமாகிய,
माता	தாய்	वचः	திருவாக்கை,
एतत्	இந்த	निशम्य	செனிக்கொண்டு,
		समीक्ष्य	பலபடியாய் தனக்கு ள்ளேயே கிந்தித்து
सुधर्म्यं	{ பித்ருவாக்கப்பரிபாஸ னமாகித் தருமத் தின் பெருமையை நன்கு விளக்கக்காட் டுகிறதும்	पुनः	அப்படியும்,
		मृता इव	சற்றுநேரம் தன்ன நினைவுத்தவனாகி
		संज्ञां	பாக்களுடைய
		प्रतिलभ्य	அடைந்து,
अविक्रवं	{ திருவுளத்தை சற்றே னும் சிதறவிடாதிரு க்கும் தன்மையை நன்கு விளக்கக்கா ட்டுகிறதும்,	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
		इति	பின் வருமாறு
		उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னான்.

यथैव ते पुत्र पिता तथाऽहं गुरुः स्वधर्मेण सुहृत्तया च ।

न त्वाऽनुजानामि न मां विहाय सुदुःखितामहंसि गन्तुमेवम् ॥ ५३ ॥

पुत्र	"குழந்தாய்!	तथा	அவ்வண்ணமே,
	{ இம்மண்ணிலகில் ஒரு வன் அலுனுக்கிற்ப ட்டதாயுள்ள கடமை களை செய்துமுடிப்ப தால் என்னையும் தரும மொன்றைக்கொண்டு பக்திமையால், உனது திருநாதை, எப்படி	अहं एव	நானும்
स्वधर्मेण		त्वा	உனக்கு
		अनुजानामि न	விடைகொடுக்கமாட் டேன்.
		एव	இப்படி.
सुहृत्तया		सुदुःखिनां	{ பிக்கமனப்பெருந்து பரிதாபித்துக்கொண் டிருக்கும்,
ते पिता		मां	என்னை
यथा		विहाय	திரஸ்கரித்துவிட்டு,
गुरुः च	{ அன்பிற்குப்பாத்திர மாய் வினக்குகின்ற கோ,	गन्तुं	போவதற்கு
		अहंसि न	நீ உடன்படவாசாது.

किं जीवितेनेह विना त्वया मे लोकेन वा किं स्वधयाऽमृतेन ।

श्रेयो मुहूर्तं तव सन्निधानं ममेह कुत्सनादपि जीवलोकात्

॥ ५४ ॥

கூதான	“கள்ளாரி...பிரஞ்சித தரகிய	முஹூர்தம்	ஒரு சிம்மவெள்ளம்
जीवलोकात्	{ நீவ...தம்...க்களின் அ ஹந்த...பென்...கித காரண...க்தான் இவ்வளவில் எனக்கு உனது பக்கமின்றியே இருக்க தல்...ஒன்றுதான் எதற்கும் மேம்பட்ட தான் மனத்திருப்பதி வை வினைவிக்கிறதா கிறது.	इह त्वया विना मे लोकेन अमृतेन स्वधया वा किं जीवितेन किम्	இவ்வளவில் உன்னை விட்டுப்பிரிந்து எனக்கு உனது அம்மீத தரவாயி றதும் எனக்குக்கு குதியாயுள் ளதுமான் எனக்குகென்று அளிக் கப்படும் உணவினால் தான் ஆவது என்ன? பிழைத்திருப்பதினும் என்ன பிரயோஜனம்?

नरैरिवोल्काभिरपोज्यमानो महागजोऽध्वानमनुप्रविष्टः ।

भूयः प्रज्ज्वाल विलापमेनं निशम्य रामः करुणं जनन्याः

॥ ५५ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	जनन्याः	தரகியனது
महागजः	பெரியவர்களை	एनं	இந்த
नरैः	மனிதர்களால்	विलापं	ஆழுகையோடு வெளி வந்த
उल्काभिः	எரிப்பதங்களைக் கொண்டு	करुणं	தென்னிய மொழியை
अपोज्यमानः	தடைசெய்யப்படுகிற தாபிருக்கவரினும்	निशम्य	கேட்டு,
अध्वानं	தன் வழியே	भूयः	அப்பவும்
अनुप्रविष्टः	செல்வது	प्रज्ज्वाल	{ மனக்கை குன்றுது தணிவு...கொண்டேயே இருந்துவிட்டனர்.
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே		

स मातरं चैव विसंशकल्पामार्तं च सौमित्रिमभिपतप्तम् ।

धर्मो स्थितो धर्म्यमुवाच वाक्यं यथा स एवार्हति तत्र वक्तुम्

॥ ५६ ॥

सः च	அவர்கொருவர் தான்	यथा वक्तुं	எந்தப் பதில்கொடுக்க
विसंशकल्पो	{ தன்ன நிலை...நீறுதது வைத்தியம்...பிடித்த வன்போலிருக்கும் திருத்தரவாருக்கும் மனம்பெர்த்த வருந்துதமே...வரகதி கொண்டிருக்கும் வந்தமனருக்கும் அந்த வாயத்தினும்	अर्हति धर्मो स्थितः सः धर्म्यं वाक्यं उवाच	சத்தியவாதவர். தருமமொன்...நினைவே பற்றண்டயவாசகிய அவர் தருமத்தை நன் குணின வந்தாட்டுகிறதாசிய பின்வருந் திருவாக்கை திருவாய் மலந்தருளி னார்.

अहं हि ते लक्ष्मण नित्यमेव जानामि भक्तिं च पराक्रमं च ।

मम त्वभिप्रायमसंनिरीक्ष्य मात्रा सहाभ्यर्दसि मां सुदुःखम्

॥ ५७ ॥

लक्ष्मण	"ஸக்தமண !	अभिप्रायं	தற்காலமேனுபாவத்
ते	உனது		தை
नित्यं	இடைவிடாத	असंनिरीक्ष्य	கொஞ்சமேனுமுண
भक्तिं च	பக்தியையும்	मात्रा सह	தரையோடுகூட [ராதா,
पराक्रमं च	பராக்ரமத்தையும்,	सुदुःखं	நிகலும் வருந்துகின்ற
	நான் உள்ளது உள்ள	मां हि	என்னையும்
अहं जानामि	{ படி கித்தையில் வைத்	तु	இப்பொழுது
	{ திருக்கின்றேன்.	अभ्यर्दसि एव	இன்னும்திகமாய்
मम	எனது		நீயும்வருத்துகின்றனை.

धर्मार्थकामाः किल तात लोके समीक्षिता धर्मभलोदयेषु ।

ते तत्र सर्वे स्युरसंशयं मे भार्येव वश्याऽभिमता सुपुत्रा

॥ ५८ ॥

तात	"குழந்தாய்!	किल	{ கிரந்தமாய் எழுதா
लोके	உலகில்		மல் பாரம்பர்யமாய்
धर्म- भलोदयेषु }	எந்த ஒரு தருமத்தி ளின் நான்கு புரு ஷார்த்தங்களும் வி ளைகின்றனவோ அ து பலித்து உதய மாரும் வேளைகளில்	ते सर्वे	{ அவைகள் எல்லாம்
धर्मार्थकामाः	{ தருமம், அர்த்தம், கா மம், என்று மூன்று புருஷார்த்தங்களும்	तत्र	{ அதன்பயனாய் அதா வது அந்த தருமத் தின் பயனாய்,
समीक्षिताः	பாதிதயசுஷ்த்தில் கா ணப்பட்டிருக்கின்றன.	वश्या अभिमता सुपुत्रा भार्या इव	ஸ்வாதீனையான கிருப்பிற்கிடமான நற்புதல்வனைப்பெற்ற மனைவி ஒருத்தி போலவே
		स्युः मे असंशयम्	ஒருவனுக்கு சித்திக் எனக்கு [கின்றன ; இதில் ஐயமில்லை.

यस्मिस्तु सर्वे स्युरसंनिविष्टा धर्मो यतः स्यात्तदुपक्रमेत ।

द्वेषो भवत्यर्थपरो हि लोके कामात्मता खल्वपि न प्रशस्ता

॥ ५९ ॥

यस्मिन्	"எதில் அதாவது எந் த ஒரு தருமத்தில்	असंनिविष्टाः स्युः	இல்லாமலிருக்கின்ற னவோ,
	{ எல்லாமும் அதாவது	यतः	{ எதொன் றிலிருந்து அ தாவது எந்த ஒரு
सर्वे	{ தருமம், அர்த்தம், காமம் என்கின்ற மூன்று புருஷார்த் தங்களும்	धर्मः तु	{ தருமத்திலிருந்து புருஷார்த்தங்களில் முதலாவதாகிய தரு மமென்றே

स्वात् हि
तत्, खलु
उपवमेत

லோகே

अर्थपरः

வினோகிறதோ,
அதெதான்னத மட்டும்
ஒருவர் எப்பவமனுக்க
டிக்கவேண்டும்.

உலகில்

{ அந்தம் சம்பாதிப்ப
தொன்றிலேயே மன
தை முற்றிலும் செ
லுத்திவிட்ட ஒருவன்

देवः

भवति

कामाक्षता

अपि

प्रशस्ता न

பாவருடைய வெறுப்
புக்கும் பரத்திரனாய்
ஆகின்றான்.

திருதிய புருஷார்த்த
மாகிற காமமொன்றி
லேயே பற்றுவைத்தி
ருக்கும் மீவபாவ
மும்
புகழ்ந்தக்கதன்று.

गुरुश्च राजा च पिता च वृद्धः क्रोधात्यहर्षाद्यदि वाऽपि मोहात् ।

यद्व्यादिशेत्कार्यमवेक्ष्य धर्मं कस्तं न कुर्यादनृशंसदृष्टिः

॥ ६० ॥

गुरुः च

वृद्धः

राजा च

पिता

क्रोधात्

अहर्षात्

मोहात् वा

यदि अपि

{ “பாவரானும் அவரிட
முன்ன உத்தமகுண
ங்களைப் பத்திரம
வைத்துக் கொண்
டாடப்படுவதும்,

ஸர்வசான்றிரங்கனி
னும் நியுணரும்,

சங்கிரவர்த்தியாராயு
மிருக்கும்

திருதாதை

கோபத்தாலோ

பெரு மகிழ்வினுலோ

மனத்துன்பத்தாலோ

எக்காரணத்தாலிருந்

தபோதிலும்

धर्मं च

अवेक्ष्य

यत् कार्यं

व्यादिशेत्

सं

अनृशंस-

दृष्टिः

कः

कुर्यात् न

{ எந்த ஒரு தருமத்திலி
ருந்து முதல் புருஷா
ர்த்தமாகிய தரும
மொன்று பரத்திரம்
வினோகிறதோ அந்த
ஒரு தருமத்தை மாத்
திரம்

ஸர்வவுமாய்க்
கொண்டு,

எந்த ஒரு கார்பத்தை
நியமித்தருளுகின்ற

அதை [எனோ

ஸன்மார்க்கத்திலேயே

நடப்பதை விருதமா

ய் பூண்டிள்ள

எவன்,

செய்துமுடிக்காதிருப்

பான்.

स वै न शक्नोमि पितुः प्रतिज्ञामिमामकर्तुं सकलां यथावत् ।

स ह्यवयोस्तात् गुरुनियोगे देव्याश्च भर्ता स गतिः स धर्मः

॥ ६१ ॥

सः

पितुः

इमां प्रतिज्ञां

यथावत्

सकलां

अकर्तुं

शक्नोमि न

तात्

सः

भावयोः वै

{ “அந்த நான்
திருதாதையின்
தூதப் பரதிக்கூறுவை
எப்படிப்பட்ட குறை
யுமற்றதாய்

முற்றிலும் பூர்த்திய
டைத்ததாய்

சொல்பாதிருக்க
ஒம்பேன்.

குழந்தாய் |

அவர்

தம்ம்குயர்களுக்கும்

नियोगे

गुरुः

देव्याः च

सः

भर्ता

गतिः

धर्मः हि

सः

கட்டளைபிடுவதில்
ஸர்வாதிகாரமுமுடை
யவர்.

அவ்வையாருக்கும்

அவர்

தியமனமளிக்கவுமதி

கதி. [காரமுடைய

எதொன்றிலிருந்து த

ருமமொன்று வினோகிற

தோ அந்த தருமமே உ

ருவெடுத்தவந்தவர்

அவர்.

तस्मिन् पुनर्जीवति धर्मराजे विशेषतः स्वे पथि वर्तमाने ।

देवी मया सार्धपितोऽपगच्छेत् कथं स्वदन्या विधवेव नारी

॥ ६२ ॥

சே	"தனது கடமைமையாய்	புன:	மற்றது எது எப்படி.
பயி	தருமசெறியில்		இருந்தாலென்ன.
வர்தமானே	சிறிதும் வழுவாது	தேவி	பட்டமகிஷி
	ஒழுக்குபவரும்	மயா சாற்	என்னோடுகூட
विशेषतः	முக்கியமாய்	अन्या विधवा }	யாதோ ஒரு கணவனிடம்
	தருமமொன்றையே	नारी }	ல்லாத கைம்பெண்
धर्मराजे	{ ரவவுமாய் கொண்ட ச	इव	போல்
	{ க்கிரவர்த்தியாகுமாகிய	कथंस्व	எவ்வாறு
तस्मिन्	அவர்	इतः	இங்கிருந்து
जीवति	உயிர் திருக்கையில்	अपगच्छेत्	வெளிப்போகலாம்

सा माऽनुमन्वस्य वनं व्रजन्तं कुरुष्व नः स्वस्त्ययनानि देवि ।

यथा समाप्ते पुनराव्रजेयं यथा हि सत्येन पुनर्ययातिः

॥ ६३ ॥

தேவி	"அம்மா !	यथाति:	யதாதி என்ற ராஜர்ஷி
सा	அந்த தேவரீர்	यथा	எவ்வண்ணமோ அக்
मा	எனக்கு		வண்ணமே,
वनं	காட்டிற்கு	पुनः	மீளவும்
व्रजन्तं	போவதற்கு	आव्रजेयं	நான் வந்துசேருவேன்.
अनुमन्वस्य	விடைகொடுத்தருள்	पुनः	ஆனதுபற்றி
	வீராக.	नः हि	எங்கள் எல்லோருக்கும்*
सत्येन यथा	சொன்னசொல் தவறா	स्वस्त्ययनानि	ஆசிரியாதங்களை
	தவண்ணமாயே	कुरुष्व	செய்தருள்வீராக.
समाप्ते	காரியமுடிவு பெற்ற		
	மேல்		

[*எனக்கு என்று சொல்லாமல் எங்கள் என பதனுவசனத்தில் சொன்னமை யால் அர்ஷமெனவும் எனக்கு என்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்கிறார் ஒரு வ்மாக்கியாதா. வசுநாணனுக்கும் பராட்டியாருக்கும் எனக்கும் என்கிறார் ஒருவர். இன்னுமொருவர் அம்மானது சொல்பீறி நடக்குமெனக்கும் அபசாரப்பட்டு என்னை காட்டிற்கனுப்பும கைசேவிதேவியரை உன்னிட்ட மற்றவர்களுக்கும் என்கிறார்.]

यशो ह्यहं केवलराज्यकारणान्न पृष्ठतः कर्तुमलं महोदयम् ।

अदीर्घकाले न तु देवि जीविते हृणोऽवराग्य महीमधर्मतः

॥ ६४ ॥

தேவி	"அம்மா !	यशः	புகழை
अहं	நான்	पृष्ठतः कर्तुं	அசட்டைசெய்ய
	{ தருமம், மோகதம் இ	अलं न	ஒப்பேன்.
महोदयं	{ வ்விசண்டையும் அ	हि	ஆனபடியால்
	{ னிக்கிறதாகிய	अथ	இப்பொழுது

அதிவகாலை	கொஞ்சநகர லுமிருக்கும்	கேவலராவ- காரணம்	}	ராஜ்யத்தையெல்லாம்
விவிலை	வாழ்வில்			மொண்டையே பெரி
அவரே	தாக்கப்படுகின்ற			தாய் பாராட்டப்பட்
	தைத்தருகின்ற	அவமீத:		டதால்
மஹி	பூமியை	நவூ		தர்மவிதேய தமரய்
				தான் ஏற்றுக்கொள்ள
				மாட்டுடன்.

மசாடியவருபம்: சுவாதரம் பராக்ரமஜிமபிபுரேவ டுண்டகான் ।

அதானுஜ் பூஷமனுசாஸ்ய டர்ஷனம் சகார தா ஹி டனநி மடக்ஷிணம் ॥ ௨௪ ॥

பராக்ரம	பராக்ரமத்தால்	அனுஜ்	தம்பிக்கும்
டுண்டகான்	தண்டகாவகாச தேவ	பூஷ	ஸர்வோத்தமம்
	ங்களுக்கும்		மரண
விமபிபு:	பெருமையில் துணியை	டர்ஷனம்	உரிமையுடனம்
	கொண்ட		தின்மனதென்பதை
நவூபம்:	புருஷோத்தமர்	அனுசாஸ்ய	திருவாய்மலர்க்கருணி,
பூ	பூப்படியாய்	அய	பூப்பொழுது
சுவாதரம்	தன் தாயை	டனநி	திருத்தாயை
மசாடியந்	மனநிதேதச்செய்கில்	ஹி	புரிந்தயத்தன்
தா	அவருக்கும் [தவராய்]	மடக்ஷிணம்	வலம்செய்தருளினார்.

இத்யாபி ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஹிதிகாவ்யே

அயோடியாகாண்டே ஐவிங்: சரீ: ॥

ஹிதிகாவ்யே: 3352

அயோடியாகாண்டே ஹிதிகாவ்யே: 977

ஐவிங்: சரீ:—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௨ ॥

இவ்விவரவரணம்—ஹிதிகாவ்யே வால்மீகியே ஹிதிகாவ்யே.

அத த வ்யதயா ஹிதிகாவ்யே சர்வீஷமபிதம் । ஸ்வஸந்தமீவ நாமேந்ரீ கோபவிஸ்காரிதேஷணம் ॥
அசாய ராமஸ்தீபிநி சுஹ்ரே ஹிதிகாவ்யே மியம் । உவாசேத ச தேயேண ஹிதிகாவ்யே சத்வமாலவான் ॥

அய	அனந்தரம்	அதயா	மனச்சுருத்தால்
ச:	அந்த	ஹிதிகாவ்யே	பரிதாபத்தின்மையால்.
அ:மவான்	விருத்தகாலிய: கிய.	அமரிதிகாவ்யே	குற்றத்தை சுழிக்க
ராம:	பூரீராமர்		மனம் வராதவராய்
சுவ்	பிறவிடத்தமருணத்	கோபவிஸ்காரிதேஷணம்	கொபத்தால் ஹிதிகாவ்யே
தேயேண	மனமுணர்வியால்[தை		கண்ணுற்றவராகி
ஹிதிகாவ்யே	தன்ரு ஹிதிகாவ்யே	நாமேந்ரீ	ஸர்ப்பராஜனைப்போல்
	கின்றவராய்,	அசந்த	பெருமூச்செறிந்து
			கொண்டிருந்தவரும்

त्रियं	எப்பொழுதும் மனம்	भ्रातरं	தம்பியுமான
सुहृदं	கோணுதவண்ணமாய்	ते	அந்த
	விரிதத்தையே நாடிவ	सौमित्रि	ஸக்திமணரை
	வராய்	भावाद्य	கோக்கி,
सविशेषं	{ தமையனுக்கு சுக்ரு வைச் செவ்வதைவிட மேம்பட்டதெனவு மொன்றுநிலை எனு ம் ஸ்வபாவவிசேஷ குணமுடையவரும்	इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	திருவாய்மவந்தருளி
			னார்.

निगृह्य रोषं शोकं च धैर्यमाश्रित्य केवलम् । अवमानं निरस्येमं गृहीत्वा हर्षमुत्तमम् ॥
उपक्लृप्तं हि यत्किञ्चिदभिषेकार्थमद्य मे । सर्वं विसर्जय क्षिप्तं कुरु कार्यं निरत्ययम् ॥

क्षिप्तं	"தக்கூணமே,	हर्षं	மனத்திருப்தியை
रोषं	சினத்தையும்	गृहीत्वा	அடைந்து,
शोकं च	மனச்சஞ்சலத்தையும்	मे	எனக்கு
निगृह्य	முற்றிலும் வென்று,	अभिषेकार्थं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
केवलं	{ சாதாரணமாய் ஜனங் களிடத்தில் உண்டா காததாகிய	उपक्लृप्तं	உரியதாகிய
धैर्यं	மன அமைதியை	यत् किञ्चित् हि	எது ஒன்றோ அது
आश्रित्य	அடைந்து,	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
इमं	இந்த	विसर्जय	நீ திருணிகரிப்பாயாக.
अवमानं	அனுதாணையை	अद्य	இப்பொழுது
निरस्य	{ சிந்தையில் சினைக்கவும் அனர்த்தமென முற் றிலும் மறந்துவிட்டு, ஸர்க்கோத்திருஷ்டமாய்	निरत्ययं	{ ஸ்வபிரபோஜனமென் பதே எதுவுமில்லா ததாகிய
उत्तमं	கிய	कार्यं	தர்ம ஸூஷ்டானந்தை
		कुरु	நீ ஏற்றுக்கொள்வாயாக.

सौमित्रे योऽभिषेकार्थे मम संभारसंभ्रमः । अभिषेकनिवृत्त्यर्थे सोऽस्तु संभारसंभ्रमः ॥

सौमित्रे	"ஸக்திமணு!	सः	அதே
मम	எனது	अभिषेक-	அபிஷேகத்தை விட்டு
अभिषेकार्थे	பட்டாபிஷேகவிஷயத் தில்	निवृत्त्यर्थे	காட்டி நகு செல்லும் விஷயத்தில்
संभारसंभ्रमः	பொருட்களை சேர்க்க உற்சாகம்	संभारसंभ्रमः	பொருட்கள் சேர்ப்ப தில் உற்சாகம் விள
यः	எதுவோ	अस्तु	க்கட்டும்.

यस्या मदभिपेकार्थे मानसं परित्यजेत् । याता मे सा यथा न स्यात् सविशङ्का तथा कुरु ॥

मदभिपेकार्थे	"என் இஷ்டைய பட்டா பிரேமகவியையத்திலு	सा	அவன்
यथा:	எவளுடைய	यथा	எவ்வண்ணம்
मानसं	மனம்	सविशङ्का न	கொஞ்சமேனும் ஐயப் படாதவளாய்,
परित्यजेत्	நெரந்துகிடக்கின்ற	स्यात्	ஆளுவதென,
मे	எனது [தேர் அந்த	तथा	அவ்வண்ணம்
साता	தாய்மாதர்களில்	कुरु	நீ நடக்கக்கடவை.
	ஒருத்தியாகிய,		

तस्याः शङ्कापयं दुःखं मुहूर्त्तमपि नात्सहे । मनसि पतिसञ्जातं सौमित्रेऽहमुपेक्षितुम् ॥

सौमित्रे	"கனத்தமண !	दुःखं	கஷ்டத்தை
तस्याः	அவளுடைய	मुहूर्त्तमपि	ஒரு சிறிதளமும்
मनसि	மனதில்,	उपेक्षितुं	பார்க்க
प्रतिसंजातं	இதுவிய்யத்தில் உண் டாபிருக்கிற	अहं	நான்
शङ्कामयं	{ மனோரதம் கைகட்டு மேல் கூடாதேர்வெ ளும் அவசம்பிக்கை வால் விளையும்,	तस्ये न	சந்திக்கமாட்டேன்.

न बुद्धिपूर्वं नाबुद्धं स्मरामिह कदाचन । मातृणां वा पितृर्वाऽहं कृतफलं च विप्रियम् ॥

मातृणां	"தாய்மாதர்களுக்கா வது	अबुद्धं च	அபுத்திபூர்வமாயும்
पितुः वा	தந்தைக்காவது	कृतं	செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்பது
इह	இவ்வுலகில்	न	இல்லை.
कदाचन	ஒருக்காலும் எப்பொ ழுதாவது	अहं	நான்
विप्रियं	விரும்பயில்லாத தொ ழில்	बुद्धिपूर्वं वा	புத்திபூர்வமாய் என
		अल्पं	என்னளவும் [குல்
		स्मरामि न	நனைக்கமாட்டேன்.

सत्यः सत्याभिसन्धश्च नित्यं सत्यपराक्रमः । परलोकभयाद्धीतो निर्भयोऽस्तु पिता मम ॥

नित्यं	"எப்பொழுதும்	परलोक-	பரலோகப்பரம்பதிக்கு
सत्यः	உண்மையையே பேச பவரும்,	भयात्	நிறாணி கிளைபுமென் கிற மனச்சொலத்தால்
सत्याभिसन्धः	கொல்லிய சொல் தவ ருதவரும்,	भीतः च	தந்தளித்துக்கொண் டிருக்கிறவருமாகிய
सत्यपराक्रमः	{ எங்கும் தடைபடாத பாக்காயத்தையடை யவரும்,	मम	எனது
		पिता	திருதாதை
		निर्भयः	கவலையற்றவராய்
		अस्तु	ஆகவேண்டும்.

तस्यापि हि भवेदस्मिन् कर्मण्यप्रतिसंहते । सत्यं नेति मनस्तापस्तस्य तापस्तपेच माम् ॥

अस्मिन् "இந்த
कर्मणि காரியம்,
अप्रतिसंहते நினைத்தப்படித் தவறு
ததில்
सत्यं न 'தாய்வமை வருணிப்
போய்க்கிட்டது'
इति என்று

तस्य अपि அவருக்கும்
मनस्तापः மனவருத்தம்
भवेत् உண்டாகும்,
तस्य அவருடைய
तापः हि மனவருத்தமே
मां च என்னையும்
तपेत् தவறிக்கும்.

अभिषेकविधानन्तु तस्मात्संहृत्य लक्ष्मण । अन्वगेवाहमिच्छामि वनं गन्तुमितः पुनः ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண !
तस्मात् ஆகையால்
तु இப்பொழுது
अभिषेकविधानं அபிஷேகம் கிரியாவை
संहृत्य முற்றிலும் துறந்துவி
पुनः அதற்குப் பதிலாய் [ட்றி,
इतः இங்கிருந்து

अन्वक् पुन { ஸர்வாபிஷ்டம் பெற்ற
वண்ணमायं உள்ளம்
குளிர்த்தே
वनं गन्तु காட்டிற்குப் போக,
अहं நான்
इच्छामि தீர்மானித் துணித்
டேன்.

मम प्रयाजनादद्य कृतकृत्या नृपात्मजा । सुतं भरतमव्यग्रमभिषेचयिता ततः ॥ १२ ॥

नृपात्मजा "ராஜகுமாரியாகும்
अद्य இப்பொழுது [அவன்
मम எனக்கு
प्रयाजनात् வனவாஸம் ஏற்பட்
டுகிட்டதால்
ततः அக்காரணத்தால்

कृतकृत्या மனோரதம் வகைபட்
பெற்றவனாகி
सुतं திருக்குமாரனாகிய
भरत பரதனுக்கு
अव्यग्र அஞ்ஞாணமாய்
अभिषेचयिता பட்டாபிஷேகம்
பண்ணிவைப்பாள்.

मयि चीराजिनधरे जटामण्डलधारिणि । गतेऽरण्यं च कैकेय्या भविष्यति मनस्सुखम् ॥

मयि "நான்
चीराजिनधरे மரவுளி, மரன்மீதால்
தரித்து
जटामण्डलधारिणि தலைமேலே சண்டமாக
செய்துகொண்டு,

अरण्यं காட்டிற்கு
गते च போனபிறகுதான்
कैकेय्या: வகைகவி அம்மரனுக்கு
मनस्सुखं மன அனுகூலி
भविष्यति உண்டாகும்.

बुद्धिः प्रणीता येनेयं मनश्च सुसमाहितम् । तं तु नार्हामि संक्षेपं प्रवर्जिष्यामि मा चिरम् ॥

तु "தூய்மையத்தில்
येन { எந்த ஒரு காரணத்
தால் (அதாவது நிச்சு
வாய்ப்பாபாஷனமென்
கிற காரணத்தால்)
इयं बुद्धिः இந்த நிச்சயமானது,
प्रणीता செய்யப்பட்டதோ,
मनः च மனமும்

सुसमाहितं அதி உற்சாகத்துடன்
तं அதை [இருக்கிறதோ,
संक्षेपं நிச்சயமோ ஜனமாய்
செய்ய,
अर्हामि न நான் ஒப்பேன்
चिरं मा காலன்னமாய் கூடாது.
प्रवर्जिष्यामि { நான் இதோ காட்டி
த்கு செய்வ திரியா
ணமாகிவிட்டேன்.

कथं प्रकृतिसम्पन्ना राजपुत्री तथागुणा । द्यूयात्सुमाकृतेव स्त्री मत्सीडां भर्तृसन्निधौ ॥

प्रकृति- सम्पन्ना	}	“ இயற்கையாய் நன்ன டர்க்கை, நற்குணம் பூர்த்தியாய் அமை யப்பெற்றவளாய், ராஜகுமாரியாய், யாவாரும் கொண் டாடப்பட்ட உத்தம குணங்களைப் பெற்று விளங்குமவள்,	सुमाकृता	}	முற்றிலும் மட்டுமே யாத அறியாத நிர க்ஷராகுகியான சா தாரண பெண்பிள்ளைபேரவன பர்த்தாயின் முன்னி கையில் எனது பிண்டைய, வேறு எந்தக்காரணத் தைக்கொண்டு பேசினான் ?
राजपुत्री			स्त्री इव भर्तृसन्निधौ		
तथागुणा			मत्सीडां कथं		
			द्यूयात्		

यदचिन्त्यं तु तद्वैवं भूतेष्वपि न हन्यते । व्यक्तं मयि च तस्यां च पतितो हि विपर्ययः ॥

यत्	“ எதென்று, எப்படிப்பட்டவன றும், எம்பலமாரிரு க்கும் கார்பங்களுக்கு, காரணங்கள் அறியமு டியாத வண்ணமாய் சரகரங்கள் எல்லாவ ற்றிலும் தடைபடுகிறதில் கையோ,	तत् तु	अतुतात्
अचिन्त्यं		द्वैवं	சக்வரச்செயல் என்பது.
भूतेषु अपि	हिन्यते न	हि	இதற்கு திருவடாந்தம் பிரத்தியக்ஷத்தில் என்னிடத்திலும் அவளிடத்திலும் இடுக்கண் மைப்பித்துவிட்டது.
		व्यक्तं	
		मयि च	
		तस्यां च	
		विपर्ययः	
		पतितः	

कथं दैवेन सौमित्रे योद्धुमुत्सहते पुमान् । यस्य न ग्रहणं किञ्चित्कर्मणोऽन्यत्र दृश्यते ॥

सौमित्रे	“ யசுமண ! எந்த ஒரு அனுபவத்திற்கு வேறு ஏதேனும்ொரு காரணமாய் மனதில் சமாதானம் கொஞ்சமும்	दृश्यते न	ஏற்படுகிறதில்லையோ அந்த
यस्य		दैवेन	விதியோடு
कर्मणः	पुमान्	மனிடன்	
अन्यत्र	कः च	எவன்தான்	
ग्रहणं	योद्धु	எதிர்த்து போர்செய்ய நினைப்பான் ?	
किञ्चित्	उत्सहते		

सुखदुःखे भयक्रोधौ लाभालाभौ भवाम्भौ । यच्च किञ्चित्त्वाभूतं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥

यत्	“ எந்த ஒரு	किञ्चित्	கொஞ்சமும்
सुखदुःखे	இன்பத்திற்கோ துண்		காரணம் இன்னதெ
	பத்திற்கோ,	तथाभूतं	{ ன கருதமுடியாது
भयक्रोधौ	வயாதிக்கோ, கோபத்		விளங்குமிறதோ,
	திற்கோ,	तत् च	அதுதான்
लाभालाभौ	வாபத்திற்கோ, நஷ்ட	दैवस्य	சக்வரச்செயலின்
	த்திற்கோ,	कर्म	பயன் ;
भवाम्भौ	பிறப்பிற்கோ, இறப்	ननु	இது நிச்சயம்.
	பிற்கோ,		

ऋषयोऽप्युग्रतपसो दैवेनाभिषचोदिताः । उत्सृज्य नियमांस्तीवान् भ्रश्यन्ते काममन्युभिः॥

उग्रतपसः	{ " இரம்புலுல் கணையுட கென்று கடுந்தவம் செய்கின்ற	तीवान्	செய்தற்கரிய
ऋषयः अपि	முனிவர்களும்,	नियमान्	நியமங்களை
दैवेन	விதியால்,	उत्सृज्य	தவிர்த்து,
अभिषचोदिताः	முற்றிலும் தாக்கப்பா ட்டவர்களாகி	काममन्युभिः	காமக்ரோதங்களால்
		भ्रश्यन्ते	ப்ரஷ்டர்களாய்விடுகி றார்கள்.

असङ्कल्पितमेवेह यदकस्मात्प्रवर्तते । निवर्त्यारंभमारब्धं ननु देवस्य कर्म तत् ॥ २४ ॥

इह	" இவ்வுலகில்	अकस्मात् एव	அகஸ்மாத்தாயே
आरब्धे	ஆரம்பிக்கப்பட்ட	प्रवर्तते	கொளிகிறது
आरम्भं	காரியத்தை	तत्	அது
निवर्त्ये	தடைசெய்து மாறாக	देवस्य	தெய்வத்தின்
असङ्कल्पितं	கொஞ்சர்ஜும் கிடையாத	कर्म ननु	செய்யவேண்டி வேற ில்லை.
यत्	எது		

एतया तत्त्वया बुद्ध्या संस्तभ्यात्मानमात्मना । व्याहृतेऽप्यभिषेके मे परितापो न विद्यते॥

मे	" எனக்கு	बुद्ध्या	அறிவிலுதும்,
व्याहृते	மறுத்துவிடப்பட்ட	आत्मना	ஸ்வபாவத் தன்னையால்
	தரகிய	आत्मानं	மனதில் [ஹம்,
अभिषेके	பட்டாபிஷேகவிஷயத் தில்,	संस्तभ्य	உற்சாகமுண்டாகி
एतया	இத்த மெற்கொள்ளிய	परितापः अपि	மனச்சஞ்சலமென் படுத
तत्त्वया	ஸர்வகாஸ்திரங்கலின் ஸாரமான	विद्यते न	உண்டாகவில்லை.

तस्मादपरितापः संस्त्वमप्यनुविधाय माम् । प्रतिमंहारय शिप्रमाभिषेचनिकीं क्रियाम् ॥

तस्मान्	" ஆதலால்,	क्षिप्रं	தட்சுஷணமே
सं अपि	நீயும்,	आभिषेचनिकीं	பட்டாபிஷேக
मां	என்னை	क्रियां	முயற்சியை
अनुविधाय	அனுசரித்து,	प्रतिमंहारय	முற்றிலும் சிறுத்தி விடக்கடவை.
अपरितापः सन्	மனச்சஞ்சலத்திற்கிட க்கொடாதவனாகி,		

एभिरेव घटैस्सर्वैरभिषेचनसंभृतैः । मम लक्ष्मण तापस्ये व्रतस्थानं भविष्यति ॥ २५ ॥

लक्ष्मण	" கஷ்டமணா !	एभिः	இந்த
मम	எனக்கு	सर्वैः घटैः एव	எல்லா ஸ்ரீரண்கும்பக் களைக்கொண்டு
तापस्ये	துறவித அப்பியாச ஆரம்பாசத்திலில்	व्रतस्थानं	ஸ்ரீவஸுக்கல்பஸ்ஸனா மரணது
अभिषेचन-}	பட்டாபிஷேகத்தின்	भविष्यति	இப்பொழுதே நடை பெறட்டும்.
संभृतैः }	பொருட்டு சித்தமாய் வந்திருக்கின்ற		

अथवा किं मयैतेन राजद्रव्यपयेन तु । उद्धृतं मे स्वयं तोयं व्रतादेशं करिष्यति ॥ २८ ॥

राजद्रव्य- मयेन	}	“युवराजावुक्त्वा उप युत्तमङ्गलार्थमङ्क लत्तिरव्यङ्ग्यं, कलकम्पेत्तिरुक् तिर, इहातङ्क्येन्दु एतन् मम तु किं	{	अथवा मे व्रतादेशं स्वयं उद्धृतं तोयं करिष्यति	அனுசூணமாயிராதெ ன்கிறபடியால் எனது பூர்வஸங்கல்ப வைதிக க்கிரியைக்கு அதற்கென்றே உத்தேசகித்துக்கொண் டுவாப்பட்டதாகிய நீர்த்தம் உபயோகப்பட்டப்டும்.
एतेन मम तु किं		अथवा मे व्रतादेशं स्वयं उद्धृतं तोयं करिष्यति		அனுசூணமாயிராதெ ன்கிறபடியால் எனது பூர்வஸங்கல்ப வைதிக க்கிரியைக்கு அதற்கென்றே உத்தேசகித்துக்கொண் டுவாப்பட்டதாகிய நீர்த்தம் உபயோகப்பட்டப்டும்.	

मा च लक्ष्मण सन्तापं कार्षीर्लक्ष्म्या विपर्यये । राज्यं वा वनवासो वा वनवासो यहोदयः ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண !	राज्यं वा	சக்கிரவர்த்தியாய் ஆ ளுகையென்பதும்
लक्ष्म्या:	ராஜ்யாதிகாரத்தோடு	वनवासः वा	{ சித்தையும் கார்ப்யம் பொறுப்புமின்றி தே சந்தேசமாய் தஞ்சரி த்துவருகிற இவ்விர ண்டில்
विपर्यये	உரிமை ஒழிந்திருக் கும் விஷயத்தின்,	यमवासः च	வனவாசம் தான்
सन्तापं	மனக்கேசத்ததை	यहोदयः	மேலானது.
मा कार्षीः	நீ அண்டயாதே;		

न लक्ष्मणास्मिन् खलु कर्मविधे माता यवीयस्यतिशङ्कितव्या ।

दैवाभिपन्ना हि वदत्यनिष्टं जानासि दैवं च तथामभावम् ॥ ३० ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண !	दैवाभिपन्ना	தெய்வத்தினால் ஏவப் பட்ட அவள்
अस्मिन्	இந்த	अनिष्टं	அனிஷ்டத்தை
कर्मविधे	கார்ப்யம் தடைபட்ட	वदति	இப்பொழுது விதித் தருளுகின்றான்.
यवीयसी	இஈய [விஷயத்தின், தாய்	दैवं	தெய்வம்
माता	காரணபூதமாய் என் ளவும் சந்தேகப்பட பாத்திரமாய் ஆகான்.	तथाप्रभावं च	அத்தன்மையதாயிய மகிமைபுண்டயதென
अतिशङ्कितव्या)		जानासि खलु	நியதியாயோ ?
न	ஏனெனில்,		
हि			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 23 ||

लक्ष्मणकोपः—லக்ஷ்மணரின் கோபம்.

इति ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणोऽधिशरा मुहुः । श्रुत्वा मय्यं जगामेव मनसा दुःखहर्षयोः ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	श्रुत्वा	செனிகொடுத்துத்
तु	இவ்விஷயத்தில்		கேட்டு,
इति	இவ்வண்ணம்	दुःखहर्षयोः	துக்கம், மகிழ்ச்சி
ब्रुवति	அருளிச்செய்தையில்		இவ்விஷயற்கும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	मय्यं इव	நடுவில் நிகழ்பொராதவ
अधःशिराः	தலைகுனிந்தவண்ண	मुहुः	சற்றுநேரம் [ராய்
	மேயிருக்கதுகொண்டு	मनसा	தானே
		जगाम	ஆலோசனை செய்தார்.

तदा तु बद्ध्वा भुक्वुर्दं भुवोर्मध्ये नरर्षभः । निशश्वास महासर्पों विलस्य इव रोपितः ॥

नरर्षभः	புருஷோத்தமராகிய	भुक्वुर्दं	புருவத்தை
	அரசர்,	बद्ध्वा	எற்றிவளைத்து
तदा तु	அதன்மேல் இப்பொழுது	विलस्यः	பெட்டிக்குள் ளிருக்கிற
		रोपितः	சினங்கொண்ட
भुवोः	நெற்றியின்	महासर्पः इव	பெரிய சர்ப்பம்போல்
मध्ये	நடுவில்	निशश्वास	பெருமூச்செறித்தார்.

तस्य दुष्पतिवीक्षं तद्भुक्वुर्दसहितं तदा । वभौ कुद्रस्य सिंहस्य मुखस्य सदृशं मुखम् ॥

तदा	அப்பொழுது	दुष्पतिवीक्षं	பார்ப்பதற்கு பயக்கா
तस्य	அவரது	कुद्रस्य	கிளங்கொண்ட [மாய்
मुखं	முகம்,	सिंहस्य	சிக்கத்தினது
तद्भुक्वुर्दसहितं	அப்படி புருவத்துடன் கூடினதாய்	मुखस्य	முகத்திற்கு
		सदृशं	சமானமாய்
		वभौ	கிளங்கிற்று.

अग्रहस्तं विधुन्वन्तु हस्तिहस्तमिवात्मनः । तिर्यग्ध्वं शरीरे च पातयित्वा शिरोधराम् ॥

अग्राक्षणा वीक्षमाणास्तु तिर्यग्भ्रातरमब्रवीत् ॥ ४ ॥

आग्रहस्तः	தனது	तिर्यक् च	குறுக்காகவும்,
अग्रहस्ते	முன்னைய	पातयित्वा	விழ்த்தி
हस्तिहस्तं	யானையின் துதிக்கை	आतरे	தையலானூரை
इव	போல் [யை	अग्राक्षणा	கடைக்கண்ணால்
विधुन्वन्तु	ஆட்டிக்கொண்டும்,	तिर्यक्	குறுக்காய்
शिरोधरां	கழுத்தை	वीक्षमाणः	பார்ப்பவராய்
शरीरं	சரீரத்தில் கீழாகவும்	तु	இதுவிஷயத்திலிப்படி
उध्वं	மேலாகவும்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

अस्थाने संभ्रमो यस्य जातो वै सुमहानयम् । धर्मदोषप्रसङ्गेन लोकस्यानतिशङ्क्या ॥

यस्य	"ப்ரக்யாதிபடைத்த தேவரீருக்கு	अयं	இப்பொழுது
धर्मदोष- प्रसङ्गेन	தர்மவிதிகளுக்கு அப வாதமேற்படுமென் த காரணத்தாலும்,	जातः	உண்டாயிருக்கிற
लोकस्य अनति- शङ्क्या	உலகத்தாருக்கு அதர்ம அனுஷ்டானங் களை தரும்மா அனுஷ டானங்களாய்க்கொ ள்ள இடங்கொடலா காது என்கிற கார ணத்தாலும்	सुमहान्	அதிப்பலமான
		संभ्रमः	அபிணிவேசம், அல் லது வைராக்கியம்,
		अस्थाने वै	அபாத்திரர்களுக்கு சூகொடுத்ததாய் ஆகுமே!

कथं ह्येतदसंभ्रान्तस्त्वद्विधो वक्तुमर्हति । यथा दैवमशौण्डीरं शौण्डीरं सत्रियर्षभ ॥ ६ ॥

क्षत्रियर्षभ	"சுதத்திரியனாதிபர்க ளின் அனுஷ்டானங் களில் சிபுணரென	स्वदिवः	தேவரீரைப்போன்ற ஒருவர்,
शौण्डीरं	தலைமைபெற்று விளங்கு பவமே!	अशौण्डीरं	{ சன்மார்க்கவழிமாறிய உபாயமாய் விளங்கு மும்,
असंभ्रान्तः	{ அந்தக்கரணமாகிய சித்தமென்பதை* சிதறவிடாதிருக்கும் தன்மைபடைத்த	दैवं यथा कथं हि एतन् वक्तुं अर्हसि	தர்த்தசையைப்பற்றி எப்படித்தான் இவ்வண்ணமாய் அருளிச்செய்ய கூடும்

[* மனம், புத்தி, சித்தம். அகங்காரம் என்கிற நான்கினுள் சித்தத்திக்குத் தொழிலுடைய உட்கருவி.]

किं नाम कृपणं दैवमशक्तमभिशंससि । पापयोस्ते कथं नाम तयोः शङ्का न विद्यते ॥ ७ ॥

कृपणं	"அகிரயசமாய் பொரு ளாகையால் விரைந் திருக்கிறதும்	ते	தேவரீருக்கு
अशक्तं	எளிதில் வெல்லமுடி வாத அமரன்	पापयोः	குற்றவாளிகளாகிய
दैवं	உபத்திரவத்தை	तयोः	அவ்விருவர்கள் விஷ யத்தில்
किं नाम	என்னகாரணத்தைக் கொண்டுதான்	शङ्का	அனியாயத்தில் புருக் துறிட்டார்களெனும்
अभिशंससि	தேவரீர் கொண்டாடு கின்றீர்?	नाम	அனுமானங்கூட
		कथं	என்
		विद्यते न	உண்டாகவில்லை?

सन्ति धर्मोपधा: श्रद्धणा धर्मात्मन् किं न बुध्यसे । तयोः सुचरितं स्वार्थं शाख्यात्परिजिहीर्षतोः ॥

धर्मात्मन् "தருமம் தம்மாடென !
 धर्मोपधा: { அகத்திதிகசடுகொ
 ண்டு புறத்தின் தரு
 மின்புடர்கொய்
 श्रद्धणा: நடக்கும் சரமன் தீய
 सन्ति இவ்வுலகில் பலரிருக்
 शाख्यात् வஞ்சகத்தால்
 स्वार्थं தேவரீருக்குரியதை

परिजिहीर्षतो: இவ்வரமலிடிக்கத்தீர்
 तयो: பாளித்துவிட்ட
 सुचरितं அவ்விருவர்களுடைய
 किं बुध्यसे न { தீர்க்காலொசணியின்
 உபயசம்மதமாகிய
 செயலெவ
 ஏன் தேவரீர் திருவு
 ளம் பற்றுகிருக்கின்
 தீர்?

यदि नैवं व्यवसितं स्याद्वि प्रागेव राघव । तयोः प्रागेव दत्तश्च स्वाद्वरः प्रकृतश्च सः ॥

राघव "இராகுருவத்தில்
 பிறந்தவனே !
 तयो: அவ்விருவர்களுடைய
 एवं இப்படிப்பட்ட
 व्यवसितं வஞ்சகஉடன்பாடு
 स्यात् न यदि இல்லலை என்றால்,
 प्राक् एवं முன்னரே

दत्त: கொடுத்தவிடப்பட்ட
 स: वर: च அந்த வாரும் [சாகிய
 प्राक् एवं இதற்கு முந்தியே
 हि திச்சயமாய்
 प्रकृत: च பெற்றுக்கொண்டுவிட
 स्यात् இருக்கும்
 ப்பட்டதாகவும்

लोकविद्भिर्प्रारब्धं त्वदन्यस्याभिपेचनम् । नोत्सहे सहितुं वीर तत्र मे क्षन्तुमर्हसि ॥ १० ॥

वीर "மதுரைத்தமாவே !
 लोकविद्भि: { உலகஜ்ஞனக்கொள்கை
 ராமும் தீரஸ்கரீரிக
 ப்பட்டதும்,
 आरब्धं { இப்பொழுதுபுதிதாய்
 ஆரம்பிக்கப்பட்டிரு
 க்கிறதாமாகிய
 त्वदन्यस्य தேவரீரின்நி மத்திரு
 குவதும்கு

अभिपेचनं திருமுடிசூட்டிவைத்த
 सहितुं கடைபெற[வென்பதை
 वसदे न அடிபென் ஒப்பென்,
 तत्र இதுவிடையத்தில்
 मे அடிபெறுக்கு
 क्षन्तुं விடைகொடுக்க
 अर्हसि தேவரீர் திருவாமு
 வந்தருள்வீராக.

येनेयमागता द्वैधं तव बुद्धिर्पहामते । स हि धर्मो मम द्वेष्यः प्रसङ्गायस्य सुखसि ॥ ११ ॥

महामते "உதாரகுணமுடைய
 வனே !
 येन எந்த ஒரு காரணத்
 தால்
 तव தேவரீரது
 द्वैधं இப்பொழுதிலு
 बुद्धि: திச்சயமானது
 द्वैधं நேகொதிரிண்டயாய்
 भागसा விளங்குகின்றதோ
 यस्य எந்த முன்நிற்கு

प्रसङ्गात् { கலிபட்டி வீதிவட்டம்
 மனம் வராதிருக்கின்
 தமையால்
 सुखसि हि தேவரீர் இப்பொழுது
 ஆசாபகமடைக்கி,
 स: அந்த [வந்திரோ
 धर्म: பித்தவாக்யபரிபாஷ
 என்மனம் தர்மவிதி
 मम எனக்கு [பாணத
 द्वेष: { உருவருப்பாயிருக்கி
 ரது அல்லது அரு
 வாயிருக்கிறது.

कथं त्वं कर्मणा शक्तः कैकेयीवशवर्तिनः । करिष्यसि पितुर्वाक्यपथमिष्टं विगर्हितम् ॥

கைகேயிவச-
வர்தின:

“கைகேயி அம்மான் சொ-
ன்னபடியெல்லாம் ஆ-
டிக்கொண்டிருக்கும்

பிது:
அபமிஷ்ட

திரு தரையின்
தருமவிருத்தமாயிருக்-
கிறதும்,

விगर्हितं

உலகத்தாரால் “சீ சீ”
எனும் சித்தனைக்குப்
பாத்திரமாபிருக்கிற
துமான

வாய்

தியமனத்தை

कर्मणा

முயற்சியால்

शक्तः

வெல்லவல்ல திறமை

முடைய

त्वं

நேவரீர்

कथं

என்

करिष्यसि

செய்யமுடிக்க முய-

லுகின்றீர்?

यद्ययं किल्बिषाद्भेदः कृतोऽप्येवं न गृह्यते । जायते तत्र मे दुःखं धर्मसङ्गश्च गर्हितः ॥
तवायं धर्मसंयोगो लोकस्यास्य विगर्हितः ॥ १३ ॥

तव

“நேவரீருடைய

अयं

இப்பொழுதிய

धर्मसंयोगः

தருமா னுவந்தரணமா-
னது

अस्य

இந்த

लोकस्य

உலகதுணத்திற்கு

विगर्हितः

புறப்பமா னது.

किल्बिषात्

அபராதத்தில்

कृतः

விளைந்திருக்கிறதும்

धर्मसङ्गः च

தருமவிருத்தமாய்
முன்ன

अयं

இப்போதிய

भेदः

இடைபூறு

गर्हितः

தீரணத்தரிக்கப்பட-

வேண்டியது.

एवं न

இப்படியில்லையென்று

गृह्यते

நேவரீர் திருவுளத்தில்

பற்றப்பட்டிருக்கிறது

यदि अपि

என்றாலும்

तत्र

இங்ஙனவயத்தில்

मे

எனக்கு

दुःखं

துக்கம்

जायते

பொங்குகிறது.

मनसाऽपि कथं कामं कुर्यास्त्वं कामवृत्तयोः । तयोस्त्वहितयानित्यं शत्रोः पित्रभिधानयोः ॥

पित्रभिधानयोः

“தாய்தந்தைகளை
உரிமைப்பெயர் பூண்-
டவர்களாய்

अहितयोः

அக்கிரமவழியைப்
பற்றியவர்களாய்,

कामवृत्तयोः

மனம் போனபடியெல்-
லாம் நடக்கின்றவர்கள-
ளாய்

शत्रोः तु

அபராதத்தைச் செய்-
கின்றவர்களுமாயி

तयोः

அவ்விருவர்களுடைய

कामं

மனோரதத்தை

त्वं अपि

நேவரீர்கூட

कथं

எப்படி

नित्यं

தவிர்த்தக்கூடாததாக

मनसा कुर्याः

திருவுள்ளத்திலேவற்று
க்கொள்ளக்கூடும்?

यद्यपि प्रतिपत्तिस्ते दैवी चापि तयोर्मतम् । तथाऽऽप्युपेक्षणीयं ते न मे तदपि रोचते ॥१५॥

तयोः	“ அகஸ்மாத்தாய் ஓர் கஷ்டம் ஒருவனுக்கு மைப்பலிக்குமாயின் அது நிவாரணமாய்ச் செய்யவேண்டியவை களே நிச்சயிக்க திற மைபற்று சிந்தை கலங்கியவனாய், அந்த கஷ்டத்தை வி வக்குவதற்கு வேண்டி யதாகிய சக்தியில்கூட தவறுபிறுக்கிறவன்,	रोचते न	நியாயமாய் தெரன்ற னில்லை
प्रतिपत्तिः	நியமனமானது	तथा अपि	எப்படியும்
दैवी च	தெய்வத்தின் செய	तत् अपि	அதையே
ते	தேவரின் வெண்	ते	தேவரது
मतं	நிருஷணப்பாக்கு	उपेक्षणीयं	நிருஷணத்தில் இன்
यदि अपि	அப்படியிருக்கும்	अपि	னும் ஆராய்ச்சி செ
मे	அடி யேனுக்கு		ய்யவேண்டியது.

विक्रयो वीर्यहीनो यः स दैवमनुवर्तते । वीरास्संभावितान्मानो न दैवं पर्युपासते ॥१६॥

विक्रयः	“ அகஸ்மாத்தாய் ஓர் கஷ்டம் ஒருவனுக்கு மைப்பலிக்குமாயின் அது நிவாரணமாய்ச் செய்யவேண்டியவை களே நிச்சயிக்க திற மைபற்று சிந்தை கலங்கியவனாய், அந்த கஷ்டத்தை வி வக்குவதற்கு வேண்டி யதாகிய சக்தியில்கூட தவறுபிறுக்கிறவன்,	यः	எவனொருவனோ,
		सः	அவன்,
		दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்த்த கஷ்டத்தை
		अनुवर्तते	அனுபவிக்கின்றான்;
		संभावितान्मानः	எற்ற பிரவிரூணக்க கோபுடைய
वीर्यहीनः		वीराः	வீரர்கள் *
		दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்த் த ஓர் கஷ்டத்திற்கு
		पर्युपासते न	சுடுபடார்கள்.

[* மேற்கண்ட காரியங்களை வினாகாதுண்ணம் முடிக்கும் குணமாகிய “பாச
காமம்” என்பதையும், அந்த சமயத்திற்கேற்றபடி சரியாய் ஓர் தொழிலை நிச்சயி
க்கும் குணமாகிய “விக்ரமம்” ஆகியது “மனோபலம்” என்பதையும், சாதையும்,
உப்பையும் தருமவிதி வழங்காது செல்வம் குணமாகிய “தருமவிதம்” என்பதத்
வும் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.]

दैवं पुरुषकारेण यस्समर्थः प्रवाधितुम् । न दैवेन विपन्नार्थः पुरुषस्तोऽवसीदति ॥१७॥

पुरुषकारेण	“ மனோபலமுடையதாய் அகஸ்மாத்தாய் நேர்த் த ஓர் இடையூற விளைக்கிட	दैवेन	அகஸ்மாத்தாய் நேர்த் த இடையூறால்
दैवं		विपन्नार्थः	{ மேற்கொண்ட காரியத் தை அதொடொழித் தாவிட்டவனாகி
प्रवाधितुं		अवसीदति न	அதைதராமடைகிற னில்லை.
समर्थः	சாமர்த்தியமுடைய		
यः	எவனொருவனோ [வன்		
सः पुरुषः	அந்த மனிதன்		

द्रक्ष्यन्ति त्वद्य दैवस्य पौरुषं पुरुषस्य च । दैवमानुषयोरद्य व्यक्ता व्यक्तिर्भविष्यति ॥

दैवस्य तु	“அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறாக் குமராய்”	दैव- मानुषयोः }	நச்வரச்செயல் முதலாவது அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறாக் குமராய்
पुरुषस्य	ஒரு மனிதனுடைய	व्यक्तिः	நிஜஸ்வபாவமானது
पौरुषं च	முயற்சியின் தன்மை	व्यक्ता	உள்ளபடி
अद्य	இப்பொழுது [வையம்]	अद्य	இப்பொழுது
द्रक्ष्यन्ति	“ஐனங்கள் பிரத்யகூதத்தில் கண்டறிந்து கொள்ளட்டும்.”	भविष्यति	கிளக்கட்டும்.

अद्य मत्पौरुषहृतं दैवं द्रक्ष्यन्ति वै जनाः । यदैवादाहृतं तेऽद्य दृष्टं राज्याभिषेचनम् ॥१९॥

दृष्टं	“ஏற்கனவே நிச்சயிக்கப்பட்டதாகிய”	दैवं	“நச்வரச்செயலை (அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடையூறாக் குமராய்)”
ते	தேவரீரது	मत्पौरुषहृतं	என்னது மானிட முயற்சியால் மேற்கொள்ளப்பட்டு விட்டதாய் ஐனங்கள்
राज्याभिषेचनं	ராஜ்யாபிஷேகமானது	जनाः	ஐனங்கள்
यदैवात्	எந்த ஒரு அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடையூறாக் குமராய்	अद्य वै	இப்பொழுதே
अद्य	இப்பொழுது [பூரணம்]	द्रक्ष्यन्ति	கண்ணாக்கண்டு கவறிக்கட்டும்.
आहृतं	கிண்ப்பட்டதாய் கிணக்குகிறதோ அந்த		

अत्यद्दुःशमिवोदामं गजं मदबलोद्धतम् । प्रधावितमहं दैवं पौरुषेण निवर्तये ॥ २० ॥

अहं	“நான்”	उदामं	முரட்டுத்தனமாய்
दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்திருக்குமிடையூறாக் மானிடமுயற்சியால்	प्रधावितं	இடிதப்படி ஓடித் திரிகின்ற
पौरुषेण	மானிடமுயற்சியால்	गजं	ஓர் யானையை
अत्यद्दुःशं	அனுகூலத்திற்கடக்காததாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मदबलोद्धतम्	மதத்தாலும் பலக்காலும்செருக்குகொண்ட	निवर्तये	அடக்கிவிடுகின்றேன்.

लोकपालास्समस्तास्ते नाद्य रामाभिषेचनम् ।

न च कुत्सास्त्रयो लोका विहन्त्युः किं पुनः पिता ॥ २१ ॥

राम	“யாவருக்குமபிரமதாய் வினக்குபவரே!”	विहन्त्युः न	“வேண்டாமெனும் மறு சொல்லை சொல்ல மாட்டார்கள்.”
ते	தேவரீரது	पिता	திருதாதை ஒருவர்
अभिषेचनं	திருவிஷேகத்திற்கு	अद्य	இப்பொழுது
लोकपालाः	அஷ்ட திப்பாலர்கள்	न	வேண்டாமென
समस्ताः	எல்லோரும்	किं पुनः	“என்ன காரணத்தைக் கொண்டு சொல்லக்கூடும்?”
सयः लोकाः	முன்றுலகஐனங்கள்		
कुत्साः च	எல்லோருமே		

यैर्विवासस्तवारण्ये मिथो राजन् समर्थितः । अरण्ये ते विवत्स्यन्ति चतुर्दश समास्तथा ॥

राजन्	“என் ஐயனே !	ते	அவர்கள்
यैः	எவர்களுள்	तथा	தப்பாமலே
मिथः	சமூகத்தில் கூடி ஆயோஜனை செய்து	चतुर्दश समाः	பதின்னாறு வருஷங்கள்
तव	தேவரீருக்கு		
अरण्ये	அரண்மனையில்	अरण्ये	அரண்மனையில்
विवासः	வாழ்ந்தல்	विवत्स्यन्ति	வாழாமல்செய்யக்
समर्थितः	கட்டளைபிடிப்பாட்டி சூக்ஷிதமோ		கடவர்கள்.

अहं तदाशां छेत्स्यामि पितुस्तस्माच्च या तव । अभिषेकविघातेन पुत्रराज्याय वर्तते ॥

तत्	“ஆதலால்	वर्तते	எண்ணக்கொண்டிருக்க கிணுகொ
या	எவள்		
तव	தேவரீரது	तस्याः च	அவளுடையவும்
अभिषेक- }	பட்டாபிஷேகத்தைத்	पितुः च	திரு தானதலிலுடைய
विघातेन }	தடைசெய்துவிட்ட மையால்	आशां	பேராளையை [யவும்]
		अहं	நான்
पुत्रराज्याय	புத்திரனுக்குராகுதி காரம் கிடைப்பதற்கு	छेत्स्यामि	அடியோடு சுத்திரித்து கிடுகிறேன்.

महलेन विरुद्धाय न स्यादैवबलं तथा । प्रभविष्यति दुःखाय यथोद्यं पौरुषं मम ॥ २४ ॥

महलेन	மஹிணைதரயத்தைக் கொண்டு	दुःखाय	கொடுமை கிளைவிப்ப
		यथा	எவ்வளவு [தற்கு]
मम	எனது	प्रभविष्यति	சுடராய் கிளங்குமோ
उद्यं	எதற்கும் சலியாத	तथा	அவ்வளவு
पौरुषं	ஆண்மைமயானது	दैवबलं	சகலாச்செயலின் கொ
विरुद्धाय	கட்டி எதிர்ப்பட்டதாய்	स्यात् न	கிளக்காது. [இமை]

ऊर्ध्वं वर्षसहस्रान्ते प्रजापाल्यमनन्तरम् । आर्यपुत्राः करिष्यन्ति वनवासं गते त्वयि ॥

त्वयि	தேவரீர்	आर्यपुत्राः	தேவரீரது திருக்கு மாதர்கள்
वर्षसहस्रान्ते	எத்தனையோ ஆயிர வ ர்ஷங்களின் முடிவில்		
वनवासं	வாணபர்ஸ்தாக்ர மத்தை	प्रजापाल्यं	சகலரவர்த்தி அதிகா ரத்தை
गते ऊर्ध्वं	அடைந்த பிற்பாடு	करिष्यन्ति	வழிக்கக்கூடவர்கள்.
अनन्तरं	தருமனிதிப்படியே *		

[* “சகலரவர்த்தியாய் ஆகிறது முந்தி சகலரவர்த்தியாயிருந்தவனின் ஐயே
கட்டபுத்திரன்தான் எனும் தருமனிதிப்படியே]

पूर्वराजर्षिद्वयस्य हि वनवासो विधीयते । प्रजा निक्षिप्य पुत्रेषु पुत्रवत्परिपालने ॥ २६ ॥

புலேபு	"புதல்வர்களுடத்தில்,	पूर्वराजर्षि- द्वयस्य	நமதுமுன்னோர்களா ன ராஜர்ஷிகளின் அ னுஷ்டானப்படியே
प्रजा:	பிரஜைகளை	निक्षिप्य	ஒப்பித்துவிட்டு, அதன்மேல்,
पुत्रवत्	பிள்ளைகளைப்போல வே,	वनवासः हि	வானப்ஸ்தாச்சரமம் என்பதே
परिपालने	ராமிற்கும்கார்யத்தில்,	विधीयते	நினைக்கத்தக்கது.

स चेद्राजन्यनेकाये राज्यविभ्रमशङ्कया । नैवमिच्छसि धर्मात्मन्त्वायं राम त्वमात्मनि ॥
प्रतिजाने च ते वीर मा भूवं वीरलोकभाक् । राज्यं च तव रक्षेयमहं वरेव सागरम् ॥

वीर	"எனதையும் செய்துமு டிக்கவல்லவொனவும், பரிசுத்தமூர்ச்சிபென வும்,	वेव	என்கிற பகலத்தில்
धर्मात्मन्		अहं	அடியேன்
राम	யாவராவும் கொண் டாடப்படுவரே !	तव	தேவரீரது
सः	அந்த	राज्यं च	ராஜ்யம் முழுவுதை யும்
त्वं	தேவரீர்,	सागरं	சமுத்திரத்தை
राजनि	சக்கிரவர்த்தியார்	वरेव	கரை
एवं	இவ்வளவு	इव	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே
आत्मनि	தேவரீரிடத்தில்	रक्षेयं	பாதுகாத்துவருவேன்.
अनेकाये	{ சந்நலமரண மனத்தை யுடையவராக இருக் கையில்	वीर- लोकभाक् }	தஞ்சாவீரர்களுக்கும், உரியனோகமாகிய ஸ்வர்க்கோகத்திற்கு உரிமையுடையவருக
राज्यविभ्रमशङ्कया	ராஜ்யம் நிகையாதென் கிற சங்கையால்,	मा भूवं च	அடியேனுகமட்டேன் என்கிற காரணத்தால்,
राज्यं	ராஜ்யத்தை	ते	தேவரீருக்கு
इच्छसि न	எற்றுக்கொள்ளாதிரு க்கின்றீர்,	प्रतिजाने	வஞ்சினம் செய்து கொடுக்கிறேன்.

मङ्गलैरभिषिञ्चस्व तत्र त्वं व्यापृतो भव । अहमेको महीपालानलं वारयितुं वलात् ॥

त्वं	"தேவரீர்	भव	தேவரீர் விளக்குவீர்.
मङ्गलैः	மங்களகரமாகிய நால் யங்களைக்கொண்டு	अहं एकः	அடியேனொருவனே
अभिषिञ्चस्व	{ பட்டாபிஷேகஞ்செய் துகொள்ள திருவுள முலக்கக்கடவீராக. இதில்	वलात्	ஆண்மைபால்
तत्र	நிலையாய் வளந்திட டவராக	महीपाश्वर्यं	வேகத்தர்களை
व्यापृतः		वारयितुं	புதங்காட்டி ஓடச் செய்வ
		अलम्	பொதும்

न शोभार्थाविमौ बाहू न धनुर्भूषणाय मे । नाहिरावन्धनार्थाय न शराः स्तम्भहेतवः ॥
अमित्रदमनार्थं मे सर्वमेतच्चतुष्टयम् ॥ ३१ ॥

मे	"எனது	न	அன்று.
हमौ	இவ்விரண்டு	शराः	பாணங்கள்
बाहू	கைகளும்	स्तम्भहेतवः	{ ஊன்றி நடக்கும் கோ ல்களின் பரயோஜன முடையவைகளாக
शोभार्थं न	அழகுக்காக இருக்க வில்லை.	न	இல்லை.
धनुः	வில்	मे	எனக்கு
भूषणाय	அலங்காரம் செய்வ தென்பதாருட்டு	एतत्	இந்த
न	அன்று.	चतुष्टयं	நான்கும்,
असिः	வரம்	सर्वं	எல்லாமும் தனித்த தனியாயும்,
आवन्धनार्थाय	{ ஒப்பின் ஆபரணமாய் விளங்குவதென்பதா ருட்டு	अमित्रदमनार्थम्	சத்ருக்களை வெல்வத ற்காக இருக்கின்றன.

न चाहं कामयेत्यर्थं यः स्याच्छत्रुर्मतो मम । असिना तीक्ष्णधारेण विधुञ्जितवर्चसा ॥
प्रयुहीतेन वै शत्रुं वज्रिणं वा न कल्पये ॥ ३२ ॥

अहं	"அடியேன்	वज्रिणं वा	தேவெந்திரனுக்குத்தா ளிஞ்சுத்தபோதிலும்
मम	அடியேனுடைய	तीक्ष्णधारेण	உரக்களை முகையுள்
अर्थं	கொடிய		* னதும்
शत्रुः	சத்ருவாக	विधुञ्जितवर्चसा	பளபளவென மின்ன கைபோல் மின்னுவதும்
मतः	எற்பட்டவனாய்	प्रयुहीतेन वै	கைவிடெந்தி வைத்தி ருக்கிறதமான
यः	எவன்	असिना	வரனால்
स्यात् च	ஆகிரியேனாக அகளை	कल्पये न	அய்யதம் போகவிட மாட்டேன்.
कामये न	உயிருடனிருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன்.		
शत्रुं	சத்ருவாக இருப்ப வனை		

खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैर्गहना दुश्चरा च मे । हस्त्यश्वनरहस्तोरुसिराभिर्भविता मही ॥ ३४ ॥

मही	"பூமி		கடையவும், கைகள்,
मे	எனது		கால்கள், தலைகள்
खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैः	வாளினால் வெட்டுண்டு சிதறிக்கிடக்கின்ற	दुश्चरा च	இவைகளால் கடப்பதற்கிடமில்லாத வண்ணமாய்
हस्त्यश्वनर-	{ பாளைகளுடையவும்,	गहना	நிரம்பியதாய்
हस्तोरुसिराभिः	{ குதிரைகளுடையவு ம், பிச்சைகளால்	भविता	ஆகியபோகிறது.

खङ्गधाराहता मेऽद्य दीप्यमाना इवाद्यः । पतिष्यन्ति द्विषा भूमौ मेघा इव सविद्युतः ॥

दीप्यमानाः	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும்	इव	போலவுமிருக்கின்றவைகளுமான்
अद्यः	மலைக்குன்றுகள்	द्विषाः	பாணிகள்
इव	போலிருக்கின்றவைகளும்	अद्य	இப்பொழுது
सविद्युतः	மின்னற்கொடுகளுடன் கூடிய	मे	எனது
मेघाः	மேகங்கள்	खङ्गधाराहताः	வாளின் துணிபால்வெட்டுண்டவைகளாய்
		भूमौ	தரையில்
		पतिष्यन्ति	விழுப்போகின்றன.

बद्धगोधाङ्गुलित्राणे प्रगृहीतचरासने । कथं पुरुषमानी स्यात्पुरुषाणां मयि स्थिते ॥३६॥

मयि	நான்	स्थिते	போர்க்களத்தில் நிற் கையில்
बद्धगोधाङ्गुलि- त्राणे	உடம்புத்தீத லினால் செய்யப்பட்ட கவசங்களை கைவிரல்களில் தரித்தவனாய்,	पुरुषाणां	மனிதர்களுக்குள்
प्रगृहीतचरासने	கொத்தண்டத்தை கை உட்கொத்தியவனாய்	पुरुषमानी	{ எதிர்க்கவல்ல ஆண் மையிருக்கிறதென்றும் எண்ணமுண்டாய்
		कथं	எப்படி
		स्यात्	உண்டாகும்,

बहुभिथैकमत्यस्यभेकेन च बहुजनान् । विनियोक्ष्याम्यहं बाणान् नृवाणिमजर्मसु ॥३७॥

अहं	“ நான்	बहुभिः	ஆனைகங்களால்
बाणान्	பாணங்களை	एकं च	ஒருவனையும்
नृवाणिम- जर्मसु	{ விதர்களுடையவும், குதிரைகள், பாணிகள், இவைகளுடையவும் உயிர்த்தீயவைகளில்	एकेन	ஒன்றால்
अत्यस्यन्	கடுமையாய் எறிகின்ற கனாய்	बहुन्	பல
		जनान् च	ஜனங்களையும்
		विनियोक्ष्यामि	ஒழித்துவிடப்போகின்றேன்.

अद्य मेऽस्त्रप्रभावस्य प्रभावः प्रसरिष्यति । राज्ञश्चाप्रभुतां कर्तुं प्रभुत्वं तव च प्रभो ॥३८॥

प्रभो	“ என் னுய்யனே !	कर्तुं च	செய்துமுடித்தபின்னர்
अद्य	இப்பொழுது	मे	எனது
राज्ञः	சக்கரவர்த்தியாருக்கு	अस्त्रप्रभावस्य	ஆஸ்திரபரிந்தியின் பெருமையினது
अप्रभुतां	அரசாளுகையை விடக்கும் காரியத்தையும்	प्रभावः	பரதாபம்
तव	தேவரீருக்கு	प्रसरिष्यति	எக்கும் பரவி வினக்கப்போகிறது.
प्रभुत्वं च	அரசாக்கி நிலைக்கச்செய்யும் காரியத்தையும்		

अद्य चन्दनसारस्य केयूराभोक्षणस्य च । वसूनां च विमोक्षस्य सुहृदो पालनस्य च ॥

अनुरुपाविमौ बाहू राम कर्म करिष्यता । अभिषेचनविघ्नस्य कर्तृणां ते निवारणे ॥३९॥

ராம	"அடியார்களுக்கும் மெய்யரோ!	अनुस्यी	இதுவரைமீட்டியோ கப்படுத்தப்பட்டுவந்த
चन्दन- सारस्य }	உயர்ந்த சந்தனக்கு ழம்பை பூசி கொள் ளும் காரியத்திற்கும்	इमौ बाहू अथ ते	இவ்விரண்டு கைக இப்பொழுது [ளும் தேவரீருடைய
केयूरामोक्षणस्य च	தேர்வளைகளை ஆணி யும் காரியத்திற்கும்	अभिपंचनविज्ञस्य	பட்டாபிஷேக கித்தின த்திற்கு
वसूनां विमोक्षस्य च	பொருள்களுடைய தானங்கொடுக்கும் காரியத்திற்கும்	कर्तृणां निवारणे	கந்ததர்க்களுடைய பூண்டின் ஓழிவடை யும் விஷயத்தில்
सुहृदो पासनस्य च	ஸ்நேகிதர்களுக்கு உதவிபுரியும் காரியத் திற்கும்	कर्म करिष्यतः	செய்யவேண்டிய காரி யத்தை செய்யப்போகின்றன.

ब्रवीहि कोऽथैव मया विमुज्यतां तवासुहृत्पाणयशःसुहृज्जनैः ।

यथा तवेयं वसुधा वशे भवेत्तथैव मां शशि तवास्मि किङ्करः ॥ ४१ ॥

तव	"தேவரீரது	विमुज्यतां	கிட்டுப்பிரியவேண்டும்
किङ्करः अस्मि	{ குற்றவஸ்களை பத்தி தலைக்கொண்டு செய் யும் தொண்டாளுன அ இப்பொழுது [டியேன்	ब्रवीहि	தேவரீர் அருளிச்
अथ	தேவரீருக்கு	इयं	இந்த [செய்விராக.
तव	அபசாரப்பட்டுவிட் கவன் [டவன்	वसुधा एव	உலகமுழுதும்
असुहृद्	என்னும்	तव वशे	தேவரீரது வசத்தில்
कः	உயிராலும், புகழா லும், பந்தங்களாலும்	यथा भवेत्	எவ்விதமிருக்குமோ
मया		तथा	அவ்வண்ணமே [க்கே
पाणयशः- सुहृज्जनैः }		सौ एव शशि	அடியேன் ஒருவனு- தேவரீர் கட்டளைசெய் செய்யக்கடவீர்.

विमुज्य वाष्पं परिसान्त्वय चासकृत् स लक्ष्मणं राघववंशवर्धनः ।

उवाच पित्र्ये वचने व्यवस्थितं निबोध मामेव हि सौम्य सत्यथे ॥ ४२ ॥

राघववंशवर्धनः	ரகுலவந்தை கிளங்	सौम्य	"புண்பா த்மரகே!
सः	ஆவர் [கணவக்கின்ற	पित्र्यं	திருதாதையின்
लक्ष्मणं	ஸக்தம்மாணரை கடாக் கண்ணிரை [த்து,	वचने	மனம் கொணுது நடக் கும் விஷயத்தில்
वाष्पं	திருக்கரத்தினால் து	सत्यथे एव	{ எல்லா தர்மமூலம்கி இருக்கிறதென்றும் சுருமன்தில்
विमुज्य	பலவாராய் [டைத்து	व्यवस्थितं हि	முழு கம்பிக்கை கொ ண்டவனாக
असकृत्	ஊர்தோபதேசம் செய் தருவித் தேற்றி ஆத ைபின்னர்,	मां निबोध	என்னை சரியாய் ஆறியக்கடவாய் "
परिसान्त्वय च	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருவினார்.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3424

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1069

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்திரான்காவது ஸர்க்கம் || 24 ||

कौसल्याप्रतिबोधनम्—கௌஸல்யாதேவீக்கு உபதேசிப்பது.

तं समीक्ष्य त्ववहितं पितुर्निर्देशपालने । कौसल्या वाण्यसंरुद्धा वचो धर्मिष्ठमब्रवीत् ॥

கௌஸல்யா	கௌஸல்யாதேவியார்	அவहितம்	{ இனி தடுப்பதில் பப ன்படாதெனும் நினை யில் உறுதிக்கொண்டி ருப்பவராய்
तं	அவரை	समीक्ष्य	
धर्मिष्ठं	எவரினும் மேம்பட்ட தர்மமுட்க்தியாய்	वाण्यसंरुद्धा	கன்குணம்கூடு, விசுவாசி வீசும்படி அழு துகொண்டு
पितुः-	பிதருவாக்கிய பரிபா	वचः	பின்னாலும் மொழியை
निर्देशपालने तु }	லணத்திலேயே	अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

अदृष्टदुःखो धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः । मयि जातो दशरथात्कथमुञ्छेन वर्तयेत् ॥ २ ॥

அதர்ஸ்தா	"தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரால்	सर्वभूत-	{ எல்லா ஆய்வவர்களுக் கும் நறிதத்தையே
मयि	என்னிடத்தில்	प्रियंवदः }	
जातो:	பிறந்தவனாவன்.		உபதேசிக்கின்றவனு மாகிய இவன்
अदृष्टदुःखः	கஷ்டமென்பதையே கண்டிராதவன் ;	उञ्छेन	உஞ்சுகிருத்தியால்
धर्मात्मा	தர்மஸ்வரூபியாய்	कथं	கதுவனம்
		वर्तयेत्	பிழைத்திருப்பான் ?

यस्य भृत्याश्च दासाश्च मृष्टान्यन्नानि भुञ्जते । कथं स भोक्ष्यते नाथो वने मूलफलान्ययम् ॥

यस्य	"எவனுடைய	सः	அந்த
भृत्याः च	ஏவணரர்களும்,	अयं	இந்த
दासाः च	ஆடுத்தவர்களும்,	नाथः	நாதன்
मृष्टानि	மிகச் சிறந்த	वने	காட்டில்
अन्नानि	அன்னங்களை	मूलफलानि	வேர்களை யும் பழங்க
भुञ्जते	உண்டுக்கொண்டிருக்கி ருக்கின்றனர்,	कथं	எப்படி [னையும்
		भोक्ष्यते	உண்பான் ?

क एतच्छ्रद्धेच्छ्रुत्वा कस्य वा न भवेद्भयम् । गुणवान्दयितो राज्ञो राघवो यद्विवाश्यते ॥

गुणवान्	{ "நற்குணமுடைய, நற்செ யனையுமுடைய குணத்தியாய்,	विवाश्यते यत्	காட்டிற்கு ஓட்டப்படு கின்றனென்றால்
राज्ञः		एतत्	இதை
	சக்கிரவர்த்தியாகு டைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
		कः	எவன்
दयितः	{ அத்தியந்த அன்பிற்கு பாத்திடமாய் விளக் கிய	अर्ह्येत्	கம்புவான் ?
राघवः		कस्य वा	எவனுக்குத்தான்
	சீராமன்,	अयं	அச்சன்
		भवेत् न	தோற்றது ?

नूनं तु बलवांल्लोके कृतान्तस्सर्वमादिशेत् । लोके रामाभिरामस्त्वं वनं यत्र गमिष्यसि ॥

राम	* "ஸ்ரீராம!	यस्य	என்கிற காரணத்தால்
लोके	உலகில்,	लोके	உலகில்
अभिरामः	ப்ரியான அதாவது யாவருக்கும் அபிரா	सर्वं	எல்லாவற்றையும்,
त्वं तु	நீயே[மனுவ் விளங்கும்,	कृतान्तः	விதியென்பது *
वनं	வனவாசத்தை	बलवान्	எதற்கு மேம்பட்ட வலங்கொண்டதாய்,
नूनं	நீய்பெரமுது [ன்றாய்,	आदिशेत्	முடிக்குகின்றது.
गमिष्यसि	அனுபவிக்கப்போகி-		

[* பூர்வஜன்மத்தின் கிருத்யங்களின் பயனாக தப்பாது அனுபவித்தே தீரவேண்டியதாய் செவ்வதால் விதித்தருளப்பட்டதாகிய "விதியென்பது"]

अयं तु मायात्मभवस्तवाददर्शनमारुतः । विलापदुःखसमिधो रुदिताश्रुद्वताद्वृतिः ।

चिन्ताबाणमहाधूमस्तवाददर्शनचित्तजः ॥ ६ ॥

कर्शयित्वाऽधिकं पुत्र निश्वासायाससंभवः । त्वया विहीनामिह मां शोकाग्निस्तुलो महान् ।

प्रक्षयति यथा कक्षं चित्रभानुर्हिमालये ॥ ७ ॥

புத்ர	" குழந்தாய்!	விலாபது:ஸ-	}	பரகாமிப்பதானான்
இஹ	இவ்வுலகில்	ஸமித:		டாகும் துயரமெ
த்வயா விஹீனா	உன்னை விட்டுப்பிரிந்த	ரூதிநாஸு-	}	னும் னம்ந்து அதா
மா	எனக்கு	துவாதுதி:		வது ஒழுகிறகையு
தவ	உன்னை	சிந்தாபாண-	}	டையதாய்,
அதர்ஸன-	கண்டறன் பாராமரை	மஹாபூம:		பெருக்கிலிடும் கண்
விசுஜ:	யால் உள்ளத்தினான்			னீரென்றும் ஹோ
	விளைந்ததாய்,			ம் ஆஹம்-தி ஆஹத்
	{ மனதிலேயே ஸ்திர	சிந்தாபாண-	}	தையடையதாய்,
	மாய்க் குடி கொண்டு	மஹாபூம:		ஒன்றையே சித்தித்து
	விட்டதாய்,			மனக்கவலை கொண்
அஸ்மபவ:				டிருப்பதால் விளையு
				ம் மனக்கொதிப்பெ
				னும் மிகுந்த புனை
அஸுத:	பொறுக்கமுடியாத			வையுடையதாய்.
	தாய்			
மஹான் து	அநிகம் கடுமையாயுரி	நிஷாஸாஸ-	}	செம்பெர்ப்பினானான்
அயம்	இந்த [ருக்கிறதான	ஸமவ:		டாகும் ஆயாசத்தி
ஸோகாஸி:	சோகமெனுத்தீயா			னால் தூண்டி வளர்ந்
மா	என்னை [னது			தப்பட்டதாய்[பின்பு
அபிக்	மிகவும்	ஹிமாலயே	}	பனிக்காலம் நீக்கின-
கக்ஷிசிவா	மெலியச்செய்து	வித்ரஹனு:		காட்டுத்தியானது
தவ	உனக்கு	கக்ஷ		செத்து காய்ந்த மரங்
				கொடர்கத காட்டை
அதர்ஸனாஸ்த:	அனாதரணியெனும்	யதா		எவ்வண்ணமோ
	காற்றையுடையதாய்	ப்ரக்ஷயதி		அவ்வண்ணமே
				எரிக்கப்போகிறது.

कथं हि धेनुः स्वं वत्सं गच्छन्तं नानुगच्छति । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि यत्र पुत्र गमिष्यसि ॥

धेनुः "ஹ்ரு பசுவானது
 गच्छन्तं முன் சென்றுகொண்
 स्वं தனது [புருக்கும்
 वत्सं கன்றினை
 कथं எவ்வாறு
 अनुगच्छति न கூடவே தொடர்க்கது
 போகா திருக்கும்? "

புல திருமகனே !
 यत्र எங்கு
 गमिष्यसि நீ போகிறாயோ அவ்வி
 अहं நான் [டத்திற்கு
 त्वं हि உன்னையே
 अनुगमिष्यामि பற்றித்தொடர்ந்து
 வருவேன். "

तथा निगदितं मात्रा तद्वाक्यं पुरुषर्षभः । श्रुत्वा रामोऽब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥

मात्रा தாயாரால்
 तथा மேற்கண்டவண்ணமா
 निगदितं உரைசெய்யப்பட்ட [ய்
 तत् वाक्यं அந்த மொழிக்கு
 श्रुत्वा செவிகொடுத்துக்
 கேட்ட

रामः ஸ்ரீராமர்
 भृशदुःखितां அதிமனவேதனைப்பட்
 मातरं தாயாருக்கு
 वाक्यं பின்வரும்திருவாக்கை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

पुरुषर्षभः புருஷோத்தமராகும்

कैकेय्या वञ्चितो राजा मयि चारण्यमाश्रिते । भवत्या च परित्यक्तो न नूनं वर्तयिष्यति ॥

राजा "சக்கிரவர்த்தியார்
 कैकेय्याः கைகேயி அம்பலாநிட
 वञ्चितः மிகுத்து
 मयि च விச்வாஸத்தோகமடை
 चारण्यमाश्रिते ந்தவராய்

परित्यक्तः அனாதரிக்கப்பட்டார்
 नूनं என்னால்
 मयि च அடியேனும்
 चारण्यं காட்டில்
 आश्रिते இருக்கையில்
 वर्तयिष्यति न உயிரும்ந்திரார்.

भवत्या च தேவரீராவும்

भर्तुः किल परित्यागो नृशंसः केवलं स्त्रियाः । स भवत्या न कर्तव्यो मनसाऽपि विगर्हितः ॥

स्त्रियाः "ஹ் சமங்கிஷிக்கு
 भर्तुः ஆமுடையா ஹுடைய
 परित्यागः பிரிவடைதலென்பது
 किल பாரம்பரியமாய்,
 केवलं முற்றிலும், [தாசிய
 विगर्हितः நிலேஷிக்கப்பட்ட-

नृशंसः கொடிய பாதகம்.
 भवत्या தேவரீரால்
 सः அது
 मनसा अपि மனத்தினும்
 कर्तव्यः न எண்ணக்கொள்ளலா
 காது.

यावज्जीवति काकुत्स्थः पिता मे जगतीपतिः । शुश्रूषा क्रियतां तावत्स हि धर्मस्सनातनः ॥

यावत् "எதுவகையில்,
 जगतीपतिः சக்கிரவர்த்தியாரும்,
 काकुत्स्थः ககுதஸ்தவம்சத்தில்
 பிறந்தவருமாகிய

शुश्रूषा கச்சுருஷை
 क्रियतां தேவரீரால் செய்து
 வாப்பட்டுவண்டும்.

मे पिता எனது திருதாதை
 जीवति உயிருடனிருக்கிற
 तावत् அதுவகையில் [தோ,

सः हि அதுதான்
 सनातनः தொன்றுதொட்டுவ
 ரும் தொன்மையான
 धर्मः தருமம். "

एवमुक्ता तु रामेण कौसल्या शुभदर्शना । तथेत्युवाच सुप्रीता राममहिष्कारिणम् ॥

ராமே	ஸ்ரீராமரால்	अहिष्-	}	எப்பவும் எதிலும்
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	कारिणं		மனதை கிதறவிடா
उक्ता	{ உரைசெய்ததற்கு திருச்செவிகாற்றி அருளியவரும்	रामं		திருக்கும் தன்மை படைத்த
शुभदर्शना	பெயர் பெற்ற நூனவ தியுமாகிய	तथा		ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து “உரைசெய்தவண்ண மே யான் செய்கின் றேன்”
कौसल्या	மேலவளாதேவியார்,	इति तु		என்கிற ஒருசொல்லில் மட்டும்
सुप्रीता	ஒருவாராய் மனைத்தே ற்றமடைந்தவராகி	उवाच		பதிலாய்மொழிந்தனர்

एवमुक्तस्तु वचनं रामो धर्मभृतां वरः । भूयस्ताम्रवीद्वाक्यं मातरं मृगदुःखिताम् ॥

धर्मभृतां	தாமிக்கடர்களுக்கு	मृगदुःखितां	அதிகமனவேதனைகொ
वरः	உத்தமரும்	तां	அந்த [ண்டிருக்கும்
एवं	மேற்கண்ட	मातरं	திருத்தாயாணைப் பார்த்து
वचनं	ஒரு சொல்லுக்கு	वाक्यं तु	இதுவிஷயத்தில் பின் வரும் திருவாக்கையும்
उक्तः	திருச்செவிகாற்றியரு ளியவருமாகிய	अमवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னர்.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		
भूयः	இன்னும்		

मथा चैव भवत्या च कर्तव्यं वचनं पितुः । राजा भर्ता गुरुः श्रेष्ठस्त्वेवंपार्श्वरः प्रभुः ॥

राजा	“சக்கிரவர் தீயியார்”	प्रभुः	பாபு;
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	च	ஆண்படிபால்
श्रेष्ठः	வயதுமுதிர்ந்தவராயும்	मया	அடியெனாலும்,
गुरुः	மகாபூஜ்யராயும்	भवत्या च	தேவரீராலும்
भर्ता	தலைமைபெற்று விளங் குகிறவராய்	पितुः	திருதாதையினது
ईश्वरः	{ பாவுகாரையும் ஆக்கினை செய்யும் அதிகார முழுடைய	वचनं	நியமனம் எதுவாயிரு ந்தாலும் அது
		कर्तव्यं एव	செய்து முடிக்கப்பட வேண்டியதாதான்.

इमानि तु महारण्ये विहृत्य नव पञ्च च । वर्षाणि परमप्रीतः स्थास्यामि वचने तव ॥

महारण्ये	“மஹாரண்யத்தில்”	विहृत्य	வினையாட்டாய் காலங் கழித்துவிட்டு,
इमानि	இந்த	तु	அதன்பின்னர்
पञ्च च नव	ஐந்தோடுகூடிய ஒன் வர்க்கங்கள் [பது	तव	தேவரீரது
वर्षाणि	{ நான் அடங்காத மனக் சக்துவந்த கொண்ட வனாய்	वचने	ஆக்ஷரையில்
परमप्रीतः		स्थास्यामि	நிலையாய் நிற்பேன்.”

एषमुक्ता प्रियं पुत्रं वाष्पपूर्णानना तदा । उवाच परमार्ता तु कौसल्या पुत्रवत्सला ॥१७॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	परमार्ता	அதிக மனஸேதனை
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு திருச்செகிசாற்றிய குளியவரும்	वाष्पपूर्णानना	{ புற்றவராய் கண்ணீர் நிறைந்த தி ருமுகமண்டலமு டையவராகி
पुत्रवत्सला	புத்திரவா தஸல்யமு டையவருமான	प्रियं	பெறனரிய
कौसल्या	கோஸலாதேவிபார்	पुत्रं	திருமகனைப்பார்த்தா
तदा तु	அப்பவும்	उवाच	செவ்வருமறு மேற்புரிந்தனன்.

आसां राम सपत्नीनां मध्ये वस्तु न मे क्षमम् । नय मापि काकुत्स्थ वनं वन्यां मृगीं यथा ॥
यदि ते गमने बुद्धिः कृता पितुरपेक्षया ॥ १८ ॥

काकुत्स्थ	"ககுதஸ்தவம்சத்தில்	बुद्धिः	தீர்சயமானது
राम	ஸ்ரீராம ! [பிறந்த	कृता यदि	எற்பட்டுவிட்டிருக் கின்றனவரால்
आसां सपत्नीनां	இந்த சக்களத்திக	मा अपि	என்னையும்
मध्ये	மத்தியில். [வின்	वन्यां	காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த
वस्तु	வஸிக்க	मृगीं	பெண்மாரை
मे क्षमं न	எனக்கு இஷ்டமில்லை.	यथा	போல
पितुः	திருந்தாநதவின்	वने	காட்டிற்கு
अपेक्षया	இஷ்டப்படி	नय	நினைவுகளுக்கொண் டுபோகக்கூடாவ.
ते	உனக்கு		
गमने	காட்டிற்குப் போகிற தில்		

तां तथा रुदतीं रामो रुदन् वचनमश्र्वीत् । जीवन्त्या हि स्त्रिया भर्ता देवतं प्रभुरेव च ।
भवत्या मम चैवाद्य राजा प्रभवति प्रभुः ॥ १९ ॥

तथा	அவ்வாறு	देवते हि	ப்ரத்தியேகதேவ்வ மாகிய
रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்	प्रभुः	ஸர்வாதிகாரமும் பெற்றவன்.
तां	அவளைப்பார்த்து [கிற	अथ एव	இக்காலத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	भवत्याः च	தேவர்களுக்கும்
रुदन्	அழுதுகொண்டே	मम च	எனக்கும்
वचनं	பின்வரும்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
अश्र्वीत्	திருவாக்கை திருவாய்மலர்த்தருளி னார்.	प्रभुः	{ ஆக்கைநுகள் அளிக்க ஸர்வாதிகாரமுடைய வராய்
जीवन्त्याः	"சுமங்கலி!	प्रभवति	இருக்கிறார்.
स्त्रियाः	பெண் ஒருவருக்கு		
भर्ता एव	ஆமுடையவன்தான்		

भर्तुः शुश्रूषया नारी लभते स्वर्गमुत्तमम् । अपि या निर्नमस्कारा निवृत्ता देवपूजनात् ॥

नारी	" ஒரு அம்மக்கள்	या	எந்த
देवपूजनात्	தெய்வங்களைத் தொழு	अपि	அவனும்,
	வதிலிருந்து	भर्तुः	கணவனுக்கு
निवृत्ता	ஆசையை ஒழித்தவ	शुश्रूषया	மன தீர்நிலைச்சத்தபடி
	ளாய்		எவன் செய்வதால்
निर्ममस्कारा	{	उत्तमं	உத்தமமான
	இபரிமயர்களுக்கு	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்தை
	அடிபணிக் து அபஸ்	लभते	அடைகிறான்.
	காரம் செய்யாதவ		
	ளாய் இருக்கின்றான்.		

शुश्रूषामेव कुर्वीत भर्तुः प्रियहिते रता । एष धर्मः पुरा दृष्टो लोके वेदे श्रुतः स्मृतः ॥ २५ ॥

भर्तुः	" கணவனுக்கு	एषः धर्मः	இந்த தர்மம்
प्रियहिते	மனங்கேடுணாமல் ஹி	लोके	உலகில்
	தம் விளைவிப்பதில்	पुरा	அனாதியான
रता	ஊக்கமுடையவளாய்	वृष्टः	அழுகட்டானம்;
शुश्रूषा एव	சக்ருவைச் செய்வதை	वेदे	வேதத்தில்
	யே	श्रुतः	ப்ரசித்தியாயுள்ளது.
कुर्वीत	ஒருவன் செய்துவர	स्मृतः	ஸ்மிருதியிலும் விதிக்
	வேண்டும்.		கப்பட்டுள்ளது.

अग्निकार्येष्ववहितास्सुमनोभिश्च देवताः । पूज्यास्ते मन्त्रुते देवि ब्राह्मणाश्चैव संकृताः ॥

देवि	" அம்மா!	अवहिताः	வேதவித்துக்களை
मन्त्रुते	எனது நன்மையைக்		பிரதித்திபெற்ற
	குறித்து	ब्राह्मणाः च	பிரம்மணர்களும்
ते	தேவர்களுடைய	संकृताः	{ தானுதிகளைச் செய்து
अग्निकार्येषु	{		ஸ்தகரிக்கப்பட்டவர்
	காந்திஹோமம் புஷ்டி		களாய்
	தேஹோமம் முதலிய		
	வைகளில்		
देवताः एव	தெய்வங்களுக்கும்	पूज्याः	{ பூஜனை செய்து ப்ரார்த்
सुमनोभिः च	நல்லமன்கள் முதலிய		திக்கப்பட்டவேண்டிய
	வைகளாலும்		வர்கள்.

एवं कालं प्रतीक्षस्व मयागमनकाङ्क्षिणी । नियता नियतादारा भर्तुःशुश्रूषणे रता ॥ २७ ॥

मम	" என்னுடைய	रता	உத்தமமானமுடையவ
आगमन-	மேகமமாய் திரும்பி		ளாய்
काङ्क्षिणी	{ வருவதை ப்ரார்த	नियतादारा	நியமமாய்க் காலம்
	திக்கின் நவராய்மாய்		கழிப்பவராய்
एवं	மேற்கண்டவண்ண-	कालं	{ மனோபிஷ்டமெல்லாம்
नियता	நியமங்களை அனுஷ்		வகடடப்பெற்று விள
	திக்கின் நவராய்		கும் நல்லகாலத்தை
भर्तुःशुश्रूषणे	கணவனுக்கு தெரண்	प्रतीक्षस्व	எதிர் நோக்குகொண்
	டு செய்வதிலேயே		டிருந்து வருகிறாய்.

प्राप्स्यसे परमं कामं मयि प्रत्यागते सति । यदि धर्मभृतां श्रेष्ठो धारयिष्यति जीवितम् ॥

मयि	"நான்	यदि	என்றால்
प्रत्यागते सति	திரும்பி வரும்பொழுது	परमं	எதற்கும் மேம்பட்டதாகிய
धर्मभृतां	தரும்வார்களில்	कामं	மிகுந்ததை
श्रेष्ठः	உத்தமராகிய நான்	प्राप्स्यसे	தேவரின் விளைவித்ததாயிருக்கும் *.
जीवितं धारयिष्यति	உயிருடனிருக்கிறார்.		

एवमुक्त्वा तु रामेण वाष्पपूर्णांयतेक्षणा । कौसल्या पुत्रशोकार्ता रामं वचनमब्रवीत् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	वाष्पपूर्णा-	கண்ணின் நிறைந்து
पूवे	மேற்கண்டவண்ணமாய்	यतेक्षणा }	வகிய கண்களையுடையவராய்
वचनं	{ சொல்லப்பட்டதற்கு திரும்புகிறதற்கு குறிய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
कौसल्या	கோணலாதேவியார்	वचनं	பின்வரும் திருவாக
तु	இன்னும்		
पुत्रशोकार्ता	{ திருமகன்மீதுள்ள வகையால் மனம் கொந்தவராய்,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தருளி னார்.

गमने सुकृतां बुद्धिं न ते शक्नोमि पुत्रक । विनिवर्तयितुं वीर नूनं कालो दुरत्ययः ॥

कालः	"கிதியென்பது	गमने	காட்டி ந்துப்போவதில்
दुरत्ययः	பாராடும் தடுக்கமுடி ஆகையால் [பாதது;	सुकृतां	கெடு உறுதியோடு
नूनं	ஆகையால் [பாதது;	ते	உன் [குக்கிர
वीर	தவாதர்மவீரனாகிய	बुद्धि	மனத்தை
पुत्रक	என் ஆருமை திருமகனை	विनिवर्तयितुं	திரும்ப
		शक्नोमि न	நான் வல்லவளாக்ளன்.

गच्छ पुत्र त्वमेकाग्रो भद्रं तेऽस्तु सदा विभो । पुनस्त्वयि निवृत्ते तु भविष्यामि गतकृमा ॥

त्वं	"நீ	विभो	மனங்கொண்டு கச்சு வகைசெய்யும்
एकामः	ஒரக்கிரதையுடையவனாய்	पुनः	குதந்தாய்!
गच्छ	போய் வா	भव्यि	நீ
ते	உனக்கு	पुनः	திரும்பி
सदा	எப்பொழுதும்	निवृत्ते तु	வந்தயிறகுதான்
भद्रं	சேஷமே	गतकृमा	மனக்குறை ஒழிந்த வளராக
अस्तु	உண்டாகக்கூடியது.	भविष्यामि	நான் ஆகுவேன்.

प्रत्यागते महाभागे कृतार्थे चरितवते । पितुरानृप्यतां प्राप्ते त्वयि लप्स्ये परं सुखम् ॥

பிது:	" திருதாதையின்	மஹாபா	மஹாபாக்யவானாயும்,
அந்நுப்யதா	கடவிலிருந்து விடுமா	வயி	நீ
	சனத்தை	புறியா	திரும்பிவந்தபிறகு
பாபே	அடைந்தவனாயும்,	பர்	பரமமான்
சரிதவதே	{ தருமனெறி வழுவாது	சுக்	மனச்சுந்தியுக்கடி
	அனுஷ்டானங்களை		என்பதை
	உடையவனாயும்,	லப்யே	நான் அடைவேன்.
கூதார்த்தே	திருதார்த்தனாயும்,		

कृतान्तस्य गतिः पुत्र दुर्विभाव्या सदा सुवि । यस्त्वां संचोदयति मे वच आच्छिद्य राघव ॥

கூதான்தஸ்ய	" தெய்வத்தின்	ய:	எதுவோ (அது) (அந்)
கதி:	செயல்		த தெய்வம்)
சுவி	உலகில்	வா	உன்னை
சதா	என்றென்றைக்கும்	மே	என்னுடைய
துர்விभाव्या	அறியமுடியாதது.	வச:	வாக்கை
புத்ர	குழந்தாய்!	அவிச்ய	திரும்புகரிக்கச்செய்து,
ராவ	சூரிம!	சங்குதயதி	ஏவுகின்றது.

गच्छेदानीं महाबाहो क्षेमेण पुनरागतः । नन्दयिष्यसि मां पुत्र साक्षा स्फुटनेन चारुणा ॥

மஹாபாஹோ	" மஹாபாக்யவானாயும்	ஸ்புடனே	{ அந்தாங்கிரியத்தை
	யாகிய		நன்குவிளக்கக் காட்
புத்ர	திருமகனே!		டுகிறதும்,
இதானீ	இப்பொழுது	சாரணா	பிங்கவும் மனத்தை
கசு	புறப்பட்டுப்போ.		சூரியச்செய்கிறது
புன:	திரும்பி	சாஸ்தா	நல்லபேச்சால் [மாகிய
அகாத:	வந்துசேர்ந்தவனாய்	மா	என்னை
சேமே	ஆனந்தம் விளைவிக்க	நந்தயிஷ்யசி	நீ மனக்கரிக்கச்செய்
	கொண்டும்,		லாய்.

अपीदानीं स कालः स्यादनात्यत्यागतं पुनः । येन त्वां पुत्र पश्येयं जटावल्कलधारिणम् ॥

புத்ர	" குழந்தாய்!	புத்ர:	எப்படியாவது
யே	இக்காலத்தால்	பச்யேயம்	நான் கண்டு பிழிவு
வனாத்	வளத்திலிருந்து		துவேனோ,
ஜடாவல்கலதாரிணம்	ஜடாவினதாரியாய்,	ச: கால:	அந்தக்காலம்
புறியா	திரும்பிவந்த	இதானீ	இப்பொழுதே
வா	உன்னை	அபி ச்யாத்	வாக்கடாதா ? "

श्रीरामजी माता कौशल्यासे वन जानेके लिये आज्ञा माँग रहे हैं ।

तथा हि रामं वनवासनिश्चितं समीक्ष्य देवी परमेण चेतसा ।

उवाच रामं शुभलक्षणं वचो बभूव च स्वस्त्ययनाभिकाङ्क्षिणी ॥ ३६ ॥

தேவி	தாயார்,	स्वस्त्ययनाभि-	ஸ்வஸ்த்தியயனாபி-
रामं	ஸ்ரீராமரை	काङ्क्षिणी	யாதிவ் மனதைச்
तथा	அந்தப்ரகாரம்		செயுத்தியவனாய்,
वनवासनिश्चितं	வனவாஸத்தில் உறுதி	बभूव	ஆயினன்.
	கொண்டிருப்பவராய்	च	அதனால்
परमेण	தருந்த	शुभलक्षणं	நன்மை பயக்கும்
चेतसा	நண்ண நினைவாக் கொ	वचः हि	நுணமுடைய
	ண்டு,		ய்தவஸ்தொத்திரத்
समीक्ष्य	கங்குணர்ந்து,		தையே
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு	उवाच	பின் வருமாறு சொழி
			ந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 3460

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 1105

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௫ ॥

मात्राक्षीःपरिग्रहः—தாயின் அணுகிரஹம் பெறுவது.

साऽपनीय तमायासमुपस्पृश्य जलं शुचिः । चकार माता रामस्य मङ्गलानि मनसिनी ॥

मनसिनी	மன புண்யா தமாவாசி	जलं उपस्पृश्य	ஆசுமனம்பண்ணி,
माता	திருத்தாயாராகும் [ய	शुचिः	துயாராகி
सा	ஆவன்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
जं	ஆந்த	मङ्गलानि	மங்களராணனங்களை
आयासं	துக்கத்தை	चकार	பின் வருமாறு செய்த
अपीय	விட்டொழித்து,		ருளினார்.

न शक्यसे वारयितुं गच्छेदानीं रघूक्षम । शीघ्रं च विनिवर्तस्य वर्तस्य च सतां पथि ॥

रघूक्षम	“ரகுருஷதிகா!	गच्छ	புறப்பட்டுப்போ.
वारयितुं	தடைசெய்ய	सतां	புண்யாதயாக்களின்
शक्यसे न	நீ உடன்படாதிருக்	पथि	அனுஷ்டானத்தில்
	கின்றனை,	वर्तस्य	நீ சிலையாய் கிற்கக்
च	ஆனபடியால்	च	அதனால் [கடவை.
इदानीं	இப்பொழுது	विनिवर्तस्य	யிண்டு நீ இனிது
शीघ्रं	காலதாமதமின்றி		வருவாய்.

यं पालयसि धर्मं त्वं धृत्या च नियमेन च । स वै राघवशार्दूल धर्मस्त्वामभिरक्षतु ॥ ३ ॥

राघवशार्दूल "रात्रुகுலதிலகா !
 यं எந்த
 धर्मம் ஓர் தர்மத்தை
 धृत्या च மனோதைரவத்தேதாரும்
 नियमेन च நியமத்தேதாரும்

यं நீ
 पालयसि அனுஷ்டித்துவருகி
 सः धर्मः वै அந்த தர்மமே [நுவோ
 त्वां உன்னை
 अभिरक्षतु பாதுகாக்கக்கடவது.

येभ्यः प्रणमसे पुत्र चैत्येष्वायतनेषु च । ते च त्वामभिरक्षन्तु वने सह महर्षिभिः ॥ ४ ॥

पुत्र "குழந்தைய!
 चैत्येषु தேவாலயங்களிலும்
 आयतनेषु च யாகசாலைகளிலும்.
 येभ्यः எவர்களை யுத்தேசித்து
 प्रणमसे நீ நமஸ்காரம் செய்கின்

ते च அவர்கள் எல்லோரும்
 वने வனத்தில்
 महर्षिभिः सह மஹர்ஷிகளோடிருக்
 त्वம்
 त्वां உன்னை
 अभिरक्षन्तु காத்தருளக்கடவார்கள்.

यानि दत्तानि तेऽस्त्राणि विश्वापित्रेण धीमता । तानि त्वामभिरक्षन्तु गुणैः समुदितं सदा ॥

धीमता "திமானான
 विश्वापित्रेण விஸ்வாபித்திர மஹர்
 यानि எந்த [வியாபல்,
 अस्त्राणि அஸ்திரங்கள்
 ते உனக்கு
 दत्तानि அளிக்கப்பட்டனவோ

तानि அவைகள்
 गुणैः உத்தமகுணங்களோடு
 समुदितं வினங்கிக்கொண்டிருக்
 त्वां உன்னை [கும்
 सदा எப்பொழுதும்
 अभिरक्षन्तु காக்கக்கடவான்.

पितृशुश्रूषया पुत्र मातृशुश्रूषया तथा । सत्येन च महाबाहो चिरं जीवाभिरक्षितः ॥ ५ ॥

महाबाहो "மஹா பராக்கிரமசா
 पुत्र திருமகனே ! [விபாகிய
 पितृशुश्रूषया { திருத்தரவதக்கு மன
 க்மிகாணுது நடந்த
 கடமையினாலும்,
 तथा அவ்வாறே

मातृशुश्रूषया { தாய்மரக்களுக்கு மன
 க்மிகாணுது நடந்த
 கடமையினாலும்
 सत्येन च உத்தியத்தினாலும்
 अभिरक्षितः காக்கப்பட்டவனாகி
 चिरं जीव நீ செடுநாள் வாழ்
 வரவாக.

समितकुशपवित्राणि वेद्यश्चायतनानि च । स्थण्डिलानि पवित्राणि शैला वृक्षाः क्षुपा इदाः ॥

पतङ्गाः पद्मगार्सिहस्त्यां रक्षन्तु नरोत्तम ॥ ७ ॥

नरोत्तम "புருஷோத்தம!
 समितकुश- } ஸம்த்துகளும் தர்ப்
 पवित्राणि } வைகளும் பனித்தி
 राक्षन्तु, ரங்கனும்,
 आयतनानि தேவாலயங்களும்,
 वेद्यः { உற்சவ விக்ரஹங்க
 னையமுந்தருளப்ப
 ண்டனும் பீடங்களும்
 पवित्राणि பனித்திரங்களான
 स्थण्डिलानि च யாகசாலைகளும்,

शैला: மலைகளும்,
 वृक्षा: மரங்களும்,
 क्षुपा: செடிகளும்,
 इदा: மடுக்களும்,
 पतङ्गा: பறவைகளும்,
 पद्मगा: ஸர்ப்பங்களும்,
 सिहः च சிங்கங்களும்,
 त्वां உன்னை
 रक्षन्तु பாதுகாக்கக்கடவான்.

स्वस्ति साध्याश्च विश्वे च परुத்வ महर्षयः । स्वस्ति धाता विधाता च स्वस्ति पूषा भगोऽयमा ॥

साध्याः च	"சாத்தியதேவர்களும்	स्वस्ति	உண்ணைக் காத்தருள
विश्वे	விசுவதேவர்களும்,		ட்டும்.
मरुतः	மருத்துக்களும்,	पूषा	பூஷா என்னும்
महर्षयः च	மஹர்ஷிகளும்,		தேவரும்,
स्वस्ति	உனக்குக் கோமத்தை கொடுக்கட்டும்,	भगः	பகரனும தேவரும்,
धाता	தா தா என்னும்	अयमा च	அயமனென்னும்
विधाता च	விதா தா என்னும்		தேவரும்,
	தேவரும்,	स्वस्ति	உண்ணைப் பாலனம்
	தேவரும்,		பண்ணட்டும்.

लोकपालाश्च ते सर्वे वासवप्रमुखास्तथा । ऋतवश्चैव पक्षाश्च मासास्संवत्सराः क्षपाः ॥

दिनानि च मुहूर्ताश्च स्वस्ति कुर्वन्तु ते सदा । स्मृतिर्भूतिश्च धर्मश्च पान्तु त्वां पुत्र सर्वतः ॥

वासवप्रमुखाः	"இவதிரன் முதலிய	सदा	எக்கா வத்திலும்
लोकपालाः	உலகபாலர்கள்	स्वस्ति	நன்மையை
सर्वे च	என்றோரும்,	कुर्वन्तु	விளைவிக்கக்கடவன.
ऋतवः तथा	ருதுக்களும்,	पुत्र	குழந்தை!
पक्षाः एव	பக்தங்களும்,	ते	உனது [யும்,
मासाः च	மாஸங்களும்,	इतिः	அசஞ்சலாபத்திமை-
संवत्सराः च	ஸம்வத்ஸரங்களும்,	स्मृतिः च	தெய்வத்தானமும்,
क्षपाः	இரவுகளும்,	धर्मः च	தர்மானுஷ்டானமும்
दिनानि च	பகல்களும்,	त्वां	உன்னை
मुहूर्ताः च	முகூர்த்தங்களும்,	सर्वतः	இடைவிடாது
ते	உனக்கு	पान्तु	காக்கக்கடவன.

स्कन्दश्च भगवान्देवस्सोमश्चेन्द्रो बृहस्पतिः । सप्तर्षयो नारदश्च ते त्वां रक्षन्तु सर्वतः ॥

ते	"அந்த	सप्तर्षयः	ஸப்தர்ஷிகளும்,
स्कन्दः भगवान् च	ஷண்முகபகவானும்,	नारदः च	நாரதரும்
बृहस्पतिः देवः च	பிரகஸ்பதிதேவரும்,	त्वां	உன்னை
इन्द्रः	இந்திரனும்,	सर्वतः	இடைவிடாது
सोमः	சந்திரனும்,	रक्षन्तु	காத்தருளக்கடவர்கள்.

ते चापि सर्वतः सिद्धा दिशश्च सदिगीश्वराः । स्तुता मया वने तस्मिन्पान्तु त्वां पुत्र सर्वशः ॥

पुत्र	"குழந்தை!	सदिगीश्वराः	{ திருக்குறளுக்கும் விதிக் குக்குறக்கும் இதை வர்களாகிய
मया	என்றால்	दिशः च	எட்டு திசுபாலர்களும்
सर्वशः	திக்கவுழம்	तस्मिन् वने	அந்த வனத்தில்
स्तुताः	{ ஸ்துதிசெய்யப்பட்டு வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவர்களும்,	त्वां	உன்னை
सिद्धाः च	பார்த்தனைகளை யளிக் கவலைவர்களும்	सर्वतः	இடைவிடாது
ते अपि	அவர்களும்	पान्तु	காக்கக்கடவர்கள்.

शैलास्सर्वे समुद्राश्च राजा वरुण एव च । द्यौरन्तरिक्षं पृथिवी नद्यस्सर्वास्तथैव च ॥१३॥
नक्षत्राणि च सर्वाणि ग्रहाश्च सहदेवताः । अहोरात्रे तथा सन्ध्ये शान्तु त्वां वनमाश्रितम् ॥

शैलाः	“எழு குலச்சிலங்களும்,	सर्वाणि च	எல்லாமும்,
समुद्राः च	எழு கடல்களும்,	सहदेवताः	திருத்தேவதைகளையு ள்ளிட்ட
सर्वे	எல்லாமும்		
नद्यः	நதிகள்	ग्रहाः च	நவக்கிரகங்களும்
सर्वाः च	எல்லாமும்	अहोरात्रे	பகலும் இரவும்,
पृथिवी तथा	பூமியும்,	सन्ध्ये तथा	காலைச்சந்தியும் மாலைச் சந்தியும் [சந்தியும்]
द्यौः एव	தேவலோகமும்,	वनं	காட்டில் [சந்தியும்]
अन्तरिक्षं च	ஆகாயமும்,	आश्रितं	உறைகின்ற
वरुणः	வருணனும்,	त्वां	உன்னை
राजा एव	சூரியனும்,	शान्तु	பாதுகாக்கக் கடவர் கள்.
नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்கள்		

ऋतवश्चैव षड्गुण्या मासास्संवत्सरास्तथा । कलाश्च काष्ठाश्च तथा तव शर्म दिशन्तु ते ॥

ते	“அந்த	कलाः च	முகர்த்தங்களின்
षट् ऋतवः एव	ஆறு ருதுக்களின் தே வதைகளும்,	काष्ठाः तथा	தேவதைகளும், பன்னிரண்டுலக்கிளங் களின் தேவதைகளும்
गुण्याः च	பரிசுத்தங்களான		
मासाः च	மாதங்களின் தேவ தைகளும்,	तव	உனக்கு
संवत्सराः तथा	வருஷங்களின் தேவ தைகளும்,	शर्म	நன் மைய
		दिशन्तु	அளிக்கக்கடவர்கள்.

महावने विचरतो मुनिवेषस्य धीमतः । तवादित्याश्च दैत्याश्च भवन्तु सुखदास्सदा ॥१६॥

महावने	“பெருங்காட்டில்	आदित्याः च	தேவர்களும்,
मुनिवेषस्य	முனிவேஷம்பூண்டவ னும்,	दैत्याः च	தானவர்களும்,
		सदा	எக்காலத்திலும்
विचरतः	வழிக்கிறவனும்,	सुखदाः	நித்தத்தையே அளிக் கின்றவர்களாய்
धीमतः	ஞானியுமாகிய		
तव	உனக்கு	भवन्तु	விளக்கட்டும்.

राक्षसानां पिशाचानां दैत्यानां क्रूरकर्मणाम् । क्रव्यादानां च सर्वेषां मा भूत्पुत्रक ते भयम् ॥

पुत्रक	“குழந்தாய்!	दैत्यानां	ஆரக்கர்கள்
क्रूरकर्मणां	அச்சமுறத்தக்க தீச் செய்யல் புரியும்	सर्वेषां च	எப்படிப்பட்டவர் களுடையவும்,
राक्षसानां	ஆரக்கர்களுடையவும்,	भयं	திங்கு என்பது
पिशाचानां	பிசாசுக்களுடையவும்,	ते	உனக்கு
क्रव्यादानां	பச்சைமாமஸத்தை தின்னும்	मा भूत्	உன்டா மாமலிருக்கக் கடவது.

पुवगा वृथिका दंशा मशकाश्चैव कानने । सरीसृपाश्च कीटाश्च मा भूवन् गहने तव ॥१८॥

புவ்ளா: "குரங்குகளும்,
வூதிகா: தேள்களும்,
தீசா: வ காட்டுக்களும்,
மசகா: எவ கொதுக்களும்
சரீசுரபா: வ மலைப்பாம்புகளும்,

கீடா: வ புழுக்களும்,
காஹே அடர்த்தியான
கானே காட்டில்
தவ உணக்கு
மா பூவன் பிடைசெய்யாதன
வாகக்கடவன.

महाद्विपाश्च सिंहाश्च व्याघ्रा कक्षाश्च दंष्ट्रिणः । महिषा शृङ्गिणो रौद्रा न ते द्रुहन्ति पुत्रकः॥

புவக "குழந்தாய்!
மஹாதுவா: வ பெரியவாளைகளும்,
சிஹா: வ சிங்கங்களும்,
வ்யாஹா: புலிகளும்,
தீஸ்திரிண: காட்டுப்பன்றிகளும்
கக்சா: வ கீரடிகளும்

சுத்திரிண: கொம்புள்ள
ரோதா: கொடிய
மஹிபா: காட்டெருமைகளும்
தே உணக்கு
துஹந்தி ந துன்பம் செய்யாமலி
குத்தக்கடவன.

मृमांसभोजना रौद्रा ये चान्ये सत्त्वजातयः । मा च त्वां हिंसिषुः पुत्र मया संपूजितास्त्वह ॥

புவ குழந்தாய்!
மூமாஸமஜனா: மனிதமாம்ஸத்தைப்
புசிச்சின்றவைகளும்,
ரோதா: கொடிய தொழிலையு
டையவைகளுமான
சவ்ஜாதய: மெய் பிசாசுங்கள்
அன்யே மேற்சொல்லியவை
யின்றி மற்றவைகள்

யே வ எவைகளோ அவைக
நு இப்பொழுது [ளும்
இஹ மயா தீக்கு என்னுள்
சம்ஜிதா: { உள்ளமுருகிப்பரத்தி
த்துவெண்டிக்கொள்
ஸப்பட்டவைகளாய்
த்வா உன்னை
மா ஹிஸிபு: வருத்தாதிருக்கக்கட
வன.

आगमास्ते शिवास्सन्तु सिध्यन्तु च पराक्रमाः । सर्वसम्पत्तये राम स्वस्तिमान् गच्छ पुत्रकः॥

புவக "குழந்தாய்!
ராம ஸ்ரீராம!
அகமா: செல்லும் ஸுழிகள்
சிவா: சந்து மக்களகரங்களாகக்
தே உனது [கடவன.
பராஹா: பரக்கரமங்கள்

சர்வஸம்பத்தயே வ ஸுகல கார்பஸித்திக
ஸித்யந்து பயன்பெறக்கடவன.
சுவஸ்திமானு எக்கரத்திலும் ஸுகல
கித செஷமமுடைய
கஞ் கீ போய்கா. [வளும்,
சர்வஸம்பத்தயே வ ஸுகல கார்பஸித்திக
ஸித்யந்து பயன்பெறக்கடவன.
சுவஸ்திமானு எக்கரத்திலும் ஸுகல
கித செஷமமுடைய
கஞ் கீ போய்கா. [வளும்,

स्वस्ति तेऽस्त्वान्तरिक्षेभ्यः पार्थिवेभ्यः पुनः पुनः । सर्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो ये च ते परिपन्थिनः॥

தே வ "உனக்கும்
பரிபன்யின: சத்குருக்களா யிருப்பவர்
கன்
யே வ எவர்களை அந்த
பாதிவேப்ய: எவ மரணிட உலகவாஸிக
பரிபன்யின: கன் மரிடமிருந்தும்
டவது.

அன்தரிஷேப்ய: விண்ணுலகவாஸிக
தேவேப்ய: மிதயவர்கள் [ஸாகிய
சர்வேப்ய: எல்லாரிடமிருந்தும்,
தே உணக்கு
புன: புன: மேன்மேலும்
சுவஸ்தி அஸ்து கன்ஸம உண்டாகக்க
டவது.

शुक्रस्सोमश्च सूर्यश्च धनदोऽथ यमस्तथा । पान्तु त्वामर्चिता राम दण्डकारण्यवासिनम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अर्चिताः	{ நமஸ்கரித்து நூலித்து வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவர்களைப்
शुक्रः	சுக்ரனும்,	दण्डकारण्यवासिने	{ கண்டகாரண்யத்தில் வாஸம்செய்கின்ற
सोमः	சந்திரனும்,	त्वां	உன்னை
सूर्यः च	சூர்யனும்,	पान्तु	பாதுகாத்தருள்க்கட வர்கள்.
धनदः च	குபேரனும்		
तथा यमः	யமனும்,		
अथ	இப்பொழுது		

अग्निर्वायुस्तथा धूमो मन्त्राश्चर्षिमुखाच्युताः । उपस्पर्शनकाले तु पान्तु त्वां रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	“ரகுப்பிள்ளை!	उपस्पर्शनकाले	அர்க்கியமளிக்கும்
अग्निः च	அக்கினியும்,		ஸமயத்தில்
वायुः तथा	வாயுவும்,	अग्निमुखाव	ரிஷிகளின் திருவாக்கி
	{ ஆகாயத்தில் விழுந்து	च्युताः	விளையும், [விழுந்து
	{ ப்போல் காணப்படும்	मन्त्राः	ஆசிர்வாதங்களும்,
धूमः तु	{ கசுதத்திரம்போன்ற	त्वां	உன்னை
	ஜோதியும்,	पान्तु	காக்கக்கடவன.

सर्वलोकप्रभुर्ब्रह्मा भूतभर्ता तथर्षयः । ये च शेषास्सुरास्तो त्वां रक्षन्तु वनवासिनम् ॥

सर्वलोकप्रभुः	“ஸ்ரீமன்நாராயண	ये ते च	எவர்களோர் அவர்
	மூர்த்தியும்,	ऋषयः तथा	ரிஷிகளும், [கருநர்,
भूतभर्ता	சிவப்பெருமானும்,	वनवासिने	வனவாஸியாகிய
ब्रह्मा	ப்ரம்மதேவரும்,	त्वां	உன்னை
शेषाः सुराः	மற்ற தேவர்கள்	रक्षन्तु	பாதுகாத்தருள்க்கட வர்கள்.”

इति मास्यैस्सुरगणान्मन्थैश्चापि यशस्विनी । स्तुतिभिश्चानुकूलाभिरानर्चयतलोचना ॥

यशस्विनी	பெரும்புகழ்பெற்ற	अनुकूलाभिः	அனுகூலங்களுக்கேற்ற
	{ அபரிமிதமான குரூன	स्तुतिभिः च	ஸ்തുதாத்திரங்களால்
आयतलोचना	{ திருவழியை உடைய		னும்,
	அவன்,	मास्यैः च	புகழ்பங்களினாலும்,
सुरगणान्	சைவகணங்களை [மாய்,	गन्धैः अपि	துபதிபாதிக்களினாலும்
इति	மேற்கண்டவண்ண-	आनर्च	பூஜை செய்தனர்.

ज्वलने समुपादाय ब्राह्मणेन महात्मना । हावयामास विधिना राममङ्गलकारणात् ॥२७॥

राममङ्गलकारणात्	ஸ்ரீராமருக்கு மங்கள	विधिना	விதிபாசாய்
	முண்டாவதற்காக	ज्वलने	தீயை
महात्मना	மஹாத்மா வாகிய	समुपादाय	வளர்த்தி
ब्राह्मणेन	உபாத்தியாயரைக்	हावयामास	தேவராமம்செய்த ஆம்
	கொண்டு,		ஞாயித்தனள்

घृतं श्वेतानि माल्यानि समिधः श्वेतसर्पपान् । उपसम्पादयामास कौसल्या परमाङ्गना ॥

परमाङ्गना	பெண்களில் உத்தம யாகிய	माल्यानि	புஷ்பமாங்குகளையும்,
		समिधः	எமித்துக்களையும்
कौसल्या	கோஸளாதேவியார்,	श्वेतसर्पपान्	வெள்ளைக்கடுகுகளை யும்,
घृतं	நெய்யையும்,	उपसम्पादयामास	சேகரித்துக்கொண்டு வந்து வைத்தாள்.
श्वेतानि	வெண்ணைநிறமுள்ள		

उपाध्यायस्स विधिना हुत्वा शान्तिमनामयम् । हुतहव्यावशेषेण बाह्यं बलिमकल्पयत् ॥

सः	“அந்த	हुत्वा	தேறாமம் செய்து,
उपाध्यायः	உபாத்தியாயர்,	हुतहव्यावशेषेण	தேறாமம்பண்ணி மித சமான ஹவியஸினால்
शान्ति	துன்பம் அம்பவியாம வீடுப்பதற்கும்	बाह्यं	வெளியில் செய்யவே ண்டிய
अनामयं	ஆசோக்கியமுண்டாவ தற்கும்,	बलि	பலியை,
विधिना	விதிப்பிரகாரம்,	अकल्पयत्	சுத்தார்.

मधुदध्यक्षतघृतैः खस्ति वाच्यं द्विजांस्ततः । वाचयामास रामस्य वने स्वस्त्ययनक्रियाम् ॥

मधुदध्यक्षतघृतैः	{ தேன், தயிர் அகூத தை, கொய் இவைக ளைக்கொண்டு	वाच्यं	வேதவாக்யங்களைக் கொண்டு ஔதுவித்த,
द्विजान्	பிராமம்ணர்களை	ततः	அதன்பின்னர்
स्वस्त्ययनक्रियां	ஸ்வஸ்த்யயனமெனும் வைதிககாரியத்தை,	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
		वने	வனத்தில்
		स्वस्ति	நஸ்த்தரும் ஆசீர்வாத மொழியை,
		वाचयामास	கூறச்செய்தாள்.

ततस्तस्मै द्विजेन्द्राय राममाता यशस्विनी । दक्षिणां प्रददौ रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥३१॥

ततः	அனந்தரம்	प्रददौ	கொடுத்தாள்.
यशस्विनी	மிக்க புகழ்படைத்த	च	அதன்மேல்
राममाता	ஸ்ரீராமரின் தாய்,	रामं	ராமரைப்பார்த்த
तस्मै	அந்த	इवं	பின்வரும்
द्विजेन्द्राय	பிராமமேனோத்தமரு க்கு	वचनं	ஆசீர்வாதத்தை
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தாள் என.
दक्षिणां	தகவியை		

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३२ ॥

वृत्रनाशे	“விரக்திராகரணக் கொல்லும்விரகதயத்தில்	यत्	எந்த
		मङ्गलं	மங்கலம்
सर्वदेवनमस्कृते	{ தேவர்களெல்லாரா றும் நமஸ்கரிக்கப் பெற்ற [த்தில்	समभवत्	உண்டாய்த் திரு,
		तत् मङ्गलं	அந்த மங்கலம்.
		ते	உனக்கு—
सहस्राक्षे	தேவதொன்றின் விரகதய-	भवतु	உண்டாகட்டும்.

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३३ ॥

पुरा	"முன்வாளத்தில்	வினता	வினதை
अमृतं	அமிர்தத்தை	यत् मङ्गलं	எந்தமங்களத்தை
प्रार्थयानस्य	தேடிச்சென்ற	अकल्पयत्	விளைவித்தனவோ
सुपर्णस्य	{ வினதையின் புதல்வ இகிய வையதேயனுக் கு (கருடபகவானுக்கு)	तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

अमृतोत्पादने दैत्यान्वृतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

अमृतोत्पादने	{ "திருப்பார்க்குடலைக் கடைத்து அமிர்தத் தை எடுக்கையில், அஸுரர்களைக்கொன்ற தேவையந்திரனுக்கு எந்த மங்களத்தை	अदितिः	தேவையந்திரனது மா தாய் சிய அதிதிதேவி
दैत्यान् वृतः		प्रादात्	அளித்தவனோ,
वज्रधरस्य		तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
यत् मङ्गलं		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

श्रीन्विक्रमान्यकमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३५ ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	विष्णोः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானு
श्रीन् विक्रमान्	முன்று காணிகளாக	यत् मङ्गलं	எந்த மங்களம் [க்கு
प्रकमतः	முவுலகக்களையும் அளந்தவரும்,	आसीत्	உண்டாயிற்றோ
अमिततेजसः	அளத்தர்குரிய பரபா வமுடையவருமான	तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

ऋतवस्सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव कानने ॥

महाबाहो	"மஹாபார்க்காம	लोकाः	உலகங்களும்,
ते	அந்த [சாலியே!	दिशः च	திசைகளும்,
ऋतवः	நதுக்களும்,	कानने	வனத்தில்
सागराः	வாசகங்களும்,	तव	உனக்கு
द्वीपाः	தீவுகளும்,	मङ्गलानि	மங்களங்களினை
वेदाः	வேதங்களும்,	दिशन्तु	அளிக்கக்கடவன.

मङ्गलं भगवान्विष्णुर्मङ्गलं मधुसूदनः । मङ्गलं पुण्डरीकाक्षो मङ्गलं गरुडध्वजः ॥ ३७ ॥

मङ्गलः	{ "கருடபகவான் எவ ருக்கு வானுனமாக விளங்குகின்றாரோ, அந்த ஸ்ரீமன்காராய ணமுந்தி,	*மங்கல்	எங்கும் உன்னுடன்க டவே வருவாராக,
मधुसूदनः			{ மது என்ற அஸுர னைக்கொன்ற ஸ்ரீமன் காராயணமுந்தி,

மதுல்	{ ஸ்தல உன்னுடங்குட இருந்து உதவிபுரி வாராக.	மதுல்	உன்னைக்கடாகழித்த ருள்காராக.
पुण्डरीकाक्षः	{ செத்தாமரைக்கண்ண ருள ஸ்ரீமன்னாராய ணமுர்த்தி,	विष्णुः भगवान्	ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவான்
		मदुलम्	{ உணங்கு வாகை நன் மைமையபும் அகரிப் பாராக.

इति पुत्रस्य शेषांश्च कृत्वा शिरसि भामिनी । उवाचातिमह्येव सा दुःखवशवर्तिनी ।

गन्धैश्चापि समालभ्य राममायतलोचना ॥ ३८ ॥

ओषधीं चापि सिद्धार्थी विशल्यकर्णीं शुभाम् । चकार रक्षां कौसल्या मन्त्रैरभिजजाप च ।

वाङ्मात्रेण न भावेन वाचाऽसंसज्जमानया ॥ ३९ ॥

आयतलोचना	அனவுகடந்த ஸ்ரானதி ருஷ்டியுடையவனும்,	उवाच सा	ஆசீர்வதித்தருளினார். அவள்
भामिनी	அதயந்தவா தலைய முடையவனுமான	सिद्धार्थी	சீடாரிய பலனை அளிக் கவல்லதும்,
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	शुभां च	நன்மைதரவல்லதுமா கிய
दुःखवशवर्तिनी	மனதில் சோகம் கொண்டவளாய்	विशल्यकर्णी	விசல்யகரணியெனும்
अपि	இருந்தும்,	ओषधीं	ஔஸிதிகையை
अतिमह्य	புறத்தில் சிறிதும்	गन्धैः च	புஷ்பதுபதிபாதி
इव	தோன்றாமல் மகிழ்வு கொண்டவளாய் இ ருந்துகொண்டு,	समालभ्य	தொட்டுப்பூசனைச் செய்து,
वाङ्मात्रेण	வாயில்வந்த சொற் களைக்கொண்டு	मन्त्रैः अभिजजाप	மந்திரங்களை ஜபித்தான்.
न च	இல்லாதவண்ண மாயும்,	शेषान् अपि	{ தைவங்களுக்கு ஆர்ச் சித்த மிஞ்சிவைபுஷ் பாதினை
भावेन च	{ பக்திதலைக்கொண்டு உன்னமுருகிக்கிடக் கும் தன்மைமயானும்;	पुत्रस्य शिरसि	திருமகனது சிரஸ்ஸில்
असंसज्जमानया	{ கலவாமற்றதாகிய த ன்மையை நன்குவிள க்கக்காட்டுகிறதாகிய	कृत्वा रामे	இட்டு, ஸ்ரீராமருக்கு
इति	மேற்கண்ட	रक्षां	ரக்ஷாபந்தனத்தை
वाचा	தொத்திரத்தினால்	चकार	செய்தருளினான்.

आनम्य मूर्ध्नि चाधाय परिव्रज्य यशस्विनी । अवदत्पुत्र सिद्धार्थो गच्छ राम यथासुखम् ॥

யசஸ்வினி மஹாபுகழ்ப்படைத்த
மூர்ச்சி ஆதாய ச உச்சிமோந்து [அவன்,
பரிவ்ரஜ் எடுத்துக்கட்டி,
ஆனம்ய அணைத்துவிட்டு,
அவத் பின்வருமாறு திரு
வாய்மலர்ந்தருளிணன்.

புத் "திருமகனே!
ராம ஸ்ரீராம!
யதாசுக் உன்னிஷ்டப்படியே
சித்தார்: மனதில் குறைபெண்
பதே இல்லாதவனாய்
ககந் நீ போய்வருவாயாக.

अरोगं सर्वसिद्धार्थमयोध्यां पुनरागतम् । द्रक्ष्यामि त्वामहं वत्स सुस्थितं राजवर्त्मनि ॥

அரசு "குழந்தாய்!
த்வா உன்னை [ஊய்,
அரொக திடகாத்திரமுடைய-
சர்வசித்தார் எல்லா காரியங்களும்
கைகூடப்பெற்றவனாய்
அயோத்யா திரையக்கு

புந: அராத் திரும்பிவந்து சேர்ந்த
வனாய்,
ராஜவர்த்மனி ராஜபரிபாலன்தொய்
கையில்,
சுஸ்தித் நிலைபெற்றிருப்பவனாய்
அஹ் நான் கண்குளிரக்
கண்டு மகிழ்வேன்.

पुनष्टुःखसङ्कल्पा हर्षविद्योत्तितानना । द्रक्ष्यामि त्वां वनात्प्राप्तं पूर्णचन्द्रमिवोदितम् ॥

புனஸ்து: "உதித்த
புரணசந்திரனை
த்வா உன்னை [பொன்ற
வனாத் காட்டினின்று
பாஸ்த் திரும்பிவந்து சேர்ந்த
வனாய்,

புனஸ்து: ஸுசங்கல்பா கிந்தையின் கவலையெ
ல்லாம் ஒழிந்தவனாய்,
ஹர்ஷவித்யோத்திதா- }
நனா } ஸந்தோஷத்தால் விள
ங்கும் முகமுடைய
வனாய்
அஹ் நான் கண்கள் குளிரக்
கண்டு மகிழ்வேன்.

भद्रासनगतं राम वनवासादिहागतम् । द्रक्ष्यामि त्वामहं वत्स तीर्णवन्तं पितुर्वचः ॥४३॥

வசு "குழந்தாய்!
ராம ஸ்ரீராம!
த்வா உன்னை
பிது: திருத்தாவையின்
வச: நியமனத்தை
தீர்ணவந்த் செய்து முடித்தவனாய்
ஹ் தூக்கு

வனவாஸாத் வனவாஸத்திலிருந்து
அராத் திரும்பிவந்து சேர்ந்த
வனாய்
பத்ராஸனகத் சிம்மாஸனத்தில் வீற்
அஹ் நான் [நிருப்பவனாய்
அஹ் நான் கண்குளிரக்கண்டு
மகிழ்வேன்.

मङ्गलैरुपसम्पन्नो वनवासादिहागतः । वध्वा मम च नित्यं त्वं कामान्संवर्धय प्रभो ॥४४॥

மங்கல்: "மஹா சரமந்தியசா
ந் நீ [விடே!
வனவாஸாத் வனவாஸத்திலின்று
ஹ் இவ்விடத்திற்கு
அராத் திரும்பிவந்துசேர்ந்த
வனாய்

உபசம்ப்ந: விளக்குகின்றவனாய்
நித்ய் எப்பொழுதும்
மம ச என்னுடையவும்,
வத்ரா: மருமகளுடையவும்,
காமாந் மனோதங்களை
சர்வய் நிறைவுதச்செய்வா
யாக.

மங்கல்: { மன்னர்களுக்கரிய ஆ
டையாபரணவாஹ
னாதிகளிலைகளோடு

मयाऽर्चिता देवगणाश्शिवाद्यो महर्षयो भूतमहासुरो रगाः ।

अभिप्रयातस्य वनं चिराय ते हितानि काङ्क्षन्तु दिशश्च राघव ॥ ४५ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	भूतमहासुरो रगाः	பூதங்களும், மகாசூரர்களும், நாகர்களும்,
मया	என்னால்	दिशः च	பத்து திக்குகளும்,
अर्चिताः	தொழுது பரார்த்திக் கப்பட்ட	चिराय	வெகுநேரம்
शिवाद्यः	சிவபெருமான் முதலிய	वनं	காட்டில்
देवगणाः	தேவகணங்களும்,	अभिप्रयातस्य	வாணம்செய்யும்
महर्षयः	மஹர்ஷிகளும்,	ते	உணக்கு
		हितानि	நலன்களை
		काङ्क्षन्तु	செய்யக்கூடவர்கள்.”

इतीव चाश्रुप्रतिपूर्णलोचना समाप्य च स्वस्त्ययनं यथाविधि ।

प्रदक्षिणं चैव चकार राघवं पुनः पुनश्चापि निपीड्य सस्वजे ॥ ४६ ॥

अश्रुप्रतिपूर्ण- लोचना इति इव च	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்ற ஆவன் மேற்கொள்ளியவன் எனமால்	प्रदक्षिणं च	மங்கன சூத்திரத் தையும்
यथाविधि	முறைப்படி	चकार	கட்டினான்.
स्वस्त्ययनं च	ஸ்வஸ்தி ஆயனத் தையும்,	अपि च	இன்னும்
समाप्य च	செய்து முடித்த பின் னர்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
		पुनः पुनः	பலமுறையும்
		निपीड्य	கட்டி
		सस्वजे	அணைத்துக்கொண்டான்.

तथा तु देव्या स कृतप्रदक्षिणो निपीड्य मातृश्वरणौ पुनः पुनः ।

जगाम सीतानिलयं महायशाः स राघवः प्रज्वलितः स्वया श्रिया ॥ ४७ ॥

तथा तु	அவ்வாறே	स्वया	தம் நியற்கையான
देव्या	தேவியால்	श्रिया	காந்தியால்
कृतप्रदक्षिणः	சகலா சூத்திரத்தை	प्रज्वलितः	மிக விளக்குபவரான
सः	அவர் [கட்டப்பெற்ற	महायशाः	பெரும் புகழ்பெற்ற
मातुः	தாயின்	सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமவர்
श्वरणौ	திருவடிகளில்	सीतानिलयं	வரிதையின் மாளிகைக்கு
पुनः पुनः	ஆடிக்கடி	जगाम	எழுந்தருளினார்.
निपीड्य	வணங்கி,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3507.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1152.

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்திருவது ஸர்க்கம் || ௨௫ ||

श्रीरामकृतसीनोपदेशः—ஸ்ரீராமர் ஸீதைக்கு உபதேசம் செய்வது.

अभिवाद्य च कौसल्यां रामस्संस्थितो वनम् । कृतस्वस्त्ययनो मात्रा धर्मिष्ठे वर्त्मनि स्थितः ॥
विराजयन् राजसुतो राजमार्गं नरैर्हतम् । हृदयान्याममन्येव जनस्य गुणवत्तया ॥ २ ॥

माता	தாயால்	राजसुतः च	சக்கிரவர்த்தியாரின்
कृतस्वस्त्ययनः	ஸ்வஸ்த்யயனம் செய் பப்பட்டவராய்	रामः	திருக்குமாரருமான ஸ்ரீராமர்
कौसल्या	கோஸலாதேவியாரை	नरैः	ஜனங்களால்
अभिवाद्य	பணிந்து நமஸ்கரித் துவிட்டு,	वृत्	நிறைந்திருக்கும்
वनं	வனத்திற்கு	राजमार्गं	ராஜாதிதியை
संस्थितः	எழுந்தருளியவரும்,	विराजयन्	காந்தியால் விளங்கச் செய்பவராய்,
धर्मिष्ठे	பிக்க தரும	गुणवत्तया	பண்புடைமையால்,
वर्त्मनि	நெறியில்	जनस्य	ஜனமுழுவதத்தின்
स्थितः	பிழயாது நிற்கின்றவ ரும்,	हृदयानि इव	மனக்களை எல்லாம்
		आममन्य	கொன்னைகொண்டிரு ந்தார்.

वैदेही चापि तत्सर्वं न शुश्राव तपस्विनी । तदेव हृदि तस्याथ यौवराज्याभिषेचनम् ॥

तपस्विनी	{ பக்தியோடு விரதான ஷ்டானங்களை செய் துகொண்டிருந்த வீதாபிராட்டியார்	शुश्राव न	அறியாதிருந்தவள்.
वैदेही अपि	மட்டும்	तद्	அந்த
तत्सर्वं च	அந்தவிஷயமெதை யும்	यौवराज्याभिषेचनं	{ இளவரசபட்டாதி புவ
			{ வேகமொன்று மட்டுந்தான்,
		तस्याः	அவளது
		हृदि च	மனத்திலிருந்தது.

देवकार्यं स सा कृत्वा कृतज्ञा हृष्टचेतना । अभिज्ञा राजधर्माणां राजपुत्रं प्रतीक्षते ॥

कृतज्ञा	தருமநெறிவழுவாத வனும்	हृष्टचेतना	மனமகிழ்ச்சியுடைய வளராய்
राजधर्माणां	ராஜதர்மானுஷ்டானங் களுக்கு	देवकार्यं	தெய்வபுணையை
अभिज्ञा	{ யோக்கிதரபாத்திர மாய் விளக்கியவளு மான,	कृत्वा	செய்தருளிகிட்டு,
सा	அவன்,	राजपुत्रं	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனை,
		प्रतीक्षते स	எதிர்பார்த்துக்கொ ண்டிருந்தவள்.

प्रविवेशाय रामस्तु स्ववेशम सुविभूषितम् । महपूजनसम्पूर्णं दिवा किञ्चिदवाङ्मुखः ॥५॥

अथ	அப்பொழுது	स्वयम्	தனது திருமாளிகை
रामः तु	ஸ்ரீராமசோலெனில்,		க்குன்,
सुविभूषितं	{ கன்னிய அலங்கரிக்கப் பெற்றுவிளங்குகிற தும்,	किञ्चित्	காலத்திற்கேற்ற ஒரு மாதிரியான
महपूजन-	மகிழ்வுற்ற ஜனங்க	दिवा	கூச்சத்தினால்
सम्पूर्णं }	ளால் சிதைவுற்றது	अवाङ्मुखः	கிழிநொக்கியவண்ண மாய்,
	மாகிய,	प्रविवेश	வழுத்தருளிஞர்.

अथ सीता समुत्पत्य वेषमाना च तं पतिम् । अपश्यच्छोकसन्तप्तं चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियम् ॥

अथ	அப்பொழுது	शोकसन्तप्तं	{ மனவேதனையால் திரு மேனி ஒளி குறைத்தி ருக்கப்பெற்றவராயும்
सीता	சிதா பிராட்டியார்,	अपश्यत्	கவனித்தாள்.
समुत्पत्य	ஆஸனத்திலிருந்து வழுத்து	च	அதனால்
तं पतिम्	அந்த கணவரை	वेषमाना	மனக்கலக்கமுற்றவ ளாயினார்.
किन्ता-	இக்கதையால் கலங்கிய		
व्याकुलितेन्द्रियं }	இத்திரயக்களையுடை யவராய்,		

तां दृष्ट्वा स हि धर्मात्मा न शशाक मनोगतम् । तं शोकं राघवस्सोढुं ततो विवृततां गतः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	शशाक न	முடியாதவராயிருந்த
सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்	ततः	அதனால் [னர்,
तां	அவளை		{ கிந்தையில் எதோ ஜன் று சமுன் றுகொண்ட ருக்கிறதென்பதை மௌனக்காட்டும் சின் னங்களை வெளிக்கா ட்டும் தன்மையை அடைந்தவிட்டனர்.
दृष्ट्वा हि	எதிரில் கண்டதுமே,	विवृततां	
मनोगतं	மனதினுள் சுழன்று கொண்டிருந்த		
तं शोकं	அந்த கவலைவை	गतः	
सोढुं	வெளிப்படாதபடி உள்ளடக்கியிட		

विवर्णवदनं दृष्ट्वा तं प्रसिन्नमर्पणम् । आह दुःखाभिसन्तप्ता किमिदानीमिदं प्रभो ॥८॥

विवर्णवदनं	{ திருமுகமண்டலத்தி ன் காகதி குன்றியிரு ப்பவராயும்,	दुःखमि-	அவள் மனவேதனை
अमर्पणं	கிணமுற்றவராயும்,	सन्तप्ता }	யால் திருமேனி துவ க்கி அடைவப்பெற்ற வளாய்
प्रसिन्नं	{ திருமேனியெல்லாம் வெள்ளையுண்டாகப் பெற்றிருக்கிறவராக வும்,	तं	அவரைப்பார்த்து,
दृष्ट्वा	கவனித்து,	आह	கின்வகுமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளிஞார்.
		प्रभो	"பிராணகாதரே!
		इदानीं	இப்பொழுது
		किं इदम्	இதென்ன !!

अव्य बर्हस्पतः श्रीमानुक्तः पुण्यो नु राघव । पोच्यते ब्राह्मणैः प्राज्ञैः केन त्वमसि दुर्मनाः ॥

राघव	"ஸ்ரீராகவ !	प्राज्ञैः	பண்டிதர்களாகிய
अव्य	இன்றையதினத்தில்	ब्राह्मणैः	ஆத்தணர்களால்
उक्तः	அபிநேதகத்திற்காக	पोच्यते नु	சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே;
पुण्यः	புத்தயாகத்திரமா	केन	ஏன்
बर्हस्पतः	பிரஹஸ்பதியை தேவ	त्वं	தேவரீர்
	தைவரக உடையதாய்	दुर्मनाः असि	மனவேதனைப்படுபவ
श्रीमान्	ஸகல ஸம்பத்தையும		ராபிருக்கிறீர் ?
	ளிக்கவல்லதாய்,		

न ते शतशलाकेन जलपेननिभेन च । आवृतं वदनं वल्यु छत्रेणाभिविराजते ॥ १० ॥

च	"அன்றியும்	जलपेननिभेन	நீர் துணைபோல் வெண்
ते	தேவரீரது		
वल्यु	சந்தரமான [னது		மைநிறமுள்ள துமான
वदनं	திருமுகமண்டலமா-	छत्रेण	திருக்குடை யால்
	பலசலகைகளை யுடை	आवृतं	மறைக்கப்பட்டதாக
शतशलाकेन	யதும்(அதாவது)பல	अभिविराजते न	விளங்கா திருக்கிறது.
	கொண்டிரும்புக்கா		
	ம்புகளை யுடையதும்,		

व्यजनाभ्यां च मुख्याभ्यां शतपत्रनिभेक्षणम् । चन्द्रहंसप्रकाशाभ्यां वीज्यते न तवाननम् ॥

तव	"தேவரீரது		விளங்குகின்றவை
शतपत्र-	நூற்றிதழ் கயலத்தை		களும்,
निभेक्षणं	ஒத்த திருநகண்களை	मुख्याभ्यां च	எப்பவும் கட்டவே
	யுடைய		கொண்டு வரப்படுகிற
आननं	திருமுகமானது		வைகளும் கிய
चन्द्रहंस-	சந்திரனைப் போலவும்,	व्यजनाभ्यां	இரு வெண்கரமணிக
प्रकाशाभ्यां	ஹம்ஸத்தைப்போல		ளால்
	வும சோதியானம்	वीज्यते न	விசிறப்படா திருக்கிறதே !

वाग्मिनो वन्दिनश्चापि प्रहृष्टास्त्वां नरपथ । स्तुवन्तो नाथ दृश्यन्ते मङ्गलैः स्तुतमागधाः ॥

नरपथ	"புருஷோத்தம !	मङ्गलैः	மங்களமான பாடல்
	பெளராணிகர்களும்		களால்
स्तुतमागधाः	ம்சா வளியையெடுத்து	स्तुवन्तः च	ஸ்துதிசெய்ய வர்களு
	சொல்பவர்களும்,		மரண
वाग्मिनः	புகழுவதில் வல்லவர்	वन्दिनः अपि	வந்திகளும்
	களும்,	अथ	இப்பொழுது
प्रहृष्टाः	மனமுவந்தவர்களாய்	दृश्यन्ते न	கூடவராமலிருக்கின்
वां	தேவரீர் முன் னிலையில்		முன்கள்.

न ते क्षौद्रं च दधि च ब्राह्मणा वेदपारागाः । मृद्धि मूर्धाभिषिक्तस्य दधति स विधानतः ॥

மூர்धाभिஷிक्तஸ்ய	“ திருவயிற்சேகரம் கொண்டவரான	क्षौद्रं च	மங்களை தீர்த்த தந்தையும்
ते	தேவரீரது	वेदपारागाः	வேதவித் துண்களா சில
मृद्धि	திருமுடிவில்	ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்
दधि च	{ தேவதாருவெனும் மர வாயனை கலக்கப் பெற்று விளங்கும்	विधानतः	முறைப்படி
		न दधति स	அபிஷேகம்செய்யாதி ருக்கின்றார்கள்.

न त्वा प्रकृतयस्सर्वाः श्रेणीमुख्याश्च भूषिताः । अनुव्रजितुमिच्छन्ति पौरजानपदास्तथा ॥

भूषिताः	“ நன்கு சிங்காசி க் துக் கொண்டிருந்த	प्रकृतयः	பிரகிருதிகள்
पौरजानपदाः	நாடுகடாத்தார்கள்களும்,	सर्वाः	எல்லோரும்.
श्रेणीमुख्याः	வட்டவகைகளும்,	त्वा	தேவரீரை
तथा च	இத்தியாதி	अनुव्रजितुं	பின்னொடர்ந்துவர
		इच्छन्ति न	எற்பாடா திருக்கின்றார் கள்.

चतुर्भिर्वेगसम्पन्नैर्द्वैः काञ्चनभूषितैः । मुख्यः पुष्परथो युक्तः किं न गच्छति तेऽग्रतः ॥

वेगसम्पन्नैः	“ ஆதிவ தீவாகம் படை த்தவைகளும்,	युक्तः	முட்டப்பெற்று விளங்கு குகிறதும்,
काञ्चन- भूषितैः	{ ஸ்வரீண்டுபரணங்களை ஸ் அலக்காரம் செய்வ ப்பட்டவைகளுமாயின	मुख्यः	உத்சவத்திற்கு முக்கி யவாயுள்ள துமர சிய
चतुर्भिः द्वैः	நான்கு குதிரைகளால்	पुष्परथः	புஷ்பரதமென்னும்
		ते	தேவரீருக்கு [தேர்,
		अग्रतः	முன்பாக
		किं गच्छति न	என் வாகிங்கை?

न हस्ती चाग्रतः श्रीमान्स्त्व लक्षणपूजितः । प्रयाणे लक्ष्यते वीर कुष्णमेवगिरिप्रभः ॥

वीर कुष्णमेव- गिरिप्रभः	“ பிராணநாதரே] கருத்த மெகத்தையும் மகிழையவும் போன்ற தாய்,	श्रीमान् हस्ती च	பட்டத்து மானையும்
लक्षणपूजितः	நன்குநிகழோடிவைய துமான,	प्रयाणे	எழுந்தருளுகையில்,
		तव	தேவரீருக்கு
		अग्रतः	முன்பாக
		लक्ष्यते न	காணப்படவில்லை.

न च काञ्चनचित्रं ते पश्यामि प्रियदर्शन । भद्रासनं पुरस्कृत्य यान्तं वीरपुरस्सरम् ॥

प्रियदर्शन	“ பார்க்கபார்க்க ணை தேவமாய விளங்கு மும் திருமுன்கொண்ட முற்றவரே !	ते	தேவரீருக்கு
वीरपुरस्सरं	வீரர்களுக்கென்றேயு பட்டதும்,	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டு
		यान्तं च	கொண்டுபோகப்படு கிறதுமான
काञ्चनचित्रं	{ ஸ்வர்ணத்திற்குள் ஆன ககரங்கள் செய்யப் பெற்று விளங்குகிற தும்	भद्रासनं	{ மன்னர்கள் கொடுத்த படுமன்றம் கிறி ருக்கும் பத்திராண வந்தது
		पश्यामि न	நான் பார்க்கவில்லை.

अभिषेको यदा सज्जः किमिदानीमिदं तव । अपूर्वो मुखवर्णश्च न ग्रहर्षश्च लक्ष्यते ॥ १८ ॥

தவ	"தேவரீரது	इदानीं	இப்பொழுது
अभिषेकः	பட்டாட்சிவேசமானது	मुखवर्णः च	திருமுகமண்டலத் தின் வரட்டமோ
सज्जः	கிட்டியிருக்கிறது.		
यदा	இக்காலத்திய		
ग्रहर्षः च	உற்சாகக்களை என்பது	अपूर्वः	{ இதுவகையில் நான் எப்பொழுதும் கண் டிசாததாய் புதிதாய் இருக்கிறது.
लक्ष्यते न	காணப்படா திருக்கி றது.	किं इदम्	இதென்ன ? "

इतीव विलपन्ती तां प्रोवाच रघुनन्दनः । सीते तत्रभवांस्तातः प्रवाजयति मां वनम् ॥

इतीव	மேற்கண்டவண்ண மெல்லப்	सीते	"வலீதே !
विलपन्ती	திருவாய்மலர்ந்தருளி	तत्र भवान्	நமதெல்லோருக்கும் பூஜ்யராகிய
तां	அவளைப்பார்த்து [வ		
रघुनन्दनः	சூராமர்,	सातः	திருதரதை
	{ பதிலாய் பின்வருமா	मां	என்னை
प्रोवाच	{ னு திருவாய்மலர்ந்த ருளினார்.	वनं	காட்டுக்கு
		प्रवाजयति	அனுப்புகிறார்.

कुले महति संभूते धर्मज्ञे धर्मचारिणि । शृणु जानकि येनेदं क्रमेणाभ्यागतं मम ॥ २० ॥

महति कुले	"உத்தமகுலத்தில்	येन क्रमेण	எந்த தர்மவிதியால்
जानकि	ஜனகமதுராராஜாவின் புதல்வியாய்	इदं	இது
		मम	எனக்கு
संभूते	அவதரித்தவனே !	अभ्यागतं	கேர்ந்திருக்கிறதென் பதை
धर्मज्ञे	தர்மங்களின் துட்பங் களை அறிபவனே !		
धर्मचारिणि	{ எப்பொழுதும் தர்மத் தையே அனுஷ்டிப்ப வனே !	शृणु	{ நான் இப்பொழுது உனக்கு சொல்லுகி றேன்; நீ சென்கொடு த்துக் கேட்பாயாக.

राज्ञा सत्यप्रतिज्ञेन पित्रा दशरथेन मे । कैकेय्ये शीतमनसा पुरा दत्तौ महावरो ॥ २१ ॥

सत्यप्रतिज्ञेन	"ஸத்தியஸக்தமும்,	शीतमनसा	{ பேருதவிபெற்று அத ற்கு கைம்மனறுசெய் வவேண்டுமென்கிற மனஸ்ஸாகவியால்
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரும்,		
मे	என்று		
पित्रा	திருதரதையுமான்	महावरो	ஆவச்யகமான இர ண்டு வரங்கள் ,
दशरथेन	தசரதரால்		
पुरा	முன்னொருகாலத்தில்,	दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.
कैकेय्ये	கைகேயி அம்மானுக்கு		

तथाऽद्य मम सज्जेऽस्मिन्नभिपेके नृपोचते । प्रचोदितस्समयो धर्मेण प्रतिनिर्जितः ॥ २२ ॥

नृपोचते	{ "சக்கிரவர் த்தியாரால் அதி ஆசையுடன் சர்பாடு செவ்வப்பட்டு பதவிய	समयः	என்கணலே வரத்தத் தம் அருளிச்செய்தி
मम	எனது	तथा	அவ்வளவில் [ருந்த அவர்,
अस्मिन्	இந்த	अद्य	இப்பொழுது
अभिपेके	பட்டாபிஷேகம்	धर्मेण	தருமவிதியை ஒத்து
सज्जे	செத்தமாயிருக்கையில்	प्रचोदितः	{ பிரார் த்தித்து வேண் டிக்கொள்ளப்பட்ட வராய்,
		प्रतिनिर्जितः	செவ்வப்பட்டு.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यं दण्डके मया । पित्रा मे भरतश्चापि यौवराज्ये नियोजितः ॥

चतुर्दश	"பதின்னஞ்	मे पिता हि	எனது திருநாட்டையர்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	भरतः	பரதன் [லேயே
दण्डके	தண்டகர் வரத்தில்,	अपि च	அக்காளம் வரைக்கும்
मया	என்னால்	यौवराज्ये	இளவரசு பட்டத்தில்
वस्तव्यं	வளிக்கப்படவேண்டும்	नियोजितः	நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

सोऽहं त्वामागतो द्रष्टुं प्रस्थितो विजनं वनम् । भरतस्य समीपे तु नाहं कथ्यः कदाचन ॥

विजनं वनं	"மணிதசஞ்சாரமில் லாத காட்டுக்கு	आगतः	இங்கு வந்தேன்.
प्रस्थितः	பிரயாணமாகிவிட்ட	भरतस्य	பரதனது
सः अहं	அந்த நான்,	समीपे तु	முன்னிலையில் மாத்தி
त्वां द्रष्टुं	உன்னைக்கண்டு தேற் றாவுசெய்ய	कदाचन	ஒரு பொழுதும் [ரம்
		अहं	நான்
		कथ्यः न	புகழ்த்தக்கவளில்லை.

ऋद्धिधुक्ता हि पुरुषा न सहन्ते परस्तवम् । तस्मान्न ते कथाः कथ्या भरतस्याग्रतो मम ॥

ऋद्धिधुक्ताः	{ "விசேஷச் செல்வத் வையடைந்து மேம்பட்ட பாண பதவியுள்ள புருஷர்கள்	भरतस्य	பரதனுடைய
पुरुषाः	பிறருடைய ஆதியை	अग्रतोः	முன்னிலையில்
परस्तवम्	பொறுத்திரார்கள்.	ते हि	உன்னால்
सहन्ते न	ஆனபடியால்	मम कथाः	எனது குணங்கள்
तस्मान्न		कथाः न	எடுத்துரைக்கத்தக்க வைகளில்லை.

नापि त्वं तेन भर्तव्या विशेषेण कदाचन । अनुकूलतया शक्यं समीपे तस्य वर्तितुम् ॥

त्वं	"நீ	न	ஆதமாட்டாய். [யில்
विशेषेण	விசேஷபராய்	तस्य समीपे	அவனது முன்னிலை-
कदाचन अपि	எல்லா சமயங்களில் இயல்	अनुकूलतया	மனங்கொண்டு நடக் கூந்தன்மைகொண்டு
तेन	அவனால்	वर्तितुं	நடந்துகொள்ள
भर्तव्या	மனோர தக்கனைப்பெற உரிமைபெற்றவளாக	शक्यम्	வேண்டியது.

तस्मै दत्तं नृपतिना यौवराज्यं सनातनम् । स प्रसाद्यस्त्वया सीते नृपतिश्च विशेषतः ॥

तस्मै	"அவனுக்கு	सीते	சீதே !
सनातनं	வம்சபரம்பரை யாக வந்த	सः नृपतिः च	அவன் அரசனுயிருக் கிறபடியால்
यौवराज्यं	இளவரசுபட்டமா னது	त्वया	உன்னால்
नृपतिना	சங்கிரவர்த்தியாரால்	प्रसाद्यः	{ பெருமைதாழ்ந்தவண் ணமாயும், மனங்கொ ணுதவண்ணமாயும் நடந்துகொள்ளப்ப டவேண்டியவன்.
विशेषतः	தக்கரல் ஆவச்யத்தை உத்தேசித்து		
दत्तं	அளிக்கப்பட்டிருக்கி றது.		

अहं चापि प्रतिज्ञां तां गुरोस्समनुपालयन् । वनमयैव यास्यामि स्थिरीभव मनस्विनि ॥

अहं अपि	"நான் மட்டும்	मनस्विनि	பதிவ்ரதாசிரோம ணியே !
गुरोः	திரு தராதையின்	स्थिरीभव	{ மனதைத் தைர்யம்ப ண்ணிக் கொண்டு காலத்திலும் தருமத் தைபெயலனுஷ்டிப்ப வனாய் நீ இக்கிருப் பாயாக.
तां प्रतिज्ञां च	அத்த நிபமனைத்தையே		
समनुपालयन्	சிரமேற்கொண்டு நிறைவேற்றுபவனுசி		
अथ एव	இப்பொழுதே		
वनं	வனத்திற்கு		
यास्यामि	செல்லுகிறேன்.		

याते च मयि कल्याणि वनं मुनिनिषेवितम् । व्रतोपवासरतया भवितव्यं त्वयाऽनघे ॥

अनघे	"தோஷநிறிதையான	त्वया च	உன்னாலும்
कल्याणि	புண்ணியாத்மாவே !	व्रतोपवास-}	விரதங்களிலும் உப
मयि	என்	रतया }	வாஸங்களிலும்
मुनिनिषेवितं	சிவநிகன் வலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற		மனம் ஈடுபட்டிருக் கும் தன்மைபால்,
वनं	காட்டில்	भवितव्यम्	{ இக்கிருந்து காலங்கழி த்துவரப்படவேண் டியது.
याते	காலங்கழித்துக்கொ ண்டிருக்கையில்		

काल्यमुत्थाय देवानां कृत्वा पूजां यथाविधि । वन्दिनव्यो दशरथः पिता मम जनेश्वरः ॥

काल्यं	{ "பாதிதினமும் குறி யோதயத்திற்கு மு ன்பே அதிகாலையில்	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
उत्थाय	அவிலெழுந்து,	मम	எனது
देवानां	தைவங்களுக்கு	पिता	திருதாதையாரும்,
पूजां	பூஜையை	जनेश्वरः	சங்கிரவர்த்தியாகு
यथाविधि	முறைப்படி	दशरथः	தசரதர் [மரகய
		वन्दिनव्यः	பூதிக்கப்படவேண்டி யவர்.

माता च मम कौसल्या वृद्धा सन्तापकशिता । धर्ममेवाग्रतः कृत्वा त्वत्तस्संपानमर्हति ॥

மம	"எனது	त्वत्तः	உன்னுடைய
माता	திருத்தாயாரும்	अग्रतः	முக்கியமான
वृद्धा	வயதுமுதிர்ந்தவளும்	धर्म	தர்மமாய்
सन्ताप- कशिता च	சோகத்தால் புண்பட் டுக்கிடக்கும் மனமு டையவளுமாகிய	कृत्वा एव	இக்கையில் கொண்டே
		समानं	திருத்தொண்டுக்கு
		अर्हति	உரியவளாய் இருக்கி ன்றனன்.
कौसल्या	கௌஸல்யை		

वन्दितव्यास्त्वया नित्यं याः शेषा मम मातरः । स्नेहप्रणयसंभोगैः समा हि मम मातरः ॥

मम	"எனது	वशा	உன்னால்
मातरः हि	தாய்மார்கள் எல்லோ ருமே	मम	எனது
स्नेहप्रणय- संभोगैः	சினைகம், பிரணயம், சம்போகம் என்கிற இவ்வுண்டு குணங்க ளால்*	शेषाः मातरः	இதரதாய்மார்கள்
		याः	எவர்களை அவர்களும்
		नित्यं	எப்பொழுதும்
समाः	சமமாய் கொண்டாட ப்படுகின்றார்கள்.	वन्दितव्याः	பூஜிக்கப்படவேண்டி யவர்கள்.

[* அவர்களிடத்தில் நான் கொண்டிருக்கும் வாஞ்சல்யம், சினைகம்; எனது திருத்தொண்டினுக்கு பாத்திரங்களாய் நான் நினைக்கும் தன்மை, பிரணயம்; எனக்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் கூக்கரின்றி கேட்கலாமென்கிற மனோபாவம் சம்போகம். ஆகிற இவ்வுண்டு குணங்களால்.]

भारुपुत्रसमौ चापि द्रष्टव्यौ च विशेषतः । उभौ भरतशत्रुघ्नौ शार्ङ्गः प्रियतरौ मम ॥३३॥

भरतशत्रुघ्नौ	"பரதன் சத்ருக்ளன் ஆகிய	विशेषतः च	அதிவா த்ஸல்யத் துடன்
उभौ च	இவ்விருவர்களும்,	भारुपुत्रसमौ	{ சகோதரர்களைபோல வும் புதல்வர்களைபோ லவும்,
मम	எனக்கு	द्रष्टव्यौ	உன்னால் கொண்டாட ப்படவேண்டியவர்கள்.
शार्ङ्गः	உயிரினும்		
प्रियतरौ	பிரியமுள்ளவர்கள்.		
अपि	அப்படியிருப்பதால்		

विप्रियं न च कर्तव्यं भरतस्य कदाचन । स हि राजा प्रभुश्चैव देशस्य च कुलस्य च ॥

भरतस्य	"பரதனுக்கு	सः एव	அவன்தான்
विप्रियं च	கிரும்பமல்லாததெ னதையும்,	देशस्य च	தேசத்திற்கும்
		कुलस्य च	குலத்துக்கும்
कदाचन च	ஒருபொழுதும்,	प्रभुः	சியமனக்களவிக்க
कर्तव्यं न	செய்யக்கூடாது.		அதிகாரமுடைய
हि	ஏனெனில்	राजा	அரசன்.

आराधिता हि शीलेन प्रयत्नैश्चोपसेविताः । राजानः संप्रसीदन्ति प्रकुप्यन्ति विपर्यये ॥

राजानः " அரசர்கள்,
शीलेन நன்னடக்கையால்
आराधिताः மகிழ்விக்கப்பட்டவர்
களாய்
प्रयत्नैः விடா முயற்சிகளோடு
उपसेविताः உபசரிக்கப்பட்டவர்
களாய்,

च " ஆகில்
संप्रसीदन्ति மனமுவந்திருப்பார்
கள்.
विपर्यये हि அப்படி இல்லாவிட
டாளை வெனில்,
प्रकुप्यन्ति திகரபந்துதொன்னுகிறார்
கள்.

औरसानपि पुत्रान् हि त्यजन्त्यहितकारिणः । समर्थान् संप्रगृह्णन्ति परानपि नराधिपाः ॥

नराधिपाः " அரசர்கள்
औरसान् வாய்நிற்பித்த
पुत्रान् अपि புதல்வர்களை யும்கூட
अहितकारिणः हि கலமல்லாது செய்த
त्यजन्ति வர்களைன்றால்
தனதல்லவென ஒழித்
துவிடுகின்றார்கள்.

समर्थान् " நலஞ்செய்யும்
परान् अपि { ஒருவிதமான உறவுமி
ள்ளதென்று மணி
தர்களை யும்,
संप्रगृह्णन्ति சேர்த்துக்கொள்ளுகிற
ார்கள்.

सा त्वं वसेह कल्याणि राजस्समनुवर्तिनी । भरतस्य रता धर्मं सत्यव्रतपरायणा ॥ ३७ ॥

कल्याणि " புண்டா தமாவே!
सा अந்த
त्वं நீ
राज्ञः அரசனாகிய
भरतस्य பரதனுக்கு
समनुवर्तिनी { மனக்கொணாதவன்
ணமாய் நடந்துகொ
ள்பவளாய்

सत्यवत- } எங்காவதி ஹும் நன்
परायणा } னையே பயக்கும் விர
தங்களில் அரசஞ்ச
லாப் பக்தியுடையவ
ளாய்,
धर्मं தர்ம ஹத்தானத்தில்
रता காலக்கழிப்பவளாய்
इह இங்கேயே
वस வசித்துவருவாயாக.

अहं गमिष्यामि महावनं प्रिये त्वया हि वस्तव्यमिहैव भामिनि ।

यथा व्यलीकं कुरुषे न कस्यचित्तथा त्वया कार्यमिदं वचो मम ॥ ३८ ॥

भामिनि " அதிவா தஸவ்ய
முடைய
प्रिये இல்லாளே!
कस्यचित् ஒருவருக்கும்
व्यलीकं பிரியமில்லாததை
कुरुषे न நீ செய்ததில்லை.
अहं हि நான் மட்டும்
महावनं பெருங்காட்டிற்கு
गमिष्यामि போய்வருகின்றேன்.

त्वया உன்னால்
इह एव இங்குதானே
वस्तव्यं வலிக்கத்தக்கது.
इदं இது
मम वचः என்னுடையமனம்
यथा तथा என்சிறகாரணத்தால்
त्वया உன்னால்
कार्यम् ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட
வேண்டியது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पदविंशः सर्गः ॥

समविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் || ௨௭ ||

सीनया यननयनप्रार्थना—ஸீதை காட்டிந்து அழைத்துப் போகப் பிரார்த்திப்பது.

एवमुक्ता तु वैदेही प्रियार्हा प्रियवादिनी । प्रणयादेव संकुद्धा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

एवं	மேற்கண்ட		
उक्ता	{ திருவாக்குக்கு திருச் செவிராத்தியருளிய வரும்	प्रणयान् एव	{ கணவனென்கிறசொல் தத்தாலும், அவர் ம ட்டும் தன்முன் தனி மே இருக்கிறார் என் கிற காரணத்தாலும்
प्रियार्हा	{ குணங்களால் மனங் கொண்டு நடக்கவொ ண்டிய உரிமைபெற்று விளங்குகிறவரும்,	तु	இன்னிஷ்டத்தில்
प्रियवादिनी	{ எப்பொழுதும் இளிய கொற்கொண்டபதி ஹாரப்பவருமாகிய	संकुद्धा	மிகச்சினங்கொண்ட வளாகி,
वैदेही	சீதாபிராட்டியார்	भर्तार	பர்த்தாவைப் பார்த்து
		इद	நின்றபொழுது
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தருளி னான்.

किमिदं भाषसे राम वाक्यं लघुतया ध्रुवम् । त्वया यदपहास्यं मे श्रुतं नरवरोत्तम ॥ २ ॥

नरवरोत्तम	"சக்கிரவர்த்தி திரு மகனுமே!	श्रुतं	சென்கொடுத்த கேட் கப்பட்டதாய்,
राम	வாவருக்கும் அபிராம ராய் விளங்குபவனே!	मे	எனக்கு
यत्	எந்த	अपहास्यं	{ நகைப்புச்செய்யத்த குத்ததாய் தோற்று கிறது.
वाक्यं	ஒரு நியமனத்தை		
त्वया	தேவரீர் ஒருவரால்		
लघुतया	இலேசராய் [பதாய்		
ध्रुवं	செச்சயிக்கப்பட்ட ஧ுப்-	इदं किम्	{ இது என்? அப்பென் என்ன சூத்தம் செய் தென் தேவரீர் இப் படி சீட்கை விதிக்க?
भाषसे	அருளிச்செய்கிறீரா அது		

आर्यपुत्र पिता माता भ्राता पुत्रस्तथा स्नुषा । स्वानि पुण्यानि भुञ्जानाः स्वं स्वं भाग्यमुपासते॥

आर्यपुत्र	"பிரானந்தனே!	स्वानि	அவரவர்களது
पिता	ஒரு தந்தை என்பவ னும்,	पुण्यानि	புண்யங்களின் பயன் களை
माता	ஒரு தாய் என்பவரும்	भुञ्जानाः	அனுபவிக்கிறார்கள்.
भ्राता	ஒரு சநேகாதரன் என்பவனும்,		
पुत्रः	ஒரு புதல்வன் என்ப வனும்	भाग्यं	{ விளைப்பயனை அதா வது அவரவர்கள் செய்த புண்யங்களு க்கும் பாபங்களுக் கும் ஏற்ற பயனை, அவரவருக்குரியதை பெறுகிறார்கள்.
स्नुषा	மருமகள் என்பவரும்	स्वं स्वं	
तथा	இத்தியாதி எல்லோ ரும்,	उपासते	

भर्तुर्भाग्यन्तु नार्येका प्राप्नोति पुरुषर्षभ । अतश्चैवाहमादिष्टा वने वस्तव्यमित्यपि ॥ ४ ॥

புருஷர்ஷம்	“புருஷேஷா த், தம !	அத: வ	இக்காரணத்தாலேயே
நாரி	மனைவி	அஹ் அபி	நாலுயம்
एका तु	ஒருத்திதான்	वने	காட்டில்
भर्तुः	கணவரின்	वस्तव्यं	வஸ்தவிக்வேண்டும்
भाग्यं	வினைப்படயனை	इति एव	என்றும்
प्राप्नोति	புகுத்துகொண்டனுப விக்கிறான்.	आदिष्टा	விபரிக்கப்பட்டவளா கிறேன்.

न पिता नात्यजो नात्मा न माता न सखीजनः । इह प्रेत्य च नारीणां पतिरेको गतिस्सदा ॥

நாரிணா	வந்திரிகளுக்கு	पिता न	தந்தை அன்று.
पतिः	கணவன்	आत्मजः न	வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை அன்று.
एकः च	ஒருவன் தான்	माता न	தாய் அன்று.
इह	இம்மைமயிலும்	सखीजनः न	தோழிமார் அன்று.
प्रेत्य	பிறுமைமயிலும்	आत्मा न	தெய்வம் அன்று.
सदा	எக்காலத்திலும்		
गतिः	கதி.		

यदि त्वं प्रस्थितो दुर्गं वनमथैव राघव । अयतस्ते गमिष्यामि मृद्वन्ती कुशकण्डकान् ॥

राघव	“ரகுநுலப்பிள்ளாய !	अतः	முன்
त्वं	தேவரீர்	अथ	இக்காலத்திலும்
दुर्गं	மனிதர்களால் கிட்டு தற்கரிய	एव	சரியாய்
वने	காட்டிற்கு	कुशकण्डकान्	புற்களையும் முட்களை பும்
प्रस्थितः यदि	எழுந்தருளுகிறீரா இல்	मृद्वन्ती	மிதித்து மிருதுவான கச் செய்பவளாய்
ते	தேவரீரது	गमिष्यामि	நடந்துபோவேன்.

ईष्यारोषौ बहिष्कृत्य पीतशेषमिवोदकम् । नय मां वीर विसृज्यः पापं मयि न विद्यते ॥

वीर	“பிராணநாதரே !	बहिष्कृत्य	திருவுளத்தில் கொள் ளாது விட்டொழித்து,
ईष्यारोषौ	{ என்னக்கு விரோதமாயி ருக்கிற கோரிக்கை மையும் நான் மறுத் துப்பேசுகின்றேனெ ன்றதால் வினையும் கோபத்தையும்,	विसृज्यः	முற்றிலும் கவலையற்ற அடிவாளையும், [வராய்
पीतशेष	குடித்து மிகுந்த	मां	{ கட அனழித்துக்கொ ண்டெழுந்தருளக்க டலிர்.
उदकं	நிலத்தை	मयि	என்னிடத்தில்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	पापं	கஷ்டத்தை விளைவிக்க த்தக்க குணமென்பது இல்லை.
		विद्यते न	

प्रासादायैर्विमानैर्वा वैहायसगतेन वा । सर्वावस्थागता भर्तुः पादच्छाया विशिष्यते ॥

प्रासादायैः	{ "சரஸ்வதெனமசக்கிர வர்த்திகளின் மாவளி கைகளில் உட்பிரிகை களில் வலரிப்பதைக் காட்டிலும்,	वैहायसगतेन	{ அணிமாதி அஷ்டசித் திகளை அடைந்த யோசிகன்போல் யோ கபலத்தால் ஆதாயத் தில் சஞ்சரிப்பதைக் காட்டிலும்,
वा	அல்லது	भर्तुः	பர்தகாவுக்கு
विमानैः	{ "வரர்க்கத்தில் தேவ தைகளுடைய விமா னங்களில் வசிப்ப தைக்காட்டிலும்,	सर्वावस्थागता	{ எல்லா நிலைமையிலும் இடைவிடாது கூட வே இருப்பதான பாதசேவை சிறந்தது.
वा	அல்லது	पादच्छाया विशिष्यते	

अनुशिष्टाऽस्मि मात्रा च पित्रा च विविधाश्रयम् ।

नास्मि सम्प्रति वक्तव्या वर्तितव्यं यथा मया

॥ ९ ॥

यथा	"எவ்விதமும்	विविधाश्रयं	எத்தனையோ விதமாய்
मया	அடியேனால்	अनुशिष्टा अस्मि	உபதேசிக்கப்பெற்ற வன் அடியேன்.
वर्तितव्यं	செய்யவேண்டிய கட மைகளை	सम्प्रति	இப்பொழுது
मात्रा च	திருத்தாபிணனும்,	वक्तव्या	புதுமையாக உபதேசம் பெறவேண்டியவனாய்
पित्रा च	திருத்தந்தையினனும்	अस्मि न	அடியேன் இல்லை.

अहं दुर्गे गमिष्यामि वनं पुरुषवर्जितम् । नानामृगगणाकीर्णं शार्दूलगणसेवितम् ॥ १० ॥

अहं	"அடியேன்	शार्दूलगणसेवितं	புலிகணங்கள் சஞ்சரி ப்பதுமான
पुरुषवर्जितं	மாணிடசஞ்சாரமற்ற தும்,	दुर्गे	அடர்ச்சி
नानामृग-)	அனைவ மிருகங்களின்	वनं	காட்டிற்கு
गणाकीर्णं)	கூட்டங்களால் நிரம்ப வியதும்,	गमिष्यामि	கூட வருவேன்.

सुखं वने निवत्स्यामि ययैव भवने पितुः । अचिन्तयन्ती त्रीन् लोकांश्चिन्तयन्ती पतिव्रतम् ॥

वीन् लोकान् अचिन्तयन्ती	"மூன் ஊடகங்களுையும் மதியாதவளாய்	पितुः	திருதாதையின்
पतिव्रतं एव	{ பர்தகாவுக்கு பணிகி டை செய்வதென கறியே	भवने	திருமாளிகையில்
चिन्तयन्ती	சர்வமாமாய் சிந்தை யில் கொண்டவளாய்	यथा	எவ்வண்ணமோ ஆவ்வண்ணமோ
वनं	வனத்தில்	सुखं	உதையும் மெம்பட்ட மணசுந்தரத்தடிப்படனும்
		निवत्स्यामि	அடியேன் வலரிப்பேன்.

शुश्रूषमाणा ते नित्यं नियता ब्रह्मचारिणी । सह रंस्ये त्वया वीर वनेषु मधुगन्धिषु ॥

वीर " பிராணராதரே !
 मधुगन्धिषु மனோகரமான வாசனை
 கொண்டு விளங்கும்
 वनेषु வனப்பிரதேசங்களில்
 नियता நியமத்தோடுகடவுவ
 னாய்

ब्रह्मचारिणी { விதேக்திரிவையாய்
 (ஐம்புலன் களையும்
 வென்றவளாய்)

ते தேவரீருக்கு
 नित्यं ஓயாமல்
 शुश्रूषमाणा திருப்பணிசெய்து
 உபசரிப்பவளாய்
 त्वया தேவரீரோடு
 सह கூடுவோடு
 रंस्ये கொண்டு
 ஆனந்தமாய் அடியேன்
 காலக்கழிப்பேன்.

त्वं हि कर्तुं वने शक्तो राम संपरिपालनम् । अन्यस्यापि जनस्येह किं पुनर्मम मानद ॥

राम "யாவருக்குமபிராம்
 ராய் விளங்குபவரே !
 वने காட்டில்
 त्वं தேவரீர்
 अन्यस्य சம்பந்தமில்லாத கா
 न्नराज ஒரு
 जनस्य अपि பேர்வழிக்குங்கூட
 संपरिपालनं சம்பரபாலைபை
 कर्तुं ஆளிக்க

शक्तः வல்லமைபெற்றவர்.
 मानद { என் னுடைய சர்வபாக்
 பங்களுக்கும்காரண
 பூதராய் விளங்கும்
 நாதரே !
 मम हि அடியானுக்கென்றால்
 इह இவ்விஷயத்தில்
 पुनः किम् { கேட்கவேண்டுமோ? சந்
 தேகமுத ஐடமுண்
 டோ?

सह त्वया गमिष्यामि वनमय न संशयः । नाहं शक्या महाभाग निवर्तयितुमुद्यता ॥

महाभाग " மதுரா புண்ணியாத்
 மாவே !
 त्वया தேவரீரோடு
 सह கூடுவே
 अय इப்பொழுதே
 वनं காட்டிற்கு
 गमिष्यामि அடியேன் வருவேன்.

संशयः न இதில் சந்தேகம் இந்
 தேனாய்க்கை.
 उद्यता ஒரேபடியாய் ஊக்கமா
 अहं அடியேன் [சிறுக்கிற
 निवर्तयितुं தடுத்தி விடுத்தி
 விடப்படுவதற்கு,
 न शक्या உடன்படமாட்டேன்.

फलमूलाशना नित्यं भविष्यामि न संशयः । न ते दुःखं करिष्यामि निवसन्ती सह त्वया ॥

फलमूलाशना { "கனிகளையும், கிழங்கு
 களையும் உணவாய்
 உடையவளாய்
 त्वया सह தேவரீரோடுகூடுவே
 नित्यं எப்பவும்
 निवसन्ती இருக்கின்றவளாய்
 भविष्यामि அடியேன் விளங்கு
 ते தேவரீருக்கு [வேன்.

दुःखं எப்படிப்பட்ட சிரமம்
 என்பதையும்
 करिष्यामि न அடியேன் விளைவிக்க
 மாட்டேன்.
 संशयः न { தேவரீர் இதில் சந்தே
 கமென்பதே திருவு
 ளத்தில் கொள்ளலா
 காது.

स्वर्गेऽपि च विना वासो भविता यदि राघव । त्वया मम नख्याघ्र नाहं तमपि रोचये ॥

नख्याघ्र	" புருஷோத்தம !	वासः	வாஸம்
राघव	ஸ்ரீராகவ !	भविता यदि	வாய்க்கிறதென்றாலும்
स्वर्गे अपि च	ஸ்வர்க்கத்திலுங்கூட	सं अपि	அதையும்
त्वया विना	தேவரீரைப்பிரிந்து,	अहं	அடியேன்
मम	எனக்கு	रोचये न	விரும்பேன்.

अहं गमिष्यामि वनं सुदुर्गमं मृगायुतं वानरवारणैर्युतम् ।

वनेऽपि वरस्यामि यथा पितुर्गृहे तवैव पादाबुपमृह्य सर्वदा

॥ २१ ॥

मृगायुतं	" நிருகங்களடங்கத்தலும்	तव	தேவரீரது
वानरवारणैः	சூரக்குகன், யானைகள் இவைகளால்	पादौ एव	திருவடித்தாமரை களையே
युतं	கிடைநதுள்ளதும்,	उपमृह्य	தஞ்சமெனக்கொண்டு
सुदुर्गमं	புகுதற்கரியதுமான	पितुः	திருதாதையின்
वनं	காட்டிற்கு	गृहे	திருமாளிகையில்
अहं	நான்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
गमिष्यामि	வருவேன்.	वरस्यामि	மகிழ்வுற்று அடியேன் காலக்கழிப்பேன்.
वने अपि	காட்டிலும்		
सर्वदा	எக்காலத்திலும்		

अनन्यभावामनुरक्तचेतसं त्वया वियुक्तां मरणाय निश्चिताम् ।

नयस्व मां साधु कुरुष्व याचनां न ते मयाऽतो गुरुता भविष्यति ॥ २२ ॥

अनुरक्तचेतसं	" பத்திமை தலைக் கொண்டு	नयस्व	கூட அழைத்துப் போக அருள்க.
अनन्यभावां	வேறெதையும் திராணி யாதவனும்,	याचनां	பிரார்த்தனைவை
त्वया	தேவரீரை	साधु	தருமவிதிப்படி
वियुक्तां	விட்டுப்பிரிந்திருக்கிற தென்றால்	कुरुष्व	கிடைவேற்றி அருள்க.
मरणाय	மரணமடைப	अतः	அதனால்
निश्चितां	நிச்சயித்திருக்கிறவளு	ते	தேவரீருக்கு
मां	அடியானே [மாமிய]	मया	அடியாளால்
		गुरुता	கஷ்டமென்பது
		भविष्यति न	உண்டாகாது."

तथा ब्रुवाणामपि धर्मवत्सलो न च स्म सीतां नृवरो निनीषति ।

उवाच चैनां बहु संनिवर्तने वने निवासस्य च दुःखितां प्रति

॥ २३ ॥

धर्मवत्सलः च	தருமவத்ஸலனும்,	निनीवति स न	{ கட அழைத்துக்கொண்டுபோக திருவுளம் பற்றாமலிருந்தார்.
नृवरः च	புருஷோத்தமருமா சிய அவர்,	वने	காட்டில்
दुःखिता	துன்பமடைந்தவளாய்	निवासस्य	வாழிப்பதின்
तथा	மேற்கண்டவண்ணம்	संनिवर्तने प्रति	எண்ணத்தை மாற்றும் விஷயத்தில்
धुवाणां च	விண்ணப்பம் செய்த குறியவனுமான	बहु च	பலவிதத்திலும்
एनां	இந்த	उवाच	திருவுளத்தில் ஆராய்ச்சிசெய்தருளினார்
सीतां	சிதாப்பிரசாட்டியை		
अपि	எப்படி யானாலும்		

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3568.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1213

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௮ ॥

वनवासदुःखकथनम्—வனவாஸத்தின் கஷ்டத்தைச் சொல்வது.

स एवं ध्रुवतीं सीतां धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । न नेतुं कुरुते बुद्धिं वने दुःखानि चिन्तयन् ॥

धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞரும்,	वने	தனத்தில்
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலருமாகிய	दुःखानि	கஷ்டங்களை
सः	அவர் [மரங்	चिन्तयन्	சிந்தையில் கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவண்ண-	नेतुं	கட அழைத்துப்
ध्रुवतीं	விண்ணப்பம்செய்த குறிய		போக
सीतां	வரீதாபிரசாட்டியை	बुद्धिं कुरुते न	எண்ணம்கொண்டா
			ரில்லை.

सान्त्वयित्वा ततस्तां तु वाण्यदूषितलोचनाम् । निर्वर्तनार्थं धर्मात्मा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகுமவர்	निर्वर्तनार्थं तु	இக்கே இருக்கும்படி
ततः	அப்பொழுது		செய்யமுத்தேசமாயே
वाण्यदूषित- }	கண்ணீர் நிறைந்த	एतत्	பின்வரும்
लोचनां }	கண்களுற்றவளாகிய	वाक्यं	திருவாக்கை
तां	அவளை	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
सान्त्वयित्वा	சமாதானப்படுத்தி,		னார்.

सीते महाकुलीनाऽसि धर्मे च निरता सदा । इहाचर स्वधर्मं त्वं मम कृत्वा मनस्सुखम् ॥

सीते	“வரீதே!	मनःसुखं	மனத்திற்கு இஷ்டமா
महाकुलीना	உயர்ந்த குலத்தில்		விரும்புகிறதை
। च	நீ [அவதரித்த	सदा	எக்காலத்திலும்
धर्मे	தர்மவிஷயத்தில்	कृत्वा	கிரமேற்கொண்டு அ
निरता	சீர்த்தையுடையவளா		ழைத்துக்கொண்டு
असि	இருக்கிறாய். [க	इह	இங்கிருந்தே
च	ஆனபடியால்	स्वधर्मं	உனது தர்மத்தை
मम	எனது	आचर	செய்யக்கடவை.

सीते यथा त्वां वक्ष्यामि तथा कार्यं त्वयाऽचले । वने दोषा हि बहवो वदतस्ताभिवोध मे ॥

अचले	"சகுமாரகையுற்ற திரு வேலிையயுடைய	कार्यं	செய்யப்பட்டவேண்டி. உது.
सीते	சீதே!	वने हि	காட்டிலேனெனில்
त्वां	உனக்கு	दोषाः	சங்கடங்கள்
यथा	எவ்வண்ணம்	बहवः	பல.
वक्ष्यामि	நான் சொல்லுகிறேனே	तान्	அவர்களை
तथा	அவ்வண்ணமே	वदतः	வின்தராமல் சொல்
त्वया	உன்னால்	मे	எனக்கு [ஆம்]
		निबोध	செவிகொடுப்பாயாக.

सीते विमुच्यतामेषा वनवासकृता मतिः । बहुदोषे हि कान्तारं वनमित्यभिधीयते ॥ ५ ॥

सीते	"சீதே!	कान्तारं	மனிதசந்துளாயற்ற தாயும்
एषा वनवासकृता	இந்த வனவாசனம் செ ய்தவேண்டிமெய்கிற	हि	இருக்கிறபடியால்
मतिः	எண்ணமானது	वने	காடு
विमुच्यतां	விடப்பட்டும்.	इति	என்று
बहुदोषे	அநேக கஷ்டங்கள் நிறைந்த, தன்ன தாயும்	अभिधीयते	வழங்கப்படுகிறது.

हितबुद्ध्या खलु वचो मयैतदभिधीयते । सदा सुखं न जानामि दुःखमेव सदा वनम् ॥

एतत् वचः	"இந்தச்சொல்	सदा	எப்பொழுதும்
मया	என்னால்	सुखं	கஷ்டத்தை விடவில் காததால்
हितबुद्ध्या खलु	நன்மையைக் கருதிய தாலேயே	न जानामि	நான் அறியேன்.
अभिधीयते	சொல்லப்படுகிறது.	सदा	எக்காலத்திலும்
वने	காடு	दुःखं एव	துக்கமானதே.

गिरिनिर्झरसंभूता गिरिकन्दरवासिनाम् । सिंहाणां निनदा दुःखाः श्रोतुं दुःखमतो वनम् ॥

गिरिनिर्झरसंभूताः	"மலைஅருவிகளால் ஏ ற்படுகின்றவைகளும்,	श्रोतुं	சேட்க
गिरिकन्दरवासिनां	மலைக்குகைகளில் வசித் தவர்கள்	दुःखाः	கேசமானவைகளால்
सिंहानां	சிங்கங்களின் [கின்ற	अतः	ஆகையால் [ருங்கும்]
निनदाः	கேள்வங்களும்	वने	காடு
		दुःखम्	துக்கமானது.

क्रीडमानाश्च विस्वधा मत्ताऽशून्ये महामृगाः । दृष्ट्वा समभिवर्तन्ते सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते	"சீதே!	महामृगाः	பெரு மிருகங்கள்
दृष्ट्वा	நிர்மாணவ்யமா என இ	दृष्ट्वा च	ஒருவரைக்கண்டதுமே
विस्वधाः	அச்சமற்று, [டத்தில்	समभिवर्तन्ते	எதிர்த்து ஓடிவரும்.
मत्ताः	மதம் பிடித்து	अतः	ஆகையால்
क्रीडमानाः	உல்லாசமாய் விளைவா டிக்கொண்டிருக்கின்ற	वने	காடு
		दुःखम्	துக்கமானது.

समहास्सरितश्च पङ्कजन्यथ दुस्तराः । पनैरपि गनैर्नित्यं सीते दुःखमतो वनम् ॥ ९ ॥

सीते	" சித்தி !	गनैः अपि	பாலைகளால் நூங்கூட
सरितः	நதிகள்	दुस्तराः	தரண்டுகளெல்லாம் முடிபடாதவைகள்.
समहाः च	முத்தலைகளையெழுநூல்	अतः	ஆகையால்,
पङ्कजन्यः च	அனிக செந்துடன் உயர்ந்தவைகளையெழுநூல்	वनं	காடு
मनैः	மதம்பிறந்த	नित्यं एव	எக்காடித்தினும்
		दुःखम्	துக்கமாயானது.

लताकण्टकसङ्कीर्णाः कृकवाकूपनादिताः । निरपाथ सुदुर्गाथ मार्गा दुःखमतो वनम् ॥

मार्गाः च	" நடக்குறியிடங்களுடன்	कृकवाकूप-}	காட்டுள்ளிகொழிகளால்
	காடுகள்	नादिताः }	செடிகளால் நிறைந்தவை
लताकण्टक- }	கொடிகளானும், முட்டை	निरपाथ	முடிகளால் நிறைந்த [காடு,
सङ्कीर्णाः }	ஆகும் ஆட்கத்தனை		அகப்பட்ட திட்டங்கள்.
	காடுகள்,	अतः	ஆகையால்
सुदुर्गाः	புகையிரியனைகள்.	वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமாயானது.

सुष्यते पर्णशय्यासु स्वयं भग्नासु भूतले । रात्रिषु श्रमलिप्तेन सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते	" சித்தி !	भग्नासु	உதிர்த்த ஸ்பூர்த
श्रमलिप्तेन	{ காயக்கொத்ததுடன் த	पर्णशय्यासु	செடிகளால்
	லாம் புரிந்தது கொத்து	सुष्यते	உதல்கொண்டேவண்டும்.
	படுபான ஒருவானும்	अतः	ஆகையால்
रात्रिषु	இரவுகளில்	वनं	காடு
भूतले	வெறும் தரையில்	दुःखम्	துக்கமாயானது.
स्वयं	தானாக		

अहोरात्रं च सन्तोषः कर्तव्यो नियतात्मना । फलैर्दृष्टावपत्तिः सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते	" சித்தி !	फलैः	பழங்களைக்கொண்டு
निवसात्मना	நுழைபுகைக்கொண்டும் அடக்கிய ஒருவனானும்	सन्तोषः	கொண்டிருப்பது.
अहोरात्रं च	பகலினும் இரவினும்	कर्तव्यः	அகையெண்ணியது.
दृष्टावपत्तिः	மரங்களிலிருந்து தானாக விழுந்த	अतः	ஆகையால்
		वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமாயானது.

उपवासश्च कर्तव्यो यथाप्राणेन मैथिलि । जटाभारश्च कर्तव्यो वल्कलाम्बरधारिणा ॥ १३ ॥

मैथिलि	" மிசை திரை திரை	कर्तव्यः	அனுமதிக்கப்பட்ட
	மகனே !		வேண்டும்.
वल्कलाम्बरधारिणा	மாவலி உடுத்த ஒரு	जटाभारः च	{ தலைமீட்டி திரித்து
	வாலனை		சுடையாக்கிக்கொள்
यथाप्राणेन	சக்திக்கொற்றப்படி		இதனும்
उपवासः च	{ உண்ணலென். சித்த உட்கொள்ளாத உணவாக	कर्तव्यः	{ உயர்வாய் செய்து
			கொள்ளப்பட்டவேண்
			பது.

देवतानां पितॄणां च कर्तव्यं विधिपूर्वकम् । प्राप्नानापतिथीनां च नित्यशः प्रतिपूजनम् ॥

देवतानां	"செய்வன்களுக்கும்	विधिपूर्वकं	சாஸ்திரங்களில் சொ
पितॄणां च	பிதருக்களுக்கும்		ல்லிட்டுக்கிறவண்ணம்
प्राप्तानां	நாடிவந்திருக்கிற	प्रतिपूजनं	ஆராதனம்
अतिथीनां च	அதிதிசுளுக்கும்	कर्तव्यम्	செய்யப்படவேண்டி.
नित्यशः	எக்காலத்திலும்		யது.

कार्यस्त्रिभिषेकश्च काले काले च नित्यशः । चरता नियमेनैव तस्मादुःखतरं वनम् ॥

नित्यशः एव	"நாடோடும்	चरता	இருப்பவனொருவ
सिः च	முன்னதாகும்		னானே
काले काले च	அந்தந்த உசிடகாலங்	कार्यः	செய்யப்படவேண்டும்.
	களில்	तस्मात्	ஆகையால்
अभिषेकः	அபிசேகம்	वनं	காடு
नियमेन	நியமத்துடன்	दुःखतरम्	பிக துக்ககரமானது.

उपहारश्च कर्तव्यः कुसुमैः स्वयमाहूतैः । आर्षेण विधिना वेषां वाले दुःखमतो वनम् ॥

वारे	"கஷ்ட மறியாத ஸ்திரீ	विधिना	முறைப்படி
स्वये	தானே [ரத்தினமே!	उपहारः	பூனை
आहूतैः	எடுத்துவந்த	कर्तव्यः	செய்யப்பட வேண்
कुसुमैः च	பூவுப்பங்களையே		டி.யது.
वेषां	வேதினையில்	अतः	ஆகையால்
आर्षेण	ரிஷிகளால் சொல்லப்	वनं	காடு
	பட்ட	दुःखम्	துக்ககரமானது.

यथालब्धेन कर्तव्यः सन्तोषस्तेन मैथिलि । यताहारैर्वनचरैर्नित्यं दुःखमतो वनम् ॥१७॥

मैथिलि	"மிதிலைராஜன் திரு	तेन	அதைக்கொண்டு
	மாகனே!	नित्यं	எக்காலத்திலும்
वनचरैः	வனவாஸிகளால்	सन्तोषः	பொழுது திருப்தி
यताहारैः	ஆறுதார ஓடுக்கமுடைய	कर्तव्यः	அடைவப்படவேண்
	வவர்களால்	अतः	ஆகையால் [யது.
यथालब्धेन	தற்செய்வாய் கிடைக்	वनं	காடு
	கிறதெதுவோ	दुःखम्	துக்ககரமானது.

अतीव वातास्तिमिरं बुभुक्षा चात्र नित्यशः । भयानि च महान्त्यत्र ततो दुःखतरं वनम् ॥

अत्र	"இவ்விடத்தில்	अत्र	இவ்விடத்தில்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	भयानि च	ஆபத்துகளும்
वाताः	பெருங்காற்றும்	महान्ति	பல;
तिमिरं	இருட்டும்,	ततः	ஆகையால்
बुभुक्षा च	பசியும்	वनं	காடு
अतीव	அதிகமாக இருக்கும்.	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.

सरीसृपाश्च बहवो बहुरूपाश्च भामिनि । चरन्ति पृथिवीं दर्पात्ततो दुःखतरं वनम् ॥१९॥

भामिनि	"அதி வா த்வஸ்யமுதய ஸ்தீர த்திஸமே !	पृथिवी च	தரைநிலைக்கும்
बहुरूपाः	பருத்த உடையுடைய	चरन्ति	திரையும்
बहवः	பல [வைகலான	ततः	ஆகையால்
सरीसृपाः च	மலைப்பாம்புகளும்,	वनं	காடு
दर्पात्	கொருக்கினால்	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.

नदीनिलयनास्सर्पा नदीकुटिलगामिनः । तिष्ठन्त्यावृत्य पन्थानं ततो दुःखतरं वनम् ॥

नदीनिलयनाः	{ "நதிகளின் ஓரங்களில் வாழும்பெய்துகொ ண்டிருக்கின்றவை களும்,	सर्पाः	நாகங்கள்,
नदीकुटिल- गामिनः }	{ நதிகளைப்போலிவ சுளைக்கொடும் தன் மைப்புற்றவைகளான	पन्थानं	வழியை
		आवृत्य	தடுத்திருக்கிட்டு,
		तिष्ठन्ति	படுத்திருக்கும்.
		ततः	ஆகையால்
		वनं	காடு
		दुःखतरम्	துக்ககரமானது.

पतङ्गा वृथिकाः कीटा दंशाश्च मशकैस्सह । बाधन्ते नित्यमवले सर्वं दुःखमतो वनम् ॥२१॥

पतङ्गाः	கிளக்குப்பூச்சிகளும்,	बाधन्ते	பிடைசெய்யும்.
वृथिकाः	தேள்களும்,	अवले	பெண்முணிபே!
कीटाः	பூழுக்களும்,	अतः	ஆகையால்
मशकैः सह	கொசுக்களோடு உடிய	वनं	காடு
दंशाः च	காட்டு சக்களும்,	सर्वं	முற்றிலும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	दुःखम्	துக்ககரமானது.

द्रुमाः कण्टकिनश्चैव कुशकाशाश्च भामिनि । वने व्याकुलशाखायास्तेन दुःखतरं वनम् ॥

भामिनि	"வா த்வஸ்யமுதய ஸ்தீர த்திஸமே !	व्याकुलशाखायाः	{ துசையும் கிளைகளின் தணிக்குையுடைய வைகள்.
वने	காட்டில்	तेन	துக்காரணத்தினாலும்,
कण्टकिनः	முள்ளுகளையுடைய	वनं	காடு
द्रुमाः च	மரங்களும்,	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.
कुशकाशाः च एव	தருப்பைகளும், தண்ண ற்புற்களும்,		

कायलेशाश्च बहवो भयानि विविधानि च । अरण्यवासे वसतो दुःखमेव सदा वनम् ॥

अरण्यवासे	"காட்டில் வசித்தலை ன்னும் கிஷயத்திலு தாவங்கழிப்பவர்களு ருவனுக்கு	भयानि च	ஆபத்துகளும்,
वसतः		विविधानि	பலவகைப்பட்டவை கள்.
कायलेशाः च	தேசகிராமங்களும்	सदा	எப்பொழுதும்
बहवः	பல	वनं	வனவாசமானது
		दुःखं एव	கஷ்டமானது.

क्रोधलोभो विमोक्तव्यौ कर्तव्या तपसे मतिः । न भेतव्यं च भेतव्ये नित्यं दुःखमतो वनम् ॥

क्रोधलोभौ	"கேசபம், ஆசைஇஸ் கிரண்டையும்	भेतव्ये च	பயம் கிளைகிக்கும் விஷயத்திலும்,
विमोक्तव्यौ	விட்டுவிடவேண்டும்.	भेतव्यं	பயமென்பது
तपसे	தவத்தில்	न	கடாது.
मतिः	மனமானது	अतः	ஆகையால்
कर्तव्या	சுடுபட்டிருக்கவேண் டும்.	वनं	காடு
		नित्यं	எப்பொழுதும்
		दुःखम्	துக்ககரமானது.

तदलं ते वनं गत्वा क्षमं न हि वनं तव । विमृशन्निह पश्यामि बहुदोषतरं वनम् ॥२५॥

इह	" இவ்விஷயத்தில்	वनं हि	வனவாஸமென்பதே
विमृशन्	கண்ணுக்க பரிசோதனை களைசெய்தவனாய்	क्षमं न	ஒவ்வாது.
वनं	வனவாஸமானது	तत्	ஆகையால்
बहुदोषतरं	வெகு துன்பங்களை வி ளைவிக்கத்தக்கதென	वनं गत्वा	காட்டிற்கு செல்ல
पश्यामि	நான் கண்ணு அறிவேன்.	ते	உனது
तव	உனக்கு	अलम्	ஆசை இத்தகைய ஒழியட்டும்."

वनं तु नेतुं न कृता मतिस्तदा बभूव रामेण तदा महात्मना ।

न तस्य सीता वचनं चकार तत्ततोऽब्रवीद्राममिदं सुदुःखिता ॥ २६ ॥

सीता	சீதாம்பிராட்டியார்	तत् वचनं	அந்த திருவுரைப்பாள்
तदा	அப்பொழுது		குத்து
महात्मना	மதுரைத் தமர்வாகிய	चकार न	உடன்படவில்லை.
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	ततः	அதனால்
वनं	காட்டிற்கு	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து
नेतुं	அழைத்துப் போக	सुदुःखिता	{ "அடியான் மகர் கஷ்ட டதனாகில் இறாக் கின்றேன்" என்ற
मतिः	உத்தேசம்	इदं तु	இது ஒன்றைமட்டு
कृता न बभूव	கொள்ளப்படவில்லை.		மிப்பொழுது
तदा	அப்பொழுது	अब्रवीत्	சொல்லியருளினான்.
तस्य	அவரது		

इत्थार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௨௭ ||

पुनरपि वननयनप्रार्थना—காட்டிற்கண்கூத்துப் போக மறுபடியும் பிரார்த்திப்பது.

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सीता रामस्य दुःखिता । प्रसक्ताश्रुमुखी मन्दपिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

सीता	சீதாபிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
रामस्य	ராமராமாது	वचनं	திருவாய்க்கை
एतत् वचनं	இந்த வியமனத்தை		மேரபழுண்டாகாதவ
श्रुत्वा तु	திர்க்காணோசனை		ண்ணமாய்மறுத்துப்
	செய்தும்		போகின்றான் எனும்
दुःखिता	அதிக மனவேதனை	मन्दं	அழிப்பிராயத்தாகி
	யுற்றவனாக		சுடங்கொடாதவண்
प्रसक्ताश्रु-	தயாது பெருகுவரும்		ணமாய்
मुखी }	கண்ணிருந்த திருமு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	கமண்டலமுடைபவ		னான்.
	னாய்,		

ये त्वया कीर्तिता दोषा वने वस्तव्यतां प्रति । गुणानित्येव तान्मन्ये तव स्नेहपुरस्कृता ॥

वने	“வனத்தின்	तव	தேவரீரது
वस्तव्यतां प्रति	வாஸஞ்செய்வதைப்	स्नेहपुरस्कृता	நண்ணள்குதுபாத்திர
	பற்றி		மாய் கிணக்குமடியான்
त्वया	தேவரீரால்	इति एव	இக்காரணத்தினு
कीर्तिताः	அருளிச்செய்யப்		ளேபே
दोषाः	தேர்வுக்கள் [பட்ட	गुणान्	நன்மையே புகுகின்ற
ये	எனவகளை		வைகளாய்
तान्	அவைகளை	मन्ये	மதிக்கின்றேன்.

मृगास्सिंहा गजाश्चैव शार्ङ्गलाञ्छनभास्तथा । पक्षिणस्समराश्चैव ये चान्ये वनचारिणः ॥

अदृष्टपूर्वरूपत्वात्सर्वे ते तव राघव । रूपं दृष्ट्वाऽपमर्षेयुर्मये सर्वे हि विभ्यति ॥ ४ ॥

राघव	“ஸ்ரீ ராகவ!	ते	அவைகள்
मृगाः	மன்களும்,	सर्वे च	எல்லாமுமே
सिंहाः	கிங்கங்களும்,	तव	தேவரீரது
गजाः च	பாளைகளும்,	रूपं	திருமேனிகை
शार्ङ्गलाः एव	புலிகளும்,	दृष्ट्वा हि	கண்டதுமே
क्षरभाः तथा	சரபங்களும்,	अदृष्टपूर्वे- }	இதற்குமுன் பார்த்தி
पक्षिणः च	பறவைகளும்,	रूपचात् }	ஈத ரூபமென்கிற
समराः एव	பெரிய சவுரிமாள்		காரணத்தினால்
	களும்,	अपमर्षेयुः	ஒடிவிடும்,
वनचारिणः	காட்டில் இருக்கும்	मये	அச்சமுறத்தக்க விஷ
	இந்துக்கள்,		யத்தில்
अन्ये ये	மேற்சொல்லப்படாத	सर्वे	எல்லாமும்
	வைகள் எனவகளை	विभ्यति	அச்சமுறுகின்றன.

त्वया च सह गन्तव्यं मया गुरुजनाश्रया । त्वद्वियोगेन मे राग त्यक्तव्यमिह जीवितम् ॥

ராம
த்வயா सह
மயா च
गुरुजनाश्रया
गन्तव्यं

"ஸ்ரீராம!
தேவரீரோடுகூட
அடியாளராலும்,
தாய்தந்தையர்களின்
கியமனமாயிருப்பதால்
கூடவேயிருக்கப்பட
வேண்டியதாயிருக்கி
றது.

इह
त्वद्वियोगेन
मे
जीवितं
त्यक्तव्यम्

இவ்விடத்தில்
தேவரீரை விட்டுப்பிரி
ந்திருக்கிறதென்றால்
எனது
உயிரை
விட்டுவிடவேண்டிய
தாகும்.

न हि मां त्वत्समीपस्थापि शक्नोति राघव । सुराणामीश्वरः शक्रः प्रधर्षयितुमोजसा ॥

राघव
त्वत्समीपस्थं
मां
सुराणां

"ஸ்ரீராகவ!
தேவரீரது சன்னிதிரி
அடியாளனை [விருக்கும்
தேவர்களுக்கு

ईश्वरः
शक्रः अपि
ओजसा हि
प्रधर्षयितुं
शक्नोति न

அரசனுடைய
இந்திரன் கூட
துணிவுகொண்டும்,
பீடைசெய்ய
துணியான்.

पतिहीना तु या नारी सा न शक्याति जीवितम् । काममेवंविधं राग त्वया मम विदर्शितम् ॥

राम
या
नारी
पतिहीना तु
सा
जीवितुं

"ஸ்ரீராம!
வித்தனும்மாரு
குலமகள்
கணவனை விட்டுப்பிரிந்
துவிட்டவனாய் ஆகி
ன்றாலென்றால்,
அவள் [திருக்க
உயிருடன் பிழைத்-

शक्याति न
एवंविधं
त्वया
मम
कामं
विदर्शितम्

உரியவனாகான் என்
இப்படியாய் [தும்,
தேவரீராலே
அடியாளுக்கு
பகவாறாய்
உபதேசம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறதா.

अथवाऽपि महापद्मं ब्रह्मणानां मया श्रुतम् । पुरा पितृगृहे सत्यं वस्तव्यं किल मे वने ॥

महापद्मं
अथवा
पुरा
पितृगृहे
मे
अपि

"எல்லாம் தெரிந்த
வரே!
அதாவும் தவிர
முந்தியே
திருநாதரவின் திரு
மாளிகையில்,
எங்களுக்கு
எப்படியும் ஏதோ
ஒரு காலத்தில்

वने
वस्तव्यं
ब्रह्मणानां
सत्यं
मया
किल
श्रुतम्

காட்டில்
வழிக்கவேண்டும்
என்ற
பிரம்மணர்களுடைய
திருவாக்கு
என்றால்
நிச்சயமாய்
கேட்கப்பட்டிருக்
கிறது.

लक्षणिभ्यो द्विजातिभ्यः श्रुत्वाऽहं वचनं गृहे । वनवासकृतोत्साहा नित्यमेव महाबल ॥

महाबल
गृहे
लक्षणिभ्यः
द्विजातिभ्यः
वने

"மஹா சரமந்திய
சாலியே!
திருமாளிகையில்
சேரதிடதுகூட முற்றி
துமுணர்ந்த
பிரம்மணர்களுடைய
திருவாக்கை

श्रुत्वा
अहं
नित्यमेव
वनवास-
कृतोत्साहा

செலிக்கொண்ட
அடியான் [முதும்
அதுமுதல் எப்பொ-
வனவாஸத்தில் ஆகா
வைத்தவனாய் இருக்
கின்றேன்.

आदेशो वनवासस्य प्राप्तव्यः स मया किल । सा त्वया सह तलाहं यास्यामि प्रिय नान्यथा ॥

சா: "அது
 आदेशः: கிதிப்பயனாய் அனுப
 கில: என் கிற காரணத்தி
 मया: என்னால் [அது
 प्राप्तव्यः: அனுபவிக்கப்பட
 प्रिय: பிராணநாதரே!

सा: அந்த
 अहं: அடியான்
 तल: அந்த
 वनवासस्य: வனவாஸத்திற்கு
 त्वया सह: தேவரீருடன் கூடவே
 यास्यामि: வருவேன்.
 अन्यथा न: மறுக்கத் திருவுளம்
 பற்றலாகாது.

कृतादेशा भविष्यामि गविष्यामि सह त्वया । कालथायं समुत्पन्नः सत्यवाग्भवतु द्विजः ॥

कृतादेशा: { "தீர்க்கதிருஷ்டியால்
 भविष्यामि: குறிச்சொல்லியதை
 अयं: முடித்தவனாக
 काल: य: ஆகப்போகிறேன்.
 अयं: இந்த
 काल: य: காலமும்

समुत्पन्नः: கிட்டிகிட்டது.
 द्विजः: பிரம்மாணன்
 सत्यवाक्: தவருமொழியனாக
 भवतु: விளங்கட்டும்.
 त्वया सह: தேவரீருடன் கூடவே
 गविष्यामि: அடியான் வருவேன்.

वनवासे हि जानामि दुःखानि बहुधा किल । प्राप्यन्ते नियतं वीर पुरुषैरकृतात्मभिः ॥

वनवासे: "வனவாஸத்தில்
 बहुधा: பற்பல
 दुःखानि हि: துக்கங்களுள்ளன
 जानामि: வென்பதையும்
 वीर: அடியான் அறிவேன்.
 वीर: பிராணநாதரே!

अकृतात्मभिः: பரமாத்மாவ உள்ள
 पुरुषैः: படியறிவாத
 नियतं किल: { மாணிடர்களால்
 प्राप्यन्ते: { எப்பொழுதும் மனத்
 त्वया सह: { திருப்திகொள்ளா
 गमने: { வண்ணம்
 काक्षितं हि सह त्वया: { அனுபவிக்கப்படுகின்
 मसादितः: { றன்.

कन्यया च पितुर्गृहे वनवासः श्रुतो मया । भिक्षिण्यास्साधुवृत्ताया मम मातुरिहायतः ॥

प्रसादितश्च वै पूर्वं त्वं वै बहुविधं प्रभो । गमनं वनवासस्य काङ्क्षितं हि सह त्वया ॥

प्रभो: "நாதரே!
 पितुः: திருதானையின்
 गृहे: திருமாளிகையில்
 मम मातुः: எனது தாயரின்
 अयतः: முன்னிலையில்
 कन्यया: கல்யாணமாய்காத
 कन्यया: கன்னிகையாயிருந்த
 मया च: உன்னையே
 पूर्वं: முன்னொருகாலத்தில்
 इह: இன்றுவரையில்
 साधुवृत्ताया: துறவறம் பூண்ட
 भिक्षिण्या: பிச்சைக்காரி ஒருவ
 भिक्षिण्या: ிடமிருந்தா

वनवासः वै: வனவாஸமுண்டென
 श्रुतः य: சொல்சு கேட்கப்பட்டி
 त्वया सह: ருக்கிறது.
 वनवासस्य: தேவரீரோடுகூடவே
 गमने: வனவாஸத்தின்
 काक्षितं: அனுபவமானது
 हि: அடியாளால் எதிர்பார்
 बहुविधं: க்கப்பட்டிருக்கிறது.
 त्वं वै: ஆகையால்
 मसादितः: { இனையால்
 { பலவாறாய்
 { தேவரீரும்,
 { திருவுளம் குளிர அடி
 { யாளில் பிரார்த்திக்
 { கப்படுகின்றீர்.

कृतक्षणाऽहं भद्रं ते गमनं प्रति राघव । वनवासस्य शूरस्य चर्या हि मम रोचते ॥१५॥

राघव	" ஸ்ரீராகவ !	शूरस्य	சூரராகிய தேவரீ
अहं	அடியான்,		ருக்கு
गमनं प्रति	காட்டுக்குப்போவதை	चर्या हि	கைங்கர்யம் செய்த மெல்லுதான்
	ப்பற்றி	मम	எனக்கு
कृतक्षणा	{ உரிய காலத்தை ஆவ லுடன் எதிர்பார்த் திருந்தேன்.	रोचते	என்வ மனோரதமாய் இருக்கிறது.
वनवासस्य	வனத்தில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும்	ते	தேவரீருக்கு
		भद्रम्	{ என்னால் துன்பம் வி ளையாது நன்மையே விளையும்.

शुद्धात्मन् प्रेमभावाद्धि भविष्यामि विकल्मषा । भर्तारमनुगच्छन्ती भर्ता हि मम दैवतम् ॥

शुद्धात्मन्	" பரிக த்தமூர்த்தியே!	अनुगच्छन्ती हि	பின்பற்றி போனவ
प्रेमभावान्	அன்பின திசயத்தால்	भविव्यामि	ஆகுமென். [ளாகவே
विकल्मषा	சிறிது அபராதம் செ ய்திராத அடியான்	भर्ता हि	கணவர்தான்
भर्तारं	கணவரை	मम	எனக்கு
		दैवतम्	தைவம்.

प्रेत्यभावेऽपि कल्याणस्सद्गुणो मे सह त्वया ॥ १७ ॥

प्रेत्यभावे अपि	" பரணைகத்திலும்	त्वया सह	தேவரீருடன்கூடவே
मे	அடியானுக்கு	सद्गुणः	வாழ்வு
		कल्याणः	எதிலும் சிறந்தது.

पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने । पुत्रा रक्षन्ति वार्षक्ये न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति॥

स्त्री	" பெண்ணாய் பிறந்த ஒருவள்	रक्षति	காப்பாற்றுகின்றார்.
स्वातन्त्र्यं	{ ஒருவனுடைய அதிகா ரத்துக்கு உட்பபாதி ருக்கும் தன்மையை	यौवने	யௌவன தகையில்
अर्हति न	பெறமாட்டாள்.	भर्ता	கணவர்
पिता	தகப்பனார்	रक्षति	காப்பாற்றுகின்றார்.
कौमारे	சிறுவா யிருக்கும் தகையில்	वार्षक्ये	வார்த்திகதகையில்
		पुत्राः	புதல்வர்கள்
		रक्षन्ति	காப்பாற்றுகின்றார் கள்.

श्रुतिर्हि श्रूयते पुण्या ब्राह्मणानां यशस्विनाम् । इह लोके च पितृभिर्या स्त्री यस्य महामते ।
अद्भिर्दत्ता स्वधर्मेण प्रेत्यभावेऽपि तस्य सा ॥ १९ ॥

महामते	"உதாரகுணமுடைய வரே!	सा च	அவள்தான்
इह लोके	இந்த உலகில்	पुण्या अपि	சூழியாயிருந்தால்
वित्तिः	தகப்பனாகியோர்	प्रेत्यभावे	பரலோகத்திலும்
	களால்	तस्य	அவனுக்கு
या	எந்த ஒரு பெண்	स्त्री	இல்லாளென
यस्य	எந்த ஒருவனுக்கு	अप्यते हि	{ வேதத்தில் பிரசிட மாய்க் கூறப்பட்டிரு க்கிறதென்பது
स्वधर्मेण	தன் குணசாரப்படி	यशस्विनां	புகழ்பெற்ற
अग्निः	தீர்த்தத்தை வார்த்து	ब्राह्मणानां	அந்தணர்களுடைய
दत्ता	தானம் செய்து கொடு ங்காப்படுகின்றனவோ	श्रुतिः	திருவாக்கு.

एवमस्मात्स्वकां नारीं सुवृत्तां हि पतिव्रताम् । नाभिरोचयसे नेतुं त्वं मां केनेह हेतुना ॥

एवं हि	மேற்கூறியவண்ணமி	मां	அடியாளே
स्वकां	தேவரீரது (ருப்பதால்	अस्मान्	இவ்விடத்திலிருந்து
नारीं	இல்லாளும்,	नेतुं	அழைத்துக்கொண்டு
सुवृत्तां	அசஞ்சல பத்திமை கொண்டவளாய்,	केन	எந்த
	{ சதா ஸம்வலுமாய் கண் வரையே சிந்தையில்	हेतुना	காரணத்தினால்
पतिव्रतां	தியாளித்துக்கொ ண்டிருக்கிறவளுமாய், கிய,	इह	இப்பொழுது
		त्वं	தேவரீர்
		अभिरोचयसे न	திருவுளங்கொள்ளா திருக்கின்றீர்?

भक्तां पतिव्रतां दीनां मां समां सुखदुःखयोः । नेतुमर्हसि काकुत्स्थ समानसुखदुःखिनीम् ॥

काकुत्स्थ	"காகுஸ்தா!	समानसुख-)	சுகம், துக்கம் என்ப
भक्तां	பத்திமை தலைக் கொண்டு	दुःखिनीं)	சிரண்டையும் ஒரே
	{ கணவரது திருத்தொ ண்டு செய்வதே கட ஸாயாய்க்கொண்ட	दीनां	மாதிரியாய் பாராட் டுதன்மை படைத் தவனும்,
पतिव्रतां	வனும்,		வேறுகதி இல்லாதது ஈழமாகிய
सुखदुःखयोः	தேவரீரது சுகம் துக் கம் இவ்விரண்டிலும்	मां	அடியாளே
	{ எது எது எப்பவோ	नेतुं	கூட அழைத்துப் போக
समां	அகையே அனுபவிப் பவனும்,	अर्हसि	தேவரீர் திருவுளம் பற்றியருள்வீராக.

यदि मां दुःखितामेवं वनं नेतुं न चेच्छसि । विषमग्निं जलं वाऽहमास्थाय मृत्युकारणात् ॥

एवं	“ இவ்வாறு	॥३॥	அடியர்கள்
दुःखितां	துன்பமடைந்திருக்	मृत्युकारणात्	உயிரை மாய்த்துவிடு
मां	அடியர்களை [கும்		வதற்காய்
वनं	காட்டிற்கு	विषं	விஷத்திற்கோ
नेतुं	கூட அழைத்துப்	अग्निं	அக்கினிக்கோ,
च	இன்னும் [போக	जलं	நீள்க்கிறதோ
इच्छसि न	{ தேவரீர் திருவுளம்	वा	இவைநாளிலே விதேயும்
	{ உவந்தருளாதிருக்		மொன்றிற்கு
	{ கின்றீர்	आस्थाय	ஆளாகிவிடுவேன்.”
यदि	என்கிறபொழுத்தில்		

एवं बहुविधं तं सा याचते गमनं प्रति । नानुमेने महाबाहुस्तां नेतुं विजनं वनम् ॥२३॥

सा	அதுவன்	महाबाहुः	மகாபாகுவாகுமவர்
एवं	இவ்விதமாய்	तां	அவளை
बहुविधं	பலவாறாய்	विजनं	மனிதசஞ்சாரமற்ற
तं	அவரிடம்	वनं	காட்டுக்கு
गमनं प्रति	காட்டிற்கு கூடப்போ	नेतुं	அழைத்துப்போக
	வதைப்பற்றி	अनुमेने न	சம்மதிப்பா திருந்தனர்.
याचते	வேண்டிக்கொண்ட		எனள்.

एवमुक्त्वा तु सा चिन्तां मैथिली समुपागता । स्नापयन्तीव गामुष्णैरभुभिर्नयनच्युतैः ॥

सा	அந்த	उष्णैः	உஷ்ணமான
मैथिली	மிதிலை ஜனின	अभुभिः	கண்ணீர்களால்
	திருமகள்	गां	பூமிநிலய
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	स्नापयन्ती इव	நனைந்துகொண்டவள்
उक्त्वा तु	விண்ணப்பம்செய்தரு		போலாகி
	ளிகிட்டு,	चिन्तां	மின்கொளவருத்தித்தை
नयनच्युतैः	கண்களிலிருந்து பெ	समुपागता	அடைந்தனள்.
	ருகிவருகின்ற		

चिन्तयन्ती तथा तां तु निर्वर्तयितुमात्मवान् । क्रोधाविष्टां तु वैदेहीं काकुत्स्थो बहसान्त्वयत् ॥

आत्मवान्	மனோதைதரயம் கொ	तु	மனோதைப்பிராயத்தை
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர் [ண்ட	निर्वर्तयितुं	மாற்ற
तथा	அவ்வாறு	तां	அவளை
चिन्तयन्ती	துன்பமடைந்தவ	बहु	பற்பலவிதமாக
	ளாய்	तु	இப்பொழுது
क्रोधाविष्टां	கிணங்கொண்டிருக்	असान्त्वयत्	தேற்றரவுசெய்தருளின
वैदेहीं	வைதேகியாரின் [கும்		னாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

திரிசு: சரீ:—முப்பதாவது எண்க்கம் || 30 ||

வானுமமனாப்யனுஜா—காட்டிற்கு வரச் சம்மதிப்பது.

சாந்த்யமானா து ராமேண மீதிலி ஜனகாட்மஜா | வனவாசநிமித்தாய் பதார்பிதமப்யவீத் ||

வனகாட்மஜா	ஜனகராஜபுத்திரியரான	து	இருந்தபோதிலும்,
மீதிலி	ஊமதிலி,	வனவாசநிமித்தாய்	வனவாஸத்தின்
ராமேண	ஸ்ரீராமரால்		பொருட்டு
சாந்த்யமானா	நல்லவார்த்தை சொல்	மதாரி	கணவரைப்பார்த்து
	ஸ்பாட்டவனாக	இத	பின்வருமாறு
		அப்யவீத்	சொன்னான்.

சா தஸுத்தமஸ்திஷா சீதா திபுலவக்ஷஸம் | ப்ரணயாச்சாபிமானாச்ச பரிவிஷேப ராபவம் || 2 ||

சா	அந்த	ராபவம்	ஸ்ரீ ராகவரைப்
சீதா	சீதை		பார்த்து,
தஸுத்தமஸ்திஷா	அத்தியந்தம் நடுநடுங்	ப்ரணயாச்	அன்போன்ய பழக்
	கிவலளாய்,		கத்தினாலும்,
திபுலவக்ஷஸம்	விசால மார்புள்ள	அபிமானாச்	கணவரென்கிற சொற்
	நூரான		தத்தாலும்,
த	அந்த	பரிவிஷேப	{ காரணக்களைச் சொல்
			லி மறுக்க இடங்கொ
			டாமல் செய்தான்.

கித் த்வாஹ்நயத் வேதே: பிதா மே மிதிலாதிப: | ராம ஜாமாதரம் ப்ராய் ச்வியே புரூபவியதம் ||

ராம	"ஸ்ரீராமரே!	ப்ராய்	விவசயத்தை அறிந்து,
வேதே:	விதேகவம்சத்தில்	ஜாமாதரம்	மருமகரான
	பிறந்தவரான	த்வா	தேவரீன;
மிதிலாதிப:	மிதிலையின் மன்ன	புரூபவியதம்	ஆண்டவகடப் புண்ட
மே	எனது [ராம	ச்வியே	பெண்பிள்ளையாக
பிதா	தந்தையார்	அஹ்நயத் கிம்	கினைத்தாரா என்ன?

அநுதத் வத் லோகாஹ்நயஜ்ஞானாஹ்நி வக்ஷ்யதி | தைஜோ நஸ்தி பரம் ராமே தபநிவ திவாகரே || 8 ||

ராமே	"ஸ்ரீராமரிடத்தில்	லோக:	உலகத்துணை
தபநி	ஜீவனிக்ஞம்	அநுதத்	பொய்யை
திவாகரே இவ	சூரியனிடத்திலேபோல	வக்ஷ்யதி	சொல்லும்
பரம்	மிகுந்த	யத்	என்பது;
தைஜ:	தேஜஸ்ஸம்	அஜ்ஞானம் ஹி	மேண்டுமென்று செய்
நஸ்தி	இல்லையென்று,		யாமனிகுப்பதான
அய்	யுகம்	யத்	சஷ்டம்! ன்ரு.

किं हि कृत्वा विषण्णस्त्वं कुतो वा भयमस्ति ते । यत्परित्यक्तकामस्त्वं मामनन्यपरायणाम् ॥

த்வ
அனன்யபராயணா
மா ஹி
கி
परित्यक्तकामः
यत्
कृत्वा
“தேவரீர்,
வேறு தஞ்சயின் றி
கம்பியிருக்கின்ற
அடியாளையே
என்
கிட்டுப்போக திருவு
ளம் பற்றுக்கின்றீர் ?
எதை
திருவுளத்தில்
கிளைத்து,

त्वं
विषण्णः
ते
भयं
कुतः
अस्ति
वा
தேவரீர்
தான் புறங்கின்றீர் ?
தேவரீருக்கு
கஷ்டம் சம்பவிக்கு
மென பயப்படுதல்
எதனால்
உண்டாகி இருக்கிறது ?
அடியான் அறிய
கிரும்புகின்றேன்.

युपत्सेनसुतं वीर सत्यवन्तमनुव्रताम् । सावित्रीयिव मां विद्धि त्वमात्मवशवर्तिनीम् ॥६॥

वीर
युपत्सेनसुतं
सत्यवन्तं
अनुव्रतां
“பிராணநாதரே !
த்யுமத்ஸௌகன் குபர
ரணகிய
ஸத்தியவந்தனை
தஞ்சமென கருதியவ
ளாகிய

सावित्री इव
आत्मवशवर्तिनीं
मां
त्वं
विद्धि
சாவித்திரியைபோல்
நவனாய்
தேவரீருக்கு பாதந்தி
ரைவாயிருப்பவளாய்
அடியாளே
தேவரீர்
திருவுளத்திலுள்ளீராக.

न त्वहं मनसाऽप्यन्यं द्रष्टास्मि त्वद्वतेऽनघ । त्वया राघव गच्छेयं यथाऽन्या कुलपांसनी ॥

अनघ
राघव
अहं
त्वद्वते
अन्यं
कुलपांसनी
“பரபாணிதராகிய
ஸ்ரீராகவ !
அடியான்
தேவரீரைத்தவிர
வேறெதையும்
குலத்தைக் கலக்கமு
றச் செய்கிற

अन्या तु
यथा
मनसा अपि
द्रष्टास्मि न
त्वया
गच्छेयम्
யாதோ ஒரு ணாதா
ரணஸ்மரீ
போல்
மனத்தாலும்
நினைத்தவன் இல்லை.
தேவரீருடன்
அடியான் வருவேன்.

स्वयं तु भार्यो कौमारी चिरमभ्युपितां सताम् । कैलूष इव मां राम परेभ्यो दातुमिच्छसि ॥

राम
कैलूषः इव
स्वयं
कौमारी
चिरं
अभ्युपितां
“மேற ஸ்ரீராம !
கம்பினவரை போரம்
செய்கிறவர்போல்
தேவரீரே,
ஏக பத்தினி கிரதம்
புண்டவனுக்கு மனை
கியும்,
வெகுநாளாக
படனுறைபவளும்,

सती
भार्या
मां तु
परेभ्यः
दातुं
इच्छसि
குறவிக்கடுத்த சுகத்
தை விரும்பாத
சாஸ்திரத்திற்குரிய
மனைவியுமான
அடியாளையே
சுற்றுகள தீனத்தில்
எனவிட
கிளைக்கிறீர்.

यस्य पथ्यं च रामात्थ यस्य चार्थेऽवस्थसे । त्वं तस्य भव वक्ष्यथ विधेयश्च सदाऽनघ ॥

अनघ "தொண்ட நலிதராகிய
ராம ஸ்ரீராம!
யச्य எவருக்கு [மெள
பய்ய நலிதமானகாரிய-
ஆத்ய ச தேவரீர் இப்பொழுது
யச्य குளிச் செய்கின்றீரோ;
அரே எவருடைய
அரே நியமனத்தில்
அவஸ்தசே ச ஈடுபட்டவராய் விளங்
குகின்றீரோ;

तस्य அவருடைய
वक्ष्यः च மனங்கொண்டு நடக்
கின்றவராகவும்,
विवेयः च { இட்ட வேலைபய பக்தி
தலைக்கொண்டு செய்
கின்றவராகவும்,
सदा எக்காலத்திலும்
त्वे தேவரீர்
भव விளங்குகிறீர்.

स मायनादाय वनं न त्वं प्रस्थातुमर्हसि । तपो वा यदि वाऽरण्यं स्वर्गो वा स्यात्सह त्वया ॥

यदि "என்றுமூம்,
सः அந்த
त्वं தேவரீர்
अरण्यं वा காடுதானாகட்டும்,
तपः தபோமோகந்தானு
கட்டும்,
स्वर्गः वा கவர்க்கந்தானாகட்டும்,
स्यात् वा ஏற்படுகிறது என்றுவா
பிரகந்தா மூம்,

त्वया தேவரீருடன்
सह கூடவே
मां அடியாளே
अनादाय அழைத்துக்கொண்டு
போகாமல்,
वनं காட்டிற்கு
प्रस्थातुं ஏழுந்தருள
अर्हसि न திருவுளம்பற்றக்
கூடாது.

न च मे भविता तत्र कश्चित्पथि परिश्रमः । पृष्टस्तव गच्छन्त्या विदारशयनेष्विह ॥११॥

पथि "தருமசெறியில்
गच्छन्त्या: இருக்கின்றவனாய்
तस्य ஆக்கிடத்தின்
इह இப்பொழுது
विदारशयनेषु { வினாயாட்டாய் பொ
ழுதுபோக்குவதிலு
ம் நினைத்த இடங்க
ளில் படித்துத் தூங்
குறித்திலும்,

तव தேவரீரது
पृष्टः திருவடி வினாப்பற்றி
இருக்கும்
मे அடியாளுக்கு
कश्चिद् च என்னளவும்
परिश्रमः மனக்குறை பெண்பது
भविता न உண்டாகாது.

कुशकाशशरेपीका ये च कण्टकिनो द्रुमाः । तूलाजिनसमस्पर्शा मार्गे मम सह त्वया ॥

मार्गे "வழியில்
कुशकाशशरेपीका: { தருப்பைகளும், வழல்
களும், சம்புகளும்,
காணல்களும்,
कण्टकिनः முள்ளுள்ள
द्रुमाः च மரங்களும்,
ये எலைகளோடு அணைகள்

त्वया सह தேவரீரோடுகூடயிரு
க்கும்
मम அடியாளுக்கு
तूलाजिन- } பஞ்சாலும், மான்தோ
समस्पर्शा: } லாலும் போல் இரத்தி
சிய அணுபவங்க
ளேற்படும்.

महावातसमुद्धूतं यन्मामपकरिष्यति । रजो रमण तन्मन्ये परार्थमिव चन्दनम् ॥ १३ ॥

ரமண	"ப்ராணநாதரோ !	யந்	எதுவோ,
மா	என்மீது	தந்	அதை
மஹாவாதசமுद्धூதம்	பெருங்காற்றால்	পরার্থ	சிறந்த
	கிளம்பிய	चन्दनं इव	சந்தனமென
रजः	புழுதி	मन्ये	அடியான் சிந்தையில்
अपकरिष्यति	படிசிறந்து,		கொள்வேன்.

शाद्वलेषु यथा शिष्ये वनान्ते वनगोचर । कुयास्तरणतल्पेषु किं स्यात्सुखतरं ततः ॥ १४ ॥

वनगोचर	{ "வனத்தை திருமாளி கையாய்கொண்டு ட்டவரோ !	ततः	அதைக்காட்டிலும்
वनान्ते	வனமத்தியில்	सुखतरं	அதிகமான மனச்சந் துவந்த
शाद्वलेषु	இனம்புற்களுள்ள இடங்களில்	कुयास्तरण- } तल्पेषु }	விசித்திரமான கம்பள த்தையும், குளமும் பாசாயம்போட்ட மேஷவிரிப்பையுமு டைய படுக்கைகளில்
यथा	எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக	स्यात् किम्	எப்படி உண்டாகும்?
शिष्ये	நான் படுத்திருப்பே ரோ ;		

पत्रं मूलं फलं यच्चमलं वा यदि वा बहु । दास्यसि स्वयमाहृत्य तन्मोक्षतरसोपमम् ॥

त्वं	"தேவரீர்	यदि	எப்போதைக்கெப் போது
यत् पत्रं	எந்த இலையையோ,	दास्यसि	அளித்தருள்வீரோ,
मूलं वा	கிழங்கையோ,	तत्	அது
फलं वा	கனியையோ,	मे	அடியானுக்கு
स्वयं	தானாகவே	बहु	பெரிதாய்
अल्पं	கிரமமேயின்றி	अमृतरसोपमम्	அமிர்தரஸத்திற்கு ஒப்பாயிருக்கும்.
आहृत्य	எடுத்துவந்து,		

न मातुर्न पितुस्तत्र स्मरिष्यामि न वैश्वमनः । आर्तवान्युपभुञ्जाना पुण्याणि च फलानि च ॥

तत्र	"அவ்விடத்தில்	स्मरिष्यामि न	{ ஞாபகத்திற்கும் சிந் தையில் இடங்கொ டேன்.
आर्तवानि	அந்தந்தக் காலங்களி லுண்டாகிற	मातुः न	தாயினுடையதற்கும் இடங்கொடேன்.
पुण्याणि च	புஷ்பங்களையும்,	पितुः न	{ திருதாதையினுடைய தற்கும் இடங்கொ டேன்.
फलानि च	பழங்களையும்,		
उपभुञ्जाना	சந்தோஷமாய் புசித் துக்கொண்டு,		
वैश्वमनः	திருமாளிகையினது		

न च तत्र गतः किञ्चिद्दुष्पहसि विप्रियम् । मत्कृते न च ते शोको न भविष्यामि दुर्भरा ॥

துமேரா	⁴ கந்தப்பட்டு ஆதரி ந்தவேண்டியவனாய்	गतः	எழுந்தருளியிருக்கும் தேவரீர்
भविष्यामि न	அடிபாள் ஆகமாட் டேன்.	मत्कृते	என் கிருபத்தில்
ते	தேவரீருக்கு	विप्रियं	அநீன கர்வமென் பதை
शोकः च	மனக்கவலை என்பதே	किञ्चिद्	என்னவும்
न	வேண்டாம்	दुष्टं	காண்
तत्र	அங்கிடத்தில்	अहसि न	முடிபாறு.

यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना । इति जानन्यरां प्रीतिं गच्छ राम मया सह ॥

राम	⁴ யாவருடைய மனதை ஆம் கவிர்ப்புறச் சொப் பவரே !	निरयः	காகம்.
त्वया सह	தேவரீருடனிருத்தல்	इति	என்கிறதாகிய
वः	எதுவே ;	परां	ஸர்வோத்திருஷ்ட மரங்கொள்ளப்பட்ட
सः	அதுவே	प्रीतिं	மனோரதத்தை
स्वर्गः	ஸ்வர்க்கம்.	जानन्	திருவுளத்தில் கொண் டவராகி
त्वया	தேவரீரை	मया	அடிபாளோடு
विना	கிட்பெயிரிந்திருப்பது	सह	கூடவே
वः	எதுவே அதுதான்	गच्छ	எழுந்தருளக் கடலீர்.

अथ मामेवमन्यथा वनं नैव नयिष्यसि । विषमद्यैव पास्यामि मा गमं द्विपतां वशम् ॥१९॥

एवं	⁴ இப்படி	अथ एव	இப்பொழுதே
अन्यथा	உள்ளமுருகி வேண் டிக்கொள்ளும்,	विषं	கிஷத்தை
मां	அடிபாளை	पास्यामि	அடிபாள் குடித்துவி டப்போகின்றேன்.
वनं	காட்டிற்கு	द्विपतां	பகையாளிகளுக்கு
नयिष्यसि न	அழைத்துக்கொண்டு போகின்றீரில்லை.	वशं एव	செழப்பட்டிருத்தலென்
अथ	என்றால்.	मा } गमम् }	அடிபாள் [பகையே கடையமரட்டென்.

पश्चादपि हि दुःखेन मम नैवास्ति जीवितम् । उज्झितायास्त्वया नाथ तदैव मरणं वरम् ॥

नाथ	⁴ பிராணகரதரே !	दुःखेन एव	மனோகேதனைவினா
त्वया अपि	தேவரீராலும்,	जीविते	உயிர் [வேயே
उज्झितायाः	தள்ளிவைக்கப் பட்டவனாகிய	अस्ति न	இராது.
मम	அடிபாளுக்கு	हि	ஆதலால்
पश्चात्	அதற்கு மேல்	तदा	இப்பொழுதே
		मरणं	உயிரை விடுதல்
		वरं एव	மேம்பட்டதாகுமே.

इमं हि सहितुं शोकं मुहूर्तमपि नोत्सहे । किं पुनर्दश वर्षाणि त्रीणि चैकं च दुःखिता ॥

इमं "இந்த
शोकं மனோவேதனைபை
सहितुं சகிக்க
मुहूर्तमपि ஒரு சுதணப்பொழு
त्सहे न அடியான் மனம் துணி
हि அப்படியிருக்க
दुःखिता மனம் நொந்தவளராய்

एकं ஒரு வருஷம் அதற்கு
मेमல்
तीणि च மூன்று வருஷங்கள்
अतर्कुमेमல்
दश वर्षाणि च பத்து வருஷங்கள்
என்றால்
कि पुनः { முடியாதென்பதைப்
பற்றிச் சொல்லவே
ண்டுமோ ? "

इति सा शोकसन्तप्ता विलप्य कण्ठं बहु । चुक्रोश पतिमायस्ता भृशमालिङ्ग्य सस्वरम् ॥

आयस्ता அதிகமான வேதனை
सा அவள் [புற்ற
इति மேற்கண்டவண்ண
मायं
कण्ठं கருணை விளைவிக்கும்
வண்ணமாய்
बहु பலவாராய்
विलप्य திருவாய்மலர்ந்தருளி
விட்டு,

शोकसन्तप्ता { மனவேதனையினால்
அதிக ஆபாஸமடை
ந்தவளாகி
पति கணவனுரை
आलिङ्ग्य கட்டி அணைத்துச்
கொண்டு,
सस्वरं கூவென்று கேலி
सृशं உறக்க
चुक्रोश அழுதனள்,

सा विद्धा बहुभिर्वाक्यैर्दिग्वैरिव गजाङ्गना । चिरसंनियतं वाण्यं मुमोचाग्निमिवारणिः ॥

सा அவள்
बहुभिः அதிகவட்டமாய் புள்ள
वाक्यैः நியமனங்களால்
गजाङ्गना வடதிக்குகளுமானது
दिग्वैः நஞ்சுபூசிய பாணங்க
नाम्
इव எவ்வண்ணமோர் அவ்
வண்ணமே,
विद्धा புண்பட்ட மனத்தி
னாளாகி,

चिरसंनियतं வெகுநாளமாக உள்ள
டக்கிவைத்திருந்த
वाण्यं கண்ணீரை
अरणिः அரணிக்கட்டை
अग्निं அக்கினியை
इव எவ்வண்ணமோர் அவ்
வண்ணமே
मुमोच சொரிந்தனள்,

तस्याः स्फटिकसङ्काशं वारि सन्तापसम्भवम् । नेत्राभ्यां परिसुखाव पङ्कजाभ्यामिवोदकम् ॥

तस्याः அவளுடைய
नेत्राभ्यां இரு திருக்கண்களி
விருந்து
सन्तापसम्भवं துக்கத்தால் வடிந்த
தும்,

स्फटिकसङ्काशं பளிக்கினை ஒத்தது
वारि நீர், [மாயை
पङ्कजाभ्यां தாமரைப் புஷ்பங்களி
விருந்து
उदकं इव நீருகரிபோல
परिसुखाव எங்கும் பெருகிற்று

तच्चैवामलचन्द्राम् मुखमायतलोचनम् । पर्यश्रुष्यत वाष्पेण जलोद्धृतमिवाम्बुजम् ॥ २५ ॥

அமலவந்திராம்	கனங்கமற்ற சந்திரனை ஒத்ததும்,	जलोद्धृतं	நீரிலின்றித் துவெ ளியில் போடப்பட்ட
आयतलोचनं च	உகன்ற இரு திருக்க ண்களை யுடையதுமா	अम्बुजं	தாமரைப்புஷ்பம்
तत्	அந்த [ன	इव	எவ்வண்ணமோ
मुखं एव	திருமுகமண்டலமும்		அவ்வண்ணமே
वाष्पेण	கண்ணிரினால்	पर्यश्रुष्यत	வாடி ஒலியிழந்ததா யிற்று.

तां परिष्वज्य बाहुभ्यां विसंज्ञामिव दुःखिताम् । उवाच वचनं रामः परिविश्वासयंस्तदा ॥

रामः	ராமர்	बाहुभ्यां	இரு திருக்கரங்களை லும்
तदा	இப்பொழுது	परिष्वज्य	ஆலிங்கனம் செய்த ருளி,
इव	அப்படியாய்	वचनं	பின்வரும் திருவா க்கை
दुःखितां	மனுவேதனையார் வா ட்டமடைந்தவளாய்	उवाच	திருவாய்மனர்த்தருளி னார்.
विसंज्ञां	மெய்மறந்து கிடக்கும்		
तां	அவளை		
परिविश्वासयन्	{ மனம் தேர்ந்து மகிழ் வுகொன்னும்படிச் செய்கின்றவராகி		

न देवि तव दुःखेन स्वर्गमप्यभिरोचये । न हि मेऽस्ति भयं किञ्चित्स्वयम्भोरिव सर्वतः ॥

देवि	“என் பிராணகாயகி!	स्वयम्भोः	ஸாஹ்யத் மஹாவீஷ் ணுவுக்கு
तव	உனக்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
दुःखेन	துன்பம் விளைவிக் கின்றதென்றால்,	किञ्चित्	எள்ளளவும்
स्वर्गं अपि	சுவர்க்கந்தையும்	सर्वतः	எக்காலத்திலும் எப்ப டிப்பட்டதாகவும்
अभिरोचये न	நான் நன்கு மதியேன்,	भयं हि	பயமென்பதே
मे	எனக்கு	अस्ति न	இல்லை.

तव सर्वमभिप्रायमविज्ञाय शुभानने । वासं न रोचयेऽरण्ये शक्तिमानपि रक्षणे ॥ २८ ॥

शुभानने	{ “அந்தாங்க பத்திமை ஸை நன்கு விளக்கக் காட்டுகதிருமுகமண் டலமுடையவனே!	तव	உனது
रक्षणे	பாதுகாக்கும் விஷ யத்தில்	अभिप्रायं	உள்ளத்தின் கருத்தை
शक्तिमान् अपि	திறமையுற்றவனாய்	सर्वं	முற்றும்
	இருக்கையரினும்	अविज्ञाय	கேட்டு அறிந்துகொள்
		अरण्ये	காட்டில் [னாது,
		वासं	வாஸஞ்செய்தலை
		रोचये न	நான் ஏற்றுக்கொள் னா திருந்தேன்.

यत्पृष्ठाऽसि मया सार्धं वनवासाय मैथिलि । न विहातुं मया शक्या प्रीतिरात्मवता यथा ॥

மேயிலி	"மீதினோமன்னரின் கிருமகனே!	ஆஹவதா	எப்பவும் எதிலும் மனதை சிதறவிடாத
மயா சார்ப்	என்னோடுகூடவே	மயா	என்னும்
வனவாசாய	வனவாசம் செய்வதற் காக	பிரிதி:	மன்மதனின் மனைமா ட்டியாகிய பிரீதிதேவி
சுஷா அசி	நீ படைக்கப்பட்டனை.	யதா	போன்றவனாகிய நீ
யத்	ஆனாகமால்	விஹாநு	பிரிந்து இங்கு விடுவ
		शक्या न	உரியவளல்லள். [தற்கு

धर्मस्तु गजनासोरु सद्भिराचरितः पुरा । तं चाहमनुवर्तेऽयं यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ३० ॥

गजनासोरु	{ "பாரீன த் து திக்கை கோ ஓத்த துடைகளை யுடையாய்!	सद्भिः	பெரியோர்களால்
सुवर्चला	{ நூர்யபகவானின் மனை மாட்டியாகிய சுவரச லாதேவி,	यथा	இதுபோன்றதாகிய
सूर्यं तु	{ நூர்யபகவானின் பக் கலில் இருத்தவாகி றதும்,	धर्मः	வாண்பரஸ்வதாகிராம மானது
पुरा	பூர்வத்திய	आचरितः	அனுஷ்டிதப்பட்டு
		अहं	நான் [குக்கிறதும்.
		तं च	அதையே
		अयं	இப்பொழுது
		अनुवर्ते	எற்றுக்கொள்ளு கிறேன்.

न खल्वहं न गच्छेयं वनं जनकनन्दिनि । वचनं तवयति मां पितुस्सत्योपबृंहितम् ॥ ३१ ॥

जनकनन्दिनि	"ஜனகஸ்தீரதன்மே!	मां	என்னை
पितुः	திருதரனையின்	वने	காட்டுக்கு
वचने	கியமனமானது	मयसि	இப்பொழுது போகச்
सत्योप- बृंहितं	{ 'கியமனத்தை பிரமே ற்கொண்டு செய்கி றேன்' என்கிற ஸத் யவாக்ருடன் மீனக் ருகின்றதாய்	तत्	ஆதலால் [செய்கிறதும்.
		अहं	நான்
		गच्छेयं न	போகாமலிருப்பேன் என்பது
		न खलु	இல்லவே இல்லை.

एष धर्मस्तु सुश्रोणि पितुर्मातुश्च वश्यता । आज्ञापहं व्यतिक्रम्य नाऽहं जीवितुमुत्सहे ॥

सुश्रोणि	{ "ஸத் - ஸன்மாரீர்கத் தையே அனுஷ்டிப்ப வனே!	एषः तु	இதுதான்
पितुः	தகப்பனாருடையவும்,	धर्मः	தர்மவிதி.
मातुः च	தாயாருடையவும்,	अहं	நான்,
आज्ञां	கியமனத்துக்கு	अहं	{ தானை கவாங்கொ ண்டு தர்மமானுஷ்டான த்திற்கு விரோதமாய்
वश्यता	கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டியது.	व्यतिक्रम्य	மீறி நடந்து,
		जीवितुं	பிழைத்திருக்க
		उत्सहे न	பொறேன்.

अस्वाधीनं कथं देवं प्रकारैरभिराध्यते । स्वाधीनं समतिक्रम्य मातरं पितरं गुरुम् ॥३३॥

स्वाधीनं	" பிரத்யக்ஷமாக இருக்க	दैवं	ஓர் தெய்வம்
मातरं	தாயையும், [கும்	प्रकारैः	பலவிதமாய்
पितरं	தகப்பனையும்,	कथं	என் (ஏந்தப்பயனைப்
गुरुं	குருவையும்,		பெற)
समतिक्रम्य	உபேகைசெய்து,	अभिराध्यते	ஒருவனால் புகைந்து செய்
अस्वाधीनं	{ ப்ரத்யக்ஷத்தில் காண ப்படாது மறைந்தி ருக்கின்ற		யப்படுகிறது?

यत्र तत्र त्रयो लोकाः पवित्रं तत्समं भुवि । नान्यदस्ति शुभापाङ्गे तेनैवमभिराध्यते ॥

ययः लोकाः	" மூன்று உலகங்களும்	अस्यत	{ வேறொன்றும் (குற்று
यत्र	எதில் நிலைகொண்டிரு க்கிறதோ		வாக்கிய பரிபாலைத்
तत्र	அதற்கிடமும்,	अस्ति न	தைத்தவிர வேறொன்
भुवि	பூமிகள்களில்	शुभापाङ्गे	றும்)
तत्समं	அதே பயனை அளிக் கத்தக்கதாகிய		இல்லை.
पवित्रं	{ சகல பாப சிவர்த்தியா ய் விளக்குகிறதும் பு ண்பத்தக விளைவிக் கிறதுமானது	तेन	அதனிய திருத்தண்க
		इदं	ளையுடையாய்
		अभिराध्यते	ஆகையான்தான்
			இது
			ஒருவனால் இவ்வப்பா ப்படுகிறது.

न सत्यं दानमानौ वा न यज्ञाश्चाप्तदक्षिणाः । तथा बलकरास्सन्ति यथा सेवा पितुर्हिता ॥

सीते	" சீடுத!	न	ஆகமாட்டாது.
पितुः	தகப்பனார் ஒருவ ருக்கு		{ ஏதானமாய் தானம்
सेवा	{ திருவுளத்தின்படி கூட்டு திருந்தொ ண்டு கொடுத்தல்,	दानमानौ	{ செய்தல் மகாபாக்கி யம் பெற்று விளக்கு தல் இவ்விடம்கூ தானாகட்டும்.
हिता	நன்மைமைய விளைவிப் பது	आप्तदक्षिणाः	விசேஷ தகவணிகளு டன் செய்த
यथा तथा	ஏவ்வளவேவோ அல்ல வது	यज्ञाः वा	யாதங்கள் தானாகட்டும்
सत्यं च	{ எப்பெரழுதும் மற்ற படியாய் தர்பாஸூக பானமுடைய தன் வையுள் உட	बलकरीः	{ அவ்வளவு பலனை ஆ ளிக்க வல்லமையுள் ளவையகரக
		न	ஆகா.

स्वर्गो धनं वा धान्यं वा विद्याः पुत्राः सुखानि च । गुरुव्यनुरोधेन न किञ्चिदपि दुर्लभम् ॥

स्वर्गः

"சுவர்க்கந்தரனுகட்

டும்,

धनं

தனந்தரனுகட்டும்,

धान्यं

தானியந்தரனுகட்டும்,

विद्याः

{ பாமா த்மாவை உள்ள
படி அறிபவெண்ணிய
வித்தைகள் தரனுகட்
டும்,

पुत्राः

{ கற்புதல்வர்களைப்
பெற்ற பரகடையங்
கள் தரனுகட்டும்,

सुखानि वा

லோக இன்பங்கள் தர

னுகட்டும்,

गुरुव्यनुरोधेन च

{ பிராவின் திருவுளத்
தீன்படி நடப்பதொ
ன்றையே சர்வவுமா
ய்க்கொண்டு அதுவுங்
டிப்பது ஒன்றினு
லேயே

किञ्चित् वा अपि

{ ஏதேனும் ஒன்றெண்
னானும் சரி, எல்லா
மென்றானும் சரி

दुर्लभं न

பெற முடியாததென்
பதிலிலே.

देवगन्धर्वगोलोकान् ब्रह्मलोकांस्तथा नराः । प्राप्नुवन्ति महात्मानो मातापितृपरायणाः ॥

मातापितृ-

"தாய் தந்தையர்களின்

परायणाः }

சொற்படி நடப்பதில்
மனைத முற்றிலும்
செழுத்திய

महात्मानः

மகா த்மாவக்களாகிய

नराः

மனிதர்கள்,

देवगन्धर्व-

தேவலோகம், கந்தர்வ

गोलोकान् }

லோகம், கோலோகம்

இவைகளையும்,

तथा

அவைகளுக்கு மேல்

ब्रह्मलोकान्

ப்ரம்மலோகங்களையும்

प्राप्नुवन्ति

அடைகின்றனர்.

स मां पिता यथा शास्ति सत्यधर्मपथे स्थितः । तथा वर्तितुमिच्छामि स हि धर्मस्सनातनः ॥

सः

"அந்த

पिता

திருந்ததை

मां

என்னை

यथा

எவ்வாறு

शास्ति

சட்டளைவிடுகின்ற

तथा

அவ்வாறே [எனோ ;

सत्यधर्मपथे

உண்மையாகிய தரும
வழியில்

स्थितः

அசஞ்சலப் பற்று

டையவனாய்,

वर्तितुं

செய்ய

इच्छामि

நான் நிச்சயம் கொண்
டிருக்கிறேன்.

सः हि

அதுதான்

सनातनः

தொல்லையான

धर्मः

தருமம்.

मम सखा पतिस्सीते त्वां नेतुं दण्डकावनम् । वसिष्ठापीति सा त्वं मामनुयातुं सुनिश्चिता ॥

सीते

"சேத !

सा

ஸாக்ஷாத் மகாலக்ஷ்மி

त्वे

நீ [யாகும்

दण्डकावनं

'தண்டகாவனத்தில்

वसिष्ठ्यामि

நான் வாஸிஸ்து செய்

इति

வந்து [வேன்

सुनिश्चिता

நிச்சயம் கொண்டவ

ளாய்,

सखा

மனைஞர்நின் வளர

பிணை.

त्वां

உன்னை

नेतुं

கூட அழைத்துப்போ

வதற்கும்,

मां

என்னை

अनुयातुं

நீ பின்பற்றி வருவ

தற்கும்

मम

எனக்கு

मतिः

மனத்திடமுண்டாகி

விட்டது.

सा हि सृष्टान्वयाङ्गि वनाय परिरेक्षणे । अनुगच्छस्व मां भीरु सहधर्मचरी भव ॥

भनवयाङ्गि	⁴ "திவ்யமான ஸக்திஷ்ணக களை ஆனந்த தருவாய் வங்களை உடைபயனோ!	हि	ஆனந்தமான
परिरेक्षणे	பிரமிக்கத்தக்க இரு கண்களை உடையாய்!	सा	அந்த நீ
भीरु	ஏன் சாஸையே!	मां	என்னை
वनाय	வனவாஸத்திற்காக	अनुगच्छस्व	பின்தொடர்ந்து வா,
सृष्टा	நீ படைக்கப்பட்டனை.	सहधर्मचरी	பக்கமிசிறுந்து தர்மங் களை செய்பவனாய்
		भव	இரு.

सर्वथा सहसं सीते मम स्वस्य कुलस्य च । व्यवसायमनुप्राप्ता कान्ते त्वमतिशोभनम् ॥

कान्ते	⁴ "நாயகியே!	सर्वथा	எக்காலத்திலும்
सीते	சீதே!	अतिशोभने	⁵ உத்தமமான சன்மார் க்கத்தைப்போதிக்கி ன்றதுமாகிய
मम	எனக்கும்,	व्यवसायं	செய்கையை
स्वस्य	உனக்கும்,	अनुप्राप्ता	ஆனுபூத்தவளா
कुलस्य च	குலத்திற்கும்		யினே.
सहसं	பெருமை தருகிறதும்,		

आरभस्व शुभश्रोणि वनवासक्षमाः क्रियाः । नेदानीं त्वहते सीते स्वर्गोऽपि मम रोचते ॥

शुभश्रोणि	⁴ "சன்மார்க்கத்தில் நிபுணதவம் பெற்று	इदानीं	இப்போது
सीते	சீதே! [வினாக்கும்]	वनवासक्षमाः	வனவாஸம் செய்வதற் குச் சாதனைகளான
त्वहते	நீ இவ்வாறும்	क्रियाः	வைதிககாரியங்களை, (காணதிகளை)
मम	எனக்கு	आरभस्व	ஆரம்பிப்பாயாக.
स्वर्गः अपि	விண்ணுக்கும்		
रोचते च	பெரிதாயிராது. (வெறுப்பாறிருக்கும்)		

ब्राह्मणेभ्यश्च रत्नानि भिक्षुकेभ्यश्च भोजनम् । देहि चाशंसमानेभ्यः संत्वरस्व च मा चिरम् ॥

आशंसमानेभ्यः	⁴ "யாசிக்கின்ற	भोजनं च	சுவாதீனசொத்து
ब्राह्मणेभ्यः च	அந்தணர்களுக்கும்,	देहि	ஈவதீதையும்,
भिक्षुकेभ्यः च	பிசுஷை எடுப்பவர்க ளுக்கும்,	संत्वरस्व	நீதானம்செய்வாயாக,
रत्नानि च	⁵ அருமையாய் சேர்த் துவைத்திருந்த ரா வ்யங்களையும்,	मा चिरम्	இக்கிரப்படுக்து; காலதாமதம் வேண் டாம்.

भूषणानि महार्हाणि वरवस्त्राणि यानि च । रमणीयाश्च ये केचित् क्रीडार्याश्चाप्युपस्कराः॥
शयनीयानि यानानि मम चान्यानि यानि च । देहि स्वभृत्यवर्गस्य ब्राह्मणानामनन्तरम्॥

महार्हाणि
भूषणानि
यानि च
वरवस्त्राणि च

“ விசேஷப் பந்த
அணிகல் [களையும்,
எவைகளோர் அணை-
கிறந்த வஸ்திரம்
களையும்,

उपस्कराः

ये
केचित्

रमणीयाः च

क्रीडार्याः

{ சேர்த்து வைக்கப்பட்ட
புருக்கிற ஜோடிப்பு
கள், சாமான்கள்
எவைகளோர் அணைகள்
எவ்வளவோ,
சந்தோஷத்தை விளை
விப்பவைகளாகவும்,
கீண்டக்கூக ஏற்பட்ட
அணைகளாக

अपि

मम

अन्यानि

शयनीयानि

यानि च

यानानि

ब्राह्मणानां

अनन्तरं

स्वभृत्यवर्गस्य च

देहि

இருந்தபோதிலும்,

எனது

அனாதரரண

மடசங்கள் [களையும்,

எவைகளோர் அணைகள்

வாறுவைக்கின்றபும்,

அந்தணர்களுக்கும்,

அப்பால் பட்டின

பணிகளைக்கூட சங்

கத்திற்கும்,

நீ கொடுத்தவிடுவா

யாக ”.

अनुकूलन्तु सा भर्तुर्ज्ञात्वा गमनमात्मनः । क्षिप्रं प्रमुदिता देवी दातुमेवोपचक्रमे ॥ ४६ ॥

सा देवी

आत्मनः

गमनं

भर्तुः

अनुकूलं तु

அந்த தேவியார்

தனது

கூட வருதலை

கணவருடைய

அனுக்கிரகமாகவே

शक्वा

प्रमुदिता

क्षिप्रं एव

दातुं

उपचक्रमे

உணர்ந்து,

மிக ஸந்தோஷமடைந்

தகஷணமே [தவளாகி,

தானம் செய்ய

தொடங்கினாள்.

ततः महृष्टा प्रतिपूर्णमानसा यशस्विनी भर्तुरवैश्य भापितम् ।

धनानि रत्नानि च दातुमङ्गना प्रचक्रमे धर्मभृतां मनस्विनी

॥ ४७ ॥

मनस्विनी

यशस्विनी

अङ्गना

प्रतिपूर्णमानसा

ततः

महृष्टा

அந்தக்கரணகத்தி

யுடையவளென

திரிணைகப் பிரசித்தி

பெற்றவளாகிய

ஸந்தீரந்நமரகுமவன்,

மனோரதம் வாகூடப்

பெற்றமனத்தினளாகி

அதனால்

அத்பந்த மனத்திருப்

திகொண்டவளாய்,

भर्तुः

भापितं

अवैश्य

धर्मभृतां

धनानि

रत्नानि च

दातुं

प्रचक्रमे

கணவரின்,

திருவாக்கை

பெரிதாய் பாராட்டி,

தருமவாஸ்களுக்கு

சொத்துக்களையும்,

{ அருமையாய்த் சேர்த்

துவைத்திருந்த திரவ்

யங்களினைத்தையும்,

தானம் செய்ய

ஆரம்பித்தாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3666

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1311

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे पञ्चमेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥”

இவ்விதம் ஆதியில் சூசன் வவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸன்னிதீயில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் ஐந்தாவது திணத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवारे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्भामायणे
पष्ठेऽह्नि अयोध्याकाण्डे एकाविंशसर्गमारभ्य एकपञ्चाशसर्गपर्यन्तं (3667—4381

श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 715]

[ஆதிகில் குசன் ஸவன் இலக்கணம் ஸ்ரீராமணன்ஸ்திதில் அச்சுவேதயாகசாவேயில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்]

ஆளுவது திருத்தம். ஆயிரத்தியாகாண்டத்தில் 31-வது ஸர்க்கம் முதல்

51-ஆம் துறைமுகம் வரை (3667—4381) காணம் செய்யப்பட்டது.

ஆன்று கரணம் செய்யப்பட்ட தலைநகரம் 715]

एकविंशः सर्गः—முப்பத்தேனாவது ஸர்க்கம் || 31 ||

லக்ஷ்மணானுமனாப்யநுஜா—லக்ஷ்மணனாரையும் கூடவர அனுமதி கோடுப்பது.

एवं श्रुत्वा तु संवादं लक्ष्मणः पूर्वमागतः । वाण्यपर्याकुलमुखः शोकं सोढुमशक्नुवन् ॥१॥

पूर्व	வற்களவே	श्रुत्वा	சேட்டதிற்கொண்டு,
आगतः	ஆவ்விடம் வந்திருந்த	वाच्यपर्वोक्तमुक्तः	கண்ணிர் ததும்பிய
उद्गमः	உகந்தமணர்		முதத்தினாரிட
एवं	மேற்கண்டவிதமால்	शोकं	மனோலேதனைவைய
	{ தீர்மானம்பெற்று விள	सोहं	பொறுக்க
संवात् तु	{ ல்கும் தற்காலசமா	अशक्नुवन्	திறமையற்றிருந்தனர்
	{ சாரத்தை		

स भ्रातुश्चरणौ गतं निर्पीड्य रघुनन्दनः । सीतामुवाचातियथा राघवं च महाव्रतम् ॥

அதிவசா:	மிகப்புகழுடையவரும்	சீதா	சீதா பிராட்டியாரின்
ரஹுந்ந:	ரகுநாதனை ஒருமாதிரி		சுன்னிதியில்
ச:	அவர்		ஆச்சிதன் எவனுக்கும்
அநு:	நம்பவனரின்		அவனைச் சென்ற சகல
அரபி	இருதிருவடிகளையும்	மஹாத்	பிராணிகளுக்கும் அ
நாள்	கெட்டியாக		பயமளித்துக்காத்த
	ஸரஸ்தாங்கமாய் நம		குருவகையே விரத
நிர்மல	ஸ்கரித்து இருகாங்	ராவ் &	மாய் பூண்டவராகிய
	ளாலும் பிடித்துக்	அவா	பூராமரிடத்தில்
	கொண்டு,		பின்வருமாறு விண்ண
			ப்பயம்செய்தருளினார்

[⁴¹ ஆல்ஸ்து தரம் செய்யும் சாணுகதிக்கினாங்கி பாணம் செய்வ வல்லவரின் ஆல்ஸ்து பூமீயா பழறாவில்லுவின என்னும் அர்க்கதம் சொல்வார்கள் உண்டு.]

[5 இதுனால் தரம் செய்த சான்றுதாக்குப் பெருமான் இரங்குமாடி கடாகித் தருகவேண்டுமென்ற உத்தேசமாய் என்பாடி.]

यदि गन्तुं कृता बुद्धिर्वनं मृगगजायुतम् । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्वरः ॥ ३ ॥

वनं "காட்டிற்கு
 गन्तुं எழுந்தருள்
 बुद्धिः தீர்மானம்
 कृता यदि வற்பட்டிருக்கின்றமை
 अहं அடியேன் [யால்,
 धनुर्वरः வில்லுக்கையுமாய்

मृगगजायुतं மான்களாலும் யானை
 कणा लुम् निरम्पित
 वनं காட்டில்
 त्वा अग्रे தேவரீருக்கு முந்தி
 अनुगमिष्यामि வழிகாட்டிக்கொண்டு
 செல்வேன்.

मया समेतोऽरण्यानि बहूनि विचरिष्यसि । पक्षिभिर्मृगयूथैश्च सङ्गृह्यानि समन्ततः ॥ ४ ॥

पक्षिभिः "பறவைகளாலும்,
 मृगयूथैः மிருகக்கூட்டங்களாலும்,
 समन्ततः எங்குபார்த்தாலும்
 सङ्गृह्यानि கோஷிக்கப்பெற்ற
 बहूनि மஹா
 अरण्यानि வனங்களில்

मया च அடியேன் ஒருவனான
 समेतः சேர்த்தொண்டு செய்
 विचरिष्यसि தேவரீர் காலக்கழிப்
 பிராக.

न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे । ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना ॥ ५ ॥

त्वया विना "தேவரீரின்
 अहं அடியேன்
 देवलोकाक्रमणं } தேவலோகத்தில்
 अपि } வாழ்வதையும்,
 वृणे न என்ரு மதியேன்.
 अमरत्वं वा இறப்பற்ற தேவதை
 யாழிருப்பதையும்,

न அடியேன் வேண்ட
 ऐश्वर्यं டேன்.
 लोकानां மூவுலகங்களுக்கும்
 ऐश्वर्यं அரசனாய் ஆள்வதை
 कामये न அடியேன்
 விரும்பேன் *.

एवं ब्रुवाणः सौमित्रिर्वनवासाय निश्चितः । रामेण बहुभिः सान्त्वैर्निषिद्धः पुनरब्रवीत् ॥

वनवासाय காட்டில் வளிக்க
 निश्चितः உறுதியான கருத்து
 सौमित्रिः கைத்தொண்டர்
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 माय
 ब्रुवाणः வேண்டிக்கொன்னு
 கையிற்

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 बहुभिः பலவாறாக
 सान्त्वैः நல்ல வார்த்தைகளால்
 निषिद्धः மறுக்கப்பட்டவராகி
 पुनः அதனால் மீளவும்
 अब्रवीत् நின்வருமாறு விக்ஞா
 பனம் செய்தார்.

अनुज्ञातश्च भवता पूर्वमेव यदस्म्यहम् । किमिदानीं पुनरिदं क्रियते मे निवारणम् ॥ ७ ॥

पूर्व एव "இதற்கு முந்தியே
 भवता தேவரீரால்
 अहं அடியேன்
 अनुज्ञातः அனுமதி
 अस्मि பெற்றிருக்கிறேன்.
 यत् ஆகையால்
 पुनः * அப்படியிருக்கையில்

इदानीं இப்பொழுது
 मे च அடியேனுக்கும்
 इदं தற்காலம் நியமிக்கிற
 निवारणं கூடாதெனல் [தாக்கிய
 कि ஏன்
 क्रियते விதித்தருளப்படுகி
 தது P

यदर्थं प्रतिषेधो मे क्रियते गन्तुमिच्छतः । एतदिच्छामि विज्ञातुं संशयो हि मयानघ ॥८॥

गन्तुं	“கடவர	संशयः	{ என்ன பிழை செய் துவிட்டேனோ என் ற மனச்சஞ்சலமுண் டாகிறது.
इच्छतः	பிரார்த்திக்கின்ற	हि	ஆனபடியால்
मे	அடிபெணுக்கு	अनघ	புண்பாத்தமாவே !
प्रतिषेधः	வேண்டாமெனல்	एतत्	இதை
यदर्थं	எதுவோ ஒரு காரண த்தைக்கொண்டு	विज्ञातुं	இன்னதென அறிய
क्रियते	தேவரீரால் விதித்தரு ளப்படுகிறது	इच्छामि	அடிபெண் பிரார்த் திக்கின்றேன்.”
मम	அடிபெணுக்கு		

ततोऽब्रवीन्महातेजा रामो लक्ष्मणमयतः । स्थितं प्राग्गामिनं वीरं याचमानं कृताञ्जलिम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவானு கும்	प्राग्गामिनं	{ பாவுருக்கும் முன் பிர மாணபாகி கிட்டவ ராய்
रामः	ராமர்	याचमानं	உள்ள முருகிப்பிரார்த் திக்கின் தவறும்,
ततः	அப்பொழுது	वीरं	புண்பாத்தமாவாகிய
अयतः	தன் முண்டே	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
कृताञ्जलिं	அஞ்சலிபந்தம் பண் னிக்கொண்டு	अववीर	பின்வருமாறு திருவா ய்மாவர்த்தகுனிஞர்.
स्थितं	காத்துகின்றதுகொண் டிருக்கிறவரும்,		

स्त्रियो धर्मरतो वीरः सततं सत्यथे स्थितः ।

प्रियः प्राणसमो वश्यो भ्राता चासि सखा च मे

॥ १० ॥

स्त्रियः	“மிகவும் அன்புடைய, தர்மசின்னையுடையவ ளக்காலத்திலும் [நாய் சன்மார்த்தத்தில்	प्राणसमः	உயிருக்குயிரான
धर्मरतः		भ्राता	தம்பியும்,
सततं		सखा च	தோழனும்,
सत्यथे		प्रियः	மனக்கோணுது நடக் கின்றவனும்,
स्थितः	நுழுகுபவனுயிருக் கும்	वश्यः च	அடக்கி நடக்கின்றவ னும்,
वीरः	புண்பாத்தமாவும்,	असि	ஐ கின்றனை.
मे	எனக்கு		

मयाऽद्य सह सौमित्रे स्वयि गच्छति तद्वनम् ।

को भरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां वा यशस्विनीम्

॥ ११ ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணு !	कौसल्यां	கோலையாரையும்,
मया सह	என்னுடன் கட	यशस्विनीं	மிகப் புகழுடைய
अद्य	இப்பொழுது	सुमित्रां वा	சுமித்திரையாரையும்,
वने	காட்டிற்கு	कः	எவன்
स्वयि	ஐ	भरिष्यति	பாதுகாத்துத் தேற் துவான் ?
गच्छति	வந்துவிடுகையில்,		
तत्	அக்காலத்தில்		

अभिर्वर्षति कामैर्यः पर्जन्यः पृथिवीमिव । स कामपाशपर्यस्तो महातेजा महीपतिः ॥१२॥

यः	" எவ்வெருவர்	अभिर्वर्षति	வருஷிப்பவோ,
कामैः	வேண்டியவைகள் எல்	सः	அந்த
	லாவற்றையுமளிப்ப	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்சிய
पृथिवी	உலகத்திற்கு [தால்	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
पर्जन्यः	மழைக்கடவுள்	कामपाश-	இதர அபிவிருத்தியா
इव	எவ்வண்ணமோ	पर्यस्तः	கிற கயிற்றால் களிழ்க்
	அவ்வண்ணமே		திருக்கிறார்.

सा हि राज्यमिदं प्राप्य नृपस्याश्वपतेः सुता । दुःखितानां सपत्नीनां न करिष्यति शोभनम् ॥

अश्वपतेः	" அசுவபதி	प्राप्य	பெற்று,
नृपस्य	மன்னவரின்	दुःखितानां	துன்பமடைந்திருக்
सुता	குமாரியாகிய		கும்
सा हि	அவளோடுவெனில்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுக்கும்
इव	இந்த	शोभनं	நன்மையை
राज्यं	ராஜ்யத்தை	करिष्यति न	செய்யாள்.

न स्वरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां च सुदुःखिताम् ।

भरतो राज्यमासाद्य कैकेय्यां पर्यवस्थितः

॥ १४ ॥

भरतः	" பரதன்	सुदुःखितां	மிக துக்கமடைந்திரு
राज्यं	ராஜ்யத்தை		க்கும்
आसाद्य	அடைந்து,	कौसल्यां	கோஸிலையாரையும்,
कैकेय्यां	கைகேயி அம்மனருக்கு	सुमित्रां च	சுமித்திரை பாராரையும்
पर्यवस्थितः	வசப்பட்டு நடப்பவ	स्वरिष्यति न	நெஞ்சாலும் நினை
	னாய்,		யாள்.

तामार्यां स्वयमेवेह राजानुग्रहेण वा । सौमित्रे भर कौसल्यामुक्तमर्थयिमं चर ॥ १५ ॥

सौमित्रे	" சௌமித்ர !	इह	இன்னிடத்திலேயே
आर्या	{ போத்திப்புகழ்ந்த		இருந்து
	புகழ்செய்யப் பாத	भर	பரதகாத்துக்கொண்
	திரையாகிய		டிருக்கக்கூடவை.
तां	அந்த	उक्तं	சொல்லிய
कौसल्यां	கோஸிலையார	इमं	இந்த
स्वयमेव	நியே கயமாய்வது	अर्थं	காரியத்தை
राजानुग्रहेण वा	சக்கிரவர்த்தியின்	चर	நீ செய்வாயாக.
	அனுமதியிலாவது		

एवं मयि च ते भक्तिर्भविष्यति सुदर्शिता । धर्मज्ञ गुरुपूजायां धर्मश्चाप्यतुल्यो महान् ॥१६॥

एवं च	“ இஸ்வரது செய்வா பாசில்	अपि च	அன்றியும்
मयि	என்னிடத்தில் வைத்	धर्मज्ञ	தர்மத்தைப்பற்றித் தவ ணை!
ते	உனது [திருக்கும்	गुरुपूजायां	தாய்தக்கையாருக்கு
भक्तिः	பக்தியானது,		சக்ருவைத் செய்வதில்
सुदर्शिता	சிதர்சனமாக்கப் பட்ட தரக	अतुलः	ஒப்பற்ற
भविष्यति	ஆகும்	महान्	மஹத்தரண
		धर्मः	தர்மமும் சித்திக்கும்.

एवं कुरुष्व सौमित्रे मत्कुते रघुनन्दन । अस्माभिर्विपरीणाया मातुर्नो न भवेत्सुखम् ॥१७॥

रघुनन्दन	“ ரகுநந்தனாகமே!	विपरीणायाः	விட்டுப்பிரிந்த
सौमित्रे	ஸக்த்மணா!	नः	நம்மிருவர்களுடைய (ஆர்ஷம்)
मत्कुते	என்பொருட்டு	मातुः	தாய்களுக்கு (ஆர்ஷம்)
एवं	இவ்வண்ணம்	सुखं	சுகம்
कुरुष्व	நீ செய்யக்கூடிய,	भवेत् न	உண்டாகாது.”
अस्माभिः	நம்மை		

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः शृङ्गया गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	वाक्यज्ञः	நியமங்களின் துட்பங் களைப்பற்றித் தவருமானிய
तु	இவ்விஷயத்தில்,	लक्ष्मणः	ஸக்த்மணர்
एवं	மேற்கு நியவண்ண மாய்	वाक्यकोविद्	{ சொல்லிக்கொள்ளும் சொற்களின் துட்பங் களைபுள்ளபடியறிய வல்லவராகிய
शृङ्गया	{ விகவளிக்க வேண்டிய தாயிருக்கிறதும், ஆ ப்தனைவக்கிறதை எனக்கக் காட்டுகிறது மாயிய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
गिरा	சொற்கொண்டு,	तदा	அதன்மேல்
उक्तः	நியமித்தருளப்பட்ட வரும்,	प्रत्युवाच	பின்வரும் பதிகையரு ளிச்செய்தார்.

तत्रैव तेजसा वीर भरतः पूजयिष्यति । कौसल्यां च सुमित्रां च प्रयतो नात्र संशयः ॥

वीर	“ புண்யா த்மாவே!	कौसल्यां च	கோஸகையாரையும்,
भरतः	பரதன்	सुमित्रां च	சுமித்திரையாரையும்,
तत्र	தேவரீரது	पूजयिष्यति	ஐக்கிரகையால் கவ னித்துவருவான்.
तेजसा	திருக்கல்யாணகுணங் களின் பெருமையால்	अत्र	இந்த விஷயத்தில்
	{ கெடுதியாவது நக்ட மாவதுவருவதற்கிட ங்கொடாமல் ஐக்கி ரையால் நடக்கின் றவராய்,	संशयः एव	சந்தேகமென்பதே
प्रयतो		न	வேண்டாம்.

यदि दुष्टो न रक्षेत भरतो राज्यमुत्तमम् । प्राप्य दुर्मनसा वीर गर्वेण च विशेषतः ॥२०॥
 तमहं दुर्मतिं कूरं वधिष्यामि न संशयः । तत्पश्यान्पि तान् सर्वास्त्रैर्वयमपि किं कृतम् ॥

वीर	" புண்பா த்மாவே !	அஃ	அடியேன்,
भरतः	பரதன்,	दुर्मति	மதிகெட்டு
उत्तमं	உத்தமமான	कूरं	துஷ்டனாகிவிட்ட
राज्यं	ராஜ்யத்தை	तं	அவனையும்
प्राप्य	பெற்று,	तत्पश्यान्	அவன்பக்கலிலிருந்
च	அதனால்		கும்
विशेषतः	விசேஷமாக	तान्	அவர்கள்
गर्वेण	தலைக்கொழுப்பால்	सर्वान् अपि	எல்லோரையும்
	{ தர்மம், அதர்மம் என்	वधिष्यामि	கொல்லுவேன்.
दुर्मनसा	{ கிற லிகாடுகின்றது இ		{ மூவுலகத்தவர்களும்
	{ முந் துவிட்டமையால்	वैलोक्य अपि	{ ஒன் டாகுமிருக்கிற
दुष्टः	துஷ்டனாகி		தாயினும்
रक्षेत न	சரியாய் நடக்கா திருக்	किं कृतं	என்ன பிரதி செய்வக்
	கின்றான்		கூடும்?
वदि	என்கிறபொழுத்தில்	न संशयः	இதற்கையையில்கூட.

कौसल्या विभूषादार्या सहस्रमपि मद्दिधान् । यस्याः सहस्रं ग्रामाणां संप्राप्तमुपजीवनम् ॥

यस्याः	" எவ்விடமிருந்து,	आर्या	(அந்த) உத்தமியாகிய
ग्रामाणां	கிராமங்களின்	कौसल्या	கோஸலையார்
सहस्रं	அனேக ஆயிரம்	मद्दिधान्	அடியேனைப்போன்ற
उपजीवनं	காஸ்கூதபார்த்தவாக	सहस्रं अपि	ஆயிரம்பேர்களுக்கும்
संप्राप्तं	{ தானமாய்க்கிடைத்து	विभूषात्	காப்பாற்றுவார்.
	{ அனுபவிக்கப்படுகிற		
	தேர்,		

तदात्मभरणे चैव मम मातुस्तथैव च । पर्याप्ता मद्दिधानां च भरणाय यशस्विनी ॥२१॥

यशस्विनी	" மிகப்புகழ்படைத்த	मम	எனது
	அவர்,	मातुः च	அன்னையாளுடையவும்
तत्	அப்படியிருத்தல்	मद्दिधानां च	என்னைப்போன்றவர்
आत्मभरणे च	தன்னைப்போஷித்துக்		களுடையவும்
	கொள்வதிலும்,	भरणाय	ஸம்ரகதனைக்கு
तथा एव	அதேதொடுகடவே	पर्याप्ता एव	சுல்லமையுடையவரே.

कुरुष्व मामनुचरं वैधर्म्यं नेह विद्यते । कृतार्थोऽहं भविष्यामि तव चार्थः प्रकल्पते ॥ २४ ॥

मां	" அடியேனை	विद्यते न	இல்லை.
अनुचरं	கைக்கரியபரனாக	अहं	அடியேன்
कुरुष्व	தேவரீர் நியமித்தருள்	कृतार्थः	கிருதார்த்தனாக
	விராக.	भविष्यामि	ஆருவேன்.
		तव	தேவரீரது
इह	இவ்விஷயத்தில்	अर्थः च	காரியமும்
वैधर्म्यं	தருமவிரুদ্ধமென்பது	प्रकल्पते	கண்ணுகம் கைகூடும்.

धनुरादाय सगुणं खनित्रपिडकाधरः । अग्रतस्ते गमिष्यामि पन्थानमनुदर्शयन् ॥ २५ ॥

சகுண்	“நானே நற்பட்ட	பந்யான	வழியை
धनुः	விண்டை	अनुदर्शयन्	காட்டுபவனுப்
आदाय	கைகரிலெடுத்துக்கொண்டும்,	ते	தேவரீருக்கு
खनित्रपिडका- धरः	மண்கெட்டியையும் சிறு கூண்டையடிமு டையவனும்,	अग्रतः	முன்னே
		गमिष्यामि	அடியேன் நடந்து போவேன்.

आहरिष्यामि ते नित्यं मूलानि च फलानि च ।
वन्यानि यानि चान्यानि स्वाहाराणि तपस्विनाम् ॥
भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ॥ २६ ॥

यामि	“எவைகள்,	ते	தேவரீருக்கு
तपस्विनां	தபசிகளுக்கு	आहरिष्यामि	கொணர்ந்தகரிப்பேன்.
अन्यानि	அந்நாநீரணமான	तु	நுனபடியால்
वन्यानि	காட்டி நுண்டாகிற	भवान्	தேவரீர்
स्वाहाराणि च	இனிய உணவுகளோ அந்த	वैदेह्या	வைதேகியாரோடு
मूलानि च	கிழக்குகளையும்,	सह	கூட
फलानि च	பழங்களை யும்,	गिरिसानुषु	பர்வதங்களின் தாழ் வகைகளில்
नित्यं	தினந்தோறும்	रंस्यते	கவகையற்றிருக்கலாம்.

अहं सर्वं करिष्यामि जायतः स्वपतश्च ते । रामस्त्वनेन वाक्येन सुप्रीतः प्रत्युवाच तम् ॥
ब्रजापृच्छस्व सौमित्रे सर्वमेव सुहृज्जनम् ॥ २७ ॥

ते	“தேவரீர்	वाक्येन	கிண்ணப்பத்தினால்
जायतः	விழித்திருக்கையிலும்	सुप्रीतः	திருவுள முவந்தவ
स्वपतः च	நுயில்கொண்டிருக்க கைகளும்,	तं	அவரைப்பார்த்து
अहं	அடியேன்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு திருவா ம்மலர்ந்தருளினார்.
सर्वं	வேண்டிய எல்லாவற் தையும்,”	सौमित्रे	“எகம்மணு!
करिष्यामि	செய்துகொண்டு கா த் சிரும்பேன்.	वज	வீயும் கூட வர.
रामः	ஸ்ரீராமர்	सुहृज्जनं	கண்பர்கள்
तु	நுவலியபத்தில்	सर्वं एव	எல்லாநீடத்திலும்,
अनेन	இப்படிப்பட்ட	आपृच्छस्व	விடைபெற்றுக்கொண் டுவரக்கூடவை.

ये च राज्ञो ददौ दिव्ये महात्मा वरुणः स्वयम् । जनकस्य महायज्ञे धनुषी रौद्रदर्शने ॥
 अभये कवचे दिव्ये तूणी चाक्षयसायकौ ॥ २८ ॥
 आदित्यविमलौ चोभौ खड्गौ हेमपरिष्कृतौ । सत्कृत्य निहितं सर्वमेतदाचार्यसन्नि ॥
 स त्वमायुधमादाय क्षिप्रमाव्रज लक्ष्मण ॥ २९ ॥

जनकस्य " ஜனக
 राजः மன்னருக்கு
 महायज्ञे மஹாயக்ஞத்தில்
 महात्मा மஹாத்மாவான
 वरुणः வருணபகவான்
 स्वयं தர்மமாகவே
 ये எந்த
 रौद्रदर्शने வெகு பயங்கரமான
 दिव्ये தீவ்ய
 धनुषी இரண்டு விந்களையும்,
 अभये ஒருவராலும் பிளக்க
 दिव्ये தீவ்ய [கூடாத
 कवचे இரண்டு கவசங்களையும்,
 आक्षयसायकौ கூடியமில்லாத பாணங்
 तूणी இரண்டு அம்பாரத்
 आदित्यविमलौ சூரியனைப்போல் விள
 म्बुकिन् धनुषाकुरुम्,

हेमपरिष्कृतौ பொன்னுற் செய்யப்
 பட்டவைகளுமான
 उभौ இரண்டு
 खड्गौ च வாக் களையும்,
 ददौ கொடுத்தாரோ(இந்த)
 सर्वं च எல்லாமும்
 आचार्यसन्नि श्रुत्यादिபாது திருமா
 கரிகையிலே
 सत्कृत्य பூனாக் செய்து,
 निहितं ஊக்கிரதையாய் செய்
 யப்பட்டிருக்கிறது.
 लक्ष्मण லக்ஷ்மண!
 सः அந்த
 त्वं நீ,
 एतत् இந்த
 आयुधं च ஆயுத வர்க்கமெல்லா
 வற்றையும்
 आदाय வாங்கிக்கொண்டு,
 क्षिप्रं கிவிரவில்
 आव्रज திரும்பிவந்துசெல்.

सं सुहृज्जनमामन्त्र्य वनवासाय निश्चितः । इक्ष्वाकुगुरुमागम्य जगद्वायुधमुत्तमम् ॥ ३० ॥

वनवासाय वनवासத்திற்கு
 निश्चितः நியமணம்பெற்ற
 सः அவர்
 सुहृजन् அன்பர்களிடம்
 आमन्त्र्य வினாப்பெற்றுக்கொ
 ண்டு,

इक्ष्वाकुरं இக்ஷ்வாகுரவம்சுருரு
 விடம்
 आगम्य சென்று,
 उत्तमं உத்தமமான
 आयुधं ஆயுதவர்க்கத்தை
 जगद्वा विவாங்கிக்கொண்டனர்.

तदिव्यं रघुशार्दूलः सत्कृतं माल्यभूषितम् । रामाय दर्शयामास सौमित्रिः सर्वमायुधम् ॥

रघुशार्दूलः ரகுசூலதிலகரரதிய
 सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 दिव्यं தீவ்யமானதும்
 माल्यभूषितं { மாலைகளால் அலங்கரி
 சம்பண்ணப்பட்ட
 தாய்,

सत्कृतं தூக்கப்பட்டதுமான
 तत् आयुधं அந்த ஆயுதவர்க்கம்
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 रामाय சூராமருக்கு
 दर्शयामास முன்னவைத்துக்காட்டி
 னார்.

तमुवाचात्मवान रामः प्रीत्या लक्ष्मणमागतम् । काले त्वमागतः सौम्य काङ्क्षिते मम लक्ष्मण ॥

आत्मवान्	முன் ஆதாமனையு	தவா	பின்வருமாறு திருவா
	ள்ள		ம்மவந்தருளினார்.
रामः	புரீராமர்	लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!”
आगतं	இவ்விடம் வந்துசேர்	मम	எனது
	ந்த	सौम्य	நன்றானே!
ते	அந்த	काङ्क्षिते	மனதில் தீனைத்த
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்	काले	காலத்தில்
	பார்த்து,	त्वं	நீ
प्रीत्या	புரீதரவேடு	आगतः	வந்தனே.

अहं प्रदातुमिच्छामि यदिदं मामकं धनम् । ब्राह्मणेभ्यस्तपस्विभ्यस्त्वया सह परन्तप ॥

वसन्तीह ददं भक्त्या गुरुषु द्विजसत्तमाः । तेषामपि च मे भूयः सर्वेषां चोपजीविनाम् ॥

इह	“இங்கு	सर्वेषां च	எல்லோருக்கும்
द्विजसत्तमाः	பிராம்மனோத்தமர்	मामकं धनं	என் சொந்த பொருள்
गुरुषु	குருக்களிடம் [கள்	यत्	எதுவோ
ददं	கடைசிவரைக்கும்	इदं	இதை
भक्त्या	பக்தியுடன்,	परन्तप	சத்தாருக்களைத் தபிப்
वसन्ति	வளிக்கிறார்கள்.		பிப்பவனே!
तेषां अपि	அவர்களுக்கும்	त्वया	உன்னுடன்
तपस्विभ्यः	தபஸிகளாகிய	सह	கூடியிருந்து
ब्राह्मणेभ्यः च	வேதியர்களுக்கும்,	भूयः	ஏராளமாய்
मे	என்னுடைய	अहं	நான்
उपजीविनां	பொஷிப்பிவிருப்பவர்	प्रदानं	தானம்பண்ண
	காரண	इच्छामि	சுருதியிருக்கிறேன்.

वसिष्ठपुत्रं तु सुपुत्रमार्य त्वमानयाशु पवरं द्विजानाम् ।

अभिप्रयास्यामि वनं समस्तानभ्यर्च्य शिष्टानपरान्द्विजातीन् ॥ ३५ ॥

द्विजानां	“அந்தனர்களுக்கு	त्वं	நீ
पवरं	தலைவரும்,	आशु	சீக்கிரமாக
आर्यं	பெரியவரும்,	आनय	எழுந்தருளப்பண்ணி
वसिष्ठपुत्रं	வசிட்டரின் திருந்		கொண்டுவரக்கடவை.
	குமாரருமாகிய	समस्तान्	எல்லோரையும்,
सुपुत्रं	ஸுபுத்திரரையும்,	अभ्यर्च्य	கௌரவித்த மரியாதைசெய்துகிட்டு,
अपरान्	பற்ற	वनं	காட்டுக்கு
शिष्टान्	சிவ்ந்தானான	अभिप्रयास्यामि	நான் புறப்பட்டப்
द्विजातीन् तु	வேதியர்களையும்,		போகிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

ஹிந்தி: சரி:—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 32 ||

யாநாநம்—யாத்திரா தானம்.

ततः शासनपाज्ञाय भ्रातुः प्रियकरं शुभम् । गत्वा स प्रविवेशाशु सुयज्ञस्य निवेशनम् ॥

ச:	அவர்,	ஆஜாய	திருவுளத்தில் பற்றி,
भ्रातुः	தமயனாரின்	ततः	அவிடத்திலிருந்து
शासनं	கட்டளைையை,	आशु	உடனே
शुभं	புண்பத்தை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,	गत्वा	எழுந்தருளி,
प्रियकरं	சேஷமத்தை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,	सुयज्ञस्य	ஸுயக்ஞருடைய
		निवेशनं	திருமா லினைக்கு
		प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तं विप्रमन्यगारस्थं वन्दित्वा लक्ष्मणोऽब्रवीत् । सखेऽभ्यागच्छ पश्य त्वं वेदम दुष्करकारिणः॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	दुष्कर-	செயற்கரிய செயல்க
आगारस्थं	அக்னிதேவர தரகாலே யிலிருந்த	कारिणः}	ளைச் செய்கின்றவரு டைய (ஸ்ரீராமரு டைய)
विप्रं	அந்தணரை	वेदम	திருமா லினைக்கு
वन्दित्वा	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கரித்து,	त्वं	தேவரீர்
तं	அவரைப் பார்த்து	अभ्यागच्छ	எழுந்தருளும்.
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு வினார்.	पश्य	{ மற்ற விஷயங்களை தே வரீரே நேரில் கண்டு கொள்வீராக "
सखे	"தோழரே!		

ततः सन्ध्यासुपास्याथ गत्वा सौमित्रिणा सह । जुष्टं तस्याविशल्लक्ष्म्या रम्यं रामनिवेशनम् ॥

ततः	அதனால்	सन्ध्या	செல்வத்தால்
अथ	அக்காலத்திய	जुष्टं	நிரம்பியதும்
सन्ध्यां	நித்தயகருமத்தை	रम्यं	அழகாயிருக்கின்ற
उपास्य	முடித்துக்கொண்டு,	तत्	அந்த
सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணரோடு	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திரு மா லினைக்கு
सह	கூட்டுவ	प्राविसत्	வந்துசேர்ந்தார்.
गत्वा	எழுந்தருளி,		

तपागतं वेदविदं प्राञ्जलिः सीतया सह । सुयज्ञपविचक्राम राखोऽग्निमिवाचितम् ॥ ४ ॥

राखः	ஸ்ரீராமர்	भागतं	{ அவ்விடத்தில்கெழுந் தருளிக்கொண்டிருந் கின்றவருமாயிய
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹந்தராகி	तं सुयज्ञं	அந்த ஸுயக்ஞரை
वेदविदं	வேதவித்தும்,	सीतया सह	வந்தையுடன்கூட
अचितं	கொழுந்துவிட்டு சிறித	अभिचक्राम	{ எதிர்கொண்டு எழுந் தருளப்பண்ணிக் கொண்டுவந்தார்.
अग्निं	அக்கினியை		
इव	போலிருக்கிறவரும்,		

जातरूपमयैर्मुखैरङ्गैः कुण्डलैः शुभैः । सहस्रमूर्त्रैर्पणिभिः केयूरैर्वलयैरपि ॥ ५ ॥
 अन्यैश्च रत्नैर्वहुभिः काकुस्थः प्रत्यपूजयत् । सुयज्ञं स तदोवाच रामः सीताप्रचोदितः ॥

ச:	அந்த	வலைய்:	வளைகளா லும்,
காகுஸ்த:	பூரீராமர்	அந்யை:	அவர தாரண
சுயஜ்:	ஸாயக்துரை	வஹுभि:	அநேக
जातरूपमयै:	பொன்னுத் செய்யப் பட்டவைகளாலும்,	रत्नै: च	{ சிறந்த ஆபரணங்களா லும் (ரத்னங்களா லும்),
मुखै:	மிகச் சிறந்தவைகளு மீன	प्रत्यपूजयत्	தெனதலித்து பூஜித்
अङ्गै:	அங்கதங்களாலும்,	राम:	பூரீராமர் [தார்.
शुभै:	அழகான	तदा	அந்த சமயத்தில்
कुण्डलै:	குண்டலங்களாலும்,	सीताप्रचोदितः	{ சீதாபிராட்டியாரின் வேண்டுகோளுக்கி சைந்தவராய்
सहस्रमूर्त्रै:	பொன்வட்டத்திற் கோர்த்த	उवाच	திருவாய்மலந்தருளி னார்.
मणिभि:	மணிகளாலும்,		
केयूरै: अपि	கேயூரங்களாலும்,		

हारं च हेमसूत्रं च भार्यायै सौम्य हारय । रशनां चाधुना सीता दातुमिच्छति ते सखे ॥

சௌம்ய	* ஹரிதமே புரியும்	रशनां च	மேகலையைபும்,
सखे	தோழரே!	ते	தேவரீரது
अधुना	இப்பொழுது	भार्यायै	மனைவிக்கு
सीता	சீதை	दातुं	கொடுக்க
हारं च	முத்தாழவாரத்தை யும்,	इच्छति	விரும்புகின்றான்.
हेमसूत्रं च	பொன் சரட்டையும,	हारय	{ அங்கிகரிக்கத் தேவ ரீர் திருவுளம்பற்று விராக.

अङ्गदानि विचित्राणि केयूराणि शुभानि च । प्रयच्छति सखे तुभ्यं भार्यायै गच्छती वनम् ॥

सखे	* நண்பரே!	शुभानि	அழகானவைகளு மீன
वनं	காட்டிற்கு	अङ्गदानि	தொன்வளைகளையும்,
गच्छती	பிரபலமானவர்களுக்கு மகன்	केयूराणि च	கேயூரங்களையும்,
विचित्राणि	விசித்திரமானவைக ளும்,	भार्यायै	மனைவிக்காக
		तुभ्यं	தேவரீரிடம்
		प्रयच्छति	கொடுக்கின்றான்.

पर्यङ्कमय्यास्तरणं नानारत्नविभूषितम् । तमपीच्छति वेदेही प्रतिष्ठापयितुं त्वयि ॥ ९ ॥

त्वयि	* தேவரீரிடத்தில்	ते	அந்த
अय्यास्तरणं	மிகச்சிறந்த மேல்விரிப் புகளுடன் கூடியதும்,	पर्यङ्कं अपि	கட்டிலையும்
नानारत्न- विभूषितं }	உயர்ந்த ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட துமான	वेदेही	வைதேதாரி
		प्रतिष्ठापयितुं	தானம்செய்ய
		इच्छति	விரும்புகின்றான்.

नामः शत्रुघ्नो नाम मातुलो यं ददौ मम । तं ते गजसहस्रेण ददामि द्विजपुङ्गव ॥ १० ॥

द्विजपुङ्गव	" பிராம்மஜேனுத்த மரே!	शत्रुघ्नः नाम	சத்ருஞ்ஞயமென் னும்
यं	எந்த ஒன்றை	नामः	பாணை.
मम	அடியேனுக்கு	गजसहस्रेण	ஆயிரம் யானைகட்கொடு
मातुलः	அம்மான்	तं	அதையும்
ददौ	வெகுமதியாய் கொடு த்தாரோ, அதுதான்	ते	தேவரீருக்கு
		ददामि	அடியேன் தானம் கொ ய்கின்றேன்."

इत्युक्तः स तु रामेण सुयज्ञः प्रतियुञ्ज तत् । रामलक्ष्मणसीतानां प्रययोजाशिषः शुभाः ॥

इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்	प्रतियुञ्ज	பெற்றுக்கொண்டு,
रामेण तु	ஸ்ரீராமராலேயே	रामलक्ष्मणसीतानां	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண ஸீதைகளுக்கு
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப்	शुभाः	சுபமான
सः	அந்த [பட்டவராகிய	आशिषः	ஆசிரவ தங்களை
सुयज्ञः	ஸுயக்ஞர்,	प्रययोज	சுறி, ஸாழ்த்தியேத்தி யருளினார்.
तत्	அதை		

अथ भ्रातरमव्ययं प्रियं रामः प्रियंवदम् । सौमित्रि तमुवाचेदं ब्रह्मेव त्रिदशेश्वरम् ॥ ११ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	भ्रातरं	தம்படுபாகிய
अव्ययं	அப்பொழுது	तं	அந்த
प्रियं	{ இரக்கிரதையாய் என் ன நியமனம் வருமோ வென எதிர்பார்த்து கார்த்திகின் றுகொ ண்டிருந்தவரும்	सौमित्रि	ஸக்திமண்ணைப் பார்த்து
प्रियंवदं	அன்பிற்குப் பாத்திர கும்,	ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்
		त्रिदशेश्वरं	தேவேந்திரனுக்கு
		इदं	எவ்வண்ணமோ
			அவ்வண்ணமே
		इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	சியமித்தருளினார்.

अगस्त्यं कौशिकं चैव तावुभौ ब्राह्मणोत्तमौ । अर्चयाहूय सौमित्रे रत्नैः सस्यमिवांबुभिः ॥

तर्पयस्व महाबाहो गोसहस्रैश्च मानद । सुवर्णैः रत्नैश्चैव मणिभिश्च महाधनैः ॥ १४ ॥

महाबाहो	" மதுரைபாகுவே!	ब्राह्मणोत्तमौ	பிராம்மஜேனுத்தமர்க ளாகிய
मानद	சத்ருக்களினகம்பாவ த்தையழிப்போனே!	अगस्त्यं च	அகஸ்தியமா முனி வையும்,
सौमित्रे	ஸக்திமணு!	कौशिकं एव	கௌசிகமா முனியை யும்,
तौ	அந்த		
उभौ	இரண்டு		

ஆஹுய	எழுந்தருள்ப்பண் ணிக்கொண்டுவந்து,	சுவரீ:	தங்கராணையங்களைக் கொண்டும்,
சச்ய	பாடிவா	ரவரீ: ச	வெண்கிரகணயங்க ளைக்கொண்டும்,
அவுமி:	வரலாமாண இலத்தி னால்	மஹாபனீ:	மிக்க விரிவுபுரந்த
இவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	மணிமி: ச	ஆபரணங்களைக் கொண்டும்,
ரவீ: எவ	கிறந்த பெருட்களைக் கொண்டும்,	அச்ய	வருவிப்பாயாக.
மோசஹீ: ச	ஆபிரக்கணக்கான மா டுகளைக்கொண்டும்,	சரீயசு	உள்ளிருகிரிச் செல் வாயாக.

கௌசல்யா ச ய அசீர்மிபக: பரீபதிபதி । அசாரீசுதிர்யாணாபிசுபசு வேதிவ ।
தச்ய யான ச டாசீசு சௌமிநே சமயதாபய । கௌசேயானி ச வசுாணி யாவதுபயித ச திந: ॥

சௌமிநே	" ஸந்தமனா !	பரீபதிபதி	கிட்ட இருந்த காழ் த்துகிருரோ
ய:	எந்த	ச:	அவன்
திந:	கிராமணர்	யாவத்	எப்படிச்செய்தால்,
சைதிர்யாண	தைத்திரீயாணகையை நட்புடையவருக்கு	துபயி	மகிழ்ச்சியடைவாரோ அவ்வண்ணமே
அசாரீ: ச	உள்ளத்தியாயரும்,	தச்ய	அவருக்கு
அபிசுப:	பாண்டித்யமுள்ளவ ரும்,	யான ச	நீர் பல்லக்கையும்,
வேதிவ ச	கேதவித்துப்	டாசீ: ச	யாகபரிபிடக்களையும்
கௌசல்யா	கௌசல்யையார்பாண	கௌசேயானி	வெண்பட்டு
மக:	அருத்தவராய்	வசுாணி ச	வஸ்திரங்களையும்
அசீர்மி:	ஆசிரீவாதக்கணசல்	சமயதாபய	கீ கொடுப்பிப்பாயாக.

சூதவிரதயசாரீ: சசிவ: சுகிரோபித: । தோபீன மஹீசு ரவீசுநீனீஸ்தா ॥

பசுுகாபிசு சரீர்மிபவா டசசனேன ச ॥ 17 ॥

அரீ:	" பூஜயாண	வசீ: ச	ஆடைகளைநூல்,
விசுரத:	சிக்திராதமென்ற	பீன: தா	கொக்காணையங்க ளாலும்,
சசிவ:	மந்திரி.	சரீர்மி:	எல்லாவித
சுகிரோபித:	வெகுளானாய் கம்பிட மிருக்கிறவர்.	பசுுகாபி: ச	கண்டுகளைடுகடவே
சூத: ச	குதவம்சத்தில் கிறந் துவரை [கவர்.	ரவா	பசுக்களின்
என		டசசனேன	ஆபிரத்தாலும்,
ரவீ: ச	ரத்தாங்கவாலுர,	தோபய	மகிழ்ச்சிக்கடவா.
மஹீ:	மலை விரிவுபுரந்த		

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं लक्ष्मणः स्वयम् । यथोक्तं ब्राह्मणेन्द्राणामददाद्धनदो यथा ॥

ततः	அப்பொழுது	धनं	பொருளை
पुरुषव्याघ्रः	புருஷே: த்தமராவிய	यथोक्तं	நியமணம்பெற்றவண்
सः	அந்த		ணமே
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ब्राह्मणेन्द्राणां	பிராமிந்ரேந்தமர்
धनदः यथा	சுதேபரன் எவ்வண்ண		கருக்கு
	மேல் அவ்வண்ணமே	अददात्	கொடைசெய்தருளி
तत्	அந்த		தூர்.

अथाब्रवीद्ब्राह्मणकलांस्तिष्ठतथोपजीविनः । संप्रदाय बहु द्रव्यमेकैकस्योपजीविनः ॥ २४ ॥

उपजीविनः	{ தண்ணிடம் குற்றேவல் செய்துவந்த பரிஜன ஸமுதாயத்தின்	अथ	அதன்பின்னர்
एकैकस्य	ஒவ்வொருவனுக்கும்	ब्राह्मणकान्	கண்ணும் கண்ணிரு மாய்
बहु	எல்லாமாய்	निष्ठतः	நின்றுகொண்டிருந்த
द्रव्यं	பொருளை	उपजीविनः	பரிஜனஸமுதாயத்தைய் பார்த்து,
संप्रदाय	அளித்துவிட்டு,	अब्रवीत्	ஆக்குபித்தருளினார்.

लक्ष्मणस्य च यद्वैष्ण गृहं च यदिदं मम । अशून्यं कार्यमेकैकं यावदागमनं मम ॥ २५ ॥

इदं	" இந்த	गृहं	வீடு
एकैकं	{ எக்களிருவர்களுக்கும் தனித்தனியாய் உள் னதும்,	यत् च	எதுவோ அதையும்,
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனுடைய	मम	எனது
वैष्ण	வீடு	आगमनं यावत्	திரும்புகருதல்மட் டும்,
यत् च	எதுவோ அதையும்	अशून्यं	பாழடைபா ததாக,
मम	எனது	कार्यम्	காத்துவரப்படவேண் டும்."

इत्युक्त्वा दुःखितं सर्वं जनं तमुपजीविनम् । उवाचेदं धनाध्यक्षं धनमानीयतामिति ॥ २६ ॥

दुःखितं	துக்கப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிற,	इदं	இப்பொழுது
उपजीविनं	தமக்குக்குற்றேவல்	धनाध्यक्षं	தனது கொள்கையி லையப்பார்த்து,
तं	அந்த [செய்துவந்த	धनं	"எனது பொக்கிஷம்
जनं	பரிஜனஸமுதாயத்தி னிடம்	सर्वं	எல்லாமும்,
इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்,	धनीयतां	இங்கு கொண்டுவரப் பட்டும்"
उवाच	அருளிச்செய்துவிட்டு,	इति	என்று
		उवाच	கட்டளைவிட்டனர்.

ततोऽस्य धनमाजहुः सर्वमेषोपजीविनः । स राशिः सुमहांस्तत्र दर्शनीयो बह्वक्षयत् ॥

ततः	அந்தனால்	तत्र	அப்பொழுது,
अस्य	இவரது	सः	அந்த
धनं	பொக்கிவம்	राशिः	குதியல்
सर्वं हि	எல்லாவற்றையுமே	सुमहान्	மிகப்பெரிதாயும்,
उपजीविनः	வேலைக்காரர்கள்	दर्शनीयः एव	மணியமாகவும்
आजहुः	கொண்டுமகிழ்ச்சித் தார்கள்.	अक्षयत्	காணப்பட்டது.

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं सहलक्ष्मणः । द्विजेभ्यो बालवृद्धेभ्यः कृपणेभ्यो ह्यदापयत् ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	बालवृद्धेभ्यः	குழந்தைகளுக்கும், முதியவர்களுக்கும்,
सहलक्ष्मणः	ஸக்த்மணருடனிருந்த	कृपणेभ्यः	வறுமை, தகையிலி ருந்த
पुरुषव्याघ्रः	புருஷேஷ த் தமராகிய	द्विजेभ्यः हि	அந்தணர்களுக்கும்,
सः	அவர்,	अदापयत्	கொடுப்பித்தார்.
तत्	அந்த		
धनं	பொக்கிவத்தை		

तत्रासीत्पिङ्गलो गार्ग्यस्त्रिजटो नाम वै द्विजः । क्षतवृत्तिर्वने नित्यं फालकुडाललाङ्गुली ॥

तत्र	அக்காலத்தில்	पिङ्गलः	தரித்திரத்தால் பிங்கள
वने	காட்டில்,		வண்ணாபிஞ்சுநதவரும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	गार्ग्यः वै	கர்க்கியவம்சத்தில் பிறந்தவருமாகிய
क्षतवृत्तिः	{ உணவுக்குட்பொரு ள் எம்பாதிக்கும் வ ழியெதையும் காணு தவராய்	त्रिजटः	திரிஜடர்
फालकुडाल- लाङ्गुली	{ கோடாரி மண்வெட்டி, கலப்பை இவைகளை யுடையவராய்	नाम	என்ற
		द्विजः	ஓர் அந்தணர்
		असीत्	இருந்தார்.

तं वृद्धं तरुणी भार्या बालानादाय दारकान् । अश्वी द्राक्ष्यन् वाक्यं दारिद्र्येणाभिषीदिता ॥

तं	அந்த	आदाय	கைபில் வைத்துக் கொண்டு,
वृद्धं	வயதுசென்ற	दारिद्र्येण	தரித்திரத்தால்
भार्या	பிராம்மணரைப் பார்த்து,	अभिषीदिता	மிகவும் பிடிக்கப்பட்ட உவனாய்
तरुणी	சிறுபெண்ணை	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
भार्या	மனைவி	अश्वीन्	கொன்னான்.
बालान्	சிறு		
दारकान्	குழந்தைகளை		

अपास्य फालं कुदालं कुरुष्व वचनं मम । रामं दर्शय धर्मज्ञं यदि किञ्चिदवाप्स्यसि ॥

மம	"என்னுடைய	ராம	ஸ்ரீராமரிடம்
வசனம்	சொல்லில்		
கुरुष्व	செய்யும்.	दर्शय	{ ஆஜராகி உமக்கு வேண்டியதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும்.
फालं	கோடாரிணியையும்,	यदि	அப்படிச்செய்தால்
कुदालं	மணவெட்டியையும்	किञ्चि	ஏதேனும்
अपास्य	ஆரத்தில் எறிந்து	अवाप्स्यसि	பெறுவீர்."
धर्मज्ञं	தர்மக்குறான [கிட்டு,		

स भार्याया वचः श्रुत्वा शार्दामाच्छाद्य दुःखदाम् । स प्रातिष्ठत पन्थानं यत्र रामनिवेशनम् ॥

सः	அவர்	आपास्य	உடுத்திக்கொண்டு,
भार्यायाः	பரிகை விரிவின் து	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திருமா
वचः	சொல்லில்	यत्र	எங்கே [வினை
श्रुत्वा	கேட்டு,	पन्थानं	அதேவழியாக
दुःखदां	கிழித்த	सः	அவர்
शार्दी	சேஷ்டியை	प्रातिष्ठत	புறப்பட்டார்.

भृग्वह्निरस्समं दीप्या त्रिजटं जनसंसदि । आ पञ्चमायाः कक्ष्याया नैनं कश्चिदवारयत् ॥

दीप्या	காந்தியால்	पञ्चमायाः	ஐந்து
भृग्वह्निरःसमं	{ பிருகுரிவழிபோலவும், அம்மிரன் முனிபோலவும்பிருக்கிற	कक्ष्यायाः	கட்டுகளின்
एनं	இந்த	जनसंसदि	ஜனக்கூட்டத்தில்
त्रिजटं	திருஜட, முனிவரை	कश्चिन् आ	எவனேனுமொருவன்
		अवारयत् न	கட தடுக்கவில்லை.

स राजपुत्रमासाद्य त्रिजटो वाक्यमब्रवीत् । निर्धनो बहुपुत्रोऽस्मि राजपुत्र महायशः । क्षतवृत्तिर्वने नित्यं प्रत्यवेक्षस्व मामिति ॥ ३४ ॥

सः	அந்த	राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தி திருக்
त्रिजटः	திருஜட முனிவர்	अस्मि	அடையன் [குமாரரோ!
राजपुत्रे	சக்கிரவர்த்தியாரின்	निर्धनः	பாப எவழ.
	திருக்குமாரரை	बहुपुत्रः	பெரிய குடும்பி.
आसाद्य	பார்த்து,	वने	காட்டில்
इति	இனிவரும்	नित्यं	எப்பொழுதும்
वाक्यं	விண்ணப்பத்தை	क्षतवृत्तिः	உணவுக்குக்கட எம் பாதிக்கமுடியாதவன்.
अब्रवीत्	தெரிவித்துக்கொண்	मां	என்னை
	பார்.	प्रत्यवेक्षस्व	தேவரீர் கடவுளிடத்த
महायशः	"மிக்கப் புகழுடைய		ருளும்."
	வரோ!		

तमुवाच ततो रामः परिहाससमन्वितम् ॥ ३५ ॥

परिहाससमन्वितं கொண்டாடுவதற்கெற்
ற பாத்திரமாகிய
த அவரைப்பார்த்து,
ராம: சூரிமர்

ततः அப்பொழுது
उवाच பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

गवां सहस्रपथ्येकं न तु विश्राणितं मया । परिक्षिपसि दण्डेन यावत्तावदवाप्यसि ॥

मया “அடியேனால்,
मया பசுக்களின்
सहस्र அநேகம்
विश्राणितं தானம் கொடுக்கப்
பட்டது.

न பெருக தேவரீர்
दण्डेन கைகொண்டுக்கும் கோல்
கொண்டு

तु அப்படியிருந்தும்,
இதுவரைக்கும்
एकं अपि ஒன்றுகூட

यावत् எவ்வளவுதூரம்
परिक्षिपसि விசியெறிக்கிறோ
तावत् அதுவரைபிழைமுள்ளா
எல்லாவற்றையும்
अवाप्यसि ஸ்விக்கரிப்பிரக.

स शार्दी त्वरितः कथां संभ्रान्तः परिवेष्ट्य ताम् । आविध्य दण्डं चिक्षेप सर्वप्राणेन वेगितः॥

स: அவர்
त्वरितः பரபரப்புடன் கூடிய
வராய்,
संभ्रान्तः மிக்கக் கலவரம்டைந்
தவராய்,
वेगितः அதி உற்சாகம் கொ
ண்டவராகி,
तां அந்த

शार्दी உத்தரீயத்தை
कथां இடுப்பில்
परिवेष्ट्य சுற்றியிறுக்கிக்கொ
दण्डं கோலை [கொண்டு,
आविध्य சுழற்றி,
सर्वप्राणेन முழு பலத்தோடு
चिक्षेप எறிந்தார்.

स तीर्त्वा सरयूपारं दण्डस्तस्य कराच्युतः । गोव्रजे बहुसाहस्रे पपातोक्षणसन्निधौ ॥

तस्य அவருடைய
करात् கைகொண்டு
च्युतः கிடைத்திய
स: அந்த
दण्डः கோல்
सरयूपारं ஸரயூநதிக்கரையை

तीर्त्वा தாண்டி,
बहुसाहस्रे அநேக ஆயிரக்கண
गोव्रजे பசுமந்தையில்[டங்கிய
उक्षणसन्निधौ ஓர் எருகின் முன்னி
கையில், (ஆர்வம்)
पपात விழுந்தது.

तं परिष्वज्य धर्मात्मा आ तस्मात्सरयूतयात् । आनयामास ता गोपैस्त्रिजटायाश्रमं प्रति ॥

धर्मात्मा தம்ம தீரவாகுமவர்
तं அவரை
परिष्वज्य கட்டியனைத்துக்கொ
ண்டு,

आ இனடாபிழைள்ள
ता: அவைகளை
त्रिजटाय திருஜடமுனிகாருக்கு
आश्रमं प्रति ஆசிரமத்திலு

तस्मात् அந்த
सरयूतया ஸரயூநதிக்கரையிலி
ருந்து

गोपै: இனடயர்களைக்கொ
आनयामास கேள்ப்பித்தருளினார்.

उवाच च ततो रामस्तं गार्ग्यमभिर्हपयन् । मन्थुर्न खलु कर्तव्यः परिहासो ह्ययं मम ॥

ततः	அப்பொழுது	मम	எனது
रामः	சுதீராமர்	परिहासः	கொண்டாடனனது
गार्ग्यं	கார்க்யவம்சத்தவரர்	मन्थुः च	{ மனதிலெப்படிப்பட்ட குறையை விளைவிப் பதிகவும்,
ते	அவரைப்பார்த்து,	कर्ण्यः न	தேவரீர் திருவுணத்தில் பற்றலாகாது.
अभिर्हपयन्	உள்ளக்குளிரச் செய் பவராகி,	खलु हि	இதைத்தானடியேன் பிரார்த்திக்கிறேன்.
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி		
अयं	"இந்த [சுதீர்]		

इदं हि तेजस्तव यदुत्तरत्यये तदेव जिज्ञासितुमिच्छता मया ।

इमं भवानर्थमभिप्रचोदितो वृणीष्व किञ्चिदपरं व्यवस्यति

॥ ४१ ॥

तव	"தேவரீரது	इच्छता	விரும்பிய
इदं	இந்த	मया	அடியேனால்
दुत्तरत्यये	கண்டறிந்துகொள்வ து கஷ்டமாகிய	इमं	இந்த
तेजः	தேயோபலம்,	अर्थं	காரியத்தில்
यत्	எதுவே,	अभिप्रचोदितः	தேவரீர் பிரார்த்திக்க வேறு [ப்பப்பர்.
सत्	அதை	अपरं	ஏதாவது
हि	எல்லாருக்கும் பிரசித் தமாக	किं एव	தேவரீர்
जिज्ञासितुं	தெரிந்துகொள்ள	भवान्	விரும்புகிறீர் ஆகில்
		व्यवस्यति चेत्	கேட்டருள்வீராக.
		वृणीष्व	

अवीमि सत्येन न तेऽस्ति यन्त्रणा धनं हि यद्यन्मम विप्रकारणान् ।

भवत्सु सम्यक् प्रतिपादनेन तन्मयाऽऽजितं शीतियशस्करं भवेत्

॥ ४२ ॥

अवीमि	"மனப்பூர்வமாய்	मया	அடியேனால்
सत्येन	அடியேன் விண்ணப் பம்செய்கிறேன்,	आजितं	சாம்பாதிக்கப்பட்ட
यत्	ஆகையால்	तत्	அது [தோ,
ते	தேவரீருக்கு	भवत्सु	தேவரீரைப்போன்ற வர்களிடத்தில்
यन्त्रणा	சாந்திகரசமென்பது	सम्यक्	பரிபூர்ணமாய்
अस्ति न	வேண்டாம்,	प्रतिपादनेन	கொடுக்கப்பட்டதினால்
यत्	எந்த	मम	அடியேனுக்கு
धनं	பெருநன்	शीतियशस्करं	{ மனமகிழ்ச்சியையும் புகழையும் விளைவிப் பதிக
विप्रकारणान् हि	ஆசைவர்களுடைய உடம்போகத்திற்காகவே	भवेत्	இருக்கும்."

ततः सपर्यन्तमिहो महामुनिर्गवापनीकं प्रतिगृह्य धीदितः ।

यशोवत्योन्मिमुखोपबृंहणीस्तदाऽऽशिषः प्रत्यवदन्महात्मनः

॥ ४३ ॥

तदा	அப்பொழுது	மோதி:	யிக்க மகிழ்வுகொண்டவராகி
சமர்ப்ப:	குறிப்பாகிய	மஹாத்மாவுக்கு	
கிண்த:	கிரிதட	யசோவத்யோதி- }	புகழையும், பலத்தை
மஹாமுனி:	மாமுனிவர்	சுலோபவ்ருஹிணி: }	யும், அன்பையும், இன்பத்தையும் பெருகச்செய்யும்படியான
ராவ்	பசுக்களின்	ஆசிஷ:	ஆதிவசனங்களை
அமீக:	மக்களைய	प्रत्यवदत्	கூறினார்.
प्रतिगृह्य	தனமாய் பெற்றுக் கொண்டு,		
ततः	அதனால்		

स चापि रामः परिपूर्णपौरुषो महद्भूतं धर्मवत्सैरुपाजितम् ।

नियोजयामास सुहृज्जने चिरायथार्हसंपान्नचःप्रचोदितः

॥ ४४ ॥

सः रामः	அகத ஸ்ரீராமர்	ययार्हसम्मान-	அவரவர்களின் தகுதி
धर्मवत्सै:	தர்மபரமுத்தமான பராக்ரமங்களால்	चःप्रचोदितः च }	கிடைத்த படி ஸம்மான்னங்களைப் பிடித்தோடு அளிப்பவராயும்,
उपाजितं	சம்பாதித்த	सुहृज्जने	அன்பர்களான ஜனங்களை விஷயத்தில்
महद्भूतं	அளவற்ற	चिरात्	முடிவில்
धनं	பொருளை	नियोजयामास	உபயோகப்படுத்தினார்.
परिपूर्ण-	பரிபூர்ணமான பரிதி		
पौरुषः अपि }	யோடுகூடின மனக் தினராயும்,		

द्विजः सुहृदृत्यजनोऽथ वा तदा दरिद्रभिक्षाचरणश्च यो भवेत् ।

न तत्र कश्चिन्न वभूव तर्पितो ययार्हसंपाननदानसंभ्रमैः

॥ ४५ ॥

तदा	அக்காலத்தில்	तस	அவர்களில்
यः च	எவனோ ஸுமொருவன்	ययार्हसम्मान-	அவரவர்களின் தகுதி
दरिद्रभिक्षाचरणः	தாநீத்திரியத்தால் பிச்சைசெயடுங்கும்	चःप्रचोदितः च }	கிடைத்த ஸம்மான்னங்கள்களின் மரியாதைகளால்,
द्विजः	பிராம்மணனுய்யா,	तर्पितः न	மனத்திருப்தியடைபாதிருந்த
सुहृत्	அன்புள்ள	कश्चित्	ஒருவனும்
भृत्यजनः वा	சேவகனுய்யா	न वभूव	இல்லை.
भवेत्	இருந்தானோ		
अथ	அப்பொழுது		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

अयस्विशः सर्गः—முப்பத்திழைந்துவது ஸர்க்கம் || 33 ||

दशरथदर्शनाय श्रीरामानमनम्—தசரதரைப் பார்க்க ஸ்ரீராமர் வருவது.

दत्त्वा तु सह वैदेह्या ब्राह्मणेभ्यो धनं बहु । जग्मतुः पितरं द्रष्टुं सीतया सह राघवौ ॥

राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும்	दावा	கொடைசெய்துவி
		तु	அதன்மேல் [ட்டு,
वैदेह्या	வைதேஹியோடு	पितरं	திருத்தந்தையை
सह	கூடயிருத்து	द्रष्टुं	கண்டுசெவிக்க
ब्राह्मणेभ्यः	வேதியர்களுக்கும்	सीतया सह	சீதாதேவியுடன்
बहु	மிக		கூடவே
धनं	பொருளை	जग्मतुः	எழுந்தருளினார்கள்.

ततो गृहीते दुष्पक्षे त्वशोभेतां तदायुधे । मालादामभिरावृद्धे सीतया समञ्कृते ॥ २ ॥

सीतया तु	சீதாதேவியாராலேயே	गृहीतं	{ இருக்காநீகள்ளிலெடுத்த துக்கொண்டு போக பாபட்டவைகளுமான
मालादामभिः	பூக்கப்பாக்களினால்	तदायुधे	அவ்விருவர்களின்
आवृद्धे	சுற்றப்பட்டவைகளும்	दुष्पक्षे	ஆபத்தவர்க்கங்கள்
समञ्कृते	கன்றது உலங்கரிக்கப் பெற்றவைகளும்	अशोभेताम्	நூர்யால் கண்களாக்க சச்சித்யப்பவைகளால் விளங்கின.
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து		

ततः प्रासादहर्म्याणि विमानशिखराणि च । अधिष्ठ जनः श्रीमानुदासीनो व्यलोकयत् ॥

श्रीमान्	மிகச்சொல்வந்ததய டைய	विमान-	{ ஏழுமாடபுள்ள விடுக ளின் உச்சிகளிடிலும்
जनः	ஜனசமுதமான்னு	शिखराणि च	
ततः	அப்பொழுது	अधिष्ठ	வறிக்கொண்டு,
प्रासाद- हर्म्याणि }	கோளில்களின் கோபு ரங்களிடிலும் தனி கள்களின் மள்ளிகை களிடிலும்,	उदासीनः	உந்தாகமிழ்த்ததாய்
		व्यलोकयत्	பார்க்குதுக்கொண்டிருந் தது.

न हि रथ्याः स्र शक्यन्ते गन्तुं बहुजनाकुल्याः ।

आरुह्य तस्मात् प्रासादादीनाः पश्यन्ति राघवम् ॥ ४ ॥

रथ्याः	வீதிகள்	दीनाः	தன்பமுற்றிருக்க
बहु-	{ வெகுஜனக்கூட்டத் தால் கிற்கவுண்டியில் லாமல் நிறையப்பெற் றவைகளால்	आरुह्य	உயர் ஏறி. [ஜனங்கள் உயர்க்க இடத்தி லிருந்து
जनाकुल्याः }		प्रासादात्	ஸ்ரீராமரையே
गन्तुं	தானமுதலசெல்ல	राघवं हि	{ வழிவகை ஒன்றும் தெ யிதவர்களால், புக் கொண்டிப்பார்க்குந் கொண்டிருந்தார்கள்
शक्यन्ते स न	முடியாதவைகளாக இருந்தன.	पश्यन्ति	
तस्मात्	ஆகையால்		

पदाति वर्जितच्छत्रं रामं दृष्ट्वा तदा जनाः । ऊचुर्बहुविधा वाचः शोकोपहतचेतसः ॥५॥

तदा	அப்பொழுது	शोकोपहत- चेतसः	மனவிதழைப்பால் தடுமாற்றமடைந்த மனத்தினர்களாகி,
रामं	ஸ்ரீராமரை		
वर्जितच्छत्रं	திரும்புடைபின் நி		
पदाति	{ கால்கடையாய் சென்றுகொண்டிருக்கின்றவராய்,	बहुविधाः	பலவாறாய்.
दृष्ट्वा	கட்புலனுய்க் கண்ட,	वाचः	பின்வரும் மொழிகளை
जनाः	ஜனங்கள்,	ऊचुः	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

यं यान्तपनुयाति स चतुरङ्गवलं महत् । तमेकं सीतया सार्धमनुयाति स लक्ष्मणः ॥६॥

यं	எந்த ஒருவரை,	एकं	தனிமைப்பாய்,
महत्	மஹத்தான	यान्तं	போகிற
चतुरङ्गवलं	நால்வகை தோளை	तं	அவரை,
अनुयाति स	பின்தொடர்ந்து செல்லுமோ ;	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் ஒருவர்,
सीतया सार्धं	சீதையோடுகூட	अनुयाति स	பின்தொடர்ந்து செல்கின்றார்.

ऐश्वर्यस्य रसज्ञः सन् कायिनां चैव कामदः । नेच्छत्येवानृतं कर्तुं पितरं धर्मगौरवात् ॥

ऐश्वर्यस्य	ஐசுவரியத்தினுடைய	सन्	தர்மாத்மாவாகுமவர்,
रसज्ञः एव	{ உண்மையான பிரியோஜனமின்னதென்று தெரிந்தவரும்,	धर्मगौरवात्	தர்மத்தின்மேல் வைத்த
कायिनां	யாசித்தவர்களின்	एव	திரும்பும் கைனரவத்தாலேயே
कामदः च	மனோரதங்களை நிறைவேற்றுவருமாகிய	पितरं	திருத்தந்தையை
		अमृतं	அமுதப்பலகா தியாக
		कर्तुं इच्छति च	செய்ய ஒப்பாவின்கை.

या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगैरपि । तामय सीतां पश्यन्ति राजमार्गगता जनाः ॥

या	எந்த ஒருவன்	शक्या च	முடியாதவனோ ;
पुरा	இதுவரைக்கும்	तां	அந்த
आकाशगैः	ஆகாசத்தில் சந்துசரிகிற	सीतां	சீதாப்பிராட்டியவரை,
		अथ	நத்காலம்
भूतैः अपि	பரம பக்தர்களாலும்	राजमार्गगताः	ராஜமாதிகளிலிருக்கின்ற
	கூட	जनाः	சாதாரண ஜனங்கள்
द्रष्टुं	கட்புலனுய்க் காண	पश्यन्ति	பார்க்கின்றார்கள்.

अङ्गरागोचितां सीतां रक्तचन्दनसेविनीम् । वर्षशृष्णं च शीतं च नेष्यन्त्याशु विवर्णताम् ॥

अङ्गरागोचितां	{ "அரசனைத் திரவ்யம் களைப் பூசிக்கொள்ளா மரியவளும, செஞ்சடைக்கையணிந் து கொள்ளவேண்டி யவளுமாகிய சீதாதேவியாரை	वर्षं	மழையும்
रक्तचन्दनसेविनीं		शृष्णं च	வெயிலும்,
सीतां		शीतं च	குளிரும்.
		आशु	சிக்கிரமாய்
		विवर्णतां	காந்தி குன்றியவனாய்
		नेष्यन्ति	மாற்றும்.

अथ नूनं दशरथस्सत्त्वमाविश्य भापते । न हि राजा प्रियं पुत्रं विवासयितुमर्हति ॥१०॥

अथ	"இப்பொழுது	नूनं	நிச்சயம்.
दशरथः	தசரத	हि	ஏனென்றால்,
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रियं	மிகப்பிரியமுள்ள
सत्त्वं	பேண்ப	पुत्रं	புதல்வரை
आविश्य	புகுவிட்டுக்கொண்டு,	विवासयितुं	காட்டி நகலுப்ப
भापते	மதிமாரிப்பேசுகின் றார்.	अर्हति न	ஸம்மதிக்கமாட்டார்.

निर्गुणस्यापि पुत्रस्य कथं स्याद्विवासनम् । किं पुनर्यस्य लोकोऽयं जितो वृत्तेन केवलम् ॥

निर्गुणस्य	"உதவாத	यस्य	எவருக்கு
पुत्रस्य	மகனுக்கு	वृत्तेन	திருக்கல்யாணகுணம்
अपि	நட	अयं	இந்த [பெறுமையால்
विवासनम्	கதேசத்துகின்று அகற்றுணை	लोकः	உலகம்
कथं स्यात्	கிதிக்கப்படுகிறதில்லை.	केवलं	முற்றிலும்
पुनः	அப்படியிருந்தும்,	जितः	வசியமோ. (அவருக்
		किम्	இது ஏன்? கு)

आनृशंस्यमनुक्रोशः श्रुतं शीलं दमः शमः । राघवं गोभयन्त्येते षड्गुणाः पुरुषोत्तमम् ॥

आनृशंस्यं	{ "எப்படிப்பட்டவனுக் கும் தேகச்சிரமத் தையோ அல்லது ம னத்துன்பத்தையோ விளைவிக்காதிருக்கும் தன்மை, தண்ணளி, சாந்திரக்ஞானம், எப்பவும் தர்மநெறி வழுவரது எனையும் செய்யும் சுபாவம்,	दमः	{ புலன்களை அடக்கி தன்வசமாக்கிக்கொ ள்ளை, எக்காளத்தினெதற் கும் மனதைச்சிதற விடா திருத்தல் ஆகிய இந்த புது குணங்களும், *புருஷோத்தமராகிய சூராமரை விளக்குகின்றன.
अनुक्रोशः		शमः	
श्रुतं		एते	இந்த
शीलं		षड् गुणाः	புது குணங்களும்,
		पुरुषोत्तमं	*புருஷோத்தமராகிய
		राघवं	சூராமரை
		गोभयन्ति	விளக்குகின்றன.

[*ஸர்வாந்தர்யாபியாய், ஸகல இகத்காரணமாய், ஸகல இகத்காரணமாய், ஸர்வ வ்யாபியாய் இருக்கும் புருஷோத்தமராகிய]

तस्मात्तस्योपघातेन प्रजाः परमपीडिताः । औदकानीव सत्त्वानि ग्रीष्मे सलिलसंक्षयात् ॥

तस्मात् ஆண்களால்,
तस्य அவருக்கு
उपघातेन துன்பத்தை விளைவித்
प्रजाः ஜனங்கள், [ததால்,
ग्रीष्मे வெயிற்காலத்தில்
सलिलसंक्षयात् நீர் வற்றிப்போய்விட்ட
ததால்

औदकानि ஜலத்திலேயே உயிரு
सत्त्वानि டனிருக்கிற
इव ஜத்துக்கள்
एव எவ்வண்ணமோ
अव्यवண்ணमो
परमपीडिताः தவிக்கின்றார்கள்.

पीडया पीडितं सर्वं जगदस्य जगत्पतेः । मूलस्येवोपघातेन वृक्षः पुष्पफलोपमः ॥१४॥

जगत्पतेः ஜகத்துக்கெல்லாம்நா
अस्य இவருடைய[யகராகிய
पीडया கஷ்டத்தால்
जगत् सर्वं உலகம் எல்லாபூவும்,
पुष्पफलोपमः புஷ்பங்களுக்கும்,
கனிகளுக்கும் தரும்

वृक्षः ஜீர் கிருஷ்டமானது
मूलस्य उपघातेन வேரின் நாசத்தால்
इव எவ்வண்ணமோ
अव्यवண்ணमो
पीडितम् அழிந்துபோயிற்று.

मूलं ह्येव मनुष्याणां धर्मसारो महाद्युतिः । पुण्यं फलं च पत्रं च शाखाश्चास्येतरे जनाः ॥

महाद्युतिः அமர் ஜனந்ம மஹிமை
பூண்ட
धर्मसारः தருமதேவதையாகிய
एषः हि இவர் ஒருவர்தான்
मनुष्याणां மனிதர்களுக்கு
मूलं வேர். (ஆதாரம்.)
हरे இதர

जनाः ஜனங்கள்
अस्य இதன்
पुण्यं புஷ்பமாகவும்,
फलं च பழமாகவும்,
पत्रं च இலைகளாகவும்,
शाखाः च கிளைகளாகவும் ஆகி
ஞர்கள்.

ते लक्ष्मण इव क्षिप्रं सपत्नीकाः सवान्धवाः । गच्छन्तमनुगच्छामो येन गच्छति राघवः ॥

ते அந்த நாம்
सपत्नीकाः பத்தினிகளோடு கூடி
வார்களாயும்,
सवान्धवाः { புத்திரமித்திர பந்துக்
களோடு கூடிவார்க
ளாயும்,
राघवः ஸ்ரீராமவர்
येन எந்த வழியால்

गच्छति எழுந்தருளுகிறாரோ ;
गच्छन्तं எழுந்தருளுமவரை
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
इव எவ்வண்ணமோ
अव्यवண்ணमो
क्षिप्रं இப்பவே
अनुगच्छामः தொடர்ந்து போவோம்.

उद्यानानि परित्यज्य क्षेत्राणि च गृहाणि च । एकदुःखसुखा राममनुगच्छाम धार्मिकम् ॥

उद्यानानि பூந்தோட்டங்களையும்,
क्षेत्राणि च நிலங்களையும்,
गृहाणि च வீடுவாசல்களையும்,
परित्यज्य துறந்துவிட்டு,

एकदुःख- } துக்கத்தையும் சுகத்
सुखाः } தையும் ஒரேமாதிரி
धार्मिकं யாகப்பாராட்டுபவர்க
रामं தர்மிஷ்டராகிய[னாய்,
अनुगच्छाम ஸ்ரீராமரை
பின்பற்றிச்செல்
வோம்.

समुद्धृतनिधानानि परिध्वस्ताजिराणि च । उपात्तधनधान्यानि हृतसाराणि सर्वशः ॥
 रजसाऽभ्यवकीर्णानि परित्यक्तानि दैवतैः । मृषिकैः परिधावद्भिरुद्विलैरावृतानि च ॥१९॥
 अपेतोदकधूमानि हीनसंभारजनानि च प्रनष्टवलिकर्मज्यामन्त्रहोमजपानि च ॥ २० ॥
 दुष्कालेनैव भग्नानि भिन्नभाजनवन्ति च । अस्माभ्यक्तानि वेश्मानि कैकेयी प्रतिपद्यताम् ॥

கேகேயி	கைகேயிதேவியார்	பரி, வைதிகக்கிரியை,
சமுத்த- நிதானானி	{ போராத்தலைபெண் கிற ஒரு காரணத்தி- னாலேயே	{ யாகம், மந்திரம், தேறாமம், ஆபம் இ- வைகளில்லாதவை களாய்,
அஸ்த்யக்தானி	சும்மால் சூன்யமாய் ஒழிக்கப்பட்ட	துகன்போகவினக்கா- தவைகளாயும், மெ- ழுகாதவைகளாயும்,
வெஷ்மானி	விடுகளை	அதெளியாதவைக- ளாயும், சூபமணமி- ல்லாதவைகளாயும்,
சமுத்த- நிதானானி	{ புதயல்களைப்பெடுத்து அப்புறப்படுத்தப்பட- ட்டவைகளாயும்,	உடைத்த பாத்திரங்க- ளை யுடையவைகளாய்
பரிஹ்வஸ்தாஜிராணி ச	அழிந்த முற்றங்களை யுடையவைகளாயும்,	உடைத்துக்கிடக்கின்ற எங்கும் [வைகளாய் திறந்தவளைகளால் அங்குமிக்கும்
ஹூதசாராணி च	{ பொருள்களைபெல்லா- மெடுத்து அப்புறப்- படுத்தப்பட்டவை களாயும்,	ஒடுகின்ற எலிகளால் மாததிரம்
உபாத்ததன- தான்யானி च	தனங்களையும், தானி- யங்களையுமெடுத்தப்- புறப்படுத்தப்பட்ட வைகளாயும்,	காணம்செய்யப்பட்டு வினக்குகிறவைகளா- யும்,
தேவதே:	கிருஹதேவதை களால்	புழுதியால்
பரித்யக்தானி	துறக்கப்பட்டவை களாயும்,	எங்கும் படியப்பெற்ற வைகளாயும்
		அடைபட்டும்

वनं नगरमेवास्तु येन गच्छति राघवः । अस्माभिश्च परित्यक्तं पुरं संपद्यतां वनम् ॥२२॥

राघवः	ரூராமர்	अस्तु	ஆகட்டும்.
गच्छति	வெளியின்போய்க்கிடுகி- ன்றார்.	अस्माभिः	சும்மால்
येन	என்கிற காரணத்தால்	परित्यक्तं	விடப்பட்ட
वनं	காடானது	पुरं	பட்டணம்,
नगरं एव	நகரமாகவே	वनं च	காடாகவே,
		संपद्यताम्	ஆகட்டும்.

विलानि दंष्ट्रिणः सर्वे सानूनि मृगपक्षिणः । त्यजन्त्वस्मद्भयाद्भीता गजाः सिंहा वनान्यपि॥

दंष्ट्रिणः	ஸர்ப்பங்கள்	वनानि	காடுகளையும்.
विलानि	விலைகளையும்	सर्वे अपि	எல்லாமும்
मृगपक्षिणः	மிருகங்களுக்கும், பகழிகளும்,	अस्मद्भयात्	நம்மைந்தகண்டாறுண்டாகும் பயத்தால்,
सानूनि	தாழ்வரைகளையும்,	भीताः	தடுமாற்றமடைந்த விலைகளையும்
गजाः	யானைகளும்,	त्यजन्तु	ஒதுப்போய்விட்டிடும்.
सिंहाः	சிங்கங்களும்,		

अस्मद्यक्तं प्रपद्यन्तां सेव्यमानं त्यजन्तु च ॥ २४ ॥

सेव्यमानं च	ஆசரமித்திருக்குமிடமெல்லாவற்றையும்	अस्मद्यक्तं	நம்மால் சூன்யமாய் விடப்பட்ட இடத்தை
त्यजन्तु	ஒழித்துவிட்டிடும்.	प्रपद्यन्ताम्	ஆவையாட்டும்.

वृणमांसफलादाने देशं व्यालमृगद्विजम् । प्रपद्यतां हि कैकेयी सपुत्रा सहवान्धवैः ॥

राघवेण वने सर्वे सह वत्स्याम निर्वृताः ॥ २५ ॥

कैकेयी	கைகேயிதேவியார்,	देश	தேசத்தை
सपुत्रा	திருக்குமாரரோடு கூடியவனாய்,	प्रपद्यतां	ஆடையாட்டும்.
सह बान्धवैः	பந்துக்களோடும்	सर्वे	எமெல்லோரும்
वृणमांस- } फलादानं }	புல், மாம்சம், பழம், இத்தியாதிகளைத்தின் ின்ற	राघवेण	ஸ்ரீராமரோடு,
		सह हि	கடவேயே
		वने	காட்டில்,
व्यालमृग- } द्विजं }	கொடிய மிருகங்கள், பகழிகள் இவைகளுக்கிருப்பிடமாகிய,	निर्वृताः	{ மனோதமெல்லாம் கைகடப்பெற்றவர் களாக
		वत्स्याम	வாழ்வேனும்.

इत्येवं विविधा वाचो नानाजनसमीरिताः । शुभाव रामः श्रुत्वा च न विचक्रेऽस्य मानसम्॥

इति एवं	இவ்வாறாய்	शुभाव	கேட்டார்.
नानाजन- } समीरिताः }	ஜனங்கள் பலரும் சொல்லிக்கொண்டிருந்த	श्रुत्वा च	கேட்டும்,
विविधाः	பலவாறு	अस्य	இவரது
वाचः	மொழிகளை	मानसं	திருவுளம்
रामः	ஸ்ரீராமர்	विचक्रे न	கிரகராம்கொள்ளவில்லை.

स तु वेश्म पितुर्दूरात् कैलासशिखरप्रभम् । अभिचक्राम धर्मात्मा मत्तमातङ्गविक्रमः ॥ २७ ॥

मत्तमातङ्गविक्रमः	மதயானைபோன்ற கடையுண்டயவரும்,	कैलास- } शिखरप्रभं }	கைலாசமலையில் சிகரம்போல் விளங்குகிற
धर्मात्मा	தர்மர தமர்வுமான	पितुः	திருத்தந்தையின்
सः	ஆவார்,	वेश्म	திருமாளிகையை
दूरात् तु	தூரத்திலிருந்தே	अभिचक्राम	கொக்கி நடந்தார்.

विनीतधीरपुरुषं प्रविश्य तु नृपालयम् । ददर्शविस्थितं दीने सुमन्त्रप्रविदूरतः ॥२८॥

नृपालयं	சகலரவர் த்தியின் திருமா ஸீனகக்கு	अवस्थितं	சலியமன த்தையுடை யவருமாகிய
प्रविश्य	வந் துசேர்ந்த (ஆவர்)	सुमन्त्रे	சுமந்திரரை
अविदूरतः तु	அதன் வரையிலேயே	दीने	மிக்க வாட்டமடைந்தி
विनीतधीरपुरुषं	நல்ல துரனமுடைய தீரபுருஷனும்	ददर्श	ருக்பின் தவராக கவனித்தார்.

प्रतीक्षमाणोऽपि जनं तदाऽऽर्तमनार्तरूपः प्रहसन्निवाथ ।

जगाम रामः पितरं दिदृक्षुः पितुर्निदेशं विधिवचिकीर्षुः

॥ २९ ॥

पितुः	திருத்தந்தையின்	आतं	மிக்கத்தவித்துக்கொ
निदेशं	கட்டளைகைய		ண்டிருக்கிறதாக
विधिवत्	{ தருவந்திக்கு குறை யென்பதே வினாவா தவண்ணமாய்,	प्रतीक्षमाणः	திருவனத்திலுமிந்த
चिकीर्षुः	நிறைவேற்ற மனவுறு திகொண்டவரும்,	अपि	இருக்கும் [வராய்,
अथ	இப்பொழுது	तदा	அப்படியும்,
पितरं	திருத்தந்தையை	अनार्तरूपः	மனத்தளர்ச்சி அடையாதவராய்
दिदृक्षुः	கண்டுசெய்க்கவந்திரு க்கிறவருமாகிய	प्रहसन् इव	புன்சிரிப்புகொண்டவ ராகவே
रामः	ஸ்ரீராமர்	जगाम	{ ஸபயத்தை எதிர்பா த்து கார்த்துவின்று கொண்டிருந்தார்.
जनं	ஆனசமூகத்தை		

तत्पूत्रप्रेक्ष्वाकसुतो महात्मा रामो गमिष्यन् वनमार्तरूपम्

व्यतिष्ठत प्रेक्ष्य तदा सुमन्त्रं पितुर्हिहात्मा प्रतिहारणार्थम्

॥ ३० ॥

महात्मा	மஹாத்மா வானவரும்	एवं	முதலில்
तदा	அப்பொழுது	पितुः	திருத்தந்தைக்கு
प्रेक्ष्वाक- सुतः	{ இச்சுவாகு குலத்தில் பிறந்தவரிடத்தில் திருக்குமாரனும் அவதர்சனம் செய்தரு ளியவருமாகிய	प्रतिहारणार्थं	{ தான் வந்திருக்கும் செட்டையை விண்ண பயம் செய்வதின் பொருட்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	आतरूपं	அதிகத்துண்பப்பட்ட டுக்கொண்டிருக்கிற
महात्मा	தண்ணளியை விளக்க காட்டுகின்றவராய்.	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரை
तत्	அந்த	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
वनं	காட்டிற்கு	व्यतिष्ठत	கார்த்துவின்றுகொண் டிருந்தார்.
गमिष्यन्	எழுந்தருளப் பயங்கிறவராய்		

पितुर्निदेशेन तु धर्मवत्सलो वनप्रवेशे कृतबुद्धिनिश्चयः ।

स राघवः प्रेक्ष्य सुमन्त्रमब्रवीन्निवेदयस्वागमनं नृपाय मे

॥ ३१ ॥

पितुः	திருத்தந்தைதரின்	राघवः	ஸ்ரீராமர்
निदेशेन तु	{ கட்டளை எங்கிற ஒரு காரணத்தைக் கொ ண்டே	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
वनप्रवेशे	வனம் புருவதில்	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
कृतबुद्धिनिश्चयः	மனவுறுதிக்கொண்ட	मे	"அடியேனது
धर्मवत्सलः	தர்மவத்தனலாகிய	आगमनं	வாழ்வ
सः	அந்த	नृपाय	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
		निवेदयस्व	தெரினியும்" (என்று)
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3777

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1422

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

दशरथमूर्च्छा—தசரதர் முரிச்சையடைவது.

ततः कमलपत्राक्षः श्यामो निरुद्धो महान् । उवाच रामस्तं सूतं पितुराख्याहि मामिति ॥

कमलपत्राक्षः	புண்டரீகபலாசகிசர்	रामः	ஸ்ரீராமர்
	ஸாக்ஷரும்,	सि	அந்த
श्यामः	நீலமேகச்சூராமனவண்ண	सूतं	குதராகிய சுமந்திர
	முடையவரும்,		ரிடம்
निरुद्धः	{ ஏற்றுக்கொண்ட காரி யத்தை குறைபின்றி முடிக்க சிச்சரித்து விட்ட	पितुः	" திருத்தந்தைக்கு
		मां	எண்ணப்பற்றி
महान्	மஹாஹமரகிய	ततः	மற்றபடியும்
		आख्याहि	தெரினியும்"
		हति	என்றும்
		उवाच	அருளிச்செய்தார்.

स रामप्रेषितः क्षिप्रं सन्तापकलुषेन्द्रियः । प्रविश्य नृपतिं सूतो निश्चसन्तं ददर्श ह ॥ २ ॥

रामप्रेषितः	{ ஸ்ரீராமரிடமிருந்து தூதுகொண்டுபோகி ன்றவரும்	क्षिप्रं	தகூண்டே
सन्ताप-	ஸந்தரபத்தால் கலு	प्रविश्य	உண்டு சென்று,
कलुषेन्द्रियः	{ கிய இவதிரிபக்களை உடையவருமான	नृपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை
सः	அந்த	ह	மஹாகந்ததகைசரில்
सूतः	சுமந்திரர்	निश्चसन्तं	பெருநாச்செறிந்து
			கொண்டிருப்பவராக
		ददर्श	உவனித்தார்.

उपरक्तमिवादित्यं भस्मच्छन्नमिवानलम् । तटाकमिव निस्तोयमपश्यज्जगतीपतिम् ॥ ३ ॥

जगतीपति	சங்கிரவர்த்தியானர்	इव	பொலிருக்கிறவரை
उपरक्तं	அகலின் வாகுப்பாட்டம்	निस्तोयं	நீர்வற்றிய [கவும்,
आदित्यं	சூரியனை	तटाकं	தடாகத்தை
इव	பொலிருக்கிறவரை	इव	பொலிருக்கிறவரை
भस्मच्छन्नं	நீறுபூத்த [கவும்,		கவும்,
अनलं	கொளுப்பை	अपश्यत्	கவனித்தார்.

आलोक्य तु महाप्राज्ञः परमाकुलचेतसम् । राममेवानुशोचन्तं सूतः प्राञ्जलिरासदत् ॥ ४ ॥

महाप्राज्ञः	தூணியராகிய	आलोक्य	கவனித்து,
सूतः	சூதராகிய சுமந்திரர்	तु	சூழ்நிலை
राम एव	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியே	प्राञ्जलिः	சைகடிப்பினைவராய்,
परं	மிகவும்	आसदत्	அருகித்தென்ருகார்
अनुशोचन्तं	கவலப்படுகிறவராய்		மதுகின்றனர்.
आकुलचेतसं	மனங்கலங்கியிருக்கின் றவராய்		

तं वर्षयित्वा राजानं सूतः पूर्वं जयाशिवा । भयविह्वया वाचा मन्दया शृङ्गमब्रवीत् ॥

सूतः	சூதராகும் சுமந்திரர்,	मन्दया	{ தந்தையும் கவிடத்தை
तं	அந்த		சைய நன்கு விளக்கக்
राजानं	சங்கிரவர்த்தியானர்ப்	वाचा	காட்டுகிறதாய்கிய.
पूर्वं	முதலில் [பார்த்து,	शृङ्गं	தொனிகொண்டு,
जयाशिवा	"ஜயசிவஸிபவ" என்று	अब्रवीत्	சொல்லக்கூடிய,
वर्षयित्वा	சூழிகூறி,		பின்வருமாறு சொல்
भय-	பயத்துயரத்தை		னார்.
विह्वया	நன்கு விளக்கக்கூட டுகிறதாய்,		

अयं स पुरुषव्याघ्रो द्वारि तिष्ठति ते सुतः । ब्राह्मणेभ्यो धनं दत्त्वा सर्वं चैवोपजीविनाम् ॥

ते	"தேவரீரது	धनं	பொருள்
सुतः	திருக்குமாரரும்,	सर्वं	கூலிக்கதையும்,
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமபூரணசிய	दत्त्वा	கொடைகொடுத்தன்கி,
सः	அவர்,	द्वारि	வாயின்
ब्राह्मणेभ्यः च	பிராமமணர்களுக்குள்	अयं	தேவரீ
उपजीविनां एव	பரிஜனங்களுக்குள்.	तिष्ठति	காதுகார்த்தந்திற்கண் ருர்.

स त्वा पश्यतु भद्रं ते रामः सत्यपराक्रमः । सर्वान् सुहृद् आपृच्छ्य त्वामिदानीं दिवक्षते ॥

सत्यपराक्रमः	"செயன்னை சொந்தவா	दिवक्षते	தரிசிக்கக் காத்தாக்
रामः	ஸ்ரீராமர் [சூதவராகிய		கொண்டிருக்கிறார்.
सुहृद्	மித்திரர்கள்	सः	அவர்
सर्वान्	எல்லாவிடமுள்ள	त्वा	தேவரீகரை
आपृच्छ्य	விடைபெற்றுக்கொ	पश्यतु	கண்டு சேலிக்கட்டும்.
दिवर्षी	இப்பொழுது [ண்டு,	ते भद्रम्	தேவரீ திருவுளம்
त्वा	தேவரீகரை		பற்றுவரீராக.

गमिष्यति महारण्यं तं पश्य जगतीपते । वृतं राजगुणैः सर्वैरादित्यमिव रश्मिभिः ॥८॥

महारण्यं	"மஹத்தாண ஆரண் யத்திற்கு	सर्वैः	எல்லோர்
गमिष्यति	எழுந்தருளியிருக்கின் றனர்.	रश्मिभिः	கிரணங்களாகிற
जगतीपते	சக்கிரவர்த்தியாரே !	राजगुणैः	ராஜகுணங்களால்
आदित्य	சூரியபகவானே	वृतं	விளங்கிக்கொண்டிருக்
इव	போன்றவராய்,	तं	அவரை [க்கும்]
		पश्य	கட்காணித்தருளு
			கிராம."

स सत्यवादी धर्मात्मा गांभीर्यात् सागरोपमः । आकाश इव निष्पङ्को नरेन्द्रः प्रत्युवाच तम् ॥

सत्यवादी	ஸத்யவாதியும்,	निष्पङ्कः	மாசுற்றவரும்,
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்,	नरेन्द्रः	சக்கிரவர்த்தியுமாகிய
गांभीर्यात्	காம்பீரியத்தான்	सः	ஆவர்,
सागरोपमः	சமுத்திரம்போன்ற	तं	அவரைப்பார்த்து,
आकाशः	ஆகாசம் [வரும்,	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு ஆக்கூர
इव	போல		பித்தருளினார்.

सुमन्त्रानय मे दारान् ये केचिदिह मामकाः । दारैः परिवृतः सर्वैर्द्रुषिच्छामि राघवम् ॥

सुमन्त्र	"சுமந்திராரே !	आनय	அழைத்துவரும்,
ये	எந்த	दारैः	மனைவிமார்கள்
केचित्	எவர்கள்	सर्वैः	எல்லோராலும்,
मामकाः	என்னைக்கோர்த்தவர்க	परिवृतः	சூழப்பட்டவனும்,
मे	எனது [மேல, (அந்த)	राघवं	ஸ்ரீராமனை
दारान्	மனைவிமார்களை,	द्रष्टुं	காண
इह	இங்கு	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்."

सोऽन्तःपुरमतीत्यैव स्त्रियस्ता वक्ष्यमब्रवीत् । आर्या इयति वो राजा गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

सः	ஆவர்	आर्याः	"மரதுகிரோமணி களை !
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தினுள்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
अतीत्य	கொண்டு,	वः	உங்களை
ताः स्त्रियः	அந்த மாதர்களை	इयति	உப்பிடுகிறார்.
वक्ष्य	விஷயத்தை [கொக்கி,	तत्र गम्यतां	அங்கு வரவேண்டும்,
अब्रवीत्	பின்வருமாறு தெரிய ப்படுத்தினார்.	चिरं एव	விளம்பம் என்பதே
		मा	வேண்டாம்."

एवमुक्ताः स्त्रियः सर्वाः सुमन्त्रेण नृपाज्ञया । प्रचक्रमुस्तद्भवनं भर्तुराज्ञाय शासनम् ॥१२॥

नृपाज्ञया	சக்கிரவர்த்தியாரின் ஆக்கூருகொண்டு	सर्वाः	எல்லோரும்
सुमन्त्रेण	சுமந்திரரால்	भर्तुः	கணவரின்
एवं	மேற்கூறியவிதம்,	शासनं	நியமனத்தை
उक्ताः	விண்ணப்பப்படுத்தப்பட்ட பட்டவர்களாகிய	आज्ञाय	கிரமேற்றுகொண்டு,
स्त्रियः	மனைவிமார்கள்	तद्भवनं	அவரது திருமாணிகை
		प्रचक्रमुः	புறப்பட்டார்கள்.[ஆகூ

अर्धसप्तशतास्तास्तु प्रमदास्ताम्रयोचनाः । कौसल्यां परिवार्यथ शनैर्जमुर्धृतव्रताः ॥

श्रवता:	{ தருமா ஸூர்தாஸகந்த மீரில் அசந்தசுவாந்து ஊடயவர்களும்	अर्धसप्तशताः	முன் ஸூர்தைதம்பது
ताम्रयोचनाः	{ அமுலையால் சிவந்த கண்களையுடையவர் களுமான	प्रमदाः तु	மலை மிமர்களும்து
ताः	அந்த	अथ	அப்பொழுது
		शनैः	முறைப்படி
		कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியை,
		परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு,
		जमुः	வந்துகேசந்தாரர்கள்.

आगतेषु च दारेषु समवेक्ष्य महीपतिः । उवाच राजा तं सूतं सुमन्वानय मे सुतम् ॥

दारेषु	பத்தினிகள்	उवाच	பின் வருமாறு ஆக்து
आगतेषु च	வந்துகேசரவும்		பித்தருளினார்.
महीपतिः	மீரகபாலகராகிய	सुमन्त्र	"சுமந்திராடே !
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	मे	எனது
तं	அந்த	सूतं	திருமகளை
सूतं	சூதராகியசுமந்திரரை	आनय	இங்கு அழைத்து
समवेक्ष्य	பார்த்து,		வாரும் "

स सूतो राममादाय लक्ष्मणं मैथिलीं तदा । जगामाभिमुखस्तूर्णं सकाशं जगतीपतेः ॥

अभिमुखः	பாம்புபந்தரான	तूर्णं	உடனே
सूतः	சூர்தராகிய,	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு,
सः	அவர்,	जगतीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
तदा	அதனால்	सकाशं	ஸன்னிதானத்திற்கு
रामं	ஸ்ரீராமனையும்	जगाम	திரும்பிவந்துகேசந்த
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனையும்		னார்.
मैथिलीं	மைதிலியாரையும்		

स राजा पुत्रमायान्तं दृष्ट्वा दूरान् कृताञ्जलिम् । उत्पतासनात्तूर्णमार्तः स्त्रीजनसंवृतः ॥

आर्तः	{ மிக்கமனமேதனைப்ப ட்டுக்கொண்டிருப்ப வரும்	दूरान्	தூரத்திலிருந்தே
स्त्रीजन-	{ மனைவிமாரைகளெல்லோ	कृताञ्जलिं	அஞ்சலிநலஸ்தாராய்
संवृतः	{ ராஜ்யம் சூழப்பட்ட வரையுமிருக்கின்ற,	आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கும்
सः	அந்த	पुत्रं	திருமகளை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு,
		आसनात्	ஆஸனத்திலின்றி,
		तूर्णं	சடக்கென
		उत्पतासनात्	எழுந்திருந்தார்.

सोऽभिदुद्राव वेगेन रामं दृष्ट्वा शिशां पतिः । तमसंप्राप्य दुःखार्तः पपात सुवि मूर्च्छितः ॥

விஷா பதி: சக்கிரவர்த்தியார்
 ராம் ஸ்ரீராமரை
 தூஷா கண்டு,
 வேகென வாக்ஷஸ்வத்தின் அதி
 சயந்தால்
 அபிதுத்ராவ எதிர்கொண்டோடினார்,
 து:க்ஷார்த: அதிக துயரமுற்றி
 மூத்தவராகிய

ச: அவர்
 த் அவரை
 அசம்பாப்ய விட்டாமலை,
 மூர்ச்சித: மூச்சுசெய்யுண்டந்தவ
 ராகி
 சுவி தரைவில்
 பபாத விழுந்துவிட்டனர்.

तं रामोऽभ्यपतन् क्षिप्रं लक्ष्मणश्च महारथः । विसंज्ञमिव दुःखेन सशोकं नृपतिं तदा ॥

ததா அப்பொழுது
 து:க்ஷென மனவேதனை யினால்
 இவ் கொஞ்சமும்
 விசஞ்ஞஞாபகசக்தியில்லாத
 வராய்,
 சசோகே மஹாகஷ்டதசையிலி
 ருக்கும்
 த் அந்த

नृपतिं சக்கிரவர்த்தியாரை
 கோக்கி,
 ராம்: ஸ்ரீராமரும்,
 மஹரத: மஹாக்ஷ
 லக்ஷ்மண: வ லக்ஷ்மணரும்
 க்ஷிப்ரம் சடக்கொன
 அப்யபதந் (ஒருவர்பின் ஒருவராய்) ஓடி-ஞார்கள்.

स्त्रीसहस्रनिनादश्च सञ्ज्ञो राजवेश्मनि । हा हा रामेति सहसा भूषणध्वनिमूर्च्छितः ॥

ராஜவேஷ்மனி சக்கிரவர்த்தி திருமா
 ளினையில்
 சஹ்ஸா ஏககாலத்தில்,
 ஹா "ஹா!
 ஹா ஹா!!
 ராம் ராம்!!!"

इति என்னும்
 भूषणध्वनि- } ஆபாணத்தலையுடன்
 मूर्च्छितः } கலந்ததாய்
 स्त्रीसहस- } ஸ்திரீகளின் பலரின்
 निनादः च } பெருஞ்சத்தமும்
 सञ्ज्ञो ஒலித்தது.

तं परिष्वज्य बाहुभ्यां तावुभौ रामलक्ष्मणौ । पर्यङ्के सीतया सार्धं रुदन्तः समवेशयन् ॥

தீ அந்த
 ராமலக்ஷ்மணौ ராமலக்ஷ்மணர்களால்
 उभौ இருவரும், [கிவ
 सीतया வீத்தாதேவியோடு
 सार्धं கூடவே,
 रुदन्तः கீதிட்டமுகிறவர்க
 ளாய்

तं அவரை
 बाहुभ्यां இரு கரங்களால்
 परिष्वज्य வாரிக்கட்டியினைத்து,
 पर्यङ्के மஞ்சத்தில்
 समवेशयन् எழுந்தருளிக் செய்த
 ளார்கள்.

अथ रामो मुहूर्तात्तं लब्धसंज्ञं महीपतिम् । उवाच प्राञ्जलिभूत्वा शोकार्णवपरिप्लुतम् ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்,	சீ	அந்த
முஹூர்த்	முஹூர்த்தகாலம் செவ் றதும்,	மஹீபதி	சக்கிரவர்த்தியாரைப் பார்த்து
லப்தசன்ஜ்	பிரம்மஸூத்ராண்டத்தல் (ரும்,	பாஜலி:	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
शोकार्णव-	சோகக்கடலில் பழி	भूत्वा	ஆகி,
परिप्लुतं }	கித் தத்தனித் துக் கொண்டிருக்கிறவரு மாகிய	अथ	பின்வருமாறு
		उवाच	கிண்ணப்பம் செவ் ருகினார்.

आपृच्छे त्वां महाराज सर्वेषामीश्वरांसि नः । प्रस्थितं दण्डकारण्यं पश्य त्वं कुशलेन माम् ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	मां	அடியேனை
नः	எங்கள்	त्वं	நேவரசீ
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	कुशलेन	சூலிர
ईश्वरः असि	{ நேவரீர்தான் பிரத்ய சுத்தமாதிரிக்கும் கட வுள்.	पश्य	கடாசரித்தருளு கிராக.
दण्डकारण्यं	தண்டகாசண்யத்திற்கு	त्वां	நேவரீரை
प्रस्थितं	பிரத்யானாய் வந்தி ருக்கின்ற	आपृच्छे	அடியேன் போக கிடைக்கேட்கின்றேன்.

लक्ष्मणं चानुजानीहि सीता चान्वेतु मां वनम् । कार्पण्यबहुभिस्तथैर्वार्यमाणौ न चेच्छतः ॥

सीता च	“வரீதைதயும்	बहुभिः	பல
मां	என்னை	तथैः	சரிபரன்
वनं	வனத்திற்கு (நுளரம்.	कार्पण्यैः	காரணங்களால்
अन्वेतु	தொடர்ந்து வருகின்-	वार्यमाणौ च	தடுக்கப்பட்டவர்களா யிருந்தும்,
लक्ष्मणं च	கசுத்தமண்ணுக்கும்		
अनुजानीहि	நேவரீர் உத்தரவுகொ டுத்தருளவேண்டும்.	इच्छतः न	சம்மதிக்ககில்லை.

अनुजानीहि सर्वान्नः शोकमुत्सृज्य मानद । लक्ष्मणं मां च सीतां च प्रजापतिरिव प्रजाः ॥

मानद	{ “எக்கனதுணைபாக் பத்திற்கெல்லாம் கார ணபூதராகுபவரே !	सीतां	வரீதைதயாகிய
च	ஆதனால்	नः	எங்கள்
शोकं	சோகத்தை	सर्वान् च	எல்லோருக்கும்,
उत्सृज्य	கிட்டுகிட்டு,	प्रजापतिः	பிரம்மதேவன்
मां	நாளைகிய	प्रजाः	பிரஜைகளுக்கு
लक्ष्मणं	கசுத்தமண்ணாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ்வண்ணமே
		अनुजानीहि	உத்தரவுகொடுத்தரு ளவிராக.”

प्रतीक्षमाणमव्यग्रमनुज्ञां जगतीपते; । उवाच राजा संवेक्ष्य वनवासाय राघवम् ॥ २५ ॥

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்,	அய்யம்	{ கொஞ்சமேனும் மன
वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு		தைக்கி, தரவிடா திரு
जगतीपते:	சக்கிரவர்த்தியாரின்		க்கின்றவருமாயிய,
अनुज्ञां	உத்திரவை	राघवं	ஸ்ரீராமரை
	{ எதிர்பார்த்துக்கார்த்து	संवेक्ष्य	பார்த்து,
प्रतीक्षमाणं	{ க்கொண்டிருக்கிறவ	उवाच	பின்வருமாறு பதில்
	ரும்,		சொன்னார்.

अहं राघव कैकेय्या वरदानेन मोहितः । अयोध्यायास्त्वमेवाद्य भव राजा निगृह्य माम् ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	मां	என்னை
अहं	நான்	निगृह्य	நிராகரித்துவிட்டு,
कैकेय्या:	கைகேயிக்கு	त्वं एव	நீயே
वरदानेन	வரத்தையெகொடுத்த	अयोध्याया:	அயோத்தியநகருக்கு
	தால்	राजा	மன்னராக
मोहितः	வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.	भव	ஆளுவாய்."
अद्य	இப்பொழுது,		

एवमुक्तो नृपतिना रामो धर्मभृतां वरः । प्रत्युवाचाञ्जलिं कृत्वा पितरं वाक्यकोविदः ॥

धर्मभृतां	தர்மபூதர்களுக்குள்	उक्तः	பியமனம் பெற்றவரு
वरः	தலைமைபெற்றுள்ளக்	रामः	ஸ்ரீராமர் [மரகிய
	குதிரவரும்,	अञ्जलिं	அஞ்சலிபந்தத்தை
वाक्य-	{ செனியில் விழுந்த	कृत्वा	செய்துகொண்டு,
कोविदः	{ சொற்களின் அட்ப	पितरं	திருதந்தையைப்பார்
	க்களை உண்படி		த்து,
	அறிபவரும்,		
नृपतिना	சக்கிரவர்த்தியாரால்	प्रत्युवाच	{ பின்வருமாறு பதிலை
एवं	மேற்கண்டவண்ண		விண்ணப்பம் செய்த
	மாய்		ருளினார்.

भवान् वर्षसहस्रायुः पृथिव्या नृपते पतिः । अहन्स्वर्गये वत्स्यामि न मे कार्यं त्वयाऽनृतम् ॥

नृपते	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	त्वया	தேவரீரால்
भवान्	தேவரீர்	मे तु	எனக்காக என்னாலும்
वर्षसहस्रायुः	இன்னும் ஆனாகாய்	अनृतं	ஸத்யம் தவறுதல்
	ரம் வருஷங்களுக்கும்		என்பது
पृथिव्या:	பூமிக்கு	कार्यं न	செய்யத்தக்கதில்லை.
पतिः	இறைவராக இருக்கவே	अहं	அடியேன்
	ண்டும்.	अरण्ये	காட்டில்
		वत्स्यामि	வாஸம்செய்யகின்றேன்.

नव पञ्च च वर्षाणि वनवासे विहृत्य ते । पुनः पादौ ग्रहीष्यामि प्रतिज्ञान्ते नराधिप ॥

नराधिप	"சக்கிரவர்த்தியாரே !	प्रतिज्ञान्ते	பிரதிக்கனா நிறைவே
पञ्च	ஐந்து	पुनः	பிறகு [நினைதின்
च	அதோடுகூட	ते	தேவரீரது
नव	ஒன்பது	पादौ	திருவடிகளை
वर्षाणि	வருஷங்கள்	ग्रहीष्यामि	தொட்டுத்தொழுது
वनवासे	வனவாஸத்தில்		சமஸ்கரிப்பேன்."
विहृत्य	வினையாடி விட்டு,		

रुद्वार्तः प्रियं पुत्रं सत्यपाशेन संयतः । कैकेय्या चोद्यमानस्तु मियो राजा तमववीन् ॥

रु	இப்பவும்	रुद्व	{ கன்னிகை தானைநா கையாய்ப் பெருகவி ட்டுக்கொண்டிருந்த வருமானிய
कैकेय्या	கைகேயி தேவியார்,	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
मियः	விட்டுவிட்டு	प्रियं	பெறலாய
चोद्यमानः	நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிற வரும்,	ते	அந்த
सत्यपाशेन	ஸத்யமெனும் பாசத் தால்	पुत्रं	திருமகளைப்பார்த்து,
संयतः	கட்டுண்டவராய்,	अववीन्	பின்வரும் பதிகைத்தக் தருள்ளார்.
आर्तः	மனவேதனைப்படுகின் றவராய்,		

श्रेयसे वृद्धये तात पुनरागमनाय च । गच्छस्वार्ष्टुमव्ययः पन्थानमकुतोभयम् ॥ ३१ ॥

तात	"அருமை திருமைந்த!	आगमनाय च	திரும்பிவருவதற்கும்,
श्रेयसे	மறுமையில் கீர்த்திபெ றும் விஷயத்திலும்,	अव्ययः	வக்கமுடையவனாகி,
वृद्धये	இம்மையிலென்மையெ றும் விஷயத்திலும்,	अकुतोभये	பயமற்றதாகிய
पुनः	மறுமையும்	अनिष्टं	சல்ல
		पन्थाने	வழியில்
		गच्छस्व	செருப்படமாக.

न हि सत्यात्मनस्तात धर्माभिपन्नसस्तव । विनिवर्तयितुं बुद्धिः शक्यते रघुनन्दन ॥ ३२ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநாதனாகனாகிய	तव	உனது
तात	குழந்தாய்!	बुद्धिः	செய்யமானது
सत्यात्मनः	ஸத்யஸ்வரூபியாயும்,	विनिवर्तयितुं	தடுக்கப்படுவதற்கு
धर्माभिपन्नसः	{ தர்மமொன் றிலேயே சடுபட்ட மனதையு டையவனுமாகிய	शक्यते न हि	எவனாலும் முடியாது.

अथ त्विदानीं रजनीं पुत्र मा गच्छ सर्वथा । एकादृदर्शनेनापि साधु सावचराम्यहम् ॥

पुत्र	"திருமகனே !	मा गच्छ	புறப்படவேண்டாம்.
तु	ஐனாலும்	अहं	நான்
इदानीं	இப்பவும் கூட	एकादृदर्शनेन अपि	ஒருநினைம் பார்த்தவி னாலேனும்
अथ	இன்றை	सावत्	அங்கு வளவுமட்டுமா
रजनीं	இராத்நிரிஷ்டம்,	साधु	சகமாக [வது
सर्वथा	ஒருபடியாவும்	चरामि	காலங்கழிக்கிறேன்.

मातरं मां च संपश्यन्वसेयामथ शर्वरीम् । तर्पितः सर्वकामैस्त्वं भवः काले साधयिष्यसि ॥

अथ	" இப்பொழுது	सर्वकामैः	ஸகல போகங்களினால்
हमां	இந்த		ஹம்
शर्वरी च	ஐம் இரவுக்கு மாத்	तर्पितः	திருப்திசெய்யப்பட்ட
	கிரம்	वस	தங்கியிரு. [டவனாய்
त्वं	நீ,	भवः काले	காலே காலையில்
मां	என்னையும்,		உன்னிடம்போல்
मातरं	தாயையும்	साधयिष्यसि	புறப்பட்டுப் போ
संपश्यन्	பார்த்துக்கொண்டு,		வரமாக.

दुष्करं क्रियते पुत्र सर्वथा राघव त्वया । मत्प्रियार्थं प्रियांस्त्यक्त्वा यथासि विजनं वनम् ॥

पुत्र	" திருமகனாகிய	वने	காட்டிற்கு
राघव	ஸ்ரீராம!	यासि	நீ போகின்றனை.
	{ என் மனங்கொண்டு	यत्	அதனால்
मत्प्रियार्थं	{ கடக்கவேண்டுமென்	प्रिया	உன்னால்
	{ கிற காரணத்திற்காக	सर्वथा	எவ்விதத்தாலும்,
प्रियान्	இஷ்டவர்க்கங்களை	दुष्करं	செய்யவரிய தொழில்
त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு,	क्रियते	செய்யப்படுகிறது.
विजनं	மனிதசங்க்காரமற்ற		

न चैतन्मे प्रियं पुत्र शपे सत्येन राघव । छत्रया चञ्चितस्त्वस्मि स्त्रिया छत्राग्निकल्पया ॥

पुत्र	" குழந்தாய்!	छत्राग्निकल्पया	கீழ்ப்புத்த கெருப்புப்
राघव	ஸ்ரீராம!		போன்றதாய்
एतत्	இது	छत्रया	கெட்ட எண்ணத்தை
मे	எனக்கு		உள்ளே கொண்ட
प्रियं च	இஷ்டமான காரிய	स्त्रिया	மனைவியினால்
	மென்பது	तु	இப்பொழுது
न	இல்லை.	चञ्चितः	ஸ்வரத்திற்கியத்தை
सत्येन	ஸத்யமாக		இழந்தவனாக
शपे	சொல்லு கிறேன்.	अस्मि	இருக்கிறேன்.

वञ्चना या तु लब्धा मे तां त्वं निस्तर्तुमिच्छसि । अनया वृत्तसादिन्या कैकेय्याऽभिप्रचोदितः ॥

या	" எத்த	अनया	இந்த
वञ्चना	வஞ்சனை	कैकेय्या	கைகேயியினால்
मे	எனக்கு	अभिप्रचोदितः	எவப்பட்டவனாய்
लब्धा	கெடுத்ததோ	त्वं	நீ
तां तु	அதையும்	निस्तर्तुं	பூர்க்திசெய்ய
वृत्तसादिन्या	குறமுதையை குலைத்	इच्छसि	துணிவுகொண்டிருக்கின்றனை.
	தும்		

न चैतदाश्चर्यतमं यस्त्वं ज्येष्ठः सुतो मम । अपानृतकथं पुत्र पितरं कर्तुमिच्छसि ॥ ३८ ॥

புல	" திருமகனே !	कर्तुं	செய்ய
मम	எனது	इच्छसि	தீர்மானம் கொண்டிருக்கின்றனை .
ज्येष्ठः	ஸர்வே திருஷ்டனாகிய	च	ஆதலால்,
सुतः	புதல்வன்	पुत्रम्	இது
यः	எவனோ அந்த	आश्चर्यतमं	{ பிறவிக்குணத்திற்கு மாராய ஆச்சரியம் படவேண்டியதாக
तु	நீ		
पितरं	பிதானவ		
अपानृतकथं	ஸத்தியஸந்தனாக	न	ஆகமாட்டாது."

अथ रामस्तथा श्रुत्वा पितुरातस्य भाषितम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा दीनो वचनमब्रवीत् ॥

तथा	இவ்வாறு	श्रुत्वा	திருச்செவி காற்றி,
आतस्य	துக்கம்மேலிட்டு புத்திகலங்கியிருக்கிற	रामः	ஸ்ரீராம!
पितुः	தந்தையின்	दीनः	மனம் கொந்தவராய்,
भाषितं	வாக்கியத்தைய	अथ	பின்வரும்,
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	वचनं	உறுதிமொழியை,
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனுடன் கூட,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி இம்.

प्राप्यापि यान्य गुणान् को मे श्वस्तान् प्रदास्यति । अपक्रमणमेवातः सर्वकर्मरहं वृणे ॥

यान्	" எந்த	प्रदास्यति	கொடுப்பா?
गुणान्	உயர்ந்த நன்மைகளை	अतः	ஆகையால்
अथ	இன்னையதினோ,	सर्वकर्मैः	முழுவிருப்பங்கள்
प्राप्यामि	பெறுவேனோ	अहं	உடியேன் [இலும்,
तान्	அவைகளை	अपक्रमणं एव	அரண்பத்திற்கு போவதற்கே
श्वः	சாணக்கு	वृणे	உத்தரவளிக்கப் பொருத்திக்கிறேன்.
मे	எனக்கு		
को	யார்		

इयं सराष्ट्रा सजना धनधान्यसमाकुला । मया विस्मृता वसुधा भरताय प्रदीयताम् ॥ ४१ ॥

सराष्ट्रा	"தேசங்களுடன் கூடியதும்,	विस्मृता	{ மறப்பூத்தியாகக் கொடுத்துவிடப்பட் டதுமாகிய
सजना	இனங்களுடன் கூடிய விளங்குகிறதும்,	इये	இஃத
धनधान्य-	தனதான்யம்வளம்	वसुधा	பூமி
समाकुला }	நிறைந்ததாய்னதும்,	भरताय	பரதனுக்கு
मया	என்றான்	प्रदीयताम्	கொடுத்தருளப்படட் இம்.

वनवासकृता बुद्धिर्न च मेऽद्य चलिष्यति ॥ ४२ ॥

अद्य	"இன்றைநாள் தினமே	मे	எனது
वनवासकृता	வனவாஸம் செய்ய	बुद्धिः	திருமனமானது
	உறுதிக்கொண்ட	चलिष्यति च न	மாறப்போகிறதே இல்லை.

यस्तुष्टेन करो दत्तः कैकेयै वरद त्वया । दीयतां निखिलेनैव सत्यस्त्वं भव पार्थिव ॥ ४३ ॥

वरद	{	“வாக்களித்த வரங்களை வாக்களித்தவண்ண மே முடித்துவைக் கும் சக்கிரவர்த்தியாமே ! திருவுள முவத்திருந்த தேவரீரால் கைகேயிதேவியா குக்கு	वत्तः	ஆளிக்கப்பட்டதாகிய
पार्थिव		वरः	வரம்	
तुष्टेन		यः	எதுவோ, அது	
त्वया		निखिलेन एव	முற்றமே யாதொரு குறையுமில்லாமலே	
कैकेयै		दीयतां	முடித்துவைக்கப்பட வ் தேவரீர் [பட்டும். सत्यः	ஸத்யஸந்தராக भव

अहं निदेशं भवतो यथोक्तमनुपालयन् । चतुर्दश समा वत्स्ये वने वनचरैः सह ॥ ४४ ॥

अहं	"அடியேன் "	चतुर्दश	பதின்மூன்று
भवतः	தேவரீருடைய	समाः	வருஷங்கள்
निदेशं	நியமனத்தை [மே	वने	வனத்தில்
यथोक्तं	வாக்களித்தவண்ண	वनचरैः सह	வனவாசிகளுடன் கூட
	சிரமேற்கொண்டு நி	वात्स्ये	வாஸம் பண்ணுவேன்.
अनुपासयन्	றைவேற்றுகின்றவ		
	னாய்		

मा विमर्शो वसुमती भरताय प्रदीयताम् । न हि मे काङ्क्षितं राज्यं सुखमात्मनि वा प्रियम् ॥ ४५ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநந்தனனே !	प्रियं	இஷ்டப்படி
विमर्शः	விசாரம்	सुखं	அமைதியாய்
मा	மே	कस्य एव	செய்வதற்குத்தான் ;
मे भामिनि	மே மானி	राज्यं हि	ராஜ்யத்தை மாத்தி
नव	நீதவரீரது	काङ्क्षितं न वै	கொள்கிறேன். [நம்
निदेशं	ஆக்ஷேபை	वसुमती	புதலம்
यथा	தேவரீரவாஸம் எனம்	भरताय	பாதனுக்கு
या	உள்ளபடி	प्रदीयताम्	அளித்தருளப்பட்ட
			இம்.

अपगच्छतु ते दुःखं मा भूर्वाण्यपरिप्लुतः । न हि क्षुभ्यति दुर्धरः समुद्रः सरितां पतिः ॥

ते दुःखं	"தேவரீரது துன்பம்,	सरितां पतिः	நதிகளுக்கு [திவாகிய
अपगच्छतु	தொலைக்கடவது.	समुद्रः	ஆழ்கடல்
वाण्यपरिप्लुतः	கண்ணீர்கவால் நனை த்துவருகதுபலராய்	क्षुभ्यति न	கலக்கமுறுவதில்லை.
मा भूः	இருத்ததாகாது.	दुर्धरः	கலக்கச்செய்வமுடியா
		हि	அன்றோ ! [தனம்

नैवाहं राज्यमिच्छामि न सुखं न च मैथिलीम् । नैव सर्वानिमान् कापान् स्वर्गं नैव जीवितम् ॥

अहं	“ நான்	इमान्	இந்த
राज्यं	ராஜ்யத்தை	कामान्	அன்பிற்குப்பாத்திரர்
इच्छामि न	நன்கு மதியேன்.	सर्वान् एव	எவர்களுக்கும் [கனாசிய
सुखं एव	எப்படிப்பட்ட ஸுக	न	நன்கு மதியேன்.
	த்தையும்	स्वर्गं	வா ஸுவரகத்தையும்
न	நன்கு மதியேன்.	न	நன்கு மதியேன்.
मैथिली च	மைதிலியையும்	जीवितं एव	உயிர்வாழ்வையும்
न	நன்கு மதியேன்.	न	நன்கு மதியேன்.

त्वामहं सत्यमिच्छामि नानृतं पुरुषर्षभ । प्रत्यक्षं तव सत्येन सुकृतेन च ते शपे ॥ ४८ ॥

पुरुषर्षभ	“ புருஷோத்தம!	न	திருவுள்ளத்தில் பற்ற
अहं	அடியேன்		லாகாது.
त्वं	தேவரீகா	तव	தேவரீகாது
सत्यं च	ஸத்யஸந்தராயிருப்பது ஒன்றைத்தான்	प्रत्यक्षं	திருமுன்பாகவே
इच्छामि	நன்கு மதிப்பேன்.	सत्येन	ஸத்யத்தின்மீதும்,
		सुकृतेन	புன்யத்தின்மீதும்,
नानृतं	{ இரண்டகமொழியென அல்லது நம்பத்தகாதமொழியென	ते	தேவரீகிபம்
		शपे	ஆணையிட்டுச்சொல்லுகின்றேன்.

न च शक्यं मया तात स्थातुं क्षणमपि प्रभो । न शोकं धारयस्यैनं न हि मेऽस्ति विपर्ययः ॥

तात	“ திருத்தாதையாகிய	धारयस्व न च	தேவரீர் இனிபும் பா
प्रभो	சகலிரவர்த்தியாரே!		ரட்டலாகாது.
क्षणं अपि	சுருண்ப்பொழுதியும்	मे	எனது
स्थातुं	இங்கிருக்க [இனிமேல்	विपर्ययः	உறுதிக்கு மாறுபா
मया शक्यं न .	என்னால் முடியாது.		டென்பது
एनं शोकं	இந்த மனஸெதனை	अस्ति न हि	இல்லவேயில்லை.

अर्थितो ह्यस्मि कैकेय्या वनं गच्छेति राघव । मया चोक्तं व्रजामाति तत्सत्यमनुपालये ॥

कैकेय्या	* கைகேயிதேவியாரால்	व्रजामि	* அடியேன் போகி
राघव	* ராம!		தேன்
वनं	காட்டிற்கு	इति	என்று
गच्छ	நீ செல்வாயாக!	उक्तं	பிரதிக்கூறு செய்து
इति	என்று		கொடுக்கப்பட்டது.
अस्मि	அடியேன்	तव	அந்த
अर्थितः	ஆக்கூறு செய்யப்பட்ட	सत्यं हि	பிரதிக்கூறுபயத்தான்
	டேன்.	अनुपालये	அடியேன் பரிபாஸனம்
मया च	என்னாலால்		செய்கின்றேன்.

मा चोत्कण्ठां कृथा देव वने रस्यामहे वयम् । प्रशान्तहरिणाकीर्णे नानाशकुननादिते ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	नानाशकुन-	நானாவித பகவிகளால்
उत्कण्ठां च	திருவுளத்தில் வியாகு விமென்பதற்கே	नादिते	ஒலிக்கப்பெற்று விள ங்குகிற தாமாசிய
मा कृथाः	தேவரீர் இடங்கொட	वने	அரண்மனையில்
वयं	நாங்கள் [வாசாது.	रस्यामहे	விளையாட்டாய் காலை கழிக்கப்போகின் றோம்.
प्रशान्त- हरिणाकीर्णे	சாந்தமான மான்களா ல் நினைந் துள்ள துள்		

पिता हि दैवतं तात देवतानामपि स्मृतम् । तस्मादैवतमित्येव करिष्यामि पितुर्वचः ॥५२॥

तात	“ திருத்தந்தையாரே !	तस्मात्	ஆகலின்
पिता हि	தந்தைதான்	दैवतं	பிரத்யகததெய்வம்
देवतानां अपि	தெய்வங்களுக்கெல் லாம்	इति एव	என்கிற ஒரு காரணத் தைக்கொண்டு
दैवतं	மேலான தெய்வ மென்று	पितुः	திருத்தாதையின்
स्मृतं	காஸ்திரங்களில் கூற ப்பட்டிருக்கின்றது.	वचः	நியமனத்தை
		करिष्यामि	செய்மேற்கொண்டு செய்கின்றேன்.

चतुर्दशसु वर्षेषु गतेषु नरसत्तम । पुनर्द्रक्ष्यसि मां प्राप्तं सन्तापोऽयं विमुच्यताम् ॥ ५३ ॥

नरसत्तम	“ புருஷோத்தம !	प्राप्तं	இங்கு வந்துசேர்ந்த வனாய்
चतुर्दशसु	பதினான்கு	द्रक्ष्यसि	தேவரீர் கடாவித்த
वर्षेषु	வருஷங்கள்	अयं	இந்த[ருளப்போகிறீர்.
गतेषु	சென்றபின்னர்	सन्तापः	மனத்தாபமானது
पुनः	மீண்டும்	विमुच्यताम्	விட்டுவிடப்பட்டும்.
मां	என்னை		

येन संस्तम्भनीयोऽयं सर्वो धाण्यगल्यो जनः । स त्वं पुरुषशार्दूल किमर्थं विक्रियां गतः ॥

पुरुषशार्दूल	“ புருஷோத்தம !	संस्तम्भनीयः	உதனா துறமுடைதாய் விளக்கவேண்டுமோ,
धाण्यगलः	{ கண்ணீர் பெருக்கி அழுதுகொண்டிருக் கின்ற	सः	அந்த
अयं	இந்த	त्वं	தேவரீர்
जनः	ஜனஸமூகம்	किमर्थं	எப்படி
सर्वः	எல்லாம்	विक्रियां	மனக்குழப்பத்திற்கு
येन	எந்த ஒருவரால்	गतः	இடங்கொடுக்கலாம் ?

यया विसृष्टां भरतो महीमिमां सशैलपण्डां सपुरां सकाननाम् ।

शिवां सुसीमामनुशास्तु केवलं त्वया यदुक्तं नृपते तथाऽस्तु तत् ॥ ५५ ॥

सशैलपण्डां	¹⁴ பல மலைக்கோயுடை யதும்,	इमां	இந்த
सपुत्रां	பல பட்டணங்களை யு டையதும்,	मही	பூமியை
सकाननां	பல வனங்களை யுடைய தும்,	भरतः	பரதன்
शिवां	{ னிகைப் பரீகங்களைப் பெற்று வனங்களு யதும்,	अनुशास्तु	ஆளட்டும்.
सुसीमां	அழகு வாய்ந்த எல்லை கொண்டயதும்.	सूयते	சக்கிரவர்த்தியாரே !
मया	அடியேனால்	त्वया	தேவரீரால்
विस्त्रां	மணப்பூர்வமாய் அளி க்கப்பட்டதுமாகிய	यन्	எதோன்று
		उक्तं	காங்கனிக்கப்பட்ட
		तन्	அது [உதோ
		तथा	சொல்லியவண்ணமே
		केवलं	குறைவென்பதே
		अस्तु	கின்று நடைபெறட்டும்.

पुरं च राष्ट्रं च मही च केवला मया विस्त्रा भरताय दीयताम् ।

अहं निदेशं भवतोऽनुपालयन् वनं गमिष्यामि चिराय सेवितुम् ॥ ५६ ॥

मया	¹⁴ அடியேனால்	अहं	அடியேன்
विस्त्रा	மணப்பூர்வமாய் அளி	भरतः	தேவரீருடைய
मही	பார் [க்கப்பட்டதுமாகிய	निदेशं	நியமனத்தை
केवला च	முழுதும்,	अनुपालयन्	சீரமொற்கொண்டு
पुरं च	சகரமும்,	वनं	பரிபாவிக்கின் தவனும்
राष्ट्रं च	நாடும்	चिराय	காட்டிற்கு
भरताय	பரதனுக்கு		வெகு காலம் வரைக்
दीयतां	அளித்தருளப்பட்ட டும்.	सेवितुं	கூம் விளையாட்டாய் காலம்
		गमिष्यामि	போவேன். [குழிக்க

न मे तथा पार्थिव धीयते मनो महत्सु कामेषु न चात्मनः प्रिये ।

यथा निदेशे तव शिष्टसम्पत्ते व्यपैतु दुःखं तव मत्कुलेऽनघ ॥ ५७ ॥

अनघ	¹⁴ இதோஷரகிதராகி	धीयते	உத்சாகங்கொண்டு
पार्थिव	சக்கிரவர்த்தியாரே !		விளக்குகிறதோ
मे	அடியேனது	तथा	அவ்வளவு
मनः	மனமனது	महत्सु	மஹத்தரயுள்ள
शिष्टसम्पत्ते	{ பெரியோர்களால்து வரையிலுண்டாக் பட்டிருக்கிற	कामेषु	சாஜ்யப் பொருத்தவரில்
तव	தேவரீரது	न	இல்லை.
निदेशे	நியமனத்தை முடிக்க கும் விஷயத்தில்	आत्मनः	உடனினத
यथा	எவ்வளவு	प्रिये च न	சொகப்பத்தியுமில்லை;
		मत्कुले	என்னை விளைத்து
		तव	தேவரீர் படும்
		दुःखं	மனத்துயரமானது
		व्यपैतु	குழியட்டும்.

तदद्य नैवानघ राज्यमव्ययं न सर्वकामान्न सुखं न मैथिलीम् ।

न जीवितं त्वामनुतेन योजयन् वृणीय सत्यं व्रतमस्तु ते तथा

॥ ५८ ॥

अनघ	“ புண்யா த்மாவே !	अव्ययं	தாச்வதமான
अद्य	இப்பொழுது	सुखं	மேகை இன்பத்தை
त्वां	தேவரீரை	न	கிரும்பேன். [யும்
अनुतेन	சொன்ன சொல் தவ நிலிட்டதுடன்,	मैथिलीं	மைதிலியையும்
योजयन्	இருக்கச்செய்து	न	நன்கு மதியேன்.
तत्	அதனால் [கொண்டு	जीवितं	உயிர் வாழ்வையும்
राज्यं एव	ராஜ்யத்தையும்	न	கிரும்பேன்.
वृणीय न	விரும்பேன் ;	ते	தேவரீரது
सर्वकामान्	எப்படிப்பட்ட போக ங்களையும்	व्रतं	உறுதிவாக்கானது
न	கிரும்பேன் ;	तथा	சொல்லியவண்ணமே
		सत्यं	நடைபெற்றதாக
		अस्तु	ஆகக்கூடவது.

फलानि मूलानि च भक्षयन् वने गिरींश्च पश्यन् सरितः सरांसि च ।

वनं प्रविश्यैव विचित्रपादपं सुखी भविष्यामि तवास्तु निर्द्वैतः

॥ ५९ ॥

विचित्रपादपं	“ நானுவித அழகுவா ய்ந்த மரங்களடங்க காட்டிற்கு சென்று, பழங்களையும், கிழங்குகளையும் புசித்துக்கொண்டு, காட்டில் மனைகளையும், நதிகளையும்,	सरांसि च	ஐராகையக்களையும், கண்குளிரப் பார்த்து க்கொண்டு
वनं	காட்டிற்கு	पश्यन्	
प्रविश्य	சென்று,	सुखी एव	{ ஸர்வபிரகாரத்திலும் மனத்திருப்தி கொ ண்டவனாய்
फलानि	பழங்களையும்,	भविष्यामि	அடியேன் இரும்பேன்.
मूलानि च	கிழங்குகளையும்	तव	தேவரீருக்கு
भक्षयन्	புசித்துக்கொண்டு,	निर्द्वैतः	திருவுளசாத்தம்
वने	காட்டில்	अस्तु	எற்பட்டும்.”
गिरीन्	மனைகளையும்,		
सरितः च	நதிகளையும்,		

एवं स राजा व्यसनाभिपन्नः शोकेन दुःखेन च पीड्यमानः ।

आलिङ्ग्य पुत्रं सुविनष्टसंज्ञो मोहं गतो नैव चिचेष्ट किञ्चित्

॥ ६० ॥

एवं च	இப்படி கிருந்தும்	आलिङ्ग्य	ஆண்க்கணம் கொண்டு
सः	அந்த		கொண்டு,
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	सुविनष्टसंज्ञः	முற்றிலும் பிரக்ஷே யை இழந்தவராகி
व्यसनाभिपन्नः	பிரிவை சிக்கமுடியா தவராய்	मोहं	முர்ச்சையை
शोकेन	மனவே தனைபால்	गतः	அடைந்துகிட்டனர்.
पीड्यमानः	பிடிக்கப்பட்டவராய்	किञ्चित् एव	சற்று கூட
पुत्रं	திருமகனை	चिचेष्ट न	அசைவற்று கிடந்து கிட்டனர்.
दुःखेन	மிகக்கஷ்டப்பட்டு		

देव्यस्ततः संरुद्धः समेतास्तां वर्जयित्वा नरदेवपत्नीम् ।

सुदन् सुमन्त्रोऽपि जगाम मूर्च्छां हाहाकृतं तत्र बभूव सर्वम् ॥ ६१ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुमन्त्रः अपि	சுமந்திரரும்
नरदेवपत्नीं	சக்கிரவர்த்தியாரின் மனைவிய) கிவ	सुदन्	அழுதுகொண்டே
सं	ஆவள் ஒருத்தியை	मूर्च्छां	மூர்க்கையைய
वर्जयित्वा	தவிர	जगाम	அடைந்துவிட்டனர்,
समेताः	வந்தகூடியிருந்த	तत्र	அங்குமிடத்தில்
देव्यः	மனைவிமார்தள்	सर्वं	எங்கும்
संरुद्धः	வாய்விட்டுக்கத்தி அழுதுதார்கள்.	हाहाकृतं	ஹா! ஹா! ஐயோ! ஐயோ! என்னம் சந்தம் ஒலித்தது.
		बभूव	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3838.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1483

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्—சுமந்திரர் கைகேயியை கித்திப்பது.

ततो निर्भूय सहसा शिरो निश्वस्य चासकृत् । पाणि पाणौ विनिविष्य दन्तान् कटकटाय च ॥
लोचने कोपसंरक्ते वर्णं पूर्वोचितं जहत् । कोपाभिभूतः सहसा सन्तापमशुभं गतः ॥ २ ॥
मनः समीक्षमाणश्च सूतो दशरथस्य सः । कम्पयन्निव कैकेय्या हृदयं वाक्छरैः शितैः ॥
वाक्यवज्रैरनुपमैर्निर्भिन्दन्निव चाशुगैः । कैकेय्याः सर्वमपाणि सुमन्त्रः प्रत्यभाषत ॥ ४ ॥

सः	அந்த	कटकटाय च	கடகடெயன்று கொரி கத்தக்கடித்தும்,
सूतः	ஸூதராகிய	लोचने	இருகண்களும்
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்,	कोपसंरक्ते	கோபத்தால் சிவந்த கடக்கவும்
ततः	அப்பொழுது	पूर्वोचितं	இதற்குமுந்தி வழக்க மையுள்ள
सहसा	திவிரென்று கிளம்பி	वर्णं	வண்ணம்
शिरः	தலையை	जहत्	முறிநீண்டுழந்தவராய்
निर्भूय	அடைத்து,	सहसा	தானியாதவண்ண மாய்
असकृत्	அடிக்கடி	कोपाभिभूतः	கோபத்தால் மெய்மற ந்தவராகி
निश्वस्य	பெருமூச்சு விட்டு,	अशुभं	அனாதியமாயிவ
पाणौ	ஒருகைமேல்	सन्तापं	மனவேதனைபய
पाणि	ஒருகையை		
विनिविष्य च	வைத்துவிட்டுமுதுங்கி பிரைந்துழம்,		
दन्तान्	பற்களை		

शतः	அடைந்தவராய்
दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரினது
मनः	திருவுணத்தை
समीक्षमाणः च	உள்ளபடி ஆறிக்
शितः	கூசிய [தவராய்]
वावशैः	சொல்லம்புகளால்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியார் னது
हृदयं	மனத்தை
कम्पयन् हृष	நடுக்கமுறச் செய்கிற வர் போலவும்

आशुगैः	மிகக் கொடியவைக ளும்,
अनुपमैः च	விகரற்றவைகளு மாகிய
वावयवशैः	வாய்க்களாகிய வஞ் ராயுதங்களால்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரின்
सर्वमर्माणि	மர்மங்களைல்லவற் றையும்
निर्मिदन् हृष	பிணப்பவர் போலவும்
प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு சொன்னார்.

यस्यास्तव पतिस्त्यक्तो राजा दशरथः स्वयम् । भर्ता सर्वस्य जगतः स्थावरस्य चरस्य च ॥
न ह्यकार्यतमं किञ्चित्च देवीह विद्यते ॥ ५ ॥

देवि	“தேவியாரே!
यस्याः	எவளொருவளாகிய
तव	தேவரீருக்கு
स्वयं पतिः	ஸாத்தா த் பதியும்,
स्थावरस्य	ஸ்தாவரங்களடங்கிய தம்
चरस्य च	ஐக்கமங்களடங்கியது
सर्वस्य	ஸகல [மாகிய
जगतः	ஐகத்துக்கும்

भर्ता	கார்த்தருன்புரியும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
दशरथः हि	தசரதரே
त्यक्तः	திரஸ்கரிக்கப்பட்டுவி
तव	தேவரீருக்கு [டார்.
हृद	இம்மண்ணிலில்
अकार्यतमं	செய்யத்தகாத தீச்செய்கை
किञ्चित्	வேறெதென்றும்
विद्यते न	இல்லை.

पतिर्घ्नो स्वामिह मन्ये कुलघ्नोऽपि चान्ततः ॥ ६ ॥

अहं	“அடியேன்
त्वां	தேவரீரை
पतिर्घ्नो च	கணவரின் உயிரை அ ழிக்கின்றவனாகவும்

अन्ततः	முடிவாய்
कुलघ्नो अपि	{ குலத்தையே வேரோ டு ஆழியச் செய்பவ னாகவும்
मन्ये	எண்ணுகிறேன்.

यन्महेन्द्रमिवाजय्यं दुष्पकम्प्यमिवाचलम् । महोदधिमिवाक्षोभ्यं सन्तापयसि कर्मभिः ॥ ७ ॥

यत्	“ஏனென்றால்
अजय्यं	வெல்லவொண்ணாத
महेन्द्रं	மேற்றத்திரளை
हव	போன்றவரும்
दुष्पकम्प्यं	ஆசைக்கவொண்ணாத
अचलं	மலையை
हव	போன்றவராய்

अक्षोभ्यं	கலக்கவொண்ணாத
महोदधि	பெருங்கடலை
हव	போன்றவரை
कर्मभिः	கிருத்யங்களால்
सन्तापयसि	தேவரீர் தபிக்கும்படி செய்துவிட்டார்.

माञ्चमंस्था दशरथं भर्तारं वरदं पतिम् । भर्तुरिच्छा हि नारीणां पुत्रकोट्या विशिष्यते ॥

நாரிணா “பெண்களுக்கு
 भर्तुः பர்த்தாவின்
 इच्छा மனக்கொணுது
 நடத்தல்
 पुत्रकोट्या: புத்திரப்பெறின் பெ
 ருமமையவிட
 विशिष्यते மேலானது.

हि என்சிதபடியால்
 भर्तारं லோகரகந்தரும்,
 वरदं கெட்டதைதயளிப்பவ
 पति கணவனுருமா கிடீரும்,
 दशरथं தசரதரை
 मा भवमंस्था: இனியும் தேவரீர் திரா
 கரிக்கலாகாது.

यथावयो हि राज्यानि प्राप्नुवन्ति नृपक्षये । इक्ष्वाकुकुलनाथेऽस्मिस्तद्धोपयितुमिच्छामि ॥

नृपक्षये “நர் மன்னனது அவ
 ஸானதனையில்
 यथावयः வயதுக்கிரமத்தின்
 முறைப்படியே
 राज्यानि ராஜ்யங்களை
 प्राप्नुवन्ति அடைகின்றார்கள்.

अस्मिन् இந்த
 इक्ष्वाकुकुलनाथे हि இக்ஷ்வாகுகுலனாதரி
 तव அதை [டமே
 होपयितु மாற்ற
 इच्छामि தேவரீர் எண்ணல்
 கொண்டுவிட்டீர்

राजा भवतु ते पुत्रो भरतः शास्तु मेदिनीम् । वयं तत्र गमिष्यामो यत्र रामो गमिष्यति ॥

ते “தேவரீரது
 पुत्रः திருக்குமாரனாகிய
 भरतः பரதன்
 राजा சகலரவர் திருபாச
 भवतु ஆகட்டும்.
 मेदिनी உன்னை
 शास्तु ஆளட்டும்.

वयं நாங்கள்
 रामः ஸ்ரீராமர்
 यत्र எங்கிடத்திற்கு
 गमिष्यति எழுந்தருள்கின்றோ
 तव எங்கிடத்திற்கு
 गमिष्यामः கூடச்சென்றுவிடுகின்றோம்.

अयोध्यावासिनः पौरा ये च जानपदा जनाः । नूनं सर्वं गमिष्यामो मार्गं रामनिषेवितम् ॥

अयोध्यावासिनः “அயோத்யா வாஸிகள்
 पौरा: பட்டணத்து ஜனங்கள்
 जानपदा: கிராமவாஸிகள்,
 जना: மற்ற ஜனங்கள்,
 ये च எவர்களை அவர்களாக
 च

सर्वं “எல்லோருக்கும்
 रामनिषेवितं ஸ்ரீராமர் எழுந்தரு
 मार्गं பிரதேசத்திற்கு
 नूनं தக்கவனுமே
 गमिष्यामः போய்க்விடுகின்றோம்.

त्यक्ताया बान्धवैः सर्वैर्ब्राह्मणैस्साधुभिः सदा । का भीती राज्यलाभेन तव देवि भविष्यति ॥

देवि “தேவியாரே!
 सदा என்றன்னைக்கும்
 बान्धवै: கண்கா புரியவர்களுக்கும்
 साधुभि: புண்பா தாக்களுமா
 ब्राह्मणै: ஆந்தணர்கள் [பி
 सर्वै: எல்லோரையும்,

त्यक्ताया: தன்னைக்கப்பட்டு
 तव தேவரீருக்கு [விட்ட
 राज्यलाभेन சீமைநுகறமட்டும்
 का என்னை [பெறுகாதால்
 भीति: பெருமை
 भविष्यति உண்டாகப்போகிறது?

न हि ते विषये कश्चिद् ब्राह्मणो वस्तुमर्हति । तादृशं त्वमपर्यादमय कर्म चिकीर्षसि ॥

ते	"தேவரீரது	அமர்யாடி	{ மர்வசாஸ் திரங்கனின்
विषये	தேசத்தில்		விதிகளுக்கும் லோ
ब्राह्मणः	அந்தணன்		க: னுஷ்டாணங்களுக்
कश्चित्	ஒருவனும்		கும் ஒவ்வாததாகிய
वस्तुं	வாஸம்செய்ய	कर्म	நியச்செயலில்
अर्हति न	ஆகாது	एवं	தேவரீர்
हि	எனினில்	अथ	இப்பொழுது
तादृशं	அப்படிப்பட்டதாகிய	चिकीर्षसि	தலைபிட்டுக்கொண்டு
			விட்டார்.

आश्चर्यमिव पश्यामि यस्यास्ते वृत्तमीदृशम् । आचरन्त्या न विवृता सद्यो भवति मेदिनी॥

ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாகிய	विवृता	பாழடைந்துவிட்ட
वृत्तं	தொழிலை		நரக
आचरन्त्याः	அனுஷ்டிக்கிறவள்	भवति न	ஆகாதிருக்கிறது;
यस्याः	எவளோ,	आश्चर्यं	என்கிற ஆச்சர்யத்தை
ते	அந்த தேவரீருடைய	इव	மட்டும்
मेदिनी	பிரதேசமானது	पश्यामि	அடியேன் காண்கின்
सद्यः	இன்னும் இதற்கு		நேன்.
	முந்தியே		

महाब्रह्मर्षिसृष्टा वा ज्वलन्तो भीमदर्शनाः । विस्वाम्दण्डा न हिंसन्ति रामप्रवाजने स्थिताम्॥

महाब्रह्मर्षिसृष्टा:	{ பெரிய பிரம்ம சிஷிக	रामप्रवाजने	{ ஸ்ரீராமரை ராஜ்யத்
	ளானருளிச்செய்யக்		தைவிட்டகற்றிவிடும்
	கடியவைகளும்,		விஷயத்தில்
ज्वलन्तः	எரிக்கத்தக்கவை	स्थितां	தலைபிட்டுவிட்ட
	களும்,		தேவரீருக்கு
भीमदर्शनाः	சகிக்க முடியாதவைக	हिंसन्ति न वा	{ மனதில் கலக்கமுறக்
	ளுமாகிய		செய்யா திருக்கின்ற
विस्वाम्दण्डा:	நிகதினைச்சொற்கள்		னவா என்ன?

आम्रं छित्वा कुठारेण निम्बं परिचरेत्तु यः । यथैनं पयसा सिञ्चैन्निवाख्य मधुरो भवेत् ॥

आम्रं	மாபரமொன்றை	यः च	எந்த எவனோ இவ
कुठारेण	கோடாலியால்		னும்
छित्वा	வெட்டிச்சுய்த்து	एतं	இதை
	விட்டு,	पयसा एव	பால்வார்த்தே
तु	அதற்கு பதிலாய்	सिञ्चत्	வளர்க்கின்றான்.
निम्बं	ஒர் வேய்ப்பயரத்தை	अथ	இதற்கு
यः	எதோ ஒருவன்	मधुरः	மதுரமான
परिचरेत्	வளர்க்கிறான்.	भवेत् न	பண்டாரமடைந்து.

अभिजातं हि ते मन्ये यथा पातुस्तथैव च । न हि निम्बात्सवेत्सौद्रं लोके निगदितं वचः॥

தே:	"தேவரிடத்தில்	निम्बा	"ஒரு வேப்பமரத்தி
मातुः	தாயரிடத்தில்		லின்று
यथा तथा एव	எந்தத்தன்மையினுந்	औद्रं	தேன்
	ததேர, அதே	सवेत् न हि	ஒழுக்காது" என்பது
अभिजातं	பிரத்யகடித்தில் விளங்		தான்
	குறித்து.	लोके	உலகில்
हि	என்றே	निगदितं	பழமொழியாய் விளங்
मन्ये	அடியேன் எண்ணு		கும்
	கிறேன்.	वचः	சொல்.

तव मातुरसद्ग्राहं विश्वः पूर्वं यथा शुनम् ॥ १८ ॥

तव	"தேவரிடது	पूर्वं यथा	அக்காலத்தில் நடந்த
मातुः	தாயினுடைய		வண்ணமே
असद्ग्राहं	அடாததாயிய	शुनं	சொல்லப்பட்டு
	ஆசையை	विश्वः	காக்கள் கேட்டுணர்த
			திருக்கின்றோம்.

पितुस्ते वरदः कश्चिददौ वरमनुत्तमम् । सर्वभूतहृतं तस्मात्सञ्ज्ञे वसुधाधिपः ॥

तेन तिर्यमातानां च भूतानां विदितं वचः ॥ १९ ॥

ते	"தேவரிடது	सर्व-	}	ஸகலப்பிராணிகள்
पितुः	தந்தைக்கு	भूतहृतं	}	சொல்லிக்கொள்ளும்
कश्चिद्	ஒரு			தவனியினர்த்தத்
वरदः	புண்டரீகம்			தை
अनुत्तमं	ஒப்படியர்விலவாத	सञ्ज्ञे		நன்கு அறிவார்.
वरं	ஒர் வரத்தை	तेन		அதனால்
ददौ	அளித்திருந்தனர்.	तिर्यमातानां		சு, ஏதும்பு முதலிய
तस्मात्	அதனால்	भूतानां		உயிர்களின்
वसुधाधिपः	பூபாலகர்,	वचः च		தொனிகளினத்தமும்
		विदितम्		விளங்கிற்று.

ततो जूम्भस्य शयने विस्ताद्विर्वचसः । पितुस्ते विदितो भावः स तत्र बहुधाऽहसत् ॥

ते	"தேவரிடது	तत्र	அதன்
भूर्विर्वचसः	மகாதேஜோவானாகும்	भावः	உட்கருத்து
पितुः	தந்தைக்கு	विदितः	விளங்கிற்று.
शयने	படித்திருக்கையில்	ततः	அதனால்
जूम्भस्य	'ஜும்பம்' என்னும்	सः	அவர்
	ஒர் எதும்பினது	बहुधा	பலவாறாக
विस्ताद्	ஒலியிலிருந்து	अहसत्	நகைத்தனர்.

तत्र ते जननी कुट्टा मृत्युपाशमभीप्सती । हासं ते नृपते सौम्य जिज्ञासामीति चाब्रवीत् ॥

தே	"தேவரீரது	அவ்வீர்	வினாவினாள்.
जननी	தாய்,	சௌம்ய	'இனியராகிய
तत्र	இதுகாசணமாய்	नृपते	மன்னரே !
मृत्युपाशं च	மரணத்தையும்	ते	தேவரீருடைய
अभीप्सती	பெரிதாய் எண்ணுதவ ளாகி,	हासं	சிரிப்பின் காரணத் தை
कुट्टा	கடுஞ்சினக்கொண்டு	जिज्ञासामि	அடியேன் அறியவிரும் புகின்றேன்.'
इति	பின்வருமாறு		

नृपथोवाच तां देवीं देवि शंसामि ते यदि । ततो मे मरणं सद्यो भविष्यति न संशयः ॥

नृपः	"மன்னர்	यदि	என்றிதபடித்தில்
तां	அந்த	ततः	அதுகாசணமாய்
देवीं	தேவியைப்பார்த்து	मे च	எனக்கு
उवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தார்.	सद्यः	தட்சடினமே
देवि	'பிராணநாயகி !	मरणं	மரணம்
ते	உனக்கு	भविष्यति	ஊம்பவிக்கும்.
शंसामि	வினக்கச்சொல்லுகிடு கின்றேன்	संशयः न	இதில் ஐயமேயில்லை.'

माता ते पितरं देवि ततः केकयमब्रवीत् । शंस मे जीव वा मा वा न मापहसिष्यसि ॥

देवि	"தேவியாரே !	जीव वा	'உயிருடன் தானிரும்.
ते	தேவரீரது	मा वा	இல்லாமல்தான் போம்.
माता	தாய்,	मे	எனக்கு
पितरं	திருத்தந்தையாகிய	शंस	கீர் வினக்கச்சொல்லி
केकयं	கேகயமன்னரைப் பார்த்து,	ततः	இதில் [விடவேண்டும். என்னை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு பேசி னாள்.	मां	என்னை
		अपहसिष्यसि न	பரிகாசம்செய்யக் கூடாது.'

प्रियया च तथोक्तः सन् केकयः पृथिवीपतिः । तस्मै तं वरदायार्थं कथयामास तत्त्वतः ॥

पृथिवीपतिः	"பூபதியரசிய	तस्मै	அவரிடம்
केकयः	கேகயமன்னர்	नं	அந்த
प्रियया च	இல்லாநாமேயே	अर्थं	செய்தியை
तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	तत्त्वतः	எதையும் விடாமல்
उक्तः सन्	வினாவுப்பட்டவராகி	कथयामास	{ ஞானசக்தியால் கிஞ் ஞாபனம்செய்துகொ ண்டனர்.
वरदाय	வரமளித்த		

ततः स वरदः साधु राजानं प्रत्यभाषत । श्रियतां ध्वंसतां चैयं वा कथास्त्वं महीपते ॥

साधुः	“புண்ணியர் தமர்வும்	इयं	இவள்
वरदः	வரமளித்தவருமாயினிய	श्रियतां	{ சிறிதபாணம் கொண்டு
सः	அவர்		{ மாண்டாலும் மான
राजानं	மன்னரைப்பார்த்து,		ட்டும்.
ततः	இதற்கு	ध्वंसतां च	குத்திக்கொண்டு இற
प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு பதிலு		க்கொடுத்திட்டும்.
	ரைத்தனர்.	त्वं	நீ
महीपते	“சக்கிரவர் தியாரிடம்!	सा कथाः	வெளியிடவேண்டாம்.”

स तच्छ्रुत्वा वचस्तस्य प्रसन्नमनसो नृपः । मातरं ते निरस्याशु विजहार कुपेस्वतु ॥२६॥

सः	“அந்த	ते	தேவரீரது
नृपः	மன்னர்	मातरं	தாயை
प्रसन्नमनसः	தோஷரஜிதமன	आशु	தட்சுணமே
तस्य	அவரது [முடைய	निरस्य	தள்ளியிட்டு,
तत्	அந்த	कुपेस्वतु	குடுபரன்போல
वचः	நியமனத்தை	विजहार	செளக்கியமாக வாழ்ந்
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு,		துவந்தார்.

तथा त्वमपि राजानं दुर्जनाचरिते पथि । असद्ग्राहमिपं मोहात्कुरुषे पापदर्शिनि ॥ २७ ॥

पापदर्शिनि	{ “பாபகிருத்தியத்தில் மனத்தவதச் செலுத் திட்டவரே!	दुर्जनाचरिते	துவீட்டின கள்ளனும்
त्वं अपि	தேவரீரும்	पथि	வழியில் [உக்கும்
तथा	அவ்வண்ணமே		{ தீவைத்தொட்டு விளை
मोहात्	{ ழர் காரியத்தின் முடி வில் விளையும் தீங்கை மனதில் வாக்கிக்கொ ன்னாததால்	असद्ग्राहं	{ போடனைத்து விளை
इयं	இந்த		மாட சிறு குழந்தை
राजानं	சக்கிரவர் தியாரிடம்	कुरुषे	காட்டுகின்றீர்.

सत्यश्चाद्य प्रवादोऽयं लौकिकः प्रतिभाति माम् । पितृन् समनुजायन्ते नरा मातरमङ्गनाः ॥

मराः	“சின்னங்கள்	लौकिकः	உலகில் வழங்கும்
पितृन्	தகப்பன்மார்களைப்	प्रवादः	பழமொழியானது
	போலவும்,	अद्य	இப்பொழுது
अङ्गनाः	பெண்கள்	मां	எனக்கு
मातरं	தாயைப்போலவும்	सत्यः च	உண்மையெனவே
समनुजायन्ते	பிறக்கின்றார்கள்.	प्रतिभाति	தோற்றுகின்றது.
अयं	என்ற இந்த		

नैवं भव गृहाणेदं यदाह वसुधाधिपः । भर्तुरिच्छामुपास्वेह जनस्यास्य गतिर्भव ॥ २९ ॥

एवं	" இப்படியாய்	भर्तुः	கணவரின்
भव न	தேவரீர் இருக்கக் கூடாது.	इच्छं	திருவுளத்தின்படி.
वसुधाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	उपास्य	கடப்பிராக.
यत्	எதை	इह	இப்பொழுது
आह	பகிரங்கமாயுள்ளிச்செய்திருக்கின் றனரோ	अस्य	இந்த
इदं	இதை	जनस्य	இன்னமூகத்திற்கு
गृहाण	ஏற்றுக்கொள்ளும்.	गतिः	தஞ்சமாக
		भव	இரும்.

मा त्वं प्रोत्साहिता पापैर्देवराजसमप्रभम् । भर्तारं लोकभर्तारमसद्धर्ममुपादधाः ॥ ३० ॥

पापैः	" பாபிஷ்டர்களால்	लोकभर्तारं	உலகமனைத்துக்கும்
प्रोत्साहिता	ஹிப்போதிக்கப்பெற்ற	भर्तारं	சகலகாரியமிருக்கும்
त्वं	தேவரீர்		பர்த்தாவை
देवराजसमप्रभं	இந்திரனையொத்த	असद्धर्मं	{ எந்த தர்மசாஸ்திரத் திஸூயில்லாத ஹீவழியில்
	தேஜோவரஹம்,	मा उपादधाः	ஏவ வேண்டாம்,

न हि मिथ्या प्रतिज्ञातं करिष्यति तवानघः । श्रीमान्दशरथो राजा देवि राजीवलोचनः ॥

देवि	" தெவியாரே!	हि	என்கிறபடியால்
राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண் ணரும்,	तव	தேவரீருக்கு
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாயுமிருக்கும்	प्रतिज्ञातं	அளித்த பிரதிக் கைஞரைய
दशरथः	தசரத		
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	मिथ्या	பெய்யாக
अनघः	{ பாபத்தில் கிறிதும் மனம்செல்லப் பெருத தவர்.	करिष्यति न	செய்யார்.

ज्येष्ठो वदान्यः कर्मण्यः स्वधर्मस्यापि रक्षिता ।

रक्षिता जीवलोकस्य वली रामोऽभिषिच्यताम् ॥ ३१ ॥

वली	" மகா பரிஷ்டராய்,	स्वधर्मस्य	தன்னுடைய தர்மத் திற்கு
कर्मण्यः	{ எதைச் செய்யவும் தேர்ச்சிபெற்று விளங்குபவரும்,	रक्षिता	சகலகரும்,
वदान्यः	கொடையாளியும்,	ज्येष्ठः अपि	மூத்த குமாரனுமாகிய
जीवलोकस्य	பிராணி சமூகத்திற்கு	रामः	ஸ்ரீராம்
रक्षिता	சகலகரும்,	अभिषिच्यताम्	அபிஷேகம் செய்க்கப்படும்.

परिवादो हि ते देवि महान् लोके चरिष्यति । यदि रामो वनं याति विहाय पितरं नृपम् ॥

देவி	"தேவியாரே !	याति यदि	எழுந்தருளியிருக்கின்
रामः	ஸ்ரீராமர்		முன் என்னால்
पितरं	சிருத்தந்தையாரிய	ते हि	தேவரீருக்கே
नृपं	சக்கிரவர்த்தியரனா	लोके	இவ்வுலகில்
विहाय	விட்டுப்பிரித்து,	महान्	அழிவில்லாத
वनं	காட்டிற்கு	परिवादः	அபாயாத இகழ்வு
		चरिष्यति	வழங்கும்.

स्वराज्यं राघवः पातु भव त्वं विगतज्वरा । न हि ते राघवादन्यः क्षमः पुरवरे वसेत् ॥

राघवः	"ஸ்ரீராமர்,	पुरवरे	பட்டணங்களில் உத்த
स्वराज्यं	தனது ராஜ்யத்தை		மமனத்தில்
पातु	பாதுகாத்துவாட்டும்.	राघवात्	ஸ்ரீராமரைக்காட்டி
त्वं	தேவரீர்		ஹம்
विगतज्वरा	மனக்கொதிப்பைத்து	ते	தேவரீருக்கு
	தந்தவராக	क्षमः	அடங்கிவடக்கின்ற
भव	ஆகியிடும்.	अन्यः	மெருருவன் [வஞ்
हि	ஏனெனில்,	वसेत् न	வவரிவான்

रामे हि यौवराज्यस्थे राजा दशरथो वनम् । प्रवेक्ष्यति पदेष्वासः पूर्ववृत्तपनुस्मरन् ॥

रामे	"ஸ்ரீராமர்	राजा	சக்கிரவர்த்தியர்,
यौवराज्यस्थे	இளவரசராய் நினைபெ	पूर्ववृत्तं	முன்னோக்கின்
हि	ந்முனினக்குகையில்		ஆசாரமுதையை
	தான்	अनुस्मरन्	நினைத்து
मदेष्वासः	பெருவில்லாளியாகிய	वने	காட்டிற்கு
दशरथः	தசரத	प्रवेक्ष्यति	எழுந்தருள்வார்."

इति सान्त्वैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयी राजसंसदि । सुमन्त्रः क्षोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்,	इति	மெற்கண்டவண்ண
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிதருள் தராய்,	भूयः एव	பலவாறாக [மால்
राजसंसदि	சக்கிரவர்த்தியர்	सान्त्वैः च	நல்வார்த்தைகளாலும்
	என்பையில்	तीक्ष्णैः च	வன்மொழிகளாலும்
कैकेयी	கைகேயிதேவியரை	क्षोभयामास	மலர் சாக்கமுடன்
			நர்.

नैव सा क्षुभ्यते देवी न च स परिदूयते । न चास्या मुखवर्णस्य लक्ष्यते विक्रिया तदा ॥

सा देवी च	அந்த தேவியாரோ,	तदा	அப்பொழுது
परिदूयते स न	சிறிதேனும் மனவருக்	अस्याः	இவளது
	தழுதவிரலி,	मुखवर्णस्य	முக ஒளிக்கு
क्षुभ्यते	சிறிதேனும் மனத்தா	विक्रिया	நாணமச்சமிகவக
न एव	க்கம்கட அடைய	च	சால் விளையும் விகா
	விரலி,		தம்கட
		लक्ष्यते न	காணப்படவிரலி.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अथोप्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

पट्विंशः सर्गः—முப்பத்தாவது ஸர்க்கம் || 36 ||

सिद्धार्थोपदेशः—ஸித்தார்த்தன் செய்த உபதேசம்.

ततः सुमन्त्रमैश्वराकः पीडितोऽत्र प्रतिज्ञया । सवाप्यमतिनिश्वस्य जगद्देन पुनः पुनः॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुनः पुनः	கிட்டு கிட்டு
ऐश्वराकः	இஷ்வராகு வம்சத்து மன்னவர்	अतिनिश्वस्य	பெருமூச்சு கிட்டு,
अत्र	இவ்விஷயத்தில்	एनं	இந்த
प्रतिज्ञया	பிரதிக்கூறுபெனும் காரணத்தால்	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரைப் பார்த்து
पीडितः	கட்டுண்டவாரி,	जगद्	பின்வருமாறு திருவர ம்மலர்ந்தருளினார்.
सवाप्यं	கண்ணீர் ததும்ப		

सूत रजसुसंपूर्णां चतुर्विधवलां चमूः । राघवस्यानुयात्रार्थं क्षिप्रं प्रतिविधीयताम् ॥ २ ॥

सूत	"ஸூரதியே ஸுமத் திரை !	चतुर्विधवलां	நான்குவகைப் படைக லடங்கிய துமான
राघवस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு	चमूः	ஒரு ஸைன்யமானது
अनुयात्रार्थं	கடச்செல்வதற்காக	क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி
रजसुसंपूर्णां	{ ஏராளமான சிறந்த வஸ்துக்களையுடைய தாயும்,	प्रतिविधीयताम्	சேகரிக்கப்பட்டும்.

रुपाजीवाश्च शालिन्यो वणिजश्च महाधनाः । शोभयन्तु कुमारस्य वाहिनीं सुप्रसारिताः ॥

शालिन्यः	"கிட்டுகொலைகளைச் செய்யவல்ல	महाधनाः	{ பெரும் வயர்பாரத்தி ற்கேற்ற பொருள்க ளையுடைய
रुपाजीवाः च	பணியினுட செவ்யும் நாணிகளும்,	वणिजः च	வர்த்தகர் நன்றும்
सुप्रसारिताः	கிஸ்தாரமாய் பரப்பி புள்ள	कुमारस्य	திருமகனுடைய
		वाहिनीं	ஸைன்யத்தை
		शोभयन्तु	உபகாரார்த்தம் சொல் லக்கடவர்கள்.

ये चैनमुपजीवन्ति रमते यैश्च वीर्यतः । तेषां बहुविधं दत्त्वा तानप्यत्र नियोजय ॥ ४ ॥

ये च	"எவர்கள்	रमते	ஸந்தோஷமடைகின் ருளை
एनं	இவனை	तेषां अपि	அவர்களுக்கும்
उपजीवन्ति	{ அடுத்த பிழைக்கின் ருக்களை அவர்களு க்கும்	बहुविधं	பலவகைப்பட்ட
यैः च	எவர்களால்	दत्त्वा	பரிசளித்து,
वीर्यतः	பெருமை பாராட்டு வதால்	तान्	அவர்களை
		अत्र	அவ்விடத்தில்
		नियोजय	இருக்கச்செய்யும்.

आयुधानि च मुख्यानि नागराः शकटानि च । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं व्याधाश्चारण्यगोचराः॥

मुख्यानि	"முதக்கியமான	அரண्यகோசரா:	காடுகளை நன்றாக
आयुधानि च	ஆயுதங்களும்,	வ்யாधा: च	வேடர்களும், [அதிர்த
नागरा:	நகரத்தார்களும்,	काकुत्स्थं	கூகூதஸ்தன்
शकटानि च	வண்டிகளும்,	अनुगच्छन्तु	தொடர்ந்து செல்லட் டும்.

निघ्नन् मृगान् कुञ्जरान्श्च पिवन्श्चारण्यकं मधु । नदीश्च विविधाः पश्यन् राज्यस्य स्मरिष्यति ॥

मृगान्	"மிருகங்களையும்,	विविधा:	பத்பல
कुञ्जरान् च	யாமின்களையும்,	नदी:	நதிகளை
निघ्नन्	கொன்றுகொண்டும்,	पश्यन् च	தாடுத்துக்கொண்டும்,
आरण्यकं	காட்டு	राज्यस्य	ராஜ்யத்தினது
मधु	தேனை	स्मरिष्यति न	ஞரபகம் கொள்ளா திருப்பன்.
पिवन् च	குடித்துக்கொண்டும்,		

धान्यकोशश्च यः कश्चिद्धनकोशश्च मामकः । तौ राममनुगच्छेतां वसन्तं निर्जने वने ॥

मामकः	"மமது	निर्जने	மனுஷ்ய ஊஞ்சார
धान्यकोशः	தானியக் களஞ்சியம்	वने	காட்டில் [மத்த
यः	எதொன்றோ,	वसन्तं	வலரிக்கும்
कश्चित्	ஆதுவும்	रामं	ஸ்ரீராமனை
धनकोशः च	தனகாணியும்,	अनुगच्छेताम्	பின்பற்றி போய் விட்டும்.
तौ च	அங்கிரண்டும்		

यजन पुण्येषु देशेषु विस्मजंश्चाप्तदक्षिणाः । ऋषिभिश्च समागम्य प्रवत्स्यति सुखं वने ॥

पुण्येषु	"புண்ய	विस्मजन्	கொடுத்துக்கொண்டு,
देशेषु	சேஷத்தீரங்களில்	यजन्	யக்ஞங்களைச் செய்து கொண்டு,
ऋषिभिः	சிவிகளோடன்	वने च	காட்டிலும்
समागम्य	இருந்துகொண்டு,	सुखं च	சுவையின் தீபே
आप्तदक्षिणाः	ஏதானமான தகவிலை களை	प्रवत्स्यति	வாழ்க்குவாட்டும்.

भरतश्च महाबाहुरयोध्यां पालयिष्यति । सर्वकामैः पुनः श्रीमान्नामः संसाध्यतामिति ॥

रामः पुनः	"ஸ்ரீராமனென்றால்	महाबाहुः	மஹாபாகுவான
इति	இப்படியால்	भरतः	பரதன்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாய்	अयोध्यां च	அயோத்தியாகதாத் கையே
सर्वकामैः	வேண்டியவைகள் எல் லாவற்றோடும்	पालयिष्यति	பரிகாணம் செய்து வாட்டும் "
संसाध्यतां	களைப்பிவாட்டும்.		

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे कैकेय्या भयमागतम् । मुखं चास्यागमच्छोषं स्वरश्चापि न्यरुध्यत ॥

एवं மேற்கண்டவண்ண
காகுத்யே மாகு
தகரதசக்கிரவர்த்தி
பார்
புருவதி உரைசெய்தவனனில்,
அஸ்யா: இந்த
கைகேயிதேவியாராகும்

भयं ஏக்கம்
आगतं பிடித்துவிட்டது.
मुखं च முகமும்
शोषं ஸாட்டத்தை
भयमात् அடைந்தது.
स्वरः अपि தொனியும்
न्यरुध्यत ஒடுக்கிவிட்டது.

सा विवर्णा सुसंव्रस्ता मुखेन परिशुष्यता । राजानमेवाभिमुखी कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥

सा அந்த
कैकेयी एव கைகேயிதேவியாரும்
सुसंव्रस्ता உன்னமும் உடனும்
நடுக்குற்றவளாய்
विवर्णा நிறம் மாறியவளாய்
परिशुष्यता வாட்டமடைந்த

सुसैन முகத்தோடு
अभिमुखी எதிரில்நின்றாகொண்டு
राजानं சக்கிரவர்த்தியாராய்
பார்ந்து
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான்.

राज्यं गतजनं साधो पीतमण्डं सुरामिव । निरास्वाद्यतमं शून्यं भरतो नाभिपत्स्यते ॥

साधो "ஸாதுவே!
भरतः பரதன்
राज्यं ராஜ்யத்தை
गतजनं மனிதரற்றதாய்
शून्यं வேண்டியபொருள்க
இல்லாம நீக்கியதாய்
पीतमण्डं { ஸாரத்தை குடித்து
விட்டு அடியில் விட
க்கும் மகிட்டுவாகிய

सुरां மத்யத்தை
इव போன்றதாய்,
निरास्वाद्यतमं { ஸாரமொழிந்து பாரக்
கவும் வழங்காததாய்
பிரும்பதாய்,
अभिपत्स्यते न ஏற்றுக்கொள்ளாமல்
பான்."

कैकेय्यां मुक्तलज्जायां वदन्त्यामतिदारुणम् । राजा दशरथो वाक्यमुवाचाद्यतलोचनाम् ॥

मुक्तलज्जायां வெட்டத்தை விட்டு
கைகேய்யா கைகேயிதேவியார்,
अतिदारुणं கடும்
वाक्यं சொல்லை
वदन्त्या சொல்லியபொழுது;

दशरथः राजा தகரதசக்கிரவர்த்தியார்
आद्यतलोचनां { கிண்டு அகன்ற கண்க
இடபுற்ற அலகோப்
பார்ந்து
उवाच பின்வரும் பதிலையொரு
ளிச்செய்தனர்.

बहन्तं किं तुदसि मां नियुज्य धुरि माऽहिते । भनार्ये कृत्यमारब्धं किं न पूर्वमुपाकृधः ॥

अहिते "சத்ருவாயிருப்
பவனே!

बहन्तं படும்
मां என்னை
किं ஏன்

धुरि கஷ்டத்தில்
नियुज्य தன்மரிவிட்டு,

तुदसि இன்னும் வருத்தானென்
றனை?

अनायें { உத்தம ஸ்திரீகளின்
ஒழுக்கத்தை ஒழித்
துவிட்டவனோ!
आरुधं { தலைபட்டுக்கொண்ட
कृत्यं { காரியத்தில்
पूर्व { ஆகியவையே

किं { என்
उपायः न { பிரதியெடுத்த இதை
{ எழும் செட்டுக்கொண்டா
{ து விட்டுவிட்டனை?
मा { இப்படிப் பேசாதே."

तस्यैतत्क्रोधसंयुक्तमुक्तं श्रुत्वा वराङ्गना । कैकेयी द्विगुणं क्रुद्धा राजानमिदमब्रवीत् ॥

तस्य { அவரது
क्रोधसंयुक्तं { கோபத்தால் விரைந்த
एतत् { இந்த
उक्तं { வாக்கை
श्रुत्वा { கேட்டு,
वराङ्गना { ஸ்திரீ தன்மாளும்
कैकेयी { கைகேயிதேவியார்

द्विगुणं { இருமடங்கு
क्रुद्धा { கோபங்கொண்டவ
{ லாதி
राजानं { சக்கிரவர்த்தியாகரப்
{ பார்த்து
इदं { பின்வருமாறு
अब्रवीत् { சொழிந்தான்.

तवैव वंशे सगरो ज्येष्ठं पुत्रमुपायत । असमञ्ज इति ख्यातं तथाऽयं गन्तुमर्हति ॥ १६ ॥

तव { "தேவிரது
वंशे एव { வம்சத்திலேயே
सगरः { ஸகரொன்பவர்
असमञ्जः { அசமஞ்சன்
इति { என்று
ख्यातं { பெயர்பூண்ட
ज्येष्ठं { மூத்த

पुत्रं { குமாரனை
उपायत { காப்பற்கு ஒட்டவிட்
{ டிருக்கின்றார்.
तथा { அங்ஙண்ணமே
अयं { இவன்
गन्तुं { செல்ல
अर्हति { வேண்டியது."

एवमुक्तो धिगित्येव राजा दशरथोऽब्रवीत् । व्रीडितश्च जनः सर्वः सा च तं नाबुध्यते ॥

एव { இங்ஙண்ணம்
उक्तः { பேசியதற்கு திருச்செ
{ விசாத்தியருளிய
दशरथः { தசரத
राजा { சக்கிரவர்த்தியார்,
धिक् { 'சிச்சி'
इति एव { என்று ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् { சொன்னார். [மட்டும்]

जनः { ஜனஸமூகம்
सर्वः च { எல்லாரும்
व्रीडितः { இப்படியழுண்டோள
{ னக்கலவசப்பட்டது.
सा च { அவன் மட்டும்
तं { உதை
अबुध्यते न { சிதைதன் பற்றுக்
{ கொள்ளவில்லை.

तत्र वृद्धो महामात्रः सिद्धार्थो नाम नामतः । शुचिर्वहुमतो राज्ञः कैकेयामिदमब्रवीत् ॥

तत्र { அங்காளத்தில்
वृद्धः { வயதுமுதிர்ந்தவரும்
महामात्रः { மந்திரிமார்களில் திறந்
{ சுவரும்,
शुचिः { புண்யா தீமாவும்,
राज्ञः { சக்கிரவர்த்தியாகருக்கு
बहुमतः { நிகவும் நிரியமான
{ வருமான

सिद्धार्थः { சித்தார்த்தர்
नाम { என்று
नामतः { பெயருள்ளவர்
कैकेयी { கைகேயிதேவியாகரப்
{ பார்த்து,
इदं { பின்வருமாறு
अब्रवीत् { பேசினார்.

असमञ्जो गृहीत्वा तु क्रीडतः पथि दारकान् । सरय्याः प्रक्षिपन्नप्सु रमते तेन दुर्मतिः ॥

दुर्मतिः	"கெட்டபுத்தியுடைய	गृहीत्वा	எடுத்து,
असमञ्जः तु	அசமஞ்சனேவென்	सरय्याः	ஸரயூர்திரின்
	முன்	अप्सु	ஐனத்தில்
पथि	வழியில்	प्रक्षिपन्	பொட்டுக்கொண்டு,
क्रीडतः	விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்	तेन	அதனால்
दारकान्	குழந்தைகளை	रमते	நகைத்து மகிழ்ந்து
			கொண்டிருந்தான்.

तं दृष्ट्वा नागराः सर्वे क्रुद्धा राजानमब्रुवन् । असमज्जं वृणीष्वैकमस्मान् वा राष्ट्रवर्धन ॥

तं	"அதை	राष्ट्रवर्धन	{ 'ராஜ்யத்தைசெழித்து
दृष्ट्वा	கண்டு,		ஒக்கும்வண்ணமாய்
क्रुद्धाः	கொபங்கொண்ட,	असमज्जं	வளரச்செய்யும் மன்
नागराः	நகரத்தவர்கள்	एकं	அசமஞ்சன் [ஊரே!
सर्वे	எல்லோரும்	अस्मान् वा	ஒருவனை யாவது
राजानं	மன்னரிடம் சென்று		எக்களை யாவது
अब्रुवन्	பின்வருமாறு முறை	वृणीष्व	{ தேவரீர் கையில் இருக்க
	பிட்டுக்கொண்டனர்.		அருள்புரியவேண்
			டும்.

तानुवाच ततो राजा किञ्चिमिच्छमिदं भयम् । ताश्चापि राज्ञा संपृष्टा वाक्यं प्रकृतयोऽब्रुवन् ॥

ततः	"அதற்கு	किञ्चिमिच्छं	என்ன காரணம்'
राजा	மன்னர்	राज्ञा च	மன்னராலேயே
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	संपृष्टाः	இப்படி வினாசப்பட்ட
उवाच	பின்வருமாறு வினாவி	ताः	அந்த
	ஊர்.	प्रकृतयः अपि	ஐனங்களும்,
इदं	'இந்த	वाक्यं	பின்வரும் பதிகை
भयं	பயத்திற்கு	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

क्रीडतस्त्वेव नः पुत्रान् बालानुद्भान्तचेतसः । सरय्यां पातयन् मौख्यादतुल्यां प्रीतिमश्नुते ॥

एवः	"இவன்	सरय्यां	ஸரயூர்திரின்
नः	எங்கள்	पातयन्	பொட்டுவிட்டு,
क्रीडतः	விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்	मौख्यान् तु	மடமைபாலேயே
उद्भान्तचेतसः	பயந்துகிடக்கும்	अतुल्यां	அதிக
बालान्	சிறிய	प्रीति	மகிழ்ச்சியை
पुत्रान्	குழந்தைகளை	अश्नुते	அடைகிறான்.'

स तासां वचनं श्रुत्वा प्रकृतीनां नराधिपः । तं तत्याजाहितं पुत्रं तासां प्रियचिकीर्षया ॥

तासां	“அந்த	प्रियचिकीर्षया	{ மன்னை செய்யவேண்டி
प्रकृतीनां	குணக்குணமுடைய		நெருமனும் ஒரு காரணத்தால்
वचनं	வரிண்ணாப்பத்தை	अहितं	துரோகியான
श्रुत्वा	கேட்டு,	ते	அந்த
सः	அந்த	पुत्रं	குழந்தை
नराधिपः	மன்னர்	तत्याज	பின்வருமாறு தள்ளி
तासां	அவர்களுக்கு		வைத்தனர்.

तं यानं शीघ्रमारोप्य सभार्यं सपरिच्छदम् । यावज्जीवं विवास्योऽर्यापतिं स्थानन्वशात् पिता॥

पिता	“தகனநயர்	आरोप्य	எந்நிறுக்கச்செய்து,
तं	அவனை	स्थान्	தனது பரிணைக்களைப் பார்த்து
शीघ्रं	தத்கடிண்டே	इति	பின்வருமாறு
सभार्यं	மனைவியுடன் கூடியவனும்,	अन्वशात्	ஆக்குமித்தருளினார்.
सपरिच्छदं	{ அவனுக்கு வேண்டிய	अयं	‘இவன்
	ஊமக்கிரிகளை எடுக்க	यावजीवं	உயிருள்ளவகையில்
	டினவனும்	विवासः	காட்டில் வளிக்க
यानं	ஒரு வாகனத்தில்		வேண்டியவன்.

सफालपिष्टकं शृणु गिरिवुर्गाण्यलोकयत् । दिशः सर्वास्त्वनुचरन् स यथा पापकर्मकृन् ॥

यथा	“இப்படியாய்	सर्वाः	எல்லா
पापकर्मकृन्	பாபத்தொழில்	दिशः	திக்குகளிலும்
सः	அவன் [செய்த	अनुचरन्	சென்று
सफालपिष्टकं	களை வெட்டியோடு	गिरिवुर्गाणि तु	மலைகளிலும் காடுகளிலும்
	கடிய ஓர் கடைவைய	अलोकयत्	திரித்தனன்.
शृणु	எடுத்துக்கொண்டு,		

इत्येनमत्यजद्राजा सगरो वै सुधार्मिकः । रामः किमकरोत् पापं येनैवमुपरुध्यते ॥ २६ ॥

सुधार्मिकः	“மகா தர்மவீரராகிய	एवं	இப்படி
सगरः	ஸகர	उपरुध्यते	காட்டில் வைக்கப்பட்டான்.
राजा	மன்னர்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
इति	இப்படியாய்	किं	என்ன
एनं	இவனை	पापं वै	அபாத காரியத்தை
अत्यजन्	துறந்தனர்.	अकरोत्	செய்திருக்கின்றார்?
येन	இக்காரணத்தால்		

न हि कश्चन पश्यामी राघवस्यागुणं वयम् । दुर्लभो ह्यस्य निरयः शशाङ्कस्येव कल्मषम् ॥

राघवस्य	"ஸ்ரீராமருக்கு	इव	எவ்வண்ணப்போ, அவர்
अगुणं	திருணம்		கண்ணமே
कश्चन	எதேனுமொன்றை	अस्य हि	இவருக்கும்
वयं	நாங்கள் [பரவது		நாகத்திற்கு உரிமைய
पश्यामः न	கண்டலோம்.	निरयः	{ விளைவிக்கும் பாப
शशाङ्कस्य	தனிதயா திதிசந்திர		மென்பது
	னுக்கு	दुर्लभः हि	அனுகமே அனுக
कल्मषं	கல்மஷமானது		காதே.

अथवा देवि दोषं त्वं कश्चित् पश्यसि राघवे । तमद्य ब्रूहि तत्त्वेन ततो रामो विवास्यताम् ॥

देवि	"தேவியாரே!	ततः	என்கிறதாயிருந்தால்
अथवा	இப்படி வில்லையென்	तं	அதை
	ருள்	तत्त्वेन	எனையும்மறைக்காமல்
राघवं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்	ब्रूहि	தேவரீர் வெளியிடும்
त्वं	தேவரீர்	अथ	இப்பொழுது
कश्चित्	எதேனுமொரு	रामः	ஸ்ரீராமன்
दोषं	குற்றத்தை	विवास्यताम्	வளத்திற்கு அனுப்பி
पश्यसि	உநீர்திருக்கின்றீர்,		விடப்படட்டும்.

अदुष्टस्य हि संत्यागः सत्यये निरतस्य च । अप्राप्तस्य विवासोऽयं वनेषु सुयशस्विनः ॥ निर्दहेदपि शक्रस्य युतिं धर्मनिरोधनात् ॥ २९ ॥

अदुष्टस्य	"ஒரு தோஷத்தை	अयं	இப்படி
	யும் செய்யாதவனுய்	संत्यागः	தன் லினைக்கப்பட்டு,
हि	அதனால்	विवासः	வாஸமென்பது
अप्राप्तस्य	எவ்வித தண்டனைக்கு		{ தர்மன் திகளுக்கு
	மரணாகாதவனுய்	धर्मनिरोधनात्	{ விரோதமாயிருக்கின்
सुयशस्विनः	மதுராயசம்பெற்ற		றமைபால்
	கிளங்குபவனுய்	शक्रस्य अपि	தேவேந்திரனுக்கும்
सत्यये	கண்ணெறியில்		கூட
निरतस्य च	எப்பவும் ஒழுக்குபவ	युतिं	தேஜஸ்ஸை
वनेषु	காடுகளில் [னுக்கு	निर्दहेत्	தவிர்த்துவிடும்.

तदलं देवि रामस्य श्रिया विहतया त्वया । लोकतोऽपि हि ते रक्ष्यः परिवादः शुभानने ॥

शुभानने	{ "கல்லதையே சொல்	विहतया	தடைபட்ட
	ளும் திருவாய் படை	श्रिया	திருவாயிலேகத்தால்
देवि	தேவியாரே!	ते अपि	தேவரீருக்கும்
तत्	ஆனபடியால்	लोकतः	உலகத்தாசிடமிருந்து
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	परिवादः	நித்தை
त्वया	தேவரீரால்	अलं	என்னளவும்
		रक्ष्यः हि	உண்டாகலாகாது.

श्रुत्वा तु सिद्धार्थवचो राजा श्रान्तरस्यनः । ओकोपहतया वाचा कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

सिद्धार्थवचः	ஸித்தார்த்தரின் திரு வரக்குக்கு	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
श्रुत्वा	திருக்கொளிகாற்றி பருளிய	ओकोपहतया	{ சொகத்தால் மனவேத னை நன்கு விளக் கக்காட்டுகின்ற
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	वाचा	சொற்கொண்டு
श्रान्तरस्यनः	அதி ஆயாசத்தால் தொள்ளுள் நியமராகி	तु	துவ்விஷயத்தில்
		इदं	பின் வருமாறு
		अब्रवीत्	கொழிந்தனர்.

एतद्वचो नेच्छसि पापवृत्ते हितं न जानासि ममात्मनो वा ।

आस्थाय मार्गं कृपणं कुचेष्टा चेष्टा हि ते साधुपथादपेता ॥ ३२ ॥

पापवृत्ते	{ "பாபத் தொழிலுக் குத்தானிக் துவிட்ட வனை !	मम	என் னுடையவும்
कृपणं	{ ஒரு காரியத்தால் வி ளையும் தீங்கை அறி பாதிருக்கும்	आत्मनः वा	உன் னுடையவும்
मार्गं आस्थाय	மார்க்கத்தைப்பற்றி	हितं	நிதிதமென்னதென் பதை
कुचेष्टा	துஷ்டச் செய்கை	जानासि न	நீ கண்டு கொள்ளாதி குக்கின்றனை.
एतद्व	இந்த [வாய் புரியும்] நீ	ते	உனது
वचः	நிதிதமன போத னைவை	चेष्टा	தற்கால உடவடிக்கை
इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளாதி குக்கின்றனை.	साधुपथात्	நல்லோர்களை முறும் மார்க்கத்திலிருந்து
		अपेता हि	பக்கெதோ துதக்கச் கிடக்கின்றதே.

अनुब्रजिष्याम्यहमद्य रामं राज्यं परित्यज्य सुखं धनं च ।

सहैव राजा भरतेन च त्वं यथासुखं भुङ्क्ष्व चिराय राज्यम् ॥ ३३ ॥

अद्य	"இப்பொழுதே	त्वं च	நீ மட்டும்
अहं	நான்	राजा	மன்னனாகிய
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	भरतेन	பரதனுடன்
सुखं	போகத்தையும்,	सह	கூட இருத்துகொண்டு
धनं च	பொருளையும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
परित्यज्य	தறந்துவிட்டு,	चिराय	கெருகாயும்
रामं	ராமனை	यथासुखं एव	உன் மனோபிஷ்டத் தன்படியே
अनुब्रजिष्यामि	வின்புறம் புதப்பட்டு பொய்கிடுகின்றேன்.	भुङ्क्ष्व	ஆண்டு வருவாயாக."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पट्विंशः सर्गः ॥

सप्तविंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || ३७ ||

चौरपरिधानम्—மறவுரிபுடேப்பது.

महामात्रवचः श्रुत्वा रामो दशरथं तदा । अन्वभाषत वाक्यं तु विनयज्ञो विनीतवत् ॥१॥

तदा	இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்	रामः	ஸ்ரீராமர்,
महामात्रवचः	{ மந்திரிமார்களின் முக் கியமானவரின் சொ ல்லுக்கு	दशरथं	தசரதசக்கிரவர்த்தி எயப் பார்த்து,
श्रुत्वा	திருச்செவி காற்றி,	विनीतवत्	வெகு மரியாதையாக
विनयज्ञः	{ எவரெவர்களிடத்தில் எந்தெந்த ஸம்பவங்க ளில் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டுமெ ன்பதில் நிபுணராகிய	तु	இதுவிஷயத்தில்
		वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்கை
		अन्वभाषत	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

त्यक्तभोगस्य मे राजन् वने वन्येन जीवतः । किं कार्यमनुयात्रेण त्यक्तसङ्गस्य सर्वतः ॥

राजन्	"சக்கிரவர்த்தியாரே !	वन्येन	{ காட்டில் கிடைக்கும் பலமுலங்களைக்கொ ண்டு
त्यक्तभोगस्य	போகங்களைத் துறந் துவிட்டவனும்,	जीवतः	காலக்கழிக்கும்
सर्वतः	முற்றிலும்	मे	அடியேனுக்கு
त्यक्तसङ्गस्य	எதிலும் மனப்பற்று ற்றவனும்	अनुयात्रेण	பரிவாரஜனத்தால்
वने	வனத்தில்	कार्यं	உடயோகம்
		किम्	என்ன ?

यो हि दत्त्वा द्विष्येष्टं कक्ष्यायां कुरुते मनः । रज्जुसंहेन किं तस्य त्यजतः कुञ्जरोत्तमम् ॥

यः	"எவனோ ஒருவன்	हि	என்றால்
द्विष्येष्टं	கிடைக்கியமான பாணையை	कुञ्जरोत्तमं	உத்தமமான யானை
दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு,	त्यजतः	துறந்துவிட்ட [வய
कक्ष्यायां	{ பாணையின் வயற்றைச் சுற்றி விம்மா ஸனத் தைச் சேர்த்துக் கட் ப்படும் பட்டையின்	तस्य	அவனுக்கு
मनः कुरुते	ஆசையைக்கின்றான்,	रज्जुसंहेन	{ பட்டையில் மாந்தி ரம் மனப்பற்று வை த்திருப்பதனால்
		किम्	பிரயோஜனம் யா துன்னது ?

तथा मम सतां श्रेष्ठ किं ध्वजिन्या जगत्पते । सर्वाण्येवानुजानामि चौराण्येवानयन्तु मे ॥

सतां	"மறப்புருஷர்களில்	सर्वाणि एव	எல்லாவற்றையும்
श्रेष्ठ	உத்தமராகிய	अनुजानामि	வேண்டாமென அடி பணிந்து மறுக்கின்
जगत्पते	சக்கிரவர்த்தியாரே !	मे	அடியேனுக்கு [நேன்.
तथा	ஆவ்வண்ணமே	चौराणि एव	மறவுரிகளை மட்டும்
ध्वजिन्या	ஸனையால்	आनयन्तु	கொண்டுவரப்பட்ட டும்.
मम किं	எனக்கென்ன பயன் ?		

स्वनिवृष्टिके चोभे प्रमानयत गच्छतः । चतुर्दश वने वासं वर्षाणि वसतो मम ॥ ५ ॥

வனம் "வனத்தில்"
 चतुर्दश பதினான்கு
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 वसतः காலங்கழிக்கப் போகி
 ன்றவனாய்
 गच्छतः பிரயாணமாய் வந்தி
 मम அடியேனுக்குருக்கும்

वासं வாசம் செய்ய
 मम च அடியேனுடையதாய்
 स्वनिवृष्टिके களைவெட்டும் ஒரு சி
 த்தாள்த், கூட ஒரு து
 उभे ம் ஆசிய இரண்டும்
 आनयत இப்பொழுதிதற்கு
 கொண்டுவரப்பட்ட
 டும்.

अथ चीराणि कैकेयी स्वयमाहृत्य राघवम् । उवाच परिधत्स्वेति जनौघे निरपवपा ॥ ६ ॥

अथ இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
 कैकेयी கைகேயிதேவியார்,
 जनौघे ஜனங்கூட்டத்தில்
 निरपवपा { மானக்கேடை சிவ்ஹத
 யில் கொள்ளாதவ
 னாகி
 स्वयं தானே

चिराणि மரவுரிகளை
 आहृत्य எடுத்துக்கொண்டு
 राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
 परिधत्स्व 'நீ உடுத்திக்கொள்'
 इति என்று
 उवाच ஆக்குரமித்த குரானை

स चीरे पुरुषव्याघ्रः कैकेय्याः प्रतिगृह्य ते । सूक्ष्मवस्त्रं परिक्षिप्य मुनिवस्त्राप्यवस्त इ ॥

पुरुषव्याघ्रः புருஷோத்தமராகிய
 सः அவர்
 कैकेय्याः கைகேயிதேவியாரிட
 பிரக்து
 ते அந்த
 चीरे மரவுரிகளிரண்டையும்

सूक्ष्मवस्त्रं इ सूक्ष्மவஸ்த்ரம்
 परिक्षिप्य திருவுளமுலக்த
 मुनिवस्त्राणि வாங்கிக்கொண்டு,
 अवस्त பிரதவாடைவையெ
 தரித்துக்கொண்டார்.

लक्ष्मणश्चापि तत्रैव विहाय वसने शुभे । तापसाच्छादने चैव जग्राह पितुरग्रतः ॥ ८ ॥

लक्ष्मणः अपि ஸக்தமனாரும்
 शुभे ஸிஷ்யயுக்த
 वसने च வேஷ்டியையும் உத்த
 ரியத்தையும்
 तत्र च அப்பொழுதே
 पितुः திருத்தந்தனத்தின்

अग्रतः एव முன்னிலைபெ
 विहाय களைந்து,
 तापसाच्छादने एव தவசிகளின் உடைக
 जग्राह இடைய
 पितुरग्रतः உடுத்தக்கொண்டனர்.

अथात्मपरिधानार्थं सीता कौशेयवासिनी । समीक्ष्य चारं संवस्ता पृषती वागुरामिव ॥

कौशेयवासिनी செஷ்ஷிய பட்டாடை
 களை தரிக்கும்
 सीता சீதாப்பிராட்டியார்
 चारं ஓர் மரவுரையை
 अथ அப்பொழுது
 आत्मपरिधानार्थं { தாமுடையதற்காக
 கொண்டுவரப்படுகி
 றதை

समीक्ष्य கவனித்த
 पृषती பிண்டபான்
 वागुरां சிதப்பவந்தாக போட
 பட்டும் வளைவை
 इव கண்ட செல்வண்ண
 संवस्ता மே! அங்கவண்ணமே
 மிக உடுத்தமுற்றினள்.

सा व्यपत्रपमाणेव प्रगृह्य च सुदुर्मनाः । कैकेय्याः कुशचीरे ते जानकी शुभलक्षणा ॥
अश्रुसंपूर्णनेत्रा च धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी । गन्धर्वराजप्रतिमं भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ११ ॥

शुभलक्षणा	{ பாவராளும் மெச்சத் தக்க உத்தமகுணங் கனமையப்பெற்றவ னும், பாதிவரத்யமின்னதெ ன்றறிந்தவனும், பாதிவரத்யதர்மத்தை யணங்குந்துக்காட்டி கொற்றவனும் என ஆந்த ஜனகிதேவியார் ஆந்த மாவிற்குரியாண்டையும் கைகேயிதேவியாரிட மிருந்து	प्रगृह्य	கைகீட்டி வாங்கிக் கொண்டு
धर्मज्ञा		सुदुर्मनाः	மிகவும் மனம் கொந் தவளாகி
धर्मदर्शिनी च		अश्रुसंपूर्णनेत्रा	நீர் ததும்பும் கண்க ளுற்றவளாகி
सा		गन्धर्वराजप्रतिमं	கந்தர்வராஜன் போல் விளங்கும்
जानकी		भर्तारं	கணவனைப்பார்த்து
ते		व्यपत्रपमाणा इव	சிறிது வெட்கப்பட்ட இக்கொண்டு
कुशचीरे च		इव	சின்வருமாறு
कैकेय्याः		अब्रवीत्	கிண்கிணன்.

कथं नु चीरं वधन्ति मुनयो वनवासिनः । इति शकुशला सीता सा सुमोह सुदुर्मदुः ॥

वनवासिनः	“ வனவாஸிகளாகும்	शकुशला	கஷ்டத்திற்காளாகி
मुनयः	முனிவர்கள்,	सा	ஆந்த [கிட்ட]
चीरं	மரஉரியை	सीता हि	வீரதாப்பிராட்டியா ரும்
कथं नु	எப்படித்தான்	सुहः सुहः	ஒருக்கணதோரம்
वधन्ति	உடுத்திக்கொள்ளுகி ருக்கள் ? ”	सुमोह	{ ஒன்றாம் செய்வத்தெ ரியாது பிரமித்து நின்றனிட்டான்.
इति	இப்படியாய் சொல்லி கிட்டு,		

कृत्वा कण्ठे च सा चीरमेकपादाय पाणिना । तस्थौ शकुशला सीता व्रीहिता जनकात्मजा ॥

सा	ஆந்த	पाणिना	கையில்
जनकात्मजा	ஜனகமதாராஜரின் திருமகனாகிய	आदाय	வைத்துக்கொண்டு,
सीता	வீரதாப்பிராட்டியார்	शकुशला	இதில் இடந்தருமுன் ப ழக்கமில்லாதவள்
चीरं	மரஉரி ஒன்றை	हि	என்கிற காரணத்தால்
कण्ठे	கழுத்தில்	व्रीहिता	நாணமுற்றவளாகி
कृत्वा च	தரித்துக்கொண்டு,	तस्थौ	நின்றனிகொண்டிருந்த என்.
एकं	மற்றொன்றை		

तस्यास्तस्मिन्प्रागस्य रामो धर्मभृतां वरः । चीरं ववन्व सीतायाः कौशेयस्योपरि स्वयम् ॥

धर्मभृतां தர்மவெறியில் பிறழா
ஹ நடிப்பவர்களில்
वरः உத்தமராகிய
रामः ஸ்ரீராமர்,
क्षिप्रं தகடண்ணமே
सीतायाः ஸ்ரீதரப்பிராட்டியாராரு
க்கு
आगम्य எதிரேநகர்க்கிக்கிட்டி,

तस्याः அவள் து
कौशेयस्य வெண்பட்டாடைக்கு
उपरि மேலே
सन् அந்த
चीरं மரஉரினைய
स्वयं தானே
ववन्व உடுத்தருளினார்.

रामं प्रेक्ष्य तु सीताया वध्नन्तं चीरमुत्तमम् । अन्तःपुरगता नार्यो मुमुक्षुर्वारि नेत्रजम् ॥

अन्तःपुरगताः அந்தப்புரத்திலிருக்
கும்
नार्यः ஸ்திரீகள்,
उत्तमं ஸர்வோத்தமராகிய
रामं ஸ்ரீராமரை,
सीतायाः तु ஸ்ரீதரப்பிராட்டியாராரு
க்கு

चीरे மரஉரினைய
वध्नन्तं உடுத்துக்கொண்டிரு
க்கின்றவராய்
प्रेक्ष्य கண்ணுற்று,
नेत्रजं கண்களிலிருந்துவரும்
वारि கண்ணீரை
मुमुक्षुः கொரித்தார்கள்.

असुखं परमायस्ता रामं अवलिततेजसम् । वत्स नैवं निसृक्तैयं वनवासे मनस्विनी ॥

परमायस्ताः { ஸாவரிக்கமுடியாத
மனவருத்தமுற்ற
ஆவர்கள்
अवलिततेजसं தேனோமயமாய் விளக்
கும்
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
असुः பின்வருமாறு சொன்
னார்கள்,

वत्स “அருமைத்திரு
மைத்தா!
मनस्विनी ஸர்வப்ரகாரத்திலும்
நற்குணங்கள் பெற்று
இவனோ விளக்கும்
வனவாஸத்திற்கு
एवं இப்படி
निसृक्ता न மேமிக்கப்படாதவன்.

पितुर्वाक्यानुरोधेन गतस्य विजनं वनम् । तावदर्शनमस्या नः सफलं भवतु प्रभो ॥१७॥

प्रभो { “எதையும்தேரவுமின்
நிக் செய்துமுடிக்க
திறமையற்றவனே!
पितुः திருத்தந்தையாரின்
वाक्यानुरोधेन நிபமணப்படியே நடக்
கவேண்டுமென்ற கா
रणத்தால்
विजनं இவசந்தராமற்ற

वनं காட்டிற்கு
गतस्य तावत् & போய் திரும்புவதும்
अस्याः இவளுடையவகையில்
दर्शनं தர்சனமானது
नः எங்களுக்கு
सफलं ஸகல மனோநிஷ்டைக்க
ளையும் தருகின்றதாய்
भवतु விளக்கட்டும்.

लक्ष्मणेन सहायेन वनं गच्छस्व पुत्रक । नेयमर्हति कल्याणी वस्तु तापसवद्ने ॥ १८ ॥

புலக "குழந்தாய்!
சहायेन கூட்டாளியாகிய
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனோடு
वनं காட்டிற்கு
गच्छस्व நீ சென்றுக.

कल्याणी பரகல்பங்களுக்கே உரிய
इयं இவள்
तापसवत् தபஸ்வினியைப்போல்
वने காட்டில்
वस्तु வாஸம்செய்ய
अर्हति न உரியவளல்லள்.

कुरु नो याचनां पुत्र सीता तिष्ठतु भामिनी । धर्मनित्यः स्वयं स्थातुं न हीदानीं त्वमिच्छसि ॥

புல "குழந்தாய்!
ந: எங்கள்து
भामिनी 1 தேஜோமயமாய்
விளங்கும்
सीता வரிதை
तिष्ठतु இக்கேயேயிருக்கட்
இம் என்கிற
याचनां வேண்டுகோளை
कुरु நீ செய்யக்கடவை.
त्वं நீ

धर्मनित्यः { பித்தருவா கம்பரிபாலனை
தர்மமொன்றையே
ஸர்வமுமாய் கொண்
டிருக்கின்றவனாய்,
हि இருக்கின்றபடியால்
इदानीं இப்பொழுது
स्वयं நியும்
स्थातुं இங்கிருக்க
इच्छसि न ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
டாய்."

तासामेवंविधा वाचः शृण्वन् दशरथात्मजः । बबन्धैव तदा चीरं सीतया तुल्यशीलया ॥

तासां அவர்களுடைய
एवंविधा: இப்படிப்பட்ட
वाचः வார்த்தைகளுக்கு
शृण्वन् திருச்செவி சாற்றிய
குளிய
दशरथात्मजः { தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரின் திருக்குமார
னாகிய அவர்

तदा அப்பொழுது
तुल्यशीलया தம்மைப்போன்ற
சீலமுற்ற
सीतया வரிதாப்பிராட்டியாரை
க்கு (ஆர்ஷம்)
चीरं மரஉரிசைய
बबन्ध एव கட்டவே கட்டினார்.

चीरे गृहीते तु तया समीक्ष्य नृपतेर्गुरुः । निवार्य सीतां कैकेयीं वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

तया அவனால்
चीरे மரஉரி
गृहीते உடுத்துக்கொள்ளப்
பட்டவளவில்
नृपते: சக்கிரவர்த்தியாரின்
गुरु: குருவாகிய
वसिष्ठ: வஸிஷ்டபாகவான்
सीता வரிதாப்பிராட்டியாரை
க்கு
तु இவ்விஷயத்தில்

निवार्य { கைஸம்னாளுயால் தன்
ஆதரவை நன்குவிள
க்கக் காட்டிவிட்டு,
कैकेयी கைகேயிதேவியாரை
समीक्ष्य நன்குவிழித்துக்கொக்கி,
वाक्यம் பின்வரும் திருவாக்
கை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்த்தரு
கிரிஞர்.

अतिप्रवृत्ते दुर्मेधे कैकेयि कुलपांसनि । वञ्चयित्वा तु राजानं न प्रमाणेऽवतिष्ठसे ॥ २२ ॥

दुर्मेधे	"அசட்டுத்தனம்திகரித் தலவாய்	वञ्चयित्वा तु	திரஸ்கரித்துவிட்டு, இவ்விஷயத்தில்
अतिप्रवृत्ते	வரம்புகடந்து கடக் கின்றவனாய்,		ஒருவன் தனக் கேற்ப ட்டுள்ள அதிகாரத் திலெதெதை செய்ய ளாம் எதெதை செய் யலாகதென்கிற பிர மாணத்தில்
कुलपांसनि	{ சீமைக்கே அபகிர்ந்தி யினோலிக்குன்றவனா ய் கூடக்கும	प्रमाणे	
कैकेयि	கைகேயிதேவிபாரோ !	अवतिष्ठसे न	தேவரீர் இருக்காதி ருக்கின்றீர்.
राजानं	சக்கிரவர்த்தியானா		

न गन्तव्यं वनं देव्या सीतया शीलवर्जिते । अधिष्ठास्यति रामस्य सीता प्रकृतपासनम् ॥

शीलवर्जिते	{ "நிபரய வழிகளுக்கு அப்புறப்பட்டு கடக் கின்றவனோ !	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सीतया	சீதா	प्रकृतो	வரம்பட்டதாயுள்ள
देव्या	தேவியாரால்	आसनं	சிக்காசனத்தில்
वनं	வாட்டிற்கு	सीता	வந்தாப்பிராட்டியார்
रास्तव्यं न	எழுந்தருளப்படவே ண்டியதில்லை.	अधिष्ठास्यति	விந்நிருத்த அரசு புரியட்டும்.

आत्मा हि दाराः सर्वेषां दारसंयहवर्तिनाम् । आत्मेयमिति रामस्य पालयिष्यति मेदिनीम् ॥

दारसंयहवर्तिनां	"இல்லற ஒழுக்கத்தி லிருக்கும்	रामस्य	ஸ்ரீராமது
सर्वेषां	யாவருக்கும்	आत्मा	ஆத்மாவாகும்
दाराः हि	பத்தினிகள்தான்	इयं	இவள்
आत्मा इति	ஆத்மாவாகின்றபடி. யால்	मेदिनीं	மேடிகைய
		पालयिष्यति	பரிபாலனம் செய்து வரலாம்.

अथ यास्यति वैदेही वनं रामेण संगता । वयमबालुयास्यामः पुरं चेदं गमिष्यति ॥२५॥

रामेण	"ஸ்ரீராமரோடு	वयं	நாங்கள்
सङ्गता	பின்பற்றியவனார்	अत्र	மவ்விடத்திற்கு
वैदेही च	வைதேகிதேவியாரும்	अनुयास्यामः	கடப்போய்க்கிடவோம்.
वनं	வனத்திற்கு	इदं	இது (வனம்)
यास्यति	எழுந்தருளினிடுகின்	पुरं	புரங்கள் நிறைந்த பெரும் பட்டணமாக சூழ்க்கிடும்.
अथ	என்றால், [சூர்]	गमिष्यति	

अन्तपालाश्च यास्यन्ति सदारो यत्र राघवः । सहोपजीव्यं राष्ट्रं च पुरं च सपरिच्छदम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	राष्ट्रं च	நாட்டார்கள் எல்லோரும்,
सदारः	தர்மபத்னி சமேதராய்	पुरं च	பட்டணவாஸிகள்
यत्र	{ எவ்விடத்தில் எழுந்த ருளியிருக்கின்றாரோ அவ்விடத்திற்கு		எல்லோரும்,
अन्तपालाः च	{ ராஜ்ய எல்லைகளிலிருந் து ராஜ்யத்தைக்காக்க கும் தண்டனையகர் களும்	सपरिच्छदं	{ பட்டணத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்க ளுடன் கூடியவர்க ளாய்
सहोपजीव्यं	சக்கிரவர்த்தியாரால் ஆதரித்துவாசப்பட்ட	यास्यन्ति	போய்ச்சேர்க்துவிடு வார்கள்.

भरतश्च सशत्रुघ्नश्चीरवासा वनेचरः । वने वसन्तं काकुत्स्थमनुयास्यति पूर्वजम् ॥ २७ ॥

भरतः च	“பாத்தலும்,	वने	வனத்தில்
सशत्रुघ्नः	சத்ருக்ஷ்ணோடுகூடி எவனுய்	वसन्तं	வளிக்கும்
चीरवासाः	மரவரி உடுத்தவனாய்	पूर्वजं	தமயனுராகிய
वनेचरः	வனவாஸியாகி	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரை
		अनुयास्यति	பின்தொடர்ந்து சென் துவிடுவான்.

ततः शून्यां गतजनां वसुधां पादपैः सह । त्वमेका शाधि दुर्वृत्ता भजानामहिते स्थिता ॥

ततः	“அப்படியிருப்பதால்	गतजनां	{ ஜனங்களெல்லாம் வெளியில் போய்விட் டதாய்
प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு	शून्यां	சூன்யமாயிருக்கும்
अहिते	அஹிதத்தில்	वसुधां	பூமியை
स्थिता	மனதைமுற்றிலும்செ லுத்திவிட்டவளாய்	पादपैः	மரக்களொடு
दुर्वृत्ता	தீயநடை உடையவனா ய் விளங்கும்	सह	இருந்துகொண்டு
एषा	தேவரீர்	शाधि	அரகசெய்து வருவீர்
एक	ஒருத்தியாய்		ராக.

न हि तद्विषिता राष्ट्रं यत्र रामो न भूषतिः । तद्वनं भविता राष्ट्रं यत्र रामो निवत्स्यति ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	भविता न	ஆகமாட்டாது.
भूषतिः	மன்னராய்	रामः	ஸ்ரீராமர்
यत्र न	{ எந்த இடத்தில் விஜ யம்செய்யாதிருக்கி ன்றாரோ	निवत्स्यति	எழுந்தருளி வரலாம்
तत्	அது	यत्र	எதுவோ [செய்கிறது,
राष्ट्रं	நாடாக	तत् वनं	அந்த காடு
		राष्ट्रं हि	திருநாடாக
		भविता	விளங்கும்.

न ह्यदक्षां महीं पित्रा भरतः शास्तुपर्हति । त्वयि वा पुत्रवद्वस्तुं यदि जातो महीपतेः ॥

भरतः हि	“பா தனோடுவென்றால்	शास्तुं	அரசர் ஒருவதற்குத்
महीपतेः	சக்கிரவர் த்தியாருக்கு		தானாகட்டும்
जातः	பிறந்தவன்.	त्वयि	தேவரிடத்தில்
यदि	அப்படிபிறப்பதால்	पुत्रवत्	திருக்குமாரனுபிறந்த
पित्रा	திருத்தந்தையால்		துகொண்டு
अदक्षां	திருவுளமுறந்து அ	वस्तुं वा	வளிக்கத் தானாகட்டும்
महीं	பூமியை[ளித்தருளாத	अहंति न	உடன்படமாட்டான்.

यद्यपि त्वं क्षितितलाद्गगनं चोत्पतिष्यसि । पितृवंशचरित्रज्ञः सोऽन्यथा न करिष्यति॥३१॥

त्वं	“தேவரீர்	पितृवंश-	பிதாவின் து முன்னோ
क्षितितलाद्	பூமியிலிருந்து	चरित्रः }	ர்களின் அனுஷ்டான
गगनं च	ஆகாசத்தில்		ங்களில் திபுணனுலிய
उत्पतिष्यसि }	துள்ளிப்பறந்தாலும்,	सः अपि	அவன்மட்டும்
यदि }	எழும்பி எழும்பி	अन्यथा	வேறுவழியில்
	விழுந்தாலும்	करिष्यति न	உடக்கமாட்டான்.

तत्त्वया पुत्रगार्धिन्या पुत्रस्य कृतमभियम् । लोके हि न स विद्येत यो न रामयनुव्रतः ॥

तत्	“ஆகையால்	कृतं	களைகிக்கப்பட்டிருக்
	திருக்குமாரனுக்கு ன	हि	ஏனெனில் [கிறது.
पुत्रगार्धिन्या	கன பாக்யங்களையும்	लोके	இவ்வுலகில்
	செகரித்துக் கொடுக்	रामं	ஸ்ரீராமரை
	கவேண்டுமென்கிற	अनुव्रतः न	தஞ்சமென அனுஸரி
	வாத்ஸல்யமுடைய		பாதவன்
त्वया	தேவரீரால்	यः सः	எவனோ, அப்படிப்
पुत्रस्य	திருக்குமாரனுக்கு		பப் - ஒருவனும்
अभियं	இஷ்டமில்லாதது	विद्येत न	இல்லை.

द्रक्ष्यस्यद्यैव कैकेयि पशुव्यालमृगद्विजान् । गच्छतः सह रामेण पादपांश्च तदनुस्त्वान् ॥

कैकेयि	“கைகேயிதேவியாரே]	गच्छतः	தொடர்ந்து செல்லு
रामेण	ஸ்ரீராமரோடு		கின்றவகனாகவும்
सह	கூடவே	पादपांश्च	மாதங்களையும்
पशुव्याल-	ஆடுமாடுகளும், யானை	तदनुस्त्वान्	{ அவன் போனவழியே
मृगद्विजान् }	குதிரை, புலி, கரடி		தோக்கிச்சாய்ந்துகிட
	களும், மான்களும்,	अथ पुव	ககின்றவகனாகவும்
	பாழிபறவைகளும்,	द्रक्ष्यसि	இன்றைதினமே
			தேவரீர் கப்புறனுப்
			பார்ப்பீர்.

अथोत्तमान्याभरणानि देवि देहि स्नुषायै व्यपनीय चीरम् ।

न चीरयस्याः प्रविधीयतेति न्यवारयत्तद्वसनं वसिष्ठः

॥ ३४ ॥

देवि	"தேவியாரே !	उत्तमानि	கிறந்த
अस्याः	இவளுக்கு	आभरणानि	ஆடையாபரணங்களை
चीरं	மாவுரியானது	देहि	தேவரீர் அளியும்."
प्रविधीयते न	விதிக்கப்படவில்லை.	वसिष्ठः	வஸிஷ்டபகவான்
अयं	இப்பொழுது	इति	இன்னும் பின்வருமாறு
चीरं	மாவுரியை	तद्वसनं	அந்த ஆடையைப் பற்றி
व्यपनीय	களைத்துவிட்டு,	न्यवारयत्	தடுத்துச்சொன்னார்.
स्नुषायै	மருமகளுக்கு		

एकस्य रामस्य वने निवासस्त्वया वृतः केकयराजपुत्रि ।

विभूषितेयं प्रतिकर्मनित्या वसत्वरण्ये सह राघवेण

॥ ३५ ॥

केकयराजपुत्रि	"கேகயராஜன் திரு	अरण्ये	காணகத்தில்
रामस्य	ஸ்ரீராமர் [மகளை !	प्रतिकर्मनित्या	ஒவ்வொரு வைதிக கிருத்யத்திற்கும் பாக்க விரிசுக்கவேண்டிய வளாகிய
एकस्य	ஒருவருக்கு கதான்	इयं	இவள்,
वने	வனத்தில்	विभूषिता	நல்ல ஆடையாபரணங்களை யணிந்தவளாய்
निवासः	வாஸமானது	वसतु	வாஸம் செய்து
त्वया	தேவரீரால்		வரட்டும்.
वृतः	நிஷ்கர்ஷித்துகொண்டிருக்கொள்ளப்பட்டது.		
राघवेण	ஸ்ரீராமரோடு		
सह	கூட		

यानैश्च मुख्यैः परिचारकैश्च सुसंवृता गच्छतु राजपुत्रा ।

वस्त्रैश्च सर्वैः सहितैर्विधानैर्नயं वृता ते वरसंप्रदाने

॥ ३६ ॥

मुख्यैः	"சிறந்த	सर्वैः	எல்லா
यानैः च	வாஹனங்களையும்,	विधानैः	ஆபரணங்களோடும்,
सहितैः	கூடவிருந்து குற்றே வல் புரியும்	वस्त्रैः च	நல்ல ஆடைகளோடும்
परिचारकैः च	பரிசாரகர்களாலும்	गच्छतु	எழுந்தருளட்டும்.
सुसंवृता	ககமாய் கூடவிருக்கப் பெற்று விளக்கிய	ते	தேவரீருக்கு
राजपुत्री	மஹாராஜரின் திருமகனாகிய இவள்	वरसंप्रदाने	வரமளித்தகாரியத்தில்
		इयं	இது
		वृता न	கூடாதென விளக்கப் படவில்லை."

तस्मिन्तथा जल्पति विप्रमुख्ये गुरौ नृपस्याप्रतिप्रभावे ।

नैव स्म सीता विनिवृत्तभावा प्रियस्य भर्तुः प्रतिकारकामा

॥ ३७ ॥

तस्मिन्	அந்த	प्रियस्य	அருமைவாய்கிய
अप्रतिप्रभावे	ஒப்புயர்வில்லாத பிர பாசகாலியும்,	भर्तुः	சனவனுக்கு
विप्रमुख्ये	அந்தனுத்தமமும்.	प्रतिकारकामा	{ திருவுளப்படியே நடப் பதில் உள்க்கும்பொண் டவளாகிய
नृपस्य	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	सीता	வீதரப்பிரசாத்தியவர்
गुरौ	குறகுறவாசகுமவர்,	विनिवृत्तभावा	{ (மதவாசிய) களைந்து விடுவாண் டொன்றும்
तथा	மேற்கண்டவாண்ண மாய்	एव	மனோபாவமுடைய வளாகக்கூட
जल्पति	திருவாய்மலர்க்குருளி யபொது	न स्म	இருந்தாளில்லை.

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

भाषितः श्लोकाः 3945.

अयोध्याकाण्डे भाषितः श्लोकाः 1590.

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

रामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना—பிரமர கேளவல்யனைய காத்தருளப் பிரார்த்திப்பது.

तस्यां चीरं वसानायां नाथवत्यामनाथवत् । मनुकोश जनः सर्वो धिक् त्वां दशरथं त्विति॥

जनः	குணக்கள்	दशरथ	சக்கிரவர்க்குமர் = தி
सर्वः	எல்லோருள்,		யாவர பார்த்து.
नाथवत्यां	கேளவந தனையே கணவராகவுடைய	इति	மிகவுருந்த
तस्यां	அவள்	मनुकोश	உருத்த குருக்கல்
अनाथवत्	அனாதபோல		கொள்ளுர்கள்.
चीरं	மர உரையை	त्वां तु धिक्	"தேவ குக்குந்தக் கண்டவர."
वसानायां	உடுத்திக்கொண்டு சிற்வைகில்		

तेन तत्र प्रणादेन दुःखितः स महीपतिः । विच्छेद जीविते श्रद्धा धमे वशसि चात्मनः ॥

तस्य	அப்பொழுது	आत्मनः	தன் த
सः	அந்த	जीविते	உயிர்வாழ்ந்தும்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	धमे	தம்மத்திலும்
तेन	அந்த	वशसि च	புகழ்ந்தும்
प्रणादेन	பெருஞ்சுததக்கல்	श्रद्धा	பிரமர
दुःखितः	மிக வருந்தமடைந்த மாரி	विच्छेद	ஒழித்தன.

स निःस्वस्योष्णैश्वाकस्तां भार्यामिदमब्रवीत् । कैकेयि कुशवीरेण न भीता गन्तुमर्हति ॥

सः	அந்த	इयं	பின்வருமாறு
प्रेक्षाकः	{ இத்தமர்களுடைய பள்ளி ராகும் தசரதசக்கிய வர்த்தியார்	अववीत्	ஆக்கூரடித்தருளினார்.
उष्णं	வெப்பமாக	कैकेयि	"கைகேயி !
निश्चयः	கெட்டுப் பிழந்து,	भीता	வீலைத
भार्या	மனைவியாகும்	कुशवीरेण	தருப்பைமரவரினைய
तां	அவளைப் பார்த்து,	गन्तुं	உடுத்துக்கொண்டு
		अर्हति न	போக
			கூடாது.

सुकुमारी च बाला च सततं च सुखोचिता । नेयं वनस्य योग्येति सत्यमाह गुरुर्मम ॥

इयं च	" இவளோ	योग्या न	அனர்தரன்
सुकुमारी	{ தட்பமாகிய திருமே னி படைக்கப்பெற்ற வள்.	हति	என்ற
सततं	எக்காலத்திலும்	सत्यं च	{ திரமேற்கொண்டு அ லுங்கடிக்கவேண்டிய தாயுள்ள திடந்தனை வைத்தான்
सुखोचिता	பெருமைகளுக்கே	मम	எனது
शाला	உரிய	गुरुः च	குலகுருவும்
वनस्य	பரிசுத்தர்தமா.	आह	இப்பொழுது அருளி ச்செய்தனர்.
	'மரவரி முதலிய வன ஸம்மந்தமான தற்கு		

इयं हि कस्यापकरोति किञ्चित्पस्विनी राजवरस्य कन्या ।

या वीरमासाय जनस्य मध्ये स्थिता विसंज्ञा श्रमणीव काचित् ॥ ५ ॥

इयं हि	" இவளோ	वीर	மரவரினைய
राजवरस्य	பள்ளவர்களிலுத்த மரீன்	आसाय	உடுத்திக்கொண்டு,
कन्या	திருமகள்.	काचित्	யாதோ ஒரு ஸாதா ரண
विसंज्ञा	நன்கு அறியாந்து அறிந்தவளான	श्रमणी इव	துறவறம் பூண்ட பிச் சைக்காரிபோல
तपस्विनी	{ பதினா தாழ்மையின் நிலையெடுபட்ட மனை முடைய தபஸ்வினீ.	स्थिता	நிற்கின்றாள்.
या	அந்த இவள்	कस्य	யாருக்கு
जनस्य	ஜனஸூகத்தினது	किञ्चित्	என்னதான்
मध्ये	முன்னிலையில்	अपकरोति	அபகர்தமா என்னிவி ருக்கின்றாள்?

चीराण्यपास्याज्जनकस्य कन्या मेयं प्रतिज्ञा सम दत्तपूर्वा ।
ययासुखं गच्छतु राजपुत्री वनं समया सह सर्वरत्नैः ॥ ६ ॥

जनकस्य	" இனக்காரனாகிய தந்தையின்	राजपुत्री	மகனாகிய அரசரரசாரின் திரு
कन्या	திருமகனாகிய குடிகளார்	सर्वरत्नैः	மகன்
चीराणि	மரபு நிகளை	सह	எங்கார்பரணங்களைராடு
अपास्यात्	களைத்து வந்த தூயிட்டு	समया	காலவளராய்
इयं	இந்த		தனக்கு வேண்டியதா
प्रतिज्ञा	கிபந்தனைபாணது		யுள்ள ஆடை முதலி
सम	என்னுடைய		யனவகளுடன் பரிபூர்
दत्तपूर्वा	கொடுத்து விடப்பட்ட		ணமாய் வினங்கப்
य	வரத்தரிக்கப்பட்டதா	ययासुखं	பெற்றவளாய்
गच्छतु	இல்லை.	वनं	அவன் மனோரதப்
		गच्छतु	காட்டிற்கு [படியே
			போகட்டும்.

अजीवनाहंणं यया नृशंसा कृता प्रतिज्ञा नियमेन तावत् ।

त्वया हि बाल्यात् प्रतिपन्नमेतत्तन्मां दद्वेदेषुपिवात्पुण्यम् ॥ ७ ॥

अजीवनाहंणं	" இறக்கும் காலம்கிட்	एतत्	இது
यया	என்னால் [புனைமயால்	प्रतिपन्नं	பெற்றுக்கொண்டு
नृशंसा	கஷ்டமாய் விளைத்து		விடப்பட்டது.
	விட்ட	तत्	அக்காரணத்தால்
प्रतिज्ञा	பிரதிக்களையானது	मां	என்னை
कृता	செய்துவிடப்பட்டது.		ஒன்றோடொன்று செ
तावत्	இப்பொழுது	आत्मपुण्यं	ந்த தீவுடையும் மூக்
त्वया	உன்னால்		கில்.
बाल्यात्	அசட்டுத்தனத்தினால்	वेणुं	மூக்கலை
	தம்மிதியெனுமொரு	इव	எவ்வண்ணமோ
नियमेन हि	காரணத்தைக்கொ		அவ்வண்ணமே
	ண்டே	देहत्	எடுத்து வாட்டுகிறது.

रामेण यदि ते पापे किञ्चित् कृतमशोभनम् ।

पापे

रामेण

ते

किञ्चित्

अशोभनं

कृतं यदि

अथ

"பாபங்குற்றத்தில் த

யாரிக்குவிட்டவனோ!

ஸ்ரீராமனால்

உவக்கு

ஏதேனுமொரு

அபராதமானது

செய்து விடப்பட்டதா

கத்தாவிருக்கட்டும்.

என்னாலும்

अपकारः क इह ते वैदेया दर्शितोऽथ मे॥

वैदेया

ते

इह

अपकारः

मे

दर्शितः

कः

வைதேயியால்

உவக்கு

இவ்வுலகில்

செய்யப்பட்ட அபகா

ரம்

எனது

மனசாகிற்கு ஏற்ற

தாயுனது

என்ன?

मृगीवोत्फुल्लनयना मृदुशीला तपस्विनी । अपकारं कपिष ते करोति जनकात्मजा ॥ ९ ॥

மூரி	"பெண்மான்	தபஸ்வினி	{ பதிவரதர தர்மமொன் றிலேயே ஈடுபட்டுவி ட்ட மனமுடைய த பஸ்வினியும்.
इव	போன்றவளும்,	जनकात्मजा	தனகமஹாராஜரின் தி ருமகளுமாகிய இவள்
उत्फुल्लनयना	குலிர்த்து கடசுகிக்கு ம் கண்களுற்றவளும்,	ते	உனக்கு
मृदुशीला	{ எப்படிப்பட்டவரு டையவும் மனவருக் தத்திற்கிடம் கொடா து நடக்கும் ஒழுக்க முடையவளும்,	क अपकारं	என்ன அபகாரத்தை
		इव	என்னாளேனும்
		करोति	செய்திருக்கின்றனன்?

ननु पर्याप्तमेकं ते पापे रामविवासनम् । किमेभिः कृपणैर्भूयः पातकैरपि ते कृतैः ॥ १० ॥

पापं	"பாபத்தொழிலில் து ணித்து விட்டவளே!	भूयः	அதற்குமேலும்
रामविवासनं	ராமனை காட்டிற்கு தாத்துகிறதாகிய	एभिः	இந்த
एकं	ஒரு காரியமே	कृपणैः	{ அறிவிழந்துகிடப்ப தை நன்கு விளக்கக் காட்டுகின்ற
ते	உனக்கு	पातकैः कृतैः	பாபகருத்யங்களால்
पर्याप्तं ननु	மனத்திருப்தி விளைவி க்கவில்லையா என்ன?	ते	உனக்கு
		अपि किम्	இன்னுமென்?

प्रतिज्ञातं मया तावत्स्वयोक्तं देवि शृण्वता । रामं यदभिपेकाय त्वमिहागतमब्रवीः ॥ ११ ॥

देवि	"தேவியே!	रामं तावत्	ராமனைப் பற்றி
त्वं	நீ	त्वया	உன்னால்[மட்டும்தான்
अब्रवीः	பிரார்த்தித்தது	उक्तं	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டதற்கு
यत्	எதுவோ, அது	शृण्वता	உடன்பட்ட
अभिपेकाय	திருவபிஷேகங்கொ	मया	என்னால்
इह	இங்கு [ன்ன	प्रतिज्ञातम्	பிரதிக்கூறு செய்யப் பட்டது.
आगतं	வந்த		

तच्चेतत् समतिक्रम्य निरयं गन्तुमिच्छसि । मैथिलीमपि या हि त्वर्माक्षसे चीरवासिनीम् ॥

या र्वं	"எந்த அந்த நீ	ईक्षसे	ஆசைப்படுகின்றனை
तत्	தூப்பொழுது	हि	என்கிறபடியால்
एतत् तु	இதையும்	निरयं	நாகத்திற்கு
समतिक्रम्य	அதிகாமித்தானிட்டு,	गन्तुं	போய்ச் சேர
मैथिली अपि	மைதிலியையும்	इच्छसि	உரிமை பெறு
चीरवासिनीं	மரவுரி உடுத்திக்கொ ண்டிருக்கின்றவளாக		கின்றனை".

इतीव राजा विलपन् महात्मा शोकस्य नान्तं स ददर्श किञ्चित् ।

भृशानुरत्वाच्च पपात भूमौ तेनैव पुत्रव्यसने निमग्नः

॥ १३ ॥

ச: ஆந்த
 महारमा மகா நம்பவாசும்
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்,
 इति மேற்கண்டவண்ணம்
 विलपन् மொழிந்தவராய்
 शोकस्य अन्ते தங்கத்தின் மனநிலை
 किञ्चित् एव சிறிதேனும்
 ददर्श न காணவில்லை,
 पुस्तक्यसने திருக்குமாரனுக்கு
 கேர்ந்த கஷ்டத்தில்

निमग्नः நிக்க மனவாருத்த
 मुन्तवरासि முந்தவராவி
 तेन एव ஆக்காரணத்
 तिनितिलेय्य தினதிலேயே
 भृशानुरवात् { முற்றிலும் இத்திரியங்
 நன் உததன் தொழி
 कोत्तु செய்யா திருந்த
 कामयार्त् { கையார்
 भूमौ च வெறும் தகையிலேயே
 वरात् { விழுந்து விட்டனர்.

एवं ब्रुवन्तं पितरं रामः सम्प्रस्थितो वनम् । अवाकिञ्चरसमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥१४॥

வன: காட்டறது
 सम्प्रस्थितः பிரயாண சித்தராய்
 रामः எழுந்தருளியிருக்கும்
 एवं பூரீராமர்,
 पितरं மேற்கண்டவண்ண
 மரம்
 ब्रुवन्तं திருவாய்மலர்க்தருளி
 யவரும்,

अवाकिञ्चर { தகையை சிதே தொங்
 சமிட்டுப் பிரிந்து
 आसीनं { கொண்டிருப்பவராய்
 पितरं { வெறும் தகையில்
 वचनं { விந்திருக்கும்
 इदं { திருத்தந்தையாரைப்
 अब्रवीत् { பார்த்து
 ஒர் விண்ணப்பத்தை
 பின்வருமாறு
 அருளிச்செய்தனர்.

इयं धार्मिक कौसल्या मम माता यशस्विनी । वृद्धा चाक्षुर्दशीला च न च त्वां देव गहते ॥

धार्मिक { “தர்மமொன்றையே
 ஆணுஷ்டிக்கும் தர்
 देव { மா நம்பவாசிய
 मम { சக்கிரவர்த்தியாரே !
 माता च { எனது
 वृद्धा { திருந்தாயாரும்
 { முதுமையருவமடைந்
 { தவரும்

अक्षुर्दशीला च { அசுட்டுத்தனமுக்க
 चक्षुर्दशीला { க்குட லீளாதவனும்,
 यशस्विनी च { வெகு சீர்த்திபெற்ற
 इयं { இந்த [வருமாயி
 कौसल्या { கோலையார்
 त्वां { தேவரிடத்தில்
 गहते न { மனம் கொணுப்படி
 { கடத்ததில்லை.

मया विहीनां वरद प्रपन्नां शोकसागरम् । अहृष्टपूर्वव्यसनां भूयः सम्पन्तुमर्हसि ॥१५॥

वरद { “எவரெவர்களுக்கு
 எய்தெந்த உதவினை
 प्रपन्नां { அளிக்கவேண்டுமோ,
 अवराजकनुक्तु { அவரவர்களுக்கு அ
 नवकने { னவகளை அளிக்கத்
 शोकसागरम् { திறமையுற்றவரே !
 मया { என்னை
 विहीनां { விட்டுப்பிரிந்தவனாய்
 प्रपन्नां { கோலக்கடலில்
 { மூழ் விடவராய்,

अहृष्टपूर्व- { இதுவகையில் கஷ்ட
 व्यसनां { மென்பதையே கண்
 भूयः { + १५ தவனாயி
 सम्पन्तु { இவன்
 अर्हसि { இதுவகையில் இருந்த
 { உதக்காட்டிலும் அ
 { திகமாய்
 { அம்பலாரிக்க
 { தேவரீர் திருவுளமு
 { யக்கக்கடலிர்.

पुत्रशोकं यथा नर्चैस्त्वया पूज्येन पूजिता । मां हि सञ्चिन्तयन्तीयमपि जीवेत्तपस्विनी ॥

तपस्विनी	“ புண்யா தமர்வாகும்	यथा	தேவரீரரல்
इयं	இவள்,	पुत्रशोकं	புத்திரசோகத்தை
मां हि	என்னையே	नर्चेल न यथा	அடையாததண்ணை
सञ्चिन्तयन्ती अपि	{ எண்ணியெண்ணிக் கவலையுற்றவளையி ருக்கனையிலும்	पूजिता	கொண்டாடப்பட்ட டவளாய்
पूज्येन	பூஜ்யராகிய	जीवेत्	உயிர்வாழ்ந்திருப் பாள்.

इमां महेन्द्रोपम जातगर्भिणीं तथा विधातुं जननीं ममार्हसि ।

यथा वनस्थे मयि शोककर्षिता न जीवितं न्यस्य यमक्षयं व्रजेत् ॥ १८ ॥

महेन्द्रोपम	“ இத்திரபகவானிட போன்றவனே !	व्रजेत् न यथा तथा	சேர்ந்துகிடாதவண்ண எனது [ஊமாய்]
वनस्थे	வனவாஸக்கொண்ட	मम	தாயும்
मयि	என்னிடத்தில்	जातगर्भिणीं	புத்திரவாத்நலையமு டையவளுமராகிய
शोककर्षिता	கவலையுற்று மனம் நெந்துகிடக்குமிவள்	इमां	இவளை
जीवितं	உயிரை	विधातुं	தேற்றியாதரிக்க
न्यस्य	கிட்டு,	अर्हसि	தேவரீர் திருவுறம் பற்றியருளினீராக.
यमक्षयं	யமகோசம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3963

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1608

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

वनगमनापृच्छा—காட்டிற்குப் போக விடைபெற்றுக்கொள்வது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा मुनिवेषधरं च तम् । समीक्ष्य सह भार्याभी राजा विगतचेतनः ॥

भार्याभिः	மனைவிமார்களோடு	राजा	சக்கிரவர்த்தியரசர்
सह	கூடியருந்து கொண்டு	तं च	ஆவனையும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मुनिवेषधरं	தவவேஷதம் பூண்டி ருக்கின்றவராய்
वचनं	திருவாய்மொழிக்கு	समीक्ष्य	உற்றுவிசாக்கி,
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றி யருளிய,	विगतचेतनः	மதிமயக்கமுற்றனர்.

नैनं दुःखेन सन्तप्तः प्रत्यवैक्षत राघवम् । न चैनमभिसंश्लेष्य प्रत्यभाषत दुर्मनाः ॥ २ ॥

दुःखेन	மனவேதனையால்	अभिसंश्लेष्य	பார்ந்து,
सन्तप्तः	{ மிக்க பரிதாபத்துக் கொண்டிருக்கின்ற வராய்	प्रत्यभाषत न	வாய்திறந்துபேசத் தி றாமையற்றிருந்தனர்.
दुर्मनाः	முற்றிலும் திடனிழந்த	एनं	இவரை
एनं	இந்த [இவர்]	प्रत्यवैक्षत न च	கண்ணெடுத்துப்பார்க் கவும் முடியவில்லை.
राघवं	ஸ்ரீராமரை		

स सुहृत्पिवासंज्ञो दुःखितश्च महीपतिः । विलम्बाप महाबाहू राममेवानुचिन्तयन् ॥ ३ ॥

ச:	ஆந்த	ரமே புவ	ஸ்ரீராமனாராய
மஹாபாஹு:	மஹாபாஹுவான	அனுசிந்தயந்	நினைந்து நினைந்து
மஹீபதி:	மங்கிரவர் தீபதி	दुःखितः	மனவேதனைப்படுகின் றவராய்
सुहृन् इव	சிறிதுநெரம் மட்டும்	विलम्बाप	பின்வருமாறு
असंज्ञः	மூலச்சொல்படாதவ		மொழிந்தனர்.
च	அதன் பின்னர் [சாதி		

मन्ये खलु मया पूर्वं विवत्सा बहवः कृताः । प्राणिनो हिंसिता वापि तस्मादिदमुपस्थितम् ॥

पूर्वं	"முன்னுன்மத்தில்	कृताः खलु वा	செய்யப்பட்டனவே
मया	என்னால்		என்னமோ ?
बहवः प्राणिनः	அனேக உயிர்கள்	तस्मान् अपि	ஆகையால்தான்
हिंसिताः	வருத்தப்படுத்தப்பட்ட உயிர்களாய்	इदं	இது
विवत्साः	{ குஞ்சுகள், கன்றுகள், புத்திரங்கள், புத்திரி கள் இவைகளோடும் வர்களுடும் பிரித் துவைக்கப்பட்ட உயிர்களாக	उपस्थितं	இப்பொழுது னம்ப வித்திருக்கிறதென்று
		मन्ये	நான் என்னுமிதேன்.

न त्वेवानागते काले देहाच्च्यवति जीवितम् । कैकेय्या क्रियमानस्य मृत्युर्मम न विद्यते ॥

काले	"காலம்	कैकेय्या	கைகேயியினால்
अनागते	வராதிருக்கையில்	क्रियमानस्य	செய்துவகற்ப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற
देहान्	உடலினின்ற	मम एव	எனக்கும
जीवितं	உயிர்	मृत्युः	மரணம்
च्यवति न	போவதில்லை.	विद्यते न	இருக்கின்றது.
तु	அதனால்தான்		

योऽहं पावकसङ्काशं पश्यामि पुरतः स्थितम् । विहाय वसने सूक्ष्मे तापसाच्छादनात्मजम् ॥

यः	"ஆப்பிய பிஞ்ஞக்கும்	तापसाच्छादनात्मजं	{ முனிவர்கள் ஆடை கொட்டுக்கொண் டு விசுத்துகிறவனு டைய திருபதனை
अहं	என்	पुरतः	எனது முன்னிலையி லேயே
सूक्ष्मे	மெல்லிய	स्थितं	விந்துகொண்டிருக் கின்றவனாக
वसने	வேஷ்டியையும், உத்த ரிகத்தையும்	पश्यामि	{ கண்பத்தீ பற்றியும் பார்த்துக்கொண்ட ருக்கின்றேன்.
विहाय	களைந்துவிட்டு		
पावक- } सङ्काशं }	திருக்கல்யாணகுணங் களோடும் குடியெடுத்து வருவான் மரபு கிள ங்கிக்கொண்டிருக்கி ன்றவனாகிய		

एकस्याः खलु कैकेय्याः कुतेऽयं क्षियते जनः । स्वार्थे प्रयत्नानायाः संश्रित्य निकृतिं त्विमाम् ॥

इमां निकृतिं तु “இந்தமனை ஹைகொர
 ன்னறியே
 संश्रित्य பெரிதாய் பாராட்டி,
 { தான் ஒருவனுக்கு
 மட்டும் நன்மைபயத்
 கத்தக்க கார்ப்பத்தில்
 स्वार्थे
 प्रयत्नानायाः ஊக்கக்கொண்டிருக்க
 कैकेय्या: கைகேயி [கின்ற
 एकस्याः कुते ஒருத்தியின் கிமித்தம்
 अयं இந்த
 जनः खलु இந்தனை ஜனமும்
 क्षियते வருத்தமுதுகின்
 தது.”

एवमुक्त्वा तु वचनं बाष्पेण पिहितेक्षणः । रामेति सकृदेवोक्त्वा व्याहर्तुं न शशाक ह ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
 वचनं மொழியை
 उक्त्वा வெளிப்படையாய்
 சொல்லிவிட்டு,
 बाष्पेण கண்ணிரால்
 पिहितेक्षणः மறைந்த கண்களுற்ற
 வராகிய அவர்,
 राम इति “இராம!”
 सहदेव என்று
 उक्त्वा ஒருதரம் மட்டும்
 तु உரக்கச்சொல்லிவிட்டு
 व्याहर्तुं ह அதன்மேல்
 शशाक न வாய்திறந்து பேசவும்
 திறன்ற்றவராயினர்.

संज्ञां तु प्रतिलभ्यैव मुहूर्तात् स महीपतिः । नेत्राभ्यमश्रुपूर्णाभ्यां सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥९॥

सः அந்த
 महीपतिः சக்கிரவர்த்தியார்
 मुहूर्तात् एव ஒரு முகூர்த்தகாலத்
 संज्ञां தன்னறிவை [தில்
 प्रतिलभ्य பெற்று,
 अश्रुपूर्णाभ्यां கண்ணிர் நிறைந்த
 नेत्राभ्यां இருகண்களைக்
 सुमन्त्रं ஸாமந்திரரைப் பார்த்த
 तु இன்னிவயத்தில் [து,
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् ஆக்குநாபித்தருளினார்.

औपवाहं रथं युक्त्वा त्वमायाहि हयोत्तमैः । प्रापयैनं महाभागपितो जनपदात् परम् ॥१०॥

त्वं “நீர்
 औपवाहं மன்னர்களுக்குரிய
 रथं ரதமொன்றை [தாகிய
 हयोत्तमैः சிறந்தகுதிரைகளைவிட்டு
 युक्त्वा பூட்டிக்கொண்டு,
 आयाहि வாரும்
 इतः இவ்விடத்திலிருந்து
 महाभागी மஹாபாஹி
 एनं இவனை
 जनपदात् ஜனசஞ்சாரமுற்ற
 परं ஊடுகளுக்குப்பால்
 प्रापय வெளியில்
 सेरुम् கொண்டுபோய்ச்
 செரும்.

एवं मन्ये गुणवतां गुणानां फलमुच्यते । पित्रा मात्रा च यत्साधुर्वीरो निर्वास्यते वनम् ॥

गुणवतां च “ஊத்புருஷர்களுக்கு
 க்குட
 गुणानां தர்ப் பிடுதல்புகளி
 ஹைபய
 फलं பூர்வஜன்மபலன்
 एवं இப்படியாகிறதென்று
 उच्यते கூறப்பட்டுக்கிறது.
 यत् என்கிறபடியால்தான்
 साधु: புண்பா தப்பவும்
 वीरः தருமகெறி பிறழாத
 வீரனுமாகிய இவன்
 पित्रा பிதாவாலும்
 मात्रा மா தாவாலும்
 वनं காணகத்திற்கு
 निर्वास्यते ஓட்டிவிடப்படுகின்றான்
 मन्यं என்று நான் நினைக்
 கிறேன்.

राज्ञो वचनमाज्ञाय सुमन्त्रः शीघ्रविक्रमः । योजयित्वाऽऽययौ तत्र रथमभैरलंकृतम् ॥१२॥

शीघ्रவிக்ரம:	{ ஆக்கொகரிச்ச சரியா ய்க் காலதாமதமின் றிக் செய்ய வல்லவ	ரथ	ரதமொன்றை.
சுமन्त्र:	சுமந்திரர் [சாகிய	अलंकृतं	அலங்கரித்து
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	अथैः	குதிரைகளே
वचनं	சியமனத்தை	योजयित्वा	சூட்டி,
आज्ञाय	கிரமேற்கொண்டு,	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		आययौ	கொண்டுவந்து சேர்த் தனர்.

तं रथं राजपुत्राय सूतः कनकभूषितम् । आचरन्नेऽञ्जलिं कृत्वा युक्तं परमवाजिभिः ॥१३॥

सूतः	ஸூரபதியாகும் சுமந்திரர்	परमवाजिभिः	உத்தம குதிரைக ளோடு
राजपुत्राय	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமகனுக்காக	युक्तं	சித்தமாய்க் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற
रथे	திருத்தேவர் ஒன்றை	तं	அவருக்கு [தென
कनकभूषितं	பொன்னலமாலங்கரி க்கப்பெற்றதாய்	अञ्जलिं कृत्वा	அஞ்சலிவைத்ததாகி
		आचरन्ने	விண்ணப்பம் செய்த னர்.

राजा सत्वरमाहूय व्यापृतं वित्तसञ्चये । उवाच देशकालज्ञो निश्चितं सर्वतः शुचिम् ॥

देशकालज्ञः	{ எந்த இடத்திலும் எக் காலத்திலும் எதை யும் தோவாறச்செய் வதில் நியுணராகிய	निश्चितं	திருவுறுத்தில் எம்பிக் கைபெற்று சினைக்கும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	व्यापृतं	நனா தப்புகளை
वित्तसञ्चये	பொக்கிஷத் துரியலில்	सर्वतः	வினைவாக
शुचिं	பரிசுத்தமுள்த்தியாய்	आहूय	வரவழைத்த,
सर्वतः	முற்றிலும்	उवाच	பின்னருமாறு ஆக்கு பிக்கொண்டார்.

वासांसि च महार्हाणि भूषणानि वराणि च । वर्षाण्येतानि संख्याय वैदेहाः शिष्यमानय ॥

वैदेहाः	"வைதேவரிக்கு	वासांसि च	ஆடைகளையும்,
एतानि	இவ்வளவு	वराणि	தொகை
वर्षाणि	வருஷங்களுக்கும்	भूषणानि च	ஆண்களையும்
संख्याय	கணக்கிட்டுப் போது	शिष्यं	சுப்தியில்
महार्हाणि	கிரங்கியமான [மாண	आनय	கொண்டுவருவர்.

नरेन्द्रेणैवमुक्तस्तु गत्वा कोशगृहं ततः । प्रायच्छत् सर्वमाहत्य सीतायै सर्वमेव तत् ॥१६॥

नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்	सर्व एव	எல்லாவற்றையும்
गु	இவ்விஷயத்தில்	आहत्य	எரித்துக்கொண்டு
एवं	இவ்விதமாகிய		வந்து,
उक्तः	சியமனம் பெற்ற ஆவர்	तत् सर्वं	அதெல்லாவற்றையும்
ततः	தட்சணமே	सीतायै	சீதாபிரட்டியா
कोशगृहं	பொருட்சாலைக்குள்		குக்கு
गत्वा	சென்று,	प्रायच्छत्	ஊர்ப்பட்டினம் ரெய்தனை.

सा सुजाता सुजातानि वैदेही प्रस्थिता वनम् । भूषयामास गात्राणि तैर्विचित्रैर्विभूषणैः ॥

வனம்	காட்டிற்கு	சுஜாதா	ஸாமுத்திரிகா ஸந்தணப் படியுள்ள
प्रस्थिता	{ எழுந்தருளச் சித்த மால் வந்திருக்கின்ற கூடும்.	गात्राणि	அங்குலவங்குகளில்
सुजाता	அயோனிகையால் அ வதரித்தருளிய	तैः	இந்த
सा	மலாலகந்தியாகும்	विचित्रैः	சிறந்த
वैदेही	வைதேகியார்	विभूषणैः	ஆபரணங்களால்
		भूषयामास	அலங்கரித்துக்கொண் டனர்.

व्यराजयत वैदेही वेश्म तत्सुविभूषिता । उद्यतोऽशुपतः काले खं प्रभेव विवस्वतः ॥१८॥

सुविभूषिता	நன்கு அலங்கரிக்கப்	खं	ஆகாசத்தை
वैदेही	வைதேகியார் [பெற்ற	इव	எவ்வண்ணமோ
काले	சூர்யோதயத்தில்		அவ்வண்ணமே
उद्यतः	உதித்த	तत्	அந்த
अशुपतः	கொணக்கொயுற்ற	वेश्म	திருமரளிகையை
विवस्वतः	சூர்பபகவானது	व्यराजयत	ஒளிபெற்று விளக்கத் செய்தனர்.
प्रभा	ஒளி		

तां सुजाभ्यां परिष्वज्य श्वश्रूवचनमब्रवीत् । अनाचरन्तीं कृपणं मृच्युपाधाय मैथिलीम् ॥

श्वश्रूः	கணவரின் தாயார் (கொணவாதேகியார்)	सुजाभ्यां	தனது இரு திருக் காக்களாலும்
कृपणं	தேஷமுள்ள செய லெதற்கும்	परिष्वज्य	சமுபிஷணத்து,
		मृषि	உச்சி
		उपाधाय	மோத்து,
अनाचरन्तीं	{ இடக்கொடாதவன் ணபாகிய அனுஷ்டா னமுடைய	तां	அவளைப்பார்த்து
मैथिलीं	மேதிலியாரை	वचनं	பின்வரும் ஸ்ரீதோப தேசத்தை
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்.

असत्यः सर्वलोकेऽस्मिन् सततं सत्कृताः प्रियैः । भर्तारं नानुमन्यन्ते विनिपातगतं स्त्रियः ॥

अस्मिन्	" இந்த	स्त्रियः	ஸ்திரீகள்
सर्वलोके	மாஸிடவுலில்	विनिपातगतं	முன்கிணையால் கஷ்ட தகையிருக்கும்
प्रियैः	கணவர்களால்		
सततं	எக்காலத்திலும்	भर्तारं	அவரவர் கணவனிடம்
सत्कृताः	ஸத்தரிக்கப்பட்டவர் களால்	अनुमन्यन्ते न	{ மரியாதையால் நடந் துகொள்ளுபவர்கள் வில்லை.
असत्यः	உத்தராகுலங்களில் பிறவாதிருக்கின்ற		

एष स्वभावो नारीणापनुभूय पुरा सुखम् । अत्यापण्यापदं प्राप्य दुष्यन्ति मज्जत्यपि ॥

पुरा "இதற்கு முந்தியில்
பரம்

சுखं { மனோதங்களைப் பெ
றுவதால் விளையும்
சுகத்தை

अनुभूय அனுபவித்துவிட்டு.

आपद् கஷ்டத்தை

अप्या अपि அன்புமாயிருந்தா லும்

असत्यशीला विकृता दुर्माबुद्ध्याः सदा । युवत्यः पापसङ्कल्पाः क्षणमात्रविरागिणः ॥

युवत्यः "புலதகைசரிலிருக்
கும் பெண்கள்

सदा எப்பொழுதும்

असत्यशीला: { கம்பிக்கை துரோகத்
தால் விளையும் ஒழுந்
கமுண்டவர்கள்.

विकृता: { காமம், குரோதம், ம
தம், மாதஸ்யம், டம்
பம், லோபம் இதுமு
தலிய மனோவிக்காசம்
களுக்கு சுடுபட்டு நட
க்கின்றவர்கள்.

प्राप्य अपि கண்டுவிட்டார்கள்
என்றால்

दुष्यन्ति எதிர்ப்புகளின் குர்கள்.
मज्जति தள்ளிவைக்கின்றார்
கள்.

एषः இது
नारीणां ஸ்திரீகளின்
स्वभावः பண்பு (ஸ்வபாவம்).

दुर्माबु- } உள்ளக்திலுள்ளதை
द्ध्याः } உள்ளபடி எவராலு
மறியமுடியாத உள்
ளம் படைக்கப்பெற்
றவர்கள்.

पाप- } அனியாவத்தொழில்
सङ्कल्पाः } களிலும் மனம் கசா
து தணிந்துவிடும்
ஸ்வபாவமுடையவர்
கள்.

क्षणमात्र- } ஒரு கணப்பொழுதி
विरागिणः } ல் பதிலெனும் பசுது
தவறாதபே துற்து
விடுபவர்கள்.

न कुलं न कुतं विद्यां न दत्तं नापि संग्रहम् । स्त्रीणां गृह्णाति हृदयमनित्यहृदया हि ताः ॥

ताः "அயர்கள்
अनित्य- } எதெதில் அசஞ்சலாப
हृदयाः } க்திமை வைக்கவேண்
டுமோ, அவைகளில்

अप्यपि அப்படி பத்திமைவை
க்காத மனம் படைத்
தப்பெற்றவர்கள்.

हि இக்கராணத்தால்தான்

स्त्रीणां ஸ்திரீகளின்

सदय உன்னமானது

कुलं பிரந்த புகுந்த குலம்
களின் உயர்வில்

गृह्णाति न நிலைபெற்றிருக்கிற
தில்லை.

कुतं { இதுவகையில் பெற்ற
ள்ள பேறுதகைகளுக்கு
என்றி உணர்விலும்
நிலைபெறுகின்றது.

विद्यां { எதொன்றைச்செய்தா
ல் மேலாகும் சித்தமாய்
க்கொடைக்குமோ அந்த
தகவளுடைய க்திலுமே
நிலைபெறுகின்றது.

न { அக்கிரகங்கமாக ஸ
ங்கம்செய்து பாணிக்
கொணாமல்

दत्तं अपि வாய்ப்புமையிருப்
பதிலும்

न நிலைபெறுகின்றது.

साध्वीनां तु स्थितानां हि शीले सत्ये श्रुते जमे । स्त्रीणां पवित्रं परमं पतिरेको विशिष्यते ॥

शीले	"பாதிவிரத்தியதர்மத் திலும்,	साध्वीनां	புண்யா த்மாக்களா தும்
सत्ये	புண்யத்திலும்,	स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுக்கு
श्रुते	தர்மநூல்களின் உப தேசத்திலும்,	पतिः	கணவன்
	புலன்களையடக்கி கா மக்கோதங்களுக்கு	एकः हि	ஒருவன் தான்
जमे	{ துடக்கொடாதவண் ணமாகிய மனத்தேற் கியிலும்	परमं	ஸர்வோத்தமநுஷ்டமா கிய
स्थितानां	அசஞ்சலபந்தியுடைய	पवित्रं तु	பாவனமாக்குகிற கருவியாய்
		विशिष्यते	கிரதமாய் கூறப்பட்ட ருக்கின்றான்.

स त्वया नावमन्तव्यः पुत्रः प्रवाजितो यम । तव दैवतमस्त्वेष निर्धनः सधनोऽपि वा ॥

प्रवाजितः	"காட்டி நகனுப்புகிட அந்த [ப்பட்ட	निर्धनः	வறுமைகொண்டு ஸா
सः	எனது திருமகன்	अपि वा	ழந்துகொண்டிருக்கி ன்றவனாக இருந்தா
यमः पुत्रः	உன்னால்	तव	உனக்கு [னும் சரி,
त्वया	அவமதிக்கக்கூடியவ	दैवतं	{ கட்புலனுப் காணப்ப டும் பிரத்யக்ஷதெய் வதாக
अवमन्तव्यः न	இவன் [னல்லன்.	अस्तु	எப்பொழுதும் விளங் கட்டும்."
पुत्रः	{ செல்லப்பெருக்கில் வாழ்ந்துகொண்டிரு ப்பவனாக இருந்தா னும் சரி,		
सधनः			

विज्ञाय वचनं सीता तस्या धर्मार्थसंहितम् । कृताञ्जलिस्वाचेदं श्वश्रूमभिमुखे स्थिता ॥

सीता	வரீதாப்பிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
तस्याः	அவளது	धर्मार्थ-	எந்த ஒரு தர்மத்தி
वचनं	பாசாததை	संहितं	{ னால் புருஷார்த்தங்க ளெல்லாம் கிடைக்கு மோ, அதை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற பலநூல்களின் திர ட்டை
विज्ञाय	{ திருவுரைத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தோடு அறிந்துகொண்டு,	उवाच	பதிலாக பிரகாசம் செ ய்தருவினான்.
अभिमुखे	எதிரே		
स्थिता	நின்றகொண்டு,		
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாகி		
श्वश्रू	கணவரின் திருத்தா யரைப்பார்த்து		

करिष्ये सर्वमेवाहमार्था यदनुशास्ति माम् । अभिज्ञाऽस्मि यथा भर्तुर्वर्तितव्यं श्रुतं च मे ॥

भर्तुः	" கணவனுக்கு	आर्या	கணவனின் திருத்
यथा	எப்படி	यत्	எனது [தாயார்
वर्तितव्यं	செய்யவேண்டு மென்பது	मां	அடியாளுக்கு
मे	எனக்கு	अनुशास्ति	{ இப்பொழுது உபதே சம் செய்தருளுகின் ருகிறா,
श्रुतं	உபதேசிக்கப்பட்டிரு	सर्वं एव	அது எல்லாவற்றை
च	அன்றியும் [க்கிறது.	अहं	அடியான் [யும்
अभिज्ञा	{ இப்பொழுது ஞாபகப் படுத்தப்பட்டவனா களும்	करिष्ये	{ பத்திமையுடன் சீர மேற்கொண்டு அனு ஷ்டிப்பேன்.
अस्मि	ஆகின்றேன்		

न मामसज्जनेनार्या समानयितुमर्हति । धर्माद्विचलितुं नाहमलं चन्द्रादिव प्रभा ॥ २८ ॥

आर्या	" எனது கணவரின்	अहंति न	திருவுளம் பற்றலா
मां	அடியான் [தாயார்	चन्द्रात्	சத்திரனை விட்டு [காது
असज्जनेन	{ பாதிரி தாயதம்மரின் எதென்பதை உன்ன படியறிபாத பெண் பிள்ளைகளின் ஐன வாக்கத்தோடு	प्रभा	நிலவு
समानयितुं	ஒருத்தியாகக்கொள்வ தற்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		धर्मात्	பதிரி தாயதம்மரின்
		विचलितुं	தடுமாற [றவிட்டு
		अहं	அடியான்
		अलं न	உடன்படுதல்.

नातन्त्री वाद्यते शीघ्रा नाचक्रो वर्तते रथः । नापतिः सुखमेधेत या स्यादपि शतात्मजा ॥

शीघ्रा	" விரை	शतात्मजा अपि	{ அனவுகடந்த புத்திர பெறுதற்குளாக இரு ந்தாலும்
अतन्त्री	தந்திரில்லாததாய்	अपतिः स्यात्	கணவனை இழந்தவ னென்றால்
वाद्यते न	வாசிக்காது.	सुखं	மனச்சுகதுக்கையை
रथः	ரதமானது	एधेत न	உடையமாட்டான்.
अचक्रः	சக்கிரமில்லாததாய்		
वर्तते न	தூடாது.		
या	எவனோ ஒருவன்		

पितं ददाति हि पिता मितं माता मितं सुतः । अपितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ॥

पिता	" தகப்பனர்	मितं	காணக்காகத்தான் கொடுப்பான்.
मितं हि	கணக்காகத்தான்	अभितस्य	அளவில்லாததற்கு
ददाति	கொடுப்பார்.	दातारं	உரிமைகொண்டளிக்
माता	தாயார்	भर्तारं	கணவனுரை [கும்
मितं	கணக்காகத்தான் கொடுப்பான்.	का हि	எவன் தான்
सुतः	புதல்வனும்	पूजयेत् न	பூசனை செய்யா திருப் பாள் !

साऽहमेवं गता श्रेष्ठा श्रुतधर्मपरावरा । आर्ये किमवमन्ये यं स्त्रीणां भर्ता हि दैवतम् ॥३१॥

स्त्रीणां	"ஸ்திரீகளுக்கு	श्रुतधर्म-	}	பதிகிரதா தர்மத்திற்
भर्ता हि	கணவர் ஒருவர்தான்	परावरा		
दैवतं	பிரத்யக்ஷ தெய்வம்.			குமேம்பட்டதொன்
आर्ये	கணவரின் திருத்			றுமின்கை என் உப
	தாயாரே!	सा		தேசம் பெற்றவனா
श्रेष्ठा	ஸர்வபாக்யங்களையும்	अहं		அந்த [மாகிய
	அளிக்கவல்லவளாய்	यं		நான்,
एवं गता	மேற்கண்ட நோன்பை	किं		அந்த இவரை
	புடையவனும்,	अवमन्ये		என்
				அவமதிப்பேன் ? "

सीताया वचनं श्रुत्वा कौसल्या हृदयङ्गमम् । शुद्धसत्त्वा मुपोचाशु सहसा दुःखहर्षजम् ॥

सीतायाः	சிதாபிராட்டியினது	शुद्धसत्त्वा	பரிசுத்தமூர்த்தியும்,
	{ திருவுளத்தில் ஸ்திர மாய் பதிந்துள்ள கேரட்பாடை நன்கு விளக்கக்காட்டுகின்ற	कौसल्या	மதுராவிவேகியுமான
हृदयङ्गमं		सहसा	கோஸலாதேவியார்,
			புன்னகைகொண்டவ
वचनं	திருவாக்குக்கு	दुःखहर्षजं	ளாகி
श्रुत्वा	திருச்செனிசாற்றிய	अशु	துக்கத்தாலும் சக்தோ
	குனி	मुमोष	உத்தராலும் வினையும்
			கண்ணீரை
			வடித்தனன்.

तां प्राञ्जलिरभिक्रम्य मातृमध्येऽतिसत्कुताम् । रामः परमधर्मज्ञो मातरं वाक्यमब्रवीत् ॥

परमधर्मज्ञः	{ ஸர்வோத்திருஷ்ட மான தர்மமின்னதெ னவும், அதெப்படிக் கிடைக்குமென்பதை யும் உணர்ந்தவராகிய	अतिसक्ततां	மிகவும் கௌரவிக்கப்
		तां	பட்டுவிளக்குகின்ற
		मातरं	அந்த
		अभिक्रम्य	தன் திருத்தாயாரை
		प्राञ्जलिः	அணுகி,
रामः	ஸ்ரீராமர்	वाक्यं	அஞ்சலிநிறஸ்தராகி
मातृमध्ये	தாய்மார்களின் மத்தி யில்		பின்வரும் விண்ணப்
		अब्रवीत्	பத்தை
			அருளிச்செய்தனர்.

अम्ब मा दुःखिता भूस्त्वं पश्य त्वं पितरं मम । क्षयोऽपि वनवासस्य क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अम्ब	"அன்புகூர்ந்த மாதா	पितरं	திருத்தாதையை
	வே!	पश्य	ஸேவித்துக் காத்தரு
त्वं	தேவரீர்		ளவேண்டும்.
दुःखिता	மனவருத்தமுற்றவ	वनवासस्य	வனவாஸத்தினது
	ராக	क्षयः अपि	முடிவும்
मा भूः	இருக்கவா காது.	क्षिप्रं एव	காலம் போன வழி
त्वं	தேவரீர்,		தெரியாதவண்ணமே
मम	எனது	भविष्यति	வகடூறிடும்.

मुत्सायास्ते गमिष्यन्ति नव वर्षाणि पञ्च च । सा समग्रमिह प्राप्तं मां द्रक्ष्यसि सुहृदतम् ॥

தே	⁴ தேவரீர்	சமம்	{ மேற்கண்ட காரியங்க ளை குறைவின் நிமித்த மேற்றிவிட்டவனாய்
सुसायाः	தூக்கம் தூக்கி விழிக் குமணவாய்	इह	இலிடத்திற்கு
नव	ஒன்பதும்	प्राप्तं	திரும்பிவந் துசேர்ந்த வனாய்
च	அதோடுகூடிய	सुहृदतं	அன்பர்களின் மத்தியி கிருக்கின்றவனாய்
पञ्च	ஐந்து	द्रक्ष्यसि	கண்குளர் கடாட்சித் தருள்வீர். 7
वर्षाणि	வரவங்களுமும்,		
गमिष्यन्ति	ஒடிக்கடந் துவிடும்.		
सा	அந்த தேவரீர்		
मां	அடியேனை		

एतावदभिनीतार्थमुत्त्वा स जननीं वचः । त्रयदशतशतार्था हि ददशविध्य मातरः ॥३६॥

मातरः हि	தாய்மார்களோ	अभिनीतार्थ	{ காலத்திற்கும், மொழி கிறைஞக்கும், செவி கொடுத்து கேட்கின் றவருக்கும் ஏற்றகா யிருக்கின்றதை நன் குறிப்பாகக் காட்டு கின்றதாகிய
त्रयदशतशतार्थाः	மூன்று நூறும்பது நேர்வழிகள்.	वचः	திருவாக்கை
सः	அவர்	उत्त्वा	திருவாய்ப்படை-தருள் விட்டு,
जननीं	தன்னைப்பெற்ற திருத் தாயாரை	इदं	{ தனக்குள்ளேயே சத் து ஆனோசனைசெய் தாகாத்தன்நன்.
अविध्य	பார்த்து,		
एतावत्	மேற்கண்டவிதமாய்		

ताश्चापि स तथैवार्ता मातृदशरथात्मजः । धर्मयुक्तमिदं वाक्यं निजगाद कृताञ्जलिः ॥

सः	அந்த	मातुः अपि च	தாய்மார்கள் எல்லோ ரையும் பார்த்து,
दशरथात्मजः	தாய்நகர்க்கிரவர்த்தி வாரின் திருமகன்	कृताञ्जलिः	உய்யிய கையால்
तथा एव	அங்ஙண்ணமே	धर्मयुक्तं	நன்னைநிலையன்குறி பகர்க்காட்டுகின்ற பின்னரும்
आर्ताः	துயரவிட்டுக்கொண் டிருக்கும்	इदं	விண்ணப்பத்தை
ताः	அந்த	वाक्यं	கருள்தசெய்கனர்.
संवासात् पर्यं किञ्चिदज्ञानाद्वापि यत्कृतम् । तन्मे समनुजानीत सर्वाश्चामन्त्रयामि वः ॥		निजगाद	
मे	⁴ எனது	तत्	உதை
संवासान् अपि	அதிபரிசயத்தாலா வது	समनुजानीत	கீத்கள் போதுத்தரு ளக்கடவீர்கள்.
अज्ञानान् वा	அறியாமையாலாவது	वः	உங்கள்
कृतं	செய்யப்பட்டதா	सर्वाः च	எல்லோரிடமும்
पर्यं	அவர்தான் [அன் வதுவாவிருந்தாழும்.	आमन्त्रयामि	{ உதவென்போய்வா கிடைதருதருளப்படு தாத்திக்கின்றேன். 7

वचनं राघवस्यैतद्धर्मयुक्तं समाहितम् । शुश्रूवस्ताः स्त्रियः सर्वाः शोकोपहतचेतसः ॥३९॥

ताः	அந்த	वचनं	பிரார்த்தனையை
शोकोपहत- चेतसः	சோகத்தால் மிகத்து ன்புறும் மனமுடை யவர்களாகிய	धर्मयुक्तं	நன்னெறியை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற தாகவும்,
स्त्रियः	தாய்மார்கள்	समाहिते	திருவுளத்தில் பதிக் துள்ள பத்திசைமையை நன்கு விளங்கக்காட் டுகிறதாகவும்
सर्वाः	எல்லோரும்	शुश्रूवः	கண்டுகொண்டார்கள்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமனது		
एतव	இந்த		

जज्ञेऽथ तासां संनादः कौञ्चीनामिव निखनः । मानवेन्द्रस्य भार्याणामेवं वदति राघवे ॥

राघवे	ஸ்ரீராமர்	भार्याणां	மனைவிமார்களாகும்
एवं	மேற்கண்டவண்ண மரம்	तासां	அவர்களது
वदति	திருவாய்மலர்ந்தருளு கையில்	संनादः	பெருங்கூச்சலானது
अथ	அப்பொழுது	कौञ्चीनां	பெண்கிரைஞ்சப்பற வைகளுடைய
मानवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	निखनः इव	கூச்சல்போல்
		जज्ञे	விளங்கிற்று.

मुरजपणवमेघयोषवदशरथवेदम वभूव यत्पुरा ।

विलपितपरिदेवनाकुलं व्यसनगतं तदभूत् सुदुःखितम्

॥ ४१ ॥

दशरथवेदम	{ தசரதசக்கிரவர்த்தியா ரின் திருமாளிகைவா னது	यत् पुरा	எந்த அங்கே இது
मुरजपणवमेघ- योषवत्	{ முரஜம், பணவம், என்கிற வாய்பங்க ளின் தொனிகளால் மேககோஷம்பெற்று விளங்குகின்றதாய்	विलपित- परिदेवनाकुलं	{ வாயகிட்டிப்புலம்பல், உறக்க அழுதல் இ வைகளால் நிறைந்து ள்ளதாய்,
पुन	இதற்குமுன்	व्यसनगतं	கஷ்டநைகமிலிருக் கின்றதாய்
वभूव	விளங்கிற்று.	सुदुःखितं	மிகப்பரிதாபிக்கத்தக்கதி சைமமலிலிருக்கின்ற
		अभूत्	ஆகிற்று. [தாய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

चत्वारिंशः सर्गः—கார்பதஸ்வது எய்க்கம் || ४० ||

गौरानुगमनम्—பட்டணத்து ஜனங்கள் கூடப்போவது.

अथ रामश्च सीता च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः । उपसंगृह्य राजानं चक्रुर्दीनाः प्रदक्षिणम् ॥

சீதா:	கவந்தகைசலிநிருக் கின்றவர்களைய	கூதாஜலி:	ஒவ்வொருவரும் கை குவித்துக்கொண்டு,
ராம: च	ஸ்ரீராமரும்,	ராஜான	சக்கிரவர் தீயானை
सीता च	வலிதாப்பிராட்டியா ரும்	उपसंगृह्य	தார்களில் கிழுந்து சேவித்து
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,	प्रदक्षिण	பிரதக்ஷிணம்
अथ	அங்ஙண்ணமே	चक्रुः	செய்தார்கள்.

तं चापि समनुज्ञाप्य धर्मज्ञः सीतया सह । राघवः शोकसम्भूदो जननीमभ्यवादयन् ॥२॥

शोक- सम्भूदः }	சோகத்தால் மிக்க மனவேதனைப்பட்டிருந் தொண்டிருந்தவரும்,	सह	கூடவே
धर्मज्ञः च	தர்மமறிந்தவருமாகிய	तं	அவரை
राघवः	ஸ்ரீராமர்.	समनुज्ञाप्य	வினையளிச்ச்செய்
सीतया	வலிதாப்பிராட்டியா கோடு	अपि	அதன்பின்னர் [து,
		जननी	பெற்ற திருத்தாயான
		अभ्यवादयन्	மயஸ்கரித்து அமலா கனம் செய்தனர்.

अन्वक्षं लक्ष्मणो भ्रातुः कौसल्यामभ्यवादयन् । अथ मातुः सुमित्राया जग्राह चरणौ पुनः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	अथ पुनः	அதற்குமேல்
भ्रातुः	தம்பலருக்கு	मातुः	திருத்தாயாக
अन्वक्षं	அப்பால்	सुमित्रायाः	ஸுமித்ரா தேவியார் னது.
कौसल्यां	கோஸலாதேவியை	चरणौ	திருவடிகள் ண்டும்
अभ्यवादयन्	மயஸ்கரிக்கும் செய்து அ பிரமாதனம் செய்தனர்.	जग्राह	கிழுந்துசேவித்தனர்.

तं वन्दमाने रुदती माता सौमित्रिमब्रवीत् । हितकामा महाबाहुं मूर्ध्नुपाधाय लक्ष्मणम् ॥

रुदती	{ கண்ணீர் பெருக்கிட்டு அழுதுகொண்டிருந் தவளும்,	महाबाहुं	{ மகாசக்தி படைக்கப் பெற்றதும்.
हितकामा	{ தோஷமறிக தர்மபிர தீரில் ஏப்பவும் ஆச ந்திபுனையவளுமான	वन्दमाने	{ திருவடிகளில் கிழுந்து சேவித்தக்கொண்ட ிருந்தவருமாகிய
माता	தாயாகுமவள்,	लक्ष्मण	லக்ஷ்மணரை
सौमित्रि	ஸுமித் திராதேவி ரின் புதல்வளும்,	मूर्ध्नि उपाधाय	உச்சி மேகது,
		तं	அவருக்கு
		अब्रवीत्	பின்னரும் உபதேசத் தை செய்தருளினான்.

सृष्ट्वं वनवासाय स्वनुरक्तः सुहजने । रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति ॥

புவ
வ்
वनवासाय
सृष्टः
सुहजने
भ्रातरि

"குழந்தாய்!
நீ
வனவாசைச் செல்வ
தின் பொருட்டே
பிறந்தவான்.
சகல பிராணிகளுக்கும்
அன்பனும்
தலைமையனும்.

व्यसनी वा समुद्रो वा गतिरेष तवानघ । एष लोके सतां धर्मो यज्ञेष्वशगो भवेत् ॥६॥

लोकं
ज्येष्ठशमः
यत्
भवेत्
एषः
सतां

"உலகில்
{ முத்தேவர்களுக்கு மனம்
கொண்டு வண்ணமா
ய் சதா அனுஷ்டிக்
கொள்
என்பது
ஏதொன் றுண்டோ,
இது
புண்பா த்மாக்களு
டைய

गच्छति
रामे
स्वनुरक्तः
प्रमादं
मा कार्षीः

வெளிப்பிரதேசங்கள்
நிருக்கின் றவனுமான்
சூராமணித் த்தில்,
அபூர்வபக்தியுடையவ
னாய்
அபராதமென்பதற்கே
இடங்கொடாதே.

धर्मः
अनघ
एषः
समुद्रः वा
व्यसनी वा
तव गतिः

தர்மன லுஷ்டானம்.
மாசற்றவனே!
இவ்வினாருவான் தான்,
பாம்புக்கள் பெற்று
விளங்குகின் றவனாக
இருந்தாலும் சரி,
சகல பாம்புகளையும்
துறந்து விட்டவனாக
இருந்தாலும் சரி,
உனக்கு கதி.

इदं हि वृत्तमुचितं कुलस्यास्य सनातनम् । दाने दीक्षा च यज्ञेषु तनुत्यागो मृषेषु च ॥

ज्येष्ठस्याप्यनुवृत्तिश्च राजवंशस्य लक्षणम् ॥ ७ ॥

इदं हि
अस्य
कुलस्य
उचितं
सनातनं
वृत्तं
ज्येष्ठस्य
अनुवृत्तिः च

"இதுதான்
இந்த
உத்தமகுலத்தினது
முன்னோர்களால் அனு
ஷ்டிக்கப்பட்டதும்,
தொன் றுதொட்டுவரு
கின்றதுமாயி
யது
முத்தவனுக்கு
கீழ்ப்படிந்த மனம்
கொண்டு நடத்தல்,
பரிசுத்தமாயிருத்தல்,
மோகஸாய ஆஜரம்
ஒன்றைமட்டும் கேச
ரி இவ்வுலகில் நடத்
தும் மானதிக கொண்
வதில்

दीक्षा च
मृषेषु
तनुत्यागः च
अपि
राजवंशस्य
लक्षणम्

{ ணக்கக் குறைவுக்கு
இடங்கொடாதிருத்
தல்
பொருளில்
தன்னுரிமை துணித்
துணிதல்
ஆகிய இவைகளில்
ஒன்றிலொன் றும்,
இந்த ராஜகுலத்தினு
டைய
{ மாவரனும் மெச்சிக்
கொண்டாடப்பட்ட
விசேஷ குணம்.

लक्ष्मणं त्वेवमुक्त्वा सा संसिद्धं प्रियराघवम् । सुमित्रा गच्छ गच्छेति पुनः पुनस्त्वाच तम् ॥
गम्यतामर्थलाभाय क्षेमाय विनयाय च । शत्रुपक्षविनाशाय पुनः संदर्शनाय च ॥ ९ ॥

सा	அந்த	विनयाय	பெருமைபெற்று விள
सुमित्रा	கமித்திராதேவிபார்		ங்குவதின் பொருட்டும்,
प्रियराघवं	{ ஸ்ரீராமருக்கு பற்றுத கிளக்கொண்டு பயபக் திருடன் திருப்பணி செய்துவந்தவராய்	शत्रुपक्ष-) विनाशाय च)	அபராதப்பட்டவர் கஞ்ஞைய அழியின் பொருட்டும்,
तु	இருந்தபடியால்	पुनः	இவைகளுக்கெல்லா மதிகமாய
संसिद्धं	முத்திருப்பாத்திர ஞ்செய்த	संदर्शनाय च	அபிமானத்திற்கா கவும்
लक्ष्मणं	ஸக்திமணருக்கு	गम्यतां	கடப்போயே திர வேண்டும."
एवं	மேல்கண்டவண்ண மாய்,	इति	என்று சொல்லியிட்டு,
उक्त्वा	உபதேசம்செய்தருளி விட்டு,	तं	அவரைப்பார்த்த
अर्थलाभाय	"ஐன்மகாபல்யம் பெ றும்பொருட்டும்,	पुनः पुनः	மீளவும்,
क्षेमाय	பரமபதம் கிடைப்பு தற்காகவும்,	उवाच	சென்வருமாறு திருவா ய்மலர்கதருள்ளான்.
		गच्छ गच्छ	"புறப்பட்டுப்போ; போய்வந்தேச".

रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् । अयाध्यापयर्थां विद्धि गच्छ तत ययासुखम् ॥

रात	"குழந்தாய்!	विद्धि	பாவித்த அந்தவரு
रामं	ஸ்ரீராமனை		யமாக.
दशरथं	தசரதராக	अयं	அரண்மகை
विद्धि	நீ பாவித்த கடந்து வருவாயாக.	अयोध्यां	அயோத்திராகராக
जनकात्मजां	ஐன்மகனுராராஜரின் திருமகளை	विद्धि	நீ கொண்டிருவாயாக.
मां	நானை	ययासुखं	அனந்தவரமென்ப சிலவா தப்பு
		गच्छ	போய்கா."

ततः सुमन्त्रः काकुत्स्थं प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् । विनीतो विनयज्ञश्च मातलिर्वांसवं यथा ॥

ततः	அதன்மேல்	मातलिः	தந்திரசாதகியாகும் மாதலிபென்பவன்
विनयज्ञः	வினயத்தின் பெருமை கையறிந்தவரும்,	वासवं	இந்திரன்—த்தின்
विनीतः च	வினய அனுக்குடன முண்டையருமாடுவ	यथा	எம்வண்ணமே அவ்வண்ணமே
सुमन्त्रः	கமந்திரர்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிவந்தாராக,	वाक्यं	பின்வரும் நிண்ணப் பத்தை
		अब्रवीत्	தெரிப்படுத்தினார்.

रथमारोह भद्रं ते राजपुत्र महायशः । क्षिप्रं त्वां प्रापयिष्यामि यत्र मां राम वक्ष्यसि ॥

महायशः	“ திருநெல்லை கயசல் படைக்கப்பெற்றவரும்	यत्र	எவ்விடத்திற்கு
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரமாயிய	मां	அடியேனுக்கு
राम	ஸ்ரீராம!	वक्ष्यसि	{ தேவரீர் நியமித்து அருளுகின்றீரோ அவ்விடத்திற்கு
रथं	திருத்தேரில்	त्वां	தேவரீரை
आरोह	தேவரீர் எழுந்தருளிடும்.	क्षिप्रं	கிரைவாக
ते भद्रं	தேவரீர் திருவுளத்தினுளது கைகடும்பாக.	प्रापयिष्यामि	அடியேன் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यानि वने त्वया । तान्युपकर्मितव्यानि यानि देव्याऽसि चोदितः ॥

हि	“ ஏனென்றால்	वर्षाणि	வருஷங்களும்,
त्वया	தேவரீரால்	उपकर्मि-	{ இன்றையத்தினமே பிரதமதினமாவிற்குக் கடுவண்டியவைக னால்
वने	காட்டில்	तव्यानि	
वस्तव्यानि	காலங்கழிக்கவேண்டியதாயுள்ள	देव्या	கைகேரீதேவியாரால்
यानि तानि	எந்த அந்த	चोदितः	நியமிக்கப்பட்டவராய்
चतुर्दश	பதின்னாறு	असि	இருக்கின்றீர்.”

तं रथं सूर्यसङ्काशं सीता हृष्टेन चेतसा । आरुह वरारोहा कृत्वाऽलङ्कारमात्मनः ॥१४॥

आत्मनः	தனக்கு	सूर्यसङ्काशं	சூரியன்போல் பிரகாசம்
अलङ्कारं	அலங்காரத்தை	तं	அந்த [சிக்கும்]
कृत्वा	செய்துகொண்டிருந்தவரும்,	रथं	திருத்தேரின் பீடம்
वरारोहा	ஸ்திரீரமணமுமாகிய	हृष्टेन	சர்வபிரகாரத்திலும் திருப்திகொண்ட
सीता	லீதாப்பிராட்டியார்,	चेतसा	திருவுள்ளத்தோடு
		आरुह	ஏறியருளினான்.

अथो ज्वलनसङ्काशं चामीकरविभूषितम् । तमारुह तुस्तूर्णं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥१५॥

अथो	பின்னர்	चामीकर-	{ தங்கத்தால் சிங்காரிக் கப்பட்டு விளங்கு கின்றதுமாகிய
भ्रातरौ	பிரதாக்களாகிய	विभूषितं	
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மணரும்	तं	அதில்
ज्वलनसङ्काशं	{ அக்னிபோல் ஜ்வலித் துக்கொண்டிருக்கிறதும்,	तूर्णं	கிரைவாக
		आरुहतुः	ஏறியருளினார்கள்.

वनवासं हि सङ्ख्याय वासांस्याभरणानि च । भर्तास्मनुगच्छन्त्यै सीतायै श्वशुरो ददौ ॥
 तथैवायुधजातानि भ्रातृभ्यां कवचानि च ॥ १६ ॥
 रथोपस्थे प्रतिन्यस्य सचर्म कटिनं च तत् । सीतातृतीयानारुहान्दृष्ट्वा धृष्टमचोदयत् ॥
 सुमन्त्रः सम्मतान्भान् वायुवेगसमाञ्जवे ॥ १७ ॥

श्वशुरः	மரமனார்	तत्	அந்த
भर्तारि	கணவனுரை	कटिनं च	கடைவையும்
अनुगच्छन्त्यै	பின்னற்றிச் சென்று கின்ற	रथोपस्थे	ரதத்தின் மத்தியில்,
सीतायै	விரதாப்பிராட்டியா குக்கு	प्रतिन्यस्य	வைத்துவிட்டு,
वनवासं	வனவாசம் பண்ண வேண்டிய காலத்தை	सीतातृतीयान्	விரதையையுள் விட்ட மூவர்களையும்
संख्याय	கணக்கிட்டு வேண் டிய அளவு	आरुहान्	ரதத்தின் மீதேறி விற் றிருப்பவர்களாக
वासांसि	ஆடைகளையும்,	दृष्ट्वा	கவனித்து,
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்	सुमन्त्रः	சுமந்திரர்
ददौ हि	கொடுத்தருளினாரே	उवे	ஓட்டத்தில்
तथा एव	அவைகளை வெவ்வேறாமும்	वायुवेगसमान्	வாயுவெகத்திற்கு சமனவையகளாய்
भ्रातृभ्यां	உடன்பிறந்தவர்களுக்கு கென்ற	सम्मतान्	{ வாவராவும் மெச்சிக் கொண்டாடப்பட்ட வையகளாகிய
आयुधजातानि	ஆயுதவர்க்கங்களையும்,	अधान्	குதிரைகளை
कवचानि च	கவசங்களையும்,	धृष्टं	மடுனுகைதரியமாய்
सचर्म	தேரவால் கட்டப் பட்ட	अचोदयत्	உத்திரார்.

प्रयाते तु महारण्यं चिरसावाय राघवे । वभूव नगरे मूर्च्छां वलमूर्च्छां जनस्य च ॥ १८ ॥

राघवे	சூரியன்	जनस्य च	जनस्य = தந்திரன் எல்லாம்
चिरसावाय	வெகுநேரத்திற்கு	मलमूर्च्छां	மகத்தா ன மாலைவால்
महारण्यं	மகாரண்யத்திற்கு		விளக்குகின்ற
प्रयाते तु	எழுந்தருளுகையில்	मूर्च्छां	செத்தப்பிரமையானது
नगरे	நகரத்தில்	वभूव	உண்டாபிற்று.

तत्समाकुलसंभ्रान्तं मत्तसङ्कुपितद्विषम् । हयशिक्षितानिवोषं पुरमासीन्महास्वनम् ॥ १९ ॥

तत् पुरं	அந்த நகரமானது	हयशिक्षित-}	கணகணவென்று சப்
समाकुल- }	மணங்களுக்கும் புலனாக	निवोषं }	தெக்கும் குதிரைகளை
संभ्रान्तं }	ஊழ் கொந்த கலக்க முற்ற		முடையதாயும்,
मत्तसङ्कुपित- }	மதம் பிடித்து அதி	महास्वनं	மகத்தான பேரொலி
द्विषं }	கொடங்கொண்ட மதவாசிகளை யுடை யதாயும்,	आसीत्	விளங்கிற்று.

ततः सवालवृद्धा सा पुरी परमपीडिता । राममेवाभिदुद्राव घर्षतिः सलिलं यथा ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	घर्षतिः	{ வெள்ளில் அடிபட்டு நீர்மேட்டைக் கொண் ட ஒருவன்
सवालवृद्धा	{ சிறு குழந்தைகளையும் வயது முதிர்ந்தவர்க ளையும் ளிட்ட	सलिलं	தீர்த்தத்திற்கு
सा	அந்த	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुरी	நகரவாசியாயிருந்த எவனும்,	परमपीडिता	மிகக் துன்பமுற்றவ
		राम एव	ஸ்ரீராமராயே [ஐய்]
		अभिदुद्राव	பின்பற்றி நடந்தான்.

पार्श्वतः पृष्ठतश्चापि लवमानास्तदुन्मुखाः । बाष्पपूर्णमुखाः सर्वे तमूचुर्भृशनिस्त्रिणाः ॥ २१ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	लवमानाः	{ தொடர்ந்தே போய்க் கொண்டிருக்கின்ற வர்களாய்,
बाष्पपूर्णमुखाः	கண்ணீர் நிறைந்த மு கமுடையவர்களாய்,	त	அவரை, (அந்த சார திலை)ப்பார்ந்து
भृशनिस्त्रिणाः	மிகக் கூச்சல்போடு கின்றவர்களாய்,	उचुः	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்,
पार्श्वतः	பக்கங்களிலிருந்தும்,		
पृष्ठतः च	பின்னிலிருந்தும்,		
तदुन्मुखाः }	அவரையே பார்த்துக்		
अपि }	கொண்டிருந்தவண் னாய்,		

संयन्त वाजिनां रश्मीन् सूत याहि शनैः शनैः । मुखं द्रक्ष्याम रामस्य दुर्दर्शं नो भविष्यति ॥

सूत	"ஸரதியே !	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
वाजिनां	குதிரைகளுடைய	मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
रश्मीन्	கய வானங்களின் வர் களை	द्रक्ष्यामः	நாங்கள் கண்டு களிக் கிண்டோம்.
संयन्त	இழுத்துப்பிடித்த குன்றிராக.	नः	எங்களுக்கு
शनैः शनैः	மெல்ல மெல்ல	दुर्दर्शं	காணற்கரிதரக
याहि	செல்லும் ;	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

आयसं हृदयं नूनं राममातुरसंशयम् । यदेवगर्भपतिमे वनं याति न भिद्यते ॥ २३ ॥

राममातुः	"ஸ்ரீராமருடைய பாதாளினது	याति	{ அவர் எழுந்தருளிப் போய்க்கொண்டிருக் கின்றார்.
हृदयं	மனம்	नूनं	இப்பவும்
आयसं	இரும்பு ;	यदेवगर्भपतिमे	தேவகுமாரன் போன் றவர் கிவயத்திலும்,
असंशयं	இதில் சந்தேகமில்லை.	भिद्यते न	நிதறுண்டியிடாதிருந் கின்றது.
यत्	எனென்றால்		
वनं	காட்டிற்கு		

कृतकृत्या हि वैदेही लायेवानुगता पविम् । न जहाति रता धर्म मेरुर्कपभा यथा ॥२४॥

வேதேஹி	"வைத்தெகிதேஹியா	ஹா	நிழல்
धर्म	பாதிவிருத்திய	इव	போலவும்
	தருமத்தில்	पति	கணவனா
रता	ஊக்க முடையவளாய்,	अनुगता	தொடர்ந்து செல்லு
अकंपभा	குரியபகவானது காந்		கின்றவளாய்
	தியானது	जहाति न	விட்டுப்போயா திருக்
मेरुं	மேருபர்வதத்தை		கின்றனள்
यथा	எவ்வண்ணமோ ஆல்	हि	என்சிறப்பாயல்
	வண்ணமேவும்	कृतकृत्या	கிருதகிருத்யன்.*

[* அதாவது இவ்வுலகில் செய்ததற்குரிய கடமைகளைக் குதாயாச் செய்து முடித்தவன்.]

अहो लक्ष्मण सिद्धार्थः सततं प्रियवादिनम् । भ्रातरं देवसङ्काशं यस्त्वं परिचरिष्यसि ॥

अहो	"அஹோ!	प्रियवादिनं	{ எவர்க்கிடத்திலும
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணரே!		மனம் கோணாதவண்
यः	எந்த தேவரீர்	भ्रातरं	ணமாய் பேசப்பவது
देवसङ्काशं	தேவதைபோன்ற		தமயனுக்கு [மாண
	வரும்	परिचरिष्यसि	கூடவிருந்து திருப்ப
सततं	எப்பொழுதும்		ணிசெய்யப்போகின்
		त्वं	திரோ. மந்த
		सिद्ध्यः	தேவரீரொருவர்தான்
			கிருதகிருத்யர்.

महत्प्रेषा हि ते सिद्धिरेष चाभ्युदयो महान् । एष स्वर्गस्य मार्गश्च यदेनमनुगच्छसि ॥

एवं	"இவருக்கு	एषा हि	இது ஒன்றே,
अनुगच्छसि	ஈடுபட்டுக் கீழ்ப்படிந்து	महती	ஸர்வோக்கிருஷ்டமா
	கடந்துவருகின்றீர்.		கிப
ते	தேவரீருக்கு	सिद्धिः	மோக்ஷசாம்ராஜ்யத்
एषः च	இதுதான் [நாகிய		தை அளிக்கத்தக்கது.
महान्	வதற்கும் மேம்பட்ட-	यः	என்கிறப்படியால்
	மோக்ஷசாம்ராஜ்யத்	एषः	இது
अभ्युदयः	{ திந்நாக இவ்வுலகில்	स्वर्गस्य	பாம்பாசத்திற்கு
	செய்யவேண்டிய	मार्गः च	எந்த உபாயமோ
	கைதிருத்தயம்.		

एवं वदन्तस्ते सोढुं न शक्नुवार्ण्यमागतम् । नरास्तमनुगच्छन्तः प्रियमिक्ष्वाकुनन्दनम् ॥

ते नराः	அந்த மனிதர்கள்,	वदन्तः	சொல்லிக்கொண்டே
ते	அந்த	अनुगच्छन्तः	பின்பற்றிச் செல்லு
प्रियं	அபூர்வமான		கின்றவர்களாய்
इक्ष्वाकुनन्दनं	இக்ஷ்வாகு குருடைக்குழை	आगतं	கண்களிரிந்து வெ
	தை ஸ்ரீராமரை	वाणं	கண்ணரை [ளியந்த
एवं	மேற் கண்டவண்ண	सोढुं	கடக்க
	ராய்	शक्नुः न	முடியா திருந்தவர்கள்.

अथ राजा वृतः स्त्रीभिर्दीनाभिर्दीनचेतनः । निर्जगाम भियं पुत्रं द्रक्ष्यामीति ब्रुवन् गृहात् ॥

अथ	அதே சமயத்தில்	भियं	'அருமைபான
दीनचेतनः	கொந்து கிடந்த மன	पुत्रं	திருக்குமாரனை
	முண்ட		{ இன்னும் முடிந்தவ
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	द्रक्ष्यामि	வரையில் கண்ணாரப்
दीनाभिः	மனவேதனைப்பட்டுக்		பார்க்கின்றேன்'
	கொண்டிருக்கும்	इति	என்று
स्त्रीभिः	மனைவிமார்களால்	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டே
वृतः	குழப்பட்டவராய்	गृहात्	திருமாணிக்கயினி
		निर्जगाम	வெளிவந்தனர். [ன்று

शुश्रुवे चाग्रतः स्त्रीणां रुदन्तीनां महास्वनः । यथा नादः करेणूनां वद्धे महति कुञ्जरे ॥

महति	ஓர் பெரிய	रुदन्तीनां	காய்நிட்டுக் கதறியழு
कुञ्जरे	ஆண்டாளை		துகொண்டிருக்கின்ற
वद्धे	{ ஸவாதந்திரியமிழந்து	स्त्रीणां	வனிகைதயர்களது
	கட்டிலாகப்பட்டுக்	महास्वनः	பேரொலியானது
करेणूनां	கொண்டு விடுவகையில்	अग्रतः च	அவரது முன்னிலையி
नादः	பெண்டாளன்களது		கேடேய
	அரவம்	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.
यथा	{ எவ்வண்ணமாயிருக்		
	குமேல் அவ்வண்ண		
	மாயிருக்கின்ற		

पिता च राजा काकुत्स्थः श्रीमान् सन्नस्तदा वसौ । परिपूर्णः सशौ काले ग्रहेणोपप्लुतो यथा ॥

तथा	அப்பொழுது	ग्रहेण	கொழுவனத்தில்
पिता च	திருத்தந்தையாரும்	उपप्लुतः	சுதமனினால் பிடிக்க
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	परिपूर्णः	பூர்ண [கப்பட்ட
राजा	சக்கிரவர்த்தியான	शशौ	சந்திரன்
	{ கருத்தஸ்த வம்சத்தில்	यथा	எவ்வண்ணமோ
काकुत्स्थः	பிரந்தவர் (தசரத		அவ்வண்ணமே
	மன்னர்)	सन्नः	ஒளியிழந்தவராய்
काले	பருவகாலத்தில்	वसौ	ஆகினர்.

स च श्रीमानचिन्त्यात्मा रामो दशरथात्मजः । मृतं संचोदयामास त्वरितं बाह्यतामिति ॥

अचिन्त्यात्मा	அகோசரமாயிசெய	रामः	ஸ்ரீராமர்
	ல்கனாயுடைய	मृतं	மரணத்தையப்பார்த்து,
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	त्वरितं	'சக்கிரம்
सः च	{ மறையவிழ்ந்தவரும்,	बाह्यतां	ஐட்டப்படப்படும்'
	தசரத சக்கிரவர்த்தி	इति	என்று பிரபந்தித்த
दशरथात्मजः	யாருக்குத் திருக்கு		
	மாரனாய் விளக்கிக்	संचोदयामास	வேண்டிக்கொண்டவர்.
	கொண்டிருந்தவரு		
	மாயிய		

राम-वन-गमन

रामो याहीति सूतं तं तिष्ठेति स जनस्तदा । उभयं नाशकत् सूतः कर्तुमध्वनि चोदितः ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	அவ்வி	யாத்திரையின் ஆரம்பத்தில்
தே	அந்த	உமயம்	ஒன்றுக்கொன்று கிருத்தமாயுள்ள இரண்டு
சூத	ஸாரதியைப் பார்த்து	சோத:	வேண்டுமேகாண்ப
யாஹி	'ஒட்டியருளும்'		பெற்ற
இதி	என்றார்,	சூத:	ஸாரதி (ஸாமந்திரர்)
ததா	அதே சமயத்தில்	கரு	எதொன்றையும்
ச:	அந்த		செய்த
जन:	இனசமூகம்	नाशकत्	முடியாது திகைத்ததா.
तिष्ठ	'கிறுத்தியருள்கிராக'		
इति	என்றது.		

निर्गच्छति महाबाहौ रामे पौरजनाश्रुभिः । पतितैरभ्यवहितं पशशाम महीरजः ॥ ३३ ॥

महाबाहौ	பெருந்தேவானுடைய	महीरजः	பூமியின் புழுதியை
रामे	ஸ்ரீராமர்,	पतितैः	{ கண்களினின்று பெருகிவந்து கீழே செட்டிய
निर्गच्छति	எழுந்தருளிக் செல்வனாகிய	पौरजनाश्रुभिः	பட்டணத்து இனக்களின் கண்ணீர்களால்
अभ्यवहितं	எழுந்து படிந்து	पशशाम	நனைந்து அடக்கிற்று.
	கிடந்த		

रुदिताश्रुपरिक्षिप्तं हाहाकृतमचेतनम् । प्रयाणे राघवस्यासीत् पुरं परमपीडितम् ॥ ३४ ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	हाहाकृतं	{ ஹா! ஹா! என்று சத்தமிட்டுப்புலம்புகின்றதாய்
प्रयाणे	யாத்திரைப்பத்தில்	परमपीडिते	மிகக் வருத்தமுற்றதாய்
पुरं	பட்டணமானது	अचेतनं	மதியமக்கியதாய்
रुदिताश्रु- } परिक्षिप्तं }	{ கண்ணீர் மிகப்பெருக்கிக் கண்கள் மிக்க நனைந்துகிடக்கின்றதாய்	आसीत्	இருந்தது.

सुस्राव नयनैः स्त्रीणामास्रमायाससंभवम् । मीनसंक्षोभचलितैः सलिलं पङ्कजैरिव ॥ ३५ ॥

स्त्रीणां	வணிகைகள்	मीनसंक्षोभ- } चलितैः }	{ மீன்களால் கலக்கப்பெற்ற ஆடி அனையும்
नयनैः	கண்களால்	पङ्कजैः	நாமகைமலர்களால்
आयाससंभवम्	{ அடக்கமுடியாத துன்பத்தால் ஆயாசப்படுவதால் வெளியாவத	सलिलं	தடாகமும்
आसं	கண்ணீரானது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		सुस्राव	எங்கும் கிதறிக்கிடந்தது.

दृष्ट्वा तु नृपतिः श्रीमानेकचित्तगतं पुरम् । निषपातैव दुःखेन हतमूल इव द्रुमः ॥ ३६ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமான்னா	दुःखेन	அதுகிமனவேதனைபால்
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	हतमूलः	வேளை வெட்டிச் சாய்த்த
पुरं	பட்டணத்தை	द्रुमः	மரம்
एकचित्तगतं	ஒரே மனோதர்பெற் று கிளக்குகின்றதாய்	इव एव	போலவே
दृष्ट्वा	கவனித்து,	निषपात	தனையில் விழுந்துவி ட்டார்.
तु	அதனால்		

ततो हलहलाशब्दो जज्ञे रामस्य पृष्ठतः । नराणां प्रेक्ष्य राजानं सीदन्तं भृशदुःखितम् ॥

राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	रामस्य	ஸ்ரீராமா
भृशदुःखितं	பிரகங்கப்பட்டப்படுகின்ற வராய்	पृष्ठतः	பின்பாகத்தில்
सीदन्तं	மெய்யறந்து கிழே விழுந்துவிட்டவராய்	नराणां	நான்களுடைய
प्रेक्ष्य	கவனித்து,	हलहलाशब्दः	'ஹலா ஹலா'வென ம் கூக்குரலானது
ततः	அதனால்	जज्ञे	உண்டாபிற்று.

हा रामेति जनाः केचिद्रामपातेति चापरे । अन्तःपुरं समृद्धं च क्रोशन्तः पर्यदेवयन् ॥

समृद्धं	எப்பொழுதும் சந் தோவகரமாயுள்ள	हा	'ஹா !
अन्तःपुरं च	அந்தப்புரத்திலும்	रामपातः	ராமனைப் பெற்ற தா யே!' (ஆர்ஷசந்தி)
केचिन्	சில	इति	என்றும்
जनाः	நான்கள்	क्रोशन्तः	வாய்விட்டு உரக்கக்கூ வியவர்களாய்
राम	'ஸ்ரீராம'	पर्यदेवयन्	மிகு மனவருத்தமுற் றிருந்தார்கள்.
इति	என்றும்,		
आपरे च	அதரணிகளில்		

अन्वीक्षमाणो रामस्तु विपण्यं भ्रान्तचेतसम् । राजानं मातरं चैव ददर्शानुगतौ पथि ॥

आन्तचेतसं	தபோநிய மனமுற்று துயரப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதொன்மை	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை யும்,
विपण्यं एव	வே	मातरं च	'திருத்தாயாரை யும்,
तु	இப்பொழுது	पथि	வழியில்
अन्वीक्षमाणः	நீண்டதாள் கவனித்து பிராணமுடத	अनुगतौ	{ பின்பற்றி வந்துகொ ண்டிருக்கின்றவர்க ளார்
गमः	ஸ்ரீராமர்,	ददर्श	கவனித்தார்.

स वद्ध इव पाशेन किशोरं मातरं यथा । धर्मपाशेन संयुक्तः प्रकाशं नाभ्युदयत ॥

पाशेन वद्धः	வாய்க்கப்பட்ட	संयुक्तः	கட்சிக்கொட்ட
किशोरः	மகன்குட்பு	सः	பாசர்
मातरं	தாய்க்கு	प्रकाशं न	{ தாயர்களுக்கெக்கட்டபுல கருமா தனவண்ணமாயி ருக்க
यथा इव	எய்வண்ணமோ அங் வண்ணமே	अभ्युदयत	திருவுளம் பற்றியரு கிறார்.
धर्मपाशेन	தர்மபாசத்தால்		

पदातिनौ च यानार्हावदुःखाहं सुखोचितौ । दृष्ट्वा संबोदयामास शीघ्रं यदीनि सारथिम् ॥

यानार्हौ	{ यात्रாஸ்க்களிகளேய எப்பொழுதொழுக தருளுகின்றவர்களும் கஷ்டங்களுக்கும்பாற் திரப்பட்டவர்களும், ககங்களுக்கே உரிய வர்களும்.	दृष्ट्वा	{ கிண்கிணெய் பூத பாசெயும் வாத திரு வாசுதேவர்தே
अदुःखाहौ		सारथि	சாரதிகளும் பார் க்கு
सुखोचितौ		शीघ्रं	சீவிரமாக
		याहि	செக்கிராக
		इति	என்று
पदातिनौ च	{ காலகண்டவாய் வாத கொண்டிருக்கின்ற வர்களுமான அளகி ருவர்களையும்.	संबोदयामास	கொண்டிருக்கண்ட வர்.

न हि तत् पुरुषव्याघ्रो दुःखजं दर्शनं पितुः । मातुश्च सहितुं शक्तस्तोत्रार्हित इव द्विपः ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமாயாகு மகவர்	दर्शनं	அனுபவத்தை
पितुः	திருத்தந்தையாரு கடையவும்,	तोत्रार्हितः	அக்குத்தந்தை குத் தண்ட
मातुः च	திருத்தாயாருடைய	द्विपः	பாசை
तत्	அந்த	इव	எய்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
दुःखजं	கஷ்டதகையால் கிண்கிண்த	सहितुं हि	சேக்கதே
		शक्तः न	சக்த: ந

प्रत्यगारमिवायान्ती वत्सला वत्सकारणात् । वद्धवत्सा यथा धेनू रायमाताऽभ्यधावत ॥

वत्सला	{ திருக்குமாரனிடமி வந்த வாதவாய் முண்டவகளைகைய	वत्सकारणात्	தன் தன் தோலும் காரணத்தால்
रायमाता	ஸ்ரீராமரின் திருக் தாயர்	अमां	தொழுகை
वद्धवासा	கட்டப்பட்டிருக்கார் கண்டவாசையால்	पति	தோக்கி
		आयान्ती	திரிகிறத
		यथा इव	எய்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
धेनुः	துரு பசுவாகுது	अभ्यधावत	கிண்பற்றி கிண்கிண்த கூடுகார்.

न्यवर्तत जनो राज्ञो रापं कृत्वा प्रदक्षिणम् । मनसाऽप्यश्रुवेगैश्च न न्यवर्तत मानुषम् ॥४९॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	अश्रुवेगैः	{ அடக்கமுடியாது கண்
जनः	ஜனமுழுமையானது		களினின்று கண்ணீர்
रापं	பூரீராமரை		களைப் பெருக விடுவ
प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம் செய்து,		தால்
न्यवर्तत	புக்கேடுபெய்கின்றது.		
	விட்டது.	मानुषं अपि च	{ மனுவர்ப்பிரயத்தின
मनसा	{ அவரிடத்தில்கைத்தி		த்தால் செய்யக்கூடிய
	ருக்கும் பற்று ஒன்	न्यवर्तत न	{ தாகிய இதுமட்டும்
	ருளை		ஒயவில்லை.

यपिच्छेत्पुनरायान्तं नैनं दूरमनुव्रजेत् । इत्यमात्या महाराजमूचुर्दशरथं वचः ॥ ५० ॥

अमात्याः	மக்சிரமாதர்கள்	आयान्तं	திரும்பிவந்து சேர
दशरथं	தசரத		வேண்டியவனாக
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரைப்	इच्छेत्	விரும்புகிறானே
	பார்த்து	एनं	இவனை
उचुः	பின்வருமாறு தெரி	दुरं	வெகுதூரம்
	யப்படுத்தினார்கள்.	अनुव्रजेत् न	சென்று வழிவிட
यं	"எந்த ஒருவனை	इति	என்பது [நானது
पुनः	மீளவும்	वचः	தருமவிதி",

तेषां वचः सर्वगुणोपपन्नं प्रस्विन्नगात्रः प्रविषण्णरूपः ।

निशम्य राजा कृपणः सभायौ व्यवस्थितस्तं सुतमीक्षमाणः ॥ ५१ ॥

कृपणः	{ தனக்குத்தானேஎதை	सुतं	திருக்குமாரனை
	செய்யவேண்டுமோ	ईक्षमाणः	கொக்கியவண்ணமாயி
	அதைச் செய்ய முடி		ருக்கின்றவராய்
	யாத நிலைமையிலிருந்த	प्रस्विन्नगात्रः	{ திருமேனியெல்லாம்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		வேர்வைபுற்றுக்கிடக்
तेषां	அவர்களுடைய		கின்றவராய்
सर्वगुणोपपन्नं	{ எல்லாமுமானிய சன்	प्रविषण्णरूपः	{ மிகவும் துவந்து வே
	மைக்கு அவசியமாயி		தீர புத்த மனத்தின
	ருக்கின்ற		ராய்,
वचः	தருமவிதியை	सभायौ	தர்மமபத்தினியோடு
निशम्य	திருவுளத்தில் பற்றி,	व्यवस्थितः	கூடவே
तं	அந்த		அவ்விடத்திலேயே
			கின்றுவிட்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரவாவது ஸர்க்கம் || ४२ ||

नगरक्षोभवर्णनम्—பட்டணத்தின் கலக்கத்தை வருணிப்பது.

तस्मिस्तु पुरुषव्याघ्रे विनिर्याते कृताञ्जलौ । आर्तशब्दो हि सञ्जज्ञे स्त्रीणामन्तःपुरे महान् ॥

तस्मिन्	அந்த		
पुरुषव्याघ्रे	புருஷோத்தமர்	महान् हि	உள்ளக்களில் நிகழிப் தமாய்க் கிடந்த புரு ஷவங்களை நன்கு வி ளக்கந் காட்டுகின்ற தாசிய
कृताञ्जलौ	அஞ்சலிவாஸ்தராய்		
विनिर्याते तु	சிரபாணமடைபு	आर्तशब्दः	மனநிலைநிலைபால் புல ம்பணாகும் பின்வரும் பேச்சு
	முது	अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்
स्त्रीणां	மனைவிமார்களுடைய	सञ्ज्ञे	கிழந்தது.

अनाथस्य जनस्यास्य दुर्बलस्य तपस्विनः । यो गतिः शरणं चासीत्स नाथः कनु गच्छति ॥

यः	“எந்த ஒருவன்	अथ जनस्य च	இந்த எந்த மனித னுக்கும்
अनाथस्य	{ மஹாதாக்கன், போ வதிக்கின்றவர்கள் இ வர்களை யிழந்தவனுக் கும்,	शरणं	ஆடைக்கலமாகிய
दुर्बलस्य	முடியாத தன்னையிரி ருக்கின்றவனுக்கும்,	गतिः	புகலிடமாக
तपस्विनः	{ பரிதாபமுண்டாகும் வினையையிரிருக்கின் றவனுக்கும்,	आसीत्	இருந்தானே,
		सः	அந்த
		नाथः	லோகராகுகன்
		कनु	எங்கேயோ
		गच्छति	போய்க்கொருவர்.

न कुद्वयत्यभिगमोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्यसादयन्सर्वान्समदुःखः कचिद्वतः ॥
कौसल्यायां महातेजा यथा मातरि वर्तते । तथा यो वर्ततेऽस्मासु महात्मा कनु गच्छति ॥

यः	“எந்த ஒருவன்	अभिशासः	வன்களை சொற்களை
क्रोधनीयानि	பிறர்களுக்கு அபரா தமாரும் செயல்களை	अपि	சொல்லப்பட்டவனு களிருக்கையிலும்
वर्जयन्	முற்றிலும் துறந்தவ னாய்	कचिद्वतः	சிறிதேனும்
क्रुद्धान्	கேடபம் கொண்ட	कृष्यति न	கேடபம்கொள்ளாமலி ருக்கின்றானே,
सर्वान्	எல்லோரையும்		
प्रसादयन्	சமாதானப்படுத்து கின்றவனாகவும்,	समदुःखः	{ ஒருவர் படும் துயரத் தை தளக்கே தேர்ந்த துபொல் நடவிறந் து துயரப்படுவானே,

मातृ	தன்னைப்போற்ற தாயா ராசிய	अम्मासु	என்கனிடத்திலும்
वर्तते		वर्तते	கடந்துகொண்டுவந் தரவே, ஆந்த
कौसल्यायां	தெரவனார்தேவியாரிட டத்தில்	गतः	யாவருமறிந்த
यथा	எவ்வண்ணமாய்	महातेजाः	மஹாதேவஜன்வியான
वर्तते	கடந்துகொண்டுவந் தரவே,	महात्मा	மஹாத்மாவாகுமவன்
यथा	ஆவ்வண்ணமே	अनु	எங்கேயோ
		गच्छति	போய்க்கிடுகின்றான்.

कैकेय्या हिश्यमानेन राज्ञा सञ्चोदितो वनम् । परित्राता जनस्यास्य जगतः कनु गच्छति ॥

जगतः	“ககதத்திற்கும்	राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்
अस्य	இந்த	वने	வனவாசத்திற்கு
जनस्य	ஜனசமுதாயத்திற்கும்	सञ्चोदितः	நிவந்தனம் பெற்றவ னும்,
परित्राता	ரகதவன்,	अनु	எங்கேயோ
कैकेय्या	கைகேயிதேவியாரால்	गच्छति	போய்க்கிடுகின்றான்
हिश्यमानेन	தெரவனைசெய்யப்பட்ட		

अहो निश्चेतनो राजा जीवलोकस्य संप्रियम् । धर्म्यं सत्यव्रतं रामं वनवासे प्रवत्स्यति ॥

अहो	“என்ன ஆச்சரியம்!	धर्म्यं	{ தருமசாஸ்திரங்களில் சரியாப் பற்றடைய வனும்.
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியார்	सत्यव्रतं	தொன்ன சொல் தவ ருதவனுமாய
निश्चेतनः	தன்னறினவ பிழந்தவ ராய்,	रामं	ஸ்ரீராமன்
जीवलोकस्य	பிராணிசமுதயத்திற்கு	वनवासे	வனவாசத்தில்
संप्रियं	மிக்க அருமைபான வனும்,	प्रवत्स्यति	செல்ல விடுகின்றான்.

इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । हस्तुधैव दुःखार्ताः सस्वरं च विचुकुशुः ॥

ताः महिष्यः	அந்த மனைவிமாரகள்	दुःखार्ताः	நித்த உடைவதனைப்ப டுகின்றவர்களாகி,
सर्वाः च	எல்லோரும்	सस्वरं	உடைந்து குளிட்ட பேர்கண்டவன்
विवत्साः	கந்துகளை விட்டுப்	इति एव	எனவே
धेनयः	பசுக்கள் [பிரிந்த	विचुकुशुः	கூடவிட்டுப் புலம்பி
इव	எவ்வண்ணமே ஆவ்வண்ணமே	हस्तुः च	கழுதார்கள். [ஆர்கன்.

स तमन्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा चासीत्सुदुःखितः ॥८॥

सः	அந்த	त आतशब्दं	{ அந்த மனவேதனை பால் புலப்படலுமா
पुत्रशोकाभिसन्तप्तः	{ புத்திரசோகத்தால் நினைவற்ற நிதாபித்துக் கொண்டிருந்த	श्रुत्वा	சொல்லுகொண்டு,
महीपतिः च	சக்கிரவர்த்தியாரால்,	सुदुःखितः	இன்னும் திகமாய் மன வேதனைப்பாடுகின்ற ஆளினி.
अन्तःपुरे	ஆந்தர்புரத்தில்	आसीत्	[கராய்,
घोरं	கொடியவழங்க		

नाशिहोत्राण्यहूयन्त नापचन् गृहमेधिनः । अकुर्वन् प्रजाः कार्यं सूर्यश्चान्तरधीयत् ॥ ९ ॥

अशिहोत्राणि	{ अக்னிதேவதா தாம் முதலிய வைதிகச் சடங்குகள்	कार्यं	அவரவர்கள் காரியத்தை
अहूयन्त न	செய்யப்படவில்லை,	अकुर्वन् न	செய்யாது விட்டுவிட்டனர்.
गृहमेधिनः	கிருதுறஸ்தர்கள்	सूर्यः च	ஸூரியபகவானும்
अपचन् न	சமயம் செய்யவில்லை.	अन्तरधीयत्	அந்தர்த்தானமாய் விட்டனர்.
प्रजाः	ஜனங்கள்		

व्यसृजन्कबलाच्चागा गावो वत्सान् पाययन् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत् ॥

नागाः	ஸர்ப்பங்கள்	जननी	பெற்ற தாயாளுக்கு
कबलान्	இரைகளை		மேவனும்,
व्यसृजन्	கக்களிட்டன.	प्रथमजं	சரீலா த்கிருஷ்டமாய்
गावः	பசுக்கள்	पुत्रं	தன் புதல்வனை [பெற்ற
वत्सान्	கன்றுகளுக்கு	लब्ध्वा	தன்கண்முன் கண்டும்
पाययन् न	பாஸ்கொடுத்து விட்ட விடவில்லை.	अभ्यनन्दत् न	உதஸாடும் கொள்ளா திருந்தனர்.

विशङ्कुर्लोहिताङ्गश्च बृहस्पतिवृधावपि । दारुणाः सोममभ्येत्य ग्रहाः सर्वे व्यवस्थिताः ॥

विशङ्कुः	தரிசங்குவும்,	अभ्येत्य	தீங்குவினை விப்பவனாய் செய்துகொண்டு,
लोहिताङ्गः	அங்காரகனும்,	ग्रहाः	கிருகங்கள்
बृहस्पति- } बुधौ च }	{ பிருஹஸ்பதி புதன் ஆகிய இவ்விரு கிரகங்களும்,	सर्वे	எல்லாம் மும்,
सोमं अपि	சக்திரனையும்	दारुणाः	{ உலகத்துக்குத் தான் பத்தாத வினைவிக் கின்றவைகளாய்
		व्यवस्थिताः	கின்றவையிட்டன.

नक्षत्राणि गताचींषि ग्रहाश्च गततेजसः । विशाखाश्च सधूमाश्च नभसि प्रचकाशिरे ॥ १२ ॥

नभसि	ஆகாயத்தில்	विशङ्कुः	{ (சக்திரன் திபாருக்கு வரும் தீங்கை குசிப் பிடுவின் தலாண்மை மாய்) வினையிழ்கொள் வியுடன் உடிவிருக் கின்றவைகளாய்
नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்கள்	सधूमाः च	
गताचींषि	ஒளியற்று இருந்தன.		
ग्रहाः च	கிரகதேவர்களும்		
गततेजसः	தெஜஸ்கின்றி இருந்தனர்.	प्रचकाशिरे	காணப்பட்டன.
विशाखाः च	{ இக்ஷவாகுரு நக்சத் திரங்களாகிய விசாகங்களும்,		

कालिकानिलवेगेन महोदधिर्वाद्धतः । रामे वनं प्रव्रजिते नगरं प्रचचाल तत् ॥ १३ ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	कालिकानिल- } वेगेन }	மணழ் மாரிகளைப் பெற ழியும் மேகக்காட்டங் கொடு உடிய காற் றின் வேகத்தால்
वनं	காட்டிற்கு		
प्रव्रजिते	எழுந்தருளுகையில்		
तत् नगरं	அந்த நகரமானது		

सहोदधिः	பெருங்கடலானது	इव	எவ்வண்ணமோ
उदतः	மேலெழுந்து கலங்கிப் பொங்குகிறது	प्रचवाल	அவ்வண்ணமே தாறுமாறாயிருந்தது.

दिशः पर्याकुलाः सर्वास्तिमिरेण समावृताः । न ग्रहो नापि नक्षत्रं प्रचकाशे न किञ्चन ॥

दिशः	பிரதேசங்கள்	नक्षत्रं	அக்ஷிணி முதலிய இ ருபத்தேழு நக்சத் திரவர்க்கமும்
सर्वाः	எல்லாமும்	न	காணப்படாதிருந்தது.
तिमिरेण	காரிருளால் [வாய், முடப்பட்டவைக-	किञ्चन अपि	(ஸந்தரிஷ்டி வர்க்கமும்) எதுவும் எங்கும்
समावृताः	முடப்பட்டவைக-	प्रचकाशे न	காணப்படவில்லை.
पर्याकुलाः	தாறுமாறாயிருந்தன.		
ग्रहः	நவகரணவர்க்கமும்		
न	காணப்படாதிருந்தது.		

अकस्मान्नागरः सर्वो जनो दैन्यमुपागमत् । आहारे च विहारे च न कश्चिदकरात्मनः ॥

नागरः	பட்டணத்து	उपागमत्	அகடந்தான்.
जनः	ஜனம்	कश्चित्	ஏவென ஹமொருவ
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	आहारे च	உணவிலும் [இலும்
अकस्मात्	திடீரெனதெய்வாதீன மாய் சம்பவித்ததாய்	विहारे च	கைகால்களை அசைப் மணைக [புகிலும், செலுத்தவில்லை.
दैन्यं	மனவேதனை	अकरोत् न	

शोकपर्यायसन्तप्तः सततं दीर्घमुच्छ्वसन् । अयोध्यायां जनः सर्वः शुशोच जगतीपतिम् ॥

अयोध्यायां	அயோத்திமாநகரில்	उच्छ्वसन्	உயிர்ப்புகைண்டவ னாய்
जनः	மரணிடன்	जगतीपति	திருமொகாதனை கிளை : திரைத்து,
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்,	सततं	இடைவிடாது
शोकपर्याय- } सन्तप्तः	சோகா திசயத்தால் மிக்க மனம் கொந்த வனாய்	शुशोच	சோகக்கடந்த கிடர் கான்.
दीर्घं	நெட்டு		

बाष्पपर्याकुलमुखो राजपार्श्वगतो जनः । न हृष्टो लक्ष्यते कश्चित्सर्वः शोकपरायणः ॥

न वाति पवनः शीतो न शशी सौम्यदर्शनः ॥ १७ ॥

राजपार्श्वगतः	ராஜாவிடமிருந்த	कश्चित्	நவநவந
जनः	மரணிடன்	लक्ष्यते न	காணப்படவில்லை.
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	पवनः	கா : முன்த
बाष्पपर्याकुलमुखः	நண்ணீரால் கலங்கிய முகமுடையவனாய்	शीतः	குளிர்ந்ததாக
शोकपरायणः	சோகக்கடலில் முழுகி க்கிடந்தான்.	वाति न	வீசவில்லை.
हृष्टः	{ வேறு எதோ ஒரு வயாஜத்தால் மனசா நவநவந	शशी	சந்தேஹம்
		सौम्यदर्शनः	நீளியனாக
		न	நீலம்.

हिचल्वारिः सर्गः—காழ்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ४२ ॥

दशरथविलापः—தசரதனிலாபம்.

यावत्तु निर्यतस्तस्य रजोरूपमदृश्यत । नैवेक्ष्वाकुवरस्तावत्सञ्जद्वारात्पचधुरी ॥ १ ॥
यावद्राजा प्रियं पुत्रं पश्यत्यत्यन्तधार्मिकम् । तावद्दृश्यवर्धतेवास्य धरण्यां पुत्रदर्शने ॥ २ ॥

इक्ष्वाकुवरः	இக்ஷ்வாகுகுரு ஊத்த மராகிய	निर्यतः	நிரயாணமாகப் போய் கொண்டிருந்த
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	मस्य	அவரது
यावत्	எதுவரைமீ	रजोरूपं	ரதிரோடுவதால் கிளை யும் தூளியின் வரிசை யூழில்
प्रियं	பெறவரிய	धरण्यां	ஏராளமாய்கிளைந்தது
अत्यन्तधार्मिकं	அத்யந்த தர்மிகப் னாகிய	व्यवर्धत	எதுவரைமீ
पुत्रं इव	திருக்குமாரனோடு	यावत् तावत्	புலப்பட்டதோ
पश्यति	பார்த்துண்ணமாய் இருந்தனரோ	अदृश्यत	அதுவரைக்கும்
तावत्	அதுவரைமீ	तावत्	தன் இருகண்களையும்
अस्य	இவருக்கு	आमचधुरी	அவ்விடத்திலிருத்தே
पुत्रदर्शने	திருக்குமாரனது தரிசனத்திற்காக	तु एव	அவர் பெய்த்தெடுக்கவில்லை.
		सञ्जहार न	

न पश्यति रजोऽप्यस्य यदा रामस्य भूमिपः । तदाऽऽर्त्तश्च विषण्णश्च पपात धरणीतले ॥

भूमिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	तदा	அப்பொழுது
अस्य	இந்த	आर्त्तः च	மனவேதனைபதிகரித் தவராகி.
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	विषण्णः च	சொர்மடைந்தவராய்,
रजः अपि	தூளிவரிசையையும்	धरणीतले	பூழில்
यदा	எப்பொழுது	पपात	கிழுகதடிபடன்.
पश्यति न	பார்க்க முடியவில்லை		

तस्य दक्षिणमन्वागात्कौसल्या बाहुमङ्गना । वामं चास्यान्वगात्पार्श्वं कैकेयी भरतप्रिया ॥

अङ्गना	ஸ்திரீரத்னமாகும்	भरतप्रिया	தனதுகுப் பேருத விபுத்தவனாகிய
कौसल्या	கோணலாதேவியார்	कैकेयी च	ககதேவதேவியாகும்,
तस्य	அவரது	अस्य	இவரது
दक्षिणं	வலது	वामं	இடதுகை
बाहुं	கைபக்களில்	पार्श्वं	பக்களில்
अन्वागात्	கின்றுகொண்டிருந்த	अन्वगात्	கின்றுகொண்டிருந்த

तां नयेन च संपन्नो धर्मेण विनयेन च । उवाच राजा कैकेयीं समीक्ष्य व्यथितेन्द्रियः ॥

नयेन	{ ஒருவன் சக்கிரவர்த்தி யாயிருந்து ஜனங்க ளை தர்மநெறி தவறு து பரிபாலிப்பதைப் பற்றியதாகிய தர்ம னாலானும்,	समस्यः	பரிபூர்ணதேர்க்கி பெற்றவரும்,
धर्मेण	{ தர்மத்தைப் பெறுவதற்காக அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மநெறி களைப்பற்றிய னாலானும்,	व्यथितेन्द्रियः च	{ இத்திரியங்கள் கலங்கப் பெற்று இருந்தவருமாகிய
विनयेन च	{ மானிடனாய் பிறந்த ஒருவன் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மநூ ளானும்,	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
		तां	அந்த
		कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
		समीक्ष्य	நோக்கி,
		उवाच	பின்வருமாறு பேசினார்.

कैकेयि मा ममाङ्गानि स्पर्शस्त्वं दुष्टचारिणी । न हि त्वां द्रष्टुमिच्छामि न भार्या न च वान्धवी ॥

कैकेयि	“கைகேயி !	न	இருக்கவேண்டாம்.
दुष्टचारिणी	பாபத்திற்குத் துணிக் துணிட்ட	मम	எனது
त्वं	நீ,	अङ्गानि	அங்கங்களை
वान्धवी	நறிதத்தைச்செய்கின்	मा स्पर्शः	நீ இனித்தொடாதே.
न	இல்லை. [தவளாய்	त्वां	உன்னை
हि	என்னைதபடியால்	द्रष्टुं च	கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும்
भार्या	மனைவியாக	दृष्टमि न	நான் பொருதேன்.

ये च त्वामनुजीवन्ति नाहं तेषां न ते मम । केवलार्थपगं हि त्वां त्यक्तधर्मा त्यजाम्यहम् ॥

त्वां च	“உன்னையும்	केवलार्थपगं	{ அற்பமாகிய பொருள் ஒன்றையே ஸர்வமு மாய்க்கொண்டுவிட் டவளாய்,
ये	எவர்கள்	त्यक्तधर्मा	{ தருமத்தை முற்றிலும் துறந்துவிட்டொழிந் தவளாய்
अनुजीवन्ति	அருளையின்றிப் பார் க்கின்றார்களோ	हि	இருப்பதால்
तेषां	அவர்களுக்கு	त्वां	உன்னை
अहं	நான்	अहं	நான்
न	வேண்டாம்.	त्यजामि	{ விவாஹபந்தன நிறிந் த்திசெய்து விடைக்கி இதுமுதல் வைத்தி ருக்கின்றேன்.
ते	அவர்கள்		
मम	எனக்கு		
न	வேண்டாம்.		

अगृह्णां यच्च ते पाणिमस्य पर्यगयं च यत् । अनुजानामि तत्सर्वमस्मिहोके परत्र च ॥८॥

अस्मिन्
लोके

"இந்த

உலகிலும்,

{ மறுபிறப்பிலும் (அல்
லது இதர லோகத்
திலும்.)

परत्र च

உள்ளது

ते

पाणि

கைகைய

अगृह्णां

பற்றியதாகிறது,

यत् च

எதுவுமே,

अग्नि

அக்னியை

पर्यगयं

வாய்வந்து விடா நதும்

செய்துகொண்டது

यत् च

எதுவுமே

तत्सर्वं

{ அந்தச் சம்மந்தத்தால்
உண்டான எல்லா
வற்றையும்,

अनुजानामि

நான் நுறந்துவிடுகின்
றேன்.

भरतश्चेत्पतीतः स्याद्राज्यं प्राप्येदमव्ययम् । यन्मे स दद्यात्प्रीत्यर्थं मां या तदत्तयागमत् ॥

प्रतीतः

"பெரியோர்க்கிடத்தில்

அசஞ்சலரபத்திமை

भरतः

பரதன் [அடைய

इयं

இந்த

राज्यं

ராஜ்யத்தை

अव्ययं

அழிவில்லாத பலனை

அளிக்கவல்லதாய்

प्राप्य

வந்துக்கொண்டு,

स्यात् चेत्

விடுகின்றனென்கிற

படித்தால்

सः

அவன்

मे

எனது

प्रीत्यर्थं

நலித்தத்தின் காரண

மாய்

यत् दद्यात्

எந்த சாமகைக்கரிய

த்தை செய்கின்றானெ

तत् दत्तं

அந்த கைக்கரியம்,

मां

என்னை

मा आगमत्

சேரா தொழியக்கட

வது."

अथ रेणुसमुध्वस्तं तमुत्थाप्य नराधिपम् । न्यवर्तत तदा देवी कौसल्या शोककशिता ॥

तदा

அப்பொழுது

शोककशिता

மனவேதனையால்

வாட்டமடைந்திருந்த

कौसल्या

கோஸலா

देवी

தேவியார்

रेणुसमुध्वस्तं

புழுதிபடிந்து மண்டி

க்கிடக்கும்

तं

அந்த

नराधिपं

சக்கிரவர்த்தியாகை

उत्थाप्य

{ கைகளால் அணைத்து
எடுத்து எழுந்திருக்
கச்செய்த

अथ

அதன்பின்

न्यवर्तत

{ வாய்திறந்து பேசா
மல் பக்கத்தில் நின்று
கிடக்கின்.

इत्येव ब्राह्मणं कामात्स्पृष्ट्वाऽग्निमिव पाणिना । अन्वतप्यत धर्मात्मा पुत्रं सञ्चिन्त्य तापसम् ॥

धर्मात्मा

புண்பாத்தமாவாகு

மவன்,

कामात्

உலகல்யாபாரங்களி

லுள்ள மனப்பற்றால்

अग्नि

எழுந்தெரியும் தீயை

पाणिना

கையால்

स्पृष्ट्वा

தொட்டுக்கொண்டே,

इव

புருக்கின்றவன்மேல்

வாகி

ब्राह्मणं

பரதத்தவத்தை

हत्वा

நுறந்தொழித்துவிட்

டவன்

इव

போலாகி,

तापसं

தவகேடகம் தரித்த

पुत्रं

சொக்குமாரனை

सञ्चिन्त्य

நினைந்து நினைந்து

अन्वतप्यत

தவித்தான்.

निवृत्यैव निवृत्यैव सीदतो रथवर्त्तसु । राज्ञो नातिवर्षौ रूपं प्रस्तस्यांशुमतो यथा ॥

ரயவர்தஸு	{ திருக்கேதன் சென்ற வழியில் தண்ணிறங்கு எட்டிய பிறதேசங்கள் னில் எல்லாவற்றிலும்	ராஜ:	சாக்கிர வர் த்தியா ர து
நிவ்ருத்ய ஃவ	திருமயித்திருமயிப்	ரூப	திருநோன்பிபா ன து
நிவ்ருத்ய ஃவ	பரந்தூககொண்டு,	ப்ரஸ்த	ராஜா-சரிணஸ் ரிபு க்க பட்ட
சீடத:	தயா க்தரஸ் வாட்ட மண்டித் திருக்கிற	அஞ்முத: யதா	சூரிய பகவா ன து
			பொன்றதாய்
		அதிவ்ரஸீ ந	விளங்குபின் றியி-மந் த து.

विललाप च दुःस्वार्तः पियं पुत्रमनुस्मरन् । नगरान्तमनुप्राप्तं बुद्ध्वा पुत्रमथाब्रवीत् ॥१३॥

பிய	உன்னக்கொண்து கடந்தவந்த	புத்	திருக்குமா ரனை
புத்	திருக்குமா ரனை	நகரான்த்	நகரபெயர்நையை
அனுஸ்மரந்	உண்ணியுன்னி,	அனுப்ராப்த்	கடந்திருப்பவனுய்
து:ஸ்வர்த:	மனவேதனைபயுள்ள டக்க முடியாதவராகி	புதுவா	சிகதனையால் கண்டு கொண்டு
விலலாப	கண்ணிர் பெருதவிட் டமுதர்.	அய ச	பின்வருமா றும்
		அவ்வித்	வாய்விட்டுச் சொன் னார்.

वाहनानां च मुख्यानां बहतां तं ममात्मजम् । पदानि पथि दृश्यन्ते स महात्मा न दृश्यते ॥

மம	எனது	பதானி	காலபுச்சுவடுகள்
தீ	அந்த	பதி	மார்க்கத்தில்
ஆவமஜ்	திருப்புத்தல்வனை	தூய்ந்	காணப்படுகின்றன.
வஹ்தா	ஏற்றிக்கொண்டு	ச:	அந்த
முக்யானா	சிறந்த [போவ]	மஹமா ச	மஹா க்ராவோ
வாஹனா	சூகிராகளுடைய	தூய்ந் ந	காணப்படவில்லை.

यः सुखेष्पधानेषु शेते चन्दनरूपितः । वीज्यमानो महार्हाभिः स्त्रीभिर्मम सुतोत्तमः ॥

स नूनं कचिदेवाद्य वृक्षमूलमुपाश्रितः । काष्ठं वा यदि वाऽश्मानमुपधाय शयिष्यते ॥

மம	எனக்கு	சே	தூயில்கொண்டு வந்த
சுதோத்தம:	உத்திருவட்டனாகிய புத்தல்வனாய்.	ச: ஃவ	அவனை [எனது]
சந்தநரூபித:	வாஸனைச் சரத்து பூசப்பெற்றவனாய்.	அய நூ	தற்காலம் இனிமேல்
மஹாஹி:	சிறந்த	கவிந்	எதிர ஓடு
ஸ்த்ரி:	ஸ்திரிகளால்	வृக்ஷமூல்	மரத்தினடியை
வீஜ்யமான:	சாமரங்கள் கொண்டு விசப்பெற்றவனாய்.	உபாஸ்த:	அடைந்தவனாய்
சுக்ஷேபு	மெதுவாயுள்ள	காஸ்த் வா	மாக்கட்டைமையோ
உபாஸ்தேபு	மெத்தைகளில்	யதி வா	அல்லது
ய:	எவன்	அஃமான	கல்கையோ
		உபாஸ்த	படுக்கையா ய்கொண்டு
		சயிஷ்யத்	கண் ணுதங்கப்போ
			பின்முன்.

42]

उत्थास्यति च मेदिन्याः कृपणः पांसुकुण्डितः । विनिधसन्प्रसवणात्करेणुनामिवर्षभः ॥

कृपणः	"கஷ்டம், தகராசியில், முக்கு பாவம்"	यस्यणान्	மகிஷபருகிகளின் சரீப ப்ரிசுதேச க்திகரிநுத் து
मेदिन्याः	வெறுமம் தகராசியில்	करेणुनां	பெண்மாரின் கருண்டை
पांसुकुण्डितः च	ருத் து, புழுதிமண்டிய பொன் மேனியையுண்டைய னாய்	कपमः	கணவனுக்குள் ஆண் புண்ணை
विनिधसन्	பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		उत्थास्यति	தூயிலெழுந்தான்.

द्रक्ष्यन्ति नूनं पुरुषा दीर्घबाहुं वनेचराः । राममुत्थाय गच्छन्तं लोकनाथमनाथवत् ॥१८॥

अनाथवत्	"பொற்றகப்பனனால் கை விடப்பட்டவனாய்"	लोकनाथं	லோகநாத ஸ்தோதரிகிய
उत्थाय	வெளிப்புறப் பட்டு	रामं	ராமனை
गच्छन्तं	வெளியில் சஞ்சரித்து க்கொண்டிருக்கும்	वनेचराः	வனத்தில் வாசிக்கும்
दीर्घबाहुं	ஆஜா ஓயா ஹவாய்	पुरुषाः	புண்யர் தமர்கள்
सा नूनं		नूनं	இனிமேலாக
जनकस्येष्टा		द्रक्ष्यन्ति	கண்டுகளிப்பார்கள்.

कण्टकाक्रमणकान्ता वनपथ गमिष्यति ॥

जनकस्य	"ஐனகமஹாசாஜனது	अथ	தற்காலம்
इष्टा	"தங்கிருந்தமாய் கொ ண்டாடப்பட்ட	नूनं	இனிமேல்
सुता	திருமகளும்	वनं	காடைய
सुखसदोचिता	எக்காலத்திலும் சுகத் திற்கேயுரியவளுமா	कण्टकाक्रमणकान्ता	முள்கள் கைப்பதாச திக சாமமுற்றவளாய்
सा	அவள் [கிய	गमिष्यति	காலம்கழிக்கப்போ கின்றாள்.

अनभिज्ञा वनानां सा नूनं भयमुपैष्यति । श्रापदानदितं श्रुत्वा गम्भीरं रोमहर्षणम् ॥२०॥

वनानां	"வனங்களுடைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
अनभिज्ञा	பழக்கமற்ற	रोमहर्षणं	மாரீச்சிசிப்பையுண் டாக்குதேதாயிய
सा	அவள்	भयं	கேதனை
गम्भीरं	"சத்தஞரணியிருக்கிற	नूनं	இனிமேலாக
श्रापदानदितं	காட்டுமிருகங்களு டைய சத்த தீமை	उपैष्यति	அடைவப்போகின் [ள்.

सकामा भव कैकेयि विधवा राज्यमावस । न हि ते पुरुषव्याघ्रं विना जीवितुमुत्सहे ॥

कैकेयि	"கைகேயி!	विधवा	கைம்பெண்ணாக
ते	அந்த	राज्यं	ராஜ்யத்தில்
पुरुषव्याघ्रं विना	புருஷைத் தவிர	आवस	விவாதித்தவா.
जीवितुं	பிசுறுத்திக் கிட்டு கான் பொதேன்.	सकामा	மகிஷ சக்தன் கல் கால் கைகடப்பெற் [ள்.
उत्सहे न	ஆனாய்வால்	भव	பெறு" [நவனாக

इत्येवं विलपन् राजा जनौघेनाभिसंवृतः । अपस्नात इवारिष्टं प्रविवेश गृहोत्तमम् ॥ २२ ॥

जनौघेन	ஜனங்களுடைய கூட்டத்தால்	अरिष्टं	{ பார்க்க வொண்ணாதவண்ணமாய் அமங்கள் கரமாயிருக்கின்ற
अभिसंवृतः	{ எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்றவராயிருந்த	गृहोत्तमं	சிறந்த திருமாளிகைக்கு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अपस्नातः	செத்தார்க்கு கடைசி
इति एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்	इव	போன்றவராகி.
विलपन्	புலம்பியழுது	प्रविवेश	திரும்பினார்.

शून्यचत्वरवेश्मान्तां संवृतापणदेवताम् । कान्तदुर्वलदुःखातीं नात्याकीर्णमहापथाम् ॥ २३ ॥
तामवेक्ष्य पुरीं सर्वो राममेवानुचिन्तयन् । विलपन्नाविशद्राजा गृहं सूर्य इवाम्बुदम् ॥ २४ ॥
महाहृदमिवाक्षोभ्यं सुपर्णेन हतोरगम् । रामेण रहितं वेश्म वैदेह्या लक्ष्मणेन च ॥ २५ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अवेक्ष्य	கவனித்து,
तां	அந்த	राममेव	ஸ்ரீராமரொருவரையே
पुरीं	பட்டணம்	अनुचिन्तयन्	சිந்திக்கின்றவராய்
सर्वो	எல்லாம்	विलपन्	{ கண்களில் நின்று கண்ணீர்விட்டுப் பெருக அழுதுகொண்டு
शून्यचत्वर- } वेश्मान्तां }	{ நாற்சந்திகளில் மிக்க மனோஹரமாய் விளங்கும் திருமாளிகைகளெல்லாம் ஜனசந்தராமற்று சூன்யமாயிருப்பதாகவும்.	रामेण	ஸ்ரீராமராலும்
संवृतापण- } देवतां }	{ கடைகளும் ஹைவசன் னிதானங்களும் இருந்து முடிக்கிடக்கிடக்கின்றதாகவும்,	वैदेह्या	வைதேகிதேவியாராலும்
नात्याकीर्ण- } महापथां }	{ ராஜவித்யெல்லாம் கூட்டமின்றி சிலிக் குமங்கும் இருக்கப் பெற்று விளங்குகிறதாகவும்.	लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணராலும்
कान्तदुर्वल- } दुःखातीं }	{ முடிவாதவர்களால் துக்கத்தால் டீடிக்கப்பட்டு வாட்டமடைந்திருக்கப்பெற்றவர்களுடைய	रहितं	இல்லாமலிருக்கப்பெற்றதாயிருக்கின்ற
		वेश्म	திருமாளிகையையும்
		सुपर्णेन	கருடபகவானால்
		हतोरगं	பாமபற்று இருக்கிற
		अक्षोभ्यं	கலக்குதற்கரிய
		महाहृदं इव	பெரும் மடுவைப்போலிருக்கின்றன.
		सूर्यः	சூரியபகவான்
		अम्बुदं	நீர்கொண்டமேகத்தில்
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		गृहं	திருமாளிகைக்குள்
		अविशन्	புகுதலன்.

अथ गद्गदशब्दस्तु विलपन्मनुजाधिपः । उवाच गृध्रं पन्दार्थं वचनं दीनमस्वरम् ॥ २६ ॥

अथ मनुजाधिपः	அனாதரம் சக்கிரவர்த்தியரை	दीने	{ மனவேதனைவாய் கன்ற குவிளங்கக்காட் டுகின்றதாம்
विलपन् तु	{ அழுதுகொண்டேறி ருக்கின் தவராவிருந் துகொண்டு	मन्दार्थे	{ உலகவாழ்க்கையில் பற்றொழித்துவிட்ட தை நன்ற குவிளங்கக் காட்டுகிறதாமாயி
गद्गदशब्दः	{ வாய்திறந்து ஸ்பந்த மாய்ப்போசமுடியாது தட்டுக்கதிரமாநிவாய் குளறிபோககின்றவ ராகி	वचनं	சென்றதும் வார்த்தை வாய்
गृध्रः	{ முடியாததனத்தை கன்ற குவிளங்கக்காட் டுகின்றதாம்	अस्वरे	தரமுத்தகுரலில்
		उवाच	கொன்னார்.

कौसल्याया गृहं शीघ्रं राममातुर्नयन्तु माम् । न ह्यन्यत्र ममाश्वासो हृदयस्य भविष्यति ॥

राममातुः	" ஸ்ரீராமரைப்பெற்ற தாயாராகிய	हि	ஏனெனில்
कौसल्यायाः	கௌசல்யையின்	मम	எனது
गृहं	வீட்டில்	हृदयस्य	உள்ளத்திற்கு
मां	என்னை	अन्यत्र	வேறொருடத்தில்
शीघ्रं	விரைவாக	आश्वासः	{ பட்டுக்கொண்டிருக் குளதுபாத்தின் கடு மைக்குத்தணிவு
नयन्तु	கொண்டுபோய் செர்க் கக்கடவீர்கள்.	भविष्यति न	உண்டாகமாட்டாது."

इति ब्रुवन्तं राजानमनयन्द्वारदर्शिनः । कौसल्याया गृहं तत्र न्यवेशयत विनीतवन् ॥२८॥

इति	இவ்வளம்	अनयन्	தாக்கிக்கொண்டுபோ ய் செர்கதவர்கள்.
ब्रुवन्तं	சொல்லுகின்ற	तत्र	உண்டத்தில்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	विनीतवन्	{ துணைகொண்டதில் கொண்டு செங்கி நடவர்தவரம்
द्वारदर्शिनः	வாயில்காண்காரர்கள்	न्यवेशयत	செர்க் திறக்கெட்டப்பட டனர்.
कौसल्यायाः	கௌசல்யையாரது		
गृहं	திருமாளிகைக்கு		

ततस्तस्य प्रविष्टस्य कौसल्याया निवेशनम् । अधिरूपापि शयनं बभूव लुलितं मनः ॥

कौसल्यायाः	கௌசல்யையாரின்	ततः	அதன் பின்னர்
निवेशनं	திருமாளிகைக்குள்		கயம்
प्रविष्टस्य	வாகதுசெர்க்தவரும்	तस्य	அவ்வளவு
शयनं	படுக்கையில்	मनः	மனமானது
अधिरूपा	எழிப்படுத்தாம்கொண் டுவிட்டவரும்	लुलितं अपि	புண்பட்டவண்ணமே
		बभूव	புண்பது

पुत्रद्वयविहीने च स्तुषयाऽपि विवर्जितम् । अपश्यद्भवनं राजा नष्टचन्द्रमिवाम्बरम् ॥३०॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	भवने	கிருவறத்தை
पुत्रद्वयविहीनं	இரு திருக்குமாரங்கள் இல்லா திருக்கிறதும்	नष्टचन्द्र	சக்கிரனற்ற
स्तुषया च	மருமகனாலும்	अम्बरं इव	ஆகாசத்தைப்போலி ருப்பதாய்
विवर्जिते अपि	இல்லா திருக்கப்பெற் றதாயி	अपश्यत्	எண்ணிகொந்தார்.

तच्च दृष्ट्वा महाराजो भुजमुद्यम्य वीर्यवान् । उवैः स्वरेण चुकोश हा राघव जहासि माम् ॥
सुखिता वत तं कालं जीविष्यन्ति नरोत्तमाः । परिष्वजन्तो ये रामं द्रक्ष्यन्ति पुनरागतम् ॥

वीर्यवान्	மகர்னதர்யசாலியாகிய	पुनः	மீளவும்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
तत्	அதை	रामं	ஸ்ரீராமனை
दृष्ट्वा च	திருவுள்ளத்தில் கித்தி த்துக்கொண்டே	परिष्वजन्तः	சூழ்ந்துகொண்டவர் களாய்
भुजं	கையை	तं	அந்த
उद्यम्य	உயர்த்துக்கிக்கொ ண்டு.	कालं	காலம்வரைக்கும்
उवैः स्वरेण	உரத்த குரலிட்டு	ये	எவர்கள்
चुकोश	பிஸ்வருமாறு சுதறிப் புலம்பினார்.	जीविष्यन्ति	பிழைத்திருக்கின்றார் களோ,
हा	"ஹா!	द्रक्ष्यन्ति	கண்டுகளிக்கின்றார் களோ, ஆவர்கள்
राघव	ஸ்ரீராம!	नरोत्तमाः	புருஷச்சேஷ்டர்கள்.
माम्	என்னை	सुखिताः	{ மனோரதங்களெல்லாம் கைகூடப்பெற்றவர் கள்."
जहासि	கீ கிட்டிப்போலினை.		
वत	நான் என்ன பாபம் செய்தேனோ		

अथ राज्ञां प्रपन्नायां कालरात्र्यामिवात्मनः । अर्धरात्रे दशरथः कौसल्यामिदमब्रवीत् ॥

अथ	அதற்குமே	प्रपन्नायां	தூங்குகிறதாது மனவே
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்	रात्र्यां	தனை உயத்தருகின்ற
आत्मनः	தனக்கு	अर्धरात्रे	அந்த இரவில்
कालरात्र्यां	ஆப்தபத்துணை நடை னம்செய்த இரவில்	कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியா ரைப்பார்த்து
इव	எய்வண்ணியோ அங் வண்ணியே.	इदं	பிஸ்வருமாறு
		अब्रवीत्	பொழிந்தார்.

43]

रामं मेऽनुगता दृष्टिरपि न निवर्तते । न स्या पश्यामि कौसल्ये साधु मां पाणिना स्पृश ॥

मे दृष्टिः अपि }	“கொண்ட பஞ்சுமேன் திரிய உணர் வால், அதாவது இந் திரிய கோசாத்தால் கண்டுகொளவங்க முயதாகிய ஞானசக் தியெல்லாமும் சூராமரிடத்தின் நடுபட்டுவிட்டது. இன்னும் திருமயிலை திருக்கி றது.”	कौसल्ये त्वा पश्यामि न मां साधु पाणिना स्पृश	தெரு கொளையே ! உன்னை சக்தியின் திரியவுணர் வைக்கொண்டு நான் அறியமுடியா திருக் கின்றேன். நான்கு மெருதுவாக கரத்தால் தடவிக்கொடு.”
------------------------	---	--	--

तं राममेवानुविचिन्तयन्तं समीक्ष्य देवी शयने नरेन्द्रम् ।

उपोपविश्याभिकर्मातरूपा विनिश्चसन्ती विललाप कृच्छ्रम् ॥ ३५ ॥

देवी तं नरेन्द्रं रामं एव अनुविचिन्तयन्तं कृच्छ्रं समीक्ष्य	கொண்டதேவியார் அவரை புருஷோத்தமனாகிய சூராமனையே உன்னியுண்ணிக்கொ ண்டிருக்கின் றவராய், பார்க்கமுடியாத கஷ்ட உதவையிலிருக்கின் றவராய், கண்டுகொண்டு,	शयने उपोपविश्य अधिकं भारूपा विनिश्चसन्ती विललाप	படுக்கையில் கூட உட்கார்க்கு கொண்டு, முன்னிறுத்திமர்ய மெருவே தனைப்படு கின்றவளாகி, பெருமச்சுவிட்டுக் கொண்டு, கண்ணர் பேருகவிட்டு க்கொண்டிருக்கண்.
---	--	--	---

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 4110.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 1755

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

कौसल्याविलापः—கொளையாவிலாபம்.

ततः समीक्ष्य शयने सन्नं शोकेन पार्थिवम् । कौसल्या पुत्रशोकात्तां तमुपाच महीपतिम् ॥

पुत्रशोकातां	புத்தகொகத்தால் புண் பட்ட மனமுடைய	सन्नं	{ கொளையாவிலை அனைக் கமுடியாமல் தருண் கொடுத்த அந்த பூரணராகிய சக்கிரவர்த்தியை பார்க்குது நின்றவருமாத கொண்டவரை ஞாள்.
कौसल्या	கொண்டதேவியார்	तं पार्थिवं	
ततः	அக்காரணத்தால் நிப்ப முயிருந் தமைமயால்	महीपतिं	
शयने	படுக்கையில்	समीक्ष्य	
शोकेन	கொகத்தால்	उपाच	

राघवे नरशार्दूले विषं मुक्त्वा हि निष्पगा । विचरिष्यति कैकेयी निर्मुक्तेव हि पद्मगी ॥

नरशार्दूले	"புருஷோத்தமனாகும்	கைகேயி	கைகேயியானவள்
राघवे हि	ஸ்ரீராமனிடத்திலேயே	निमुक्ता	ஸ்மெகச்சையாய் எனக்
विषं	விஷத்தை		கும், பாயின் றி திரியும்
मुक्त्वा	கக்கிவிட்டு,	पद्मगी	நச்சாடி
	{ அனியாயத்தினால்	इव	போன்றவனாய்
निष्पगा हि	{ பரமார்த்தத்துவிட்ட	विचरिष्यति	கவந்தும் விளைவிக்கப்
	வளங்கிய		போகிறாள்.

विवास्य रामं सुभगा लब्धकामा समाहिता । त्रासयिष्यति मां भूयो दुष्टाहिरिव वैश्वमनि ॥

रामं	"ஸ்ரீராமன்	मां	என்னை
विवास्य	காட்டிநீக்காட்டிவிட்டு.	वैश्वमनि	மாளிகையில்
लब्धकामा	{ மகனாக மெல்லாம்	दुष्टाहिः	எதும்விஷம்கொண்ட
	{ கைகூடப்பெற்றவ		பாம்பு
	ளாகி	इव	போன்றவனாகி
समाहिता	யாவராலும் ஏற்றுக்	भूयः	முன்னிலும்திகமாய்
	கொன்னப்பட்ட	त्रासयिष्यति	ஆட்டிவைக்கப்போ
सुभगा	பெருமையடுத்தப்பட்ட		கின்றாள்.
	வளங்கிய கைகேயி		

अथ स्र नगरे रामश्चरन्मैक्षं गृहे वसेत् । कामकारो वरं दातुमपि दासं ममात्मजम् ॥ ४ ॥

रामः	"ஸ்ரீராமன்	दासं	குந்தேவல்புரியுமடி
नगरे	நகரத்தில்		மைமயாய்
मैक्षं चरन्	பிச்சையெடுத்துப்	दातुं	கியமித்தருள்வதற்கு
	பிழைக்கின்றவனாய்	कामकारः	தேவரீர் திருவுள்ளம்
गृहे	மாளிகையில்	अपि	என்றிகுக்கும்படித்
वसेत् स	திருக்கணமே.		தில்
अथ	அன்றியும்,	वस्त्रम्	{ கடைபெற்றதைவிட
मम	அடியேனது		{ இது மனதிற்கு திரு
आत्मजं	திருக்குமாரனை		பதிதருகிறதாய் வி
			ளங்கும்.

पातयित्वा तु कैकेय्या रामं स्थानाद्यथेष्टतः । प्रदिष्टो रक्षसां भागः पर्वणावाहिताग्निना ॥

रामं	"ஸ்ரீராமன்	कैकेय्याः	கைகேயிக்கு
स्थानात्	திருமாளிகையிலிருக்	यथेष्टतः	தேவரீருயிணங்கிய
	தே		தாய்
पातयित्वा तु	தூத்திவிடுகிறத	प्रदिष्टः	அளிக்கப்பட்டதாயிரு
	என்பதும்,		க்கிறத

आहिताशिना	{	1. பாஸிக் குழுவை நின்	भारा:	நேதவதைகளுக்கூரிய
		ஒளர் மயனுக்கினி		நுநீர்பா காசனது
		ஸை அரீசைபாமல்	पर्वणि	ஏதோ ஒரு ஸமயத்
		ஊர்த்துங்கொண்டு		தில் ஓரூ நியிஷத்திள்
		பாதிதிகமும் தவறா	रक्षयां	ஆரக்கர்களுக்கு
		மல் பாதாள் செய்து	इव	மளிக்கப்பட்டது
		மந்த கிருஷ்ணதன்		போலிருக்கிறது.
		குருகனான்		

गजराजगतिवीरो महाबाहुर्धनुर्धरः । वनमाविशते नूनं सभार्यः सहलक्ष्मणः ॥ ६ ॥

गजराजगतिः	* மரஜையதின் கடை	सहलक्ष्मणः	சக்தமணலெனும்,
	உடைகாசனமும்	धनुर्धरः	நோதண்டபாணியாய்
महाबाहुः	ஆதூண்பா குறுமான்	नूनं	நுனிமெனாக
वीरः	திருக்குமாரன்.	वनं	வனத்தை
सभार्यः	மனைவிபோடும்,	आविशते	வாஸஸ்தனமாய் ஆக்
			கிக்கொள்ளுகின்றான்.

वने त्वदृष्टदुःखानां कैकेय्यानुमते त्वया । त्यक्तानां वनवासाय का न्ववस्था भविष्यति ॥

त्वया	* நேதவீரால்,	दृष्ट-	}	கங்கடமென்பதையே
कैकेय्यानुमते	{	दुःखानां		ஆளுவித்திராத ஆ
		वने		காட்டில் [வர்களுக்கு
		तु		இப்பொழுது
वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு	का नु		யாது
त्यक्तानां	ஆலுப்பிவிடப்பட்ட	अवस्था		கதி
	வர்களுக்கும்	भविष्यति		கேடுமோ ?

ते रवहीनास्तरुणाः फलकाले विवासिताः । कथं वत्स्यन्ति कुपणाः फलमूलैः कृताशनाः ॥

तरुणाः	{	* தருணத்தை (அ.கா	कुपणाः	குகளர்களாய்
		வத 16 முதல் 30 ஆ	विवासिताः	காட்டிற்கு தாத்திவிட
		ண்டு கவரய் ஹள்ள		பயப்பட்டவர்களாய்
		தனை) விவிருப்பவர	फलमूलैः	பழக்களாலும், கிழக்
		களைய		குகளாலும்
ते	அவர்கள்,		कृताशनाः	{ உணவாய்க்கொண்டு
फलकाले	{	{		{ உயிரைவைத்துக்கொ
		பேர நங்களை உறுப்பித்	कथं	ண்டிருக்கிறவர்களாய்
		கமெண்டியகாளத்தில்	वत्स्यन्ति	எங்கண்ணம்
रवहीनाः	அவ்வாறாய்க்கொண்ட			பிணைத்திருக்கப்போ
	மிழத்தவர்களாய்			கிறார்கள் ?

अपीदानीं स कालः स्यान्मम शोकक्षयः शिवः । सभार्यं च सह भ्रात्रा पश्येयमिह राघवम् ॥

राघवं	"ஸ்ரீராமனை	सः	அந்த
भ्रात्रा	தம்பிரியோடு	कालः च	காலந்தான்,
सह	கூடவும்,	मम	எனக்கு [காலம்]
सभार्यं	மனைவிபுடனும்	शोकक्षयः	சோகத்திற்கு முடிவு-
इह	இவ்விடத்தில்	शिवः	மங்களமாகிய இது
पश्येयं	நான் நேரில் காண வேண்டும்.	इदानीं	இப்பொழுது
		अपि सार्व	வருமா ?

श्रुत्वैवोपस्थितौ वीरौ कदाऽयोध्या भविष्यति । यशस्विनी हृष्टजना सूक्ष्मध्वजमालिनी ॥

यशस्विनी	"மிகக் புகழ்பெற்ற	कदा एव	எப்பொழுதுதான்
अयोध्या	அயோத்திமாநகர்	हृष्टजना	{ ஜனங்களெல்லாம் மகி
वीरौ	புருஷோத்தமர்களை		{ துவற்றிருக்கப்பெற்
	கிய இரூவர்களுயும்		ததாய்
उपस्थितौ	திரும்பிவந்துசேர்ந்த	सूक्ष्मध्वज-	{ உயர்த்துக்கப்பட்ட
	வர்களாய்	मालिनी	{ த்வஜங்களையுடைய
			தாய்
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு,	भविष्यति	கிளக்கப்போகிறது ?

कदा मेक्ष्य नरव्याघ्रावरण्यात्पुनरागतौ । नन्दिष्यति पुरी हृष्टा समुद्र इव पर्वाणि ॥११॥

पुरी	"இந்த நகரமானது	समुद्रः	ஸமுத்திரமானது
अरण्यात्	அரண்யத்திலிருந்து	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
पुनः	மீளவும்		வண்ணமே
आगतौ	திருமடுவதுசேர்ந்த	कदा	எப்பொழுது
नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களை	हृष्टा	மகிழ்ச்சியுற்றதாய்
मेक्ष्य	பார்க்கு,	नन्दिष्यति	திருநாளாய் கொண்
पर्वाणि	பருவகாலத்தில்		டாடப்போகிறது ?

कदाऽयोध्यां महाबाहुः पुरीं वीरः प्रवेक्ष्यति । पुरस्कृत्य रथे सीतां वृषभो गोवधूमिव ॥

महाबाहुः	"ஆதாறுபாறுவும்	सीतां	வரிதையை
वृषभः	ஸர்க்கோத்தமனுமாகிய	पुरस्कृत्य	பங்களில் வைத்துக்
वीरः	திருமகன்		கொண்டு,
रथे	திருத்தேசில்	अयोध्यां	அயோத்திமா
इव	ஸாஷ்டாத்	पुरीं	நகரத்தினுள்
गोवधुं	நிலங்களுக்கு மகனாக	कदा	எப்பொழுது
	கிய	प्रवेक्ष्यति	தொழுவானே ?

कदा प्राणिसहस्राणि राजमार्गे मयात्मजौ । लाजैरवकिरिष्यन्ति प्रविशन्तावरिन्दमौ ॥

प्राणिसहस्राणि	"பலஜனங்களும்பல்கள்	मम	எனது
अरिन्दमौ	எதிலும் ஜயசாளி	आत्मजौ	இரு திருக்குமாரர்க
राजमार्गे	ராஜாதிதியில் [களும்]		ளின் பிதா
प्रविशन्तौ	பெறய்க்கொண்டிருக்	लाजैः	பொசிகளைக்கொண்டு
	கின்றவர்களுமாகிய	कदा	எப்பொழுது
		अवकिरिष्यन्ति	வருஷிப்பார்க்கிறோ ?

प्रविशन्तौ कदाऽयोध्यां द्रक्ष्यामि शुभकुण्डलौ । उदयायुधनिस्त्रिशौ सशृङ्गाविव पर्वतौ ॥

सशृङ्गौ	"கிகரங்களை யுண்டா	उदयायुध- निस्त्रिशौ }	கிறந்த தனுஷ்ணையும் வாயும் ஊதையில் வைத்துக்கொண்டி ருக்கின்றவர்களாய்
पर्वतौ	இருமலைகளை		அயோத்தியாபுரியில் வந்துசேர்ந்தவர்களாய்
इव	போன்றவர்களை	अयोध्यां प्रविशन्तौ कदा द्रक्ष्यामि	எப்பொழுது கண்கூர் பார்ப்பே னோ?
शुभकुण्डली	{ அழகான கண்ணாடிக் கங்களை தரித்தவர் களாய்		

कदा सुमनसः कन्या द्विजातीनां फलानि च । प्रदिशन्त्यः पुरीं हृष्टाः करिष्यन्ति प्रदक्षिणम् ॥

द्विजातीनां	"பிராமணசூத்திரிய வைகியனா திகளின்	फलानि च प्रदिशन्त्यः	கனிகளையும் அர்ப்பணஞ்செய்கின் றவர்களாய்
कन्याः	ஊமங்களிகளை	प्रदक्षिणं	மக்கள நமரத்தினை
हृष्टाः	மனமகிழ்ச்சிகொண்ட	कदा	எப்பொழுது
पुरीं	நகரில் [வர்களாய்	करिष्यन्ति	செய்வார்களோ?
सुमनसः	நன்மனர்களையும்,		

कदा परिणतो बुद्ध्या वयसा चामरप्रभः । अभ्युपैष्यति धर्मज्ञः सुवर्षे इव लालयन् ॥

बुद्ध्या परिणतः	"ஞானத்தால் நிபுணத்வம்பெற்று விளங்குகின்றவனும், ஒருவனுக்கேற்பட்ட பால்ய, கௌமர, பெணவண, வயர்த்தம் மென்கிற தகையால்	धर्मज्ञः च सुवर्षे इव लालयन्	{ தர்மம்மீன்தென்ப தை நன்கு அறிந்த வனுமாகிய அவன், மும்மரரி போலவே உள்ளங்குளிர்ச்செய் பவனுக்குத் தன்கொ ளப்பொழுது [ண்டிட சச்சுவனவசெய்யப் போகின்றனோ?
वयसा		कदा अभ्युपैष्यति	
अमरप्रभः	தேவரது தேஜஸ் = எடையவனும்		

निःसंशयं मया मन्ये पुरा वीर कदर्यया । पातुकामेषु वत्सेषु मातृणां छादिताः स्तनाः ॥

वीर	"பிராணநாயகரே!	मातृणां	பசுக்களுடைய
पुरा	முன்னொருகால்	स्तनाः	முலைகள்,
मया	என்னும்,	निःसंशयं	கொக்கமின்றி
कदर्यया	ஹத்தஸ்வடா வமுண்ட வகாளாய்	छादिताः	நனைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டிமென
पातुकामेषु वत्सेषु	பாஸ்குக்க ஹதயந்த கன்றுகள் விசுவாத்திர	मन्ये	பான் சீனைக்கின்றேன்.

साऽहं गौरिव सिंहेन विवत्सा वत्सला कृता । कैकेय्या पुरुषव्याघ्र वाचवत्सेव गौर्विलात् ॥

புருஷவ்யாஹ்	"புருஷோத்தமர் !	சிஹே	ஒரு சிங்கத்தான்
வாலவத்சா	இனாயகன்கையுடைய	கோ:	ஒரு பசுவானது
வாஸலா	{ கன் நிவிடத்தில் [தும், அதிகவா நன்றியமு டையதுமான	வலாந்	பலாத்கரரமாய்
கோ:	பசு	விவத்சா	கன்னையிழந்ததானி
இவ	பேன்றவனாகிய	இவ	எவ்வண்ணமோ, அவ் வண்ணமே
வா	அந்த	கைகேயா	கைகேயியால்
அஹ்	கான்,	கூதா	ஆனேன்.

न हि तावदुर्णैर्जुष्टं सर्वशास्त्रविशारदम् । एकपुत्रा विना पुत्रमहं जीवितुमुत्सहे ॥ १९ ॥

एकपुत्रा	"एकपुत्रा எனக்கு	सर्वशास्त्र-	எல்லா சாஸ்திரங்களரி
अहं	நான் [மரதாவாகிய	विशारदं }	தும் நிபுணனுமாகிய
तावद् गुणैः	{ அந்வுத்புத்திருக்கல் யாண்குணங்களாக் கொண்டு	पुत्रं हि	அந்த ஒரு திருக்குமா ரணியும்
जुष्टे	{ பாவரர் தும் போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டா டப்படுகின்றவனும்	विना	விட்டுப்பிரிந்தவனாகி
		जीविहं	உயிருடனிருக்க
		उत्सहे न	பொறேன்.

न हि मे जीविते किञ्चित्सामर्थ्यमिह कल्प्यते । अपश्यन्त्याः प्रियं पुत्रं महाबाहुं महाबलम् ॥

महाबाहुं	"ஆதா னுபா ஹுவும்	मे	எனக்கு
महाबलं	மகாசக்திமர் தும்	जीवितं	{ உயிரை வைத்துக்கொ ண்டிருக்கும் விஷய த்தில்
प्रिये	மிக அருமைபுமர்	विचित्रं हि	நேது எதுவும்
पुत्रं	திருக்குமாரனை	सामर्थ्यं	பிரயோஜனமாக
इह	இவ்வலகில்	कल्प्यते न	கற்பிக்கப்படவில்லை.
अपश्यन्त्याः	கண்டான் பார்ச்சுமுடி வந்தாக்கிட்ட		

अयं हि मां द्रापयते समुत्थितस्तनूजशोकप्रभवो हुताशनः ।

महामिमां रश्मिभिरुद्धतप्रभो यथा निदाघे भगवान्दिवाकरः ॥ २१ ॥

अयं	"ஆபயோகிய	समुत्थितः	குட்டகாலத்தில் பிரகா சித்தென்றவனாய்
तनूजशोकप्रभवः	புத்திரசோகத்தாலு ண்டாயிருக்கும்	उद्धतप्रभः	பரிபூர்ணமீதஜோமய
हुताशनः	தீயானது	रश्मिभिः	கிரணங்களால் [தாய்
मां	என்னை	निदाघे	கீழ்ப் பருதையில்
दिवाकरः	சூரிய	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
भगवान्	பகவான்	द्रापयते	வரித்துக்கொண்டி ருக்கிறது.
इमां महीं हि	இந்த உலகையே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आवितः श्लोकः 4131.

अयोध्याकाण्डे आदिनः श्लोकः 1776

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திகாண்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

कौसल्यासमाश्वसनम्—கௌஸல்யஸய ஸமாதுஸம் செய்வது.

विलपन्ती तथा तां तु कौसल्यां प्रपदोत्तमाम् । इदं धर्म्यं स्थिता धर्म्यं सुमित्रा वाक्यमब्रवीत् ॥

तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	सुमित्रा	ஸுமித்ரா தேவியார்
विलपन्ती	வாய்விட்டுப்பலம்பி அழுதுகொண்டிருந்த	तु	இச்சமயத்தில்
प्रपदोत्तमां	மாதுகிரோமணி	इदं	பின்வரும்
तां	அந்த [யாரும்]	धर्म्यं	{ சுட்பார்வையாலன்றி ஞானத்தால் உணரு கையாகிய ஞானதிரு வடிவை நன்குவிளக் கக்காட்டுகிறதாகிய
कौसल्यां	கௌஸல்ய தேவியா ரைப்பார்த்து,	वाक्यं	றுறிதோபதேசத்தை
धर्म्यं	ஞானக்கண்ணில்	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்.
स्थिता	உபதேசம்பெற்றவ ளாகிய		

तवार्ये सद्गुणैर्युक्तः पुत्रः स पुरुषोत्तमः । किं ते विलपितेनैवं कुपणं रुदितेन वा ॥ २ ॥

तार्ये	"ஆர்யே!	कुपणं	உள்ளத்தைக்கண்டு
तव	தேவரீரது		கொள்ளாமல்
सद्गुणैः	{ யாவராலுங்கொண் டாடப்பட்டதாகிய திருக்கல்யாணகுண க்களைவிட்டு	एवं	மேற்கண்டவண்ண
युक्तः	திருவிளையாடிக்கொ ண்டிருக்கும்	ते	தேவரீருக்கு [மாய்]
पुत्रः	திருக்குமாரன்	विलपितेन	வாய்விட்டுப்பலம்பியவ தந்தாகவாவது
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமனென ப்படும்	रुदितेन वा	கண்ணீர்பெருக அழு வதற்காவது
सः	ஸாக்ஷாத் மஹா ஸிஷ்யஸு	किम्	{ என்ன காரணமிருக் கிறதா? அதை உ+ யாருக்குக் கொல்ல வருமனா மே.

यस्तवार्ये गतः पुत्रस्त्यक्त्वा राज्यं महाबलः । साधु कुर्वन्महात्मानं पितरं सत्यवादिनम् ॥

तार्ये	"ஆர்யே!	साधु	சூகாமன்றி
तव	தேவரீரது	सत्यवादिनं	சொன்ன சொல் தவ பிழைக்கின்றவராக
महाबलः	அறிவவொண்ணாதசக் தி படைத்தவனுக்க	कुर्वन्	செய்கின்றவனும்,
पुत्रः	திருக்குமாரனாகின்ற	राज्यं	ராஜ்யத்தை
यः	எவனோ, அமன் [யன்]	सत्यवा	பத்திரமாக தாந்தது,
महात्मानं	மஹாத்மா மான	मरः	கவனபெய்கிறிருக்கின்ற வன்.
पितरं	திருத்தந்தையாரை		

शिष्टैराचरिते सम्यक्छात्रेत्यफलोदये । रामो धर्मे स्थितः श्रेष्ठो न स शौच्यः कदाचन॥

शिष्टैः	ஞானவாண்களால்	स्थितः	அசஞ்சல் பக்தியுடையவானாகிய
आचरिते	தர்மவிதியாயனுஷ்டிக் கப்பட்டு வந்தனும்,	रामः	புதீராமன்,
भेत्यफलोदये	பரமசித்தி சித்தமாய் கிடைக்கிற துமாகிய	श्रेष्ठः	மதநாளிஷ்டனு.
धर्मे	பித்ருவாக்கிய பரிபாஸ னமெனும் தர்மத்தில்	सः	அவன்
सम्यक्	சிவஸந்தேதகமாய்	कदाचन	ஒருக்காலும்
शौच्य	எக்காலத்தனும் எவ்வா தகையதெனும்,	शौच्यः न	{ கஷ்டப்படுகிற இன்ன வினைத்து பிறரால் வருத்தப்படுவதற்கு பாத்திரனாகான்.

वर्तते चोत्तमां वृत्तिं लक्ष्मणोऽस्मिन्सदानवः । दयावान्सर्वभूतेषु लाभस्तस्य महात्मनः ॥

सर्वभूतेषु	{ இதுவனாவில் ஈடை பெற்ற ஒவ்வொரு காரியங்களினும்	अनवः	{ பக்திமை தலைக்கொ ண்டு எப்படிப்பட்ட குறைக்குமிடக்கொ டாதவனாய்
अस्मिन्	இவனிடத்தில்	वर्तते	கூடிருந்து செய்து வருகிறான்.
दयावान्	திருப்பணிசெய்து வந்தவனாகிய	महात्मनः	புத்திதுட்பம் படைக் கப்பெற்ற
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	तस्य	அவனுக்கு
उत्तमां	பரமபதசித்தியை சித் தமாய் பரிக்கவல்லதாகி	लाभः	{ இவ்வுண்கினைதான் றைப்பெறவேண்டு மோ அதைப்பெற்ற தரகிறது.
वृत्तिं च	கைங்கர்யத்தையும் [ப ஸர்வதேச ஸர்வகால		
सदा	{ ஸர்கால வன்னைதகளி னும்.		

अरण्यवासे यदुःखं जानती वै सुखोचिता । अनुगच्छति वैदेही भर्मात्मानं तवात्मजम् ॥

सुखोचिता	{ பதிவீரதரதரத்தை உள்ளபடியறிந்தவ ளாகிய	जानती	கூடிருந்து அனுப விக்கின்றவளாய்
वैदेही वै	விலைதையும்,	तव	தேவரீரது
अरण्यवासे	அரண்யவாஸத்தில்	भर्मात्मानं	தர்மாத்மாவாகிய
यत् दुःखं	உண்டாகும் கஷ்டமெ னுவிர அனாத	आत्मजं	நினைக்குமா ரனிடம்
		अनुगच्छति	பணக்கொணுது புட்குயிருகின்றாள்.

44]

कीर्तिभूतां पताकां यो लोके भ्रमयति मयुः । दपसत्यव्रतपरः किं न प्राप्तस्तवात्मजः ॥

லோகே யு: மயு:	"உலகில் எவனெருவன், எதையும் செய்பவன் வானும்	பதாகா்	திருக்கல்யாணகுணத் தை
இமவல- வ்ரதபர:	நர்மயில்லாததில் மன தை செலுத்தாதிரு ந்தல், கொன்ன கொல் தவறுமை, தர் மாவாழ்ந்நான் இவைகளில் பற்று டையவனும்	அமயதி	{ ஏங்கும் பரவலிட்டுக் கொண்டிருக்கிற தோ, அந்த
கீர்திபூதா்	{ யாவரானும் போற்றி ப்புறப்படுத்தும் பெரு மைபால் விரையும்,	தவ	தேவரீரது
		அ:ம:வ:	திருக்குமாரன்,
		மா:ச: ந	{ "இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இல்லை" என்பது
		கிம்	என்ன?

व्यक्तं रामस्य विज्ञाय शौचं माहात्म्यमुत्तमम् । न गात्रमंशुभिः सूर्यः संतापयितुमर्हति ॥

सूर्यः रामस्य शौचं	"ஸூர்யபகவான், ஸ்ரீராமனுடைய தீரகாணசத்தியையும்	व्यक्तं	திருவவதாரப்பிறப் பையும்,
उत्तमं	{ மமான்மகிததும், மேம்பட்டதுமில்லா ததாய	विज्ञाय	கிந்தையில்கொண்டு,
माहात्म्यं	மாஹாந்மியத்தையும்	अंशुभिः	கிரணங்களால்
		गात्रं	திருமேனியை
		सन्तापयितुं	தாபமடையத்செய்ய
		अर्हति न	மாட்டான்.

शिवः सर्वेषु कालेषु काननेभ्यो विनिःसृतः । राघवं युक्तशीतोष्णः सेविष्यति सुखोऽनिलः॥

अनिलः काननेभ्यः	"வாயுபகவான் மாக்களடர்ந்த காடுகளிலிருந்து	शिवः	{ தேவத்திரிபிரோத்தயத் தை விளைவிக்கின்ற வாயு.
विनिःसृतः	கெளளியில்வந்து வருகரிக்கின்றவராய்	सुखः	மனகிற்கு இன்பத் தைத்தருகின்றவராய்,
सर्वेषु कालेषु	எல்லா காலங்களிலும்	राघवं	ஸ்ரீராமனுக்கு
युक्त- शीतोष्णः	{ வேண்டிய அளவுமட் டும் குளிர்மையும் கெப்பமுமுடையவ ராய்,	सेविष्यति	திருவனப்படியே கடந்துவருவார்

शयानमनघं रात्रौ पितृवाभिपरिव्वजन् । रश्मिभिः सस्पृशच्छीतैश्चन्द्रमा ह्लादयिष्यति ॥

चन्द्रमा: "தண்ணலன்
रात्रौ இரவில்
शयानं பள்ளிகொண்டிருக்கும்
अनघं நேரவாழ்விதனாகும்
श्रीतै: நித்திரையை நன்கு விளக்க வல்லதாகிய

रश्मिभिः கிரணக்களால்
पिता திருத்தந்தை
इव போலவே
अभिपरिव्वजन् அனைத்துக்கொண்டு
सस्पृशन् ஸுபகமாய்த் தழுவுகின்றவனுய்,
ह्लादयिष्यति திருவுளமுலுக்கச் செய்வான்.

ददौ चास्त्राणि दिव्यानि यस्मै ब्रह्मा महौजसे । दानवेन्द्रं हतं दृष्ट्वा तिपिध्वजसुतं रणे ॥
स शूरः पुरुषव्याघ्रः स्वबाहुबलमाश्रितः । असन्त्रस्तोऽप्यरण्यस्थो वैष्मनीव निवत्स्यति ॥

तिपिध्वजसुतं { "திமிதவனுடைய
மகனும் ஸுபாஹு-
எனும் பெயர் பூண்ட
வனுமான
दानवेन्द्रं ராசுவேந்திரத்தமனை
रणे போரில்
हतं மாய்க்கப்பட்டவனாய்
दृष्ट्वा கண்டருளிய
ब्रह्मा { அந்தணனது பெய
ரையும், பெருமையையு
ம், தேஜஸ்களையும்
தவமவரிமையால் பெ
ற்றவராகிய விச்வா
மித்திரர்,
महौजसे திவ்ய சக்தியையுடைய
यस्मै எந்த ஒருவனுக்கு
दिव्यानि अस्त्राणि திவ்ய அஸ்திரங்களை

ददौ च தந்தருளினாரே அந்த
शूरः தோளாத தனி வீர
னும்,
पुरुषव्याघ्रः புருஷோத்தமனு
सः அவன், [மகிய
स्वबाहुबलं { நிறைத்துணமாய்வந்த
போர்வீரத் தன்மை
யை
आश्रितः ஸ்வபாவசித்தமாயிரு
க்கப்பெற்றவனுய்
वैष्मनि திருமானிகையில்
इव போலவே
अरण्यस्थः வனவாகியபால்
अपि இருக்கையிலும்
असन्त्रस्तः சலியா மனத்தனாய்
निवत्स्यति வாஸம் செய்வான்.

* (இந்திரனால் தகரத் சக்கிரவர்த்தியாரின் உதவியைக் கொண்டு கொல்லப் பட்ட அரக்கனாகிய சம்பாஷுரன்.)

यस्येषुपथमासाद्य विनाशं यान्ति शत्रवः । कथं न पृथिवी तस्य शासने स्थातुमर्हति ॥

यस्य "எந்த ஒருவனுடைய
इषुपथं பாணங்களினிலக்கு
आसाद्य பாத்திரப்பட்டு, [க்கு
शत्रवः சத்ருக்கள்
विनाशं நாசத்தை
यान्ति அடைகிறார்களோ ;
तस्य அவனுடைய

शासने அதிகாரத்தில்
स्थातुं வலப்பட்டிருக்க
पृथिवी பிரபஞ்சம்
कथं என்ன காரணத்தைக்
कोண்டு
अर्हति न பிரியமில்லாமலிருக்
கும்.

44]

या श्रीः शौर्यं च रामस्य या च कल्याणसत्त्वता । निवृत्तारण्यवासः स क्षिप्रं राज्यमवाप्स्यति ॥

रामस्य	“ஸ்ரீ ராமனுக்கு மாணிடர்களுக்கு மே ம்பட்ட தாயமா னுக்கு ய அல்லது தெய்வக் களுக்கு உரிய சக்தி எதுவோ அதுவும், தேவராத தனிகிரத் தன்மையும், (ஸாத்திக, ராசத, தா மதமாகிய முன்றுரு ணங்களில் முதல் கு ணமாகிய) ஸாத்திக மென்பது	या च	எதுவோ அதுவு முண்டு.
श्रीः		सः	அவன்
या शौर्यं च		क्षिप्रं	காலம்போன வழி தெரியாமலே
कल्याण- सत्त्वता		निवृत्तारण्यवासः	ஆரண்யவாஸத்தை கு றையா முடித்தவனாய்
		राज्यं	ராஜ்யத்தை
		अवाप्स्यति	ஸ்வாதினப்படுத்திக் கொள்வான்.

सूर्यस्यापि भवेत्सूर्यो ह्यग्रेसिः प्रभोः प्रभुः । श्रियः श्रीश्च भवेद्भ्या कीर्त्याः कीर्तिः क्षमाक्षमा ॥
दैवतं दैवतानां च भूतानां भूतसत्तमः । तस्य के ह्यगुणा देवि वने वाऽप्यथ वा पुरे ॥

देवि	“அம்மா!	कीर्त्याः	தெய்வ தேவனிற்கு
दैवतानां	தெய்வங்களுக்கு	भ्या	முதலில்
दैवतं	தெய்வம்.	कीर्तिः च	தெய்வதேஜஸ்கை அ ளித்தவனாகவும்
भूतानां	ஆடியர்களுக்கு	क्षमाक्षमा	{ அபராதம் செய்தவர் களை மன்னிப்பதை யே கிரதமாய்கொண் டவனாகவும்
भूतसत्तमः	{ திருலோகத்திலும் கி ரோஷ்டமாய் விளங் குகின்றவன்.	भवेत्	உரிமைபெற்று விளங் குகிறான்.
सूर्यस्य अपि	வாழியபகவா னுக்கும்	कि	தனபடவால்
सूर्यः	பாகா சத்தையளித்த குளியவனாக	तस्य	கவனுக்கு
भवेत्	உரிமைபெற்று விளங் குகின்றான்.	पुरे	தெய்வவனிலிந்தா னாகட்டும்
अग्नेः	அக்னிபகவா னுக்கும்	अथवा	அல்லது
अग्निः च	{ கொளுத்துந்தன்மை வைத்தந்தருளியவனா கவும்,	वने अपि वा	வனத்திந்தானா கட்டும்
प्रभोः	தேதாக்களுக்கு	अगुणाः	கன்மை தராதவர் களாய்
प्रभुः	ஆதிஷ்டா தரவாகவும்,	के वि	எவர்களுகுவார்கள் ?
श्रियः	தெய்வசக்திக்கு		
श्रीः	தெய்வசக்தியைத் தர் தருளியவனாகவும்,		

पृथिव्या सह वैदेह्या श्रिया च पुरुषर्षभः । शिप्रं तिसृभिरेताभिः सह रामोऽभिषेक्ष्यते ॥

ச:	“அப்படிப்பட்ட	வேதா	வரீதாதேவியுடனும்,
புருஷர்ஷ:	புருஷேஷத்தமனாகும்	श्रिया च	சரீத்யஸக்தமியுடனும்
रामः	ஸ்ரீராமன்	सह ह	சுடவே
पृताभिः	இந்த	शिप्रं	சிறானில்
तिसृभिः	மூவர்களுடைய	अभिषेक्ष्यते	திருவழிவேட்கம் செய்
पृथिव्या	பார்மடந்தையோடும்,		யப்படுவான்.

दुःखजं विसृजन्त्यास्रं निष्क्रामन्तमुदीक्ष्य यम् । अयोध्यायां जनः सर्वः शोकवेगसमाहताः॥
कुशवीरधरं वीरं गच्छन्तमपराजितम् । सीतेवानुगता लक्ष्मीस्तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

अयोध्यायां	“அயோத்திமாநகரில்	शोकवेग-	சோகத்தின் கடுமை
सर्वः	எல்லா	समाहताः }	யால் மிகப்பீடிக்கப்
जनाः	ஜனங்களும்		பட்டவர்களாய்
अपराजितं	{ எக்காலத்திலும் எவ ராலும் ஜயிக்கமுடி யாத தன்மையைப் படைக்கப்பெற்ற	दुःखजं	மனவேதனையால் வெ
वीरं	தோளாத தனிகீர னாகும்	आस्रं	கண்ணீரை [ளிவரும்]
यं	எந்த ஒருவனை	विसृजन्ति	செளரிகின்றார்களோ,
कुशवीरधरं	கூசவீர உடுத்தவனாய்	इव	ஸாகூத
निष्क्रामन्तं	வெளிக்கிளம்பியவ னாய்	लक्ष्मीः	ஸக்தமியாகும்
गच्छन्तं	வனமேகிவிட்டவனாய்	सीता	வரீதை
उदीक्ष्य	நினைத்து,	अनुगता	பின் தொடர்ந்து
		तस्य	சென்றிருக்கிறானோ
		दुर्लभं नाम	அவனுக்கு
		किम्	பெறுதற்கரியதாகி றது என்பது
			ஏதேனுமுண்டோ ?

धनुर्ग्रहवरो यस्य बाणखट्वाखभृत्स्वयम् । लक्ष्मणो व्रजति श्ये तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

यस्य	“எவனொருவனுக்கு	खयं	ஸ்வயபிஷ்டத்துடன்
अश्वे	முன்னிலையில்	व्रजति	சென்றுகொண்டிருக்
धनुर्ग्रहवरोः	கில்வானிகளில் திரோ ஷ்டனாகிய		கிறானோ
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்,	तस्य हि	அவனுக்கும்
बाण-	பாணம், கத்தி, அள்	दुर्लभं नाम	பெறலரியதாகிறதா
खट्वाखभृत् }	திரம் இவைகளை கையில் பிடித்துக் கொண்டவனாய்	किम्	என்பது ஏதேனுமுண்டோ ?

निवृत्तवनवासं तं द्रष्टुमि पुनरागतम् । जहि शोकं च मोहं च देवि सत्यं ब्रवीमि ते ॥

தே	"தேவரீருக்கு	जहि	தேவரீர் விட்டு ஒழிப்
सत्यं	பிரமாணமாகிய	देवि	தாயே! [பிராக,
	கோட்பாடை	ते	ஆவண
ब्रवीमि	அடியேன் விக்குரூப	निवृत्त-	வனவாஸத்தை குறை
	னம் செய்கின்றேன்.	वनवासं }	யின்றி முடித்துவிட்
शोकं च	கோகந்தையும்	पुनः	யீனவும் [டவனாய்
	உண்மையைக்கண்டு	आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
मोहं च	கொள்ளாதவண்ணம்		வனாய்
	ஒருவரிடத்திலுள்ள	द्रष्टुमि	தேவரீர் கண்குளிரக்
	வாதஸஸ்யத்தால்		கண்டுமகிழ்வீர்.
	ஏற்படும் அக்ருஷத்		
	தையும்		

शिरसा चरणावेतौ वन्दमानमनिन्दिते । पुनर्द्रक्ष्यसि कल्याणि पुत्रं चन्द्रमिवोदितम् ॥

अनिन्दिते	"தேவரீருக்கு	पुत्रं	திருக்குமாரனை
	பெண	उदितं चन्द्रं	சூர்ணச்சந்திரனை
कल्याणि	திருமேலாகப்பிரகித்தி	इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ்
	பெற்றவனே!		வண்ணமே
पुतौ	இவ்விரண்டு	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
चरणौ	திருவடித்தாமரைக	द्रक्ष्यसि	கண்குளிரக் காணப்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி, [எரிவ		பேர்கின்றீர்.
वन्दमानं	சேவிக்கும்		

पुनः प्रविष्टं दृष्ट्वा तमभिषिक्तं महाश्रियम् । समुत्सृक्ष्यसि नेत्राभ्यां शिप्रमानन्दजं पयः ॥

तं	"ஆவண	दृष्ट्वा	கண்குளிரப் பார்த்து.
शिप्रं	எனினில்	नेत्राभ्यां	இரு திருக்கண்களில்
अभिषिक्तं	திருவடிகேடகம்கொண்		குத்து
	டவனாய்	आनन्दजं	ஆனந்தத்தால் வெளி
महाश्रियं	மஹத்தாகிய செம்	पयः	கண்ணீரை [வரும்
	கோலை	पुनः	திரெஞ்ஞ மதியாய்
प्रविष्टं	செலுத்திக்கொண்டி	समुत्सृक्ष्यसि	தேவரீர் கொரியப்
	ருக்கின்றவனாய்		பேர்கின்றீர்.

मा शोको देवि दुःखं वा न रामे दृश्यतेऽशिवम् । शिप्रं द्रक्ष्यसि पुत्रं तं सर्पातं सहलक्ष्मणम् ॥

देवि	"தாயே!	मा	இனி தேவரீருக்கு
रामे	சீராமரிடத்தில்	शिप्रं	எனினில்[வேண்டாம்.
अशिवं	கஷ்டமாகிறது எதொ	तं	அந்த
	ன்றும்	पुत्रं	புதல்வனை
दृश्यते न	அணுகமாட்டாது.	सर्पातं	உர்தாஸமேதனாயும்,
शोकः	மனவேதனை தானாகட்	सहलक्ष्मणं	உதல்மணஸமேத
	டும்,		னாயும்
दुःखं वा	மனத்தாற்றல்படுதல்	द्रक्ष्यसि	தேவரீர் காணப்பெறு
	தரலாகட்டும்		வீர்.

त्वयाऽशेषो जनश्चायं समाश्वास्यो यदाऽनघे । किमिदानीमिदं देवि करोषि हृदि विक्रबम् ॥

अनघे	{ “ துக்கம் கஷ்டம் இவைகளை இதுவரை யில் அனுபவியாத மாதே !	करोषि	இடம்புகொடுத்ததுவிட
देवि	இப்படியிருக்கையில் இப்பொழுது உன்னத்தில் தடுமாற்றத்திற்கு	इदं किं	“து என்ன ? [மர்.
यदा		त्वया	தேவரீரால்
इदानीं		अयं	இங்கிருக்கும்
हृदि		अशेषः	எவ்வரை
विक्रबं		जनः च	குணக்களும்
		समाश्वास्यः	தேற்றப்படவேண்டியவர்கள்.

नार्हा त्वं शोचितुं देवि यस्यास्ते राघवः सुतः । न हि रामात्परो लोके विद्यते सत्यथे स्थितः ॥

देवि	“ மாதே !	सपथे	உத்தரகுணவிஷயத் தில்
यस्याः	எந்த அந்த	स्थितः	எடுபட்டுக் கொண்டா டப்படுகின்றவன்
ते	தேவரீருக்கு	विद्यते न	கிடையாது.
राघवः	ஸ்ரீராமன்	हि	ஆனபடியால்
सुतः	திருமகன்.	त्वं	தேவரீர்
लोके	இவ்வுலகில்	शोचितुं	துயரப்படுவதற்கு
रामात्	ஸ்ரீராமனைக்காட்டி	अर्हा न	பாத்திரமாகமாட்டார்.
परः	வேறொருவன்		

अभिवाद्यमानं तं दृष्ट्वा ससुहृदं सुतम् । मुदाऽश्रु मोक्ष्यसे क्षिप्रं मेघलेखेव वार्षिकी ॥२७॥

तं	“ அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து,
सुतं	திருக்குமாரனை	मुदा	சந்தோஷத்தினால்
क्षिप्रं	சீக்கிரத்தில்	वार्षिकी	கார்க்காலத்திய
ससुहृदं	{ கூட்டுருக்கு கைக்கர் யம் செய்துவந்த இ ருவர்கள் சமேதனாய்	मेघलेखा	மேகவரிசையானது
अभिवाद्यमानं	{ திருவடிகளில் விழுந் து தண்டம் சமர்ப் பிக்கின்றவனாய்,	इव	எவ்வண்ணமோ
		अश्रु	அவ்வண்ணமே
		मोक्ष्यसे	கண்ணீரை
			தேவரீர் பொழியப் போகின்றீர்.

पुत्रस्ते वरदः क्षिप्रमयोध्यां पुनरागतः । कराभ्यां मृदुपीनाभ्यां चरणौ पीडयिष्यति ॥

ते	“தேவரீரது	आगतः	திரும்பிவந்தவனாய்
वरदः	{ எதற்கும் மேம்பட்ட தாகிய மோகூலனாம் ராஜ்யத்தைத் தருகி றவனாகிய	मृदुपीनाभ्यां	மெலிமை தக்கியதும்
पुत्रः	திருக்குமாரன்	चरणौ	பருத்துமுள்ள
अयोध्यां	அயோத்தியாகருக்கு	पीडयिष्यति	இருதிருக்காக்கனா லும்,
पुनः	பின்னும்		
क्षिप्रं	சீக்கிரத்திலேயே		

अभिवाद्य नमस्यन्तं शूरं समुहदं सुतम् । मुदाऽऽसौः प्रोक्षसि पुनर्मैवराजिर्वाचलम् ॥ २९ ॥

अभिवाद्य नमस्यन्तं	“அபிவாதனம்செய்து நமஸ்கரம்: பண்ணுகி றவனும், { கூடஇருந்து கைக்கரி யம் செய்த இருவர் கண் (சமேதனுயிருப்ப வனும் சிதரலகந்த ணசமேதனுயிருப்ப வனும்) சுர எதற்கும் கலீயாமன முடையவனுமாகிய	சுந் முதா அசை: மேவராஜி: அவல் இவ புன: மோக்ஷசி	திருக்குமாரனை ஆனந்தத்தால் பாஷ்பங்களால் மணமுபாழியும் மேகசமுதனும், ஓர்மணியில் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமேயும், அதற்கு அதிகமாயும் தேவரீர் வருஷிக்கப் பொகித் தீர்.”
-----------------------	---	---	--

आश्वासयन्ती विविधैश्च वाक्यैर्वाक्योपचारे कुशलाऽनवद्या ।

रामस्य तां मातरमेवमुत्त्वा देवी सुमित्रा विरराम रामा

॥ ३० ॥

वाक्योपचारे	கவஸ்திரப்பிரமாண அனுப்பா னத்தின்	मातरं	தாயாகும்
अनवद्या	குறைபற்ற	तां	அவளை
कुशला	சிபுணையானவளும்	विविधैः	பலவாறுகள
रामा	{ யாவனாரையும் மனம் குனிச்செய்யவல்ல வளுமாகிய	वाक्यैः च	மொழிகளைக்கொண்டு
सुमित्रा	ஸுமித்ரா	एवं	மேற்கண்டவண்ண
देवी	தேவியார்	उत्त्वा	செல்லி, [யம்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	आश्वासयन्ती	ஆதவா னம் பண்ணி வவராகி
		विरराम	மெளனம் அடைந்த வன்.

निशम्य तल्लक्ष्मणमातृवाक्यं रामस्य मातुर्नरदेवपत्न्याः ।

सद्यः शरीरे विननाश शोकः शरद्वतो मेघ इवाल्पतोयः

॥ ३१ ॥

तल्लक्ष्मण- मातृवाक्यं	லவத்தமணனது திருத் தாயாரின் அந்த திருவாக்கை	शोकः	மனத்திலுள்ள சொக மரணது
निशम्य	உள்ளபடி அறிந்து கொண்டவனும்	अल्पतोयः	கவஸ்திரமாயுடை சாதல வத்திலுண்
नरदेवपत्न्याः	சங்கிரவத் தியாரின் பட்டமலிஷியும்	शरद्वतः	பெருமலிஷி [பாசம்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मेघः	தனது உடலில்
मातुः	திருத்தாயாருடைய அவளுக்கு	शरीरं	கவண்ணமோ அது உண்ணமே
		इव	உடம்பமே
		सद्यः	தெரிந்த துழந்த கட்டது.
		विननाश	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अष्टाध्यायाष्टके चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4162

अष्टाध्यायाष्टके आदितः श्लोकाः 1807

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—சாற்பத்தைந்தாண்டது ஸர்க்கம் || ௪௪ ||

तमसातीरगमनम्—தமஸாநதீக்கணரண்ய அடைவுது.

अनुरक्ता महात्मानं रापं सत्यपराक्रमम् । अनुजगमुः प्रयान्तं तं वनवासाय मानवाः ॥ १ ॥

मानवाः	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் அதினத்திலிருந்த கு டிகள், (பிராணஜுகள்),	राम	சூராமரிடத்தில்
महात्मानं	மஹாத்மாவும்,	अनुरक्ताः	அசஞ்சலபக்தியுடைய பவர்களால்
सत्यपराक्रमं	{ சத்யமாணப் பராக்ரம த்தைபுடைபவருமா ய்	वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு
		प्रयान्तं	எழுந்தருளிக்கொண்
		तं	அவரை [முருங்கும்
		अनुजगमुः	பின்பொடர்ந்து சென் ருவர்கள்.

निवर्तितेऽपि च बयास्सुहृद्वर्गे च राजनि । नैव ते संन्यवर्तन्त रामस्यानुगता रथम् ॥ २ ॥

सुहृद्वर्गे	{ தனது கஷ்டம் எது வாயிருந்தாலும் புத் ரகன தர்பெளதரதி களின் சேக்தமத்தை யே கொளும் ஸர்க்கத் தில் ஒருவராகிய	निवर्तिते अपि	திரும்பிகிட்டு இருக் வகையிலும்கூட
राजनि च बलात्	{ சக்கிரவர்த்தியாரும் சாஸ்திரவிதிகளின் பெருமைபால்	रामस्य	சூராமரது
		रथं	திருத்தேவரை
		अनुगताः	பின்பற்றிச்சென்ற
		ते	அவர்கள்
		एव च	எல்லோரும்
		संन्यवर्तन्त न	திரும்பவில்லை.

अयोध्यानिलयानां हि पुरुषाणां महायशाः । बभूव गुणसंपन्नः पूर्णचन्द्र इव प्रियः ॥

अयोध्यानिलयानां	அயோத்யாநிலயாதிகள்	पूर्णचन्द्रः	பூர்ணசந்திரன்
पुरुषाणां	மனிதர்களுக்கு [கிய	इव हि	போலவே
गुणसम्पन्नः	திருக்கல்யாணசூனக் கல்யாணபுடைபவரென	प्रियः	பாவராலும் கொண் டாடப்பட்டவராய்,
महायशाः	மகாபுகழுடைய அவர்	बभूव	விளங்கினார்.

स याच्यमानः काकुत्स्थः स्वामिः प्रकृतिभिस्तदा । कुवाणः पितरं सत्यं वनमेवान्वपद्यत॥

तदा	அக்காலத்தில்	पितरं	திருத்தரவதலை
सः	அந்த	सत्यं	ஸத்தியவாதியாக
काकुत्स्थः	சூராமர்,	कुवाणः	செய்கின்றவராய்,
स्वामिः	தனது	वने	வனவாஸத்தில்
प्रकृतिभिः	பிராணஜுகளால்	अन्वपद्यत	{ திருவுலத்தில் எதற்கு ம் மேம்பட்டதென ஆள்க்திகொண்டிருந் தவர்.
याच्यमानः एव	பிரார்த்திக்கப்பட்டவ ராய்யும்,		

[5]

अवेक्षमाणः सस्नेहं चक्षुषा प्रविशन्निव । उवाच रायः सस्नेहं ताः प्रजाः स्याः प्रजा इव ॥

சமீ:	சூராமர்	தா:	அவர்களை
புஜா:	பிரகாசன்களை	அவேக்ஷமாண:	எதிரிகாக்கி
சஸ்னேஹ்	கருணைகடாசைத்துடன்	வக்ஷுஷா	எகத்திரித்திரியத்தால்
		புவிவந்	குளிரக் கடாசைக்கின்
ஸ்தா:	{ இரத்தசம்பந்தமுள்ள புத்தர்பொன்தரர்களா கிய		நகராக்கி
புஜா:	பந்துக்களிடத்தில்.	சஸ்னேஹ் இவ	{ கருணைகி யென்பதை விளக்கக் காட்டுகின் நதாய்,
இவ	எவ்வண்ணமோ	உவாச	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
	அவ்வண்ணமே		

या प्रीतिर्वहुमानश्च मन्त्रियार्थोऽभ्यानिवादिनाम् । मन्त्रियार्थं विशेषेण भरते सा निवेक्ष्यताम् ॥

மயி	* என்னிடத்தில்	மன்ட்ரியார்க்	{ எணக்கிஷ்டமாணதை செய்யவேண்டுமென் சித பக்தத்தில்
பஹுமான: ச	ஒரு கௌரவமும்.	விசேஷண	என்னிடத்திலிட
அயோ:ப்யானிவாதிநாம்	அயோ:த்யா வானிக ஒருக்கு		அதிகமாய்
யா	எந்த ஒரு	பரதே	பரதனிடத்தில்
புரிதி:	பக்தியோ	நிவேக்ஷதாம்	எயக்கப்பட்டதும்.
சா ச	அதெல்லாமும்		

स हि कल्याणचारित्र्यः कैकेय्यानन्दवर्धनः । करिष्यति यथावद्वः प्रियाणि च हितानि च ॥

ச:	* அவன்	யதாவத்	{ துர்ணிக அனும்தானக் களில் என்னவாய் பிரதாந்தவனாய்
கைகேய்யா- நந்நவர்தன: ஹி }	கைகேயிதேவியாரின் இஷ்டத்திற்கிடுபட் டவனாகியும்	வ:	உங்களுக்கு [செய்யம் செய்யமாபுன்னகை-
கல்யாண- வாரிச: }	திருக்கல்யாணானுணங் களுடன் விளக்கு கின்றவனாய்	ஹிதானி ச புரியானி ச	என் கையகினை உததும் சாரிடக்கினை பும்
		கரிஷ்யதி	புர்வான்.

ज्ञानवृद्धो वयोवालो मृदुर्वीर्यगुणान्वितः । अनुरूपः स वो भर्ता भविष्यति भयापहः ॥

ச:	* அவன்	வ:	உங்களுக்கு
வயோவால:	எந்த நகையிலும் பரி சுத்தமர்த்தி.	பயாவஹ:	என்னக்குறைகளை பும் தீர்க்கும்
ஜானவூத்:	ஐவரிக அமுஷ்யக ஞானத்தில் சிபுணன். எப்படிப்பட்டவரின்	அனூரூப:	{ என்னப்பகாரத்திலும் கொண்டாடப்பெறு ததற்குரிய
மூது:	மனமும் கோணுது நடக்கின்றவன்.	பர்தா	என்னனாய்
வீர்ய- குணானித: }	விர்பகுணபின்னதெ ன்பதை கசடற அறிந்தவன்.	பவிஷ்யதி	விளக்குவான்.

स हि राजगुणैर्युक्तो युवराजः सर्पाक्षितः । अपि चापि मया शिष्टैः कार्यं वो भर्तृशासनम् ॥

राजगुणैः	{ “மான்னர்களுக்கிருந்த வேண்டிய திருக்கல் மாண்குணங்களை”	सर्पाक्षितः	நியமிக்கப்பட்டிருக் கின்றான்.
युक्तः	விளங்கிக்கொண்டிரு க்கும்	भर्तृशासनं हि	சக்கிரவர் த்தியாரின் கட்டளைமென்றும்
सः	அவன்,	मया अपि	அடியேனாலும்
वः अपि	உங்கள், எல்லோருக் கும்	शिष्टैः च	பெரியோர்களைய உங்களாலும்
युवराजः	யுவராஜாவாக	कार्यम्	பத்தினமகொண்டு அ துக்கடிக்கவேண்டியது.

न सन्तप्येयथा चासौ वनवासं गते मयि । महाराजस्तथा कायौ मम प्रियचिकीर्षया ॥

मम प्रिय- चिकीर्षया	{ “எனக்கு தேவமகாராஜா கடந் துகொள்ளவேண்டு மெனும் உத்தேசமி ருக்குமானால் நான் வனவாஸமாய் போனபின்னர்”	असौ	இந்த
		महाराजः	சக்கிரவர் த்தியார்
		यथा	எவ்வண்ணமிருந்தால்
		सन्तप्येत् न	மனவருத்தமடைவா மலிருப்பாரோ,
मयि	நான்	तथा च	அவ்வண்ணமே
वनवासं	வனவாஸமாய்	कायौः	நிங்கள் கடந்துகொள் ளவேண்டியது.”
गते	போனபின்னர்		

यथा यथा दाशरथिर्म एव स्थितोऽभवत् । तथा तथा प्रकृतयो रामं पतिप्रकामयन् ॥

दाशरथिः	ஸ்ரீராமர்	प्रकृतयः	ஆண்கள்
धर्म एव	தருமமொன்றிலேயே	रामं	ஸ்ரீராமரை
स्थितः	நடுபட்டவராய்	पति	மன்னராக
यथा यथा	எவ்வளவு வக்கவ்வளவு		{ எதற்கும் மேம்பட்ட மனோதமராய்த் கொ ண்டார்கள்.
अभवत्	விளங்கினாரே	अकामयन्	
तथा तथा	அவ்வளவு வக்கவ்வளவு		

बाष्पेण पिहितं दीने रामः सौमित्रिणा सह । चक्रपेव गुणैर्वद्वा जनं पुरनिवासिनम् ॥

सौमित्रिणा	உகந்தமணிகூறி	पुरनिवासिनं	உகரவாஸிகளுமாகிய
सह	கூடியிருந்த	जनं	ஆண்களை
रामः	ஸ்ரீராமர்	गुणैः	{ தன்னை விட்டுவிட்டு ண்டியதாயுள்ள கார ணத்தினால்கொண்டு
बाष्पेण	கண்ணீரால்		மறத்தும்
पिहितं	முகம் வாடியவர்களும்	यद्वा	இழுந்தார்
दीने	கல்த தனசலிசிருக் கின்றவர்களும்,	चक्रपे	போல முடிந்தது.
		इव	

45]

ते द्विजास्त्रिविधं बृद्धा ज्ञानेन वयतोजसा । वयःप्रकम्पशिरसो दूरादचुरिदं वचः ॥ १३ ॥

ज्ञानेन	ஞானத்தா லும்,	वयःप्रकम्पशिरसः	{ கிழத்தன்மைபாலாட் டங்கொண்ட சிரசுக கையுடையவர்களாய்
वयसा	வயசாத்தா லும்,	दूरात्	தூரத்திலிருந்தே
ओजसा	ஔசத்தினாலும்,	इदं	பின்வரும்
त्रिविधं	இவ்வழன்றிலும்	वचः	மொழியை
बृद्धाः ते	முதிர்ந்தவர்களாய்	अचुः	செல்லுங்கள்
	அங்கிருந்த		
द्विजाः	பிராமணர்கள்,		

बहन्तो जवना रामं भो भो जात्यास्तुरङ्गमाः । निवर्तध्वं न गन्तव्यं हिता भवत भर्तरि ॥

भो, भो	"ஓ! ஓ!	निवर्तध्वं	நீங்கள் திரும்பிவிடுங் கள்.
रामं	ராமனை	भर्तरि	{ வாக்காய்க் துடன் பொஷிக்கும் பஜமா வனிடத்தில்
बहन्तो	எழுந்தருளப்பண்ணி ப்போகின்ற	हिताः	கிருதஞ்ஞாதபுடைய வர்களாக
जात्याः	உத்திருத்தவர்களாகிய	भवत	நீங்கள் ஆக்கடவீர் கள்.
जवनाः	பத்திபங்களில் பரிக		
तुरङ्गमाः	குதிரைமனே [பெற்ற		
गन्तव्यं न	கடந்துபோவது நியா யமன்று.		

कर्णवन्ति हि भूतानि विशेषेण तुरङ्गमाः । यूयं तस्मान्निवर्तध्वं याचनां प्रतिवेदिताः ॥

भूतानि	"உயிர்கள்	तस्मान्	ஆகையால்
कर्णवन्ति	செவிப்புலனுள்ளவை	यूयं	நீங்கள்
तुरङ्गमाः हि	குதிரைகளோ [கள்,	याचनां	வேண்டுகோளுக்கு
विशेषेण	{ எல்லாவற்றையும்விட அதிமையுள்ளவை கள்.	प्रतिवेदिताः	உடன்பட்டவர்களாய்
		निवर्तध्वम्	திரும்பிவிடக்கடவீர் கள்.

धर्मतः स विशुद्धात्मा वीरः शुभदृढवतः । उपवाहस्तु वो भर्ता नायवाहः पुराद्वनम् ॥ १४ ॥

धः	"உங்களுடைய	तु	ஆனபவமால்
भर्ता	பஜமானன்	सः	தகர்
विशुद्धात्मा	பரிசுத்தமூர்த்தி.	धर्मतः	நீதியமால்
शुभदृढवतः	{ பாருக்கும் நன்மைபைய மே ளினாலிக்கும் வி ருத்ததை திருடமாய் கொண்டவர்.	उपवाहः	{ வகைபோக்கி உதவித் தக்கொண்டுபோக வேண்டியவர்.
वीरः	{ எல்லா உயிர்ப்பாணி கவிடத்திலும் தமைய யுள்ள தயாளிரன்.	पुरात्	தூரத்திலிருந்து
		वने	காட்டைகொக்கி
		अपवाहः न	வேளியில் உதவித்துப் போக உரிமையாகார்.

एवमार्तिपलापांस्तान्दृष्ट्वान्मलपतो द्विजान् । अवश्य सहसा रामो रथादवततार सः ॥१७॥

सः	அந்த	आर्तिपलापान्	மனமேவதரினயால் பு லம்பிக்கொண்டிருக் கின்றவர்களால்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मलपतः	உளறல் மொழிகளை மொழிந்துகொண்டிரு க்கும்பின் தவர்களால்,
तान्	அந்த	अवश्य	திருவுளத்தில் பற்றி,
दृष्ट्वान्	பெரியோர்களைக் கி ய	सहसा	சடக்கென
द्विजान्	அந்த ணர்களை	रथात्	ரதத்தினின்று
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	अवततार	கீழிறங்கினார்.

पञ्चयामेव जगामाथ ससीतः सहस्रक्ष्मणः । सन्निकृष्टपदन्यासो रामो वनपरायणः ॥१८॥

ससीतः	வசைதபுடனும்,	पञ्चयामेव	திருவடி சாத்தி
सहस्रक्ष्मणः	எகத்தமணனுட ளும்,	सन्निकृष्ट-	ஆவர்கள் சமீபத்திற்
वनपरायणः	{ வணவாஸத்தை தீர் மானமாய் திருவுளத் தில்கொண்டருளிய	पदन्यासः }	கு வ டுத் ந விலநிஸ என்கிறபடி அதிக வேகமும் அதிக தா மதவுமின்றி நடக் கின்றவராகி
रामः	ஸ்ரீராமர்	जगाम	எழுந்தருளினார்.
अथ	இந்த பரசத்தியில்		

द्विजातीन् हि पदार्तोस्तान्नापश्चारिवत्सलः । न शशाक घृणाचक्षुः परिमोक्तुं रथेन सः ॥

सः	அந்த	पदातीन्	கால்கண்டயால் வந்து கொண்டிருக்கும்
आरिवत्सलः	{ நன்னொழுக்கத்தில் அ சஞ்சலப்பக்தியுடைய வரும்,	तान्	அந்த
घृणाचक्षुः	தண்ணளி தேஜோமய மாய் விளங்கும்	द्विजातीन् हि	பிராமணர்களுையும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	परिमोक्तुं	திரும்பச்செய்ய
रथेन	திருத்தேர் மீதுருந்து கொண்டு	शशाक न	திருவுளம் கொள்ள வில்லை.

गच्छन्तमेव तं दृष्ट्वा रामं संभ्रान्तचेतसः । ऊचुः परमसन्तप्ता रामं वाक्यमिदं द्विजाः ॥

परमसन्तप्ताः	மிக்கத் தளர்வு அடை ந்தவர்களாய்	गच्छन्त एव	{ திருவடி சாத்தி எழுந் தருளிக்கொண்டிருக் கின்றவராய்
संभ्रान्तचेतसः	மனம் திகைத்தவர்க ளாயிருந்த	दृष्ट्वा	கவனித்து,
द्विजाः	அந்த ணர்கள்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
तं	அந்த	इदं	பின்வரும்
रामं	ஸ்ரீராமரை	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		ऊचुः	ஆருளிக்கெய்தார்கள்.

舊用

हृदयेष्ववतिष्ठन्ते वेदा ये नः परं धनम् । वत्स्यन्त्यपि गृहेष्वेव दाराश्चारिखरक्षिताः ॥२५॥

ये	"எந்த	धनं	பொருள் பரக்கவும் தேவ
वेदाः	வேதங்கள்	दाराः	மனைவிமார்கள் [நீர்,
नः	எங்கள்து	आरिखरक्षिताः	{ பதிலாதர தர்மத்தால் கார்க்கப்பெற்றவர் களாய்
हृदयेषु	தமிழ்தலங்களில்	गृहेषु अपि	வீடுகளிலேயே
अवतिष्ठन्ते	சூடிக்கொண்டிருக்கின் றனவோ,	वत्स्यन्ति	வயறிக்கப்போகின்றார் கள்.
परं एव	அனாவகளைக்காட்டி லும்		

न पुनर्निश्चयः कार्यस्त्वद्रतो सुकृता मतिः । त्वयि धर्मव्यपेक्षे तु किं स्याद्धर्ममपेक्षितुम् ॥

त्वद्रतो	{ "தேவரீருக்கு தற்கா வும் சம்பலித்திருக்கி றகார்பத்தில் திருவுளத்தில் நீயவ ளையக்கொண்டரு ளியிருக்கிறது செய்யாது திருத்தி ட்டுவண்டும்.	सुकृता	வாய்முமாகிற
निश्चयः	{	मतिः	பிரார்த்தனை இது.
कार्यः न	செய்யாது திருத்தி ட்டுவண்டும்.	पुनः तु	இன்றை என்னால்
धर्मव्यपेक्षे	தர்மத்தில் அசந்து பற்றுடைய	धर्मं	{ இவ்வுலகில் செய்வ வேண்டியதாயுள்ள கடமைகைய
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	अपेक्षितुं	செய்துமுடிக்கவேண் டியதாய்
		किं स्यात्	வேறு எது இருக்கி றது?

याचितो नो निर्वर्तस्व हंसशुक्लशिरोरुहैः । शिरोभिर्निभृताचार महीपतनपांसुलैः ॥ २७ ॥

निभृताचार	"மாருத தர்மனுவந்த னமுடையவரே!	शिरोभिः	முடிகளைத்தாழ்த்தி
हंसशुक्ल- शिरोरुहैः	{ அனைப்பறவைபோல் வெளுத்த தலைமயிரு களையுடையவைகளும்	याचितः	பிரார்த்திக்கப்பட்டவ ராகிய தேவரீர்
महीपतन- पांसुलैः	{ தகையில் விழுந்து பு ழுதிமண்டி இருக்கி ன்றவைகளுமான்	नः	அடியைக்களுக்காக
		निर्वर्तस्व	திரும்பி எழுந்தருளு க கடனீர்.

बहूनां वितता यज्ञा द्विजानां य इहागताः । तेषां समाप्तिरायत्ता तव वत्स निर्वर्तने ॥२८॥

वत्स	"வாய்க்கப்பட்ட பெரியோர்களாகிய	ये	எவனாகியோ
बहूनां	பிராமணர்களுடைய	तेषां	அவைகளுக்கு
द्विजानां	காரியங்களாய்	इह	இவ்வுலகில்
आगताः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட வைகளாகிய	समाप्तिः	கொரிய பயனென்பது
वितताः		तव	தேவரீருடைய
यज्ञाः	{ அந்தணர்களுக்குரிய பூசை, மனுஷ்ய, பித்தரு தேவ, பிரம்ம என்ற பஞ்சமகாயக்குறிகள்	निर्वर्तने	திரும்பி எழுந்தருளு வதின்
		आयत्ता	உதவி, பித்திருக்கிறது.

भक्तिमन्ति हि भूतानि जङ्गमाजङ्गमानि च । याचमानेषु तेषु त्वं भक्तिं भक्तेषु दर्शय ॥

जङ्गमा- जङ्गमानि हि	} “அனாயுந் பெருநுந் கூடும் அனையாப் பெரு நுந் கருந் உயிர்களுள் ளாந் தேவரீயிடத்தில் ஆச ஞ்சல் பக்தி வைத் தவைகள். பக்தர்களுந்	याचमानेषु	பிரார்த்திக்கின்ற நான் கருமான சிய
भूतानि च		तेषु	அவர்களிடத்தில்
भक्तिमन्ति	}	त्वं	தேவரீய
भक्तेषु		भक्तिं	மிகுபாவுந் சேவாந் கவனந் ளுந் இயற்கை யாயுள்ள பண்பை கொடுத்தருள்வீராக.

अनुगन्तुमशक्तास्त्वां मूलैरुद्धतवेगिनः । उन्नता वायुवेगेन विक्रोशन्तीव पादपाः ॥ ३० ॥

पादपाः	“விருகத்தினால்	उन्नताः	{ உயர்த்துக்கிக்கொண் டவண்ணமே இருக் கின்றவைகளாய் காற்றுபுகையாய் படும் கடும் துயரத்தை க்காட்டுகின்றவை கள் போல கதறுகின்றன.”
मूलैः	மேற்கண்ட	वायुवेगेन	
त्वां	தேவரீயரை	उद्धतवेगिनः	{
अनुगन्तुं	கூடவே தொடர்ந்து வர	इव	
अशक्ताः	திறமையற்றவை களாய்	विक्रोशन्ति	

निश्छेष्टाहारसञ्चारा वृक्षैकस्थाननिष्ठिताः । पक्षिणोऽपि प्रयाचन्ते सर्वभूतानुकम्पिनम् ॥

पक्षिणः अपि वृक्षैकस्थान- निष्ठिताः	} “பக்திகளும் மாக்களின்மேல் இரு ந்த இடமொன்றிலே யே இருக்கின்றவை களாய் படும் துன்பத்தால் அனையமுடி யாதவை களாய்	सर्वभूतानु- कम्पिने	} “எல்லாப் பிராணிகளுக் கும் உதவிக்கடவா குத் தேவரீயரை உதவிப்போகிறது கின்றன.
निश्छेष्टाहार- सञ्चाराः		प्रयाचन्ते	

एवं विक्रोशतां तेषां द्विजातीनां निवर्तने । ददशे तपसा तत्र वासयन्तीव राघवम् ॥ ३२ ॥

तेषां	இந்த	तस्य	அந்தத் தனக்கு
द्विजातीनां	பிராமணர்கள்	तमसा	தமஸா தியானத்து
निवर्तने	திரும்பிவிடும் கிரகைத் கில்	राघवे	ஸ்ரீராமரை
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	वासयन्ती	அதங்கிட்டுத்தகுப் பது
विक्रोशतां	கொடுக்காமல்	इव	போன்றதாய்
		ददशे	சமஸ்யப்பட்டது

ततः सुमन्तोऽपि रथाद्विमुच्य श्रान्तान् हयान् सम्परिवर्त्य शीघ्रम् ।

पीतोदकांस्तोयपरिष्कुताङ्गान् चारयद् वै तमसाविदूरे

॥ ३३ ॥

ततः
सुमन्तः अपि
श्रान्तान् हयान्
स्थात्
विमुच्य
शीघ्रं
सम्परिवर्त्य

அங்கமிடத்திலு
கொண்டிருக்கும்,
களைக்கிடுங்கி குதிகொ
டுதலினின்றும் [களை
அவிழ்த்து,
உட்கொண்டே
கங்குல்புரண்டெழச்
செய்து,

पीतोदकान्
तोयपरिष्कुताङ्गान्
तमसाविदूरे वै
आचारयत्

நாகுதீர் குடித்தனை
களாய்
அக்கமெல்லாம் தேய்
த்துக்குளியப்பாட்டப்
பட்டவைகளாய்
தமசாவிரின் களையி
லெய்யே -
மேயவிட்டார்.

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4195

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1840

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திக்குறவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

पौरवञ्जनम्—பட்டணஜனங்களை ஏமாற்றுவது.

ततस्तु तमसार्तारं रम्यमाश्रित्य राघवः । सीतामुद्दृश्य सौमित्रमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

राघवः तु
रम्यं
तमसार्तारं
आश्रित्य
सीतां

சூரிசாமரும்
மடுனுஹாமாய் லின்
குகிய
தமஸாரதியின்
களையை
அடைந்து,
உட்கொண்டிருப்பார்
ஹ

उद्दृश्य
ततः
सौमित्रि
इदं
वचनं
अब्रवीत्

உத்தேசித்து,
அக்காரணத்தால்
சௌமிரித்திரியை
நோக்கி
பின்வரும்
திருவாக்கை
திருவாய்மலர்ந்தருளி
ரை.

इयमद्य निशा पूर्वा सौमित्रे प्रस्थिता वनम् । वनवासस्य भद्रं ते न चोत्कण्ठितुमर्हसि ॥

सौमित्रे
वनं
वनवासस्य
अद्य
इयं
निशा

“குகித்திராதேகியா
ரது திருக்குமார!
வனவாஸத்தில்
காடுகாடாகத்திரிகை
கவலக்கழிப்பதற்கு
நூண் னைய
இந்த
இரவு

पूर्वा
प्रस्थिता
भद्रं
ते च
उत्कण्ठितुं
अहं नि न

பிரதமமாக
வந்துவிட்டது.
நாரியப்பொறுப்பு
உன்னுடையதுதான்.
மனம் சுஞ்சுணப்பட்டுக்
கொண்டிருப்பதற்கு
கிட்டுவ்வினாரெ.

वश्य शून्यान्यरण्यानि रुदन्तीव समन्ततः । यथानिलयमायतिर्निलीनानि मृगद्विजैः ॥

अरण्यानि	காட்டு விலங்குகள்	निलीनानि	{	அனல்களுக்கு வெளி யிலிருந்து திக்குவர தவண்ணமாய் மறை க்கப்பட்டவைகளாய் முற்றிலும் [எரய் குதுசெய்யாதவைக- ளால் திகைகளிலும் சத்தமிடுகின்றன; நீ கவனித்துப் பார்க்.
यथानिलयं	அதது இரவில் தங்கு மிடத்திற்கு			
आवृजिः	வந்துசேர்ந்த	इव		
मृगद्विजैः	பிருகங்கனராலும் பலதிகனராலும்	शून्यानि		
		समन्ततः		
		रुदन्ति		
		वश्य		

अशयोध्या तु नगरी राजधानी पितुर्मम । सखीपुंसाऽऽगतानस्मान्छोचिष्यति न संशयः ॥

पितुः	"திருத்தந்தையின்	अस्मान्	நம்மை வினைந்து
राजधानी	இராஜதானியாகிய	अथ	இப்பொழுது
अयोध्या नगरी	அயோத்திநகர்	शोचिष्यति	தயரப்பட்டுக்கொண்
सखीपुंसा तु	ஆண்பெண்ணடங்க ண்பெண்ணமும்,	मम	எனக்கு [புருக்கும்
आगतान्	இக்குவந்துவிட்ட	संशयः न	தீவ்விஷயத்தின் ஐயமில்லை.

अनुरक्ता हि मनुजा राजानं बहुभिर्गुणैः । त्वां च मां च नरव्याघ्र शत्रुघ्नभरतौ तथा ॥

नरव्याघ्र	"புருஷோத்தம!	शत्रुघ्नभरतौ तथा	பரதசத்ருக்கண்கள் டத்திலும்,
मनुजाः	ஐயக்கள்	बहुभिः	கிசைப்பாள
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாநிடத் திலும்,	गुणैः हि	திருக்கற்பாண்குணங் களினுடைய
मां च	என்னிடத்திலும்,	अनुरक्ताः	{ மகத்சாத்திசைப்ப டைமகர்களாபிசுத் கின்றார்கள்.
त्वां च	உன்னிடத்திலும்		

पितरं चानुशोचापि मातरं च यशस्विनीम् । अपि वाङ्मनो भवेतां तु रुदन्तौ तावभाङ्गशः ॥

पितरं च	"திருத்தந்தையாரைக் குறித்தும்	अभीङ्गशः	விடைவிடாமல்
यशस्विनी	மரதுகிசைமணியா கும்	रुदन्तौ तु	தழுதவண்ணமென டுக்கும்
मातरं च	திருத்தாயைக்குறித் தும்,	तौ अपि	தக்கிடுவர்களும்
अनुशोचापि	கான் மிகக்கச்சொடிக் கின்றேன்.	अन्वौ	செல்லு. இத்தவர களாய்
		भवेतां वा	தயவிடுவார்களோ என்னமோ!

भरतः खलु धर्मात्मा पितरं मातरं च मे । धर्मार्थकामसहिर्वाक्यैराभासयिष्यति ॥ ७ ॥

खलु	"என்றுமூம் விக்ர மம் ஒன்றுள்ளு.	धर्मार्थ- कामसहितैः)	தர்மம் ஒன்றுதான் சர்வமுறாவும் கொரா வேண்டுமென்பதை வஞ்சுவிளக்கக்கூட இகின்ற
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	वाक्यैः	சித்தர்த்தங்களால்
भरतः	பரதன்,	आभासयिष्यति	தேற்றி சொகத்தை யாற்றுவான்.
पितरं	தந்தையையும்		
मे	எனது		
मातरं च	தாயையும்		

भरतस्यावृशंसत्वं सञ्चिन्त्याहं पुनः पुनः । नानुशोचामि पितरं मातरं चापि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணு!	पितरं	தந்தையானவர்க்குறித் தும்
भरतस्य	பரதனுடைய	मातरं च	தாயானவர்க்குறித்தும்
आवृशंसत्वं	தண்ணளி ம்வபாவத்	अपि	சில சமயங்களில்
पुनः पुनः	அடிக்கடி [தை	अनुशोचामि न	மனச்சஞ்சலியில்லாத வஞ்சின்றேன்.
सञ्चिन्त्या	கவனித்து,		
अहं	நான்		

त्वया कार्यं नरव्याघ्र मामनुव्रजता कृतम् । अन्वेष्टव्या हि वैदेहा रक्षणार्थे सहायता ॥

नरव्याघ्र	"புருஷோத்தம!	हि	ஆன்படியால்
वैदेहाः	ஐவனவர்க்கு	मां	என்னை
रक्षणार्थे	தீக்குவராதவண்ணம் பாதுகாக்கும் விஷய	अनुव्रजता	பின்தொடர்ந்துவந்த
सहायता	தூணை [ததில்	त्वया	உன்னால்
अन्वेष्टव्या	தேவை.	कार्यं	செய்யவேண்டியதா
		कृतम्	கடமை இது. [கிய

अद्भिरेव तु सौमित्रे वत्स्याम्यद्य निशामिमाम् । एतद्दि रोचते मद्यं वन्येऽपि विविधे सति॥

सौमित्रे	"சுமித்ரா தேவியின்	अद्भिः एव	தீர்த்தத்தை மரத்தி ரம் குடித்து
अद्य	இன்று [திருக்குமார!	वत्स्यामि	கழிக்கப்போகிறேன்.
इमां	இந்த	एतद् हि	இதுதான்
निशां तु	இரவைமட்டும்	मद्यं	எனக்கு
विविधे	விவிதமான	रोचते	நலமெனத்தோன்று கிறது."
वन्ये	காங்கிழங்குகள்		
सति अपि	இருந்தபோதிலும்கூட		

एवमुक्त्वा तु सौमित्रि सुमन्त्रपि राघवः । अप्रमत्तस्त्वमश्वेषु भव सौम्येत्युवाच ह ॥११॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	इति	மீள்வருமாறு
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	उवाच	கட்டளைபிட்டார்.
सौमित्रि	மெய்யமித்திரியிடம்	सौम्य त्वं	"ஆன்படு! நீர்
उक्त्वा तु	அருளிச்செய்து,	अश्वेषु	குதிரைகளிடத்தில்
सुमन्त्र अपि	ஸுமந்திரனை கொக்கி	अप्रमत्तः	அக்கிரதையுடைய
		भव	இரும்". [வராக

46]

सोऽश्वान्सुमन्त्रः संयम्य सूर्येऽस्तं समुपागते । प्रभूतयवसान्कृत्वा बभूव प्रत्यनन्तरः ॥

सूर्ये	சூரியன்	प्रभूतयवसान्	வேண்டியவளவு புல்லு- ணிசூக்கின் தலைவகளை
अस्ते	அவர்கட்களும்	कृत्वा	செய்து விட்டு, [ய்
समुपागते	சூனப்பின் ஊர்	प्रत्यनन्तरः	மேல் ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனி க்கின்றவராக
सः सुमन्त्रः	அந்தச் சாமந்திரர்,	बभूव	ஆயினர்.
अथान्	குதிரைகளை		
संयम्य	கட்டி,		

उपास्य तु शिवां सन्ध्यां दृष्ट्वा रात्रिसुपागताम् । रामस्य शयनं चक्रे सूतः सौमित्रिणा सह॥

सूतः	ஸூதரி (சுமத்திரர்)	राशि	தரவின இரண்டு
शिवां	மங்கலமான	दृष्ट्वा तु	உத்தேசித்து உடனே
सन्ध्यां	சந்தியை	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
उपास्य	உபாசித்து,	शयनं	திருப்பள்ளியை
उपागतां	நடைபெற்றுக்கொண் டிருந்த	सौमित्रिणा सह	செனமித்திரியோடு
		चक्रे	இயற்றினார். [கூட

तां शय्यां तमसातीरे वीक्ष्य वृक्षदलैः कृताम् । रामः सौमित्रिणा सार्धं सभार्यः संविवेश ह॥

रामः ह	ஸ்ரீராமரும்	वृक्षदलैः	மரத்தனிகளைக் கொண்டு
तमसातीरे	தமசை நதிக்கரையில்	कृतां	அமைக்கப்பெற்றிருப்
तां	அந்த	वीक्ष्य	கவனித்து, [பதை
शय्यां	படுக்கையை	सभार्यः	தருமபத்னிசமேதர
सौमित्रिणा	செனமித்திரியோடு	संविवेश	துயின் தருவினார். [ய்
सार्धं	கூட		

सभार्यं संप्रसुप्तं तं भ्रातरं प्रेक्ष्य लक्ष्मणः । कथयामास सूताय रामस्य विविधान्गुणान्॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	प्रेक्ष्य	கவனித்த.
तं	அந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமது
भ्रातरं	தமையனனரை	विविधान् गुणान्	பற்பல திருக்கல்யாண குணங்களை
सभार्यः	தருமபத்னிசமேத ராய்	सूताय	ஸூதரிக்கு, (ஸூதர் கிருக்கு)
संप्रसुप्तं	{ நன்கு இனிது உறங் கொண்டிருக்கின் றவராய்	कथयामास	உத்தேசித்த கவனக்குறித்தனர்.

जाग्रतोरेव सा रात्रिस्तयोः सौमित्रिसूतयोः । जगाम तमसातीरे रामस्य ब्रुवतोर्गुणान् ॥

जगाम	தமசை நதிக்கரையில்	जाग्रतोः	உறவது கண்ணிழித் துக்கொண்டிருந்த
तमसातीरे	ஸ்ரீராமருடைய	तयोः	அந்த
रामस्य	திருக்கல்யாணகுணங் களைப்பற்றியே	सौमित्रिसूतयोः	செனமித்திரிக்கும் ஸூதரிக்கும்
गुणान् ब्रुव	பேசிக்கொண்டிருந்த வர்களாய்	सा	அந்த
ब्रुवतोः		राशिः जगाम	ஸூதர் கழிந்தது.

गोकुलाकुलतीरायास्तमसायाऽविदुस्तः । अवसत्तत्र तां रात्रिं रामः प्रकृतिभिः सह ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अविदुस्तः	அபிபத்திஸ்
तत्र	இப்படியாய்	तां रात्रिं	அந்த இரவை
गोकुलाकुल- तीरायाः	பல பசுத்தொழுக்கள் கட்டப்பாட்டு கிளக் கிய கரைகளையுடைய	प्रकृतिभिः	பட்டணத்து ஜனங்க ளுடன்
तमसायाः	தமஸை நதியினது	सह	கூடியிருந்தவராய்
		अवसत्	கழித்தார்.

उत्थाय तु महातेजाः प्रकृतीस्ता निशाम्य च । अन्नवीज्रातरं रामो लक्ष्मणं पुण्यलक्षणम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோகரனு	पुण्यलक्षणं	புண்ணிமொன்றையே ஸர்வவுமாய்க்கொண் ட ஒழுக்கமுடைய
रामः	ஸ்ரீராமர் [கும்	आतरं	தம்பியாகிய
उत्थाय	தூயிலெழுந்த,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
ताः	அந்த	तु	இன்னிலைத்திலிப்படி
प्रकृतीः च	பட்டணத்து ஜனங்க ளைப்பற்றி	अन्नवीज्रा	அருகிச்செய்தார்.
निशाम्य	தின்காணொசனை செய்து,		

अस्मद्व्यपेक्षान्सौमिते निरपेक्षान्पृहेष्विमान् । रुध्रमूलेषु संसृप्तान्यप्य लक्ष्मण सांपतम् ॥

सौमिते	“ஸ”த்திரா நகதன	निरपेक्षान्	பற்றை முற்றிலும்
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணு! [இசிய		ஒழித்தவர்களாய்
अस्मद्व्यपेक्षान्	நம்மிடத்தில்பேரன்பு கொண்டவர்களாய்	रुध्रमूलेषु	மரக்கனிண்டுகளில்
साम्पतं	இப்பொழுது	संसृप्तान्	மெய்மறந்து துயிலு கின்ற
रुध्रेषु	{ இல்லறவாழ்கின் மண் னுடைகளிலும்பெண் னுடைகளிலும் பொ ருளாடைகளிலும்	इमान्	இவர்களை
		पश्य	பார்.

यथेते नियमं पौराः कुर्वन्त्यस्मन्निवर्तने । अपि प्राणानसिष्यन्ति न तु त्यक्ष्यन्ति निश्चयम् ॥

पुते	“இந்த	कुर्वन्ति	ஆவஸம்பித்திருக்கின் ருர்கள்.
पौराः	பட்டணத்துஜனங்கள்	यथा तु	அதற்கென்றால்
अस्मन्निवर्तने	{ நம்மை திருப்பியனு த தப்பொருள் விவ பத்தில்	प्राणान् अपि	பிராணனைவும்
		असिष्यन्ति	மதிபார்கள்.
नियमं	தினசூதைய	निश्चयं	சங்கல்பத்தை
		त्यक्ष्यन्ति न	விடார்கள்.

यावदेव तु संसृप्तास्तावदेव वयं लघु । रथमारुह्य गच्छाम पन्थानमकुतोभयम् ॥ २१ ॥

संसृप्ताः	“மெய்ப் பந்து துங்கி க்கொண்டிருக்கின்ற	तु	உடனே
यावत् तावत् एव	இருக்கும் [வர்களாய்	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு,
एव	பொழுதே	लघु	கிளைந்து
वयं	நாம்	आकुतोभयं	இடைபுறற்ற
रथं	ரதத்தில்	पन्थानं	தூரப்பிரதேசத்திற்கு
		गच्छामः	போய்கிடுவோம்.

अतो भूयोऽपि नेदानीमिक्ष्वाकुपुरवासिनः । स्वपेयुरनुक्ता मां वृक्षमूलानि संश्रिताः ॥

इक्ष्वाकुपुर- वासिनः	" இக்ஷ்வாகுவும்சுந்து ரரஜதாளி நகரவாஸி களும், என்னிடத்தில் பொன்புகொண்டவர் களாய், இப்பொழுது	वृक्षमूलानि संश्रिताः	மரத்தடிகளில் படுத்து உறக்கிக்கொ ழுங்கும் இவர்கள், இப்பொழுதிலிருந்து இனிமேலும் விழித்துக்கொண்டு விடுவார்கள்.
मां अनुक्ताः		अतः भूयः अपि स्वपेयुः न	
इदानीं			

पौरा ह्यात्मकृताहुः स्वादिप्रमोक्ष्या नृपात्मजैः । न ते खत्वात्मना यं ज्या दुःखेन पुरवासिनः ॥

पौराः	" நகரத்தவர்கள் ஆவர்கள் காரணமாக கென்ற	से	ஆவர்கள், உய்து
आत्मकृतान्		आत्मना	உய்து
दुःखान्	கஷ்டத்திலிருந்து	दुःखेन	கஷ்டத்தோடு
नृपात्मजैः हि	இராஜகுமாரர்கள் வேறே	खलु	என்னளவும்
विप्रमोक्ष्याः	விடுவிக்கப்படவேண் டியவர்கள்.	योज्याः	கூடலிருந்து அனுப விக்கின்றவர்களாக
पुरवासिनः	பட்டணத்துள்ளிருந் தவர்கள்	न	இடம்பெயர்க்கக்க டாது".

अब्रवीच्छम्भो रामे साक्षादर्धमिव स्थितम् । रोचते मे महाप्राज्ञ भिममारुह्यतामिति ॥

अब्रवीच्छम्भः	அகத்தமணர்	अब्रवीत्	பதினுரைத்தார்.
रामे	ராமர்த்	महाप्राज्ञ	"சர்வகாலமொகடி சர்க்கரையே!
स्थितम्	உருக்கொண்டுவந்த ருக்கும்	मे	கூட்டிலுந்து
धर्म इव	திருநெய்தலையாகிய	रोचते	செய்கத்தோன்று கின்றது.
रामे	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	आरुह्यताम्	கிடைக்கப்பெறவே தீர் மானிக்கப்பெற்றது "
क्षिमे	தஞ்சுணமே		
इति	பின்வருமாறு		

अथ रामोऽब्रवीच्छम्भान्सुमन्त्रं युज्यतां रथः । गमिष्यामि ततोऽरण्यं गच्छ श्रीघ्नमिति प्रभुः ॥

ततः	அதன்மேல்	अरण्यं	"காட்டிற்கு
श्रीमान्	ஸ்ரீமாலும்	श्रीघ्न	துப்படை
प्रभुः	பிரபுவும் ஆகிய	गमिष्यामि	என் புறப்பட்டுப் பெய்கப்பெய்கிறேன்.
रामः	ஸ்ரீராமர்	रथः	ரதையாக
सुमन्त्रं	நமந்திரரைப்பார்த்து	युज्यतां	சிக்கம்செய்யப்பட்ட இம்.
अथ	அப்பொழுது		
इति	பின்வருமாறு		
अब्रवीत्	ஆகவிரித்தருளினார்.	गच्छ	பெய்வாரும்".

सूतस्ततः संत्वरितः स्यन्दनं तैर्हयोत्तमैः । योजयित्वाऽथ रामाय प्राञ्जलिः प्रत्यवेदयत् ॥

सूतः	அதன்மேல்	योजयित्वा	ஆபத்தம் செய்துகொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டு,
संत्वरितः	{ தன் கடமைகள் செய்வதில் "காலநீட்டம்" எனும் தேரவரவரிதராகிய	रामाय	ஸ்ரீராமரை நோக்கி
सूतः	சுரத்தி (சுமத்திரர்)	प्राञ्जलिः	கைகடப்பி
स्यन्दनं	சத்தளை	अथ	பின்வருமாறு
तैः	அந்த	प्रत्यवेदयत्	விண்ணப்பம் செய்தார்.
हयोत्तमैः	சிறந்தகுதிரைகளோடு		

अयं युक्तो महाबाहो रथस्ते रथिनां वर ।

रथिनां वर	"மகா சத்திரே !
महाबाहो	மகாபாகுவே !
ते	தேவரீரது
रथः	சதம்
अयं	இதோ
युक्तः	வந்து சித்தமாகவிருக்கிறத

त्वमारोह सुभद्रं ते ससीतः सहलक्ष्मणः ॥

त्वं	தேவரீர்
ससीतः	வந்தரப்பிராட்டியாரோடும்,
सहलक्ष्मणः	சைத்தமணரோடும்,
आरोह	ஏறியருளலாம்.
ते सुभद्रम्	{ தேவரீரது திருவுளம் எல்லாமும் கைகட்டுமாக."

तं स्यन्दनमधिष्ठाय राघवः सपरिच्छदः । शीघ्रगामाकुलावतीं तप्तसामतरब्दीम् ॥ २८ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	शीघ्रां	வேகமாய் ஓடும் நீரோட்டமுடையதும்,
सपरिच्छदः	{ கூட வந்தவர்களோடு (அதாவது பிராட்டியோடும், இலக்ஷ்மணரோடும்) கூட	आकुलावतीं	நீர்க்கழிகள் நிரம்பப் பெற்றதுமாகிய
तं	அந்த	तप्तं	தம்மை
स्यन्दनं	சத்தத்தில்	नदीं	நதியின்
अधिष्ठाय	எழுந்தருள்.	अतरव	அக்கரை போய்ச் செருந்தார்.

स सन्तीर्य महाबाहुः श्रीमान्छिवमकण्टकम् । प्रापद्यत महामार्गमभयं भयदर्शिनान् ॥ २९ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமான்	अभयं	அபயமாய் விளக்குகிறதும்,
महाबाहुः	மகாபாகுவமான	अकण्टकं	{ தற்கால கஷ்டத்திற்கு நிவிர்த்தியாய் விளங்குகிற துமான
सः	அவர்	महामार्गं	ஓர் சிறந்த உபா
सन्तीर्य	சத்திலின்றி கிழிந்தகி,		யத்தை
भयदर्शिनां	{ மனச்சஞ்சலத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு	प्रापद्यत	திருவுளத்தில் நிக்சரபித்தருக்கொண்டார்.
विवं	தன்மையை விளைவிக்காததக்கதரவும்,		

46]

मोहनार्थं तु पौराणां सूतं रामोऽब्रवीद्वचः । उदङ्मुखः प्रयाहि त्वं रथमास्थाय सारथे ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अबवीत्	அருளிச்செய்தனர்.
पौराणां	பட்டணத்து இனங்	सारथे	"சாரதியே!
	களுக்கு	त्वं	நீ
मोहनार्थं तु	கவடு ஆறியமுடியாம	रथ	ரதத்தை
	வீருக்கும் விஷயத்தில்	आस्थाय	உத்திக்கொண்டு,
सूतं	சாரதியைப்பார்த்து	उदङ्मुखः	வடக்குமுகமாக
वचः	பின்வரும் உத்திரவை	प्रयाहि	செல்லும்.

मुहूर्तं त्वरितं गत्वा निर्वर्तय रथं पुनः । यथा न विद्युः पौरा मां तथा कुरु समाहितः ॥

मुहूर्तं	"இரண்டுநாழிகை (48 நிமிஷம்) வரைக்கும்	विद्युः न	{ கவடுகளை உன்னப்படி கண்டுகொள்ளக்கூடாது.
त्वरितं	வேகமாய்	मां	என்னை
गत्वा	சென்று,	समाहितः	அனுகரிக் கின்றவராய்
रथं	ரதத்தை	यथा तथा	அவ்வண்ணமாகும்
पुनः	எதிர்முகமாக		வண்ணமாய்
निर्वर्तय	திருப்பிக்கொண்டு வரும்.	कुरु	நீ காரியத்தை முடி
पौराः	பட்டணத்துஇனங்கள்		பும்."

रामस्य तु वचः श्रुत्वा तथा चक्रे स सारथिः । प्रत्यागम्य च रामस्य स्यन्दनं प्रत्यवेदयत्॥

सारथिः	சாரதி	प्रत्यागम्य	கேரும்பிவந்துசேர்க்கது,
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
वचः	நியமணத்தை.	स्यन्दनं	ரதத்தை
श्रुत्वा	கேடிகொண்டு,	तु	நீயையும்
तथा च	ஆக்கிவைப்படியே	प्रत्यवेदयत्	புலனெடுத்த தீ—த
चक्रे	செய்துமுடித்தனர்.		தில் கிழங்கினர்.
सः	ஆவர்		

तौ संप्रयुक्तं तु रथं समास्थितौ तदा ससीतौ रघुवंशवर्धनौ ।

प्रचोदयामास ततस्तुरङ्गमान्ससारथियेन पथा तपोवनम्

॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	ततः	அதன்பின்னர்
तौ	அவ்விருண்டு	सः	அந்த
रघुवंशवर्धनौ तु	ரகுநாதிவந்தனும்,	सारथिः	சாரதி
संप्रयुक्तं	கித்தமாய் கூட்டுந்	तपोवनं	தபோவனத்திற்கு
रथं	ரதத்தில் [கும்	पथा मेन	பாதமும்புறம்பினும்
ससीतौ	வந்தவிரைப்படியே		தமையால்
समास्थितौ	எறி உட்கார்ந்த கொ	तुरङ्गमान्	தகைகளை
	ண்டவர்கள்.	प्रचोदयामास	{ துறக்கி தட்டிக்கொடுத்த உற்சாறையப் படுத்தினார்.

ततः समास्थाय रथं महारथः ससारथिर्दाशरथिर्विनं ययौ ।

उदुखं तं तु रथं चकार स प्रयाणमाङ्गल्यनिमित्तदर्शनात्

॥ ३४ ॥

महारथः	மஹாரதரதரதன	चकार	செய்து கொண்டார்.
दाशरथिः	தேரதரதர்	सः	அவன்
रथं	ரதத்தில்	त	அந்த
समास्थाय	மனதிலிருக்கொண்டு,	रथं	ரதத்தில்
ततः	பின்னர்		
प्रयाणमाङ्गल्य- निमित्तदर्शनात् }	பிரயாணத்தின்மேல் நன்மைகளை விளைவிக்க பிறதூக்கிய தர்மபரிதி என்கிறபடிதான்	समारथिः तु	{ சாரதியுடன் கூடியனவு தான் பின்னர் (சார தி என்கிறகொண்ட பிற்பாடு)
उदुखं	கூடக்குதிசையை பார் த்தவண்ணமாய்	यने	காட்டிற்று
		ययौ	புறப்பட்டார்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षट्त्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4229

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1874

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—नाற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

பேரநிபுத்தி:—பட்டணத்தினுள் திரும்பிச் செல்வது.

प्रभातायां तु शर्वर्यो पौरास्ते राघवं विना । शोकापहतनिश्चेष्टा बभूवुर्मतचेतसः ॥ १ ॥

त	அந்த	शोकापहत-	{ சோகம் மேலிட்ட,கால்
पौराः	பட்டணத்துணை	निश्चेष्टाः	{ செயலறவுற்றவர்
शर्वर्यो	இரவு [கண்]		களால்
प्रभातायां तु	கழிக்கு நேரத்தில் விழந்ததும்,	गतचेतसः	தன்னறிவை இழந்த வர்களால்
राघवं विना	தேரதமனை காணாமல்	बभूवुः	ஆரவரை.

शोकजाधुपरिवृणा क्रोधमाणास्ततस्ततः । अशोकमपि रामस्य न पश्यन्ति स्म दुःखिताः॥

ततः	அங்குதில்	ततः	அதனால்
वीक्षमाणाः	பார்த்ததேகிசென்ற வர்களால்,	शोकजाधु- परिवृणाः }	{ சோகத்தால் நிகரன் றிய கண்ணீர்க்களால்
रामस्य	தேரதமனைய		காட்டாமனக்குதால்
आलोकं }	தர்சனத்தையாகிய		களால்
अपि }	ஆனமையால் எந்த னையதும்	दुःखिताः	துக்கம் பாட்டுக்கொண்
पश्यन्ति स्म न	காணவில்லை		முற்றாக

इहैव निधनं यापो महाप्रस्थानमेव वा । रामेण रहितानां हि किमर्थं जीवितं हि नः ॥

इह एव

निधनं

महाप्रस्थानं
एव वा

இக்கேயே
{ பிராயோபவேசம் செ
ய்து கடைசியாகிய
மரணத்தையாவது
உணவெதுவும் உட
கொள்ளாமல் நடந்த
வண்ணமேயிருந்து
கடைசியாகிய மரண
த்தையாவது

यामः

हि

रामेण हि

रहितानां

नः

जीवितं

किमर्थम्

நாம் அடிவோம்.

என்னில்

ஸ்ரீராமராளேயே

கைவிடப்பட்ட

நமக்கு

உயிர்வாழ்வது

என்னத்திற்கு?

सन्ति शुष्काणि काष्ठानि प्रभूतानि महान्ति च । तैः प्रज्वाल्य चितां सर्वे प्रविशामोऽथ पावकम् ॥

काष्ठानि

शुष्काणि

महान्ति

प्रभूतानि च

सन्ति

तैः

“கட்டைகள்
உலர்ந்தவைகளாகவும்,
பெரியவைகளாகவும்,
ஏராளமாகவும்,
இங்கு இருக்கின்றன.
அவைகளைக்கொண்டு

चितां

पावकं

प्रज्वाल्य

अथ

सर्वे

प्रविशामः

ஓர் சிதையில்

நீண்ட

வளர்த்தி,

இப்பவே

நாமெல்லோரும்

வீழ்ந்திறப்போம்.

किं वक्ष्यामो महाबाहुरनसूयः प्रियंवदः । नीतः स राघवोऽस्माभिरिति वक्तुं कथं क्षमम् ॥

राघवः

महाबाहुः

अनसूयः

प्रियंवदः

अस्माभिः

सः

“ஸ்ரீராமர்
ஆஊறுபாகு;
தோஷநூல்தன்;
{ எப்படிப்பட்டவன்
தும் மனம்கொண்டு
பேசுபவர்;

नीतः

इति

वक्तुं

कथं अमे

किं

वक्ष्यामः

கொஞ்ச நூர்ம்கென்று
வழிவிடப்பட்டனர்

என்று

சொல்ல

எவ்வளவிற்கும்,

எதை

தோஷமாய் நாம் சொ
ல்லமுடியும்.

सा नूनं नगरी दीना दृष्ट्वाऽस्मान् राघवं विना । भविष्यति निरानन्दा सखीबालवयोधिका ॥

सा

नगरी

राघवं विना

अस्मान्

दृष्ट्वा नूनं

दीना

“அந்த
நகரம்
ஸ்ரீராமரின்
எங்களை
கண்டதும்
ஏழ்மையை அடைந்த

सखीबाल-
वयोधिका }

निरानन्दा

भविष्यति

பெண்கள், பாஸகர்
கள், வயோதிகர்கள்
முதலியவர்கள் ஆகிய
இவர்களை யுடைய
தாய்

உலகவாழ்வில் பற்றற்
புதிதிலும். [நதராய்

निर्यातास्तेन वीरेण सह नित्यं धृतात्मना । विहीनास्तेन च पुनः कथं द्रक्ष्याम तां पुरीम् ॥

नित्यं

धृतात्मना

वीरेण

तेन सह

निर्याताः

“எக்காலத்திலும்
உள்ளும் புறமும் ஒரே
மாதிரியாயுள்ள
தர்மவீரராகிய
அவரோடு கூட
பிரயாணமாய் புறப்
பட்ட நாங்கள்

तेन च

विहीनाः

तां पुरीं

पुनः

कथं

द्रक्ष्यामः

அவராளேயே

கைவிடப்பட்டவர்

அந்த நகரை [களாய்

மீண்டும்

எப்படி

பார்த்துக் கவனிப்போம்.

47]

இதிவ் வஹு வானி வாஹுஸ்யஸ்ய தே ஜனா: | கிலபந்தி ச்ம டு:ஸார்தா திவத்சா இவ தீனவ: ||

தே	அந்த	வாஹு	வாகவாய்
ஜனா:	ஜனங்கள்,	வஸ்ய	பிரைசுத் துதிகாண்டு,
விவஸா:	கன் ஹுகிணியிழந்த	இதி	இப்படி யும்
தீனவ:	பசுக்கள்	வஹு இவ	இன் னும் பலவாறாய்
இவ	தோணகி		முன்ன
டு:ஸார்தா:	துக்மத்தா னெனியைய	வான:	மொழிகளை
	ஊடந்தவர்களாய்,	கிலபந்தி ச்ம	புலம்பியழுதார்கள்.

ததோ மாரீனாஸாரேண மத்யா கிஷிதக்ஷணம் புன: | மாரீனாஸாஹிபாடேன மஹா சமபிபுதா: ||

புன:	தூத மந்திரிசில்	மாரீனாஸா	சுவடு மஹத்துகிட்ட
சம	ஒரு சமயத்தில்		மையால்
மாரீனாஸாரேண	சுவட்டால்	மஹா	அசந்யமாயிருந்த
தத:	அவையே துடர்ந்து	விபாடன	மனவருத்தத்தால்
கிஷித	கொஞ்சம்	சமபிபுதா:	செய்தொழிந்தவர்க
மத்யா	சென்று.		ளாயினர்.

ரயஸ்ய மாரீனாஸேன ந்யவர்த்த மனஸ்தின: | கிமிதம் கி கரிஷ்யாஸோ தீவீனோபஹா இதி ||

மனஸ்தின:	புண்ய தீமர்க்களாகு	கி	என்ன
	மவர்கள்	கரிஷ்யா:	செய்யமாட்டுவோம்
ரயஸ்ய	இராதத்தினது	இதி	என்று சொல்லிக்கொ
மாரீனாஸேன	சுவடு இல்லாமையால்,		ண்டே
கி இவ்	"இது என்ன !	ந்யவர்த்த	போனவழியே திரும்பி
தீவீன	தெய்வத்தால்		கிட்டார்கள்.
உபஹா:	கம்பத்தில் தள்ளி		
	கிடப்பட்ட னாம்		

ததோ யதாஸதேனீவ மாரீண க்ஷாந்தசேதஸ | அயோப்யாமமந்ஸவீ புரீ வ்யததசஜ்ஜநாம || 15 ||

சவீ	எல்லோரும்	வ்யதத-	மிகவருத்தி மனம்வாடி
க்ஷாந்தசேதஸ:	அமைதியுற்ற மனமு	சஜ்ஜநா	த்துத் தத்தொண்
	டையவர்களாய்,		டிதும் அத்தன
யதாஸதேன	போனது எதுவோ		கையுடைய
புவ	அதே	அயோப்யா	அயோத்தியா
மாரீண	வழியாகவே	புரீ	கருத்து
தத:	அச்சமயம்	மமந்	வந்தபெரிந்தார்கள்.

ஆலோக்ய நகரீ தா ச க்ஷயவ்யாகுலமானஸா: | அவர்த்தயந்த தேபுணி நயநை: ஷோகபீடிதே: ||

தே	அவர்கள்	ஷோக-	பிரைசுத்தில் அசத்தி க
க்ஷயவ்யாகுல-	ஆயாசத்தால் முறிந்த	பீடிதே:	சத்தி களக்கெட்டாக
மானஸா: ச	மனமுண்டையவர்	நயநை:	கண்களிலிருந்து
	களாய்.	அபுணி	வீர்களை
தா நகரீ	அந்த நகரை	அவர்த்தயந்த	தாணதாணயாக
ஆலோக்ய	பார்த்து,		வடித்தார்கள்.

एषा रामेण नगरी रहिता नातिशोभते । आपगा गरुडेनेव हृदादुद्धृतपन्नगा ॥ १७ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமர்	उद्धृतपन्नगा	பாம்புகள் கவர்த்து
रहिता	இல்லாத		போனபின்னருள்ள
एषा	இந்த	आपगा इव	நதி எவ்வண்ணமோ
नगरी	நகர்		அவ்வண்ணமே
गरुडेन	கருடனும்	अतिशोभते न	நிச்சயத்தமாய்
हृदा	ஹ்ருதவொரு பாம்பும்		கிடந்தது.
	புற்றினின்றும்		

चन्द्रहीनमिवाकाशं तोयहीनमिवार्णवम् । अपश्यन्निहतानन्दं नगरं ते विचेतसः ॥ १८ ॥

विचेतसः	அதிதூயரமுற்றிருந்த	आकाश इव	ஆகாசத்தைப் போல
ते	அவர்கள்		குப்பதாகவும்
नगरं	நகரத்தை	तोयहीनं	கீரற்ற
निहतानन्दं	ந. நகரமறமொழிந்து	अर्णव इव	கடல் போலிருக்கிற
	கிடக்கிறதாகவும்		தாகவும்
चन्द्रहीनं	சந்திரனில்லாத	अपश्यन्	கவனித்தார்கள்.

ते तानि वेश्मानि महाधनानि दुःखेन दुःखोपहता विशन्तः ।

नैव प्रज्जुः स्वजनं जनं वा निरीक्षमाणाः प्रविनष्टहर्षाः ॥ १९ ॥

ते	அவர்கள்	दुःखेन	வெகு கஷ்டப்பட்டு
दुःखोपहताः	துக்கம் மேலிட்டவர்க	निरीक्षमाणाः एव	கவனிக்கின்றவர்களா
	ளாய்,		கியும்
प्रविनष्टहर्षाः	வினிகமென்பதே சற்	स्वजनं	பந்துனுக்கதைத்
	றுபில்லாதவர்களாய்		தானாகட்டும்,
महाधनानि	அதிபாக்கியப்பெருக	जनं वा	இதர ஜனத்தைத்
तानि	அந்த		தானாகட்டும்
वेश्मानि	மாளிகைகளில்	प्रज्जुः न	தேர்த்துணரும் அறி
विशन्तः	வந்துசேர்ந்தவர்க		வில்லாதிருந்தார்கள்.
	ளாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

அஃத்வாரிச: சரீ:—நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || 34 ||

பிராஹ்ணாவிபராய:—பட்டணத்து ஸ்தீர்களின் விலாபம்.

நேபாமேவ் விஷ்ணானாं பீடிதானாமதீவ் ச | வாப்யவிபுதநேத்ராणां சசோகானாं முமூர்ஷ்யா || 1 ||
அனுமய நிவृத்தானாं ராமே நமரவாஸினாம் | உஹதானீவ் சத்வானி வபூபுரமநாஸினாம் ||

ராமே	சூரியமலர	அதீவ	பிகஷம்
அனுமய	பின்பற்றிக் கொண்டு,	எவ்	மேற்குறியவண்ணம்
நிவृத்தானாं	திரும்பிவந்து கேட்கத் வந்தாரும்,	பீடிதானாं	மனச்சுக்குடத்தை அடைந்தவர்களாய்
சசோகானாं	அதே மனவிவதனை உற்றவர்களாய்	வாப்யவிபுத- நேத்ராणां	கண்ணீரால் கலங்கிய கண்களுற்றவர்களாய்
முமூர்ஷ்யா	{ மரணமே நலமெனக் கொண்டுவிட்டமை யால்	விஷ்ணானாं ச	உணரும் அறிவற்றிரு ந்தவர்களுமான
அமரவாஸினாं	{ மரணிடர்கள் ஏதொன் திற்கு அஞ்சுவார்க ளோ, அதற்கும் (மர ணத்திற்கும்) பயப் படாதவர்களாய்	நேபா	அந்த
		நமரவாஸினாं	நகரத்தவர்களின்
		சத்வானி	சூதமாக்கள்
		உஹதானி	உடல்களை விட்டு
		வபூபு:	அப்பற்றப்பட்டனவை ஆயின. [கன்பேரம்]

स्वं स्वं निलयमागम्य पुत्रदारैः समावृताः | अश्रूणि मुमुक्षुः सर्वे वाष्पेण पीडिताननाः ||

स्वै	எவ்வொருமும்	आगम्य	புகுந்துகொண்டு.
पुत्रदारैः	புத்திரகனத்ராதிருந் டன்	वाष्पेण	கண்ணீரால்
समावृताः	இருக்காதவர்களாய்	पीडिताननाः	{ மனதாதுகூட்கும் முகங்களுடைய கொடி
स्वं स्वं	அவனவனுக்குச் கொந்தமான	अश्रूणि	கண்ணீர்கள்
निलय	{ திருமாளிகையில் இரு க்குமிடம் தெரியாத மறைவிடமாகிய அறைக்குள்	मुमुक्षुः	உ. துக்கம்.

न चाहृष्यन्न चाप्योदन्वणिजो न प्रसारयन् | न चाशोभन्त पण्यानि नापचन्गृहमेधिनः ||

अहृष्यन् च न	எதற்கும் மகிழவில்லை.	पण्यानि च	கட்டி. 12 க்குள் என்ன ளவும்
अप्योदन् च न	எவர்களையும் கொண் டாடவில்லை.	अशोभन्त न	கூட. 12. தனித்தனியே.
वणिजः	வந்தத்தகர்கள்	गृहमेधिनः	இல்லறத்தாங்கள்
प्रसारयन् न	கூடகளை திறக்க கிடக்க.	अपचन् न	தனியாகப் பின்பவில்லை.

नष्ट दृष्ट्वा नाभ्यनन्दन्विपुलं वा धनागमम् । पुनं प्रथमं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत ॥

नष्ट	இழலாய்விட்டுவிடப் பட்டதும்,	जननी	பெற்றதாயாயிருக்கும் எவளுக்கும்
विपुलं	எராவமுமாகிய	प्रथमं	ஸர்வோத்தமிகுந்தமாய் பெற்ற
धनागमं	பொருளைத் திருமாடுப் பெற்றிருப்பதை	पुनं	தன்புதல்வனை
दृष्ट्वा वा	பிரத்யகதத்திற் கண்ட வர்கள் ஆரணம்	लब्ध्वा	தன் கண்முன் கண்டும், உதஸாதும் கொள்
अभ्यनन्दन् न	மகிழ்சியடைபவிலே,	अभ्यनन्दत न	எர திருந்தவள்.

गृहे गृहे रुदन्त्यश्च भर्तारं गृहमागतम् । व्यगर्हयन्त दुःखार्ता वाग्भिस्तोत्रैरिव द्विपान् ॥

गृहे गृहे	வீடுகள்தோறும்	तोत्रैः	மாவெட்டிகளால்
दुःखार्ताः	மனவேதனைபால் புண்பட்டவர்களாய்	इव	ஏவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே
रुदन्त्यः	அழுதுகொண்டிருந்த வனிதைவர்கள்,	वाग्भिः	(பின்கண்டமடுனுபாவ ங்களை நன்கு விளக் கக்காட்டுகின்ற) உறு திக்கொல்லுகளைக் கொண்டு
गृहं	வீட்டிற்கு	व्यगर्हयन्त	ஏகினார்கள்.
आगतं	திரும்பினவ் துதேர்ந்த		
भर्तारं च	அவரவர்கள் கணவ ரைப்பார்த்து		
द्विपान्	யான்களை		

किं नु तेषां गृहैः कार्यं किं दारैः किं धनेन वा । पुत्रैर्वा किं सुखैर्वापि ये न पश्यन्ति राघवम् ॥

ये	“ எவர்கள்	पुत्रैर्वा	ஒவ்வொரு வீடுகளி லும் பரம்பரையாகக் கிடைத்ததும் பிரதி தினமும் ஆராதிக்க ப்டும் குணத்தையுத் தால்தான்
राघवं	சீராமரை	किं	ஆவதென்ன?
पश्यन्ति न	இக்காலத்தில் கட்புல மாகக்கண்டு சேவி யாது இருக்கின்ற வர்களோ	पुत्रैः वा	புதர்களால்தான் ஆகட்டும்
तेषां	அவர்களுக்கு	सुखैः	மதற்படியாய்ப்புள்ள
गृहैः	மனைகளால்	अपि वा	உலகமும்பத்துகளால் தரனுதட்டும்
कार्यं किं नु	ஆவது என்ன?	किम्	ஆவது என்ன?
दारैः किं	மனைக்களால் ஆவ தென்ன?		

48]

एकः सत्पुरुषो लोके लक्ष्मणः सह सीतया । योऽनुगच्छति काकुत्स्थं रामं परिचरन्वने ॥

सीतया	"வரீதாபிராட்டியர்	ய:	எவரொருவர்
सह	கூட [சொடு	अनुगच्छति	தொடர்ந்த சென்றிரு
काकुत्स्थं	கஞ்சத்தவந்தவ		க்கின்றாரோ அந்த
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு [ராமிய		
वने	காட்டில்		
परिचरन्	{ சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ்தோகித சர்வவித வாகங்கரியங் களையும், பத்தினம் கொண்டு திருவுள் ளம் என்னளவும் கொண்டு புரிகின்ற வராய்,	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		एकः	ஒருவர்தான்
		लोके	உலகில்
		सत्पुरुषः	கொடுத்துவைத்தவர்.

आपगाः कृतपुण्यास्ताः पश्चिन्यश्च सरांसि च । येषु पास्यति काकुत्स्थो विगाद्य सलिलं शुचिः ॥

काकुत्स्थः	"ஸ்ரீராமர்	ताः	அந்த
शुचि	புண்ய	आपगाः	நதிகளும்,
सलिलं	தீர்த்தத்தை	पश्चिन्यः च	தாமரையோடைகளும்,
येषु	எவைகளில்		
विगाद्य	அணுகி,	सरांसि च	பெய்கைகளும்
पास्यति	{ திருக்கண்களால் கட்டா கழித்து அருளுகின் ருவோ,	कृतपुण्याः	கொடுத்துவைத் தவைகள்.

शोभयिष्यन्ति काकुत्स्थमटव्यो रम्यकाननाः । आपगाश्च महानृपाः सानुमन्तश्च पर्वताः ॥

रम्यकाननाः	"அழகியதான உத் யானவனங்களும்,	सानुमन्तः	பெரிய மகைகளும்.
अटव्यः	அடர்ந்த காடுகளும்,	पर्वताः च	சிறிய குன்றங்களும்
महानृपाः	புண்ய தீர்த்த கட்ட	काकुत्स्थ	ஸ்ரீராமருக்கு
आपगाः च	நதிகளும், [ங்களும்,	शोभयिष्यन्ति	குளுமை காட்டப் பார்கின்றன.

काननं वाऽपि शैलं वा यं रामोऽनुगमिष्यति । प्रियातिथिमिव प्राप्तं नैनं शक्यन्त्यनर्चितुम् ॥

यं	"எந்த ஒரு	प्रियातिथि	இட்டமான அதிதி
काननं वा	காட்டில்தானாகட்டும்,		யாக
शैलं वा	மலையில்ல்தானாகட்டும்,	प्राप्तं	ஒழுங்கதருளின்குக்கும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	एनं	இவரை
अनुगमिष्यति अपि	எழுந்தருளுகின்றார் என்றும், அனாவகன் அவ்வாறாகவராமரையும்	अनर्चितुं	போற்றிப் புகழ்பாதி குக்க
इव		शक्यन्ति न	எண்ண நாட்டார்.

विचित्रकुसुमापीडा बहुमञ्जरिधारिणः । राघवं दर्शयिष्यन्ति नगा भ्रमरशालिनः ॥१२॥

विचित्र-
कुसुमापीडाः }

"விசித்ரமான மலர்
களைக் கிரேசுபூவணங்
களையுடையனாக
ஆகும்,

बहुमञ्ज-
रिधारिणः }

பலமலரை பூக்கொத்
தாக்களை உடையனாக
கொள்கும்,

भ्रमरशालिनः

மணிகள் சிவதாய்
பெற்று விளக்குவின்
நலைவகளுமாவிய

नगाः

மரங்கள்

राघवं

சூராமருக்கு

दर्शयिष्यन्ति

குளிர்ப்பாக்காட்டப்

போகின்றன.

अकाले चापि मुख्यानि पुण्यानि च फलानि च । दर्शयिष्यन्त्यनुकोशादिरयो राममागतम् ॥

अकाले च
अपि

"மலைகளும்
காலமல்லாத காலத்

आगतं

தினும்
அல்கிடமொழுந்தருளி
யிருக்கும்

रामं
अनुकोशात्

சூராமருக்கு
கருணையால்

मुख्यानि

சிறந்த

पुण्यानि च

பூக்களைப்பும்,

फलानि च

பழங்களைப்பும்,

दर्शयिष्यन्ति

{ கண்முன் வைத்து
சாப்பாணம்செய்யப்
போகின்றன.

पुनर्विष्यन्ति तोयानि विमलानि महीधराः । विदर्शयन्तो विविधान्भूयश्चित्रांश्च निर्झरान् ॥

पादपाः पर्वताशेषु रमयिष्यन्ति राघवम्

॥ १४ ॥

महीधराः च

"பர்வதங்களும்

विविधान्

பலவித

भूयश्चित्रान्

அழகுவாய்ந்த

निर्झरान्

அருவிகளை

विदर्शयन्तः

{ கட்டினாலுக்கும்வண்
ணம் செய்கின்றவை
களாய்,

विमलानि

பரிசுத்த

तोयानि

ஐவக்களை

पुनर्विष्यन्ति

பெருகி ஓடச்செய்யப்
போகின்றன.

पादपाः

விருகதங்கள்

राघवं

சூராமரை

पर्वताशेषु

மலைபச்சிகளில்

रमयिष्यन्ति

உன்னம் குளிரச்செய்
யப்போகின்றன.

यत्र रामो भयं नात्र नास्ति तत्र पराभवः । स हि शूरो महाबाहुः पुत्रो दशरथस्य च ॥

रामः

"சூராமன்,

यत्र

எழுந்தருளியிருக்கும்
இடம் எதுமே

अत्र

அதில்

पराभवः

ஆதரபக்கம் என்பது
உண்டாகாது.

अस्ति न

உண்டாகாது.

तत्र

ஆனபடியால்

भयं

{ விரும்பியது பெருமை
யால் விடையும் ஏங்க
கொண்டது

न

இல்லை.

हि

எனினில்

दशरथस्य

தரதரங்கிரவர்த்தி
யானருக்கு

पुत्रः

{ திருக்குமாரராய் திரு
விடையாடிக்கொண்ட
ருக்கும்

सः च

அவர்தான்

शूरः

ஐயா முயக்காரமுயற்ற
முரராவிய

महाबाहुः

மஹாவிஜ்ஜா.

48]

पुरा भवति नो दूरादनुगच्छाय राघवम्

रा: "மகக்கு
புராவ: தொலைவில்
புர: விரைந்தது

पादच्छाया सुखोदर्का तादृशस्य महात्मनः । सहि नाथो जनस्यास्य स गतिः स परायणम् ॥

தடசுவ: "அத்தன்மைவர் ஆகிய
மஹாத்மாவின்னைய
பாடசுளைய: கிருஷ்ணபிழல் மூன்றும்
தான்
சுலோடர்க: கிருகார்த்தர்களாகச்
செய்யவல்லது.

अस्य
जनस्य இந்த
உலகிற்கும்

क्यं परिचरिष्यामः सीतां यूयं तु राघवम् । इति पौरखियो भर्तुन्दुःखातास्तत्तद्वृषन् ॥

यूयं "நீங்கள்
राघवं ஸ்ரீராமருக்கும்
वयं நாங்கள்
सीतां சீதாபிராட்டியாருக்
கும்
तु தனித்தனியே
परिचरिष्यामः கிருத்தொண்டு
செய்வோம்."

युष्माकं राघवोऽरण्ये योगक्षेमं विधास्यति । सीता नारीजनस्यास्य योगक्षेमं करिष्यति ॥

अरण्ये "காட்டில்
युष्माकं உங்களுக்கு
योगक्षेमं உலகவாழ்வுக்குவேண்
டிய சர்வத்தையும்
राघवः ஸ்ரீராமர்
विधास्यति அளித்தருள்வார்.

को न्वनेनाप्रतीतेन सोत्कण्ठितजनेन च । संप्रीयेतामनोहेन वासेन हतवेतसा ॥ २० ॥

अमेन "இந்த
अप्रतीतेन மனச்சந்தாஷ்டையை
விளைவிக்காததும்
सोत्कण्ठित- } ஜனசமூகம் முழுமை
जनेन } க்கும் ஏந்த ஒரு புண்
மனத்தமாவை விளைந்து
பிரிவதது அப்பந்தை
விளைவித்துக்கொண்
டிருக்கின்றதாதலும்

॥ १६ ॥

भवति
राघवं
अनुराण्डामः எழுந்தருளியிருவார்.
ஸ்ரீராமரை
நாம் இப்படியே ஓடித்
தேடி தங்கிப்போகும்.

नाथः இதர ஜோகங்களுக்கு
கும் காதலாகிறவர்
सः हि அவர் ஒருவர் தான்.
सः गतिः அவர் காணம் புதும்
सः அவர் [பம்.
परायणम् { தந்தம் புருஷவர்
களை கைவிடாது கா
த்தருளுபவர்.

पौरखियो: பட்டணத்துசமக்கள்
கள்
दुःखानां: துக்கம்மெனிட்டவர்க
भर्तुन् கணவர்களிடம் [நாய்
तद् மேற்கண்டவண்ண
मायம்
तद् इति பின்வரும் வண்ண
अवृषन् பேசினார்கள். [மாயம்

सीता சீதாபிராட்டியர்
अस्य அந்த
नारीजनस्य ஸ்திரீசமுதாயத்திற்கு
योगक्षेमं உலகவாழ்வுக்கு வே
ண்டிய சர்வத்தையும்
करिष्यति அளித்தருளுவார்.

अमनोहेन உத்தனைக்கும் பாத்தி
மனக்கிடத்தம்
हतवेतसा च அறிவிக்காத கன்கு
வினக்கக் காட்டுகின்ற
वासेन வாசத்தால் [தமாகிய
कः नु உவந்தான்
संप्रीयेत மனத்திருப்தி கொண்
ளமுடியும்?

कैकेय्या यदि चेद्राज्यं स्यादधर्म्यमनाथवत् । न हि नो जीवितेनार्थः कुतः पुत्रैः कुतो धनैः ॥

राज्यं	" இராஜ்யம்	जीवितेन	பிழைத்திருப்பதில்
कैकेय्याः यदि चेत्	கைகேயியினுடையதா	अर्थः	பொய்யானதும்
	கிளிப்பால்	न	இல்லை.
अधर्म्यं	கீதிறப்பியதாய்	हि	அப்படியிருக்கையில்
अनाथवत्	நாதனற்றதாய்	पुत्रैः	புத்திரர்களால்
स्यात्	ஆகிவிடும்.	कुतः	ஆவது என்ன?
नः	நமக்கு	धनैः	பொருளுக்களால்
		कुतः	ஆவது என்ன?

यया पुत्रश्च भर्ता च त्यक्तावैश्वर्यकारणात् । कं सा परिहरेदन्यं कैकेयी कुलपांसनी ॥

यया	" எவளால்	सा	அந்த
भर्ता च	கணவரும்	कुलपांसनी	குலம்பெடுக்கும்
पुत्रः च	புத்திரனும்		பாபியாகிய
वैश्वर्यकारणात्	{ ராஜப்பிரபுத்வம் ஒன் கையே சர்வவுமாய் எ ண்ணிவிட்டபடியால்	कैकेयी	கைகேயியும்
		अन्यं	மற்ற
त्यक्तौ	கைவிடப்பட்டார்	कं	எவளை
	கனோ,	परिहरेत्	உதறியெறியத் துணி வுகொள்ளார்?

कैकेय्या न वयं राज्ये भृतकामा वसेमहि । जीवन्त्या जातु जीवन्त्यः पुत्रैरपि शपामहे ॥

वयं	" நாங்கள்	जीवन्त्यः	உயிர்வைத்துக்
राज्ये	ராஜ்யத்தில்		கொண்டு
जातु	ஒரு நிமிஷமென்ற னும்	वसेमहि न	காலங்கழிக்கமாட் டோம்.
जीवन्त्याः	வாழ்ந்துகொண்டிருக் கும்	पुत्रैः अपि	பள்ளைகள்மேல்
कैकेय्याः	கைகேயியினுடைய	शपामहे	இதை ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றோம்.
भृतकामाः	ஆதரவைப்பிரார்த்திக் கின்றவர்களாய்		

या पुत्रं पार्थिवेन्द्रस्य प्रवासयति निर्वृणा । कस्तां प्राप्य सुखं जीवेदधर्म्यां दुष्टचारिणीम् ॥

या	" எவளொருவள்	तां	அந்த
निर्वृणा	சகிரக்கமில்லாதவ ளாகி	अधर्मां	நர்மத்தை துறந்து
		दुष्टचारिणीं	துஷ்டையை [விட்ட
पार्थिवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	प्राप्य	அடுத்த,
पुत्रं	திருமகனை	कः	எவன்
प्रवासयति	காட்டிந்கு ஓட்டிவிட் டாளோ	सुखं	மனத்திருப்தியுடன்
		जीवेत्	வசிப்பான்?

अपद्रुतमिदं सर्वमनालम्बमनायकम् । कैकेय्या हि कृते सर्वं विनाशमुपयास्यति ॥ २५ ॥

इदं कैकेय्याः कृते	" இப்பொழுது கைகேயியின்பொருட்டு, ஒவ்வொன்றும் ஆழித்துக்கொண்ட ததாய்	अनालम्बं अनायकं	ஆதாவற்றதாய் ஒழுக்கின்றி தடுமாற் றம் பெற்றதாய்
सर्वं अपद्रुते		सर्वं हि विनाशं उपयास्यति	முற்றிலும் அழிவை அடையப்போகிறது.

न हि प्रव्राजिते रामे जीविष्यति महीपतिः । मृते दशरथे व्यक्तं विलोपस्तदनन्तरम् ॥

महीपतिः रामे प्रव्राजिते	" எக்கிரவர் தீயார், ஸ்ரீராமா வனவாசம் பூண்டிருக்கையில்	दशरथे मृते तदनन्तरं विलोपः	தசரதசக்கிரவர் தீதி மாண்டபிறகு [யார் அவனாயொட்டியே உலகுக்கே வீழ்ந அழிவு என்பது சித்தம்.
जीविष्यति न	பிழைத்திருக்கமாட்டார்.	व्यक्तं हि	

ते विषं पिबतालोक्ष्य क्षीणपुण्याः स्म दुर्गताः । राघवं वाऽनुगच्छध्वमर्धुति वाऽपि गच्छत ॥

क्षीणपुण्याः दुर्गताः ते आलोक्ष्य विषं पिबत स्म वा राघवं	" புண்படாழியப்பெற்ற வர்கள். ய் கஷ்டதசையிலிருக் அந்த நீங்கள் [கும் தீர்ந்தாணோசனை செய்து, விஷத்தைப்பாலது குடிபுட்கள். அல்லது ஸ்ரீராமரிடம்	अनुगच्छध्वं अपि वा अर्धुति गच्छत	ஆசராகியிடுங்கள். இதில்லைபென்றால் { உங்கள் சமாதானம் எதுவும் எங்கள் செ விக்கெட்டாதவண் ணமாயும், உங்கள் முதமறியாதவண்ண மாரிருக்கும் நீர் அ தேசத்திற்கு போய்விடுங்கள்.
---	--	---	---

मिथ्या प्रव्राजितो रामः सभार्यः सहलक्ष्मणः । भरते संनिविष्टाः स्मः सौनिके पश्यो यथा ॥

सभार्यः सहलक्ष्मणः रामः मिथ्या प्रव्राजितः	" தர்மபத்திரிஸிமேத சாகவும், வசம்மாணசோடும் ஸ்ரீராமர் தாதுமாராய் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறார்.	सौनिके पश्यः यथा भरते संनिविष्टाः स्मः	இறைக்கக்காரரிடம் ஆடுமாடுகள் போல பரதனிடத்தில் எங்கள் காமம் போகின்றோம்.
--	--	--	--

पूर्णचन्द्राननः श्यामो गूढज्वररिदमः । आजानुबाहुः पद्माक्षो रामो लक्ष्मणपूर्वजः ॥ २९ ॥

लक्ष्मणपूर्वजः "लக்ஷ்மணருக்குத்
கடம்பனாகிய

रामः ஸ்ரீராமர்.

पूर्णचन्द्राननः { பூர்ணசுந்தரன், ரன்
திருமுகமண்டல
முடையவர்.

श्यामः சயாமளவர்ணத்திரு
மேனியுடையவர்.

गूढज्वरः { தடைப்பற்றால் மறைந்
த தேரள்களின் சக்
நிபுடையவர்.

अरिन्दमः சந்ருக்களை வெல்லும்
திறமையுற்றவர்.

आजानुबाहुः { முடிசுதான் இறைநில்
நீண்ட திருக்கைகளை
யுடையவர்.

पद्माक्षः செந்தாமரைமேடான்ற
கண்ணையுடையவர்.

पूर्वाभिभाषी मधुरः सत्यवादी महाबलः । सौम्यश्च सर्वलोकस्य चन्द्रवत्प्रियदर्शनः ॥ ३० ॥

पूर्वाभिभाषी "செருக்கின் நிதாமெ
முன்பேசுபவர்.

मधुरः { திருமுகத்தமிழ்
வாய்ந்த திருமேனி
யுடையவர்.

सत्यवादी சொன்ன சொல்
தவறாதவர்.

महाबलः மகா சக்தி படைக்கப்
பவர.

सौम्यः சாது. [பெற்றவர்.

सर्वलोकस्य च
चन्द्रवत् சக்திரவென

प्रियदर्शनः இனியராய் விளங்கு
கின்றவர்.

नूनं पुरुषशार्दूलो मत्तमातङ्गविक्रमः । शोभयिष्यत्यरण्यानि विचरन्स महारथः ॥ ३१ ॥

पुरुषशार्दूलः "புருஷோத்தமர்.

मत्तमातङ्गविक्रमः மதமாரண்போன்ற
நடையுடையவர்.

महारथः மகாரதர்.

सः ஆவர்,

अरण्यानि காடுகளில்

विचरन् சஞ்சரிப்பவராகி

नूनं இப்பவும், எப்பவும்

शोभयिष्यति பெருமைபெற்று

விளங்குவார்."

तास्तथा विलपन्त्यस्तु नगरे नागराः स्त्रियः । चुक्रुशुर्दुःखसंतप्ता मृत्योर्वि भयागमे ॥ ३२ ॥

नगरे நகரில்

ताः ஆந்த

नागराः நகரவாஸிகளாகிய

स्त्रियः ஸ்த்ரீகள்

तथा மேற்கண்டவண்ணமா

विलपन्त्यः புலம்பிக்கொண்டு [ம்

मृत्योः பறனுடைய

भयागमे तु { வரவையறிந்து உள்
ளம் நடுக்கமுற்றால்

इव சமயத்தில்

दुःखसंतप्ताः எவ்வண்ணமோ,

चुक्रुशुः ஆவ்வண்ணமே

दुःखसंतप्ताः துக்கத்தால் பரிதபிக்
கின்றவர்களாகி

चुक्रुशुः கூவியழுதார்கள்.

इत्येवं विलपन्तीनां स्त्रीणां वेश्मसु राघवम् । जगामास्तं दिनकरो रजनी चाभ्यवर्तत ॥

वेश्मसु வீடுகளில்

स्त्रीणां மாதர்கள்

राघवं च ஸ்ரீராமனாயே தினைத்

इति एवं இவ்வண்ணம் [து

विलपन्तीनां புலம்பியழுதுக்

கொண்டிருக்கையில்

दिनकरो: குடியபகலான்

अस्तं ஆத்தமன்கிரியை

जगाम ஆடைந்தார்.

रजनी இரவு

अभ्यवर्तत தோன்றிற்று.

नष्टज्वलनसम्पाता प्रशान्ताध्यायसत्कथा । तिमिरौघानुलिखेव सा तदा नगरी बभौ ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रशान्ताध्याय-	செந்தகோஷமும், புரா
सा	அந்த	सकथा	ணமேனாவதுமில்லா
नगरी	நகரம்	इव	முற்றிலும் [ததாய்
नष्टज्वलनसम्पाता	நிழம்படுவது என்ப	तिमिरौघानुलिखा	எங்குபார்க்கலாம்
	தே இல்லாததாய்	बभौ	இருக்கிறது. [தரகவும்

उपशान्तवणिक्पण्या नष्टहर्षा निराश्रया । अयोध्या नगरी चार्मान्नष्टतारपिवाम्बरम् ॥

अयोध्या	அயோத்தியா	उपशान्त-	முடம்பட்டு உள்ளே
नगरी	நகர்	वणिक्पण्या च	வேகிக்கின்றதண்ட
निराश्रया	தஞ்சமாய் புகுமிட		ப்பண்டக்கொண்ட
	மில்லாததாய்	नष्टतारं	பதாயும்
नष्टहर्षा	உற்சாஹமொழிந்த	अम्बरं इव	நகைச்சங்களைற்ற
	தாய்	आसीत्	ஆகாயம்போல்
			இருந்தது.

तथा स्त्रियो रामनिमित्तमातुरा यथा सुते भ्रातरि वा विवासिते ।

विलप्य दीना रुदुर्विवेतसः सुतैर्हि तासामधिको हि सोऽभवत् ॥ ३६ ॥

स्त्रियः	வனிதைகள்	दीनाः	எனிகமபுற்றவர்
सुते	கயற்றிற்றிறந்த பிள்ளை,		கனாய்
भ्रातरि वा	உடன்பிறந்த சகோத	विवेतसः	மனம் முந்தாதவர்
	ரனோ,	विलप्य	புகம்பி [கனாய்
विवासिते	காட்டிற்று ஒட்டிவிட்ட	रुदुः	தெளி அழுதார்கள்.
	ப்படிஷ்	हि	எனெனில்
यथा वा तथा	எவ்வண்ணமோர் ஆவ்	तासां	அவர்=ஒருக்கு
	வண்ணமே	सः हि	அவர் ஒருவர்தான்
रामनिमित्तं	மூர்த்தபுகழ்க்காக	सुतैः अधिकः	கனத்திறந்ததென்ககல்
आतुराः	ஆயாப்படுகின்றவர்		வர்களைவிட மேம்பட்ட
	கனாய்	अभवत्	கிடைக்கின்ற. [கனாய்

प्रशान्तगीतोत्सवनृत्तवादिनी व्यपास्तहर्षा पिहितापणोदया ।

तदा ह्ययोध्या नगरी बभूव सा महार्णवः संक्षुभितोदको यथा ॥ ३७ ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रशान्तगीतोत्सव-	செந்தகோஷமும், ஆ
सा	அந்த	नृत्तवादिनी	புகழ், வாதவணிகை
अयोध्या नगरी	அயோத்தியநகர்		கன்னாத்தாய்.
संक्षुभितोदकः	ஊவிவல்லாமும் நகர்	व्यपास्तहर्षा	உதவிக்காதன் தீடதாய்,
	தினாய்ப்போய்க்கிட்ட	पिहिता-	புகழ்க்கொத்தகத்த
		पणोदया हि	தகவியுண்டதாத
महार्णवः यथा	சமுத்திரமெனவ	बभूव	இருந்தது [யும்,

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4285

— ३७ —

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1930

एकोनपञ्चाशः सर्गः—காற்பத்தேதோன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௨ ॥

गोमत्यादिनदीतरणम्—கோமதீமுதலிய நதிகளை தாண்டிவது.

रामोऽपि रात्रिशेषेण तेनैव महदन्तरम् । जगाम पुरुषव्याघ्रः पितुराज्ञामनुस्सरन् ॥ १ ॥

पितुः	தந்தையின்	रामः	ஸ்ரீராமர்
आज्ञां एव	ஆக்கிணையையே	तेन	அந்த
अनुस्सरन्	தலைக்கட்டுவதில்	रात्रिशेषेण अपि	இரவு பொழுது விடிவதன் முன்னமேயே
	உறுதிக்கொண்ட	महत् अन्तरं	நெடுக்தொலை
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகும்	जगाम	யாத்ரை செய்தார்.

तथैव गच्छतस्तस्य व्याघ्राद्गजनी शिवा । उपास्य तु शिवां सन्ध्यां विषयान्तं व्यगाहत् ॥

तथा	அவ்வாறு	व्यगाहत्	வெளியில் வந்து
गच्छतः	போய்ணம் செய்து		சேர்ந்தார்.
	கொண்டிருந்த		
तस्य	அவருக்கு	तु	இவ்விஷயத்தில்
राज्ञी एव	இரவும்	शिवां	புண்பகரமாகிய
शिवा	சுபமரக	सन्ध्यां	காலைசந்தியாவந்த
व्याघ्रात्	கழிந்தது.		னத்தை
विषयान्तं	{ பல கிராமங்களும், நகர்களும், நாடுகளும்	उपास्य	செய்தருளினார்.
	{ டங்கிய பெரிய தேசத்தினெல்லைக்கு (தென் கோசலதேசம்)		

ग्रामान्विकृष्टसीमान्तान् पुष्पितानि वनानि च । पश्यन्नतिययौ शीघ्रं शनैरिव हयोत्तमैः ॥

मृष्वन्वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् ॥ ३ ॥

विकृष्ट-सीमान्तान्	கன்றாக உழப்பட்டிருக்கும் நிலங்களை யுடைய	मृष्वन्	திருஞ்செவிகாற்றி
ग्रामान्	கிராமங்களையும்,		அருளிய அவர்
पुष्पितानि	புஷ்பங்கள் தளிர்ந்து மலர்ந்திருக்கின்ற	शीघ्रं इव	தட்சணமே
वनानि च	உதயா வனங்களை யும்,	शनैः	நிச்சப்தமாகிய நடை
पश्यन्	கண்குளிரப் பார்க்கின்றவராய்	हयोत्तमैः	சிறந்த குதிரைகளை
ग्रामसंवासवासिनां	கிராமவாசிகளில் வாய்க்கும்		கோடு
मनुष्याणां	மனங்களுடைய	अनिययौ	{ தானிருக்கிறது பிற
वाचः	பின்வரும் மொழிகளுக்கும்		{ சால் காணமுடியாத
			{ தாசிய ஓர் இடத்தில்
			{ மறைந்து நின்றுவிட்டனர்.

“கருதியாய் நிற்பவனாவ
யாவனவா லும் பற்றிக்கொ
டுந்நிறுவனாகிய
அக்கரிகாடு தெய்வநாதர்
ஆம்”

வன் ஆயன	சுடிரன்
வனந்	தசரத
ராஜான ஹி	சக்கிரவர்த்தியானாகு
	கந்தரன்

कृतकर्मस्थः

இவ்வாறு எதிர்ப்பு
கூறியவர்களைப் பற்றி
பெரிய அளவில்
புத்தகம் (தமிழ்நாடு
பற்றி) எழுதினார்.

கர்மணா நான் தர்மத்திசையனால்
 யானாருக்கும் மனாநீன
 காரண தன்னைய வினாவிற்கி
 ன் தனமயரில்
 விந் ஐயோ ! ஏன்னை
 கவந்தம்

हा वृशसाऽथ कैकेयी पापा पापानुबन्धिनी । तीक्ष्णा संभिन्नमयांदा तीक्ष्णे कर्मणि वर्तते ॥

ஊர்	“ என்ன ஆச்சரியம் ! ஐயப்போ !
நிதரா	{ கணவனுரிடம் பத்தி ஹம்கொண்டு திருவு ஹம் என்னளவும் கோளுது நடத்துவ ருகிறவனென
சுந்தா	{ உலகநூல்களால் புந முத்து கொண்டாப் பட்டவளாகிய ஹக்கேமிதேவியர்
கீகையி	தூப்பொழுது
அவ	

[illegible]

या पुत्रर्षादशं राज्ञः प्रवासयति धार्मिकम् । वनवासे महाभाजं सानुश्रोतं जितेन्द्रियम् ॥६॥

ராக்:	சக்கிவரத்திபரின்
ரீதம்:	இப்படியாய் உத்தம குணக்கருணை அதாவது
பாசிக்	தார்பிரகரயம்
மஹாபாஜ்	மகாபுத்திரமாலயம்,
சானகோர்	தயாநுலாயம்:

சிந்திப்பது	ஐயப்படுதல் கருதுதல்
புறம்	வெளியே
யா	எந்த
வந்தமை	வந்தவருக்கு
பிராபியாதி	பிராபியாதிருக்கிற

कथं नाम महाभागा सीता जनकनन्दिनी । सदा सुखेष्वभिरता दुःस्वान्यनुभाविष्यति ॥

மஹாபாபா	மஹாபாபா பாக்ஷவத்யும்
சதா	திருவனாபுரில் வாக்கா
	நாகதினும்
புலேபு	தெனா கல்வக்ப் பாக்
பவிரா	தெனா கல்வக்ப் பாக்

तनकमन्दिनी	दुःखक-कालः दुःखिनी
सीता	दुःखक-कालः दुःखिनी
दुःखानि	दुःखक-कालः दुःखिनी
कथं नाम	दुःखक-कालः दुःखिनी
अनन्यविषयति	दुःखक-कालः दुःखिनी

अहो दशरथो राजा निःश्रेयः स्वसुतं मियम् । प्रजानामनघं रामं परित्यक्तुमिहेच्छति ॥

அஹோ	“என்ன ஆச்சரியம்!	स्वसुतं	தன் திருமகனுமாகிய
दशरथः	தராத	रामं	ஸ்ரீராமரை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	इह	இப்பொழுது
प्रजानां	ஜனங்களுக்கு	निःश्रेयः	கருணையற்றவராய்
मियं	இளியரும்,	परित्यक्तुं	ஊரகாவிட்டுத்தூர்த்த
अनघं	நிரபராதியும்,	इच्छति	இணங்கிரிடுக்கிறார்.”

एता वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् । शृण्वन्नतिथ्यौ वीरः कोसलान्कोसलेश्वरः ॥

वीरः	தருமவீரனென	एताः	மேற்கண்ட
कोसलेश्वरः	{ அயோத்திமாநகரில் முதல்மைபெற்று வி ளக்கிய ஆவர்,	वाचः	மொழிகளுக்கு
ग्रामसंवास- वासिनां }	கிராமவீடுகளில் வசித் துக்கொண்டிருந்த	शृण्वन्	திருச்செவிகார்த்திக் கொண்டு
मनुष्याणां	ஜனங்களுடைய	कोसलान्	கோஸலநாட்டினர் கிராமங்களே
		अतिथ्यौ	கடந்தார்.

ततो वेदश्रुतिं नाप शीततोयवहां नदीम् । उत्तीर्याभिमुखः प्रायादगस्त्याध्युषितां दिशम् ॥

ततः	அதன்மேல்	अगस्त्याध्युषितां	{ அகஸ்த்யமரமுனிவர் வசித்துக்கொண்டிரு க்கும்
शीततोयवहां	குளிர்ந்த நிரோடப்	दिशं	திசையை
वेदश्रुतिं	வேதக்குறி [பெற்ற	अभिमुखः	மோக்கி
नाम	என்ற	प्रायात्	எழுந்தருளினார்.
नदीं	நதியை		
उत्तीर्य	கடந்து,		

गत्वा तु सुचिरं कालं ततः शीतजलां नदीम् । गोमतीं गोयुतानूषामतरत्सागरङ्गमास् ॥

सुचिरं	நீண்ட	गोयुतानूषां	{ இருகரைகளிலும் பசு மாடுகள் பல இருக்க ப்பெற்றதும்
कालं	காலம்	सागरङ्गमां	{ சமுத்திரத்தை நோக் கி ழுக்கொண்டிருக் கிறதமாகிய
गत्वा	யாத்திரைசெய்து,	गोमतीं	கோமதி என்ற
ततः	அதன்மேல்	नदीं अतस्त	நதியை தாண்டினார்.
तु	இப்பொழுது		
शीतजलां	குளிர்ந்தஜலத்தை புடையதும்,		

गोमतीं चाप्यतिक्रम्य राघवः शीघ्रगैर्हयैः । मयूरहंसाभिस्तामतरत्स्यन्दिकां नदीम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	मयूर-	மயில்களாலும், ஆன்
गोमतीं	கோமதி என்ற நதியை	हंसाभिस्तां	னங்களாலும் ஒலித் துக்கொண்டிருக்கும்
अतिक्रम्य च	கடந்துபின்னர்	स्यन्दिकां	சியந்திகை என்ற
शीघ्रगैः	வினாவாகச்செல்லும்	नदीं	நதியை
हयैः अपि	குதிரைகளினாலேயே	अतस्त	தாண்டினார்.

स महीं मनुना राजा दत्तामिक्ष्वाकये पुरा । स्फीतां राष्ट्राणां रामो वैदेहीमन्वदर्शयन् ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	इक्ष्वाकये	இளங்காஞ்சின் பொருட்டு,
वैदेही	வைதேஹியாருக்கு	दत्ता	அளிக்கப்பட்டதாகவும்
महीं	(கடந்து சென்ற அந்த) தெரிந்ததப்பற்றி	स्फीतां	{ தீர்வுளநிலவாநங்கள் பொருந்தி பொருள் முதிந்துள்ளதாகவும்
पुरा	முற்காலத்தில்	राष्ट्राणां	அனைக நாடுகளையுடையதாகவும்,
मनुना	மனுவால்	अन्वदर्शयन्	எடுத்துரைத்தார்.
राजा	சகலமவர் தீயாரால்		

सूत इत्येवमाभाष्य सारथि तमभीक्ष्णशः । हंसमत्तस्वरः श्रीमानुवाच पुरुषर्षभः ॥ १४ ॥

सारथि	ஸாரதிபிடம்,	श्रीमान्	ஸ்ரீமன்கூடும் கொண் டாடப்படும்வர்.
अभीक्ष्णशः	அபிக்ஷ,	तः	அவரை
हंसमत्तस्वरः	* பேச்சொலிக்கொண்டு	सूत	"சாரதியே! சுமந்திர என்றழத்தி, [சே]
आभाष्य	சம்பாஷனை செய்து கொண்டு,	इति	பின்வரும். மொழியை
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமரென	एव	அருளிச்செய்தார்.
		उवाच	

[* திருவுளத்தில், யாசிடத்திலும் அருளை, பொறுரை, காய்மாகாரம், எரிச் செல், துறுகண், வன்கண், ஆற்றாமை, இவைகளில் எதுவும், என்னவும் இவ் வானதிருப்பலையும் எவ்வகையாலும் உலப்பு ஒன்றே மேனிப்பருப்பலையும் கன்கு விளங்கக்காட்டுகிற பேச்சொலிக்கொண்டு,]

कदाऽहं पुनरागम्य सरय्याः पुष्पिते वने । मृगयां पर्यटिष्यामि मात्रा पित्रा च सङ्गतः ॥

अहं	" நான்	पुष्पिते	பூக்கள் மலர்ந்து மணங்கொழிசென்ற
पुनः	மீளவும்,	वने	வனத்தில்
मात्रा	தரயாருடனும்,	आगम्य	புகுத்து,
पित्रा च	தந்தையாருடனும்,	मृगयां	வேட்டையை
सङ्गतः	இருக்கின்றவனாகி	कदा	எப்பொழுது
सरय्याः	சரயூதியினது	पर्यटिष्यामि	புரிகேடு!

राजर्षीणां हि लोकेऽस्मिन्नत्यर्थं मृगया वने । काले वृतां तां मनुजैर्धन्विनामभिकाङ्क्षिताम् ॥ अत्यर्थमभिकाङ्क्षामि मृगयां सरयूवने । रतिर्विषाऽतुला लोके राजर्षिगणसंमता ॥ १५ ॥

अस्मिन्	" இந்த உளில்	मृगया	வேட்டை
लोके	வனத்தில்	राजर्षिगण-	ராஜர்ஷிகணக்களர
वने	இந்த	संमता	னும் ஒப்புக்கொள் ளப்பட்டது.
पुषा			

रतिः	ஒழிவுதராததனின் அருவியைக் கந்தத்தக்கது.	रत्यर्थे	விளைவாட்டில் பொழுதுபோக்குவதற்காக
अतुला हि	மிகுபவரால் தரப்படும்.	कान्ते	விதிக்கப்பட்ட காலத்தில்
तां हि	அப்பவரால் தரப்படும்.	अभिकाङ्क्षितां	அகவிரும்புபவர்களுக்கும்
लोकं	உலகம்	सुगवां	வேட்டையை
मनुजैः	மனிதர்களால்	सख्युषमे	சாழ்வுநினைச்சார்ந்த வனத்தில்
वृतां	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உதாரணத்தும்.	अस्य	மிகவும்
धन्विनां	விலகலாகிகளால்	अभिकाङ्क्षामि	நான் விரும்புகின்னேன்.
राजपीणं	ராஜாபிஷேகளுக்கு		

स तमध्वानमैश्वराकः सूतं मधुरया गिरा । तं तमर्थमभिधेत्य ययौ वाक्यमुदीरयन् ॥१८॥

सः	அந்த	वाक्यं	சம்பாஷணையை
मैश्वराकः	திசுந்தர (சுவாமிசந்தவர் (ஸ்ரீராமர்).)	मधुरया	மதுரமரகிய
सूतं	ஸ்ரீசூதிக்கு	गिरा	சொற்கொண்டு
तं तं अर्थं } अभिधेत्य }	அந்த அந்த பிரசுத்தியை உத்தேசித்து அதற்கு ஏற்றவண்ணமாய்	उदीरयन्	செய்துகொண்டு
		तं	அந்த
		अश्वानं	வழியை
		ययौ	கடந்தெழுந்தருளி னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4303

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1948

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

गङ्गातीरे गुह्यममाममः—கங்கக்கரையில் குகனுடன் சேர்வது.

विशालान् कोसलाश्वम्यान्वात्वा लक्ष्मणपूर्वजः ।

अयोध्याभिमुखो धीमान् माञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

धीमान्	மதுரமரகிய	माञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹன் தராகி
लक्ष्मणपूर्वजः	நஞ்சமணரின் தலைவர் னார், ஸ்ரீராமர்.	अयोध्याभिमुखः	{ அயோத்தியை நோக்கி பாய்க்கும்வண்ணமாய் வந்தின்றுகொண்டு.
विशालान्	விராலமாய்	वाक्यं	பின்வரும் திருவாய்க்கை
रम्यान्	அழகுவாய்க்க	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தருளி னார்.
कोसलान्	கோஸலநாடுகளை		
यात्वा	கடந்தபிறகு,		

आपृच्छे त्वां पुरि येष्टे काकुत्स्थपरिपालिते । दैवतानि च यानि त्वां पालयन्त्यावसन्ति च ॥

काकुत्स्थ- परिपालिते }	"காகுத்தர் கவிஞன் பரிபாலனைச் செய்யப் பட்ட	आवसन्ति	மக்களில் இருந்துகொ
		पालयन्ति	பாதுகாங்கும [ண்டு
		दैवतानि	தெய்வங்கள்
येष्टे	ப. த்தே	यानि च	யானகளை அனை
पुरि	நகரே !		களையும்
त्वां च	உன்னையும்	आपृच्छे	நான் வினா கேட்டுக்
त्वां	உன்னை		கொள்ளுகின்றேன்.

निवृत्तवनवासस्त्वामनुषो जगतीपतेः । पुनर्द्रक्ष्यामि यात्रा च पित्रा च सह सङ्गतः ॥३॥

निवृत्तवनवासः	"வனவாஸத்தை விட்டு ததிலெய்தவனாய்	पित्रा च	தந்தையர் குடலும
		सह	கூட
जगतीपतेः	மகிளவத் திருநாளுக்கு	सङ्गतः	கூடப் பிசின் தன
	செய்யவேண்டிய கட	त्वां	உன்னை [னும்
अनुषः	{ அநுஸை செய்துமுடி த்தவனாய்	पुनः	மறுபட
		द्रक्ष्यामि	நான் கண்டே மகிழ்வ துவேன்."
यात्रा च	தரயர் குடலும்,		

ततो रुचिरताम्राक्षो भुजमुद्यम्य दक्षिणम् । अश्रुपूर्णमुखो दीनोऽश्रुजानपदं जनम् ॥४॥

ततः	அவ்விடத்தில்	अश्रुपूर्णमुखः	{ கண்ணீர் துன்ப இரு முடிவான முகமைய கரம், அட
जानपदं जनं	காட்டுப்புற ஜானபுக த்தைப் பார்த்து,	दक्षिणं	வலது
	அவர்கள் படும் கஷ்ட த்தில் அனுதாபப்ப ட்டு உருகி இரக்க முற்றவராய்,	भुजं	புதுக்கை
दीनः	{ தவிழ்நவமராய் விள ங்கும் இருதிறககண் னும் கலங்கி சிலந்தி குக்கப்பிற்றவராய்	उद्यम्य	உயர்த்திடுகை
रुचिरताम्राक्षः		अववीव	பின்வருவது திருவா ம்மலர்க்குள்ளே.

अनुकोशो दया वैव यथाहं मयि वः कुतः । चिरं दुःखस्य पापीयो गम्यतामर्थमिदमे ॥

मयि	"என் விஷயத்தில்	गम्यतां	செங்குப்போகக்கூ
वः	உங்களுடைய		கேடுக்கப்பட்டும்.
दया च	அனுதாபமாகிற	दुःखस्य	தக்கதென்று
अनुकोशः	அருள்	चिरं	துன்றம் கெருகாம
यथाहं एव	உள்ளபடி நான் பட்டது.		கொடுப்பதென்பது
कुतः	என்னால் கெடுக்கப்ப-	पापीयः	தக்க அக்கமாய்
अर्थ-	துண்டுகளில் என்னால்		கஷ்டம்
मिदमे }	யெதான்னத மீதம் திக்கவேண்டுமோ அந்த அந்தக்கை மப்பா தீயத்தில் கொழுந்து		

तेऽभिवाद्य महात्मानं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । विलपन्तो नरा घोरां व्यतिष्ठन्त कचित्कचित् ॥

ते	அந்த	विलपन्तः	புலம்பி அழுததென்றவன்
नराः	ஜனங்கள்		களாய்,
महात्मानं	மகா தீமாவா குமாவை	कचित् कचित्	இங்குமங்குமாய்
अभिवाद्य च	முடிதாழ்த்தி வணங்க	व्यतिष्ठन्त }	பாதி அங்கேயே நின்
प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம்வந்து, [நித்த	अपि }	அகிரண்டிருந்தாள்
घोरां	உருக்கமாய்		கள்.

तथा विलपतां तेषामनुमानां च राघवः । अचक्षुर्विषयं प्रायाश्चार्कः क्षणदामुखे ॥ ७ ॥

राघवः च	ஸ்ரீ ராமரும்	अचक्षुर्विषयं	கட்புலனாகா திருக்கும்
तथा	அவ்வண்ணம்,		தூரம் வரைக்கும்
अनुमानां	பவத்தெளிவுபெறுது	क्षणदामुखे	சாயங்காலத்தில்,
विलपतां	புலம்பி அழுதுகொ	अर्कः	சூர்யபகவான்
	ண்டிருக்கும்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
			வண்ணமே,
तेषां	அவர்களுக்கு	प्रायात्	வேகமாய் எழுந்தருளி
			விட்டனர்.

ततो धान्यधनोपेतान्दानशीलजनान्विवान् । अकुतश्चिद्व्यान्नम्यांश्चैत्ययूपसमावृतान् ॥

उद्यानाम्रवणोपेतान् सम्पन्नसलिलाशयान् । तुष्टपृष्ठजनाकीर्णान् गोपगोकुलसेवितान् ॥

रक्षणीयान्नरेन्द्राणां ब्रह्मघोषाभिनादितान् । रथेन पुरुषव्याघ्रः कोसलानत्यवर्तत ॥ १० ॥

ततः	அங்கிருந்து	उद्यानाम्रवणो-}	பூந்தோலைகள், மாஞ்
पुरुषव्याघ्रः	புருஷேஷத்தமராகு	पेतान् }	தோலைகள், நிறைந்
	மவர்		தள்ளவைகளும்,
रथेन	திருத்தேர்பீது எழுந்	सम्पन्न- }	அற்புதமாய் அமைக்
	தருளியவண்ணமே	सलिलाशयान् }	கப்பட்டவைகளாகி
धान्य- }	தனதான்யங்கள் நி		ய நீர் நிறைந்த சூளங்
धनोपेतान् }	கைந் துள்ளவைகளும்		களையுடையவைக
दानशील- }	அன்னதானத்தையே		ளும்,
जनान् }	சலியாது செல்பும்	तुष्टपृष्ठ- }	சுறைவற்றதும், நோ
	ஜனங்களை யுடைய	जनाकीर्णान् }	வற்றதுமாகி வாழ்வு
	வைகளும்.		ற்று மனத்திருப்தி
शिवान्	பிணிபென்பதே எக்		கொண்ட ஜனங்கள்
	சூழ்வவர்களுக்கும்,		நிறைந் துள்ளவைக
अकुतश्चिद्व्यान्	தீதர எந்தக்கூட்டமும்		ளும்,
	தூலனாதவைகளும்,	गोपगोकुल- }	இடையர்களும், பசு
रथ्यान्	அழகுவாய்த்தவைக	सेवितान् }	மாட்டுத்தொழுக்க
	ளும்,		ளும் நிறைந் துள்ள
चैत्ययूप- }	யாகநூபஸ்தம்பங்கள்		வைகளும்,
समावृतान् }	நிறைந் துள்ளவைக		
	ளும்,		

नरेन्द्राणां	செந்திரன் ஸர்வநாதன்	ब्रह्मयोगाभि- नादितान्	வேதகோஷங்களைப் பாக்குபார்த்தானும் தூலிப்பெற்று வி ளக்குகிறவர்களுமா கோஷவாடுகளை [நிய கடந்தெழுந்தருளினார்.
रक्षणीयान्	அருகாமையிலுள்ள வகளுக்கும்,	कोमलान् अत्यवर्तन्	

मथ्येन मुदितं स्कीतं रम्यो धानसपाकुलम् । राज्यं भोग्यं नरेन्द्राणां ययौ धृतिमतां वरः ॥

धृतिमतां	{ ஏற்றுக்கொண்ட தொ ழில்களை யெல்லாம் ந ரிவர செய்துமுடித் கின்றவர்களில்	रम्यो धान- सपाकुलं	{ அருகுநாய்க்க உத் யான்களால் சிறை யப்பெற்று விளக்கு கிறதும்
वरः	தலைமைப்பெற்று விளக்குமவர்	नरेन्द्राणां	அரசர்களுக்கு
मुदितं	பகிழ்ச்சியை விளை விப்பதும்	भोग्यं	{ கண்குளிரப்பார்த்துக் கொண்டாடத்தக்க பாட்சட பரிசுக்கும்
स्कीतं	திகழுகது விளக்கு வதும்	राज्यं	இராஜ்யத்தை
		मथ्येन	வழிபோக்கர்கள் சென்றும் வழியாகவே எழுந்தருளினார்.
		ययौ	

ततस्त्रिपथगां दिव्यां शीततोषामशैवल्याम् । ददस्व रावणा गङ्गां पुण्यामुपनिषेविताम् ॥

ततः	அதன்பேல்,	दिव्यां	தெய்வத்தன்மைப் புடையதாய்
रावणः	பூதிராமர்	पुण्यां	புகழை அளிக்கவல்ல தாய்,
त्रिपथगां	{ கவர்க்கத்திலும், பூயி யிலும், பாதாளமோ கத்திலும்ஒடுகிறதும் பாசுரிக்கிய	ऊपनिषेवितां	நிகழ்வது ஒடுக்கட படுகிறதாய் சேய்
अशैवल्यां	குளிர்ந்த நீரோட்ட முண்டயதாய்,	गङ्गां ददस्व	கங்கா சேயை கண்டார்,

आश्रयैरविदूरस्थैः श्रीमद्भिः समलंकृताम् । कालेऽपसरोभिर्हृष्टाभिः सेविताम्भोऽदां शिवाम् ॥

देवदानवगन्धर्वैः किन्नरैरुपशोभिताम् । नानागन्धर्वपक्षिभिः सेवितां सततं शिवाम् ॥१४॥

अविदूरस्थैः	அபிபத்திலுள்ள	शिवाम्	சூரோக்கத்தின் கவலனதாய்
श्रीमद्भिः	புண்ணிய	देवदानव- गन्धर्वैः	{ தெய்வதேவதாசை களாயும்
आश्रयैः	ஆதரமக்களால்	किन्नरैः	கின்னரர்களாயும்
समलंकृतां	அழகுநாய்க்கு விளக் கப்பெற்றதாய்,	उपशोभितां	தூசிவிசுப்பதாய்
काले	உரிசமஸத்தின்	नानागन्धर्व- पक्षिभिः	{ நானா கந்தர்பத் தோகளால்
हृष्टाभिः	அகமகிழுகது	सेवितां	சேவிக்கப்படுகிற தாயும், [தாயும்,
अपसरोभिः	அபசரம்களால்	सततं	காலமாகண்டதாய்,
सेविताम्भो- ऽदां	{ தாமகிடை செய்யப் பட்ட நீர் சிறைத்த பாசுரிக்கியபுனை யதாய்	शिवाम्	

ஹ்ஸாரசஸ்புஷ்டா சக்ரவாகோபகூஜிதாஸ் । மதா பதேஷ் விஹீரபிசனாதிதான்தராம் ॥

கச்சிதீரகூஹீதீசமாலாபிரபலாபிதாம் ॥ 19 ॥

கச்சித்புஷ்டோத்பலச்சநா கச்சித்பவனாகுநாஸ் । கச்சித்குமுதபுஷ்டேஷ் குகூலேரபலாபிதாம் ॥

நானாபுஷ்பரஜோஷ்வஸ்தா சமதாபிவ் ச கச்சித் । வ்யபேதபலசங்காதி மணிநிர்மலதர்சனாம் ॥ 21 ॥

திஷாஜனீவனஜனீபதேஷ் வர்வாரணீ: । தேவாபவாஹீஷ் மூஹு: சனாதிதவனான்தராம் ॥ 22 ॥

ஹ்ஸாரச- ஸ்புஷ்டா	அஹ்ஸகங்குளம் சாரத கங்குளம் சத்திக்ந்துக் கொண்டிருக்கப்பெ ற்றதும்,	கூஹீல:	சதா மலர்கதிருக்கின் தலைகளால்
சக்ரவாகோபகூஜிதா	சங்கிரவாகங்குளால் கூப்பப்பெற்றதும்,	வ்யபேதா	அழகுபாய்ந்து கின் குறிததும்,
சபா மசை:	எப்பொழுதும் களித்துள்ள	மணிநிர்மல-) வஸ்தா ச)	கலாபிதாபிதா சீராகவாகு கண்ணப் பெற்றதும்,
விஹீர:	பறவைகளால்	கச்சித்	கிவலிடங்களித்
அபி- சனாதிதான்தராம் ச)	எங்குபார்த்தா தும் ஒலிக்கப்படும் அந்த சங்குளையுடையதும்,	மமதா	காமவெந்தி கொண்ட மடங்கதைய
கச்சித்	கிவலிடங்களித்	இவ்	பேரந்தராகி
மாலாபி:	சாராபேரகை மாறுது	நானாபுஷ்பரஜோஷ்வஸ்தா	பறவைக புஷ்பபேரபு களால் பரப்பப்பெட்டு
சீரகூஹீ:	கலைகளில் முனைத் துள்ள	வ்யபேதமல-) சகாதி ச)	பிரதீபகமாலிருக்கின் த மல்கைக்குவிவக கூடமல்கைக்கு கிதக்சகம்,
கூஹீ:	மரங்களால்	வர்வாரணீ:	பாணிகளில் சேர்த்த பூராகதம், வரவகை, புண்டரீகம், குழகா, கூர்சகம், பவந்தக கம், சாரதபேரகை, காமந்திரபசகி, ச பிரதீபகதகங்குளம்
உபஸோபிதா	அழகுபாய்ந்து கின் குறிததும்,	திஷாஜனீ:	காமந்திரபசகி, ச பிரதீபகதகங்குளம்
கச்சித்	கிவலிடங்களித்	மசை:	கலாபிதா
புஷ்டோத்பலச்சநா	மலர்கத நிரோத்பநா வந்தால் பூட்டப்பெற் து கிளங்குமின்றதும்	வனஜை: ச	கலாபிதாபிதா
கச்சித்	கிவலிடங்களித்	தேவாபவாஹீ:	காமவெந்தி கொண்ட மடங்கதைய
பவனாகுலா	தாமரைக்காடுகள் நிரம்பப்பெற்றதும்,	மூஹு:	புஷ்பக கலாபிதா
கச்சித்	கிவலிடங்களித்	சனாதிதவனான்தராம்	சனாதிதவனான்தராம்
குமுதபுஷ்டை:	சுந்திரகைக்கண்டால் மட்டும் வளரும் தலை காயுற்ற அழகுதொ ண்ட அழப்பவளில் குவிவால் கலாபி		

तत्र राजा गुहो नाम रामस्यात्मसप्तः सखा । निषादजात्यो बलवान् स्थपतिश्चेति विश्रुतः॥

स्थपतिः	அத்தலத்திற்கு இறைவனவராய்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
राजा	அரசு புரிந்துவந்த வரும்,	आत्मसप्तः	உயிர்ப்போன்ற
बलवान्	நல்லவனைப் படைக்கின்ற முனைவாவரும்,	सखा इति	தோழரென
निषादजात्यः	வேடுவனா திரில் பிறந்தவரும்,	विश्रुतः च	கேள்புரமித்தி பெற்ற வருமானிய
		गुहः नाम	குஹரென்பவர்
		सख	சகிக்குமிடம் அது.

स श्रुत्वा पुरुषव्याघ्रं रामं विषयमागतम् । वृद्धैः परिवृतोऽमाल्यैर्ज्ञातिभिश्चाप्युपागतः॥३३॥

सः	அவர்	श्रुत्वा	கேள்விப்பட்டு,
पुरुषव्याघ्रं	புருஷேஷத்தமராகிய	वृद्धैः	நூனவான்களாகிய
रामं	ஸ்ரீராமரை	अमाल्यैः च	மந்திரிகளாலும்,
विषयं	ஊரில்	ज्ञातिभिः अपि	சுற்றத்தார்களாலும்,
आगतं	எழுந்தருளியிருக்கிற வராய்	परिवृतः	சூழப்பெற்றவராய்,
		उपागतः	தரிசிக்க வந்தனர்.

ततो निषादाधिपतिं दृष्ट्वा दूरादवस्थितम् । सह सौमित्रिणा रामः समागच्छद्गृहेन सः ॥

सः	அந்த	दृष्ट्वा	கடாகழித்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	सतः	அதன்மேல்
दूरान्	வெகுதூரமாய்	सौमित्रिणा	சைத்ரமணசோடும்
अवस्थितं	{ அசஞ்சலப் பக்திமை கொண்ட பாம்பாக வதராகிய	गृहेन	குஹரோடும்
निषादाधिपतिं	வேடர்களின் மன்ன வரை	सह	கூடி
		समागच्छद्	குலாகினார்.

तमार्तः संपरिष्वज्य गुहो राघवमब्रवीत् । यथाऽयोध्या तथेदं ते राम किं कस्वाणि ते ॥

गुहः	குஹர்	ते	தேவரீருக்கு
आर्तः	மனோவேதனைபுற்ற வராகி	अयोध्या	திருவயோத்தி
राघवं	ஸ்ரீராமரை	यथा	எப்படியோ
संपरिष्वज्य	ஆலிங்கனம்செய்து,	तथा	அப்படியே,
त	அவரை கோக்கி	इदं	இது.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி	ते	தேவரீருக்கு
राम	"ஸ்ரீராம! [ந்தார்.	कस्वाणि किम्	அடியேன் செய்யவே ண்டியது என்ன?

ईदृशं हि महाबाहो कः प्राप्स्यत्यतिथिं मियम् ॥ ३६ ॥

महाबाहो	மஹாபாகுவே!	अतिथिं	அதிதியாக
मियं हि	தியாதனாயே,	कः	யார்
ईदृशं	இப்படி	प्राप्स्यति	நல்கினைபுனனாக வான்?

ततो गुणवदन्नाद्युपादाय पृथग्विधम् । अर्थं चोपानयत्क्षिप्रं वाक्यं चेदमुवाच ह॥३७॥

गुणवत्	கிணக்கியவற்றிற்கு	अर्थं च	அர்க்கியத்தை மூத்தி
	தனம்,	क्षिप्रं	கிரைவில் [ரம்
पृथग्विधं च	வெவ்வேறுவிதமாக	उपानयत्	கொடுத்தார்.
	ருக்கிறதமாக	ततः	அதன்மேல்
उपाद्यं	ஏற்ற சாப்பாட்டை	इदं वाक्यं	நிம்வரும்வாக்யத்தை
उपादाय	சன்னிதியில் வைத்து	उवाच	சொன்னார்
	விட்டு,	ह	காண்.

स्वागतं ते महाबाहो तवेयमखिला मही । वयं प्रेष्या भवान् भर्ता साधु राज्यं प्रशाधि नः॥

महाबाहो	“மகாபாருஹே”	प्रेष्या:	திருத்தொண்டு செய் ப உரியவர்கள்.
ते स्वागतं	{ முடியெனது ஆதாரணை மை தேவரீர் நனமா னம்தாடு ஏற்றுக் கொள்ளிராக.	नः	அடியோக்களுக்கும்,
इयं मही	இந்த மரஜம்	राज्यं	ராஜ்யத்திற்கும்,
अखिला	எல்லாமும்	भर्ता	நுறைவராய்
वयं	தேவரீருடையது.	साधु	உரிமைகொண்டு,
	நாங்கள்	भवान्	தேவரீர்
		प्रशाधि	ஆனக் திருவுளம் வைப்பிராக.

भक्ष्यं भोज्यं च पेयं च लेह्यं चोष्णमुपस्थितम् । शयनानि च मुख्यानि वाजिनो खादनं च ते ॥

ने च	“தேவரீருக்காக	चोष्यं च	வருவல்வருக்கமும்,
भोज्यं	சித்திராண்வார்க்க	मुख्यानि	கிறந்த
	மும்,	शयनानि	படுக்கைகளும்,
भक्ष्यं	கிற்றுண்டிவர்க்கமும்,	वाजिनो	குதிரைகளுக்கு
	பால், நயிர், மோர்,	खादनं च	தீனியும்,
पेयं	{ தேன் முதலிய பரு	च	ஆகிய எல்லாமும்
	குவணவர்க்கமும்,	उपस्थितम्	வந்திருக்கிறது.”
लेह्यं	கொகலம் சட்டிணி வர்க்கமும்,		

गुहमेवं ब्रुवाणं तु राघवः प्रत्युवाच ह । अर्चिताश्च प्रहृष्टाश्च भवता सर्वथा वयम् ॥

पञ्चयामभिगमाच्चैव स्नेहसंदर्शनेन च

॥ ४० ॥

राघवः	பூராமர்	स्नेहसंदर्शनेन च	{ நோழமைபை நன்கு வினங்கக்காட்டுகின்ற கொளவத்தாலும்,
एवं	இவ்வண்ணம்	वयं	நாங்கள்
ब्रुवाणं	வேண்டுகிற	भवता	உம்மால்
		सर्वथा च	எதேஷ்டமாய்
गुहं तु	{ குறைபாட்பர்த்து இதுவிஷயத்தில் இப்படியாய்	अर्चिताः च	பூஜிக்கப்பட்டவர்க ளாகிறோம்.
प्रत्युवाच	பதிகை அருளிச்		
ह	காண்! [செய்தார்.	प्रहृष्टाः च	{ மகிழ்ச்சியையடைந்த வர்களாகவும் ஆகி றோம்.
पञ्चयां	“நடந்து		
अभिगमात् च	வந்ததாலும்,		

भुजाभ्यां साधु वृत्ताभ्यां पीडयन्वाक्यमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

भुजाभ्यां	கீண்டுருண்ட	पीडयन्	ஆளிக்களம் பண்ணிக்
भुजाभ्यां	இரு திருக்கைகளி	वाक्यं	கொண்டு
	னனும்,		பின்வரும் வாಕ್
साधु	உன்னக்குளிர	अब्रवीत्	புதித்து
			அருளிச்செய்தார்.

दिष्ट्या त्वां गृहं पश्यामि शरोगं सह बान्धवैः । अपि ते कुशलं राष्ट्रे मित्रेषु च धनेषु च ॥

गृहं	"குதிரே !	ते	உனது
बान्धवैः सह	சுற்றத்தார்களுடன்		
त्वां	உன்னை	राष्ट्रे	{ ஆளுகைக்குள்பட்ட
शरोगं	ஆரோగ்யமாயிருக்கி		பிரஜைகள் விஷயத்
	ன்றவனாய்		திலும்
पश्यामि	நன்கு இப்பொழுது	मित्रेषु च	கப்பங்கட்டும் தோழர்
	நேரில் பார்க்கப்பெற்		கள் விஷயத்திலும்
दि	இதனால் [நேன்.	धनेषु च	பொருள்கள் விஷயத்
	நான் இப்பொழுது		திலும்
विश्या	{ கொண்டிருக்கும் உ	कुशलं अपि	எல்லாம் குசலம்
	வப்புச்சொல்லிந்த		நானே ?
	லாயிருக்கிறது.		

यन्विदं भवता किञ्चित्प्रीत्या समुपकल्पितम् । सर्वं तदनुजानामि न हि वतें प्रतिग्रहे ॥ ४२ ॥

किञ्चित् तु	"என்னவு என்று	समुपकल्पिते	சித்தம்செய்துகொண்
	னும்		டுவரப்பட்டிருக்கிறது
प्रतिग्रहे	{ நேர் கொடுப்பதை	यत्	எதுகொ
	ஏற்றுக்கொள்ளவே	तत् इदं	அந்த இந்த
	ண்டிய உரிமையில்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
वतें न	நான் இப்பொழுது		
हि	ஆனபடியால் [இல்லை.	अनुजानामि	{ நான் இப்பொழுது
भवता	உன்னால்		அங்கேகிரியாது வரப்
प्रीत्या	என்னிடமுள்ள பக்தி		ஸ்செய்கின்றேன்.
	யால்		

कुशचीराजिनधरं फलमूलाशिनं च माम् । विद्धि प्रणिहितं धर्मं तापसं वनगोचरम् ॥ ४४ ॥

माम्	"என்னை	धर्मं च	{ பாமா தமனை தயா
वनगोचरं	வனவாசியாய்		னிப்பது ஒன்றில்
कुशचीराजिनधरं	குசசிராஜினக்களை		மட்டும்
	தரித்து,	प्रणिहितं	ஈடுபட்டுக்கிடக்கும் சிந்
फलमूलाशिनं	பழக்களையும் சிழங்கு	तापसं	துறையென [தையுற்ற
	களையும் புகித்து	विद्धि	நீ பாவிப்பாயாக.

अश्वानां खादनेनाहर्षी नान्येन केनचित् । एतावताऽब्रभवता भविष्यामि सुपूजितः ॥ ४५ ॥

अश्वानां	"குதிரைகளுக்கு	न	வேண்டாம்.
खादनेन	தின்னி நான் நின்றுகொண்டே	अब्र	இந்த சமயம்
अहं	நான்	भवता	"உன்னுடன்
अर्षी	{ என்னக்கு வேண்டியவை கொண்டவை வற்றையும்தான் பெற்றவைகூகிறேன்.	एतावता	இதா நான்நின்றுகொண்டே
अन्येन	மற்றபடியால்	सुपूजितः	எனக்கு பூஜிக்கப்பட்ட வனாக
केनचित्	எதுவும்	भविष्यामि	நான் ஆகுவேன்.

एते हि दयिता राज्ञः पितुर्दशरथस्य मे । एतैः सुसुखितैश्चैर्भविष्याम्यहर्षितः ॥ ४६ ॥

एते	"இவைகள்,	सुसुखितैः	மிக ஏற்றவைகளாக ருக்கின்ற
मे	எனது	अधिः	குதிரைகளால்,
पितुः	திருத்தந்தையாகிய	अहं	நான்
दशरथस्य	தசரத	अर्षितः	கொள்கிக்கப்பட்டவ னாக
राज्ञः	சங்கிரவர்த்தியாருக்கு	भविष्यामि हि	ஆகிறேன் அல்லவா!
दयिताः	பிரியமானவர்கள்.		
एतैः	இந்த		

अश्वानां प्रतिपानं च खादनं चैव सोऽन्वशात् । गुह्यस्तत्रैव पुरुषांस्त्वरितं दीयतामिति ॥

सः	ஆந்த	खादनं च	தின்னும்,
गुह्यः	குகர்,	प्रतिपानं च	குடிக்க உணவும்,
तत्र एव	அப்படி இருப்பதால்	दीयतां	கொண்டுவிட்டு கொ டுக்கப்பட்டும்,"
पुरुषान्	வேலைக்காரர்களைப்		
त्वरितं	"ஓக்கிரம் [பார்த்து	इति	என்று
अश्वानां एव	குதிரைகளுக்கு மாத்திரம்,	अन्यथा	கப்படுகிறார்கள்.

ततश्चीरोत्तरासङ्गः सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । जलमेवाददे भोज्यं लक्ष्मणेनाहृतं स्वयम् ॥

ततः	அனந்தரம்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
चीरोत्तरासङ्गः	{ அவர் உத்தரீய மரவு பிணை இடுப்பில் கட்டு பட்டுகொண்டவராகி,	स्वयं	தானாகவே
पश्चिमां	மேலை	आहृतं	கொண்டுக்கொண்ட
सन्ध्यां	மத்தியம்	जलं एव	தீர்த்தந்தையாக்சேரம்
अन्वास्य	உபாதித்தி.	भोज्यं	உணதாக
		आददे	கொண்டார்.

तस्य भूमौ शयानस्य पादौ प्रक्षाल्य लक्ष्मणः । सभार्यस्य ततोऽभ्येत्य तस्थौ वृक्षमुपाश्रितः॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ततः	அதன்மேல்
भूमौ	பூமியில்	वृक्षे	மரத்தை
सभार्यस्य	சர்மபத்னீசுமேதராய்	अभ्येत्य	கிட்டி,
शयानस्य	படுக்கிருக்கும்	उपाश्रितः	பெய்ததுக்கொண்டு
तस्य	அவருடைய		நிற்கின்றவராய்,
पादौ	திருவடிகளை	तस्थौ	காவல் பூண்டிருந்தார்.
प्रक्षाल्य	சுத்தமாய்த் துடைத் துவிட்டு,		

गुहोऽपि सह सूतेन सौमित्रिमनुभाषयन् । अन्वजायतो रामस्य ततो धनुर्वरः ॥ ५० ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	अनुभाषयन्	பேசிக்கொண்டு,
गुहः अपि	குகரும்	धनुर्वरः	வில்லும் கையுமாய்
सूतेन सह	சாரதியோடுகூட	अजयतः	வெகு ஓக்கிரத்தையு
सौमित्रि	லக்ஷ்மணரிடம்		டனிருப்பவராய்
रामे	{ ஸ்ரீராமரது திருக்கல் யாண்குணங்களைப் பற்றி	अन्वजायन्	{ இரவுமுழுதும் கண் விழித்துக்கொண்டிருந்தார்.

तथा शयानस्य ततोऽस्य भीमतो यशस्विनो दाशरथेः महात्मनः ।

अदृष्टदुःखस्य सुखोचितस्य सा तदा व्यतीयाय चिरेण शर्वरी ॥ ५१ ॥

अदृष्टदुःखस्य	{ முன்னர் இதுவரை கவ்விடத்திலுக்கண்ட தாதுவரும்,	ततः	அவ்விடத்தில்
सुखोचितस्य	சுகத்திற்கையுரியவரும்	तथा	அவ்வண்ணம்,
भीमतः	நன்மதியற்றவரும்	शयानस्य	துயில்கொண்டிருக்கின்றவருடைய
यशस्विनः	புகழ்பெற்றவரும்,	अस्य	இவருக்கு
महात्मनः	மகாத்மாவும்,	सा	அந்த
दाशरथेः	தனரதரக்கிரவர்க்கி யின் திருமகனும்,	शर्वरी	இரவு
तदा	அப்பொழுது	चिरेण	நெடுநேரமாய்த் தொன்றி
		व्यतीयाय	கழிந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || 12 ||

गुहलक्ष्मणसंवादः—சுகவுசுஷ்மணஸம்வாதம்.

तं जायतमदम्भेन भ्रातुरर्थाय लक्ष्मणम् । गुहः सन्तापमन्तप्तो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥१॥

गुहः	குஹர்,	जायतं	{ கன்கிழித்துக்கொண் ஒருநதவண்ணமோடு நுந்த
अदम्भेन	{ பணிகிலடக்காரர்களி டம் சாதாரணமாய் ள்ள “ஏஜமான்கண் முன் ஊக்கம், பின் துக்கம்” என்றிற் கப டத்தன்மை உள்ள வுமில்லாதமையால்,	राघवं ते लक्ष्मणं	{ சுகவுசுப்பிள்ளையா யுந்த [கிய ஸக்ஷ்மணரைப் பார்த்து,
भ्रातुः	நமயனானுடைய	सन्तापमन्तप्तः	சிரமத்தையப் பார்த்து
अर्थाय	சொளறியத்தின் பொருட்டு,	वाक्यं अब्रवीत्	பரிதபிக்கின்றவராகி பின்வரும் மொழியை கொன்னார்.

इयं तात सुखा शय्या त्वदर्थमुपकल्पिता । प्रत्याश्वसिहि साव्यस्यां राजपुत्र यथासुखम् ॥

तात	“ஐயா!	उपकल्पिता	கொண்டுவந்தவைக
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்திகுமாரர்!		கப்பட்டிருக்கிறது.
त्वदर्थं	தேவரீருக்காக	अस्यां	இதில்
इयं	இதோயிருக்கும்	यथासुखं	சகமாக
सुखा	இனிய	साधु	கவலமின்றி
शय्या	படுக்கை	प्रत्याश्वसिहि	சந்ததுமின் கொள்ளும்.

उचितोऽयं जनः सर्वः केशानां तं सुखोचितः ।
गुप्त्यर्थं जागरिष्यामः काकुत्स्थस्य वयं निशाम्

॥ ३ ॥

अयं	இந்த	सुखोचितः	சுகமென்கூறப்பட்ட கண்டவர்.
जनः	ஊனமுதலத்திலிருக் கிற	काकुत्स्थस्य	காகுத்தஸ்ய
		गुप्त्यर्थं	மெய்யாகத் தன்னை பாது
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்		குட்டு
केशानां	தேச பரிச்சரமங்க நடுக்கு	वयं	நங்கள்
		निशां	பாது முழுதும்
उचितः	புகழப்பட்டவரை	जागरिष्यामः	கவலமிக்கிருந் கொண்டோம்.
त्वं	நீதமார்		உம்

न हि रामास्त्रियतयो ममास्ति भुवि कश्चन । धर्मावाप्तिं च विपुलामर्थावाप्तिं च केवलाम् ॥ ४ ॥

भुवि	“ இவ்வுலகில்	एतत्	இதை
मम	எனக்கு	सत्यं	சத்யமாக
रामात्	ஸ்ரீராமரைவிட	अहं	நான்
प्रियतमः	அதிக பக்திக்கு பாத் தீர்மானிதவர்	अवाप्तिं	சொல்லுகிறேன்.
		च	இன்னும்
कश्चन हि	கேள்விதருவாரும்	सत्येन एव	சத்தியத்தின்மேலும்
अस्ति न	இல்லை.	ते	தெனீர் முன்னிலையில்
		शपे	ஆணைபிடுகின்றேன்.

अस्य प्रसादादाशंसे लोकेऽस्मिन्सुमहद्यशः । धर्मावाप्तिं च विपुलामर्थावाप्तिं च केवलाम् ॥

अस्मिन्	“ இந்த	धर्मावाप्तिं	தர்மத்தை சேகரிப்ப
लोके	உலகில்		தையும்,
सुमहत्	ஸர்வோத்திகுஷ்ட மாகிய	केवलां	கேவலமான
		अर्थावाप्तिं च	ஆஸ்திசேர்ப்பதையும்
यशः	{ தொண்டர்களுக்குப் புகழும் அநுக்கிரகத் தையும்	अस्य	இவரது
विपुलां	விசேஷப்பயனை அளி க்கத்தக்க	प्रसादान् च	கருணையால்தான்
		आशंसे	நான் உறுதியாய் சொல்லுவேன்.

सोऽहं प्रियसखं रामं शयानं सह सीतया । रक्षिष्यामि धनुष्याणिः सर्वतो ज्ञातिभिः सह ॥

सः	“ அந்த	सीतया सह	சிதம்பிராட்டியாருடன்
अहं	நான்	शयानं	சாயனக்கொண்டிருக்கிற
धनुष्याणिः	கையில் விற்றிடித்த வனும்,	प्रियसखं	உயிர்த்தோழராகிய
ज्ञातिभिः	சுற்றத்தாருடன்	रामं	ஸ்ரீராமரை
सह	இருப்பவனும்,	सर्वतः	தேவதாஸ்ரிதராய்
		रक्षिष्यामि	பாதுகாப்பேன்.

न हि मेऽविदितं किञ्चिद्वेनेऽस्मिन्श्वरतः सदा । चतुरङ्गं ह्यपि बलं सुमहत्प्रसहंमहि ॥ ७ ॥

अस्मिन्	“ இந்த	किञ्चित् हि	ஒன்றுப்
वेने	வனத்தில்	न	இல்லை.
सदा	எப்பொழுதும்,	सुमहन्	புகழ்பெரிய
श्वरतः	சஞ்சரிக்கும்	चतुरङ्गं	நால்வகை
मे	அடியேனுக்கு	बलं अपि	படைவையும்
अविदितं	{ தெரியாதவண்ணம் நடைபெறக்கூடிய சம்பவம்	प्रसहंमहि	காங்கல் தீர்க்கவல் கோம்.
		हि	இது திண்ணம்.

लक्ष्मणस्तं तद्वोवाच रक्षसाणास्त्वयाऽनघ । नात्र भीता वयं सर्वे धर्मेषानुपश्यता ॥ ८ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ख्या	உன்னால்
நீ	அவருக்கு	रक्षसाणाः	1. ர.கூடாக்கப்பட்டும்,
तदा	அப்பொழுது	सर्वे	எல்லோரும்
उवाच	பின்வரும் பதிலை அளித்தார்.	वयं	ந.க.கூடும்
अनघ	“மாசந்தவனே!	अत्र	தீய்ப்பொழுது இவ்வி டத்தில்
धर्म एव	நருமம் ஒன்றையே	भीताः न	மனக்கலலையுற்றவர் களாய் இல்லை.
अनुपश्यता	சர்வமுமாய் கித்தை யில் பற்றிவிருக்கும்,		

कथं दाशरथौ भूमौ शयाने सह सीतया । शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि वा ॥

दाशरथौ	“தாசரதியார், ஸ்ரீராமர்	सुखानि वा	தேவதெனக்கயங்கள் கான் ஆகட்டும்
सीतया सह	சீதாபிராட்டியாரோடும்	मया	என்னால்
भूमौ	தரையில்	लब्धुं	கிட்டுவதற்கு
शयाने	படுத்திருக்கையில்	कथं	எவ்வண்ணம்
निद्रा	சொம்புத்தனம்தான் ஆகட்டும்.	शक्याः	ஏற்றவைகளாகும்?
जीवितं वा	வாழிற்றுப்பாடுதான் ஆகட்டும்,		

यो न देवासुरैः सर्वैः शक्यः प्रसहितुं युधि । तं पश्य सुखसंसुप्तं तृणेषु सह सीतया ।

यः	“எவர்	सीतया सह	சீதாபிராட்டியாரோடும்
देवासुरैः	தேவாசுரர்கள்		டன்
सर्वैः	எல்லோராலும்,	तृणेषु	புற்களில்
युधि	போரில்	सुखसंसुप्तं	சுகமாய் உறங்கிக்கொ ண்டிருக்கின்றவராய்
प्रसहितुं	எதிர்க்க	पश्य	நீ பிர்க்கயகூத்தின் பார்க்கின்றன.
शक्यः न	முடியாதவரோ,		
तं	அவரை		

यो मन्त्रतपसा लब्धो विविधैश्च परिधर्मैः । एको दशरथस्येष्टः पुत्रः सदृशलक्षणः ॥ ११ ॥

एकः	“ஒப்பாருமிக்காரு மில்லாதவரும், அவருள்கேயுரிய திருக்க ல்யாணானுணக்களை யுடையவரும், உவதுக்கு அபிராம ராய் கிளக்குகிற வரும், தராதசம்சிறுவர் ததி யாரருக்கு	मन्त्रतपसा	வேதபாராயணம் கின் தர்மபயனாலும்
सदृशलक्षणः		विविधैः	பர்பல
इष्टः		परिधर्मैः च	பிரபக்களாலும்
दशरथस्य		पुत्रः	கிடுக்குமாரராய்
		लब्धः	கிளக்குகின்றவர்
		यः	எவரோ அவரிகள்.

अस्मिन्प्राजिते राजा न चिरं वर्तयिष्यति । विधवा मेदिनी नूनं क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अस्मिन्	"இவ்	நூன்	அதனான்
प्राजिते	வனமுழுந்தருளியி	मेदिनी एव	நம்மகனும்
	ருக்கையில்	विधवा	விதவையின்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	विधवा	நணவரைப் பறிகொ
चिरं	வெகுநாளும்		டுத்தவளாய்
वर्तयिष्यति न	பிழைத்திருக்க மாட்	भविष्यति	ஆகப்போகினான்.
	டார்.		

अनुरक्तजनाकीर्णा सुखालोकप्रियावहा । राजव्यसनसंमृष्टा सा पुरी विनशिष्यति ॥१३॥

अनुरक्त-	"ராஜபக்தியுள்ள ஜனங்	सा पुरी	அந்த நகர்
जनाकीर्णा }			
	ளால் நிறைவப்பெற்	राजव्यसनसंमृष्टा	சக்கிரவர்த்தியாரைப்
सुखालोक- }	றதும்,		பறிகொடுத்துப் படு
प्रियावहा }	உற்சவகாட்சிகளால்		கின்றதாய்
	பிரியமாய் விளங்குகி	विनशिष्यति	பாழாகப்போகிறது.
	றதுமாகிய		

विनयः सुमहानादं श्रेयणोपरताः स्त्रियः । निर्घोषोपरतं तात मन्ये रामनिवेशनम् ॥१४॥

विनयः	"ஆய்ந்த தோழர் !	रामनिवेशनं	ராமரைத் திருமா
सुमहानादं	ஸ்த்ரீகள்		ளிகை
विनयः	கனிக்கனிக் குறாநீட்டு	निर्घोषोपरतं	நிச்சகந்தமாய் கிடக்
श्रेयणः	அழுதுவிட்டு,		கிறதெனவும்
उपरताः	கிரமத்தால்	मन्ये	நான் எண்ணுகின்
	ஒய்ந்துகிடப்பார்க		றேன்.
	ளெனவும்,		

कौसल्या चैव राजा च तथैव जननी मम । नाशंसे यदि जीवन्ति सर्वे ते शर्वरीपिमाम् ॥

राजा च	"சக்கிரவர்த்தியாரும்	सर्वे	எல்லோரும்
कौसल्या च	கோஸலையாரும்	यदि एव	என்னமோ
मम	எனது	इमां शर्वरी एव	இன் நிரவுகூட
जननी तथा	மாதாவுமாகிய	जीवन्ति न	பிழைத்திருக்கமாட்
ते	ஆவர்கள்		டர்களுளை
		आशंसे	நான் பயப்படுகிறேன்.

जीवेदपि हि मे माता शत्रुघ्नस्यान्ववेशया । तदुःखं यत्तु कौसल्या वीरसुर्विनिशिष्यति ॥

मे	"எனது	अन्ववेशया	ஞாபகத்தால்
माता	மாதா	जीवेत् अपि	பிழைத்திருக்கிறாளை
शत्रुघ्नस्य	சத்ருக்னனுடைய		என்னமோ ?

वीरसुः	தலிவி ரப்புதல்வினைப்	दुःखं हि तु	கஷ்டத்தாலேயே றுப்
कौसल्या	கோஸலையார் [பெற்ற		பொழுதே
यत् तत्	அந்த இந்த	विनशियति	மாண்டுவிடுவாள்.

कथं पुत्रं महात्मानं ज्येष्ठं सन्तमपश्यतः । शरीरं धारयिष्यन्ति प्राणा राज्ञो महात्मनः ॥

महात्मानं	"தெய்வத்தன்மை யுள்ள	महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய
ज्येष्ठं	உத்தம	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு
सन्तं	புன்யபுருஷனாகிய	प्राणाः	ஆத்மா [டைய
पुत्रं	புதல்வினை	शरीरं	திருமேனியில்
अपश्यतः	காணப்பெருதவராகி விட்ட	कथं	எவ்வாறு
		धारयिष्यन्ति	தக்கியிருக்கப்போகி றது?

विनष्टे नृपतौ पश्चात्कौसल्या विनशियति । अनन्तरं च माताऽपि मम नाशमुपैष्यति ॥१८॥

नृपतौ	"சக்கிரவர்த்தியார்	अनन्तरं	அதன்பிறகு
विनष्टे पश्चात्	மரித்தவுடன்	मम माता अपि च	எனது தாயும்
कौसल्या	கோஸலையார்	नाशं	மரணம்
विनशियति	இறப்பார்.	उपैष्यति	அடைவாள்.

अतिक्रान्तमतिक्रान्तमनवाप्य मनोरथम् । राज्ये राममनिक्षिप्य पिता मे विनशियति ॥

मे	"எனது	मनोरथं	மனோரதத்தை
पिता	திருத்தந்தையார்	अनवाप्य	அடையாதபடியால்
राज्ये	இராஜ்யத்தின்	विनशियति	இறந்தே விடுவார்.
रामं	மூராமரை	अतिक्रान्तं } अतिक्रान्तम् }	கிழித்தது கிழித்த கே! (கொட்டிக்கொ ட்டி அளத்தாலும் கு றணிபதக்காருமோ?)
अनिक्षिप्य	திருவழிவேகம் செய் துவைக்கமுடியாது,		

सिद्धार्थाः पितरं वृत्तं तस्मिन्कालेऽप्युपस्थिते । प्रेतकार्येषु सर्वेषु संस्करिष्यन्ति भूमिपम् ॥

तस्मिन्	"அந்த	वृत्तं	இறந்துகிட்ட
काले उपस्थिते	காலம்வரும்பொழுது	भूमिपं	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
प्रेतकार्येषु	சரமகைக்கரியங்கள்	पितरं	தந்தையாருக்கு
सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்	संस्करिष्यन्ति	சரமகைக்கரியம்செய் வார்கள்.
सिद्धार्थाः अपि	கொடுத்துவைத்தவர் கள் தான்.		

रम्यचत्वरसंस्थानां सुविभक्तमहापथाम् । हर्म्यप्रासादसम्पन्नां गणिकावरशोभिताम् ॥ २१ ॥
 रथाश्वगजसंवाधां तूर्यनादविनादिताम् । सर्वकल्याणसम्पूर्णां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् ॥ २२ ॥
 आरामोद्यानसंपन्नां समाजोत्सवशालिनीम् । सुखिता विचरिष्यन्ति राजधानीं पितुर्मम ॥

मम	"எனது	तूर्यनादविनादितां	வாத்யகோஷங்கள் மு
पितुः	திருத்தந்தையின்		ழக்கப்பெற்றதும்,
रम्यचत्वरसंस्थानां	{ அழகிய சக்கிரவர்த்தி கனினைமப்பினைப் பெற்றதும்,	सर्वकल्याणसंपूर्णां	மக்களங்கனெல்லாவ ற்றாலும் நிறைந்ததும்,
सुविभक्त- महापथां }	{ என்கு பிரிக்கப்பட்ட ராஜமீ திகளையுடைய தும்,	हृष्टपुष्ट- जनाकुलां }	{ குறைவு நேரவு இல் விரண்டும் அற்று வாழ்வுற்று மனத்தி ருப்திகொண்ட ஜன ங்களால் வசிக்கப் பெற்றதும்,
हर्म्यप्रासाद- सम्पन्नां }	{ ஜனங்கள் வசிக்கும் அரண்மனைகள் போ ன்ற திருமாளிகைக ளாலும், அரண்மை களாலும் நிறைந் துள்ளதும்,	आरामोद्यान- सम्पन्नां }	{ தோப்புகளும் தோட் டங்களும் மலிந்துள் ளதும்,
गणिकावर- शोभितां }	{ என்கு பார்த்தாலும் சிறந்த கணிகையெ னும் மல்லிகைப் புஷ் பங்களால் அலங்கரித் தப்பட்டு விளங்குகி றதும்,	समाजोत्सव- शालिनीं }	{ பல ஜனங்கள் கூட்டம் கூடி நடைபெறும் திருவிழாக்களால் விளங்குவதுமாகிய
रथाश्वगज- संवाधां }	{ ரதங்களும் குதிரைக ளும், யானைகளும் நிறைந்துள்ளதும்,	राजधानीं	இராஜதானியில்
		सुखिताः	கிருதகிருத்யர்கள்
		विचरिष्यन्ति	சஞ்சரிக்கப்போகிறார் கள்.

अपि जीवेद्विशरथो वनवासात्पुनर्वयम् । प्रत्यागम्य महात्मानमपि पश्याम सुव्रतम् ॥ २४ ॥

द्विशरथः	"தசரத சக்கிரவர்த்தி யார்	प्रत्यागम्य	வந்துசேர்ந்து,
जीवेत् अपि	பிழைத்திருப்பாரா?	सुव्रतं	தருமசீலராகிய
वधं	நாகன்	महात्मानं	மஹாத்மாவை
वनवासान्	வனவாஸம் முடிந்து	पश्याम अपि	தரிசித்து மகிழ்
पुनः	மீளவும்		வோமோ?

अपि सत्यप्रतिज्ञेन सार्धं कुशलिना वयम् । निवृत्तवनवासेऽस्मिन्नयोध्यां प्रविशेमहि ॥२५॥

सत्यप्रतिज्ञेन	{ “சொன்னபடியே காரி யத்தை செய்துமுடி த்துவிட்டமைபால்	वयं	நாங்கள்
अस्मिन्	இவர்	कुशलिना सार्धं	மனத்திருப்தி கொண் டவருடன்கூட
निवृत्तवनवासे	வனவாஸம் முடிந்த வனவில்	अयोध्यां	அயோத்தியில்
		प्रविशेमहि अपि	புகுவோமோ ? ”

परिदेवयमानस्य दुःखार्तस्य महात्मनः । तिष्ठतो राजपुत्रस्य शर्वरी साऽत्यवर्तत ॥ २६ ॥

दुःखार्तस्य	மனவேதனையுற்று	महात्मनः	மஹாத்மாவும்
परिदेवयमानस्य	புலப்பி அழுதுகொ ண்டு	राजपुत्रस्य	சக்கிரவர்த்தி குமார குமாரிய இவருக்கு
तिष्ठतः	{ பக்களில் கார் த்துடன் றுகொண்டவண்ண மேயிருந்த	सा	அந்த
		शर्वरी	இரவு
		अत्यवर्तत	கழிந்தது.

तथा हि सत्यं ब्रुवति प्रजाहिते नरेन्द्रपुत्रे गुरुसौहृदादुहः ।

मुमोच वाष्पं व्यसनाभिपीडितो ज्वरातुरो नाग इव व्यथातुरः ॥ २७ ॥

प्रजाहिते	பிரஜாபிமானியாகிய	गुहः	குகர்
नरेन्द्रपुत्रे	சக்கிரவர்த்தி திருக்குமாரன்	व्यसनाभिपीडितः	துக்கத்தால் மிக வருந் தினவாகி,
गुरुसौहृदात्	{ தகப்பனாரிடத்திலும் தமையனாரிடத்திலுமுன் ள வாத்தஸஸ்யத்தால்	व्यथातुरः	அஸதநயமாய் கோவு ற்ற
तथा हि	மேற்கண்டவண்ண மால்	ज्वरातुरः	செவந்த விக்சி எரியும் கிருணத்தால்படும்
सत्यं	உள்ளத்திலுள்ளதை உன்னபடியே	नागः इव	யானைபோல்
ब्रुवति	உரைக்கையில்	वाष्पं	கண்ணீரை
		मुमोच	வடித்தார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4381

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2026

इत्यापि श्रीमद्रामायणे षष्ठेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் ஆறாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

